

Giới thiệu Đại Cung

Truyện Đại Cung của tác giả Minh Dã nói về một người nhìn tựa như nữ nhân bình phàm, một người từ khi sinh ra đã là một nữ nhân không bình phàm, tương ngộ...

Nàng sinh ra đã là tiểu dân, cá tính là tiểu dân, chí hướng cũng là tiểu dân, nhưng những người ngôn tình hoàn nàng gặp đều không phải tiểu dân phàm tình tục ái.

Nàng sinh ra đã là tôn quý vô ti, nàng một tâm muốn khai phá một thái bình thịnh thế, nàng là một hoàng đế tốt, nhưng tuyệt nhiên không phải là một người tốt.

Để biết họ tương ngộ nhau như thế nào, mời các bạn đón đọc truyện hay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lời Mở Đầu

Tân Tĩnh chín năm. Chính Dương Đế đăng cơ vừa tròn mười năm, Chính Dương Đế đã ba mươi lăm tuổi, chỉ có duy nhất người con là Trường Sở công chúa, trời sinh yếu ớt.

Lúc vừa cách Tiết Trung Thu không tới ba ngày, Chính Dương Đế đột nhiên lập Trường Sở công chúa làm thái tử, cả nước xôn xao, trong lịch sử không phải là chưa xuất hiện nữ đế, nhưng cũng chỉ xuất hiện qua một vị, và cũng là tiền triều khai quốc nữ hoàng, đến nay đã hơn năm trăm năm, Hạo Thiên Nữ Vương chung sinh vị giá, cuộc đời có rất nhiều sự tích, nhưng bao biếm bất nhất.

Cho đến nay, trọng nam khinh nữ vẫn khắc sâu trong xương cốt mọi người, không nguyện chấp nhận việc như thế, trên hoàng thân quốc thích, dưới văn võ bá quan, băng hữu cũng thế, chính địch cũng thế, không một ai là không phản đối. Mọi người đều không hiểu, Chính Dương Đế anh minh biết bao, làm thế nào lại đưa ra cái quyết định ngớ ngẩn như thế, tuy rằng từ tức bệ hạ yếu ớt, nhưng bệ hạ vẫn chỉ tuổi trung niên, cũng chưa vội, nếu quả thực không có con trai nối ngôi, đến đấy rồi tính vẫn chưa muộn. Trường Sở công chúa chỉ mới năm tuổi, nếu lập trừu vãng thể này, quả là không cảm thấy sáng suốt.

Những kẻ phản đối rất nhiều, à không, phải nói là phi thường nhiều, nhưng trong số những kẻ phản đối, phần lớn đều là người đọc ngầm sách thánh hiền, hơn nữa đa số đều là trung quân chi nhân. Nói chính xác hơn, đây đều là những người mà một thanh minh hoàng triều cần, dĩ Hữu thừa tướng Vương Xung đứng đầu văn thần, lại bao gồm cả Thái phó Dương Hòa, Lễ bộ thượng thư Tân Khang vân vân. Dĩ nhiên vẫn còn võ tướng, võ tướng dĩ tôn thân quốc thích, Đại đô đốc Nguyên Cảnh, Đại tướng quân Lý Hiểu làm đạo. Tất cả những kẻ phản đối đều là những nhân vật to tát, hầu như không ai nghĩ rằng, việc này có thể thành công, sau này hậu nhân bình luận, nhất định sẽ nghĩ đây là kết luận tùy hứng của Hoàng đế, tất cả mọi người đều cho là như thế.

Nhưng họ đã đánh giá thấp năng lực của Hoàng đế, à không, phải nói là, đánh giá thấp sự quyết tâm của Hoàng đế. Công bố ban ra chưa đến ba ngày, cuối cùng, Vương Xung chết, kẻ bị bãi thì bị bãi, bị giáng thì bị giáng, bị tước binh quyền thì bị tước, cuối cùng hầu như, cùng một lúc, những nhân vật trung tâm của vương triều đều vì sự kiện lập vị này mà li khai trung tâm của quyền lực. Mà Hoàng đế anh minh thì có thể vì sự tình này, bị đè trên lưng tội danh hôn quân, có thể nói, những kẻ liên quan đến sự kiện này đều đã tung tất cả trù mã trong tay mình.

Cho dù là một vương triều thanh minh, vẫn có những kẻ lợi dụng cơ hội, mà sự kiện lập vị này những kẻ được lợi nhất chính là những phần tử lợi dụng cơ hội trong chính trị, bọn chúng không hẳn là gian thần, nhưng cũng không phải là trung thần, tất cả những quyết định của bọn chúng đều là mong mang lại lợi ích cho chính bản thân. Chúng nhanh nhạy đánh hơi ra, Hoàng đế cần trợ thủ, trong ván cờ này, Hoàng đế là hắc thủ thật sự. Dĩ nhiên những kẻ này đối với sự vững vàng của thái tử, có tầm ảnh hưởng rất lớn, việc này để sau hẵng nói.

Rằm tháng Tám, đúng là ngày lễ rất tốt, và cũng là ngày chính thức lập vị, lập vị đại điển vô cùng long trọng. Chính ngày này, đã thay đổi vận mệnh của một nữ tử, nàng chính là người kế vị sau này, Hoàng đế Trường Sở công chúa của tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mười lăm tháng tám, tuyệt đối là một ngày đặc biệt, đối với tất cả dân chúng của Vương triều Đại Định mà nói, đây không chỉ là ngày đoàn tụ cùng gia đình, mà còn là ngày lập vị trọng đại. Hôm nay, ai cũng có lý do để chúc tụng, ai cũng có thể chúc tụng, cho dù là tử tù cũng thế, bởi vì ngày lập vị thái tử trọng đại, Hoàng đế đại ân xá thiên hạ, miễn thuế một năm.

Bá tánh đối với việc người lãnh đạo sau này của họ là nữ nhân, cũng không quá miễn cưỡng, bởi vì đối với họ mà nói, việc của hoàng thất là quá xa vời, quan trọng nhất là lo những việc xung quanh bản thân, chẳng hạn như việc lo bữa cơm manh áo, miễn thuế một năm quan trọng hơn so với Trường Sở công chúa nhiều a. Miễn thuế một năm, nó có nghĩa là, năm nay có thêm càng nhiều lương thực, so với năm rồi sẽ sung túc hơn một chút. Thế nên việc lập vị chỉ là chuyện trà dư phạn hậu, tuyệt đối không phải là việc mà họ chú trọng.

Ví dụ như đối với Cung Đại Nữ bảy tuổi mà nói, chính là thế này, nàng không quan tâm về sự tình này, bởi vì sự tình này không thể ăn như cơm. Cung Đại Nữ quan tâm bệnh tình của mẫu thân là hơn, có thể tìm được miếng cơm cho đệ đệ và muội muội hay không. Nhưng ngày hôm nay đối với Cung Đại Nữ lại là một ngày vô cùng may mắn, vì hôm nay, mọi người đều vui vẻ, trước tiên là tên đại địa chủ keo kiệt, đột nhiên phát gạo miễn phí Cung Đại Nữ đã lĩnh được đến ba cân gạo, vì nàng lĩnh đến ba lần, thế này thì đệ đệ và muội muội mấy ngày sắp tới có thể no bụng rồi. Sau đó, bà Trương mập bình thường có thái độ cực tệ với Cung Đại Nữ, hôm nay đột nhiên cười với nàng, tuy là khi cười lộ hết những cái răng vàng ố, so với thường ngày không cười càng khó coi, nhưng mục đích cho Cung Đại Nữ thêm năm đồng bản, vì con trai mập trong đại lao đã được thả ra. Và còn nữa là, Trương đại phu luôn xa cách đối với Cung Đại Nữ, đột nhiên miễn phí tặng thuốc cho nàng, bộ dạng như đắm chìm suy nghĩ, ánh mắt đối với nàng thường ngày có vẻ khác. Nhưng Cung Đại Nữ bé bỏng vì quá vui mừng, không hề quan sát kỹ, nếu không, nàng sẽ phát hiện rằng, trong ánh mắt đó là sự thương hại.

Hôm nay quả là một ngày không tồi, vốn dĩ nàng đối với việc lập vị không có cảm giác gì, bỗng dưng lại cảm thấy, kì thật vị nữ thái tử ấy cũng không tệ, nếu ngày ngày đều may mắn như thế, ngày ngày lập cũng không vấn đề gì. Do đó, nàng đối với nữ thái tử thoáng qua có chút quan tâm, nàng ấy là Trường Sở công chúa, hình như gọi là Nguyên Mẫn, tên nàng so với mình nghe hay hơn.

Cung Đại Nữ luôn cảm thấy, mẫu thân nàng so với những người xung quanh đều bất đồng, bất đồng chỗ nào, nàng còn quá nhỏ để diễn tả được, nhưng rõ ràng là không giống. Ví dụ, mẫu thân nàng rất xinh đẹp, cho dù là luôn bị ốm, nhưng vẫn xinh đẹp như thế, nếu như khuôn mặt không quá trắng thì tốt rồi. Và còn một điểm nữa là mẫu thân nàng biết chữ, ở nơi này rất hiếm người biết chữ, hơn nữa đôi khi lại nói một vài điều mà nàng có chút hiểu, có chút không.

Nàng không thích tên của mình, nhưng mẫu thân nàng nói, là do cha nàng đặt, mẫu thân cảm thấy rất tốt, bình phàm như thế thì tốt. Nương sau đó cũng đã nói, nếu thật sự không thích, ngày nào đó gặp được một người lợi hại nào đấy, hãy để người đó đổi một cái tên tốt cho.

Với Cung Đại Nữ vừa mới bảy tuổi, định nghĩa một người lợi hại như thế nào, nàng vẫn không biết. Thế nên, nàng vẫn chưa gặp được người lợi hại đó, thế nên cái tên Cung Đại Nữ vẫn luôn theo nàng.

Lại nói, nếu như Cung Đại Nữ không biết chữ, nàng vĩnh viễn sẽ không kháng nghị cái tên của mình, dù có gọi là Cung Tiểu Cầu cũng không vấn đề, nhưng tại cái nơi nghèo đói, không có mấy người biết chữ này, mẫu thân nàng cư nhiên lại biết chữ. Nương luôn bị ốm đã liệt giường mấy năm rồi, trong thời gian dài như thế, cho dù là thánh nhân cũng buồn chán đến phát hoảng, thế nên nương đã dạy nàng sơ sơ một ít. Không rõ vì sao, nương luôn cố chấp muốn Cung Đại Nữ bình bình phàm phàm, nên không để Đại Nữ học quá nhiều. Nói ra cũng thật kì lạ, vô tâm sắp liều liều thành âm *, Cung Đại Nữ lại có khả năng thiên phú về đọc sách, viết chữ, học cực kì nhanh, nhưng có nhanh cũng vô ích, dù nàng muốn học, mẫu thân nàng về sau cũng không chịu dạy nàng, một khi Cung Đại Nữ hiểu học, mẫu thân nàng lại vô cùng suy yếu. Cung Đại Nữ là một đứa trẻ hiếu thảo, vậy nên sau đôi lần, nàng cũng không dám hiểu học nữa.

Kể ra thì, Cung Đại Nữ cảm thấy cha nàng có vẻ bình thường, một người có thân hình vạm vỡ và rất cao lớn, luôn thích ôm nàng, chòm râu trên mặt cứ thế cọ vào mặt nàng khiến nàng rất khó chịu. Việc mà nàng khó chấp nhận nhất đó là, cha nàng rất thích tung nàng lên cao, sức lực ông rất lớn nên tung nàng lên rất cao, khiến cho gan nàng cũng đã bị dọa nát, vạn nhất cha không chụp được nàng, nàng tuyệt đối sẽ trở thành cái bánh thịt, giống như trứng gà rơi xuống đất, nát bươm ra, nghĩ đến cũng khiến nàng dựng lông a. Dù là bây giờ, hay là sau này đi chăng nữa, nàng vẫn luôn sợ độ cao, đối với việc trên tuyệt nhiên có quan hệ trực tiếp, và còn một di chứng nữa, là nàng đối với những người cao tráng, vừa có cảm giác thân thiết, lại có cảm giác hoảng hốt cực độ.

Cha nàng là một thợ săn, ở nơi này đa số thợ săn đều như thế, từ nhỏ đã sống trong một đám người khỏe mạnh bất kể là nam hay nữ, thế nên nàng cảm thấy, bệnh trạng của mẫu thân nàng có vẻ như không bình thường.

Không may, vào năm ngoái, người cha cường tráng của nàng, lại mất trong một trận lở tuyết, nàng luôn cho rằng, mẫu thân nàng chắc chắn sẽ mất trước cha nàng, cha nhất định sống thọ trăm tuổi cơ, giống như cụ trưởng thôn vậy, nhưng sự thật đã chứng minh, thế sự vô tuyệt đối. Cha đã mất trước nương, mất trong một tình cảnh không tài nào đoán trước được, rõ ràng trong nhóm thợ săn ấy, không ai cường tráng hơn ông, rõ ràng ông đã nói, nhất định sẽ mang đầu hổ về cho nàng xem. Nàng đã biết, ông sẽ khoác lác thôi, ông sẽ lừa nàng mà.

Cung Đại Nữ không phải là một người hay khóc, từ nhỏ nàng đã rất ít khi khóc, nhưng cái hôm ấy, nàng đã khóc loạn cả lên, nàng không biết làm thế nào để có thể giải tỏa cái cảm giác tắc nghẽn trong tim, nàng không biết phải làm gì. Cái cảm xúc đau thương đó, ở cái tuổi nàng không thể nào lý giải được. Trong cuộc đời ngắn ngủi của nàng, đã phải gánh vác sự đau xót của trách nhiệm nặng nề.

Cung Đại Nữ là một người lạc quan, và lại nàng vẫn còn là trẻ con, cho dù nàng bắt đầu trưởng thành, nhưng cuộc sống vẫn đang tiếp diễn, nàng vẫn còn mẫu thân để chiều cố, vẫn còn đệ đệ muội muội để chiều cố. Với cả sau khi cha mất, tất cả trách nhiệm sinh hoạt đều đè lên vai nàng, nàng không dư dả thời gian để đau buồn.

Cung Đại Nữ lại một lần nữa hiểu được, mẫu thân nàng đối với tất cả những người xung quanh không giống nhau. Trong khi Cung Đại Nữ khóc dở sống dở chết, mẫu thân chỉ thở dài, tựa hồ chỉ là đáng tiếc, không phải bị thương. Trong tim Đại Nữ vĩnh viễn khác một vết sẹo, không sâu không nông, không khắc cốt ghi tâm, cũng không mờ hồ quên mất.

Cung Đại Nữ rất bất hạnh, vì cuộc sống rất khó khăn. Cung Đại Nữ cảm thấy bản thân thật may mắn, vì thường có người giúp đỡ, mặc dù có một số người trước giờ chưa hề giúp, Lộ Hồ thúc thúc ở lân cận sau khi đi săn, thường cho nhà nàng một hai miếng thịt ế. Nhưng nàng không biết rằng, lần lờ tuyết ấy, người đáng ra sẽ chết chính là Lộ Hồ. Sau đó người trông thôn luôn cho việc nàng làm, như giặt giũ hay là những việc lật vật khác, tuy rằng ngày qua cực khổ, nhưng căn bản thì vẫn có thể sống.

Cung Đại Nữ chưa bao giờ oán trách qua, vì nàng cảm thấy tự bản thân nàng có thể khắc phục được những khó khăn đó, nàng vẫn luôn lạc quan, nhưng, cuộc đời luôn tàn khốc.

Sau khi về nhà, Đại Nữ phi thường thuần thực nấu cơm nấu thuốc, đây là việc làm bắt buộc hàng ngày của nàng, nàng mang chén thuốc đến cạnh giường mẫu thân. Hôm nay khí sắc của nương không tệ, khuôn mặt trắng bệch thường ngày, hôm nay lại có chút hồng hào, không biết có phải vì trăng đêm nay sáng một cách đặc biệt, dưới ánh trăng rọi xuống, nương so với thường ngày lại khác biệt, dường như xinh đẹp hơn phần. Nhiều năm sau, khi nàng nhớ đến khoảnh khắc này, nàng mới có thể dùng từ chính xác nhất để hình dung, là yêu nghiệt quý đi.

"Đại Nữ, mới bảy tuổi a!" Sau khi uống xong thuốc, nữ nhân đột nhiên cảm khái nói, bản thân luôn vô trách nhiệm thế này, đứa trẻ mới bảy tuổi, nhưng lại không có hạnh phúc của đáng có của một đứa bảy tuổi. Lúc bảy tuổi đang làm gì, nàng cũng không nhớ rõ, hình như là đang hưởng thụ vô hạn sung ái, bản thân luôn không biết tiếc phúc. Kể ích kỉ như ta đây, thế mà lại sinh ra một đứa nữ nhi tốt, đời này trời đối đãi với ta thật không tệ.

"Đúng! Nhị tử bốn tuổi, tiểu muội ba tuổi!" Đại Nữ nghĩ rằng nương không biết tuổi của đệ đệ và muội muội, dù sao thì những năm nay, nương rất ít quan tâm họ, thời gian hôn mê của nương quá dài mà.

"Thế à? Đã lớn thế rồi cơ!" Nữ nhân thờ dài một tiếng nhẹ nhẹ.

"Àn, người khác đều nói, nhị tử và tiểu muội trông rất giống nương, sau này nhất định sẽ rất xinh đẹp." Cung Đại Nữ cao hứng nói, hiếm khi nương nguyên ý cùng ta chuyện trò những việc này.

"Xinh đẹp thì được gì, như Đại Nữ thế này thì tốt, bình phàm thì tốt!" Nói cũng thấy kì quái, rõ ràng đều là ta sinh ra, đối với hai đứa khác lại cảm thấy thiếu phần ôn nhu, cho dù hai đứa đó lại trông giống mình hơn.

"Nương nói tốt thì nhất định là tốt." Nương nói thì chắc chắn không sai.

Nương nói lâu như thế, không suyền, cũng không ho, nếu ngày nào cũng giống hôm nay thì tốt rồi, Đại Nữ vui mừng nghĩ. Không để Đại Nữ vui mừng xong, nữ nhân bắt đầu ho, khuôn mặt trở nên đỏ hơn, đôi mày chau chặt, trông vô cùng đau khổ.

"Nương, người cảm thấy khó chịu thì nằm xuống nghỉ ngơi đi!" Đại Nữ nhẹ nhàng vỗ về lưng của nữ nhân, động tác phi thường thuần thực.

"Nằm đủ lâu rồi... Đủ rồi..." Không nói e rằng sau không còn cơ hội nói, thân thể của bản thân, bản thân tự biết, thân thể cảm thấy phi thường mệt, nếu như ngủ rồi, sợ rằng không bao giờ tỉnh nữa. "Đại Nữ có sợ không?"

"Sợ gì cơ?" Đại Nữ khuôn mặt tràn đầy vẻ khó hiểu.

"Đại Nữ, phải chiếu cố đệ đệ muội muội, Đại Nữ vẫn còn phải chịu nhiều khổ đấy, không sợ à?" Nữ nhân thương tiếc nhìn cô bé, việc này đối với cô không công bằng chút nào.

"Đại Nữ không sợ!" Đại Nữ kiên định nói.

"Một mình cũng không sợ à?"

"Không sợ!" Đại Nữ lại tuyên bố thêm lần nữa, hi vọng nương không nghĩ nàng là một người nhát gan.

"Không sợ, không sợ thì tốt..." Thanh âm của nữ nhân phi thường nhỏ, nhỏ đến mức như đang thì thầm một mình. Và rồi thân thể của nữ nhân dường như đã đến cực hạn, nàng chậm chậm nhắm mắt, và không còn nói gì nữa.

Đại Nữ bé bỏng có lẽ vẫn chưa biết sợ hãi là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Với Nguyên Mẫn mà nói, hôm nay không hẳn là một ngày vui vẻ cho lắm. Ngày hôm nay không có yến hội trung thu diễn ra hằng năm, phụ hoàng luôn yêu quý nàng hôm nay lại đột nhiên nghiêm khắc nói với nàng, từ giờ trở đi, nàng không còn là công chúa, mà là thái tử.

Lúc đầu nàng cũng chẳng rõ khái niệm chuyện này là gì, nhưng nàng biết rằng đây là một việc trọng đại. Trong cung vẫn thường luôn có những nghi lễ lớn, như tế tổ, sinh thần của phụ hoàng, sinh thần của nàng, tất cả đều tiến hành rất long trọng. Nàng đã quá quen rồi, nhưng chưa lần nào giống như ngày hôm nay cả. Từ ba ngày trước, phụ hoàng đã dặn nàng chuẩn bị thật tốt, trong ba ngày này lúc nào cũng có người lập đi lập lại cái chuyện phức tạp này, thật khiến cho nàng cảm thấy vô cùng bất mãn a.

Hôm nay lúc nàng đang ngủ say thì bỗng dưng bị Vân phi đánh thức, nếu là người khác thì nhất định rằng, nàng sẽ giáo huấn kẻ đó một cách hung tàn, ai lại chẳng biết rằng công chúa ghét nhất là bị quấy rầy khi đang ngủ cơ chứ. Nhưng Vân phi đích thân đến đánh thức nàng, tuy rằng bất mãn nhưng nàng vẫn phải nhẫn nhịn, ai bảo trong cái hoàng cung này, ngoài phụ hoàng ra, người đối với nàng tốt nhất chính là Vân phi a.

"Vân phi, thái tử và công chúa không giống nhau sao?" Nguyên Mẫn hỏi nữ nhân xinh đẹp bên cạnh đang nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

"Không giống đâu, thái tử có quyền lực hơn, và cũng có nhiều trách nhiệm hơn a." Nữ nhân ôn nhu nói, nàng rút cuộc vẫn không thể hiểu nam nhân ấy, cố sao lại đưa ra quyết định như thế, sợ khiến cho hài tử này chịu khổ thôi.

"Quyền lực của công chúa không đủ sao?" Nguyên Mẫn không hiểu, trong đôi mắt nàng vẫn còn đôi phần hồn nhiên ngây thơ, dù gì nàng cũng là con cháu hoàng gia, muốn hoàn toàn đơn thuần cũng khó, nhưng may mắn là nàng vẫn còn nhỏ nên vẫn còn chút ngây thơ trẻ con.

"Đợi thêm một thời gian, con sẽ hiểu được thôi." Vân phi thờ dãi, sự việc phức tạp này, làm thế nào giải thích rõ ràng đây. Quyền lực của công chúa rất lớn, đó là do được Hoàng thượng sủng ái, nếu như Hoàng thượng bất sủng thì đâu ra cái quyền lực ấy.

"Vân phi, ta có thể không làm thái tử không?" Nguyên Mẫn tỏ ra hoài nghi đối với cái danh hiệu mà nàng chưa biết.

"Mẫn nhi, những lời này con đừng nói trước mặt phụ hoàng, người sẽ không vui đấy, con nhất định phải trở thành thái tử, con không có quyền lựa chọn a." Từ đầu Hoàng thượng đã không cho con bất kì cơ hội nào để lựa chọn rồi, suy cho cùng thì những người bị liên lụy tới chuyện này đã quá nhiều rồi.

"Thế à?" Kì thật Nguyên Mẫn cũng mơ hồ biết rằng nàng bắt buộc phải làm thái tử, phụ hoàng đã dùng sự nghiêm túc chưa bao giờ thấy khi nói với nàng, nàng đã biết mình không được phản bác, và cũng không thể phản bác.

Vân phi sau khi chải tóc xong cho Nguyên Mẫn, hướng sang những cung nữ đã chuẩn bị xong ra hiệu.

"Công chúa nên thay y phục a." Cung nữ cung kính nói, trên tay vẫn đang cẩn thận dâng một bộ hoa bào.

Nguyên Mẫn để ý rằng, y phục này không giống trước, những y phục trước kia hình thù là phượng hoàng, nhưng hôm nay là hình rồng, so với rồng mà phụ hoàng thường mặc, chỉ ít hơn vài con. Y phục này thêm phần trang nghiêm và băng lãnh, khiến cho Nguyên Mẫn tựa hồ như đã biết được rằng cái thái tử kia là một việc nghiêm trọng, không hề giống với bất kì chuyện nào trước đây.

Nguyên Mẫn chưa từng sợ qua bất kì thứ gì, nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy sợ hãi, nàng chưa hề thấy qua tình thế lớn như vậy, bước ra từ hậu cung, đi qua Thái Hòa điện xa lạ, qua một con đường dài vắng vẻ, không có khiếu, không có Vân phi, ngay cả những cung nữ quen thuộc của nàng cũng không có, ngoại trừ phụ hoàng và Lưu công công ở cạnh, tất cả những kẻ xung quanh đều là nam nhân, có quan văn tướng võ, hết thấy đều quý gồi cúi đầu, nàng cảm thấy mình dường như đi nhầm nơi, cảm thấy vô cùng bất an.

Chính đạo của Thái Hòa điện có tám mươi một bậc thang bạch ngọc thạch, lối giữa của chính đạo thường chỉ có Hoàng đế mới được đi, hôm nay, do Nguyên Mẫn đi, Nguyên Mẫn ngần đầu nhìn, trông thấy phụ hoàng đang đứng đứng ở bậc cao nhất, sau lưng là ánh mặt trời rực rỡ sáng nhưng cảm giác dị thường, cao lớn vĩ đại mà xa vời. Nguyên Mẫn đến chục năm sau vẫn ghi nhớ rõ ràng, lúc trong lòng cảm thấy run sợ, bước mãi vẫn không hết tám mươi một bậc thang.

Chính Dương đế - Nguyên Cương, trong lòng không hề bình tĩnh, trong lòng ngời sáng khi thấy nữ nhi đang chậm chậm đến gần. Năm xưa, khi ngài được phong vị thái tử, cũng không long trọng đến thế, nhưng với Nguyên Mẫn thì phải thật vô cùng long trọng, để tất cả người trong thiên hạ đều biết, Nguyên Cương đây không nói đùa. Nữ nhi bảo bối chính tay ngài nuôi nấng, từ nay sẽ phải gánh vác giang sơn to lớn này, có thể như vậy là làm khó nàng, nhưng, nàng là nữ nhi của Nguyên Cương và Minh Diệp, nàng ắt hẳn không thể an an tại tại mà làm một công chúa, nàng nhất định phải bắt phàm.

Nguyên Mẫn bước đến trước mặt Nguyên Cương, ngần đầu nhìn phụ hoàng vĩ đại của nàng, trong mắt lộ ra một tia vô trợ. Phụ hoàng gần gũi ngày nào đột nhiên trở nên quá xa khỏi tầm với của nàng, Nguyên Mẫn nhỏ bé cảm thấy rất bất an.

Nguyên Cương trong lòng có chút không nở, nhưng vẻ trang nghiêm trên khuôn mặt vẫn không thay đổi. Thân phận hiện tại của ngài là Hoàng đế, không phải phụ thân, và nữ nhi ngài là Thái tử, Hoàng đế của tương lai, làm thế nào mà lại để cục diện như vậy dọa cơ chứ, tuyệt đối không thể làm trò cười cho những kẻ dưới kia, biết bao kẻ đang chờ để nói công chúa tuổi nhỏ nhất gan, công chúa thân là nữ nhi, không thể gánh vác đại sự.

Nguyên Mẫn từ nhỏ đã không giống những đứa trẻ tầm thường, nếu tầm thường thì Nguyên Cương sao dám quyết định như thế chứ. Nguyên Mẫn biết rõ rằng hiện tại không thể nhờ sự trợ giúp của phụ hoàng, nàng phải tự lực cánh sinh. Trình tự vô cùng rắc rối, thượng cáo tông miếu, hạ tuyên bá quan, cáo phủ dài đến mấy nghìn chữ, phải thuộc vồn vện trong ba ngày, một chữ cũng không được sót, cho dù trước trường hợp nghiêm trang như thế cũng không được phép căng thẳng mà quên mất, cũng không được tỏ ra mất lễ tiết, một bước cũng không được sai. Bất kể là nam nữ, dù là người lớn cũng cảm thấy trọng đại, huống chi là đối với một đứa trẻ năm tuổi, quả thực là quá khắc khe a.

Vương triều từ trước đã có quy tắc này, nếu muốn đăng ngôi thái tử thì bắt buộc phải vượt qua ải này, vì lập thái tử đối với cả một vương triều mà nói là một việc vô cùng to tát, không thể nào làm qua loa, nếu không thể hoàn thành thì không được lập. Đã từng có hoàng tử vì đọc thiếu một chữ mà không thể trở thành thái tử. Thông thường, các hoàng tử sau mười lăm tuổi trở lên mới lập ngôi, vì ở tuổi đó mới có thể hoàn thành tốt những trình tự này.

Nhưng cũng không phải là không có ngoại lệ với những hoàng tử thiên tư thông minh, Chính Dương để mới bảy tuổi đã có thể hoàn thành nó rồi.

Mà Nguyên Mẫn chỉ mới năm tuổi, không thể nói rằng Nguyên Cương chắc chắn nàng sẽ làm được, nếu Nguyên Mẫn có thể thuận lợi hoàn thành, cơ hồ sẽ không còn ai dám phản bác ra mặt nói Trường Sở công chúa không thể lập thành thái tử, nhưng vạn nhất thất bại, hậu quả thật vô cùng lớn, họa chẳng sẽ càng tăng thêm sự cản trở. Nguyên Cương cuộc rất lớn, à không, ngay từ đầu, ngài đã cược tất cả rồi.

Thế nên mỗi khi trông thấy nhi nữ hoàn thành từng bước một, tim gan ngài gần như nhảy loạn cả lên. Biết bao năm nay, phong ba bão táp nào chưa gặp qua, thế mà lại vì chuyện này mà căng thẳng.

"Đế nữ Mẫn, thừa mệnh vu thiên, thụ mệnh vu đế..." Thanh âm ngân thơ mà to vừng vang vọng khắp cung điện rộng lớn, khiến người khác bất giác tập trung tất cả tín thần vào nghe, nhưng lại không thể tìm ra bất kì khuyết điểm nào, có thể... có thể là quyết định này của vua cũng không phải là quá vớ vẩn, hoặc cũng có thể là....

Đại điển đã gần kết thúc, trái tim đang co thắt loạn nhịp của Nguyên Cương đã thư thả được đôi chút, vẻ nghiêm túc trên mặt cũng thư giãn một ít. Nhìn thân hình nhỏ bé cách đó không xa, trong lòng chợt cảm thấy tiếc thương.

Cuối cùng cũng đã đến bước cuối cùng, chính là sự sắc phong của đế vương, xong rồi, cả cái điển lễ đều xong rồi. Lúc này, mặt trời cũng gần xuống núi, ánh chiều tà đỏ rực trải dài vô tận khắp cung điện.

Nguyên Mẫn từng bước, từng bước tiến gần Nguyên Cương, nàng nhớ rằng, sắc phong là bước cuối cùng rồi, xong rồi, và cũng kết thúc rồi, nàng rất muốn bước nhanh hơn nữa, nàng muốn nhanh chóng kết thúc cái việc khó chịu này. Nhưng từng bước của nàng vẫn không đổi nhịp, bất cứ lúc nào cũng không được làm mất phong thái khí phách của một thái tử, nàng nhớ rõ lời dặn của Vân phi.

Nguyên Cương đưa tay ra, tỏ ý bảo Nguyên Mẫn bước gần hơn nữa, đồng thời hướng về phía hoạn quan và các đại thần vung tay, ngụ ý rằng họ có thể thoái lui.

"Phụ hoàng..." Nguyên Mẫn nhìn Nguyên Cương, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút ủy khuất, nàng chưa từng trải qua những việc mệt như thế, dây thần kinh như bện chặt vào nhau, giờ đã có thể nói lòng ra.

"Mẫn nhi, những điều phụ hoàng làm lúc này, đều muốn con có thể ngồi vững trên vương vị, bây giờ chịu khổ thì sau này mới có thể thoải mái chút, con hiểu không?" Phụ hoàng sẽ san bằng tất cả những trở ngại trên con đường đăng cơ cho con.

Nguyên Mẫn lắc đầu, nàng vốn không muốn làm Hoàng đế, nàng chỉ muốn làm công chúa, nàng sợ phụ hoàng sẽ không vui nên không nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Bây giờ chưa hiểu cũng không sao, sau này con sẽ hiểu, từ giờ con sẽ dưới một người mà trên vạn người, con có thể chi phối sự sống chết của bất kì kẻ nào, chỉ cần con muốn, tất cả người và đồ trong lãnh thổ Đại Dĩnh này đều là của con, nhưng có kẻ có khả năng cản trở con, con phải trở nên thật mạnh mẽ để không ai có thể lung lay vị trí của con, không hiểu cũng không sao, nhưng con phải ghi nhớ, khắc sâu những lời này vào tim." Nguyên Cương chỉ xuống những kẻ phía dưới, rồi lại chỉ về nơi xa xôi.

Nguyên Mẫn nhìn xuống, khắp nơi đều là người, từ gần cho tới xa, nơi nào cũng là người, nhìn thấy trên khuôn mặt họ đều vô cùng trang nghiêm và lạnh lẽo, Nguyên Mẫn đột nhiên thấy sợ hãi.

Nguyên Mẫn kéo nhẹ long bào của Nguyên Cương, "Phụ hoàng, ta sợ!" Nàng sợ cái tương lai mơ hồ, không hề hay biết đó.

"Sợ? Nhi nữ của trẫm thế nào mà lại biết sợ! Nguyên Mẫn, người vô luận thế nào cũng không được sợ!" Nói xong bèn vung bàn tay nhỏ bé của Nguyên Mẫn ra, bước đi, giờ phút này Nguyên Cương giống như tất cả những Hoàng đế khác, vô tình và lạnh nhạt.

Lần đầu tiên, Nguyên Mẫn trông thấy cái dáng lưng lạnh nhạt của Nguyên Cương, nhìn thấy vô số sự lạnh lùng của những kẻ phía dưới, bỗng dưng cảm thấy tất cả những kẻ này đều thật khó ưa, cái cảm giác sợ hãi đã rời xa khỏi nàng từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cung Tuế Hàn, năm nay hai mươi tuổi, hôm nay là sinh nhật, sinh nhật lần này buồn tẻ hơn so với những năm trước, nàng đến chỗ tiên sinh nhưng lại bị đuổi ra, nàng cũng đã sớm quen với cái tính hi vọng bất thường của tiên sinh, mà hôm nay tâm tình của tiên sinh vô cùng tệ, mỗi năm khi đến ngày này, tiên sinh đều thế cả. Nàng luôn gặp phải trắc trở, nhưng biết bao lần rồi nàng vẫn cứ thử, nàng chẳng qua muốn tìm một người cùng nàng qua sinh nhật, dù đã quen với việc bị cự tuyệt, nhưng trong lòng vẫn có chút khổ sở.

"Giá mà Tiểu Bình và Tiểu Nhạc ở đây, chắc chắn sẽ không lạnh lùng như thế, giá mà họ ở đây thì tốt rồi." Cung Tuế Hàn lẩm bẩm một mình, Cung Bình chỉ vào những ngày tết mới quay về vài ngày, mà không biết Cung Lạc hiện tại thế nào rồi, bệnh tình đã khỏi hẳn chưa, đã mấy năm rồi không gặp nàng, đột nhiên nhớ nàng quá. Không thì, đi tìm nàng, tùy tin lời tiên sinh nói rằng Cung Lạc hiện tại sống rất tốt, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút lo lắng. Quyết định như thế, Cung Tuế Hàn dự định sau vài ngày sẽ đến kinh thành tìm Cung Lạc.

"Tiên sinh, không biết giờ Tiểu Nhạc nàng ấy thế nào rồi a?" Cung Tuế Hàn vờ như tùy ý hỏi thử, kì thật là thăm dò.

Nam nhân nhú mày, ý đồ của nàng, làm gì mà ông không biết, "Chắc chắn tốt hơn người!"

"Nàng đã rời nhà nhiều năm thế rồi, ta thực nhớ nàng a, không biết bao giờ nàng mới về nhỉ?" Cung Tuế Hàn quanh co tác chiến, nàng không trực tiếp nói là nàng muốn đi.

"Sợ rằng nàng không thể về, nếu nàng muốn về thì đã về từ lâu rồi!" Cung Lạc không đơn giản như nàng, Cung Lạc từ lâu đã không phải Cung Lạc của mấy năm trước, nhưng Cung Tuế Hàn vẫn là Cung Tuế Hàn của mười năm trước.

Cung Tuế Hàn không tin, muội muội thế nào mà lại không muốn về, chắc chỉ là sức khỏe không tốt, không thể về thôi, tiên sinh chắc chắn là sợ ta lo lắng nên mới nói thế.

"Người không tin, mà thôi, người muốn thế nào thì thế đấy vậy!" Không biết là lần này đi, tính nết của nàng liệu có còn như thế không, nam tử cười nhạt.

"Nếu nàng đã không về, thế thì tự ta đi tìm nàng, sức khỏe ta rất tốt." Cung Tuế Hàn cẩn thận nói, sợ lại chọc tức nam tử ấy.

"Tùy người, người có tiền để đi à?"

"Cái đấy..." Cung Tuế Hàn ấp áp ứng ứng, nói trúng điểm khó khăn của Cung Tuế Hàn, lần này đi kinh thành rất xa, lộ phí là cả một vấn đề lớn, nàng đến tìm tiên sinh cũng vì nguyên nhân này. "Cái đấy thì... tiên sinh hiện giờ có còn tiền dự phòng cho Tuế Hàn mượn không? Cung Tuế Hàn cẩn thận hỏi.

"Không!" Nam nhân cự tuyệt một cách không hề nhân nhượng.

Khuôn mặt Cung Tuế Hàn tái xanh, nàng đã rất lâu rồi không giận như thế, tiên sinh rõ ràng là trợn to mắt mà nói dối, người rõ ràng có, hôm qua nàng vẫn còn thấy một viên dạ minh châu cơ mà, người có dạ minh châu thế nào lại không có vài lượng bạc, nàng chỉ muốn mượn mấy lượng, cũng đâu phải là không trả.

"Người..." rõ ràng có, không đợi nàng nói xong, nam nhân đã xen vào, "Cho dù có, ta vẫn có quyền không mượn."

Lần này Cung Tuế Hàn không thể nói gì được, tuy nói tiên sinh là một người luôn tỏ ra vô cùng hà khắc, trong thâm tâm nàng vẫn nghĩ rằng tiên sinh là một người vô cùng tốt, nhưng lần này Cung Tuế Hàn không có cách nào thuyết phục được bản thân.

Đã nhiều năm rồi, Cung Tuế Hàn không còn ưu sầu vì tiền, Cung Lạc rời đi, Cung Bình ngay sau đó cũng đi, còn lại một mình nàng đơn thân lẻ bóng, một mình nàng no, cả nhà no, không giống như trước khi phải chiều cổ cho nhiều người, thế nên mấy năm nay cũng có thể xem là không có gánh nặng gì. Nàng có thể tự nuôi sống bản thân, nhưng tuyệt đối không hề dư dả một chút nào cả, sớm biết thế thì trước kia mỗi bữa bớt ăn một cái mán thầu, bao nhiêu năm nay, chắc đã có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền, Cung Tuế Hàn hối hận nghĩ. Cũng đâu còn cách nào khác, sức ăn của nàng lớn, một bữa phải ăn tới năm cái mán thầu mới cảm thấy no, những năm nay, nàng luôn cảm thấy rất hạnh phúc vì mỗi bữa nàng đều được no nê.

Cung Tuế Hàn lạc quan ngày thường, bắt đầu lo âu ưu sầu, làm thế nào mới có thể đi kinh thành, Cung Tuế Hàn cúi đầu bước trên đường, chăm chăm vào mặt đường, tựa như thế có thể tiền sẽ từ hư không xuất hiện.

"Đại Nữu, người làm gì thế?" Nữ nhi của Lộ Hồ gần đó hỏi nàng, thắc mắc từ ngày hôm qua về nàng không bình thường.

Cung Tuế Hàn cau mày: "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi ta Tuế Hàn, đừng gọi Đại Nữu, ta đổi tên rồi!" Nàng đã đổi tên rất lâu rồi, A Phương vẫn cứ không sửa.

"Đại Nữu rất tốt a! Đổi tên gì, vừa nghe Tuế Hàn là đã thấy cái tên không cát tường rồi." Gì mà Tuế Hàn Tuế Noãn, hôm đó đột nhiên chạy qua bảo là đã đổi tên thành Cung Tuế Hàn, lại còn đổi tên đến nỗi phát ngệ, đem Nhị tử đổi thành Cung Bình, tiểu muội đổi thành Cung Lạc. Nhắc đến Nhị tử, đã không gặp một thời gian rồi, không biết giờ thế nào nhỉ, nghĩ đến cũng gấp, Nhị tử rất khôi ngô, nếu Nhị tử về, để hắn đến nhà cầu hôn, nghĩ đến việc gả cho Nhị tử cũng cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào a!

A Phương vô duyên vô cớ tự dưng cười, lại còn cười hả hê vui vẻ thế kia, nhìn cũng đủ cảm thấy phát cáu.

"Đại Nữu, Nhị tử khi nào mới về a?" Lộ Phương hỏi, trong lòng vô cùng nhớ nhung.

"Chẳng phải hắn vừa đi không bao lâu sao?" Thật kì quái, lúc đi, nàng chẳng phải đã tự mình đi tiễn sao, lúc đó ta chẳng hề khóc, thế mà nàng lại khóc đến bù lu bù loa, nước mắt nước mũi kèm nhem hỗn độn, trông vô cùng tệ đấy.

"Ta nhớ hắn mà!" Lộ Phương nói xong, chợt ý thức được bản thân có chút không tự nhiên, mặt đỏ cả lên.

"Nga, hắn nói, hắn phải luyện cảm thật tốt, trong vòng ba năm hắn sẽ không về đâu." Tiểu Bình khi luyện cảm thì lục thân bất nhậm, cho dù là tết thì lại càng lạnh nhạt hơn, Cung Tuế Hàn nghĩ đến việc đó, trong lòng lại cảm thấy hơi lạc lõng, ngược lại đối với việc những nữ nhân này nhìn thấy Cung Bình

lại đỏ mặt cũng không lấy làm lạ, những nữ nhân lân cận nhìn thấy hân cũng đều thế cả. Dường như trong cái thành nhỏ bé này, không ai khô ngô bằng Tiểu Bình cả, nhưng nếu Tiểu Nhạc ở đây, nhất định sẽ xinh đẹp hơn cả Tiểu Bình. Họ lớn lên rất giống nhau, nhưng nữ tử thì nhất định xinh đẹp hơn mới đúng, nghĩ đến đây, Cung Tuế Hàn trong lòng lại dâng trào sự tự hào.

"Giờ, trong ba năm không về à!" Lộ Phuong rít lên, ba năm, nàng chẳng phải sẽ hai mươi hai tuổi ư, thế thì đã thành một bà cô rồi còn gì, già như thế mới xuất giá sẽ bị người khác đàm tiếu mất, phải làm sao đây? Lộ Phuong không hề lưu ý rằng, từ đầu chí cuối, Cung Bình không hề đếm xỉa tới nàng, huống hồ chỉ là lấy nàng. "Thế thì sao được! Sao mà được a!"

"Bên kia sao náo nhiệt thế a?" Cung Tuế Hàn không quản Lộ Phuong lăm băm một mình, có một đám người đứng đầy trước cửa nhà địa chủ, chẳng lẽ, địa chủ lại phát gạo à, tiêu rồi, không mang theo túi, giờ quay về lấy không biết có kịp không.

"Ta biết đấy, vừa nghe những kẻ khác bảo, hình như là nhập kinh ứng khảo." Lộ Phuong đã rời khỏi trạng thái sầu não, chú ý rất nhanh tới việc đó, khả năng bắt tin đồn của Lộ Phuong thật không thể xem thường.

"Không phải phát gạo a!" Cung Tuế Hàn rất thất vọng, cảm giác mọi hứng thú đột nhiên rã rời.

"Lý viên ngoại nói rồi, Triệu tú tài của huyện họ ba năm trước trúng cử tiến sĩ, cười nhạo huyện chúng ta không có nhân tài, toàn là những kẻ phạm phu bình thường, mười năm chưa ai trúng tiến sĩ, Trương viên ngoại vừa nghe đã căm phẫn, tuyên bố huyện chúng ta năm nay nhất định sẽ trúng tiến sĩ, lại còn cá cược nữa, cược đến một vạn lượng. Có vẻ như đang nói quá rồi, huyện chúng ta làm gì có ai nhìn giống thư sinh." Chắc chắn là sẽ thua, Trương viên ngoại cược gì không cược, lại đi cược chuyện này.

"Há! Một vạn lượng, nhiều thế a!" Tinh thần tiểu dân của Cung Tuế Hàn bị gọi lên rồi, một vạn lượng, nàng nghĩ đến đã cảm thấy thích.

"Ừ, chưa hết, băng vàng cũng đã dán lên, nói rằng năm nay ai thi hương hạng nhất, hân sẽ thưởng năm mươi lượng, và tất cả kinh phí vào kinh ứng thí hân đều chi trả, nếu có thể trúng cử tiến sĩ, không cần quan tâm hạng mấy, đều được thưởng một nghìn lượng." Trương viên ngoại chắc đã dốc hết vốn liếng rồi, nhưng cơ hội thắng vẫn mong manh quá a!

"Chờ đã, người nói lại lần xem!" Có chuyện tốt thế này, Ha ha! Quả nhiên trời không tuyệt đường người! Há há! Cung Tuế Hàn càng nghĩ càng hưng phấn.

"Người vui mừng cái gì! Đâu có can hệ gì tới người, người cũng đã lấy đầu ít gạo của nhà Trương viên ngoại, người thật vô lương tâm!" Lộ Phuong nhìn Cung Tuế Hàn một cách khinh bỉ, nàng lĩnh gạo của nhà Trương viên ngoại luôn cực kì hăng hái so với bất kì ai.

"Người nói xem, ta có thể đi không?" Đi kinh thành thế này, không những không mất tiền, lại còn có tiền để lấy, khóe miệng càng lúc càng mở, muốn che đậy sự phấn khích cũng không che đậy được.

"Người đùa gì thế, người tuy rằng biết vài chữ, cho người đậu tiến sĩ, hoặc được cái tú tài cũng ổn, nhưng quan trọng hơn, người là nữ a." Lộ Phuong lắc đầu, hôm nay Đại Nữ có vẻ khác thường, nhưng nàng cũng không để tâm là bao.

"Cũng phải nhì, ta về suy nghĩ thử!" Ngữ khí có phần thất vọng, nhưng Cung Tuế Hàn vẫn canh cánh trong lòng sự việc này.

Cung Tuế Hàn đã không ngủ cả đêm. Phải biết rằng những ngày nàng mất ngủ ít đến dường nào a, đêm cha mất, đêm nương mất, và còn đêm Cung Lạc rời đi, tổng cộng chỉ có ba đêm. Thế nên những việc Cung Tuế Hàn muốn làm tuyệt đối phải là những đại sự, phải trải qua những suy sâu tính kĩ mới đưa ra quyết định, thế mới biết quyết tâm của nàng rất lớn.

Đầu tiên, nàng quyết định đi tìm gặp tiên sinh.

"Tiên sinh, người có y phục nào cần giặt không?"

"Ở bên trong, người tự đi lấy!" Nam nhân ngay cả đầu cũng không hề ngước lên nhìn, vẫn cứ làm những việc của mình, dù sao thì, Cung Tuế Hàn thường đến giúp người làm những chuyện vặt vãnh, nên cũng không cảm thấy có gì bất ổn.

"Nga!" Cung Tuế Hàn cũng không nói nhiều, tự mình chạy nhanh đi lấy y phục, nàng hiện tại có chút khẩn trương, sợ nói nhiều sẽ khiến tiên sinh hoài nghi.

Kì quái, hôm nay sao lại nói ít thế, nam nhân cảm thấy kì quái, nhưng cũng không quá để ý.

"Người là ai đây! Cung Đại Nữ đâu?" Nam nhân này có chút quen mắt, chẳng lẽ là tình nhân của Cung Đại Nữ? Thật là, môi có chút mím chặt, giờ ngay cả nam nhân cũng mang về nhà, ra cái gì nữa, thật là quá quái!

"A Phuong, người cảm thấy ta giống nam nhân không?" A Phuong hình như nhận không ra, thế thì kẻ khác càng sẽ không nhận ra.

"Người dĩ nhiên là nam nhân... Khoan, đợi đã... người là..." Không phải chứ, hân là Cung Đại Nữ, mẹ ời! Sao lại thế này, chỉ thay y phục thôi mà đã khác nhiều đến thế!"

"Ta cũng cảm thấy ngạc nhiên đấy!" Khi nãy đi một vòng ở phố, tuyệt nhiên không ai nhận ra.

"Người làm gì mà lại ăn vận như thế? Người không định làm thật đấy chứ, người điên rồi!" Lộ Phuong lại rít lên, khuôn mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

"Ta muốn gặp Tiểu Nhạc!" Cung Tuế Hàn u buồn nói, đã mười năm rồi, ngay cả một lần cũng chưa gặp mặt, tiền sinh nói hiện giờ nàng rất tốt, nhưng chưa được gặp nàng, vẫn là cảm thấy không yên tâm.

Lộ Phương chưa từng thấy qua Cung Đại Nữ như thế, trong mắt nàng luôn thấy Cung Tuế Hàn vô lo vô ưu, ngày ngày cũng tươi cười vui vẻ. Nhưng nàng biết, nàng vẫn thường nhắc đến Cung Lạc và Cung Bình, nàng biết Cung Lạc năm xưa sau khi ngã bệnh đã bị người đưa đến kinh thành.

"Tùy người vậy! Việc của người ta không quản nữa!" Lộ Phương không ngăn cản nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tân Hòa ba năm, Nguyên Mẫn lên ngôi đã ba năm, hiệu là Thiên Phụng Đế.

"Khoa cử lần này, Hoàng thượng coi trọng vô cùng, nghe đâu phàm là Nhất giáp Tiến sĩ đều có thể tiến vào Đình Thí, ngày trước chỉ có Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa mới có thể vào đến Đình Thí, và lại bất kì văn chương của Nhất giáp, Hoàng thượng cũng nhất thiết đích thân xem qua mới quyết định, thế đủ biết rằng Hoàng thượng rất xem trọng những sĩ tử này, mọi người khi chấm phê bài thi đều vô cùng thận trọng."

Người đang nói là Tả thừa Tiều Thường, phụ trách khoa cử lần này. Trong khoa cử lần này, nếu để những kẻ tài hèn khiến Hoàng thượng giận giữ, ai cũng không có kết cục tốt đẹp.

Nhất giáp Tiến sĩ có ba mươi hai người, Nhị giáp Tiến sĩ có sáu mươi bốn người, Nhất áts Tiến sĩ tám mươi một người, Nhị áts Tiến sĩ một trăm lẻ tám người, tổng cộng hai trăm tám mươi lăm người. Mà người đứng đầu Nhất giáp Tiến sĩ chính là Trạng nguyên.

Tiêu Thường là một trong những kẻ trục lợi trong việc lập vị năm xưa, và cũng là kẻ được lợi, những năm nay, con đường làm quan có thể xem là thuận buồm xuôi gió, vốn vẹn chỉ mới vài năm, từ một tên Ngũ phẩm tiểu tót nay đã thành chính Nhất phẩm, có thể xem là vô cùng thuận lợi a, nhưng có thể tèo được cao như thế mà không có chút năng lực thì cũng không được.

Tiêu Thường biết rất rõ, Hoàng đế đăng cơ chỉ vừa ba năm, quyền lực chưa vững, đang rất cần chiêu mộ nhân tài, mà trong số các lão thần, vẫn còn không ít những kẻ năm xưa phản đối việc lập thái tử, tuy rằng nói những kẻ này cũng đã chìm lắng rất lâu nhưng Hoàng thượng trong lòng vẫn luôn phòng bị chúng, cần người thân tín để thay thế những kẻ đấy, Hoàng thượng vẫn cần thêm một lần thay máu, một ngày không thay Hoàng thượng sẽ một ngày không ổn định.

"Đây là điều hiển nhiên, chúng ta tuyệt đối phải kiểm định nghiêm ngặt!" Còn ai dám làm qua loa việc này cơ chứ, Hoàng thượng đã nói, lần khoa cử này nếu có sơ suất nhỏ cũng sẽ trừng phạt thật nghiêm khắc, kẻ nào dám trái lệ thì quả thật là chán sống rồi a. Vụ án âm mưu tạo phản đầu năm nay đã đủ biết Hoàng thượng không phải là nữ nhân bình thường, cả sự tàn nhẫn càng không bình thường, dĩ nhiên là nào có ai dám nhắc đến sự việc này.

Lần thi cử này hoàn toàn không giống trước kia, sự cạnh tranh của Nhất giáp vô cùng kịch liệt, ai vào được Nhất giáp đều đồng nghĩa với môn sinh của Thiên tử, tiền đồ quả thật không thể đo đạc.

"Hoàng thượng dự tính lần này thay máu?" Trung thư thị lang Ngôn Thác hỏi, hắn là cận thần của Hoàng thượng, cũng là bạn học của Nguyên Mẫn, từ lúc năm tuổi đã luôn ở cạnh nàng.

Bạn học của Nguyên Mẫn có năm người, Ngôn Thác, Lâm Trọng Văn, Tinh Dị Chương, Độc Cô Giới.

"Một nửa." Nguyên Mẫn khẽ mở đôi môi nhỏ nhắn, nét mặt lộ vẻ biếng nhác, nhưng lại có một vẻ quyến rũ mê hồn khó tả, những nam nhân khờ khạo nhìn thấy ắt hẳn cả xương cốt cũng mềm nhũn ra a.

Những tên nam nhân khác làm thế nào có thể cưỡng lại vẻ đẹp này, Ngôn Thác cảm thấy vui mừng vì mình không như những kẻ khác, quan trọng hơn, hắn không hề xem Nguyên Mẫn như những nữ nhân khác, mà là một người không khác biệt với mình.

Đấy đều là kinh nghiệm rút ra được từ những năm qua, hắn không muốn yêu một nữ nhân như thế, chẳng khác gì đâm đầu tự sát cả, họa chẳng may may mắn lắm mới còn cái xác không hồn, nghĩ cũng đã thấy ưu sầu a! Hắn cũng không muốn mất đi một huynh đệ nữa.

"Còn nữa kia?" Ngôn Thác thắc mắc, lập tức hiểu được Nguyên Mẫn một chút, nhưng vẫn không đoán ra tâm tư nàng.

"Người không phải thích đoán tâm tư trăm sao, người tự đoán đi, lui xuống đi!" Nguyên Mẫn cảm thấy có chút mệt nên đã đuổi Ngôn Thác đi, tên đầy lòng hiếu kì rất lớn, không đuổi hắn đi thì tai nàng không thể nào yên tĩnh được a.

Sau khi Ngôn Thác rời đi, vẻ lười nhác trên khuôn mặt Nguyên Mẫn đột nhiên hóa lạnh, đôi mắt nàng dường như sâu hút không đáy, một chút cũng không giống thiếu nữ mười tám. "Còn một nửa à?" Nguyên Mẫn thì thảo một mình.

"Đình thí văn, võ cùng một ngày?"

Hoàng thượng rốt cuộc có ý gì đây, từ khai triều lập quốc đến nay, võ cử lương xếp sau văn cử, địa vị của văn cử luôn cao hơn, Hoàng thượng tổ chức cùng một ngày, ắt hẳn người muốn trọng võ, nhưng biên cương vẫn đang ổn định, không cần thiết phải trọng võ mà, Tiêu Thường võ cũng khó hiểu.

Ngôn Thác cũng cảm thấy bất ngờ, nàng rốt cuộc muốn làm gì đây, cơ hồ như có việc to lớn nào đó sắp diễn ra, mà bản thân lại không hay biết gì, má nó!

Cái cảm giác này cứ lớn vồn, hẳn vẫn cứ ngỡ rằng phần nào hiểu được nàng, xem ra việc này chẳng có gì quan trọng cả.

"Trọng Văn, ngươi cảm thấy Hoàng thượng muốn làm gì?"

Tên này mấy năm nay lúc nào cũng tỏ vẻ mờ nhạt, làm Ngự sử trung thừa rồi lại không quan tâm những việc khác nữa, cả ngày chỉ biết trò chuyện với thư tịch, văn kiện trong cung, nhưng thế mà lại biết tự tạo niềm vui cho bản thân, thật không hiểu nổi tại sao hẳn lại có tiến triển trong việc này.

"Ta thế nào lại biết được điện hạ nghĩ gì chứ? Ngươi không phải hiểu rõ nhất sao? Ta suốt mấy năm nay đều đọc sách thánh hiền, không quản thế sự."

Lâm Trọng văn lộ vẻ mù mịt, hỏi ta khác nào không hỏi chứ? Ngôn Thác cũng thật là, ngày nào cũng ngồi đoán tâm tư điện hạ, rõ ràng là tự chuốc khổ vào thân, thật đáng đời!

"Một nửa." Nguyên Mẫn khẽ mở đôi môi nhỏ nhắn, nét mặt lộ vẻ biếng nhác, nhưng lại có một vẻ quyến rũ mê hồn khó tả, những nam nhân khờ khạo nhìn thấy ắt hẳn cả xương cốt cũng mềm nhũn ra a.

Những tên nam nhân khác làm thế nào có thể cưỡng lại vẻ đẹp này, Ngôn Thác cảm thấy vui mừng vì mình không như những kẻ khác, quan trọng hơn, hẳn không hề xem Nguyên Mẫn như những nữ nhân khác, mà là một người không khác biệt với mình.

Đấy đều là kinh nghiệm rút ra được từ những năm qua, hẳn không muốn yêu một nữ nhân như thế, chẳng khác gì đâm đầu tự sát cả, họa chẳng may may mắn lắm mới còn cái xác không hồn, nghĩ cũng đã thấy ưu sầu a! Hẳn cũng không muốn mất đi một huynh đệ nữa.

"Còn nửa kia?" Ngôn Thác thắc mắc, lập tức hiểu được Nguyên Mẫn một chút, nhưng vẫn không đoán ra tâm tư nàng.

"Ngươi không phải thích đoán tâm tư trăm sao, ngươi tự đoán đi, lui xuống đi!" Nguyên Mẫn cảm thấy có chút mệt nên đã đuổi Ngôn Thác đi, tên đầy lông hiếu kỳ rất lớn, không đuổi hẳn đi thì tai nàng không thể nào yên tĩnh được a.

Sau khi Ngôn Thác rời đi, vẻ lười nhác trên khuôn mặt Nguyên Mẫn đột nhiên hóa lạnh, đôi mắt nàng dường như sâu hút không đáy, một chút cũng không giống thiếu nữ mười tám. "Còn một nửa à?" Nguyên Mẫn thì thảo một mình.

"Đình thí văn, võ cùng một ngày?"

Hoàng thượng rốt cuộc có ý gì đây, từ khai triều lập quốc đến nay, võ cử lương xếp sau văn cử, địa vị của văn cử luôn cao hơn, Hoàng thượng tổ chức cùng một ngày, ắt hẳn người muốn trọng võ, nhưng biên cương vẫn đang ổn định, không cần thiết phải trọng võ mà, Tiêu Thường võ cũng khó hiểu.

Ngôn Thác cũng cảm thấy bất ngờ, nàng rốt cuộc muốn làm gì đây, cơ hồ như có việc to lớn nào đó sắp diễn ra, mà bản thân lại không hay biết gì, má nó!

Cái cảm giác này cứ lớn vồn, hẳn vẫn cứ ngỡ rằng phần nào hiểu được nàng, xem ra việc này chẳng có gì quan trọng cả.

"Trọng Văn, ngươi cảm thấy Hoàng thượng muốn làm gì?"

Tên này mấy năm nay lúc nào cũng tỏ vẻ mờ nhạt, làm Ngự sử trung thừa rồi lại không quan tâm những việc khác nữa, cả ngày chỉ biết trò chuyện với thư tịch, văn kiện trong cung, nhưng thế mà lại biết tự tạo niềm vui cho bản thân, thật không hiểu nổi tại sao hẳn lại có tiến triển trong việc này.

"Ta thế nào lại biết được điện hạ nghĩ gì chứ? Ngươi không phải hiểu rõ nhất sao? Ta suốt mấy năm nay đều đọc sách thánh hiền, không quản thế sự."

Lâm Trọng văn lộ vẻ mù mịt, hỏi ta khác nào không hỏi chứ? Ngôn Thác cũng thật là, ngày nào cũng ngồi đoán tâm tư điện hạ, rõ ràng là tự chuốc khổ vào thân, thật đáng đời!

Triệu Thanh áp ứng không dám nói tiếp, ngược lên cẩn thận quan sát sắc mặt của Nguyên Mẫn.

"Độc Cô có tài cán nhưng lại nhi nữ trường tình, Tinh Dị lại lắm mưu mô!"

Nguyên Mẫn nói ra giúp nàng, ngữ khí bình thản, khiến cho kẻ khác không cảm có gì khác thường, nhưng chỉ có Nguyên Mẫn biết rằng cho đến nay, cứ nhắc đến hẳn là trong lòng nàng lại dao động.

"Đánh giá của ngươi cũng có thể xem là đầy đủ, nhưng ngươi đã đánh giá thấp Lâm Trọng Văn rồi, hẳn là kẻ chỉ biết lo cho thân mình, nhưng e là không

thể chứa chấp hấn. Người có tìm ra manh mối nào chưa?"

Triệu Thanh lắc đầu, không cần phải biết, biết rồi sợ rằng thời gian không còn nhiều.

Lợi ích từ những kẻ này đã dùng đủ rồi, cũng đã đến lúc phân bố lại, Nguyên Mẫn nghĩ thầm, đã đến lúc rồi.

"Hoàng thượng, đây là bài thi của ba mươi hai vị Nhất giáp Tiến sĩ, thỉnh Hoàng thượng xem qua."

Triệu Thanh mang những bài thi đưa cho Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn xem qua một lượt tất cả các bài thi, có vài bài đặc biệt thì nàng rút ra.

"Sao lại thừa ra một trang?" Ba mươi ba trang, những tên này làm việc thế nào vậy?

"Thừa một trang à, theo lý mà nói Tiêu đại nhân có nào lại phạm sai lầm như thế."

Triệu Thanh vô cùng kinh ngạc, Tiêu đại nhân rõ ràng biết là rất được Hoàng thượng xem trọng, làm thế nào mà lại sai cái lỗi như thế.

Nguyên Mẫn xem qua bài thi trên tay, đại khái hiểu được sự việc, nội dung của bài thi này quá tệ hại, hoàn toàn không hợp với tiêu chuẩn của Nhất giáp.

Chắc là do bị kẹp ở giữa các bài, những kẻ kia không để ý nên đã mang lên đây, nhưng kẻ ra thì cũng không phải là không có ưu điểm, những chữ viết đều rất đẹp, hoàn toàn vượt xa so với các sĩ tử khác, chiều vào cung để viết chữ cũng được, nàng tùy ý xem qua tên của bài thi - Cung Tuế Hàn.

Cũng chẳng chú ý mấy và cũng không có ý định truy cứu sự việc này, chủ yếu là do tâm trạng nàng hiện đang khá tốt, trình độ của những sĩ tử này không tệ, đặc biệt là văn chương của sĩ tử Diệp Dân khiến nàng rất thích.

Diệp Dân, viết ra được văn chương thế này chắc là nhân tài có thể dùng.

"Hoàng thượng dự định xử lý việc này thế nào?"

"Lần này trẫm cũng có thể xem là hài lòng với cách làm việc của Tiêu Thường, trẫm sẽ không trách tội hấn, nếu đã hữu duyên kẹp vào đây, thì xem như hấn là sĩ tử thứ ba mươi ba, không có lần sau, bằng không sẽ nghiêm trị."

"Người ghi chiếu đi, Diệp Dân Nhất giáp nhất bảng, Tào Tiên Dừng Nhất giáp nhị bảng, Nhiếp Minh Cơ Nhất giáp tam bảng..."

"Tiêu đại nhân, biết chiếu thư đã ban xuống, năm nay Nhất giáp lại có ba mươi ba người, ông biết tại sao lại có chuyện này không?"

Tiêu Thường vội vã lấy xem, tại sao lại đầu ra cái tên Cung Tuế Hàn thế này, đứa nào là Cung Tuế Hàn?

Hắn một chút ấn tượng cũng không có, trong ba mươi hai người không hề có hấn, đây rốt cuộc là cái quái gì đây? Tiêu Thường khó hiểu lắc đầu.

"Bài thi của Nhất giáp mà người đưa lên có ba mươi ba trang."

"Cái gì? Rõ ràng ta đã bảo..."

Tiêu Thường không dám nói tiếp, mấy ngày trước hấn đau mắt nên không thể chấm bài, đành gọi trợ thủ đến giúp, đã dặn dò kỹ lưỡng chi tiết là phải cẩn thận, thế mà giờ lại để xảy ra chuyện, nếu hấn mà nói ra là do hấn, chắc chắn sẽ mất chức, thôi rồi! "Hoàng thượng nói thế nào?" Tiêu Thường nín thở hỏi.

"Bài đó nội dung chẳng ra gì nhưng được cái chữ viết rất tốt, Hoàng thượng bảo, cứ chiều vào cung để viết chữ, việc này xem như kết thúc, nhưng nếu còn tái phạm chắc chắn sẽ nghiêm trị không tha."

Nghe xong, Tiêu Thường nhẹ nhõm cả người, may là không sao, tay hấn đã nhể nhải mò hỏi, suýt chút nữa thì con đường làm quan của hấn đã đoạn tuyệt chỉ vì cái lỗi còn con này, thật là không đáng.

Nhưng kẻ ra thì, tên Cung Tuế Hàn này thật tốt số, thế là đã trở thành Nhất giáp Tiến sĩ, nhớ năm xưa ta cũng chỉ là Nhị giáp ngũ bảng.

"Còn nữa, Hoàng thượng dặn rằng, nếu kẻ khác hỏi tại sao lại như thế, thì đại nhân phải đưa ra lời giải thích thích hợp."

Thế này thì rõ ràng là Hoàng thượng làm khó Tiêu Thường rồi.

"Đây là điều tất nhiên!"

Không thể nói là do hấn thất chức, cũng không thể nói Hoàng thượng thêm vào một người, thế này thì làm sao ăn nói với cấp dưới đây?

Cái trình độ tầm thường như thế mà lại trở thành Nhất giáp, Cung Tuế Hàn có mơ cũng chẳng thấy được việc này a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Ta nói bao nhiêu lần rồi, không có cái người tên Cung Lạc!"

Chủ quầy Dược Thiện đường nói một cách khó chịu, cái tên nam tử trẻ tuổi này chẳng biết đã đến bao nhiêu lần, hôm nào cũng từ mờ sáng đến tối, đuổi cũng không chịu đi.

"Ông thử tìm rõ hơn xem, nàng hiện mười bảy tuổi, mười năm trước nàng đã đến đây, trông giống thế này này."

Cung Tuế Hàn lấy ra một bức họa đưa cho ông ta xem.

Cái vẻ mặt vốn không thân thiện của ông ta đột nhiên sững sờ bàng hoàng, ở chốn kinh thành này bấy lâu nay, gặp qua biết bao nhiêu người, nhưng lại chưa hề gặp qua nữ tử có tư sắc quyến rũ như thế, nếu như có gặp qua thì chắc chắn rằng không bao giờ có thể quên được.

Do thấy được nữ tử quyến rũ thế kia, sắc mặt chủ quầy có chút ôn hòa và thành khẩn nói.

"Tiểu huynh đệ, chỉ riêng đối với người trong tranh này, nếu ta có gặp qua chắc chắn ta sẽ nhớ, ai cũng không thể nào quên được, người cứ hỏi thử những tên làm ở đây xem có tên nào đã gặp qua chưa, với cả ta lừa người làm gì?"

Cung Tuế Hàn cảm thấy vô cùng thất vọng, đến kinh thành đã hơn một tháng rồi thế mà Cung Lạc ở đâu cũng chẳng biết.

Kì thực trong lòng nàng rất rõ, họ không lừa nàng, nhưng rõ ràng tiên sinh nói Tiểu Nhạc ở Dược Thiện đường trong kinh thành, tiên sinh chắc cũng sẽ không lừa nàng đâu, và lại năm năm trước, khi Tiểu Nhạc gửi thư về cũng bảo rằng hiện nàng ở Dược Thiện đường rất tốt.

"A! Đúng rồi, người nói cô ta đến đây vào mười năm trước, chúng tôi chỉ vừa vào Dược Thiện đường ba năm thôi, thế nên việc trước kia nàng có ở đây không chúng tôi đâu biết!"

Ông chợt nhớ ra những người làm ở Dược Thiện đường đều mới vào ba năm trước, không biết vì sao mà đông gia đột nhiên đuổi hết tất cả người làm trước kia.

"Ở đây còn ai có thâm niên lâu nhất?" Cung Tuế Hàn cảm thấy có một tia hi vọng, vội vàng hỏi.

"Để xem. mẹ Lư, mẹ ta làm ở đây hình như đã hai, ba mươi năm rồi, người thử hỏi mẹ ta xem."

Nhanh chóng giải quyết việc này rồi để hắn đi thôi, hắn cứ ở đây thật phiền chết đi được.

"Bà Lư, bà có gặp qua người trong tranh này không?"

Chủ quầy hỏi một cụ bà đại khái khoảng bảy, tám mươi tuổi.

"Có chút quen quen, những kẻ qua lại trong tiệm nhiều thế này, sao mà ta nhớ được!"

Đúng là càng già càng mau quên, mẹ ngay cả dược liệu vừa mới để ở đâu cũng quên bồng đi rồi.

"Bà thử nghĩ kĩ xem, nàng rất xinh đẹp, những người xinh đẹp như thế đâu nhiều!"

Cung Tuế Hàn khẩn trương hỏi.

Người xinh đẹp trong trí nhớ bà chỉ có vài người,

"Nghe người nói thế ta cũng nhớ ra, mấy năm trước có gặp qua một con bé rất xinh đẹp, lúc mới đến thì bệnh tật lắm, sau này đã khá nhiều rồi, càng lớn lại càng xinh đẹp hơn."

"Nàng tên là gì, có phải là Cung Lạc không?" Cung Tuế Hàn cảm thấy có chút hi vọng!

"Hình như không, họ Đoàn, nhưng Đoàn gì thì ta không nhớ rồi!" Họ đoàn như mẫu thân.

"Bà quan sát kĩ hơn xem, có giống với người trong tranh này không?"

Bà ta quan sát kĩ lưỡng, nhìn tường tận nói, "Có vài điểm khá tương đồng, nhưng lại có vài điểm trông khang khác, cảm thấy không giống, người trong tranh lớn hơn con bé đó rất nhiều, thế nên cảm thấy vô cùng khác, nhưng chỉ nhìn bề ngoài lại có điểm giống..."

Bà ta lẩm nhẩm một mình.

Cung Tuế Hàn cảm thấy người mà bà cụ này đang nói chính là Cung Lạc, vì bức họa này nàng họa theo mẫu thân, mọi người đều nghĩ Tiểu Nhạc giống mẫu thân, nàng nghĩ Tiểu Nhạc lớn lên chắc chắn sẽ giống như mẫu thân, dù có vài điểm hơi khác thì cũng là bình thường thôi.

"Thế nàng hiện đang ở đâu?" Cung Tuế Hàn quan tâm hỏi.

"Cô gái đây ba năm trước đã đi rồi, cũng chẳng biết là đi đâu nữa?"

Đông gia không cho nàng tiếp xúc với hạ nhân, những kẻ hầu hạ cho nàng sớm đã bị đuổi cả rồi, ai mà biết được nàng đã đi đâu chứ, hoặc có thể đông gia biết.

"Thế bệnh tình nàng đã khỏi chưa?"

Cung Tuế Hàn tuy có chút thất vọng, nhưng nàng vẫn quan tâm đến bệnh tình của Tiểu Nhạc.

"Khỏi rồi, đã khỏi từ lâu rồi, vừa đến ba năm đã khỏi rồi."

"Được rồi người bỏ cuộc chưa! Ta đã nói Dược Thiện đường không có người này, giờ người tin rồi chưa! Nhưng mà nàng ta à ai thế, người sao lại tìm nàng? À kẻ ra thì xinh đẹp thật!" Chủ quầy hiếu kì hỏi.

"Muội muội ta, đứng rồi nhà đông gia ở đâu? Ta muốn đi cảm ơn họ đã cứu muội muội ta!" Hoặc có thể là hán ta biết.

Muội muội à, một chút cũng chẳng giống, chắc không phải ruột thịt rồi, chủ quầy nghĩ thầm.

"Ta cũng không biết hán ở đâu, đến nay nay cũng chỉ gặp qua một lần, gặp ở lúc ba năm trước khi mà giao việc, sau đó cũng không hề gặp qua."

Đông gia rốt cuộc là thần thánh phương nào, đến cả hán cũng rất tò mò.

Cung Tuế Hàn cảm tạ chủ quầy xong, mang theo bức tranh rời khỏi Dược Thiện đường, tuy rằng không tìm thấy Cung Lạc, nhưng trong lòng đã nhẹ nhõm hẳn, xem tảng đá đè nặng trong lòng cả tháng nay cuối cùng cũng đã buồn xuống được.

Chỉ ít ra biết được bệnh của Tiểu Nhạc đã khỏi, nhưng nàng vẫn tin rằng nàng sẽ gặp được Tiểu Nhạc, nàng cảm thấy Tiểu Nhạc vẫn còn đang ở kinh thành, nàng tin là như thế.

Chẳng biết nàng đào đâu ra cái sự tự tin ấy nữa, hay là do nàng lạc quan quá độ chăng.

Xem ra vẫn còn phải nán lại ở kinh thành một thời gian, nhưng mức phí sống ở kinh thành cao quá, ngân lượng mà Trương viên ngoại cho chỉ còn lại một ít, dù là ăn mần thầu cũng không chịu nổi, nơi trọ cũng là khách điểm rẻ nhất rồi, cứ thế này thì sao mà cầm cự a!

Trong trường thì lại còn lãng phí hết thời gian và lương thực của ba ngày, nếu không thì, lúc về làm sao mà ăn nói, chỉ còn cách cố gắng đi thi thôi.

Đặng kia đang khua chiêng gõ trống, trông thật náo nhiệt, cái nhận thức tiểu dân của Cung Tuế Hàn lại bộc phát, nàng len lỏi vào đám đông kia, mà nói gì nói, hình như hôm nay là ngày khai bảng, Cung Tuế Hàn tự biết bản thân chắc chắn có phần, nhưng nàng vẫn hiếu kì là Trạng nguyên năm nay là ai.

Với cái kinh nghiệm của dân nhà nghèo trong nàng, miễn là ngày có việc mừng, nàng chắc chắn sẽ có được ít của hồi.

Giống như năm xưa lập vị, Hoàng thượng đăng cơ vân vân..., nàng cũng được không ít lợi, không biết kinh thành có phát gạo miễn phí không nhỉ?

Trong lúc nàng đang chen lấn giữa đám đông, bức tranh trong người nàng rơi ra, trải ra trên mặt đất, nàng vội vàng cúi xuống nhặt, khi tay nàng vừa với tới bức tranh, nàng bèn thấy một bàn chân to tướng thân mật tiếp xúc với bức họa của nàng.

Cung Tuế Hàn trơ mắt bàng hoàng nhìn, không kịp ngăn cản.

Kẻ đấy cảm thấy dường như đập trúng thứ gì, vội vàng dõn chân ra.

Cung Tuế Hàn ngỡ ngàng nhìn trên khuôn mặt mẫu thân thân yêu của nàng có một dấu chân to tướng, mắt nàng đỏ lên, mũi cảm thấy cay cay, đây là bức họa đẹp nhất trong số những bức họa mà nàng cực khổ vẽ ra, cũng là bức mà nàng yêu quý nhất.

Nàng từ từ ngược lên nhìn, nam nhân, rất cao, ăn vận trông rất phú quý, nhìn có vẻ rất khôi ngô.

Lâm Trọng Văn cúi đầu nhìn, dẫm phải một bức họa, mà lại còn là mỹ nhân đồ, mà lại còn là bức mỹ nhân đồ thượng đẳng, thật đáng tiếc cho một bức họa đẹp như thế a!

Lâm Trọng Văn định xin lỗi, chủ nhân của bức họa sao vẫn ngồi dưới đất thế kia, hán chắc không có dẫm trúng người chứ.

"Tiểu huynh đệ không sao chứ! Ta..."

Lâm Trọng Văn giải thích đại khái, vì sao hắn lại dẫm trúng tranh của nàng, chẳng qua là vì quá đông người chen lấn, thế nên hắn không thể chú ý dưới chân mình, thế nên đều là lý do khách quan cả.

Cung Tuế Hàn là một người lương thiện, ngẫm nghĩ thấy đúng, cũng là do nàng bất cẩn, nhưng bức họa bị hủy rồi, nàng vẫn rất đau lòng, thế nên hồi lâu nàng cũng không nói gì, vì nàng thật chẳng biết nên nói gì nữa.

Lâm Trọng Văn thấy hắn không trả lời, nghĩ rằng hắn không định để yên chuyện,

"Thế này vậy, bức họa này người mua bao nhiêu tiền, ta sẽ đền lại tiền cho người, thế nào?"

Cung Tuế Hàn nhanh chóng tính toán, trước khi nàng vẽ bức họa này đã phải vẽ rất nhiều bức, tốn không ít giấy mực, tổng cộng tốn ba lượng, "Thế thì người trả ta năm lượng đi!"

Cung Tuế Hàn nhỏ tiếng nói, trong lòng kì thực rất bối rối, lần đầu tiên nàng làm những việc xảo trá thế này, trong lương tâm có chút không yên.

Lâm Trọng Văn rất kinh ngạc, tên tiểu tử này xem ra rất hiền, đầu vẫn cúi thấp thế, hắn vẫn nghĩ rằng tên này sẽ to mồm đòi, không tới năm mươi lượng cũng không chịu, thế mà lại có năm lượng, lại còn cái kiểu chột dạ, tên tiểu tử này không phải là nhất gan mà chỉ là lương thiện quá rồi.

Tên này thật có chút thú vị, Lâm Trọng Văn muốn thử đùa đùa hắn.

"Ta cảm thấy đất quá đắt, làm gì mà lại đắt thế, một lượng là đủ rồi!" Lâm Trọng Văn vừa nói vừa quan sát phản ứng của Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn vừa nghe đã nổi lửa lên, sao hắn lại giống tiền sinh đến thế, rõ ràng vừa nhìn đã biết là một kẻ có tiền, thế mà lại trợn mắt nói dối.

"Ta vẽ bức họa này đã tốn hết ba lượng, ít nhất cũng phải ba lượng, bằng không... bằng không ta không để người đi!" Cung Tuế Hàn chưa từng uy hiếp qua ai, thế nên giọng điệu có vẻ không đủ.

Nàng quên bég mất rồi, vừa nảy vốn không định bắt hắn đền tiền, thế mà giờ lại vì tiền mà hùng hực khí thế.

Lâm Trọng Văn cười to, chưa từng gặp qua kẻ nào thú vị như thế, mới đây mà đã trúng chiêu rồi.

Lâu rồi chưa gặp qua kẻ nào đơn giản như thế, tâm tình của Lâm Trọng Văn cũng rất lâu rồi chưa tốt như thế.

"Người tên là gì?"

"Cung Tuế Hàn." Cung Tuế Hàn ngay thơ trả lời rất nhanh nhẹn, nhưng trả lời xong nàng lại hối hận, tại sao lại phải cho hắn biết chứ!

"Cung Tuế Hàn!?" Lâm Trọng Văn nhớ ra, hình như Nhất giáp Tiến sĩ hạng ba mươi ba cũng tên Cung Tuế Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Cung Tuế Hàn tự thừa nhận mình là một đứa nhà quê, chưa gặp qua thế sự, chân bắt đầu cảm thấy như mềm nhũn cả ra.

Nàng cũng chẳng rõ tại sao lại vào được đây, chỉ biết đang đi theo một đội ngũ trùng trùng điệp điệp thì cảm thấy sợ hãi rồi.

Đến giờ nàng vẫn không cảm thấy đây là thực tại, chắc chắn là đang mơ rồi, chắc chắn thế, Cung Tuế Hàn không ngừng tự thôi miên bản thân, phải chuẩn bị tốt tâm lý, mới có thể bình tĩnh trở lại.

Dù là trong lòng đang sợ phát khiếp, nhưng cái tính hiếu kì đánh chết cũng không chừa, hơi ngẩng đầu lên, nhưng lại không dám làm động tác lớn, len lén quan sát những kẻ xung quanh.

Võ tướng đứng bên trái, văn quan đứng bên phải, những sĩ tử đứng ở giữa, bên cạnh còn có võ cừ, mà Cung Tuế Hàn lại đứng sau chót, chẳng nổi bật gì trong cả đám người.

Cung Tuế Hàn vô tình nhìn tới một võ tướng, râu ria thật rậm rạp, trông vô cùng dữ dằn, vừa nhìn đã thấy không ưa rồi!

Võ tướng hình như cảm thấy cái ánh nhìn của Cung Tuế Hàn rất khó chịu, bèn trừng mắt nhìn Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn là một tiểu dân nhút nhát, bị trừng bèn khiếp đảm cả lên, không dám nhìn ngó lung tung nữa, chỉ còn biết an phận cúi đầu, nhìn chân mình đang run rẩy cả lên.

"Hoàng thượng giá đáo!" Một âm thanh chói tai vang từ đại điện ra.

Cung Tuế Hàn giật thót lên, trông thấy mọi người xung quanh đều rầm rập quỳ xuống, Cung Tuế Hàn cũng vội vàng quỳ theo, chưa đợi nàng phản ứng xong, bên tai lại vang lên một âm thanh rất to.

"Ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!"

Âm thanh vô cùng lớn, lớn đến nỗi chấn vang cả cung điện, rung động đến nỗi chân của Cung Tuế Hàn lại bắt đầu nhũn cả ra.

"Các khanh bình thân!"

Mọi người lại đứng lên, Cung Tuế Hàn cảm thấy chân mình vẫn đang bắt lực, nhưng vẫn vội vàng đứng lên theo đám đông, bắt chước theo họ chắc chắn sẽ không sai.

Nguyên Mẫn nhìn những người dưới kia, trước tiên nàng nhìn Nhất giáp nhất bảng văn cử, võ cử của khoa năm nay, nhìn sơ qua một lượt, nàng lại nhìn những kẻ khác.

Những kẻ dự thi năm nay, đa số đều rất trẻ, kết quả như thế nàng rất vừa ý.

Trong những kẻ mà Nguyên Mẫn nhìn tuyệt đối không hề có Cung Tuế Hàn, thứ nhất, vị trí của nàng chẳng hề nổi bật, thứ hai, nàng cũng chẳng có chút gì nổi bật cả, thế nên Nguyên Mẫn không hề nhìn nàng là điều bình thường.

Nguyên Mẫn khâm điền cho Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa của văn cử và võ cử, không hề gấp gáp, Diệp Dân và Niên Chính lần lượt là văn, võ trạng nguyên, nội dung Đình thí cũng không có gì đặc biệt, chủ yếu là thử tài năng của những kẻ nổi bật, dĩ nhiên là không nói tới tiểu dân Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn tuyệt đối là một tiểu dân nhiều chuyện, nàng đang nghĩ rằng, bản thân thật không dễ dàng gì tới được kinh thành, lại còn được thi Đình, rồi được tiến cung, và được gặp nữ hoàng đế, khi nào về quê mà kể lại, ắt hẳn là oai phong phải biết, đơn giản là ý thức của tiểu dân.

Hoàn toàn không hề lo lắng đến, nàng hiện đã là Tiến sĩ, là phải làm quan đấy, nhưng nàng là nữ mà, nàng không hề nghĩ đến những việc sâu xa này.

Nàng cẩn thận ngược mặt lên, len lén nhìn về phía Nguyên Mẫn, cung điện lớn thế này, người lại nhiều như thế, lại còn đứng xa, phía trước thì bị một đám người che lại, nhìn không được rõ, Cung Tuế Hàn ủ rũ buồn bã a, sao cứ không nhìn rõ được thế! Nàng chỉ thoáng cảm thấy Hoàng thượng hình như rất khí độ, rất uy phong a.

Tuy nhìn không rõ, nhưng được nghe giọng cũng tốt, Cung Tuế Hàn thầm nghĩ, không thấy được Hoàng thượng trông ra sao, nhưng nghe thấy giọng cũng tốt, dù gì thì đầu phải ai ai cũng có cơ hội để nghe, Cung Tuế Hàn tự an ủi bản thân. <ừ, nghe="" surong="" ko="" cung="" sau="" này="" cung="" "han="" với="" cái="" giọng="" đó="" đây.="">

Lần đầu tiên gặp nhau, Nguyên Mẫn không hề nhìn đến Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn nhìn không rõ Nguyên Mẫn.

Tuy nhiên, nếu thật sự Cung Tuế Hàn có thể từ đầu tới cuối không có chút nổi bật, có thể nàng đã được đơn đơn giản giản mà hồi hương, rồi sau đó khoe khoang về bản thân là từng được gặp Hoàng thượng, ngày tháng cũng sẽ rất giản đơn.

Dù Nguyên Mẫn nói, để cho Cung Tuế Hàn nhập cung viết chữ, nhưng nàng cũng chỉ là cao hứng mà nói, vốn không chú ý tới việc này, cũng chưa đưa chiếu thư, và tên Tiêu Thường lo việc sắp xếp những sĩ tử không có biểu hiện nổi bật kia, cũng rất vô tư lãng đi Cung Tuế Hàn, kì thật là do hắn không hề muốn nhớ đến, mọi người cũng không chú ý vào vụ này, thế nên hắn đã âm thầm giải quyết.

Khi mà ai ai cũng đã lơ đãng, lại có người nhớ đến, người này chính là Lâm Trọng Văn. Lâm Trọng Văn từ lần gặp trên phố, đối với Cung Tuế Hàn có thêm phần lưu ý, thế nên đã đi hỏi Tiêu Thường, đều là đồng sự của nhau, nói gì nói, hắn cũng là bạn học của Hoàng đế, thế nào cũng phải nể nang chút ít, và lại hắn thường không quản việc trong triều, nay lại chủ động đến hỏi, khiến cho Tiêu Thường hiểu lầm là họ có giao tình gì với nhau, thế nên cũng không thể không sắp xếp cho Cung Tuế Hàn một chức vị, cho làm một Biên tu nho nhỏ. Biên tu chính là phụ trách sắp xếp thư tịch trong cung, chép chép sách, viết viết chữ, ngoài ra thì không còn làm gì nữa.

Lại còn trùng hợp hơn nữa là Lâm Trọng Văn sẽ trực tiếp làm thượng cấp của nàng.

Cung Tuế Hàn vì vẫn chưa gặp được muội muội nên đã trú lại ở kinh thành, đang phát sầu vì ngân lượng, mà người trong cung lại đến truyền thác, Cung Tuế Hàn cũng chẳng nghĩ đến tại sao lại có thể làm Tiến sĩ, lại có thể làm quan, vừa nghe có bóng lộc lấy, lại còn được bao ăn bao ở, hồ đồ đồng ý phò thác ngay.

Thế mới bảo Cung Tuế Hàn chính là điển hình của dạng tiểu dân ngơ ngơ khù khờ, không biết nhìn xa trông rộng, ếch ngồi đáy giếng, một chút cũng không hề nghĩ đến việc nếu thân phận nữ nhi bại lộ, có thể là tội chết, nếu như có nghĩ đến, sợ rằng chân lại mềm nhũn không dám phục mệnh.

May là Cung Tuế Hàn trông không nổi bật, không phải nói là nàng trông rất bình thường, kì thật nàng trông khá thanh tú, nhưng trên nàng lại có một tính chất khá kì lạ, đó là khiến người khác rất khó chú ý đến, nàng luôn khiến người khác không thể không lu mờ đi nàng.

Nhưng nếu quan sát kĩ lưỡng sẽ phát hiện ra nàng rất xinh đẹp, nhắc lại là quan sát kĩ lưỡng.

Nhưng trên thực tế, từ nhỏ đến lớn, ngay cả mẫu thân nàng cũng rất ít khi quan sát kĩ nàng, nhưng chắc là cha nàng đã chú ý đến, dù sao như từ nhỏ đến lớn, chỉ có cha bảo nàng xinh đẹp. Thế nên nàng luôn cảm thấy dường như cha vì không muốn nàng buồn nên mới nói thế.

Mà dù gì thì, tuy Cung Tuế Hàn không nổi bật, nhưng thế mà lại có người cứ bám lấy nàng. Lâm Trọng Văn cũng không hiểu tại sao, cứ thích trêu chọc Cung Tuế Hàn, không đến ba ngày đã có thể liệt kê tường tận tính tình của Cung Tuế Hàn, thật ra chỉ cần những người ở cùng với Cung Tuế Hàn thì đều biết hết các khuyết điểm của nàng, nhưng những khuyết điểm này lại khiến cho Lâm Trọng Văn cảm thấy thú vị.

Vì Lâm Trọng Văn, Cung Tuế Hàn và Nguyên Mẫn gặp nhau lần hai.

Cung Tuế Hàn rất vô tư, cũng rất dễ gần, và cũng rất mau thân với người khác, thế nên mới một tháng đã rất thân với Lâm Trọng Văn rồi.

Cung Tuế Hàn có rất nhiều thói hư, trong số đó là thích gây náo, thích dạo phố, và rất thích dúi mũi vào chuyện người khác, và một trong số những sở thích của sở thích, chính là thích lĩnh giao miễn phí, mần thầu vân vân, chỉ cần miễn phí, thích tuốt.

Vì cái thói hư đó, cứ thích chạy ra ngoài cung, nhưng làm việc trong cung thì làm gì được thế. Lâm Trọng Văn thì không như thế, hẳn dù sao cũng được xem là người có đặc quyền, giai cấp có đặc quyền thì khác, muốn ra ngoài thì ra.

Trông thấy Cung Tuế Hàn mắt có chút đỏ, may nàng là một tiểu dân, thích kết giao quyền quý cũng là hạng nhất, thế nên đã làm quen với Lâm Trọng Văn, và Lâm Trọng Văn cũng có thể xem là giao hảo tốt, mới vài ngày đã thân nhau rồi, hại nàng vẫn chưa cảm thấy quen đã phải quen rồi.

Vì thân với Lâm Trọng Văn, Lâm Trọng Văn bèn lạm dụng chức quyền, lúc xuất cung thì mang theo nàng.

Hoàng cung xây làm gì cho to thế này, dễ lạc đường lắm, Cung Tuế Hàn oán giận nghĩ, thật ra phương hướng của nàng khá tốt, nhưng trong cái hoàng cung rộng lớn này thì cũng có chút mơ hồ, nàng cũng không rõ hiện mình đang ở chỗ nào, nàng muốn tìm Lâm Trọng Văn, đã ba ngày rồi không gặp hắn, không phải là nàng nhớ hắn, mà là nàng muốn xuất cung.

Quái, bên ngoài nhiều cấm quân chân giữ thế, sao trong này lại không có ai, lại còn cảm thấy vô cùng tĩnh lặng a!

Mà kiến trúc nơi này có vẻ không giống ngoài kia, có phần cao và uy nghiêm hơn.

"Trọng Văn, ngươi cảm thấy trăm tu thư lúc này có thích hợp không?" Nguyên Mẫn hỏi.

"Điện hạ muốn tu thư gì?"

"Sách mà trăm muốn tu thư, tự dung khác biệt, trăm muốn một bộ bao gồm: kinh, sử, sử, tập, thích trang, đạo kinh, hí kịch, bình thoại, công kĩ, nông nghệ, y bốc, văn học vân vân, tất cả mọi thứ."

Lâm Trọng Văn ngạc nhiên, Hoàng thượng sao bỗng dừng lại muốn tu thư, xưa nay các Hoàng đế đều thích tu thư, nhưng đa số đều tu tiền triều sử, mà Hoàng thượng lại muốn tu một bộ như thế, có thể nói là lần đầu có từ xưa đến nay. Nàng không phải kẻ thích là việc đao to búa lớn, nghĩ lại thì việc này nàng đã mưu đồ đã lâu, chắc chắn là có dụng ý.

"Công trình vô cùng to lớn, chi là..." Lâm Trọng Văn muốn nói nhưng lại thôi, tìm đâu ra nhiều người như thế để tu bỏ, người và tiền của đều hao phí không ít.

"Trăm biết, xưa nay Hoàng đế tu thư là vì mĩ danh, nhưng trăm muốn tu để thư sách có thể lưu truyền lâu dài! Trăm sẽ triệu tập triều dã văn sĩ, túc học cao nho, ước chừng ba ngàn người biên soạn, vì việc biên soạn này, trăm cho phép người sử dụng toàn bộ tàng thư trong thư viện hoàng gia - Văn Uyên các, sẽ phái người đi khắp nơi thu thập sách, để đảm bảo việc tốt nhất cho việc biên soạn." Giờ thì không còn ý nào khác, tất cả mọi thứ trăm đều đã cung cấp đầy đủ, tiền của lẫn người đều chung dụng.

"Thế thì cứ tu đi!" Lâm Trọng Văn nhanh chóng đáp ứng, đây có khi là việc khổ sai!

Cũng tốt, thế thì ta cũng có thể hoàn toàn tránh xa các thế lực, xem ra quả nhiên nàng đang phòng bị ta. Nhưng nói gì thì nói, Nguyên Mẫn vẫn này thật cao tay, bản thân nàng yên tâm, ngoài ra mục đích chính của nàng là lôi kéo lòng người, củng cố chính quyền. Mua chuộc lòng của những kẻ có học thức. Nguyên Mẫn, nàng làm Hoàng đế xem ra ngày càng thuận tay rồi.

"Triệu Thanh, ghi chiếu đi, lần tu thư này do Lâm Trọng Văn thừa toàn quyền phụ trách, do tân khoa Thám hoa Nhiếp Hiên và Lễ bộ thị lang Hà Văn trợ giúp, nếu cần thiết, đại thần cũng phải trợ giúp."

"Thần xin cáo lui."

"Khoan đi vội, ngươi hãy cùng ta dạo chút, trau dồi chút ít tình cảm, cũng đã có chút xa cách rồi!" Nguyên Mẫn mỉm cười, phong tình vô cùng.

Lâm Trọng Văn không những không cảm thấy vinh hạnh, trái lại còn cảm thấy có chút lạnh gáy. Hẳn vốn không quá thân với nàng, và hẳn cũng không

dám quá thân, có thể mất mạng đấy.

Cung Tuế Hàn trông thấy Lâm Trọng Văn đi bước ra hành lang, vui mừng hô to, "Lâm Trọng Văn! Lâm Trọng Văn!"

Kẻ nào?! Nguyên Mẫn nhủ mày, nàng đã sớm hạ lệnh không được gây ồn ở Lạc Trình cung, thế nên cả cung điện này đều yên lặng hơn so với những nơi khác.

Cung Tuế Hàn chạy lại gần mới phát hiện, thì ra bên cạnh Lâm Trọng Văn còn một nữ nhân, không nhìn thì không biết, nhưng nhìn là ngay ngắn cả người, lần đầu tiên Cung Tuế Hàn cảm thấy sách nàng đọc thật quá ít, trong đầu nàng lóe ra vài câu từ, quốc sắc thiên hương, mạo nhược thiên tiên, trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa... không đúng, toàn sai cả, hình dung thế nào cũng không quá, nhưng đều không thích hợp, nhưng trông vô cùng cao quý, vô cùng giá thể a!

Cung Tuế Hàn trong lòng vô cùng cảm thán, mắt vẫn cứ đắm đắm nhìn.

Nguyên Mẫn hơi híp mắt lại, việc này chứng tỏ nàng không vui, và lại còn vô cùng không vui! Chưa từng có ai giống kẻ này trắng trợn nhìn chằm chằm vào mình. Ánh lửa trong mắt tựa như muốn thiêu sống kẻ khác, tên này thật to gan, rõ ràng là chán sống rồi.

Mĩ nữ thật sự là mỹ nữ, cho dù là híp mắt lại cũng xinh đẹp vô cùng, lại còn có chút tư tưởng! Cung Tuế Hàn không hề cảm thấy bản thân đang gặp nguy hiểm, vì mỹ nữ vừa động sát khí, nữ hoàng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng a!

"Hắn là ai?" Nguyên Mẫn hỏi Lâm Trọng Văn! Lâm Trọng Văn trong lòng âm thầm kêu khổ, Cung Tuế Hàn cũng thật là khờ quá đi, hắn vội vàng đẩy Cung Tuế Hàn!

"Hắn là Cung Tuế Hàn, thuộc hạ của thần, do viết chữ rất đẹp, giờ đang biên thư, chính là lúc dùng người, thần dự định để hắn chép sách."

Lâm Trọng Văn quả nhiên là cao thủ, trong tình thế ngàn cân thế kia mà vẫn cứu được Cung Tuế Hàn.

"Cung Tuế Hàn?" Có chút ấn tượng, là Nhất giáp Tiến sĩ thứ ba mươi ba do nàng lựa chọn, là một tên có tài viết chữ rất đẹp.

Nguyên Mẫn tỉ mỉ đánh giá Cung Tuế Hàn, bình phẩm vô kì, như những tên tiểu dân phố phường có thể gặp ở bất cứ chỗ nào bên ngoài, thật không nhìn ra là kẻ có thể viết chữ đẹp như thế.

Lại còn phải ứng khác thường của Lâm Trọng Văn, kể cả khi ta giết trọng thần, hắn ngay cả mắt cũng chẳng thèm chớp lấy một cái, thế mà giờ lại vì một kẻ không có gì nổi bật này cầu xin.

Đừng nhìn Lâm Trọng Văn có vẻ khách khách khí khí với bất cứ ai, hắn mới là kẻ lạnh lùng nhất, muốn tiếp cận hắn đã khó, muốn lấy lòng hắn lại còn khó hơn. Hắn chưa từng quan tâm tới bất kì kẻ nào, Cung Tuế Hàn này rốt cuộc là thần thánh phương nào đấy?

Lâm Trọng Văn thấy Cung Tuế Hàn một chút phản ứng cũng không có, bèn đẩy nhẹ một cái, Cung Tuế Hàn mới như vừa nằm mơ mới tỉnh.

"Thấy Hoàng thượng còn không mau quỳ xuống!"

Cái tên ngốc này, thật là sâu não mà chết vì hắn rồi, ai cũng biết cái tình huống này không tốt đẹp gì, lại còn nhàn hạ ngắm nhìn mỹ sắc, Lâm Trọng Văn thật tức muốn chết a!

"Hoàng thượng!?"

Ta mà lại gặp được Hoàng thượng cơ, khoan, đợi đã! Nàng là Hoàng thượng, thảo nào! Trong lòng vừa vui mừng lại cảm thấy có chút thất thố, thất thố cái gì, nàng cũng chẳng rõ, nhưng rất nhanh đã bị sự vui mừng lấn áp! Cung Tuế Hàn lại cảm thấy có chút không thật, cả tháng nay cứ cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Sững sốt một trận hoành tráng, Cung Tuế Hàn mới nhớ ra là phải quỳ xuống, mới nhận ra hành động khi nãy của mình có chút không thích đáng!

Dù sao cũng đã nhận thức được, nếu không thì thật là không có thuốc chữa.

Giờ nàng mới lo lắng nhìn Nguyên Mẫn, rồi lại nhìn Lâm Trọng Văn, không ai dạy nàng khi gặp Hoàng thượng thì phải làm gì a?

Lâm Trọng Văn nhìn hắn trông cứ như con chuột bạch, cảm thấy hắn thật dễ thương quá đi, vừa này còn đang tức giận hắn, giờ cũng đều tiêu tan cả.

Nguyên Mẫn trông hắn như thế, trong lòng khinh bỉ nhìn, so với những tên tiểu dân phố phường thật khác, hữu sắc vô đảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Cung Tuế Hàn rất sợ chết, nhưng nàng cũng không hiểu chuyện xảy ra thế nào, rõ ràng là nàng đã trốn biệt tích, sau đó lại hững một đao cận kề ngay người, kẻ sợ chết như mình mà lại đi đỡ đao cho người khác, chuyện không thể tin được như thế mà lại xảy ra cơ!

Hiện giờ hồi hận đến nỗi gan ruột cũng tái xanh rồi, vết thương đau quá a! Cung Tuế Hàn đúng là đã tỉnh rồi, nhưng vẫn giả chết! Cái tên tiểu tử này lại khiến nàng kinh ngạc một phen, rõ ràng là gan bé như chuột, vừa gặp thích khách đã tái xanh mặt, vội vàng trốn biệt, xa chừng nào hay chừng nấy, vì hắn như thế nên nàng đã định trị tội hắn, nhưng nàng thế nào cũng không ngờ rằng, ngay tại thời khắc cận kề kia, thế mà mà lại chủ động đỡ đao giúp mình, lại tốt bụng như thế đỡ đao cho mình!

Nguyên Mẫn tuyệt đối không tin, nàng luôn đa nghi, đây cũng là tật chung của những kẻ làm Hoàng đế, luôn luôn cảm thấy những việc kẻ khác làm vì mình đều là có mục đích cả.

Thế nên từ lúc Cung Tuế Hàn hôn mê đến giờ, Nguyên Mẫn vẫn đang đoán dụng ý của Cung Tuế Hàn, nhưng nàng lại không thể đoán ra nên có chút cáu kỉnh, những tên đại thần của nàng, nàng luôn đoán ra được bảy, tám phần, nhưng cái tên Cung Tuế Hàn bí ỏi này mà nàng lại không đoán ra được!

Đây thật là oan uổng, Cung Tuế Hàn chẳng qua chỉ là ngấm nàng hơi nhiều chút thôi, thế mà đã bị Nguyên Mẫn nói là bí ỏi a!

Sự tình là như thế này, Lâm Trọng Văn từ khi tiếp quản nhiệm vụ tu thư thì vô cùng bận rộn, khiến cho cả Cung Tuế Hàn cũng rất bận, ghi sách ghi đến nỗi cả tay cũng nhuyễn cả ra. Hôm nay, Lâm Trọng Văn vì có chút thắc mắc về việc tu thư nên đi xin ý kiến của Nguyên Mẫn, mà Cung Tuế Hàn lại năn nỉ Lâm Trọng Văn cho nàng theo.

Mục đích của Cung Tuế Hàn chẳng qua là muốn trốn việc thôi, kì thật chép sách chép đến phát sợ rồi, với cả đi gặp Nguyên Mẫn chút cũng tốt, nàng xinh đẹp như thế, gặp xong cũng khiến người ta tinh thần phấn chấn hơn.

Lâm Trọng Văn và Nguyên Mẫn thảo luận rất hăng, đến mức xem Cung Tuế Hàn như không khí, Cung Tuế Hàn vui mừng cảm thấy thật nhàn rồi, mà đôi khi cũng lên ngấm Nguyên Mẫn, dù sao thì nàng cũng không dám nhìn lộ liễu như trước nữa, vì ánh mắt mà Hoàng thượng nhìn nàng thật là đáng sợ.

Nguyên Mẫn đối với tên Cung Tuế Hàn mà Lâm Trọng Văn mang theo có chút không ưa, vì nàng đối với Cung Tuế Hàn quả thật không có chút ấn tượng gì tốt đẹp, Cung Tuế Hàn đôi khi lại nhìn nàng với cái ánh mắt quấy rối, lúc nàng muốn cảnh cáo hắn thì hắn lại mau chóng lảng đi rồi!

Dù trong lòng Nguyên Mẫn có chút không ưa, nhưng cũng không thể so đo tính toán với cái loại tiểu dân như thế, thật tổn phong thái của mình.

Vấn đề tu thư này, không nói thì thôi, đã nói thì kéo dài đến chiều, trời cũng sắp tối rồi, trời tối thì trong cung sẽ không qua bình yên nữa.

Nguyên Mẫn luôn thích làm việc ở Lạc Trình cung, nàng thích sự yên tĩnh, thế nên thị vệ ở Lạc Trình cung luôn ít hơn so với những nơi khác, nhưng những thị vệ ở đây đều là các cao thủ trong số các cao thủ.

Thế nên việc hành thích không hề dễ dàng, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vẫn sẽ có lúc sơ hở.

"Tại sao lại đỡ đao cho ta?" Nguyên Mẫn hỏi.

Tại sao à? Cung Tuế Hàn cũng đang phiền vì câu hỏi này, ngay cả bản thân còn không hiểu, thật phiền a!

Nguyên Mẫn thấy Cung Tuế Hàn không có phản ứng, nộ khí bắt đầu dâng lên, thật là to gan dám coi thường ta!

"Giả chết cái gì! Nếu còn không lên tiếng, ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn khỏi lên tiếng!" Thanh âm của Nguyên Mẫn rất lạnh lẽo, nàng thật sự động sát khí rồi.

Cung Tuế Hàn nghe xong cảm thấy trong lòng vô cùng hoảng sợ, len lén mở mắt ra nhìn Nguyên Mẫn, phát hiện sắc mặt Nguyên Mẫn vô cùng bất thiện nhìn nàng, một chút cũng chẳng giống thái độ đối với ân nhân cứu mạng, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất!

Đâu phải ta muốn lao ra đỡ đâu, là do cơ thể không nghe lời, ta cũng đâu muốn thế, giờ vết thương còn đau đến thế đây nè!

"Ta cũng đâu biết!" Cung Tuế Hàn rầu rĩ nói, nàng cũng muốn làm rõ!

Nhất định là do bị nữ sắc làm cho đầu óc mê muội rồi, đầu óc bất chợt điều khiển nàng lao ra đỡ lưỡi dao kia, chắc hẳn là vậy.

"Ngươi muốn trảm ban thưởng cho người thế nào?" Nguyên Mẫn nghĩ rằng chắc sẽ lại mấy câu trả lời đại loại như đây là nghĩa vụ của vi thần vân vân, vân vân., thanh âm của Nguyên Mẫn tuy rằng không lạnh lẽo như khi nãy, nhưng vẫn như cũ khiến người khác cảm thấy không chút gì dễ chịu.

Cung Tuế Hàn có chút tổn thương, cảm thấy như đang được bỏ thí, như năm xưa Trương đại phu cho nàng thuốc, lúc xưa đuổi nàng nàng cũng rất vô tình!

Nàng chán ghét Nguyên Mẫn như thế, vô cùng ghét, Trương đại phu so với Nguyên Mẫn còn hơn thế nhưng lại không khiến nàng có cảm giác sâu sắc đến nhường này.

"Ta cái gì cũng chẳng muốn!" Cung Tuế Hàn giận dỗi trả lời!

Nguyên Mẫn không tin, muốn diễn trò giả vờ không cần à, thế thì để xem người diễn được đến lúc nào!

"Nếu đã không cần, thì bây giờ, chúng ta tính sổ!" Nguyên Mẫn cười tựa như không nhìn nàng!

Cung Tuế Hàn cảm thấy thật kì quái, đã không thường lại còn đòi tính sổ, tính sổ cái gì?

"Người nữ giả nam trang thi đậu Tiến sĩ, phong quan! Tội khi quân! Tru di cừu tộc!"

Nguyên Mẫn nói rất nhẹ nhàng, nhưng Cung Tuế Hàn thì khuôn mặt trắng bệch, khi bị thương đã bị phát hiện rồi.

Tuy là Cung gia người chỉ có vài móng, cả một tộc còn chẳng đủ, lấy đầu ra cừu tộc, nhưng vẫn còn Cung Bình và Cung Lạc, hai người đó là người rất quan của Cung Tuế Hàn a!

"Hoàng thượng..."

Cung Tuế Hàn đáng vẻ đáng thương nhìn Nguyên Mẫn, trong lòng thầm tự rủa mình không dưới mười ngàn lần, không thể nghĩ ra cách ứng phó.

Nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn cảm thấy tâm tình rất tốt, xem ra trị nàng thật quá dễ dàng, đến nỗi còn dễ hơn việc bóp chết một con kiến, cũng không sợ nàng có mưu đồ gì.

"Người giải thích được thì trăm có thể miễn tội cho người, nếu không..."

Cung Tuế Hàn không phải là một người có tâm nhãn, không biết bịa đặt những chuyện lâm li bi đát, bèn thành thật kể rõ nhưng việc của mình.

"Hoàng thượng, Lâm đại nhân rất quan tâm đến thương tích của Cung đại nhân, muốn vào đây thăm viếng."

Lâm Trọng Văn, trước đây vẫn nghĩ Cung Tuế Hàn là nam nhân, không nghĩ theo cách khác, nhưng Lâm Trọng Văn lại quá quan tâm đến Cung Tuế Hàn rồi, hay là....

Lâm Trọng Khang, Lâm Trọng Văn, Cung Tuế Hàn, có thể đây là một tổ hợp thú vị! Nguyên Mẫn khoe miệng khê nhếch, ánh mắt đầy vẻ tính toán, nhìn Cung Tuế Hàn đang thấp thòm bất an.

"Để hấn vào."

Lâm Trọng Văn tiến vào, tuy rằng thần sắc so với mọi khi không khác mấy, nhưng vẫn có chút khác biệt, nếu là thường ngày, Nguyên Mẫn tuyệt đối không để ý đến, nhưng giờ đây nàng đang rất miễn cảm, thế nên, sự lo lắng trong mắt hấn không thể nào che dấu được.

Lâm Trọng Văn trông thấy Cung Tuế Hàn đã tỉnh, cảm thấy có chút an tâm, nhưng khi thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lại không an tâm nữa, sắc mặt nhợt nhạt như thế, chắc là do mất máu quá nhiều, khi về phải cho hấn ăn nhiều đồ bổ hơn.

Sắc mặt của Cung Tuế Hàn đúng là trắng bệch, nhưng không phải vì mất máu nhiều, mà là do bị dọa a.

Kì thật vết thương của Cung Tuế Hàn không nặng lắm, chỉ là bị chém trúng một vết trên lưng, lại còn chưa đến hai công phân*.

Lúc đó cho dù nàng không lao ra, Nguyên Mẫn cũng chẳng sao cả, sự thật là rất ít kẻ biết Nguyên Mẫn biết võ công, lại còn rất giỏi, thế nên nên lúc đó nàng hoàn toàn có thể tránh ra.

Vì vậy cho nên úc Cung Tuế Hàn đỡ đao, Nguyên Mẫn đã đánh văng tên thích khách rồi.

"Hoàng thượng muốn xử lý vụ ám sát này thế nào?" Ngôn Thác vào theo Lâm Trọng Văn, hỏi.

"Giao cho hình bộ Túc Khả."

Ngôn Thác vô cùng kinh ngạc, những việc này trước nay đều giao cho hấn âm thầm giải quyết, sao lần này lại..

"Trăm đảng cơ đã ba năm rồi, tình hình bây giờ không còn giống như ba năm trước, hiện giờ trăm phủ tự tin có thể xử lý tốt quốc gia này. Mật sát bộ cũng nên giải tán thôi, đừng nên khiến kẻ khác hoang mang!"

Mật sát bộ, chính là công cụ để Nguyên Mẫn bài trừ những kẻ đối lập, ám sát là chính, ngoài ra còn thu thập tình báo, ám sát những kẻ gian dối trong triều đình đối với Nguyên Mẫn, là một tập hợp của những kẻ trong giang hồ, gọi là Tam Canh điện, do Ngôn Thác phụ trách.

Lâm Trọng Văn nghe thấy trong lòng kinh hãi, trong số năm người bạn học, mỗi người đều phụ trách một việc khác nhau, trước giờ việc cho mỗi người đều không được tiết lộ cho kẻ khác.

Thế nên hấn vẫn tưởng kẻ phụ trách Mật sát bộ là Chương Dĩ, mà quan trọng hơn là, tại sao nàng lại để cho hấn biết? Rốt cuộc nàng đang mưu đồ

chuyện gì?

Ngôn Thác càng kinh ngạc hơn, một chút dự đoán cũng không có đã bảo giải tán, với cả cái Mật sát bộ đó, lúc đầu đã tốn rất nhiều công sức mới thành lập được, sao có thể nói giải tán là giải tán chứ!

"Ngôn thác người lui ra trước, ngày mai đến Ngự thư phòng!" Nguyên Mẫn nói xong bèn đuổi hắn ra.

"Vâng!" Ngôn Thác không nói thêm gì, bèn lui ra, hắn tin rằng ngày mai nàng sẽ giải thích rõ ràng với hắn.

Lâm Trọng Văn trông bóng dáng rời đi của Ngôn Thác, hắn luôn ngỡ rằng, Ngôn Thác là kẻ đơn giản nhất trong số năm người, không nghĩ đến rằng hắn lại sai lầm như thế. Dĩ nhiên là không chỉ có hắn, Triệu Thanh cũng thế.

Lâm Trọng Văn thu hồi tầm nhìn của mình, cũng rất nhanh chóng từ kinh ngạc hồi phục bình thường.

"Tiểu Tuế tử không sao chứ?" Lâm Trọng Văn quan tâm hỏi.

"Vẫn chưa chết!" Cung Tuế Hàn có chút uể oải trả lời, Hoàng thượng vẫn chưa nói sẽ xử lý mình như thế nào đây? "Hoàng thượng..."

"Lâm ái khanh, lần này Cung Tuế Hàn có công hộ giá, trăm dự định để Cung Tuế Hàn bên cạnh, trăm phong nàng làm Thư tá, phụ trách khởi thảo và sao chép văn thư của trăm."

Lâm Trọng Văn nhũn mảy, trong lòng bất mãn với quyết định này.

Cung Tuế Hàn ngậy ngấn cả người, đây rốt cuộc là thế nào, vừa này chẳng phải không những không thưởng lại còn muốn phạt sao, sao giờ lại thưởng rồi, Hoàng thượng đúng là một người mau thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ngự thư phòng

"Trăm muốn giải tán Mật sát bộ là có nguyên do của trăm, lúc trăm thành lập là do ngôi vị chưa vững, bắt buộc phải dùng một số thủ đoạn phi thường, nhưng hiện tại, tuy là trong triều vẫn còn vài kẻ ngu muội không tỉnh, nhưng không đáng để tâm, giờ là lúc trăm đại triển hồng đồ, trăm hi vọng mọi thứ đều vào quỹ đạo, quốc có pháp mà không theo, chỉ khiến cho mọi việc thêm rối loạn, thế nên trăm cần phải củng cố quyền lực cho Hình bộ."

"Nhưng..."

Ngôn Thác vẫn cảm thấy tiếc, không kể đến việc trong Mật sát bộ này tập hợp rất nhiều kẻ hữu dụng, chỉ nói đến nội trong mấy năm nay, hắn đã tốn biết bao nhiêu tâm huyết vào đó, Hoàng thượng nói giải tán là giải tán, hắn vẫn cảm thấy có chút tiếc và bất mãn.

"Ngôn Thác, người không cần lo lắng, trăm bảo giải tán Mật sát bộ, là muốn nó không can hệ gì với triều đình, trăm muốn Mật sát bộ biến mất, mà không phải để Tam Canh điện biến mất."

Ngôn Thác hiểu ra, nhưng hắn vẫn không hiểu mục đích của Hoàng thượng, "Hoàng thượng có ẩn ý?"

"Người có nghe qua Đoàn gia chưa?"

Ngôn Thác gật đầu, trong giang hồ, ai mà không biết gia tộc Minh Phụng - Đoàn gia.

"Đoàn gia dịch chủ khả khiến giang sơn loạn lạc, câu nói này của âm dương gia Kị Dung nói, tiên hoàng vẫn canh cánh trong lòng, muốn trăm phải đề phòng cẩn thận."

"Thần chưa từng nghe qua, chỉ biết là gia chủ Đoàn gia đã mất tích ở hai mươi lăm năm trước, người của Đoàn gia vẫn chưa tìm ra, và hình như mấy năm trước, nghe đâu xuất hiện một người về ngoài giống như gia chủ, náo loạn một trận rồi lại yên tĩnh, sợ là vẫn chưa tìm ra."

Mấy năm nay Tam Canh điện thu thập không ít tư liệu giang hồ.

"Vốn dĩ giang hồ thảo莽, trăm không để mắt tới, nhưng vài năm nay, giang hồ xuất hiện không ít môn phái, lại còn có qua lại với quan viên trong triều, người nói xem, những kẻ này toan tính như thế nào?"

Nguyên Mẫn khẽ khép nhẹ đôi mắt quyến rũ, nét mặt lạnh lùng.

Ngôn Thác trong lòng vô cùng kinh hãi, xem ra không có gì qua mắt được nàng, cả hấn cũng chỉ vừa mới biết không lâu, thế mà nàng đã biết rồi, xem ra tình báo của nàng không có khe hở nào cả.

Nguyên Mẫn từ khi nào trở nên đáng sợ như thế này đây?

"Hoàng thượng muốn thu thập những kẻ này?" Ngôn Thác hỏi, dù trong lòng cũng biết.

"Trẫm muốn diệt trừ tận gốc!"

Nguyên Mẫn nói rất nhẹ nhàng, như chẳng có gì quan trọng, nhưng Ngôn Thác biết rõ, việc này không giống như những việc khác.

"Đoàn gia trước giờ đều không tham dự những việc này, không biết Hoàng thượng nhận thấy thế nào?"

Ngôn Thác hỏi, Đoàn gia xưa nay đều âm thầm, thần bí an phận, chưa bao giờ thấy có dã tâm gì.

"Hắn nếu an phận, trẫm đã chấp nhận, nhưng nếu không an phận, trẫm sẽ không tha cho."

Đoàn gia, đành phó thác cho vận may vậy.

Đối với những lời của Kị Dung, Nguyên Mẫn không quá tin tưởng như Nguyên Cương, nhưng có phòng bị thì vẫn tốt hơn. Trước giờ, võ và hiệp cấm phạm, không thể dung túng bọn chúng được.

"Thần đã hiểu!"

Ngôn Thác hiểu rồi, thì ra Hoàng thượng muốn bỏ mối liên hệ giữa triều đình và Mật sát bộ, là vì muốn những người trong giang hồ nhận ra. Để Tam Canh điện khoác lên cái danh nghĩa môn phái giang hồ, để khiến chúng trở tay không kịp.

Nguyên Mẫn mười tám tuổi, kì tâm thật lớn. Thiên tử chi cử, tức động thiên hạ.

"Đúng rồi, Ngôn Thác, hình như ngươi bất hòa với tên mới vào ở Trung thư sở của trẫm, không biết là thật hay giả?"

Nguyên Mẫn hỏi đến, nàng đối với việc này có vẻ bất mãn, Diệp Dân là một kẻ có tài trị quốc, nàng hiện đang rất cần hắn, không thể để cho Ngôn Thác làm cản được.

"Bất hòa?!"

Thì ra truyền thành như thế, hấn chẳng qua chỉ trêu đùa Diệp Dân chút thôi mà? Chỉ nói hấn giống nữ nhân thôi mà?

Đem y phục nữ nhân cho hấn mặc, hấn cũng đâu có mặc chứ, thế mà lại đến cáo trạng.

"Không có chuyện này, mọi việc rất tốt!"

Thật không ngờ hấn lại là loại bụng dạ gà con, Ngôn Thác nén chặt giận dữ trong lòng.

Kì thật, dĩ nhiên Diệp Dân sẽ không đến cáo loại trạng này, tự có vài kẻ thích chen vào chuyện người khác mà nói.

"Trẫm cần trọng dụng Diệp Dân, người đừng làm gì quá giới hạn." Đối với việc Ngôn Thác trêu cợt Diệp Dân, Nguyên Mẫn không hi vọng sẽ lại xảy ra. Nguyên Mẫn muốn làm một thịnh thế minh quân, cần phải có người như Diệp Dân phụ trợ, nàng dự định để Diệp Dân làm cận thần của thiên tử.

Trái lại, dụng đồ đối với Ngôn Thác thì hoàn toàn tương phản, hấn là một món vũ khí của nàng, sắc bén nhưng lại đầy sát khí, giữ lâu sẽ bất lợi, vũ khí vút rồi vẫn có thể làm lại, người như Ngôn Thác tuy rằng không nhiều, nhưng vẫn có thể tìm được, còn những kẻ như Diệp Dân thì không dễ gì tìm được.

"Đương nhiên!" Miệng thì nói thế nhưng trong lòng Ngôn Thác đã nghĩ cách chinh đón Diệp Dân, hấn chính là nhìn Diệp Dân không thuận mắt.

Không lâu sau, trong triều đình đồn đãi, Ngôn Thác trêu cợt tân khoa Trạng nguyên, khiến cho Trạng nguyên tức đến nỗi không thượng triều, Hoàng đế vô cùng phẫn nộ, bèn cách chức Ngôn Thác một năm về nhà hối lỗi, Diệp Dân nhậm chức Trung thư thị lang.

Diệp Dân thăng quan tiến chức quá nhanh rồi, mọi người đều nhao nhao bàn tán, xem ra Ngôn Thác thất sủng rồi, xem ra cận thần của Hoàng thượng sắp phải thay thế rồi.

Nguyên Mẫn cách chức Ngôn Thác có rất nhiều nguyên nhân, thứ nhất, để Ngôn Thác chuyên tâm chuyện giang hồ, thứ hai, để Ngôn Thác tạm thời rời xa triều đình, giảm quyền lực của hấn, thứ ba, hấn thật sự bất hòa với Diệp Dân, ngay cả kẻ tính khí dễ chịu như Diệp Dân cũng có thể giận đến mức không thượng triều, có thể thấy hai kẻ này thật sự thù hằn bất dung.

Việc Ngôn Thác bị cách chức, đa số đều xem bằng thái độ trông ngóng, nhưng có một kẻ rõ ràng là ăn ngủ không yên, hẳn chính là Tiêu Thường. Sự việc này đối với Tà thừa Tiêu Thường có chấn động rất lớn, tùy rằng Ngôn Thác trên cột Diệp Dân là không đúng, nhưng căn bản không cần thiết phải cách chức, chỉ có duy nhất một cách giải thích, đó là Hoàng thượng muốn mượn có để đuổi đi.

Năm xưa, khi Hoàng thượng đăng ngai, có không ít kẻ phản đối, trong số những kẻ Hoàng thượng bồi dưỡng quyền lực, dựa vào năm người bạn học làm đầu mà nói, bản thân ta vân vân, những kẻ theo phe ngài cũng đã được không ít lợi lộc, giờ Hoàng thượng đã đuổi Ngôn Thác đi, chắc cũng hiểu được Hoàng thượng đã không cần những kẻ này.

Quả nhiên được chim quên nà, thò chết cầu phan, hẳn làm sao còn ung dung tự tại được đây? Ngày sau sợ là phải thêm phần cân trọng dè dặt mới được.

Thật ra cũng đúng, trong cái hoàn cảnh này, lựa chọn sáng suốt duy nhất là cáo lão hồi hương, nhưng sự căm dỗ của quyền lực thật tình là quá mãnh liệt, biết bao kẻ muốn bước lên vị trí dưới một người, trên vạn người.

Tiêu Thường không đành lòng rút lui lúc này. Từ nay về sau Tiêu Thường đối với Nguyên Mẫn vô cùng cân trọng e dè, sợ mắc phải sai lầm.

Cung Tuế Hàn ở cạnh Nguyên Mẫn cũng đã được một thời gian rồi, cứ tưởng rằng, Hoàng đế thì phải rất hạnh phúc, có việc gì thì để hạ nhân làm, bản thân gì cũng không cần làm, ở cạnh Nguyên Mẫn mới biết rằng, căn bản là không hề có chuyện này, lại còn là tra tấn người ta.

Buổi sáng thì phải thượng triều sớm, đến tối lại còn phải tăng ca tăng giờ, một đồng tấu chương làm mãi chẳng xong, cứ tưởng Lâm Trọng Văn là bận lắm rồi, giờ mới phát hiện Hoàng thượng còn bận hơn thế, những người làm ở đây chỉ có mình nàng là nhàn nhất thôi.

Những thứ như truyền triệu, ghi chiếu đều không cần nàng làm, chỉ đơn giản là ngồi viết những tấu chương cần thiết, nhàn rồi đến nỗi nàng cũng cảm thấy có chút ỉu này, kẻ luôn lười nhác như nàng, giờ thấy Nguyên Mẫn chăm chỉ như thế, thật là cảm thấy xấu hổ a.

Thật ra không phải Nguyên Mẫn không để nàng làm, mà là do văn chương của nàng quá thật quá tệ, chẳng hạn như thánh chỉ truyền ra toàn là biểu đạt ý tứ của nàng, những kẻ khác sẽ nghĩ thế nào, rõ ràng là việc chỉ đơn giản như thế, vậy mà Cung Tuế Hàn vẫn có thể khiến cho nó thô lỗ không chịu được, thật sự không có cách nào để nàng làm những việc này.

Vốn dĩ việc truyền triệu và ghi chiếu đều do Triệu Thanh làm, nàng đã cách li Triệu Thanh ra xa mình, tình thế hiện giờ, không thích hợp để Triệu Thanh bên cạnh, thế nên hiện tại nàng vô cùng bận rồi, nhưng Cung Tuế Hàn chẳng giúp được chút gì, thật như đang nuôi một phế vật, nếu biết sớm thì cứ để quách bên Lâm Trọng Văn ghi thư, nàng chỉ thích hợp với những việc như ghi thư, không cần động não.

Xem này, thế này còn ra thể thống gì nữa, ta đây một muốn chết đây, vậy mà nàng lại ngủ như heo thế kia, kẻ nào hầu hạ bên ta dám như nàng thế này chứ, lười biếng không nói, lại còn dám ngủ trước mặt ta.

Nguyên Mẫn vừa tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười, chưa gặp qua kẻ nào đứng mà vẫn ngủ được, ngủ thôi đã đành, lại còn ngáy nữa chứ!

Chưa hết, dù Cung Tuế Hàn đã dựa vào tường ngủ rồi, mà vẫn còn ngáy khe khẽ.

Thật ra cũng không thể trách nàng, nàng luôn có thói quen tốt ngủ sớm dậy sớm, lúc này đã sớm quá giờ đi ngủ rồi.

Hoàng thượng vẫn chưa để nàng lui xuống, không có việc gì làm, và cũng lâu rồi chưa ngủ đủ giấc, thật tình chịu không nổi nên đã ngủ mất rồi.

Nguyên Mẫn đặt tấu chương trong tay xuống, bước đến trước mặt Cung Tuế Hàn, nàng muốn phá nên đẩy mạnh Cung Tuế Hàn đang ngủ say một cái.

Cung Tuế Hàn loạn choạng, khuynh đảo về phía trước, thiếu chút thì hẳn đã bị dọa chết trong lúc mơ ngủ, ai mà đáng ghét thế, Cung Tuế Hàn vừa định mở miệng mắng rủa thì thấy khuôn mặt được phóng đại của Nguyên Mẫn ngay trước mắt, vẫn còn tưởng mình mơ đến hồ đồ rồi, nhưng mà vẫn thật là xinh đẹp quá a, ngắm thế nào vẫn không thể thấy chán!

Trông thấy cái dáng vẻ ngu ngốc của Cung Tuế Hàn, tâm tình Nguyên Mẫn lại cảm thấy khá vui.

Nhưng khi phát hiện ra cái dáng vẻ nàng đang trơ mặt ra nhìn mình, có chút bức bối, rõ ràng là cái, thế mà vẫn lại là cái khuôn mặt bỉ ổi kia chứ!

"Ngắm đủ chưa?" Nguyên Mẫn không vui hỏi.

"Vẫn chưa..." Cung Tuế Hàn trả lời theo phản xạ, trả lời xong mới cảm thấy hình như lại nói bậy rồi, vội vàng bổ sung: "Đủ rồi..." Cũng không đúng, hình như trả lời thế nào cũng không đúng.

Trông thấy cái vẻ lúng túng khốn đốn của Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn không tự chủ chột khe nâng khóe miệng, xem ra để nàng bên cạnh cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ít ra có thể trêu đùa được.

Cung Tuế Hàn cảm thấy nhất định là bị trúng tà rồi, đầu óc nàng hình như không ngừng sai khiến rồi, trong tâm trí nàng ngoài nụ cười của Nguyên Mẫn ra, chẳng còn gì khác nữa.

Cung Tuế Hàn không hiểu vì sao khi gặp được Nguyên Mẫn, đầu óc bắt đầu chập mạch rồi, rõ ràng trong lòng sợ nàng sợ muốn chết, hờ một chút lại bảo muốn giết ta, chẳng ôn hòa gì cả, nhưng, mỗi khi nhìn thấy nàng, trong lòng luôn không tự chủ mà vui mừng. Nhất định là trúng tà rồi! Chắc chắn thế!

"Người có thể lui xuống rồi."

Cung Tuế Hàn đang hoảng, nghe thấy có thể lui xuống, trong lòng vui mừng, hôm nay sao sớm thế a! Khó có dịp Hoàng thượng tâm tình tốt, đêm nay xem ra có thể ngủ ngon rồi.

Cung Tuế Hàn vừa định đi, phát hiện Nguyên Mẫn vẫn chưa có ý định nghỉ ngơi, nàng đi bây giờ, có phải là không tốt lắm?

"Thật sự có thể đi?" Cung Tuế Hàn không khẳng định, sờ sờ hỏi.

"Àn!" Nguyên Mẫn gật đầu.

Thì ra Hoàng thượng cũng không xấu xa lắm, cũng biết thông cảm cho người khác cơ, trong lòng đối với Nguyên Mẫn lại thêm phần hảo cảm, cũng không còn quá sợ nàng nữa.

"Thế người cũng sớm nghỉ ngơi nhé, ngày nào cũng khuya như thế không tốt cho sức khỏe đâu!" Sau đó tung tăng vui vẻ rời đi.

"Thật là một kẻ đầu óc đơn giản!" Nguyên Mẫn thầm nghĩ, không hề phát hiện ra trong mắt nàng đang lộ ra sự vui vẻ.

Trong những ngày tháng mà Nguyên Mẫn đã qua, chưa từng tiếp cận qua kẻ nào như Cung Tuế Hàn, nhát gan, nhưng vẫn là thiếu căn cứ, thế nên đối với nàng không như những kẻ khác, luôn hết sức chú ý đến nàng, thể nghiệm này đối với nàng mà nói quả thật là rất mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Nguyên Mẫn thường mơ thấy một giấc mơ, nàng mơ thấy ngày lập vị đó, phụ hoàng đứng ở nơi cao nhất, ánh chiều tà chiếu phía sau lưng, cái bóng lạnh lùng trải dài ra vô tận, sau đó cảnh tượng thay đổi, nàng đứng ở vị trí đó, bên cạnh không có bất cứ ai, phía dưới cứ vang lên tiếng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, tuy dưới kia rầm rập toàn là người, nhưng không thể thấy rõ khuôn mặt của bất kì kẻ nào...

Nguyên Mẫn mở to mắt, mơ mơ hồ hồ, chưa phân biệt rõ đây là mơ hay gì khác, nhưng đầu óc nàng bắt đầu vô cùng nhanh chóng khôi phục hoạt động.

Lại là giấc mơ đó, Nguyên Mẫn cau mày, nhưng nàng rất nhanh đã đi vớt ưu tư mà giấc mơ đó mang đến. Nàng đã quen việc kiểm chế bản thân quá chặt chẽ.

Nàng đứng dậy, khoác lên chiếc áo choàng, bước về phía cửa sổ, trời sắp sáng rồi, nàng biết không lâu nữa, cung nữ sẽ vào hầu hạ nàng thay y phục, sau đó thượng triều...

Đột nhiên Nguyên Mẫn muốn lười biếng một ngày, qua một ngày không có phiền não, nhưng cũng chỉ là một tia nghĩ bất chợt thoáng qua, nàng nhếch khóe miệng khẽ cười, tự giễu bản thân, Nguyên Mẫn, từ khi nào mà người vô dụng thế rồi.

Triều thượng không có việc gì lớn, nhưng cũng kéo khá dài, sắp đến giữa trưa rồi mới bãi triều, tấu chương không nhiều, hiếm khi nhàn rỗi như ngày hôm nay, đột phát cao hứng muốn đến Ngự hoa viên dạo.

"Mẫu phi, người xem, ta bắt được hồ điệp rồi..."

"Cẩn thận chút, đừng chạy nhanh quá, coi chừng ngã đấy..."

Nguyên Mẫn thấy không xa đó, một nam hài chừng năm sáu tuổi đang chơi đùa vui vẻ, và mẫu thân hắn đang mỉm cười dung túng, từ ái nhìn hắn.

Trong lòng nàng chợt có cảm giác hỗn loạn, dường như có chút ghen tị thèm muốn, Nguyên Mẫn đứng phía xa nhìn, không định qua đấy, sợ phá hỏng bầu không khí tốt như thế.

"Hoàng thượng cát tường!" Cung nữ có đôi mắt sắc ở bên cạnh, vội vàng quỳ xuống rồi!

Nụ cười trên khuôn mặt của mẫu thân kia nhanh chóng thu hồi, và tiểu nam hài kia cũng e dè cẩn thận nhìn nàng.

Mẫu thân đó chính là Vân phi, tuy rằng đã ba mươi tám tuổi rồi, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, dù không phải vẻ đẹp lộng lẫy dễ dàng nhận thấy như Nguyên Mẫn, là một vẻ đẹp kín đáo, chỉ cần nhìn là biết được, đây nhất định là một người dịu dàng.

Vân phi vốn dĩ đang ngồi, sau khi nghe thấy tiếng cung nữ, vội vàng đứng dậy nghênh tiếp.

"Hoàng thượng cát tường!" Vân phi hành lễ, bất an nhìn Nguyên Mẫn, đối với việc Nguyên Mẫn đột nhiên đến cảm thấy vô cùng sửng sốt.

"Hoàng tử cát tường!" Tiểu nam hài không biết vì sao, có cảm giác sợ hãi đối với Nguyên Mẫn, lộ ra vẻ vô cùng bất an.

Từ khi nào, ta lại trở nên đáng sợ thế, từng kẻ một đều sợ ta đến thế, cả Vân phi cũng vậy, Nguyên Mẫn cảm thấy thất vọng.

"Vân phi và hoàng đệ gần đây tốt chứ, gần đây ta khá bận, không có thời gian đến Vân Phủ cung thỉnh an rồi!"

Không thể nghe ra được cảm xúc từ ngữ khí, khiến cho Vân phi cũng không biết được tâm tình của Nguyên Mẫn, càng ngày càng giống kẻ làm Hoàng đế rồi! Vân phi than thở, nếu hân còn ở đây, chắc sẽ rất vui mừng.

"Nhờ phúc Hoàng thượng, tất cả bình an!" Thanh âm tuy dịu dàng, nhưng lại có cảm giác như rất xa vời.

"Bình an thì tốt..."

Nguyên Mẫn không biết nên nói gì, từ lúc nào bắt đầu gặp Vân phi mà không có gì để nói đây,

"Hoàng đệ mấy tuổi rồi?"

"Năm tuổi rồi." Vân phi trả lời, cũng không nói nhiều.

"Đã lớn thế rồi, trẫm ở cái tuổi này đã bắt đầu đọc sách rồi, có phải nên an bài lão sư không?"

Sắc mặt Vân phi biến đổi, ôm lấy Nguyên Tập, cảnh giác nhìn Nguyên Mẫn, nàng muốn thăm dò hay là...

Nguyên Mẫn thấy nàng miễn cưỡng như thế, trong lòng cảm thấy mất mát to lớn, thì ra dù ta có hảo ý, đối với kẻ khác đều là đang toan tính a!

Nàng nếu thật muốn đề phòng Nguyên Tập, năm xưa đã chẳng cứu hân rồi, thì ra cứ ngỡ là Vân phi trông ta lớn sẽ hiểu được ta, thì ra làm Hoàng đế sẽ cô độc như thế, cả Vân phi cũng bắt đầu đề phòng ta rồi.

Tân Tinh năm mười tám, Nguyên Mẫn mười ba tuổi, nàng đã vào thái viện tám năm, đã bắt đầu xử lý chính sự, cũng nắm tên bạn học ưu tú sớm chiều tương xử, trong đó Tinh Dị và Độc Cô Giới đối với nàng tốt nhất, khi ấy nàng cũng vừa ở tuổi bắt đầu có mối tình đầu, đối với Tinh Dị có hảo cảm nhất.

Hôm ấy, Tinh Dị làm một việc lấy lòng ta, tâm tình ta rất tốt, nên vội vàng đến chỗ Vân phi.

Vân phi lúc đó vừa định uống chén thuốc đang bụng, Nguyên Mẫn bỗng hét to một tiếng Vân phi, Vân phi giật mình, chén thuốc trong tay rơi xuống đất, toàn bộ thuốc đổ cả.

Thái giám ở cạnh căng thẳng, vạn tuế gia đặc biệt dặn dò, phải thấy Vân phi uống hết thuốc mới được báo cáo, thế này thì làm sao mà báo cáo đây.

"Điện hạ, thế này thì làm sao báo cáo với vạn tuế gia đây?" Thái giám ưu sầu muốn chết.

Bất quá chỉ là uống bớt một chén thuốc, có gì mà to tát đâu chứ, Nguyên Mẫn chẳng hề lo lắng đến. "Thế thì người đừng nói với phụ hoàng, có chuyện gì, ta sẽ đảm đương."

Thái giám thấy Nguyên Mẫn nói thế rồi, cũng không bẩm báo cho Nguyên Cương, dù sao, Công chúa là bảo bối của Hoàng thượng, Hoàng thượng sao có thể trách tội Công chúa chứ!

Sự tình tưởng là sự tình sẽ thế mà qua, vậy mà không lâu sau đó, truyền ra Vân phi có thai rồi.

Từ sau khi Nguyên Mẫn được sinh ra, đây là lần đầu hậu cung loan tin hí sự, mọi người đều nghĩ rằng Hoàng đế ắt hẳn sẽ rất vui mừng.

Kẻ hầu hạ bên Hoàng đế vội vã bẩm báo với Nguyên Cương, khi đó Lưu công công vui mừng khi nói đến việc này, nhưng kì lạ thay, trên mặt Hoàng thượng không hề thấy có chút hí sắc, chỉ là nhẹ nhàng bảo: "Thế à?" rồi không còn gì nữa.

Nguyên Cương là một kẻ cố chấp đến mức đáng sợ, hân cố chấp đưa Nguyên Mẫn lên Đế vị, đem tất cả những thứ cản trở việc đó đều san bằng cả.

Hóa ra Nguyên Cương không hề tức giận, mà là hân chính tay bóp chết rất nhiều thân sinh cốt nhục của chính mình.

Nguyên Mẫn lần đầu tiên biết rằng, nàng dẫm lên vô số sinh mệnh của ca ca hoặc đệ đệ hoặc ti muội của nàng mới có thể ngồi lên ngai vàng của mình, phụ hoàng mong muốn nàng làm Hoàng đế đến mức này, trước kia vẫn còn hạnh phúc, hiện tại nàng đã không còn lối thoát nào để đi.

"Mẫn nhi, ta cầu xin con, chỉ có con mới có thể ngăn chặn phụ hoàng con, hân muốn giết hân từ này..."

Lần đầu tiên, Nguyên Mẫn trông thấy, Vân phi ôn nhu ưu nhã thường ngày, khóc đến thảm thương như thế, trông khó coi cực kì, lần đầu tiên trong thấy Vân phi vốn không tranh đấu giờ lại vì hân từ trong bụng mà tranh đấu một chút hi vọng.

"Vân phi, ta làm hài tử của ngươi còn không đủ sao?"

Nguyên Mẫn hỏi, không có huynh đệ đối với nàng vốn dĩ không quan trọng.

Vân phi không thể tin tưởng mà nhìn nàng, kinh hãi pha lẫn tuyệt vọng.

"Ngươi và phụ hoàng ngươi đều lãnh huyết như nhau, đều vô tình như nhau, đều ích kỉ như nhau!" Quả nhiên hoàng gia không có kẻ nào tốt.

Những lời này đã tổn thương đến Nguyên Mẫn, kì thật nàng sẽ đi cầu phụ hoàng, chỉ là nàng muốn được nghe Vân phi nói, cho dù nàng có hài tử của mình, nàng vẫn sẽ xem ta như nữ nhi của mình mà yêu thương, thì ra là thế.

"Thế à?" Hóa ra, trong suy nghĩ của Vân phi, ta là một kẻ như thế, Nguyên Mẫn cô đơn tự thì thầm.

Vân phi trông thấy vẻ buồn bã của Nguyên Mẫn, có chút hối hận về những lời đã nói, nhưng nàng không quá quan tâm, nàng không còn tâm trí nào để quan tâm những thứ khác, nàng sợ hài tử sẽ không giữ được, sự vô tình của Nguyên Cương nàng biết rõ, nàng chỉ muốn giữ lấy hài tử của một nam nhân mà nàng yêu, một mẫu thân giữ lấy hài tử của mình có sai sao?

Nàng không sai, chỉ là nàng không biết rằng, những lời này đã đẩy Nguyên Mẫn ra rất xa rồi.

"Phụ hoàng, người tha cho hài tử của Vân phi đi!" Nguyên Mẫn không chút biểu tình nói.

"Vân phi bảo ngươi đến cầu xin à?"

Nguyên Cương không chút để ý hỏi, chung quy vẫn là quá phụ nhân chi nhân rồi.

"Không, chỉ là cảm thấy phụ hoàng không cần thiết phải làm những việc thế này."

"Ân!?" Nguyên Cương không biểu tình, ai cũng có thể cảm thấy hắn vô tình, nhưng chỉ có nàng thì không được.

"Phụ hoàng không cần thiết phải dọn dẹp tất cả những trở ngại như thế, sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của ta! Nếu ngay cả những sự uy hiếp này cũng không giải quyết được, phụ hoàng cảm thấy giao giang sơn cho ta liệu có thỏa đáng không?" Nguyên Mẫn ngao khí thập phần nói.

"Ha ha ha, không hổ là nữ nhi của trẫm và Minh Diệp, thứ trẫm cần chính là tư thái như thế, đây mới là tư thái của Thiên gia!"

Nguyên Cương vô cùng mãn ý, lần đầu tiên Nguyên Mẫn chứng tỏ rõ ràng muốn làm Hoàng đế.

Trước kia, thật quá tiêu cực rồi. Nếu như hài tử trong bụng hữu dụng như thế, vậy thì cứ tạm thời giữ lại.

"Thái phi, nếu trẫm tâm nhãn nhỏ như thế, năm xưa trẫm đã không lưu lại hắn rồi! Ngươi yên tâm, trẫm sẽ không động vào hắn, chỉ cần hắn yên phận, trẫm tuyệt đối sẽ không động tới hắn!"

Thanh âm lạnh sắc mặt của Nguyên Mẫn đều rất lạnh, cơ hồ như có thể khiến kẻ khác rét nứt.

Thái phi! Nguyên Mẫn chưa từng gọi ta như thế, hiện giờ nàng đã gọi rồi, đã mở ra một khoản cách xa cách muôn trùng.

Vân phi biết phản ứng khi này thật quá độ rồi, quả thật, Nguyên Mẫn là một người vô cùng trọng lời hứa, nàng nói không tổn hại, thì nhất định sẽ không.

Là ta đã tổn thương nàng chăng? Vân phi không biết, nàng không biết nên để một Nguyên Mẫn đã làm Hoàng đế ở vị trí nào, chỉ là từ nay về sau, nàng là Hoàng thượng, còn ta chỉ là Thái phi, không còn gì khác, Vân phi có chút thất vọng, dù sao cũng là đưa trẻ một tay nuôi lớn, bây giờ ngày càng cách xa.

Nguyên Mẫn phát tay áo xoay người rời khỏi Ngự hoa viên, thế này chắc là đối với ai cũng tốt, nàng chẳng phải đã sớm biết rồi sao, khi Nguyên Tập xuất hiện, nàng đã là mẫu phi của Nguyên Tập chứ không còn là Vân phi của nàng.

Nguyên Mẫn chỉ là cảm thấy, tựa hồ như trong tim lại có một mảng nào đó biến mất, có chút đau, có chút hoài niệm, Nguyên Mẫn không còn ai, vẫn là Nguyên Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cung Tuế Hàn không có tư cách đi thượng triều, nàng chỉ là một Thư tá còn con, thế nên Nguyên Mẫn mà đi thượng triều, nàng sẽ vô cùng rảnh rỗi, nàng nhớ đến bức họa của mẫu thân bị Lâm Trọng Văn giấu lên, và, hôm nay lại có hứng thú muốn vẽ rồi. Đã vẽ thì một mạch đã mấy bức, họa nhân vật khó nhất là thần vận, mà thần vận của mẫu thân nàng lại rất khó nắm bắt, với cả kí ức có chút mơ hồ, thế nên một bức rồi lại một bức đều không vừa ý.

Nàng cảm thấy có chút chán nản, thế nào cũng không đúng, mẫu thân nàng không phải như vậy, nàng đáng ra phải là... Cung Tuế Hàn mơ hồ rồi, mẫu thân đáng ra phải ra sao, nàng đột nhiên phát hiện, nàng không hề hiểu biết một chút gì về mẫu thân, lúc bảy tuổi nàng chỉ biết là mẫu thân không giống như tất cả những người khác, bệnh thái, lãnh tình, và phức tạp, đây là những từ khi đã lớn nàng nghĩ ra được, nhưng vẫn không đủ, mẫu thân vẫn còn vượt xa so với những từ này, chỉ là nàng không biết vẫn còn từ gì có thể hình dung.

Nàng suy sụp ngồi trên mặt đất, cảm thấy có chút khô sở, hóa ra, người sau khi chết, cả kí ức cũng có thể tiêu tan theo.

Nguyên Mẫn tiến vào thì thấy ngay Cung Tuế Hàn đang ngồi trên mặt đất, xung quanh vô cùng bừa bộn, rải rác rất nhiều bức họa, là nhân vật họa, lại còn là nữ nhân đồ. Nguyên Mẫn giận dữ, gan của Cung Tuế Hàn xem ra càng ngày càng lớn, trong Ngự thư phòng mà cũng dám làm loạn, đủ để mang ra chém mấy lần rồi. Đến gần mới phát hiện ra, trên mặt Cung Tuế Hàn có vài vết mực, trong tay vẫn còn cầm bút lông, chẳng lẽ những bức họa này đều là nàng họa ư? Nguyên Mẫn rất kinh ngạc!

"Là người họa à?" Nguyên Mẫn hỏi, vẫn mang theo chút hoài nghi không tin.

Cung Tuế Hàn ngẩn đầu, thấy người vừa đến là Nguyên Mẫn, trong lòng hoảng hốt, thôi rồi, Hoàng thượng lại tức giận rồi, vội vội vàng vàng dọn dẹp những trang giấy xung quanh, nhưng càng gấp lại càng khiến mọi thứ càng hỗn loạn.

Mà khá lâu rồi chưa thấy Nguyên Mẫn mắng nàng, ngẩn đầu, trông thấy Nguyên Mẫn đang chăm chú quan sát họa của mình.

"Đẹp thì đẹp, nhưng dường như quá nhiều bệnh thái, người thích nữ nhân ốm yếu?" Những bức họa đều là cùng một người, tướng mạo đều có chút khác biệt nhưng đều có điểm chung là bệnh thái. Thật không ngờ, Cung Tuế Hàn lại biết họa tranh, lại còn họa rất tốt, thật khiến ta quá bất ngờ.

Cung Tuế Hàn lắc đầu, nàng cũng thích khỏe mạnh chút, chính là khỏe mạnh xinh đẹp giống như Hoàng thượng vậy. Nhưng lại cảm thấy có vẻ không hợp, mà lại không biết rằng không hợp ở điểm nào.

"Người mà người thích..." Nguyên Mẫn đột nhiên nhận thức được đã hỏi nhầm câu rồi, nàng nhớ ra Cung Tuế Hàn là nữ, hỏi thế xem ra không hợp lí.

Cung Tuế Hàn hình như không để ý đến việc đó, trả lời, "Mẫu thân ta!"

Nguyên Mẫn không tin, Cung Tuế Hàn tuyệt đối là đang nói đùa, nào có chút gì giống, đừng nói ba phần, ngay cả một phần cũng chẳng giống.

Nhìn thấy vẻ mặt không tin của Nguyên Mẫn, Cung Tuế Hàn cũng cảm thấy quen rồi, bất kì ai cũng không tin, cả nàng còn không tin nổi cơ mà, nàng thường nghĩ có thể nàng không phải là con ruột của mẫu thân, bằng không Tiểu Bình, Tiểu Nhạc đều xinh đẹp như thế, lại có phần giống mẫu thân, chỉ duy nhất nàng một chút cũng không giống, dù giống cha được ba phần, nhưng cũng không phải rất giống.

"Ai cũng bảo ta không giống, nhưng muội muội giống là được rồi!" Cung Tuế Hàn nghĩ đến muội muội khi lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, nghĩ đến thế, nàng lại rất vui mừng.

"Hừ!" Nguyên Mẫn hừ lạnh một tiếng, đầu phải người đẹp, mừng cái gì.

Cung Tuế Hàn mới phát hiện, Nguyên Mẫn hôm nay không giống với mọi ngày, khác thế nào nhỉ, hình như đặc biệt thích nói, đặc biệt... dịu dàng. Thế nên Cung Tuế Hàn mới dám cả gan nói chuyện với nàng.

"Mẫu thân của Hoàng thượng chắc chắn cũng rất xinh đẹp, chắc chắn sẽ rất giống Hoàng thượng." Có thể sinh ra Nguyên Mẫn mê hồn như thế, ắt hẳn cũng sẽ vô cùng đẹp mới phải.

Mẫu thân, Nguyên Mẫn thất thần, chưa từng có hai hồi đến người này, nàng vừa sinh ra đã không gặp được, vì khó sinh lúc sinh nàng nên đã mất rồi, hẳn phải là một nữ nhân vô cùng lợi hại, phụ hoàng thi thoảng cũng thường nhắc đến. Chỉ là tất cả yêu cầu của phụ hoàng đối với ta, đều dựa vào nàng làm tiêu chuẩn.

"Ta chưa gặp qua nàng." Ngữ khí vô cùng bình đạm.

"Nàng có lưu lại họa không?" Thật tội nghiệp ngay cả một lần cũng chưa được gặp qua mẫu thân, Cung Tuế Hàn trầm nghĩ. Nếu như suy nghĩ của nàng bị Nguyên Mẫn phát hiện, chết một vạn lần cũng chưa đủ, lòng tự tôn của Nguyên Mẫn rất lớn, thế nào lại nguyện ý bị kẻ khác đồng tình.

Dù cho bản thân chắc chắn rất đau khổ, nhưng Hoàng thượng vẫn có thể tỏ ra không có gì như vậy, hoặc có thể trong lòng nàng không như thế, nàng là một người luôn tỏ ra mạnh mẽ, không chấp nhận việc tỏ ra yếu đuối, trông rất giống Tiểu Nhạc. Nàng nhớ đến Cung Lạc, từ nhỏ cũng rất hiếu cường, dù là sinh bệnh, nhưng cũng không muốn thêm gánh nặng cho người khác, có thể là do tác dụng của tư tình, hiện tại nàng đặc biệt đau lòng đối với Nguyên Mẫn lúc này, ngang bướng và hiếu cường, gác thân phận của nàng qua một bên, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi mà thôi.

Nguyên Mẫn đột nhiên nhớ ra, dường như, trong Ngự thư phòng có một nơi để đồ đạc của phụ hoàng, nàng từng thấy qua một cuộn tranh, nhưng lúc đó không muốn mở ra xem. Hiện giờ nhớ ra, cuộn tranh đó nhất định là mẫu hậu rồi. Nàng vội vàng tìm bức họa từ đồng đồ vật của phụ hoàng, cẩn thận mở bức tranh ra, vì đã để quá lâu rồi, tranh có chút ố vàng.

Đây chính là Minh Diệp, mẫu hậu của nàng, kì thật so với ta cũng không quá giống, chỉ có đôi chân mày có chút tương thức, rất đẹp, trông có hao hao giống Vân phi, nhưng khí chất của nàng hoàn toàn không giống như vẻ ẩn dụ của Vân phi, cũng không giống ta, có chút câu dẫn, nhưng tuyệt đối không yêu nghiệt, đôi mắt phượng thanh lãnh thấu triệt, tựa hồ như có thể nhìn thấu vạn vật, nếu như không phải vật trong hồ, khó trách phụ hoàng chung thân chỉ lập một hậu, và cả nguyên do phụ hoàng muốn ta làm Hoàng đế, e là cũng liên quan ít nhiều đến nàng. So với người trong tranh, bên cạnh có hàng chữ không nổi bật lắm, "Minh nhi, nàng là vinh diệu của ta", đây là bút tích của phụ hoàng, xem ra phụ hoàng cũng là một kẻ si tình, một kẻ như thế mà lại ép buộc bản thân vô tình, có chút không thuyết phục lắm, Nguyên Mẫn cười nhạt.

Cung Tuế Hàn không ngờ Nguyên Mẫn biến sắc lại nhanh đến thế, trong lòng một trận rầu rĩ, dù sao nàng cũng là Hoàng thượng, so với kẻ khác bất đồng, có thể đây là việc sâu xa nhất mà Cung Tuế Hàn hiểu được.

Nguyên Mẫn băng khoanh nhìn Cung Tuế Hằng, nàng có thể chạm được vào cảm xúc sâu thẳm trong ta, những người như thế lưu lại bên cạnh, cơ hồ không tốt lắm, liệu Cung Tuế Hàn có thật sự đơn giản như biểu hiệu không? Nguyên Mẫn có vẻ nghi ngờ, chỉ cần cảm thấy có sự uy hiếp nhỏ, nàng cũng sẽ động sát khí.

"Trong mắt ngươi, trẫm là một kẻ như thế nào?" Nguyên Mẫn hất mi hỏi.

Cung Tuế Hàn sững sờ, sao nàng lại hỏi ta vấn đề này chứ? Nói thật thì, ta vốn chẳng biết Nguyên Mẫn là người như thế nào, trừ về ngoài đến giờ ta vẫn không thể nói rõ tại sao khiến ta kinh hãi, hoảng chi là bên trong? Thật tế đây là một câu hỏi vô cùng khó để trả lời, nhưng Cung Tuế Hàn không biết rằng, với bất cứ kẻ nào thì đây cũng là một câu hỏi khó trả lời, đây là câu hỏi liên quan đến cái đầu đầy, trả lời không tốt, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ rơi đầu.

Nói thế nào nhỉ, hi vọng vô thường, đây là từ duy nhất mà Cung Tuế Hàn cảm thấy có thể xem là tạm thích hợp, nhưng cái sự hi vọng vô thường này chỉ đối với duy nhất mình ta, đối với người khác thì rất ít khi thấy nàng tức giận qua, nhưng ngay lập tức, nàng lại đã tái lập cân cân, cũng biết rằng không thể nói thật. Cung Tuế Hàn gãi đầu, trả lời thế nào, trả lời, nàng sẽ tức giận, không trả lời nàng cũng sẽ lên cơn thịnh nộ, thật là làm khó ta a!

"Hoàng thượng là một người tốt... ân... xinh đẹp... mỹ lệ..." Nàng ấp a ấp úng, thật là không thể nói tiếp, đây thật quá khó so với bất kì cái gì.

Nguyên Mẫn nhìn cái vẻ ngốc nghếch của nàng, cảm thấy dường như đã quá lo, nhưng đây là lần đầu tiên có kẻ bảo nàng là một người tốt, ngay cả đại thần trung thành nhất cũng không thể nào dối lòng bảo nàng là một người tốt.

"Tốt ở điểm nào?" Nguyên Mẫn lại muốn trêu chọc nàng.

"Ân, người bạn đến tận khuya, nhưng cũng cho ta đi ngủ sớm chút, đây cũng có thể coi là biết thông cảm cho người khác, biết thông cảm thì chứng tỏ là không quá xấu xa, và Hoàng thượng dù biết ta là nữ, cũng không giết ta, lại còn thăng chức cho ta." Cái gọi là người tốt đối với Cung Tuế Hàn mà nói, chỉ cần đối với nàng có một chút tốt là được, đối với người khác thế nào, nàng vốn không quá để ý. Trong cảm nhận nàng có rất nhiều người tốt, tiên sinh, gia đình Lộ Phụng, Trương viên ngoại, Lâm Trọng Văn vân vân một loạt kẻ đối với nàng có chút ân huệ. Tiên sinh là một kẻ rất hà khắc, nàng biết rõ, nhưng lại rất tự nhiên mà quên lãng đi. Nói chung, nàng là một người luôn có điểm mù khi nhìn kẻ khác.

"Chỉ thế?" Quả nhiên là một kẻ đơn giản, ta để nàng đi ngủ, thứ nhất là Cung Tuế Hàn vốn chẳng giúp được gì, thứ hai, không để cho nàng đi ngủ, nàng sẽ ngủ cho ta xem, lại còn ngáy, ảnh hưởng đến ta khi làm việc. Và ta không giết nàng, thăng chức cho nàng, để nàng ở cạnh, đều là có dụng ý khác, khi dùng xong mới giết cũng chẳng muộn. Tuy rằng Nguyên Mẫn cảm thấy Cung Tuế Hàn chỉ là nói lung tung, nhưng sát khí khi nãy cũng đã tiêu tan rồi.

Đương nhiên, Cung Tuế Hàn không hề biết là, nàng lại vừa thoát khỏi ranh giới giữa sống và chết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lúc này, sự yên lặng thật quỷ quái, trong cả cung điện rộng lớn, tuyệt nhiên không kẻ nào dám lên tiếng.

Quần thần nom nóp đợi chờ, thời gian từng giây từng giây trôi qua đối với tất cả những người trong điện mà nói thật sự không dễ chịu gì.

Hoàng thượng từ lúc được lập làm Thái tử cho đến khi đăng ngôi, trừ lúc đầu năm nay nổi giận, ngoài ra rất ít khi thấy Hoàng thượng phát hỏa, không ít đại thần cũng cho rằng đương kim Hoàng thượng là một người có tính tình tốt.

Nhưng, hôm nay Hoàng thượng từ lúc vào đại điện đến giờ, sắc mặt vô cùng khó coi, một câu cũng không nói, các đại thần đến giờ vẫn còn đang quỳ, không ai dám cử động.

Nữ hoàng những năm nay càng lớn lại càng mê hồn hơn, nhưng mỗi nhất cử nhất động lại càng thêm vẻ uy nghiêm, khiến cho vẻ uy nghiêm làm lu mờ sự

mê hồn, người mà các đại thần thấy là nữ hoàng, chứ không phải nữ nhân.

Trong đại điện, lòng người hoang mang, chẳng lẽ lại có kẻ nào nghịch phản nữa, nhưng đâu hề nghe thấy động tĩnh gì a, lần trước vẫn có một ít tin rò rỉ mà, sao lần này lại không hề nghe thấy bất kì động tĩnh gì chứ!

Mặt khác, quần thần đều đang âm thầm kiểm điểm xem gần đây liệu bản thân có làm sai việc gì...

Nguyên Mẫn nhắm nghiền mắt, nàng hiện tại rất tức giận, phi thường tức giận, nàng ném mạnh tấu chương trong tay xuống dưới.

Bang! Tiếng vang không lớn nhưng khiến cho tất cả đều tâm kinh đảm khiêu.

"Tiêu Thường, ngươi xem xem, tấu chương này viết cái gì?" Giọng Nguyên Mẫn không lớn, nhưng khiến cho người khác tê lạnh.

Tiêu Thường như chim đậu cành cong, vội vàng tiến ra trước nhặt tấu chương lên xem, không xem đã tốt, vừa xem, sắc mặt lập tức từ trắng chuyển thành xanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phải biết rằng, Tiêu Tả thừa tung hoành quan trường đã mười mấy năm, những lúc khiến hấn thất sắc như thế không nhiều, nhưng giờ lại thất thái như thế, mọi người lại càng cảm thấy căng thẳng hơn.

"Tiêu Thường, ngươi nói xem, đây rốt cuộc là thế nào?"

"Đây..." Tiêu Thường không hiểu, tấu chương này từ đâu mà ra, nếu những lời trong tấu chương này là thật, ta hẳn sẽ không tránh khỏi liên lụy, e là khó mà chết toàn thây! Càng nghĩ đến sắc mặt lại càng trông khó coi.

"Mãi, quan, mại, quan, xem trăm là hôn quân phải không?" Nguyên Mẫn thốt ra từng chữ, từng chữ một.

Mãi quan mại quan, thì ra là thế! Đại thần không ai là không hoảng đến toát mồ hôi lạnh, ai mà không biết là, lúc tiền triều diệt vong, chính là do mãi quan, mại quan mà thành, nạn tham ô, sa đọa lan tràn, thiên hạ không có thư sinh, triều đình không có sĩ khả dụng. Thế nhân nói, tiền triều vong vu thứ.

Nay khai quốc Hoàng đế, hạ lệnh khi viết tiền triều sử sách, trong nguyên nhân dẫn đến diệt vong, để điều này liệt vào hàng đầu tiên, nhằm cảnh giới hậu nhân, trong lập pháp triều đình, tội mãi quan mại quan đồng đẳng với tội nghịch phản, đây là chuyện không thể xem thường.

Nguyên Mẫn có thể không phần nộ sao? Chỉ có hôn dơng chi quân, mới xuất hiện loại tình trạng này, Nguyên Mẫn tự phụ như thế, nàng tin chắc, Hoàng triều Đại Dĩnh dưới tay nàng sẽ hùng mạnh hơn bất kì triều đại nào trước giờ, nhưng loại việc dơ bẩn bỉ ổi này lại xảy ra ngay trước mắt nàng, thật không thể nhẫn nhịn!

"Khoa cử lần này, thần đã nghiêm khắc kiểm định... lẽ ra... không thể xuất hiện..."

Tiêu Thường thấp thỏm lo sợ trả lời! Hắn không hoàn toàn kiểm định, hắn rất chú trọng vào Nhất giáp Tiến sĩ, nhưng còn lại, đều đưa cho những tên thuộc hạ phụ trách.

Nếu thật những kẻ đó có sơ suất, sợ rằng ta khó có thể tránh tội.

Chỉ còn hi vọng những lời trong tấu chương này không phải là thật.

"Không có lừa thì sao lại có khó? Từ lúc khai quốc đến nay, đâu ra cái lí lẽ này? Bất luận thật giả, nhất định phải điều tra cho rõ."

Nguyên Mẫn vẫn còn hậm hực nộ khí, không nói đến thật hay giả, nhưng có lời đồn về việc này thì không được, sẽ làm dao động lòng dân.

Tiêu Thường không dám nói tiếp, sợ khiến Hoàng thượng tức giận sẽ bị mang ra trảm.

"Tiêu Thường, lần này do ngươi phụ trách, nếu khiến trăm thất vọng, không chỉ liên quan đến cái ô sa mào trên đầu ngươi, mà còn liên quan đến sinh mạng cửu tộc của ngươi, Hình bộ sẽ toàn quyền phụ trợ, trong vòng một tháng phải đưa ra cái kết quả vừa ý trăm."

Có kẻ thì thờ dài nhẹ nhõm, có kẻ thì không liên quan đến khoa cử lần này, nhưng có kẻ thì mặt mày cau có, ai cũng biết rằng, việc này nếu làm không tốt, nhẹ thì mất chức, nặng thì cả mạng cũng chẳng còn, mà những kẻ mặt mày cau có thì đã chiếm một nửa, không chỉ có kẻ ra đề, cả giám khảo, chấm thi, và cả quan viên các cấp trong Lại bộ, ai ai cũng cảm thấy bất an.

Điều tra bước đầu, chính là chấm lại tất cả bài thi của khoa cử lần này, ba vạn phần a, nhưng may mắn là, tất cả những văn chương có thể thông qua, đều được cất giữ ở kho sách trong Văn Uyên các, nếu không thì thật khó khăn rồi.

Nhưng chỉ nội trong việc chấm lại cũng đã mất nửa tháng. Thời gian một tháng, thật tình là quá ngắn rồi.

Chỉ là một tấu chương nho nhỏ, mà lại chấn động cả triều đình, sự coi trọng của Hoàng đế cao đến thế, thật là không ai có thể ngờ đến.

Tấu chương này rốt cuộc từ đâu mà đến? Từ một Cử phẩm Huyện lệnh ở một huyện thành nhỏ bé mà đến.

Mà, cái huyện này chính là nơi sinh của Cung Tuế Hàn, Tuyên Hòa huyện. Căn nguyên là do một trận cá cược còn con.

Mọi người có còn nhớ chăng, trận cá cược giữa Trương viên ngoại và Lý viên ngoại, Tuyên Hòa huyện tuyệt đối không thể có Tiến sĩ, nhưng, thật tế thì, Tuyên Hòa huyện đã có hai vị Tiến sĩ, một người là Cung Tuế Hàn, một người nữa là Trương Tú, một người là Nhất giáp Tiến sĩ, người kia là tổ thân của Trương viên ngoại.

Trương viên ngoại lần này hẳn là vô cùng đắc ý rồi, vốn dĩ nghĩ rằng sẽ thua cược, đột nhiên lại thắng rồi, lại còn có kinh hỉ ngoài ý, vô cùng đắc ý, bèn đòi Lý viên ngoại hai vạn lượng.

Lý viên ngoại hiển nhiên là không đồng ý, đã thua rồi, tâm tình chẳng thoải mái gì, có gì người lại đến đòi hai vạn lượng, một vạn lượng cũng đã là quá tốt rồi.

Trương viên ngoại nói, người không phải bảo là chẳng có nổi một người, giờ lại có đến hai người, thì đương nhiên có phần của hai người, hẳn cũng phải thưởng phần cho hai người, tiền cược tự nhiên đòi hai phần. Lý viên ngoại đương nhiên không chịu, chỉ đưa đến một vạn lượng.

Trương viên ngoại bèn giở trò ý thế hiếp người, viết một bức thư cho Lý viên ngoại, trong thư ý là, người không đem tiền đến, xem như người đắc tội hai vị Tiến sĩ, một là Nhất giáp, hai là tổ thân của ta.

Lý viên ngoại chỉ là bá tánh bình thường, ngoài việc có chút ít tiền của ra, thì không còn gì đặc biệt, dân không đầu nổi quan, chỉ còn cách đưa hai vạn lượng qua.

Sau đó trong lòng vẫn còn ám ức căm hận nuốt không trôi, càng nghĩ càng không buông xuôi được, rõ ràng huyện bọn chúng không có kẻ nào ra đáng thư sinh, làm thế nào lại đậu Tiến sĩ, mà còn một lần đậu tới hai người, càng nghĩ càng không hợp lý, đột nhiên một hôm nghe kịch, lại nghe được tiền triều vong quốc sử, thấy thế, bèn viết một bức thư cho Huyện lệnh, nói Trương viên ngoại mãi quan, tóm lại viết một đồng hoàn toàn bịa đặt.

Nếu Huyện lệnh là kẻ có chút bình thường thì cũng đỡ rồi, tùy tiện nghe ngóng, cũng biết được, Lý viên ngoại chỉ là thua cược không phục, khi không bày ra chuyện, tuyệt đối sẽ không bầm báo lên trên.

Trớ trêu thay Huyện lệnh lại là một kẻ đầu óc chết, không thì sao lại gần sáu mươi tuổi rồi, làm cái chức Huyện lệnh còn con này ba mươi năm rồi mà vẫn như cũ là Huyện lệnh.

Cái tên nào chết này vừa xem, mãi quan mại quan, thật nguy, là một việc lớn, chẳng cần tưởng tận suy nghĩ đã cứ thế mà bầm báo lên trên.

Trùng hợp thế nào mà, tên Tri phủ nhận tấu, là một kẻ tự phụ, luôn nghĩ mình nhất định sẽ vào Nhất giáp, nhưng kết quả khoa cử năm xưa, là hạng ba đếm ngược của Nhị ất, sự đả kích này khiến cho, hẳn luôn nghĩ khoa cử có thù đoạn, nhưng khổ là không có chứng cứ.

Vừa thấy, quả nhiên như dự tính, hẳn vô cùng vui mừng, chẳng cần nghĩ ngợi gì lại đem tấu chương trình lên trên.

Người nhận tấu chương lần này, là bình thường nhất, Ngũ phẩm Ngự sử Lưu Xá, thấy tấu chương từ Huyện lệnh đến, lại thông qua Tri phủ, nên tưởng rằng chắc đã kiểm chứng rồi, không thì đã không trình lên đây, nếu đã có chuyện như này, nhất định phải bầm báo cho Hoàng thượng.

Do đó, một tấu chương chưa hề được kiểm chứng nhờ thế mà đến tay Nguyên Mẫn.

Thế là một tấu chương đã gọi lên sóng gió ngập trời, xuất hiện một điều ngoài ý muốn, liên lụy đến một số người và một bí mật kinh thiên động địa, cho dù là Nguyên Mẫn hay bất kì kẻ nào cũng không ngờ đến.

Lại bộ: lo quan tước, phong tước, ân ban, thuyền chuyển, lựa chọn, xét công, cất chức và thăng thưởng, bổ sung, cung cấp người cho mấy bộ môn

Mãi quan mại quan: mua bán chức quan

Hai lão già cá độ mà cả một đoạn dài, chặc...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cung Tuế Hàn xoa lồng ngực, có phải chăng ta đã mắc bệnh nan y không, nếu không sao ta lại cảm thấy tim ta đau, đau thế này, Cung Tuế Hàn trong lòng lạnh buốt, nằng sợ chết.

Sự tình là như thế, buổi sáng, Nguyên Mẫn, lúc từ đại diện về đã không để ý tới nàng, và cứ ngồi cau mày suy nghĩ, trước kia cũng từng có tình trạng này, nhưng chưa bao giờ lại hoàn toàn lơ ý đến như thế, nằng biết sự tồn tại của nàng lúc nào cũng rất mơ hồ, nhưng biết là một chuyện, trong lòng vẫn

cảm thấy rầu rĩ không vui, nàng không biết cảm xúc này từ đâu mà đến.

Nhưng bầu không khí nhanh chóng bị phá vỡ, người của Hình bộ đến.

"Hoàng thượng..." Hình bộ Thượng thư e dè nói.

Nguyên Mẫn nhíu mày, "Có lời thì nói, ấp úng ư thế này thì ra thế thống gì!"

"Việc này... Cung Thư tá với lần này..."

Hình bộ Thượng thư không dám nói, Cung Tuế Hàn tuy rằng chỉ là nhân vật nhỏ, nhưng cũng làm việc cạnh Hoàng thượng, cái gọi là đánh chó cũng phải xem chủ nhân, muốn động đến người cạnh Hoàng thượng, ắt hẳn phải xin ý kiến trước.

"Không muốn nói, thì ra ngoài cho ta!" Nhìn cái vẻ rụt rè của hắn, Nguyên Mẫn lại cảm thấy bức bối, đám người này, thành sự không đủ, bại sự có thừa.

"Thần hoài nghi Cung Thư tá có liên quan đến việc mại quan, mại quan lần này, muốn mời về Hình bộ giúp đỡ."

Thấy Hoàng thượng có vẻ mất kiên nhẫn, Hình bộ Thượng thư vội vàng nói hết một lần, lại vẫn có khả năng dùng lời nói uyển chuyển.

Trời biết, sự việc lần này, Cung Tuế Hàn chắc chắn có liên quan, nói là mời về giúp đỡ điều tra, kì thật là áp giải về thẩm vấn.

Cung Tuế Hàn, nghe thấy hắn nói khách khí như thế, cảm thấy có vẻ không nguy hiểm, mại quan, mại quan, là cái gì đây, liên quan gì tới ta, đầu óc mờ mịt.

"Cung Tuế Hàn, những kẻ như thế này, thêm một đứa cũng không sao, bớt một đứa cũng chẳng mất mát gì, muốn làm gì thì cứ làm!" Nguyên Mẫn nói xong, xoay người về phía cửa sổ.

Cung Tuế Hàn nghe thấy, đột nhiên cảm thấy tim mình đau như bị người khác siết chặt, rõ ràng ta khỏe mạnh đến nỗi vật được cả trâu mà, sao đột nhiên lại cảm thấy đau thế.

Nàng chưa từng nghĩ rằng, một câu nói cũng có thể khiến người khác đau lòng.

Về mặt tình cảm, nàng rất tri độn, nghe nói năm xưa thẩm miễn tiên sinh, cũng là Lộ Phương nói cho nàng.

Hình bộ Thượng thư vừa nghe, cảm thấy rất yên tâm, xem ra, Cung Tuế Hàn này trong lòng Hoàng thượng chẳng có phân lượng gì, Hoàng thượng đã nói thế rồi, vậy thì cứ theo phép tắc mà làm.

"Người đâu, đem Cung Tuế Hàn áp giải về Hình bộ." Tư thái của Hình bộ Thượng thư giờ mới lộ rõ.

Cung Tuế Hàn không hiểu, sao vị đại nhân này lại thay đổi thái độ lớn như thế, Cung Tuế Hàn da đầu phát ngứa, hình như lại gặp phải phiền toái gì rồi, nàng nhìn Nguyên Mẫn cầu cứu, nhưng thứ nàng thấy chỉ là dáng lưng của Nguyên Mẫn, vô cùng lạnh lùng, trong lòng cảm thấy dường như vừa mất mát gì đó rất lớn.

Vì là kẻ không quan trọng, nên Hoàng thượng hẳn sẽ không quan tâm sống chết của nàng! Về sau, khi nàng nhớ đến cảnh này, trong lòng vẫn bất giác cảm thấy đau.

Cung Tuế Hàn cứ thế bị áp giải đi rồi, một chút phản kháng cũng không có, và cũng không có cách nào phải kháng, với cả nàng cũng không giỏi phản kháng.

"Rõ ràng là một kẻ nhất gan sợ chết, sao lại không thấy nàng cầu cứu..."

Nguyên Mẫn tự thì thảo, âm thanh chỉ mình nàng có thể nghe thấy, nhưng trong lòng nàng biết, cho dù Cung Tuế Hàn cầu cứu rồi, kết quả cũng sẽ như thế.

"Hoàng thượng, người rõ ràng biết kẻ như Cung Tuế Hàn không thể nào lại liên quan đến việc này!"

Lâm Trọng Văn kích động nói, lúc này, nếu hắn không lo đến Cung Tuế Hàn, thì sẽ không còn ai quan tâm đến sống chết của nàng.

"Trọng Văn, thái độ của ngươi quá khích rồi đấy, trẫm không quản nàng có liên quan đến việc này không, nhưng nếu đã dính dáng đến rồi, thì phải tra rõ."

Cung Tuế Hàn đối với Lâm Trọng Văn mà nói, quả nhiên có khác.

"Hoàng thượng, nàng có công hộ giá..." Lâm Trọng Văn biết mình vừa thất thố, nhưng hắn cũng không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

"Trọng Văn, triều đình có pháp luật của triều đình, không thể chỉ vì một người, mà làm loạn phép tắc." Nguyên Mẫn ngắt lời Lâm Trọng Văn, ngữ khí không hề thay đổi, nhưng cũng bắt buộc kẻ khác không được phản bác.

Lâm Trọng Văn biết, mỗi khi Nguyên Mẫn nhắc đến triều đình, tuyệt đối không có sự thương lượng, Nguyên Mẫn có thể vì cái triều đình này, trở mặt với bất cứ kẻ nào, hẳn chẳng phải đã sớm biết rồi sao?

Cung Tuế Hàn nếu đã liên quan đến việc này, cho dù vô tội, cũng khó mà thoát thân, sống chết chỉ là dựa vào một tia suy nghĩ của Nguyên Mẫn.

Không thể thương lượng với Nguyên Mẫn, chỉ đành tìm cách khác để Cung Tuế Hàn thoát tội.

"Hoàng thượng, ta muốn tham gia việc chấm lại bài thi." Lâm Trọng Văn kiên định nói, chỉ còn hi vọng tấu chương này vô trung sinh hữu.

Kì thật Nguyên Mẫn vốn không muốn hẳn tham gia, Lâm Trọng Văn chỉ cần làm tốt việc nài giao là được, vấn đề tu thư nài cũng vô cùng xem trọng.

Nhưng Lâm Trọng Văn trước giờ không hề chủ động cầu nài, giờ lại chủ động cầu xin, nếu như nài cự tuyệt, thì cũng có vẻ như quá tuyệt tình rồi.

"Ừ!" Nguyên Mẫn đáp.

Mười ngày sau

Nguyên Mẫn xem xong tấu chương vừa đưa lên hôm nay, lại phát cáu, lại bức bội, nhưng lại cảm thấy buồn cười.

Tên Cung Tuế Hàn ngu ngốc này, sao nhanh thế mà đã nhận tội vì bị đánh rồi, nài chính là ngớ ngẩn thế, hai mươi đại bản đã có thể nhận tội, chưa từng thấy qua kẻ nào nhất gan vô dụng như thế.

Vốn dĩ ta cũng không có ý định giết nài, thế cũng tốt, tự mình đi tìm cái chết. Chỉ tiếc cho Lâm Trọng Văn vì nài mà mệt dờ sống dờ chết, giờ lại thành ra thế, sợ là hẳn sẽ bị nài làm cho tức mà chết.

Nhận thì nhận rồi, nhưng làm sao mại quan, thì lại trả lời mơ mơ hồ hồ, nhìn là biết ngay là do bị đánh nên nhận bừa, nói lung tung.

Nhưng việc Nguyên Mẫn giận hơn là, tấu chương như thế cũng dám đưa lên đây, quả thật là muốn qua mắt nài.

Gây ra trận hỗn loạn như thế, nài cảm thấy hoài nghi về độ thật giả của tấu chương trước đó, nhưng mọi việc phải đợi khi chấm lại xong xuôi mới có thể định đoạt. Cho dù là giả, cũng không được khinh suất.

Mười hai ngày sau

Vốn dĩ mười lăm ngày hoàn thành việc chấm bài cũng là quá vội vàng rồi, nhưng Hoàng thượng cao độ xem trọng, lại còn có nhiều nhân sĩ quan tâm tham gia, chỉ mười hai ngày đã hoàn thành rồi.

Mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, bài thi ngoài một vài bài về khả nghi, còn lại đa số đều không vấn đề gì.

Quá thật, theo lý mà nói, đây cũng thuộc loại bình thường, dù sao việc chấm bài không phải cùng một người xem, đều phải phân ra. Thế nên đại khái quy trình chấm thi cũng rất hợp lý, một bài thi phải do hai khảo quan chấm, cả hai nói được thì mới được thông qua, do vậy muốn đầu Tiến sĩ quả thật không dễ, có thể nói là trong cả ngàn người mới chọn được một.

Mà những kẻ có chút hiềm nghi, qua Hình bộ thẩm tra cũng không thấy bất thường, đương nhiên là ngoại trừ Cung Tuế Hàn. Các đại thần cũng có chút an tâm.

Sự tình đến mức này, Nguyên Mẫn trong lòng tám phần khẳng định tấu chương trước đó là vô cớ, việc này vốn dĩ xem như đình chỉ ở đây, nhưng Nguyên Mẫn lại nghĩ, tấu chương thông qua nhiều bước vậy mới trình lên đây, trong lòng vẫn còn hai phần không chắc chắn.

Nguyên Mẫn thà giết nhầm còn hơn thả nhầm, phải điều tra đến cùng, phải mười phần khẳng định mới có thể yên tâm.

Nếu như quả thật là giả, chắc chắn có kẻ thất chức, vì thất chức mà dẫn đến lãng phí nhân lực của cái lớn như thế, chắc chắn phải nghiêm trị.

Nguyên Mẫn vô cùng bất mãn với cách làm việc của những kẻ dưới kia, triều đình từ sự kiện thay máu khi lập vị trở về sau, những kẻ đầu cơ không ít, nhưng những kẻ hữu dụng cũng không phải ít, dù sao những kẻ thay thế năm xưa đều là phần tử tinh anh.

Quyết tâm muốn thay máu triều đình lần nữa của Nguyên Mẫn không dễ gì đổi, với cả nài xem trọng nhất là tân khoa Trạng nguyên Diệp Dân, hẳn đã được chính nài thử tài qua, tuyệt đối yên tâm.

"Trung thư thị lang Diệp Dân, trầm phong người làm Án sát sứ, tấu chương từ đâu đến, có thật hay giả, có kẻ thất chức hay không, tiến hành tra rõ, nội trong ngày khởi hành đi Tuyên Hòa huyện."

Sự tình lúc nào cũng có thể vượt ngoài dự đoán, vốn dĩ sự việc có thể dừng tại đây, chỉ cần tùy ý phái một kẻ nào đó đi, nhưng lần này người được phái đi lại là Diệp Dân. Diệp Dân là kẻ trong vô văn sĩ tử có thể bộc lộ tài năng khiến cho Nguyên Mẫn phải nhìn với ánh mắt khác.

Nhưng kết quả lại liên quan đến một việc mà Nguyên Mẫn có nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Nói đến Cung Tuế Hàn, đến phòng giam rồi, vẫn còn chẳng hiểu chuyện gì, nài rốt cuộc phạm phải việc gì, nếu nói nữ giả nam trang, Hoàng thượng đã

bảo không truy cứu, tuy rằng nàng cảm thấy Hoàng thượng vô tình, nhưng lời nàng nói, nàng tuyệt đối tin tưởng.

Ngoài việc này ra, nàng luôn an phận thủ kỉ, nghĩ thế nào cũng không ra rớt cuộc đã phạm tội gì rồi.

Sau đến công đường mới biết, bọn họ bảo nàng mại quan, nàng kiếm đâu ra tiền mà mại chứ, nhưng đại nhân trong công đường cứ khẳng khẳng bảo nàng rằng mại quan, nàng dĩ nhiên kiên quyết không nhận.

Nhưng khi hỏi nàng làm thế nào lại đậu Tiến sĩ, nàng cũng chẳng rõ, cứ thế đôi co mấy ngày, người trong Hình bộ dần mất kiên nhẫn, đại hình tứ hậu.

Cung Tuế Hàn lúc đầu vẫn rất có khí phách, việc không hề có, sao có thể bảo nhận là nhận. Đánh hai mươi đại bản xong, nàng xem ra vẫn còn chịu đựng được, dù sao nàng vẫn từng là người bên cạnh Hoàng thượng, Hình bộ không dám đánh đến chết, vạn nhất, chưa thẩm tra được gì đã đánh chết rồi, Hoàng thượng mà đòi người thì thật không ổn.

Hình bộ quyết định chủ ý, mỗi ngày đến đánh hai mươi đại bản, xem ai chịu đựng được, lại không đánh chết người.

Đánh ba lần rồi, Cung Tuế Hàn không chịu nổi nữa rồi, nàng cảm thấy thà cho nàng một đao còn hơn, mỗi ngày đánh hai mươi đại bản, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh chết, ta đây sợ đau muốn chết, Hoàng thượng cũng không quản sống chết của ta rồi, Cung Lạc thì tìm không được, Cung Bình thì không về nhà, trên đời này dù có thiếu đi một Cung Tuế Hàn ta đây cũng đâu sao, ta chết đi cho rồi, trong tình thế tuyệt vọng, nhất thời nghĩ không thông, bèn tỳ tiện nhận tội, rất có khí thế một đi không quay đầu của một tráng sĩ.

Với Cung Tuế Hàn mà nói, đây là việc to gan nhất, dũng cảm nhất mà nàng gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Sau đó, Cung Tuế Hàn bị ném vào phòng giam không ai ngó ngang đến. Vì nàng được xem như trọng phạm, nên bị nhốt cách li ở một gian, trừ lúc nhận cơm ra thì không còn gặp bất kì ai.

Những tia sáng nhợt nhạt, mùi nấm mốc và sự ẩm thấp trong không khí, tất cả những việc đó khiến cho thần kinh của Cung Tuế Hàn cảm thấy bó buộc.

Đừng thấy Cung Tuế Hàn là một người vô tư, thật sự nàng rất sợ phải ở những nơi không hề có bóng người, nếu không nàng đã chẳng luôn tìm người để đối lí.

Mông bị đánh sáu mươi đại bản gần như muốn khai hoa rồi, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất, thi thoảng nghe thấy tiếng chít chít của chuột, ngoài ra không hề có thanh âm con người, nàng sợ đau, nhưng càng sợ hoàn cảnh như thế.

Nàng cảm thấy hối hận vì nhận tội, nếu không, cứ ở ngoài kia bị đánh, vẫn còn tốt hơn trong này, vẫn còn có thể thấy người, nhưng hiện tại... Mặt đất lạnh như băng áp vào thân thể, nàng cảm thấy vô cùng lạnh giá.

Cung Tuế Hàn là người vô cùng không có cảm giác an toàn, vô cùng sợ cô độc, nàng sợ sự cô độc hơn bất kì thứ gì.

Tính cách vô tư của nàng là do bẩm sinh, nhưng cho dù người có vô tư đến mấy, cũng phải có phần u ám, dù không nhiều, nhưng vào lúc cô độc lại bắt đầu lan tràn.

Nàng không thích cảm xúc mà nàng đang phải đối mặt, thế nên, nàng không bao giờ cho cảm xúc này có cơ hội kéo dài.

"Thêm một đĩa cũng không sao, bớt một đĩa cũng chẳng mất mát gì..."

Nàng không hiểu vì sao khi bị nhốt trong ngục, cứ luôn nhớ đến câu nói này của Nguyên Mẫn, sau đó, trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo mà đau đớn.

Lúc này, nàng mới hiểu, không phải tìm nàng có vấn đề, là vì câu nói đó nên lòng nàng mới đau đến thế, vì khi nàng không nghĩ đến, thì nàng không đau.

Có chăng nàng sẽ buộc phải chết ở nơi này đây, chết ở chốn này, Cung Bình, Cung Lạc cũng không biết, mà dù cho có biết, họ cũng chưa chắc đã thương tâm, họ không chỉ về ngoài giống mẫu thân, cả tính cách cũng giống, đều là những người lãnh tình, như lúc cha mất, nương một chút cũng không hề thương tâm.

Những người xung quanh nàng đều như thế, tiên sinh cũng thế, đệ đệ cũng thế, muội muội e rằng cũng thế, năm xưa lúc Cung Lạc rời đi, nàng lớn hơn nhiều nhưng lại khóc thê thảm, Cung Lạc một giọt lệ cũng chẳng hề rơi.

Những điều này Cung Tuế Hàn thường ngày chắc chắn sẽ không nhớ đến, nhưng giờ phút này lại bắt đầu lan man nghĩ đến, thì ra nàng bị kịch đến thế, nàng có tồn tại hay không, với những người khác vốn không quan trọng.

Cách suy nghĩ này là tiêu cực nhất của Cung Tuế Hàn từ nhỏ đến cái tuổi hai mươi này.

Nếu như Nguyên Mẫn không nói câu ấy, có thể Cung Tuế Hàn sẽ vĩnh viễn không có quãng thời gian tiêu cực đến thế, Nguyên Mẫn nói câu đấy, sát thương quá thật quá lớn rồi, khiến một kẻ không và cũng sẽ không hề suy nghĩ nhiều, bắt đầu suy tư, đủ để thấy vết thương sâu cỡ nào.

Cung Tuế Hàn mãi đến rất lâu sau này mới hiểu được, vì sao Nguyên Mẫn tùy ý nói một câu, cũng có thể khiến nàng khó chịu đến thế.

Cang, tiếng cái khóa lớn bị mở, có người đưa com đến, khiến Cung Tuế Hàn nhanh chóng thu hồi những suy nghĩ lung tung vào tiềm thức, về tự ti bi ai của nàng khi này nhanh chóng biến mất, trở nên vui mừng, cuối cùng cũng có người đến rồi.

"Dậy ăn com!" Kẻ đưa com không chút khách khí đá Cung Tuế Hàn một cái.

Cung Tuế Hàn cũng chẳng hề để ý, chỉ lo tìm chủ đề để tán gẫu với kẻ đưa com, chỉ hi vọng hắn có thể lưu lại một chút, lúc không có người thật quá khó chịu rồi.

Ngực tốt không thể hiểu được là, hắn ở thiên lao làm việc cũng đã không ít năm, chỉ chưa hề thấy qua kẻ nào nói nhiều như thế, vừa đến đưa com, lập tức lại chít chít chách chách không ngừng, một chút cũng không.

...

Nói lung tung hỗn tạp một trận. Cung Tuế Hàn nếu ở thời hiện đại chắc chắn sẽ là một diễn thuyết gia giỏi.

Cung Tuế Hàn luôn thích nói chuyện, chỉ là gần đây ở cạnh Nguyên Mẫn không dám nhiều lời, nàng vừa nói nhiều, sắc mặt Nguyên Mẫn lại trầm xuống, nàng lại không dám nói nữa.

"Người nói xem Hoàng thượng hiện đang làm gì?" Chắc là đang phê tấu chương rồi, nàng luôn rất bận mà.

"Người lo Hoàng thượng làm gì! Tự mà lo thân người đi!"

Thật không biết trời cao đất dày, hiện tại hắn đang ngồi tù, không chừng, hôm sau sẽ bị lôi ra trảm, lại còn rảnh hơi lo chuyện bao đồng.

"Không biết nàng có còn nhớ ta..."

Cung Tuế Hàn thấp giọng nói, kì thật đa phần đều đang tự nói với chính mình, không có lý do gì, chỉ là nàng hi vọng lúc nhàn rỗi, Nguyên Mẫn có thể một chút nhớ đến, nhưng cũng biết khả năng không lớn.

Ngực tốt khinh thường nhìn nàng, Hoàng thượng sao có thể nhớ đến hạ đẳng vô danh tiểu tốt như ngươi, ta đây làm việc biết bao nhiêu năm nay, cũng chưa hề gặp qua Hoàng thượng, hừ á, Hoàng thượng mà có thể nhớ đến, trời cũng sập xuống rồi.

"Hoàng thượng ngày lo trăm công ngàn việc, có thể nhớ đến ngươi, ngươi nằm mơ đi!"

Ngực tốt không chút khách khí nói, cứ ngồi mà mơ giữa ban ngày đi, thôi rồi, lại bị hắn kéo dài thời gian, rõ ràng lúc vào đã quyết định, một câu cũng không trả lời hắn, sao lại bị hắn dẫn dụ thế này.

"Đi, không nói nhiều với ngươi nữa, ta vẫn còn rất nhiều việc, còn đến mấy tên phạm nhân vẫn chưa nhận com."

"Người không lưu lại một chút nữa à?"

Cung Tuế Hàn thiết tha nhìn hắn, bây giờ chỉ cần có người trò chuyện với nàng là được, với cả vị đại thúc này tuy rằng biểu hiện lãnh mạc, kì thật cũng là một người không tệ, Cung Tuế Hàn lại bệnh cũ tái phát rồi, chỉ cần đối với nàng có chút ân huệ, nàng lại cảm thấy đó là người tốt.

Ngực tốt nhìn Cung Tuế Hàn vẻ tội nghiệp đáng thương, sao lại cực kì giống con hoàng cầu già nhà mình nuôi đến thế, mỗi lần ăn com đều nhìn ta như thế, khiến hắn không thể tự chủ mà thêm com cho nó. Nhưng, là một đại nam nhân, mang cái vẻ mặt đáng thương thế thì còn ra gì nữa! Ngực tốt ép bản thân không được mềm lòng. Làm việc này bấy lâu, không được có tình cảm với bất kì phạm nhân nào, đó là đại kị, đồng tình cũng không được, nếu không mỗi ngày phải đưa những kẻ này lên đoạn đầu đài, chẳng phải gây khó cho bản thân sao!

Những năm nay, cứ gặp những phạm nhân ngênh đến tổng vắng, quả thật, có chút chai sạn rồi, nhưng tên Cung Tuế Hàn này lại khiến hắn có chút không kìm nén được, không phải là kẻ đại ác gì, là một kẻ rất đơn giản, nếu chết thế này thì thật có chút đáng tiếc.

Cảm tình là do tiếp xúc nhiều với nhau mà ra, ngày ngày trò chuyện nửa canh giờ với một kẻ xa lạ, cho dù là xa lạ đến mấy cũng có chút ít cảm tình.

Mà tên phạm nhân bình thường nào lại giống như Cung Tuế Hàn như vậy nín giữa ngực tốt nói chuyện chứ?

Ngực tốt dù có chút không nỡ, nhưng, thật tình không thể nói tiếp được, nếu cứ tiếp tục nói, sẽ có phiền phức à. Vội vàng khóa ổ khóa lại, rồi khỏi rồi.

Cung Tuế Hàn người đang biến mất, thứ đang chờ đợi nàng lại là sự tịch mịch và cô độc vô hạn.

Nhưng đã nói nửa canh giờ rồi, trong lòng cũng thấy thư thái chút ít, cũng không còn nghĩ ngợi lung tung nữa, cảm thấy có hơi mệt không lâu sau đã mơ màng ngủ mất, chỉ là vết thương trên mông và sự lãnh lẽo ảm thấp của ngục tù, cho dù là nàng hay bất cứ ai cũng cảm thấy không an ổn, góc mi cau lại thật chặt.

Duyệt xong quyền, Lâm Trọng Văn cảm thấy việc của Cung Tuế Hàn có chuyển cơ rồi, nhưng vừa nghe, Cung Tuế Hàn nhận tội rồi, liền cảm thấy tức đến trợn trắng mắt, cái thằng ngốc này, không biết tội này lớn đến mức nào, tùy tiện qua loa nhận.

Vốn dĩ hần dự định duyệt xong quyền sẽ đi thăm Cung Tuế Hàn, quyền lực ít ra cũng có thể làm được điều này, chỉ sợ hần ở trong ngục qua không tốt, giờ lại như thế, thành ra đi không được, lại còn lặn lội khắp nơi vì việc của hần, Lâm Trọng Văn cảm thấy cả đời này mệt nhất là lần này, mà người gây nên việc này lại chính là cái tên ngốc Cung Tuế Hàn kia.

Lâm Trọng Văn dường như cả đời chưa từng phải nén giận đến thế, dựa vào cái gì hần lại lo lắng cho đến Cung Tuế Hàn như thế, nhưng hần cảm thấy nếu lúc trước không vì thấy Cung Tuế Hàn thú tội, rồi đi tìm Tiêu Thường, có thể Cung Tuế Hàn cũng không cần chịu cảnh tù túng thế này rồi, đối với hần cũng có chút trách nhiệm.

Nhưng Lâm Trọng Văn lại không nghĩ rằng nếu thay bằng kẻ khác, hần sẽ chẳng buồn ngó ngang đến, cho dù kẻ khác chết vì hần, đối với hần mà nói một chút ảnh hưởng cũng không có, Lâm Trọng Văn chính là người như thế, sao lại tùy tiện vì một kẻ nào đó mà lao tâm qua như thế, cho dù là người nhà cũng chẳng được vậy.

Nhất định là bị nụ cười của tên ngốc Cung Tuế Hàn đó mê hoặc, mới không nhẫn tâm, nhất định là vì Cung Tuế Hàn thường ngày cứ chít chít chách chách luôn miệng không ngừng, giờ đột nhiên lại yên tĩnh đến thế, mới không quen, tuyệt đối là thói quen, Lâm Trọng Văn liều mạng thuyết phục bản thân.

Cung Tuế Hàn vẫn đang buồn rầu, Hoàng thượng không nhớ đến ta thì thôi, Lâm Trọng Văn thường ngày đối với ta tốt thế, sao cũng chẳng đến thăm ta, xem ra trong hoạn nạn mới biết chân tình a, không ngờ rằng, Lâm Trọng Văn vì nàng mà mệt dờ sống dờ chết.

Nếu Lâm Trọng Văn đi gặp Cung Tuế Hàn, có thể vận mệnh của Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn, Lâm Trọng Văn ba người họ đã thay đổi rồi.

Đối với Lâm Trọng Văn mà nói, cơ hội chỉ có một lần, nếu không biết tận dụng, sẽ không còn lần nào nữa.

"Cung..." Nguyên Mẫn vừa mở miệng, nhận thức được hiện tại đang hầu hạ bên cạnh mình đã không phải Cung Tuế Hàn, sao lại nhắc đến nàng rồi, nàng cứ ngỡ Cung Tuế Hàn không thể nào lưu lại trong tâm mình lâu được, thật ngoài ý muốn.

Cung Tuế Hàn là dạng, lúc ở, thì như không khí vậy, lúc vắng rồi, sự tồn tại của nàng mới xuất hiện.

Nhưng nàng nghĩ đến việc Cung Tuế Hàn mới bị đánh hai mươi đại bản đã nhận tội rồi, lại cảm thấy buồn cười, e là Cung Tuế Hàn còn chẳng biết tội mà nàng nhận vô cùng nghiêm trọng, tên ngốc ấy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Diệp Dân làm việc quả nhiên có hiệu quả, chưa đến bảy ngày, tấu chương đã đến rồi, Nguyên Mẫn cầm trong tay tấu chương thầm nghĩ.

Đối với kết quả này, nàng cũng không thể nói vừa ý, tuy rằng không tồn tại hiện tượng mãi quan, nhưng hai tên tiểu dân còn con cư nhiên lại có thể gây nên sóng lớn, quan viên triều đình lại thất chức nhiều.

Những kẻ liên quan, ắt phải nghiêm trị không tha.

Lý Trương hai tên tiểu dân vô tri vì sự việc này, mỗi tên đánh một trăm đại bản, Lý viên ngoại bị đánh chết ngay tại trận, Trương viên ngoại vì được cái to béo hơn Lý viên ngoại nên chịu đòn tốt hơn, nhưng cũng không thể nằm ngửa một năm nửa năm tuyệt đối chẳng tốt lành gì.

Những tên quan viên có liên quan, toàn bộ bị cách chức, từ Huyện lệnh đến Ngự sử, không kẻ nào may mắn thoát khỏi.

Mà còn việc Cung Tuế Hàn nhận tội, Hình bộ không biết xử lý ra sao, tuy rằng không tồn tại hiện tượng mãi quan, thế mà Cung Tuế Hàn lại nhận tội rồi, phải xử lý thế nào đây? Vội vàng dâng tấu chương lên xin Nguyên Mẫn chỉ thị.

Nguyên Mẫn cầm trong tay một tấu chương khác, chính là liên quan đến Cung Tuế Hàn.

"Cung Tuế Hàn vi nhân hồ đồ, chắc chắn là trong tình trạng thần thái mơ hồ nhận tội, đã không có hiện tượng mải quan, Cung Tuế Hàn theo lý mà nói cũng vô tội, lập tức phóng thích, hoàn chức Thư tá."

Nguyên Mẫn tùy ý nói một câu, Cung Tuế Hàn đã từ đen thành trắng rồi.

Hình bộ lại cảm thấy thắc mắc, Cung Tuế Hàn nếu đã hồ đồ đến thế, Hoàng thượng là người vô cùng anh minh, sao lại để cho loại người này ở cạnh làm việc chứ? Đương nhiên thắc mắc này họ không dám hỏi.

Hình bộ đương nhiên lập tức thả Cung Tuế Hàn ra, Cung Tuế Hàn lúc này vô cùng suy nhược, mộng bị đánh sáu mươi đại bản, lại không được xử lý nên bắt đầu nhiễm trùng, và lại, trong hoàn cảnh âm thấp lạnh lẽo của ngục giam, có chút cảm hàn, bắt đầu phát sốt.

"Gọi Cung Tuế Hàn đến chờ lệnh." Nguyên Mẫn nhớ ra Cung Tuế Hàn được thả rồi, đột nhiên muốn gặp nàng, bèn phái người đi gọi nàng.

Hiện tại Cung Tuế Hàn đang ở một nơi vô cùng hẻo lánh trong hoàng cung, cũng chính là phòng nàng trong cung, và Lâm Trọng Văn vừa mang nàng từ ngục về. Nói chính xác hơn, Cung Tuế Hàn là bị hấn ôm về, Cung Tuế Hàn quá suy nhược rồi, lúc đó Cung Tuế Hàn vốn không tỉnh táo.

Lâm Trọng Văn nhìn về suy nhược của Cung Tuế Hàn, trong lòng vô cùng đau đớn, người bình thường khỏe mạnh như thế, bây giờ lại suy nhược đến vậy, lại còn phát sốt, Lâm Trọng Văn vội vàng kêu người đi gọi ngự y, nhưng đã nửa ngày rồi, vẫn chưa thấy ai đến. Lâm Trọng Văn nhẹ nhàng lau mặt cho Cung Tuế Hàn, đôi mi càng ngày càng cau có.

Ngay lúc đang chờ đợi, Thái giám Đặng La mà Nguyên Mẫn phái vừa đến.

"Công công, hần giờ không khỏe, có thể nói với Hoàng thượng, đợi vài ngày nữa mới đi phục mệnh?" Lâm Trọng Văn đối với việc Nguyên Mẫn hiện giờ gọi Cung Tuế Hàn vô cùng bất mãn.

"Hoàng thượng triệu thì hần có thể chậm trễ sao, chỉ cần chưa chết, thì vẫn phải đi phục mệnh." Thái giám vênh vào hăng hăng nói. Lâm Trọng Văn dù gọi là bạn học của Hoàng thượng, nhưng cũng chẳng có quyền cán gì, thế nên chẳng hề kiêu ngạo, Thái giám suy nghĩ một cách thiện cận. Nếu Lâm Trọng Văn muốn hần chết, so với việc giết một con kiến còn dễ hơn nhiều.

Trông thấy cái điệu bộ của Đặng La, Lâm Trọng Văn nhả nhẹn thường ngày phát cáu rồi, sắc mặt như phủ một lớp băng, giỏi lắm, ngay cả Nguyên Mẫn cũng chưa khiến ta mất kiểm soát qua, thế mà một tên chó săn lại làm được rồi.

Đặng La nhìn thấy sắc mặt hần thay đổi đến khó coi như thế, lại còn khí thế bức người, bị dọa một trận, xem ra chó thường ngày không sửa có thể chính là chó giới cần người nhất, trong lòng có chút hoảng sợ, thái độ lập tức thay đổi, "Đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, Lâm Trọng thừa, ngươi cũng đừng làm khó ta a?"

Cung Tuế Hàn ngủ được một khắc, nhưng vẫn ngủ không yên, lập tức bị âm thanh của họ đánh thức rồi, "Xảy ra chuyện gì thế?" Cung Tuế Hàn khàn khàn giọng hỏi.

"Ngươi hiện tại cảm thấy tốt hơn chưa?" Lâm Trọng Văn tiến đến, quan tâm hỏi.

"Tốt hơn rồi..." Chỉ cần không ở trong ngục nữa, thì tốt rồi.

"Cung Thư tá, Hoàng thượng gọi ngươi về phục mệnh!" Tỉnh rồi thì tốt, tỉnh rồi thì không còn lý do để mượn cớ nữa chứ!

"Hoàng thượng muốn gặp ta sao..." Cung Tuế Hàn tự mình lầm nhảm, nàng chẳng phải không quản sống chết của ta sao?

Thanh âm Cung Tuế Hàn vô cùng thấp, thế nên Lâm Trọng Văn và Đặng La cũng không biết hần đang nói gì.

"Cung Thư tá nếu đã tỉnh rồi, thì nhanh chóng đi phục mệnh, nếu không Hoàng thượng trách tội xuống, thì không tốt a!"

"Không được, hần suy nhược như thế, phải được nghỉ ngơi, ta đi voi ngươi, tất cả hậu quả ta đảm đương!" Lâm Trọng Văn không cho chất vấn nói.

"Thế..." Đặng La thấy hần kiên định như thế, cũng không biết nên nói gì.

"Không sao, ta sẽ đi ngay." Cung Tuế Hàn bò xuống giường, cảm thấy đầu có chút choáng, tuy cảm thấy rất khó chịu, nhưng vẫn không đầu lại khát vọng trong lòng muốn gặp Nguyên Mẫn.

"Tiểu Tuế tử..." Lâm Trọng Văn mặt mày cau có, hần không yên tâm.

"Ngươi xem, hần cũng nói không sao rồi, Lâm đại nhân nếu còn ngăn cản, chính là đang kháng chỉ!" Đặng La nói.

"Hoàng thượng, Cung Thư tá đến rồi." Đặng La cung kính nói.

"Ân, ngươi lui xuống đi!" Nguyên Mẫn nhìn về phía Cung Tuế Hàn, y phục vừa bẩn vừa nhảm, sợ là mười mấy ngày cũng chưa tắm rửa rồi, sao lại không tắm rửa xong hăng đến, đôi mi hơi nhú lại.

Cung Tuế Hàn thần thờ hồi lâu, không nhớ phải hành lễ, nàng cứ ngây người ra nhìn Nguyên Mẫn. Nàng chẳng hiểu tại sao mình lại cứ vương bận vì nàng, rõ ràng Hoàng thượng là một kẻ vô tình.

Nguyên Mẫn cũng không giận, Cung Tuế Hàn dường như cũng không thay đổi, chẳng lẽ giáo huấn vẫn chưa đủ, thiếu tâm nhãn như thế, vẫn chẳng tăng chút tâm nhãn nào.

Nguyên Mẫn nghĩ thì nghĩ thế, nhưng nếu Cung Tuế Hàn thêm chút tâm nhãn, e là nàng sẽ không còn để Cung Tuế Hàn ở cạnh.

Nhưng, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, xem ra ngồi trong ngục, cũng ăn không ít khổ.

Cung Tuế Hàn luôn nhiều lời, lúc này, lại không biết nên nói gì.

Nguyên Mẫn không lên tiếng, tiếp tục bận việc của mình, lại quên mất Cung Tuế Hàn rồi.

Cung Tuế Hàn sau hồi lâu, mới đem tầm nhìn của mình thu hồi, Hoàng thượng vẫn rất đẹp, một chút cũng không thay đổi. Khi này đặt hết sự chú ý lên người Nguyên Mẫn, nên không cảm thấy khó chịu.

Lúc này nàng mới cảm thấy đã đứng rất lâu rồi, mông nóng rực đau đớn, đầu óc choáng váng, nàng cảm thấy sắp không đứng nổi nữa.

Không được, nếu ngã xuống, Hoàng thượng sẽ tức giận... Đây là một ý niệm lướt qua đầu Cung Tuế Hàn trước khi nàng ngất đi.

Phịch!

Nguyên Mẫn ngẩn đầu, nhìn thấy Cung Tuế Hàn ngã trên mặt đất, trong lòng căng thẳng, đặt bút trong tay xuống, tiến về trước, mới phát hiện khuôn mặt trắng bệch của nàng, không giống vẻ hồng hào ngày thường.

Đưa tay sờ trán Cung Tuế Hàn, thật nóng, tên ngọc này, phát sốt rồi.

Nguyên Mẫn ôm Cung Tuế Hàn, đưa đến ghế tựa của mình. Trên người thật hôi, chẳng biết bao nhiêu ngày chưa tắm rồi?

Phái người đi gọi Ngự y, Ngự y rất nhanh đã đến nơi, quả nhiên đãi ngộ khác biệt.

"Nàng sao thế?" Nguyên Mẫn hỏi ngự y.

Ngự y này chính là Ngự y lần trước xem vết thương của Cung Tuế Hàn, cũng là kẻ duy nhất ngoài Nguyên Mẫn, biết Cung Tuế Hàn là nữ, tuy rằng không biết vì sao Hoàng thượng lại để Cung Tuế Hàn nữ giả nam trang lưu lại bên cạnh, nhưng vì sự sinh tồn trong chốn cung đình, có biết cũng làm ngơ không biết, việc gì cũng không nên hiếu kì.

"Nhiễm phong hàn, thêm việc vết thương trên mông nhiễm trùng, dẫn đến phát sốt, thân thể có chút suy nhược, không có gì đáng lo ngại, uống chút thuốc phong hàn, rồi thoa thuốc lên vết thương là được rồi."

Ngự y đem toa thuốc kê đã kê và thuốc trị viêm đưa cho cung nữ bên cạnh, rồi lui xuống.

Cung nữ rất nhanh đã đem thuốc nấu xong, cho Cung Tuế Hàn uống.

Nguyên Mẫn: "Đội đã, người lấy thuốc thoa cho Cung Tuế Hàn..."

Rồi mới nhớ ra, Cung Tuế Hàn là nữ, không thể để cung nữ làm, việc này càng ít người biết càng tốt. "Thôi vậy, người lui xuống đi!"

Nguyên Mẫn tiếp tục bận việc của nàng, nàng là một người vô cùng bận rộn.

Rất nhanh, đã sắp chạng vạng rồi, Cung Tuế Hàn sau khi uống thuốc, ngủ liền hai ba canh giờ, cơ thể cũng đỡ hơn nhiều rồi.

"Đem quần cởi xuống!"

"Ân?!" Cung Tuế Hàn không chút phản ứng hỏi lại.

"Đem quần cởi xuống!" Nguyên Mẫn thấy nàng không phản ứng, bèn nhắc lại lần nữa, ngơ ngơ ngẩn ngẩn thế kia, nghĩ cái gì chứ!

"Tại sao?"

Cung Tuế Hàn tin chắc lần này không nghe nhầm, chỉ là vì sao chứ?

Thế này có quá kì quái không?

Cung Tuế Hàn có hàng trăm thắc mắc không thể giải thích, khuôn mặt ngơ ngác nhìn Nguyên Mẫn, hi vọng nhận được đáp án.

"Bảo người cởi thì cứ cởi, hỏi nhiều thế làm gì!" Nguyên Mẫn ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

Cung Tuế Hàn, nhìn thấy vẻ mặt không chút thương lượng cả Nguyên Mẫn, chỉ còn biết làm theo, nhưng sắc mặt lại không tự chủ mà đỏ lên, lần đầu tiên cời quần trước người khác, và nói gì thì nói, Cung Tuế Hàn cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ, cũng có chút ngượng ngùng chứ.

Cả nửa buổi trời, mới cời xong chiếc quần ngoài, mặt cũng đỏ đến tận mang tai, có chút thấp thòm bất an nhìn Nguyên Mẫn, tay vẫn túm chặt lấy chiếc quần.

"Bên trong cũng cời ra."

Nguyên Mẫn nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của nàng, cảm thấy thật quá thú vị rồi, chẳng nghĩ đến, trong việc này, nàng hình như không thiếu căn cứ sao!

Lại muốn trêu nàng rồi, không biết lát nữa mặt cô đỏ hơn nữa không nhỉ?

"Hề? Lại cời?!"

Cung Tuế Hàn nhìn Nguyên Mẫn với vẻ không thể tin được, Nguyên Mẫn đang mỉm cười nhìn nàng, phong tình vạn chủng.

Cung Tuế Hàn trong đầu nóng lên, mặt lại càng đỏ hơn rồi! "Có thể không cời không?" Cung Tuế Hàn rụt rè hỏi.

"Không được!" Nguyên Mẫn một miệng bác bỏ.

Cung Tuế Hàn chỉ còn nhận mệnh đem cái bên trong cũng cời ra, tay cũng run cả lên, dây dưa cả nửa ngày, cái bên trong mới cời xuống, nhưng lúc này, nàng thế nào cũng không dám ngẩng đầu nhìn Nguyên Mẫn, cúi gằm mặt nhìn mặt đất, đầu ngón tay đan và ngón tay đan vào với nhau.

"Năm sắp lên trên ghế tựa."

Cung Tuế Hàn mơ mơ hồ hồ làm theo, hiện giờ nàng đã vô cùng hồ đồ rồi.

Nguyên Mẫn rất kinh ngạc, hai mươi đại bản có thể đánh thành như thế à?

Vết thương cũng rồi mù cả lên, xem ra hai mươi đại bản này đánh nặng thật, xem ra nàng lần này chịu không ít khổ rồi, trong lòng có chút áy náy, không nhiều.

Nguyên Mẫn mang cao dược thoa lên chỗ vết thương bị nhiễm trùng, Cung Tuế Hàn vì đột nhiên đau do vết thương bị chạm vào bèn phát ra tiếng rên rỉ.

Cung Tuế Hàn bị đau, ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Mẫn, thấy Nguyên Mẫn đang cẩn thận thoa thuốc cho mình, trong lòng không hiểu từ đâu, cảm thấy ủy khuất, không tự chủ rơi lệ ra.

Trong ngực không khóc, bây giờ lại khóc ra.

Nguyên Mẫn nghe thấy tiếng tiếng thút thút, nhìn thấy Cung Tuế Hàn đang vui đầu rơi lệ, lòng có cảm giác rất phức tạp, chưa hề nghĩ rằng, Cung Tuế Hàn sẽ rơi lệ.

"Bất quá chỉ bị đánh hai mươi đại bản thôi mà? Sự việc chẳng qua rồi sao, đừng khóc nữa."

Nguyên Mẫn vốn dĩ là muốn an ủi, nhưng vì chưa từng an ủi qua bất kỳ ai, thật tình không biết cách an ủi kẻ khác.

Nhưng, Cung Tuế Hàn, vốn chỉ khóc thút thít, giờ lại khóc lớn hơn rồi, lại còn nức nở nói một câu, "...Không... phải hai mươi... là sáu mươi... đại bản..."

Giọng điệu nghẹn ngào, có chút mơ hồ.

Nguyên Mẫn vẫn có thể nghe hiểu, nhưng lại cảm thấy buồn cười, nàng bèn xoa đầu Cung Tuế Hàn, trấn an cảm xúc của nàng, nàng thật chưa từng gặp qua, có người lại khóc đến vô pháp vô thiên như vậy trước mặt nàng à.

Cung Tuế Hàn đột nhiên ngồi dậy, ôm lấy Nguyên Mẫn, òa khóc lên.

Nguyên Mẫn bất thành linh đột nhiên bị ôm chầm lấy nên cả người cứng đờ, theo lý mà nói, nàng chắc sẽ lập tức đẩy Cung Tuế Hàn ra, nàng vốn không thích ai đụng chạm thân thể nàng, nhưng kì tích là, nàng lại không đẩy Cung Tuế Hàn ra.

Lần đầu tiên, Nguyên Mẫn cảm thấy bị cần đến về tình cảm.

Giang sơn cần nàng, triều đình cần nàng, hoàng cung cần nàng, nhưng lại không có kẻ nào cần nàng về mặt tình cảm.

Cái cảm giác bị cần này xem ra cũng không tệ.

Lần đầu tiên, Cung Tuế Hàn cảm thấy tình cảm của mình được phóng thích và đáp lại, tuy rằng không nhiều, nhưng Cung Tuế Hàn cảm thấy rất thỏa mãn, với cả cái ôm này thật sự rất ấm áp, có cảm giác như muốn vĩnh viễn chìm đắm trong này.

Đôi tay đang cứng đờ giữa khoản không của Nguyên Mẫn, mềm mại đặt xuống, đặt trên vai Cung Tuế Hàn, nhẹ nhẹ vỗ về. Lần an ủi này làm đúng rồi.

Có thứ gì đó giữa Nguyên Mẫn và Cung Tuế Hàn bắt đầu biến hóa.

Sự việc mãi quan, mãi quan đã kết thúc rồi, vì sao, Diệp Dân vẫn còn nán nã chưa về, có một sự việc khác đang phát sinh.

Hoàng hoa đại khuê nữ: nói cho hoàng tráng chứ thật ra là gái ngoan chưa/ế chồng

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Hoàng thượng, Diệp Thị lang cầu kiến."

"Truyền." Cuối cùng cũng về rồi, e là có chuyện xảy ra, Nguyên Mẫn có khứu giác rất nhạy về chính trị.

"Thần tham kiến ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!" Diệp Dân hành lễ.

Không khó để nhận ra, hần hần là long dong một mình về đây, thường phục vẫn chưa thay, đã đến thẳng hoàng cung.

"Đứng dậy nói!" Rốt cuộc có chuyện quan trọng gì, phải vội vàng đến thế.

Diệp Dân đứng lên, Nguyên Mẫn mới phát hiện, trong mắt Diệp Dân gần đỏ nổi cả lên, vẻ vô cùng mệt mỏi, muốn che giấu cũng không uơoc.

"Vi chuyện gì mà nán lại thời gian dài như thế?" Nguyên Mẫn không cho hần thời gian nghỉ ngơi đã hỏi, trong lòng nàng có chút bất an, đã lâu, nàng không có cảm giác này rồi!

"Thần lần này đi Tuyên Hòa huyện, thật khiến thần bất ngờ ngoài ý muốn, một Tuyên Hòa huyện còn con, mà lại không ít quan viên triều đình qua lại, mà những quan viên này cũng không muốn kẻ khác biết họ là mệnh quan triều đình, đều dùng tên giả hoặc cải trang trú ở Tuyên Hòa huyện. Thần cảm thấy có kì quái, nên thử điều tra sâu vào, nhưng không tra được gì. Thần mới phát giác tính nghiêm trọng của việc này, nên đã lập tức hồi kinh, thỉnh chỉ thị từ Hoàng thượng." Diệp Dân cẩn trọng nói.

Không thỉnh thị, giả như có bất trắc, chính là lạm dụng chức quyền, dù sao Hoàng thượng cũng chưa hề trao quyền, Diệp Dân quả nhiên có khác, suy nghĩ thấu đáo mọi mặt. Nếu là kẻ khác, e là sẽ vì tham công, tự tiện hành động, dù cho tra ra được gì đi nữa, Hoàng thượng trước mắt có thưởng, thì ngày sau Hoàng thượng cũng không tha những kẻ tự tiện lạm quyền như thế, làm việc cạnh Hoàng đế, quan trọng nhất là phải biết có chừng có mực.

Mặc dù quả thật không tra ra gì, nhưng tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, có khả năng phải điều tra từ trên.

"Có danh sách của những quan viên đó không? Nguyên Mẫn mặt không chút biểu tình hỏi, trong lòng lại có dao động, sự tình không sợ xấu đến mức nào, sợ nhất là vô đáy.

"Có vài người, nhưng thần hoài nghi chỉ mới là một góc của tảng băng." Mà, Tuyên Hòa huyện, gặp phải một tên nam nhân, nam nhân không có điểm nào khả nghi, mà là... Diệp Dân không biết phải bản thân đã nghĩ quá hay chăng.

Nguyên Mẫn đi đến trước bàn, thỉnh linh mở bản đồ ra, Tuyên Hà huyện vì sao lại thần bí như thế? Tuyên Hòa huyện nằm ở Tây Bắc bộ của lãnh thổ Đại Dĩnh, Bắc giáp trọng điểm quân sự Tuyên Cẩm thành, Tây, cách Tây Trung thành ra chính là dãy núi lớn nhất của Đại Dĩnh - Liên Sơn, vượt qua Liên Sơn là nước láng giềng Tây Mạch. Đông có Tuần Hà, là phụ lưu của Dĩnh Hà, phải biết hạ lưu của Dĩnh Hà nơi tập trung rất nhiều phú nhiễu của cảnh nội Đại Dĩnh, là trùng hợp hay có nguyên do khác? Theo các nhìn của Nguyên Mẫn, trên thế gian này làm gì có nhiều việc trùng hợp thế! Xem ra tổ tiên chỉ chú ý đến Tây Trung thành và Tuyên Cẩm thành, không để ý đến Tuyên Hòa huyện bé như đầu đạn, Tuyên Hòa huyện này xem ra cũng là mấu chốt. Và hữu tâm nhân sĩ nhầm lâu rồi, Nguyên Mẫn chỉ trên bản đồ cho Diệp Dân xem, Diệp Dân vừa xem, lập tức hiểu ý, thì ra là thế, nếu đúng như vậy, xem ra khí thế sôi sục, không thể khinh thường.

Hoàng thượng quả nhiên thấu đáo, nhanh như vậy đã tìm được đầu mối, Diệp Dân bội phục.

"Hoàng thượng dự tính như thế nào?" Diệp Dân hỏi, có lẽ hần ngay từ đầu đã không quá phục vị Hoàng đế thậm chí còn nhỏ hơn mười mươi nhà mình vài tháng, nhưng tiếp xúc lâu rồi, mới phát hiện, Nguyên Mẫn, tuyệt đối không thể dùng tuổi tác để đánh giá. Ngay tại đêm nhận mệnh Trung thư xá nhân đàm thâu đêm, là biết nàng có thể làm một Hoàng đế tốt. Nàng là một con chim ưng non sắp tung cánh bay cao.

Bản thân cũng không phải một kẻ bảo thủ, không quan tâm tới giới tính của Hoàng đế này, hần xem trọng việc có tâm hoài thiên hạ hay không hơn, mà nàng đã cho hần hứa hẹn. Lời hứa của thiên tử, nặng như thái sơn.

"Người đem danh sách chuẩn bị cho ta, đem tất cả tình hình của những kẻ này, từ đầu đến cuối đều xói hết ra." Nàng chính là không tin không thể tra ra gì. Nàng tin rằng tất cả mọi việc trên đời đều để lại vết tích, nếu đã tìm được phần đầu, thì chắc chắn tìm được đến phần đuôi.

Nhưng có điểm khó khăn, không được dùng đến Hình bộ, càng ít kẻ biết càng tốt, ai biết được những kẻ này liệu có phải trà trộn vào đó. Chỉ có thể âm thầm làm, khiến mọi việc tăng thêm độ khó.

"Quá trình điều tra sẽ có rất nhiều cản trở, có cần thêm trợ thủ không?" Nguyên Mẫn hỏi Diệp Dân, hiện tại hắn làm quan cũng chưa lâu, căn cơ không sâu, rất nhiều việc, nếu bắt tay làm sẽ không dễ lắm. Với cả những kẻ đồ mắt cũng không ít, e rằng sẽ cho hắn không ít cản trở.

"Nếu như cần dùng, ta sẽ thỉnh ân sư giúp đỡ." Đây chính là Diệp Dân, tuy rằng không thích những kẻ lợi dụng như Tiêu Thường, nhưng lúc cần mềm mỏng thì nên mềm mỏng, đây là ngao khí mà rất nhiều thư sinh cũng không thể so sánh được.

Tên Tiêu Thường này là một kẻ lợi dụng, nhưng đối với Nguyên Mẫn, những năm nay cũng có thể xem là tận tâm tận lực. Đối với tên Trung thư thị lang Diệp Dân được Hoàng thượng xem trọng này, tuy rằng là môn sinh của hắn, nhưng hắn biết rõ, căn bản không cùng loại người như mình. Thư sinh thường có chút ngao khí và thanh cao, nhưng cái mà Diệp Dân lại khiến người khác cảm thấy là thân thiết, tuy vậy trong xương tủy là một người thanh minh, may là không giống Nhấp Minh Cơ ở điểm vô tình. Thế nên quan hệ hai người cũng không phải phi thường tốt, nhưng cũng có thể cho qua.

Nếu như Diệp Dân chủ động cầu Tiêu Thường trợ giúp, Tiêu Thường ắt hẳn là không cự tuyệt, một tên hậu sinh được Hoàng thượng xem trọng, bản thân thế nào cũng được chú ý một ít, đây là thuận theo ý Hoàng thượng. Tiêu Thường rất rõ, tất cả đều lấy ý Hoàng thượng làm chủ. Đối với việc Tiêu Thường có thể đoán được vài phần tâm ý, Nguyên Mẫn thật ra cũng bằng lòng, chẳng hạn có vài việc, bản thân lộ diện thì không tốt, cần những kẻ như Tiêu Thường đến làm. Quan trọng là, Tiêu Thường biết chừng mực, Nguyên Mẫn yên tâm.

"Vậy cứ thế mà làm đi!" Tim Tiêu Thường, nàng rất yên tâm, "Người trước tiên về nghỉ ngơi, chỉ có tinh thần thoải mái, mới có thể làm tốt việc." Sự tinh sảo là không kết thúc nhanh như thế, Nguyên Mẫn cảm thấy mơ hồ bất an.

"Tạ Hoàng thượng quan tâm! Thần cáo lui!" Diệp Dân chắc chắn rất mệt, nhưng việc này vô cùng cấp bách, nên không thể nghỉ ngơi.

Cung Tuế Hàn là điển hình của vết sẹo lành thì quên đau.

Nguyên Mẫn thấy nàng trên người bị thương, nên tha cho nàng nửa tháng giả dưỡng thương. Nhưng, loại thảo dân như Cung Tuế Hàn, chẳng có chút ưu điểm gì, chỉ có sức sống đặc biệt dồi dào, như những loại cỏ dại, khả năng phục hồi rất tốt, mười ngày, vết thương đã khỏi hơn nửa. Cung Tuế Hàn là kẻ không bao giờ chịu ngồi yên, nên cứ bám lấy Lâm Trọng Văn đưa nàng xuất cung, trời mới biết, Cung Tuế Hàn nhớ đám đông biết mấy.

Lâm Trọng Văn trước đó vì việc của Cung Tuế Hàn mà lặn lội không ít, cảm thấy cũng rất mệt, nên xin nghỉ vài hôm, theo Cung Tuế Hàn chạy lung tung ngoài cung. Lúc này Lâm Trọng Văn vô cùng hối hận vì ra ngoài theo Cung Tuế Hàn, kinh thành vốn rất đông người, nếu có chuyện gì náo nhiệt, đường ắt sẽ bị tắc nghẽn, bình thường thấy tình trạng như vậy, hắn nhất định sẽ đi đường vòng, hắn thật tình không thích nơi đông người.

Cung Tuế Hàn chỗ nào nhiều người, là lại chui ngay vào chỗ đấy, ngăn cũng ngăn không được. Hắn tự chui vào đã đành, lại còn kéo theo ta, còn chưa đủ, ta đang đi theo hắn, đứng chen chúc nhau tại nơi chỉ vừa đủ để đặt đôi chân trên mặt đất, trước mặt là biển người, sau lưng cũng là biển người, lần đầu tiên, hắn cảm thấy người ở kinh thành nhiều đến không tưởng tượng nổi, hắn đang suy nghĩ, có nên kiến nghị với Hoàng thượng, đem những người trong kinh thành dời bớt đi, để làm dịu giao thông. Chính tại lúc hắn đang trầm tư một hồi, mới phát hiện, người đâu? Cung Tuế Hàn người đâu rồi? Căn bản không thấy người, nhưng, vẫn may là, hắn vẫn đang nắm lấy tay ta, bằng không thế nào cũng sẽ lạc mất. Hắn cảm thấy tay mình có chút ẩm áp, là nhiệt lượng từ tay Cung Tuế Hàn truyền ra, cảm thấy vô cùng ẩm áp, lần đầu có người nắm lấy tay ta, sợ ta đi lạc mất, hắn cảm thấy trong lòng nóng lên, có loại cảm giác khác thường.

Nhưng Cung Tuế Hàn, không cho hắn thêm chút thời gian cảm động, Cung Tuế Hàn kéo hắn liều mạng luồn lách trong đám đông tiến về phía trước, mỗi bước tiến lên, lại khiến tim Lâm Trọng Văn run cả lên, áy da! Rốt cuộc phía trước làm gì, hắn cảm thấy như sắp bị đám đông ép dẹp rồi, quả thật so với tu xong mười quyển sách còn khó hơn. Hắn lau trán, toàn à mồ hôi, luôn phong độ thanh tao như hắn, chưa từng chặt vật như thế bao giờ, kì lạ là trong lòng không hề mấy may có chút oán trách.

Trái lại, Cung Tuế Hàn lại như cá gặp nước, vẻ mặt thư giãn, xem ra kinh nghiệm dày dặn rồi. Nếu không, chẳng mất bao lâu đã bị nàng chen đến đằng trước, Cung Tuế Hàn đẩy về đặc ý, thuận thực lấy túi đựng gạo từ tay áo ra, mở túi, xem từng hạt từng hạt gạo vào túi, nụ cười của Cung Tuế Hàn càng lúc càng rạng rỡ hơn, hôm nay, nhất định có thể lĩnh được ba cân gạo, Cung Tuế Hàn dự tính chưa hề sai qua. Xem ra, người kinh thành thật giàu có. Trương viên ngoại nhiều lắm cũng chỉ phát qua ba cân gạo, chính là hôm lập vị, bình thường phát nửa cân. Về mặt này, trí nhớ của Cung Tuế Hàn đặc biệt tốt.

Cung Tuế Hàn nhanh chóng thật chặt niệnng túi, động tác vô cùng lưu loát, sau đó lui ra ngoài, đem Lâm Trọng Văn đẩy lên trước, nhét một túi đựng cho Lâm Trọng Văn.

Lâm Trọng Văn vẫn chưa kịp phản ứng, cái này để làm gì? Đợi khi hắn phản ứng xong, trên mặt hắn phủ đầy tia âm u! Thật là... quá... quá... quá mất mặt rồi, hắn cả nằm mơ cũng không nghĩ đến, đường đường là một Tam phẩm Ngự sử Trung thừa mà lại có ngày, hiển nhiên cùng một đám, à không là một đám lớn, tiểu dân chợ phố, tranh nhau lĩnh gạo miễn phí, hắn phát gạo thì đúng hơn, hắn đứng sững sờ như tượng ở đó nửa ngày bất động!

Cung Tuế Hàn bèn thúc giục hắn, kì quái thật, Lâm Trọng Văn là một người thông minh, sao lại ngẩn người ra thế, lúc này động tác đương nhiên phải càng nhanh càng tốt, chỉ có kẻ ngốc mới ngẩn ra thế này!

Chưa xong, người phát gạo cũng bức mình thúc giục hắn: "Người rốt cuộc có lĩnh hay không a, không lĩnh thì mau chóng đi a, không thấy phía sau còn

rất nhiều người đang chờ sao!"

Lâm Trọng Văn bị thức đến không chịu nổi, lúc này, run rẩy mở túi ra, mắt nhìn quanh bốn phía hồi lâu, may là không có người quen!

Nhìn thấy gạo đổ vào túi của Lâm Trọng Văn, Cung Tuế Hàn cảm thấy ngày này thật quá hạnh phúc rồi, lâu rồi chưa lĩnh gạo sáng khoái như thế.

Còn Lâm Trọng Văn, từ sau lúc lĩnh gạo, trong tâm tư lơ lửng, mắt nhìn lung tung xung quanh, cứ như đang làm trộm, hôm nay đối với Lâm Trọng Văn mà nói, tuyệt đối là một hồi ức u ám

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

"Cung Tuế Hàn, hôm nay ta tuyệt đối không dẫn người xuất cung."

Tình cảnh lần trước vẫn lớn vồn trước mắt, Lâm Trọng Văn nghĩ đến cũng thấy lồng ngực khó chịu, hấn sợ cứ thế này thì hấn tuyệt đối sẽ mắc hội chứng kinh hải đám đông.

"Lâm đại ca..." Kiểu tăng bốc nấn nỉ với cái vẻ cún con của Cung Tuế Hàn bắt đầu, phải biết bình thường Cung Tuế Hàn chỉ là gọi tên của Lâm Trọng Văn, biểu tình nịnh hót muốn nhiều cỡ nào thì được cỡ đấy.

Lâm Trọng Văn cảm thấy lồng cũng dựng đứng cả lên rồi, mẹ ơi, Cung Tuế Hàn cái con cún con này, vì xuất cung mà không từ thủ đoạn nào.

Lâm Trọng Văn vô cùng nghiêm trọng đưa ra một tổng kết cho Cung Tuế Hàn, đảm bé hấn sợ, thích bon chen đám đông, thích của hồi còn con, nói nhiều, không tiết khí... Tóm lại khuyết điểm nhiều đến mức đếm không hết, những kẻ ở cạnh hấn trước giờ đều là ưu nhiều hơn khuyết, nhưng Cung Tuế Hàn rõ ràng là khuyết điểm nhiều gấp vài lần ưu điểm, rõ ràng không cân đối.

...

Lâm Trọng Văn không nghĩ thông được là, mỗi lần đấu với Cung Tuế Hàn, tại sao đều là hấn thua chứ? Ân, nhất định là chỉ số bảm như đĩa đói của Cung Tuế Hàn quá cao rồi, Lâm Trọng Văn tìm lý do để bào chữa cho mình. Kì thật bằng không, Lâm Trọng Văn đối với Cung Tuế Hàn luôn không tự chủ mà mềm lòng, không thì dựa vào cấp độ của Cung Tuế Hàn, thật tình là không đáng kể. Nhưng, Lâm Trọng Văn nói gì thì nói cũng không theo Cung Tuế Hàn ra ngoài rồi, cứ để hấn tự mình đi, tu thư tuy rằng nhảm chán vô vị, nhưng so với việc chen chúc trong đám đông còn tốt hơn nhiều a.

Cung Tuế Hàn một mình ở bên đường hưởng thụ màn thầu, ân, màn thầu của kinh thành lớn hơn so với ở nhà, ở nhà phải ăn năm cái, giờ ăn bốn cái cũng no rồi. Nhưng mà, giá lại cao gấp đôi, tính ra thì, vẫn là lỗ vốn, trong lòng cảm thấy bất bình, nhưng cũng không cách nào khác, ai bảo phí tiêu dùng ở kinh thành cao hơn so với mức ở nhà chứ. Nhưng, hiện tại nằn có tiền, một tháng lấy năm mươi lượng, đủ ăn màn thầu đến đâu cũng có thể dư lại bốn mươi lăm lượng. Nhưng mà nhắc đến thì, Trương viên ngoại hình như vẫn thiếu mình một ngàn lượng tiền thưởng, nếu lấy được một ngàn lượng, nên làm gì tốt nhỉ? Cờ mà một ngàn lượng là bao nhiêu nhỉ? Đầu óc Cung Tuế Hàn mê mẩn, thật tình vẫn không biết, khái niệm của một ngàn lượng là bao nhiêu, lấy tay ra đếm một hồi, vẫn tính không hiểu, chỉ là trong đầu lóe ra vô số màn thầu và gạo, nhắm nghiền mắt bắt đầu cười, thật nhiều a!

Vị đại gia bê cạnh bị nằn cười dọa rồi, vừa nẩy vẫn còn là người bình thường, sao tự dưng lại phát khùng thế?

"Mau nhìn, kia chẳng phải Vân Hi sao? Không hổ là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, quả nhiên danh bất hư truyền..."

Mọi người đều quay sang hướng nam nhân trung niên kia chỉ, ai mà không muốn biết kinh thành đệ nhất mỹ nữ, cổ của Cung Tuế Hàn cũng kéo rất dài ra, bị che rồi, nhìn không rõ. Cung Tuế Hàn vội vàng chen về phía trước.

"Ân, thân ảnh xem ra cũng được, nhưng cái eo lại ốm như dây thừng thế kia, quá ốm cũng không tốt, nhưng nếu quay đầu lại thì tốt rồi!"

Cung Tuế Hàn vẫn không quên bình luận một phen, nằn chắc là không xinh đẹp hơn Hoàng thượng, chỉ thân ảnh cũng không bằng Hoàng thượng rồi.

"Hừ, người thì biết gì, người ta như thế gọi là liễu yếu đào tơ!" Có người bắt mần nói.

"Đúng đấy..." Không ít kẻ phụ họa theo, xem ra kinh thành đệ nhất mỹ nữ này có không ít kẻ ủng hộ.

Kì thật Cung Tuế Hàn không phát hiện bản thân lập lại tiêu chuẩn, eo của Nguyên Mẫn, cũng không hơn dây thừng trong mắt nằn bao nhiêu, với cả eo của chính nằn cũng thế.

Nói cách khác, nếu như eo của Nguyên Mẫn và nằn ở trên người kẻ khác, trong mắt nằn chính là ốm như dây thừng.

Ngay lúc này, Vân Hi tựa hồ nghe thấy bèn xoay người lại, nhân thần hướng ngay với Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn, vừa nói xấu người khác, có chút chột dạ nên vội vàng cúi đầu xuống, nhưng lại nhớ ra nàng ở xa thế chắc không nghe thấy, nên can đảm ngẩng đầu, nhìn thẳng nữ tử.

Vừa xem, đã ngẩn ngơ rồi, thật sự rất đẹp, không kém Hoàng thượng là bao, xem ra nữ tử kinh thành thật nhiều a! Đợi đã! Cung Tuế Hàn cảm thấy có chút quen thuộc, rốt cuộc ở đâu gặp qua nhỉ?

Phụ hoàng lẽ ra không thể nào một chút cũng không biết mới đúng, nhưng nếu biết, tại sao lại để những thế lực này lên mặt.

Nguyên Mẫn cảm thấy lần này không giống, ba năm nay, vụ án nghịch mưu đầu năm, nàng cũng không có cảm giác như thế, phi thường bất an.

Nguyên Mẫn, trong ánh mắt sâu xa có nét u tối không tả được, vừa từ lúc Diệp Dân đi, nàng đã như thế suốt, thần sắc ngưng trọng. Diệp Dân vừa tra ra, trong danh sách vừa nhận được, phản động là Tiên sĩ của Tân Tĩnh năm ba, tại sao là Tân Tĩnh năm ba.

Tân Tĩnh năm ba rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tân Tĩnh năm ba ta vẫn còn chưa ra đời, mà những kẻ này tại sao có thể trà trộn vào đây, phụ hoàng thật sự hào bất tri tình sao? Vô số nghi vấn tràn ngập trong đầu.

Nguyên Mẫn tường tận lật xem trong sổ không ít thủ trát của Nguyên Cương lưu lại. Sau khi phụ hoàng băng hà, nàng chỉ qua loa dọn dẹp đôi chút, sau đó vì quá bận rộn, nên cũng quên rồi.

Nguyên Cương có thói quen viết tùy bút, thông thường Đế vương căn bản không viết thủ trát, nhất cử nhất động của Đế vương cũng đều có Nội thị quan ghi chép, với cả chỉ có một số thư sinh mới có thói quen này, mà thủ trát của Đế vương nếu lọt vào tay một vài nhân sĩ, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Từ trong thủ trát, không khó, phát hiện, nội dung của thủ trát, phía trước và sau phong cách hoàn toàn bất đồng, bắt đầu là ôn hòa pha lẫn chút văn thái, sau là cương liệt và trực bạch, nội dung những việc lật vật phía trước, trông như nhật kí của những thư sinh thông thường, nhưng mặt sau viết một vài tổng kết của bản thân về Đế vương tương thuật, chứa đựng đầy mùi máu tanh. Đây giống như là quá trình trưởng thành của một Đế vương.

Hoặc có thể phụ hoàng vốn dĩ là một người ôn hòa, nhưng nàng thật tình không có cách nào đem phụ hoàng mà nàng gặp qua kết hợp với một người ôn hòa cả. Không có ai, trời sinh là một Đế vương tốt.

Nhưng, việc mà Nguyên Mẫn cảm thấy hiếu kì là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến một người có tính cách ôn hòa, biến đổi hoàn toàn.

Nhưng không tìm được thứ mà Nguyên Mẫn muốn, vì giữa Tân Tĩnh nguyên niên đến Tân Tĩnh năm năm, toàn bộ mọi việc đều chỉ được sơ lược, rất ít có thêm chút bút tích gì.

Khiến Nguyên Mẫn tìm không ra trọng điểm, tựa hồ như năm năm này những việc xảy ra đặc biệt ít.

Hoặc là... hoặc là... rất nhiều việc căn bản không qua tay phụ hoàng, Nguyên Mẫn đưa ra một suy đoán to gan, nhưng khả năng này không lớn, chưa kể đến việc ai có thể thay hấn xử lý?

Thêm nữa phụ hoàng không phải một kẻ ngu xuẩn, cho dù tính cách lúc đó có ôn hòa đến mấy, cũng không thể nào để việc lớn như thế cho kẻ khác thay thế. Tuy rằng Nguyên Mẫn biết suy đoán này khả năng không lớn, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn còn đôi chút hồ nghi.

Nguyên Mẫn, có thể trong thời gian ngắn như thế, năng lực chính trị phát triển nhanh chóng, có một điểm, chính là trực giác chính trị của nàng rất chuẩn. Mà lần suy đoán này, chính là dựa vào trực giác.

Cứ nghĩ thế, trong lòng Nguyên Mẫn lại đầy vướng mắc.

Những năm đầu của Tân Tĩnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Mẫn là một hành động phái, lập tức phái người tìm Tiêu Thường đến, Tiêu Thường ở quan trường bấy nhiêu năm nay, đối với động tĩnh của triều đình vô cùng mẫn cảm, có thể sẽ biết được chuyện gì.

Tiêu Thường quả nhiên không đến nửa khắc đã đến rồi, sáng sớm, hấn đã phát giác, tuy rằng sắc mặt Hoàng thượng có vẻ bình thường, rất khó nhìn ra có gì bất đồng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không giống.

Diệp Dân đột nhiên tìm ta giúp đỡ, ta cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

Phải biết rằng, Diệp Dân nọ, lúc cầu người không nhiều, nhưng cũng khiến hấn lưu tâm chút ít, hôm nay thấy Hoàng thượng cảm thấy Hoàng thượng cho hấn cảm giác không ổn. Cứ thế, trong lòng rối tung, quả nhiên có chuyện xảy ra.

Tiêu Thường quả nhiên là một tên đầu cơ cao thủ, dựa vào khứu giác chính trị phi thường mạnh.

Nguyên Mẫn, đôi lúc cũng tham khảo ý, đây chính là một trong những nguyên nhân để nàng luôn thăng quan cho hấn.

"Hoàng thượng có gì phân phó thần?"

Tiêu Thường cung kính nói đến, để Hoàng thượng làm việc, phải tìm thêm nhiều việc nữa mà làm, Hoàng thượng có việc mới đến phiên người làm, nếu không Hoàng thượng không tìm người làm, chẳng bao lâu sẽ đem người quên bẵng đi, người sẽ thất sủng thôi.

Đây là một tổng kết của Tiêu Thường trong số những cách làm quan. Rất hữu ích để áp dụng vào quan trường, không kể là đối với Hoàng thượng hay đối với thượng cấp.

"Không có gì quan trọng, trẫm muốn hỏi vài việc."

Nguyên Mẫn thờ ơ nói, đưa ngón tay xinh đẹp, tùy ý đùa nghịch, vô cùng giống như hành động của một thiếu nữ mỹ lệ, đang giải khuây khoảng thời gian nhàn chán.

Càng có biểu tình có vẻ như rất vô hại, Tiêu Thường càng bối rối, điều đó cho thấy, tâm ý Hoàng thượng càng khó đoán, hẳn lại thêm phần hoang mang căng thẳng.

"Hoàng thượng cứ hỏi, thần tuy rằng học thức nông cạn, nhưng phạm biết được, thần nhất định tỉ mỉ bắt lư."

Tiêu Thường không quên khiêm tốn nói.

Nguyên Mẫn đối với bộ dạng vạn phần cẩn thận của hắn có phần xem thường, trực tiếp nói, "Người có biết, khoa cử của Tân Tĩnh năm ba, do ai phụ trách? Hơn nửa năm năm trước có phát sinh sự kiện gì bất thường không?"

Sao lại là khoa cử, đến mức, vì khoa cử lần này, đầu óc ta đã choáng váng một trận, hi vọng đừng xảy ra chuyện gì nữa, nhưng mà, Tân Tĩnh năm ba, cũng đã qua hai mươi năm, ta lúc đó cũng chỉ là tên quan Thất phẩm, vừa vào quan trường không bao lâu.

"Ân, thần còn nhớ, là Thái phó đương thời - Dương Hòa. Bất thường mà Hoàng thượng nói là chi loại nào?" Bất thường mà Hoàng thượng nói là khái niệm gì nhỉ?

"Dương Hòa?" Ngón tay Nguyên Mẫn dừng lại một lúc, nhưng lại tiếp tục động tác lúc này, "Điều trẫm hỏi là, trong triều đình có gì dị thường không?"

Tiêu Thường ngẩng đầu, cái này thì hắn không biết, "Đương thời thần bắt quá chi là Thất phẩm tiểu quan."

Trong mắt mang hàm ý là căn bản không có tư cách tiếp cận trung tâm quyền lực. "Nhưng, nhân gian thật có một việc bất thường."

Lúc đó ai cũng xem đó như lời nói vô căn cứ, nhưng hiện giờ xem lại cũng rất chuẩn.

"Việc gì?"

"Lúc đó nhân gian từng có truyền ngôn, nguyên văn thì nhớ không rõ rồi, đại ý là sẽ xuất hiện nữ hoàng đế, nhưng hiện tại xem lại, Hoàng thượng quả nhiên là thiên mệnh sở quy."

Tiêu Thường không quên tăng bốc Nguyên Mẫn một chút.

"Nga? Có chuyện này?"

Lực chú ý của Nguyên Mẫn tập trung lên việc này, nàng cảm thấy việc này có thể hữu dụng.

"Thiên chân vạn xác! Thần không dám lừa gạt Hoàng thượng! Vẫn còn một chút..."

Hoàng thượng tựa hồ rất có hứng thú, Tiêu Thường bèn mạnh dạn nói thêm vài cái nhân gian kỳ sự, nhưng càng nói càng xa.

Nguyên Mẫn vội vàng cắt ngang hắn, để hắn đi về.

Xem ra lại phải quay lại với Dương Hòa rồi, cái phái bảo thủ đó, chủ lực của phe phản đối việc lập vị năm xưa.

Sự tình càng ngày càng phức tạp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Lão sư Phó, âm của cầm huyền này có chút không đúng, người giúp ta xem xem!"

Thiếu niên đang nói, giữa mi nhãn, có nét xinh đẹp không tả được, nhưng lại vô cùng thanh lãnh.

"Lại đến tu cầm, tháng này cũng đã hư năm lần rồi." Lão nhân lắc đầu nói.

Hài tử này là một người lãnh tính, việc gì đều không quan tâm, duy độc nhất đối với cầm lại vô cùng chấp nhất.

"Ân, gần đây luyện tương đối nhiều."

Thanh âm của thiếu niên phi thường can tĩnh, nghe vô cùng thoải mái.

"Liều cô nương là một lão sư nghiêm khắc a!"

Lão nhân nhìn bàn tay trắng nõn thon dài của thiếu niên, không ít vết thương, có chút đau lòng.

Liều Húc, đối với hài tử này thật nghiêm khắc đến tàn nhẫn, thiếu niên vừa đến sống kia, chưa quá hai mươi tuổi, đã bắt hắn thức khuya dậy sớm để luyện cầm, thế mà hài tử này cũng có thể kiên trì đến giờ, cái khổ này không phải ai cũng nuốt nổi, năm xưa theo cạnh Liều Húc có hơn mười người, duy chỉ có hài tử này lưu lại được.

"Tiên sinh là vì muốn ta tốt, luyện không được tốt, tự khắc phải luyện nhiều hơn."

Vì muốn biểu thị sự tôn kính đối với Liều Húc, hắn luôn xưng Liều Húc là tiên sinh.

"Hề hề! Cho dù ngươi nói năng tốt, kẻ khác cũng đã truyền thành không ra gì rồi!"

Hài tử này hòa hợp nha đầu Liều Húc, ân, là một hảo hài tử.

Sắc mặt thiếu niên trầm xuống, trong lòng không thoải mái. Hắn biết lời đồn ở bên ngoài đối với Liều Húc rất nhiều, hắn không tin, và cũng không thích nghe những lời vô căn cứ như thế. Trong lòng hắn, tiên sinh tốt hơn so với bất kì ai.

"Lão sư Phó, bên ngoài đồn đãi gì ta không quản, nhưng ta không hi vọng người lại nói những thứ đó nữa, người biết là ta không thích."

Lão nhân thấy thiếu niên rõ ràng cao hứng, nên cũng không nhiều lời nữa, chỉ vui đầu tu cầm, qua hôm nay, lão sẽ không thể tiếp tục tu nữa rồi, thánh giác cũng đã không được rồi, bất không được âm chuẩn nữa, hiện tại hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm cả.

"Ngươi thử thử, xem âm chuẩn không?" Lão nhân đưa cầm cho thiếu niên.

Thiếu niên thử gảy một âm, đúng rồi, âm này chuẩn rồi. "Bao nhiêu tiền?" Thiếu niên lấy tiền ra.

"Không cần đâu, hết hôm nay, cũng không tu nữa, già rồi."

Lão nhân sầm nã nói, đã tu hơn nửa đời cầm, đột nhiên không tu nữa, vô cùng tiếc nuối, nhưng không cho phép vì bản thân thánh giác thoái hóa, mà không thể chinh cầm huyền đến trạng thái tốt nhất, đây là sự kiên trì của lão.

"Thế à?" Thiếu niên hiểu, vì không lâu trước đó, tu xong về, âm vẫn không đúng.

Nhưng hắn không nói với lão nhân, vì hắn biết dựa vào tính khí của lão nhân chắc chắn sẽ canh cánh trong lòng.

Xem ra lão nhân vốn biết cả. Thiếu niên cảm thấy thất lạc, không chỉ vì sau này rất khó tìm được người tu cầm có tay nghề tốt như thế.

"Ân, cũng nên hưởng thụ thanh phúc rồi." Lão nhân cười nói, thứ không thể nắm bắt được là thời gian.

"Thế ta về trước đây, người..."

Thiếu niên muốn nói lại thôi, hắn biết sau này rất khó có khả năng gặp lại, nhưng hắn không biết hiện tại nên nói gì mới phải.

Những lời từ biệt, trước giờ không phải sở trường của hắn.

"Thay ta hỏi thăm Liều cô nương, nàng là một cô nương tốt, ta biết mà. Ngươi quả thật nên kiên trì với những thứ ngươi thấy, rất nhiều thứ không thể đơn giản chỉ nhìn bề ngoài."

Liều Húc là một hài tử từ tâm nhãn, không hi vọng họ cứ thế mà bỏ lỡ.

Thiếu niên điểm đầu, sau đó ôm cầm rời đi.

Quả nhiên là một người lãnh tính, lão nhân nghĩ.

Chưa đến sân, đã nghe thấy tiếng cảm. Tiếng cảm của tiên sinh, trên đời chẳng còn ai gầy tốt hơn nàng, ta đến khi nào mới có thể đạt được trình độ này.

Nhưng, khúc này của tiên sinh, ta chưa hề nghe qua, quá ưu thương, quá phiền muộn rồi, đến cả tim ta cũng cảm thấy đau, nàng vì ai mà gầy, ai khiến nàng thương thần như thế, tiên sinh trong mắt hẳn chưa từng như những kẻ khác, không phải vô số phiền nhiễu ưu tư, trăm bận tâm tư nhưng thiếu nữ thông thường, nàng trước giờ ưu nhã và điềm tĩnh, cảm xúc luôn nhàn nhạt, có nhưng như không.

Tiếng cảm ngưng rồi, thiếu niên vẫn chìm đắm trong những suy nghĩ.

"Cảm tu xong chưa?" Thanh âm như dòng nước trong vắt mang sự lạnh lẽo.

"Ân, tu xong rồi!" Thiếu niên trả lời.

Tiếp đến, bắt đầu tĩnh lặng, hai người đều không có gì nói, những năm nay đều qua như thế, phát sinh vô số lần tình cảnh như vậy.

Nếu ti ti ở đây, chắc chắn sẽ không yên tĩnh như thế, chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt, giả dụ như ti ti thì, chắc chắn sẽ hỏi, tiên sinh vừa nãy rốt cuộc vì ai mà gầy? Người đó như thế nào?

Sẽ hỏi vô số vấn đề, mà đây đều là những nghi vấn trong lòng hắn, nhưng hắn một từ cũng không nói. Giá mà ta không phải một người yên tĩnh như thế thì tốt rồi, thiếu niên nghĩ đến.

Nữ tử xem ra lớn hơn thiếu niên hai ba tuổi trở lên, tuy rằng không phải tuyệt mỹ, nhưng cũng có thể xem là dung mạo thượng đẳng. Điều khiến nữ tử này hấp dẫn người khác không phải mỹ mạo, là khí chất của nàng, điềm nhã và mang hơi sắc lãnh tĩnh, tựa như băng liên, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể mạo phạm.

"Đứng rồi, thu thập hành lý, ngày mai lên kinh thành." Liễu Húc nói, nhưng vẫn chưa nói vì chuyện gì mà đi.

"Nga!" Thiếu niên tuy rằng không biết lý do, đột nhiên lên kinh thành, nhưng hắn vốn không phải kẻ hiếu kì, tiên sinh muốn nói, tự khắc sẽ nói.

Tiếp theo lại là một tình cảnh nhạt nhẽo, tình cảnh như thế, Liễu Húc sớm đã quen thành lệ rồi, với cả không cảm thấy có gì bất ổn. Sự an tĩnh của hắn, ta cũng thích, ta trước giờ cũng không thích quá ồn ào.

Cung Tuế Hàn, vẫn đi theo Vân Hi, theo hết mấy con phố. Cuối cùng dừng lại ở một phủ trạch không to cũng không nhỏ.

©Vnsharing.net

"Người lén lút lút theo ta, rốt cuộc muốn làm gì?" Thiếu nữ đột nhiên dừng lại, xoay người hỏi, trong mắt lộ rõ vẻ bất mãn.

"Người... là Cung Lạc à?" Đối với việc thiếu nữ đột ngột xoay đầu lại, nàng có chút phản ứng không kịp, với cả bị mỹ sắc gần ngay trước mắt chấn động rồi. Không hổ là Tiểu Nhạc, lớn lên rồi, xinh đẹp như mẫu thân, nhưng mà hình như chỉ có năm phần giống mẫu thân, tuy vậy vẫn là phi thường xinh đẹp.

"Ai là Cung Lạc? Ta không quen." Thiếu nữ không kiên nhẫn nói, nàng chỉ muốn cắt đuôi kẻ này.

"Sao có thể không phải chứ! Tuy rằng không phải phi thường giống mẫu thân, nhưng vẫn rất giống, với cả..."

Cung Tuế Hàn quả thật cũng không có bằng chứng thuyết phục, nhưng trực giác mách bảo nàng, thiếu nữ trước mắt có thể là Cung Lạc.

Thiếu nữ đẹp một cách chân thiết, tuy nhiên không giống cách đẹp đường hoàng và rạng ngời của Nguyên Mẫn, là một vẻ đẹp vô cùng thân thiết, mang theo chút thanh thuần và khả ái.

"Ta không biết Cung Lạc mà người nói là ai? Và ta là Dương Vân Hi, nhà ta chính là đây." Thiếu nữ nói xong, đã xoay người định đi.

Lòng Cung Tuế Hàn hoảng hốt, không nghĩ nhiều nữa, giữ lấy thiếu nữ, rất nhanh đem tay áo bên trái kéo xuống, nước da trắng như tuyết lộ ra ngoài, sao lại không có chứ?

Cung Tuế Hàn lại tường tận xem một phen, sao lại không có cơ chứ?

Cung Tuế Hàn ngậy người nhìn chăm chăm vào tay của thiếu nữ!

Chát! Một âm thanh vang lên. Cung Tuế Hàn cảm thấy trên mặt mình đau rất.

Thiếu nữ cảm thấy vẫn chưa hả giận, tên sắc lang này, không đánh chết hắn thì không được, nếu không sẽ nghĩ rằng ta đây dễ bị khi dễ! Giờ tay vừa muốn đánh!

"Đừng đánh, đừng đánh, ta là nữ a!"

Cung Tuế Hàn vội vàng nói, hai tay che lấy mặt, sợ lại bị đánh, nhìn thật không ra, thiếu nữ mảnh mai như thế, vậy mà lực tay lại mạnh vậy, đau quá a!

Thiếu nữ sùng sốt, tay phải dừng lại giữa không, nữ á, sao lại nhìn không ra nhỉ? Nhưng tường tận xem một hồi, ân, nói thế nào nhỉ, đúng là có chút

giống, vòng eo nhỏ, xương cốt mảnh khảnh, trừ việc cao hơn so với những nữ tử thông thường một chút, quả thật không có một chỗ nào giống nam nhân cả.

Tại sao, nhận không ra là nữ nhi? Thiếu nữ khó hiểu.

"Ta không phải người mà người muốn tìm." Thiếu nữ vì biết Cung Tuế Hàn là nữ, nên cũng hạ bớt cảnh giác.

"Chắc là ta nhận nhầm rồi."

Cung Tuế Hàn thất vọng nói, tại sao lại không có chứ?

Chẳng lẽ đúng là nhận nhầm thật?

Cung Tuế Hàn rất hoang mang.

"Đúng rồi, ta tên Cung Tuế Hàn, trước kia tên là Cung Đại Nữ."

Cung Tuế Hàn chủ động báo tên, tận đáy lòng nàng vẫn hi vọng thiếu nữ trước mắt là muội muội của mình, tuy rằng biết khả năng không lớn, nếu thật sự là Cung Lạc, nàng thế nào lại không nhận mình chứ?

Quan trọng hơn là, trên tay nàng không có cái bốt, một con gà con, nhưng hi vọng cũng chỉ là hi vọng.

Thiếu nữ nhìn bóng lưng phía xa của Cung Tuế Hàn, đôi mắt đơn thuần trở nên phức tạp, Cung Tuế Hàn này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Cung Tuế Hàn vốn dĩ trên đường hồi cung tâm tình vẫn luôn suy sụp, nhưng trong lúc về nhật được hai cân bột mì, tâm tình nhanh chóng phấn chấn lên.

Cung Tuế Hàn cảm thấy từ khi đến kinh thành cứ luôn gặp may mắn, từ nhỏ chưa bao giờ nhật qua thứ gì, hôm nay hiển nhiên lại nhật được hai cân bột mì, là hai cân, hai cân không thiếu, nàng tự nhiên không có phẩm chất tốt như không tham của rơi, nàng là tiểu dân, không có cái giác ngộ đạo đức cao siêu đến thế.

Tự nhiên đặt vào túi, mang về. Túi cũng nặng hơn so với người khác, thì ra là để sử dụng như thế.

Cung Tuế Hàn hớn hờ cười vui vẻ, ân, lão thiên vẫn quyền luyến nàng, nàng nhất định có thể tìm được Tiểu Nhạc. Căn bản hai việc này chẳng liên quan gì nhau.

Cung Tuế Hàn thật chẳng biết trời cao đất dày, trong Hoàng cung mà lại dám tự tiện nhóm lửa, phải biết, Hoàng cung trừ Ngự thiện phòng, những nơi khác sao có thể nhóm lửa, Hoàng cung trừ một vài địa điểm quan trọng, toàn bộ đều xây dựng bằng gỗ, nếu như thiếu, hậu quả thật không khó lường.

Tòa cung điện này được xây dựng dựa trên nền móng của triều đại trước, chỉ là mở rộng và tu sửa lại, tiền triều chính là đã từ người, vì gây cháy mà thiêu hết không ít cung điện.

Thế nên việc đề phòng lửa luôn được làm vô cùng cẩn trọng. Đến nay chưa ai dám tự tiện nhóm lửa ngoài Ngự thiện phòng, Cung Tuế Hàn là kẻ phá lệ đầu tiên.

Nhưng mà cũng không thể trách nàng hết, thức ăn của nàng, thường quên mất cho nàng dùng, cho nàng dùng rồi, nàng cũng ăn không no, nàng chính là không hiểu sao người trong Hoàng cung sức ăn bé đến thế, nàng thấy qua cơm rau của cung nữ, ăn vô cùng ít, lại còn để thừa, cái sức ăn của chim chóc thế kia chẳng đủ để nàng lót cái dạ dày, nàng chỉ còn biết tự mình nghĩ cách.

May mắn là, chỗ nàng ở khá hẻo lánh, rất ít người qua lại, cũng không có ai quản.

Cung Tuế Hàn kì thật cũng có rất nhiều ưu điểm, chỉ ít thì, công phu làm mần thầu là hạng nhất. Cung Tuế Hàn trước giờ không kén chọn thức ăn, nàng ăn mần thầu là nhiều nhất, và cũng tự dung trở nên thành người trong nghề.

Mần thầu hôm nay, Cung Tuế Hàn cảm thấy đặc biệt ngon, chẳng lẽ là vì nguyên do không cần tốn tiền? Ăn no lo chuyện không đâu, có thể nói Cung Tuế Hàn chính là loại người như vậy. Ân, hình như rất lâu rồi không gặp qua Hoàng thượng, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhung nhớ, hình như nhớ cái ôm của nàng, Hoàng thượng đích thật là một người tốt, mẫu thân cũng chưa bao giờ để ta ôm qua, nghĩ đến thế Cung Tuế Hàn lại cảm thấy trong lòng âm

ấm rồi. Bèn nhanh chóng hôn hôn hờ hờ đi tìm Nguyên Mẫn.

Lúc này Nguyên Mẫn đang ngồi trên mặt đất, vì những thứ Nguyên Cương lưu lại như thư tịch, thủ trát và nhiều thứ khác đều đặt trong tủ, khóa rất nhiều lớp khóa, mà những thứ đặt ở các ngăn bên trên nàng đều đã xem qua, hiện giờ tới lượt những thứ ở ngăn phía dưới.

Cung Tuế Hàn vui mừng hôn hờ chạy ủa vào, chạy quá nhanh, cũng không chú ý dưới chân có một chông lớn thư tịch, trượt quyền rải rác linh tinh đầy trên mặt đất. Vừa không lưu ý, đạp phải một trục, ngã sấp về phía trước.

Nguyên Mẫn vốn là người luyện võ, tính cảnh giác ắt hẳn không tệ, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn, thì thấy ngay Cung Tuế Hàn đang nhào đến, định đứng dậy tránh đi, nhưng vì ngồi trên đất quá lâu, chân tê cả rồi, chỉ còn cách tro mắt nhìn Cung Tuế Hàn đem bản thân đẩy nhào ngã xuống đất, trong lòng vô cùng bức bối, cái thẳng ngực này lại làm trò gì đây!

Cung Tuế Hàn cảm thấy rất mềm, rất thơm, rất dễ chịu a, so với màn thầu khi nãy lại còn thơm hơn nhiều, hoàn toàn không nhận thức rằng, mặt nàng hiện đang vùi ở một nơi không nên vùi, vụn phấn ngây ngất, mặt nhè nhẹ cọ xát vào bộ phận mềm mại nhô ra kia, giống như một đứa trẻ đang làm nũng trong lòng mẹ, thật dễ chịu, đột nhiên không tự chủ đem suy nghĩ trong lòng nói ra. "Thơm quá..."

Không nói đã đỡ, vừa nói, Nguyên Mẫn lập tức đỏ cả mặt, đầu óc nóng lên, một bạt tay vung qua. Dù sao Nguyên Mẫn cũng là nữ nhân, lúc bị khinh bạc, cũng sẽ có bản năng của nữ nhân, nên không quản ba bảy hai mươi mốt gì, lập tức phòng vệ chính đáng, tự nhiên cũng sẽ không quản Cung Tuế Hàn có phải nữ hay không.

Đau quá, Cung Tuế Hàn cảm thấy mặt bên kia cũng đau rất cả lên, lực tay không hề kém chút nào so với cái tát trước đó, hôm nay sao cứ luôn bị đánh thế này? Cung Tuế Hàn vô cùng sâu não nghĩ, thế là, cả hai bên cũng đều sung rồi. Xem ra nữ nhân xinh đẹp đều tựa như lão hổ, thật hung dữ! Cung Tuế Hàn ủy khuất nghĩ đến.

"Ngần ngẩn ngơ ngơ cái gì, còn không mau đứng lên cho ta!" Nguyên Mẫn quát lên, theo cùng Cung Tuế Hàn, tu đường sẽ càng ngày càng kém.

"Nga!" Cung Tuế Hàn rụt rè vội vàng bò dậy, không quên đỡ Nguyên Mẫn, thật sợ lại bị ăn thêm cái tát, ngày mai sẽ khỏi gặp ai nữa a.

Nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của Cung Tuế Hàn, bức tức trong lòng cũng tiêu tan từ lúc nào.

"Kì nghỉ ta cho không phải đến ngày mai à?" Nàng chính là không tin Cung Tuế Hàn cần mẫn đến thế, sao có thể nhanh vậy đã quay về làm việc.

"Àn, là ngày mai, nhưng ta nhớ Hoàng thượng, nên chạy đến gặp Hoàng thượng a." Cung Tuế Hàn thành thật trả lời.

Lớn như thế, Nguyên Mẫn chưa từng, chưa hề từ miệng ai nghe qua những lời bộc trực như thế, cũng chưa từng có ai nói nhớ nàng, cảm giác này thật khác lạ.

Kì thật không hẳn là thế, không ai dám nói chuyện với nàng như thế, cho dù dám, nói với nàng rồi, nàng cũng sẽ nghi hoặc mạnh tâm của kẻ đó.

Nhưng nói ra từ chính miệng Cung Tuế Hàn, lại cảm thấy vô cùng tự nhiên. Năm xưa đoạn tình nho nhỏ của nàng với Tĩnh Di, lại vô cùng hàm súc.

"Nói lung tung gì!" Nguyên Mẫn khinh xích, nhưng sắc mặt cũng đã thư giãn ít nhiều.

"Đâu có nói lung tung." Cung Tuế Hàn vô cùng nhẹ nhàng phản bác lại, nàng tự dưng không dám quá lớn tiếng phản bác.

"May là không bị đè bẹp!" Cung Tuế Hàn đem thứ trong tay đưa cho Nguyên Mẫn.

"Cái gì thế?" Nguyên Mẫn nhìn thấy trong tay nàng vẫn còn đang cầm vài cái thứ tròn tròn, trắng trắng, lại còn đang phát ra hơi nóng.

"Màn thầu, ta làm đó, chắc chắn ngon, không phải ta nói bừa, ta làm màn thầu cũng được xem là hạng nhất, vẫn còn đang nóng đấy, màn thầu vừa ra lò là ngon nhất, người thử thử đi." Cung Tuế Hàn nhìn Nguyên Mẫn một cách kỳ vọng, ánh mắt long lanh lấp lánh, thật giống như một tiểu cầu đang chờ được tán thưởng.

"Màn thầu?"

Thì ra cái thứ này gọi là màn thầu, Nguyên Mẫn thật chưa từng thấy qua thứ gì bình dân như thế, nàng khi nãy chạy nhanh như thế, chính là vì muốn ta ăn cái màn thầu còn đang nóng ư?

Nguyên Mẫn cảm thấy có chút khác thường, Cung Tuế Hàn so với những kẻ nàng đã tiếp xúc qua hoàn toàn không giống.

Nguyên Mẫn nhận màn thầu, nhẹ nhàng xé một mẩu đặt vào miệng, thật mềm mại, càng nhai lại càng có vị ngọt, tuy rằng tùy ý so với một mĩ thực trong cung thì không bằng, nhưng mùi vị cũng không tệ, và lại cảm giác hoàn toàn khác so với những mĩ thực kia.

Tướng ăn thật nhã nhặn, ăn thật chậm a! Cung Tuế Hàn nghĩ đến, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy rất hạnh phúc, cuối cùng cũng có người ăn màn thầu chính mình làm.

Cung Tuế Hàn có một nguyện vọng nhỏ nhoi trong đời, chính là cùng người để ý cùng nhau ăn màn thầu.

"Ngon không?" Cung Tuế Hàn khẩn trương hỏi, rất kì vọng, nhưng cũng sợ hãi.

Nguyên Mẫn gật đầu.

Phù! Cung Tuế Hàn thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng có một cảm giác rộn rã không tả.

Cung Tuế Hàn mang ba cái đến, xem thế này, thực lượng Hoàng thượng cũng là rất ít, chắc chắn là ăn không hết, dư lại thì, tự ta ăn một cái vậy!

Cung Tuế Hàn thật ra là do nhìn thấy Nguyên Mẫn ăn ngon lành như vậy, tự mình cũng nổi tính thèm ăn lên.

Cung Tuế Hàn cắn một miếng, mới phát hiện khoe miệng thật đau, nhưng cũng không ảnh hưởng tâm tình tốt và sự ngon miệng của nàng.

Qua một lúc lâu, Nguyên Mẫn mới ăn xong hết một cái màn thầu, cảm thấy hơi no.

"Cần thêm không?" Cung Tuế Hàn thấy nàng ăn xong, bèn hỏi.

Nguyên Mẫn lắc đầu, thứ này đúng là rất thích hợp để lấp đầy bao tử.

Cung Tuế Hàn hai ba cái, đã giải quyết xong cái màn thầu, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn liếm môi.

Thật là một kẻ dễ thỏa mãn, Nguyên Mẫn hơi hơi nhếch góc môi, nghĩ đến. Nàng lúc này mới để ý đến, trên mặt Cung Tuế Hàn có vết sưng, hai bên đều có, vẻ cười đành lại.

Tay nàng nâng lấy cằm của Cung Tuế Hàn, tường tận quan sát, quả nhiên là bị người khác đánh, trong lòng nàng vô cùng bất mãn, cảm thấy đồ vật của mình bị kẻ khác xâm phạm đến.

"Kẻ nào đánh?" Nguyên Mẫn nhắm nghiền mắt hỏi.

Đau! Cung Tuế Hàn kêu đau. Cung Tuế Hàn biết, Hoàng thượng cứ nghiền mắt chính là đang tức giận, nàng không hiểu vì sao nàng lại tức giận, chẳng phải là bị nàng đánh sao?

Bản thân cũng không tức giận, Hoàng thượng sao lại tự dung tức giận chứ? Vừa nãy không phải vẫn rất tốt sao? Cung Tuế Hàn không phân biệt được hiện tại đang là tình huống gì.

"Mặt bên trái kẻ nào đánh?" Thanh âm cũng lạnh hơn mấy phần.

"Nga! Một cái a..." Cung Tuế Hàn thành thật đem sự việc phát sinh lúc trưa nói cho Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn nghe xong, sắc mặt có chút ôn hòa, nhưng vẫn như cũ cảm thấy bất mãn, đồ vật của ta, chỉ ta có thể động, tuy là Cung Tuế Hàn tự mình khiến cho bị đánh, nhưng trong lòng nàng vẫn chính là cảm thấy không thoải mái!

Dương Vân Hi! Nguyên Mẫn lập lại một lần trong lòng.

Sau này sẽ biết được, Nguyên Mẫn ở trên phương diện tình cảm, tâm nhãn hẹp hòi đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

"Người đem những thư quyền dưới đất kia dọn dẹp lại."

Nguyên Mẫn khôi phục dáng vẻ bình thường, điềm nhiên nói.

Cung Tuế Hàn đối với tính tình thất thường của Nguyên Mẫn cũng quen rồi, Nguyên Mẫn đối mặt với đa số đại thần đều như thế, xem không ra cảm xúc gì.

Mà thái độ này đối với ta mà nói, chính là nàng muốn nghiêm túc làm việc, không thích bị đả nhiễu, nếu ta không biết điều mà đả nhiễu nàng nàng sẽ lạnh lùng trừng mắt nhìn ta.

Bị nàng trừng mắt cái, đám của ta cũng thót cả lên, không dám lơ đãng nữa. Thế nên nàng cũng đã học được thông minh chút rồi, thấy mặt nàng biến

sắc, nàng sẽ ngoan ngoãn vâng lời, không dám làm ồn nữa.

"Chồng bên cạnh có cần dọn đi không?"

Cung Tuế Hàn hỏi, một chồng thật lớn a! Xem ra hôm nay chắc vô cùng bận rồi, thật không biết Hoàng thượng sao lại có thể xem được nhiều sách đến thế chứ?

"Bên đó mang đặt trên tủ đi." Nguyên Mẫn cả đầu cũng không ngẩng lên mà nói, tiếp tục vui đầu miệt mài làm việc.

"Ngà!" Kì thật Cung Tuế Hàn vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng cũng không dám nhiều lời nữa.

Không bao lâu sau, Cung Tuế Hàn đã dọn xong đồng sách, từ nhỏ đã quen lao động nặng nhọc, những thứ này đối với nàng mà nói căn bản chẳng là vấn đề gì, thông thoáng thả thả hoàn thành.

Trong Ngự thư phòng có một trường kỉ, phía sau bình phong cũng có một chiếc trường kỉ, cốt để khi Nguyên Mẫn mệt bị dụng, nhưng mà nghĩ đến trường kỉ, Cung Tuế Hàn lại say sưa mê mẩn, nó chính là làm bằng da hổ a, nằm lên rất thoải mái, lần trước nằm qua một lần, đến giờ vẫn còn hoài niệm không quên được, so với cái giường cứng còm của mình quả thật khác xa một trời một vực.

Cung Tuế Hàn tựa vào tường nghĩ, phải đứng bao lâu, Hoàng thượng không nói lui xuống, nàng cũng không được lui xuống, lần Đặng công công nhìn thấy nàng ra ngoài sớm, đã nói lúc nghiêm khắc quát trách nàng, bằng không thì phải chém đầu a, Nội thị phủ chuyên môn đi trừng trị những người chểnh mảng nhiệm vụ, tới lúc đó Hoàng thượng cũng bảo vệ không được nàng, nàng bị dọa xong, từ đó Hoàng thượng không nói cho nàng lui xuống, nàng bèn không dám đi.

Cung Tuế Hàn rảnh rang không gì làm, bèn lấy quyển sách đọc, nói thật thì, năm xưa lúc nương dạy, bản thân vẫn còn rất hiếu học, nhưng sau đó, cũng không biết tại sao, càng ngày càng mất tập trung, rồi không chịu đọc sách, có đọc thì cũng chỉ ậm ừ lướt qua.

Nhưng mà, nơi đây ngay cả một quyển sách thú vị cũng chẳng có, toàn là mấy thứ như, Chiến quốc sách, Thập tam sử, Loạn thế lục, Trị thế lục, Minh quân giới a! Toàn là mấy thứ băng lãnh, khô khốc, chán chết đi được, đọc là có tác dụng ru ngủ.

Sao lại chẳng có lấy một hai quyển sách thú vị chứ, chẳng hạn như tiểu thuyết quý quái kì đàm, dân gian kỳ văn gì đó, một quyển cũng chẳng thấy, ngay cả quyển căn bản nhất là 【Giang hồ chí】 cũng không có, phải biết ở dân gian, nhà ai mà chẳng có hai quyển, trên giá sách của tiên sinh lại còn đầy đủ một trăm quyển hơn cơ!

Lần nào nàng cũng xem đến say sưa mê mẩn, nhưng tiên sinh lại chẳng để cho nàng xem, lần nào nàng cũng phải đợi tiên sinh đi vắng mới xem trộm, nhưng mà tiên sinh thật là một kẻ đa tâm, mỗi lần xem xong, nàng đều cẩn thận vô cùng đặt sách lại ngay chỗ cũ, nhưng hần luôn biết được, hần chính là bắt nàng chép một bản Minh sử, phải biết là Minh sử có đến hơn ba mươi vạn chữ, lại còn phải đẹp, những nét chữ đẹp của nàng chính là nhờ thế mà luyện ra, đại khái nàng tổng cộng đã chép qua hai mươi bản MInh sử, mà【Giang hồ chí】một trăm quyển hơn, nàng bắt quả chỉ xem qua hai mươi một quyển, chỉ có một lần, tiên sinh không phát hiện, đến giờ trong lòng nàng vẫn còn nhớ đến những quyển【Giang hồ chí】chưa xem xong. Nhưng mà nhìn thấy Minh sử, trong lòng lại sợ muốn chết!

Cung Tuế Hàn chẳng biết là, 【Giang hồ chí】của tiên triều chính là sách cấm. Nhưng sách càng bị cấm, người tàng trữ lại càng nhiều, thế nên đa phần người ta trong nhà đều có một hai quyển, chỉ là mọi người đều không nói ra, chỉ cần không rầm rộ quá đáng, triều đình cũng sẽ mắt nhắm mắt mở. Đây có thể, là do nguyên cố tiêu khiển của dân chúng quá ít!

Xem chưa bao lâu, đã đặt sách về chỗ cũ, chán chết rồi! Nàng không có gì để làm, lẳng lặng ngắm nhìn Nguyên Mẫn, tuy rằng có chút vô vị, nhưng lòng lại rất kiên định.

Hoặc có thể đây là thứ gọi là quy thuộc cảm, nàng từ nhỏ đã là hài tử sợ cô đơn, không bao giờ nguyện một mình đơn lạc, nhưng có rất nhiều lúc, nàng luôn hi vọng có một người bên cạnh, cho dù không nói chuyện, chỉ ngắm nhìn cũng được.

Nàng cảm thấy Nguyên Mẫn có thể cũng như vậy, nàng không biết Nguyên Mẫn những năm này qua thế nào, nhưng nàng biết, Nguyên Mẫn từ nhỏ đã qua cuộc sống không giống những kẻ khác, hoặc từ nhỏ đã bị tước đoạt rất nhiều niềm vui, nàng chưa thấy qua Nguyên Mẫn cười qua một cách không kiêng kỵ gì cả, tất cả cảm xúc đều bị kiềm nén lại, bức bản thân ràng buộc quá khắt khe, Cung Tuế Hàn thường nghĩ, nếu như nàng không phải Hoàng thượng, thì lúc đó nàng sẽ như thế nào nhỉ?

Nàng trước giờ đều không quá để tâm suy nghĩ tới những thứ khác, duy nhất, Nguyên Mẫn khiến nàng suy nghĩ, tuy rằng chẳng có khả năng suy nghĩ ra lý tưởng giấc ngộ gì to lớn.

Mỗi lần nghĩ đến, trong lòng đều cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn cứ không tự chủ mà nghĩ đến.

Có lẽ, trước lúc Cung Tuế Hàn chưa lĩnh ngộ tình cảm của mình đối với Nguyên Mẫn, thì đã thoáng cảm nhận được, có một ngày, thân phận Hoàng đế Nguyên Mẫn sẽ khiến bản thân thương tổn, và lại không chỉ là một chút. Hoặc những người đơn giản, trực giác luôn nhanh hơn một bước so với tư tưởng.

Nữ nhân nghiêm túc xinh đẹp nhất, Nguyên Mẫn mím môi, kiểu môi nàng thật rất xinh, màu sắc cũng rất đẹp, so với đôi môi trắng bệch của mẫu thân năm xưa thật khác biệt, ở điểm này Hoàng thượng so với mẫu thân tốt hơn nhiều rồi.

Trước khi nàng chưa gặp qua Nguyên Mẫn, nàng sẽ đem tất cả nữ nữ từng gặp qua so sánh với mẫu thân nàng, vì trong lòng nàng, nữ nữ đẹp nhất chính

là mẫu thân.

Nhưng hiện tại, nàng sẽ đem tất cả mỹ nữ gặp được ra so với Nguyên Mẫn, sau đó lại không tự chủ thiên về Nguyên Mẫn.

Và hiện tại bảo tọa đệ nhất mỹ nữ trong lòng nàng đã được trao cho Nguyên Mẫn, mà trong lòng nàng lại chẳng nhận thức được vấn đề này.

Nguyên Mẫn từ nhỏ đã quý bất khả ngôn, vẻ cao quý toát ra từ bên trong, mà đây là dạng tiểu dân như Cung Tuế Hàn đây chưa bao giờ gặp qua, trong lòng luôn cảm thấy cao bất khả phạm, nhưng lại vô cùng thích.

Nhưng thân là Hoàng đế, khí thế quân lâm thiên hạ, lại khó có thể xem nhẹ, nhưng rất nhiều lúc, Cung Tuế Hàn chẳng hề hiểu đến.

Nguyên Mẫn lúc đối với chúng đại thần, rất nhiều lúc đều là sắc mặt hi vọng bất hình, hoặc có thể là bình thường quen với việc trấn áp cảm xúc rồi, thế nên đối với Cung Tuế Hàn mới hi vọng vô thường, biến sắc biết rất nhanh. Nguyên Mẫn lúc đối với nàng, thì đa phần chỉ là một người bình thường, biết sinh khí, biết phát nộ, biết cao hứng.

Một người không có tí cảm xúc nào sẽ càng khiến người khác sợ hãi thêm phần, nhưng một người có cảm xúc, khiến người ta cảm thấy, người như thế này cũng là có huyết có nhục, thế nên Cung Tuế Hàn tuy rằng có lúc sẽ sợ, nhưng càng nhiều lúc không sợ hơn, đặc biệt là sau lần trước kia, trong lòng nàng càng thêm phần khẳng định Nguyên Mẫn sẽ không tổn thương nàng, thế nên nàng hiện tại lại can đảm hơn một chút, nàng chính là cái loại được nước lấn tới.

Bằng không, dựa vào việc nàng tùy tiện đụng vào thư tịch của Hoàng thượng, bị lôi ra trăm một vạn lần cũng không quá, hiển nhiên là nàng chẳng có loại giác ngộ này.

Nguyên Mẫn khẽ nhún mày, đây không phải bút tích của phụ hoàng, nhưng tại sao lại ở những chiết tử quan trọng như thế, đây là bút tích của ai?

Nguyên Mẫn ưu bực, xem ra thật sự còn kẻ khác, tại sơ niên Tân Tĩnh, nắm trong tay quyền lực to lớn, rốt cuộc là ai?

Liên tục phiên duyệt nhiều ngày như thế, cuối cùng cũng có chút thu hoạch, nàng cảm thấy có lỗi ra rồi, nàng không sợ kẻ địch hùng mạnh thế nào, chỉ sợ không biết kẻ địch là ai.

Cảm giác căng thẳng như muốn nổ tung trong lòng sau khi được thả lỏng, tất cả mệt mỏi bao ngày qua tích tụ giờ đều đổ dồn đến, cảm thấy đầu có phần đau, nàng xoa dịu huyết Thái dương, muốn thư giãn một lúc.

Nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Nguyên Mẫn, lòng Cung Tuế Hàn chợt thất lại, muốn phải đi sắc màu mệt mỏi ở mi tâm của nàng. Nàng bước đến phía sau Nguyên Mẫn, tay nàng xoa nhẹ lên huyết Thái dương của Nguyên Mẫn, nhẹ nhàng xoa bóp, cứ luôn chẳng biết đôi lúc nên lười biếng chút ít, dù sao cũng đâu ai biết, Cung Tuế Hàn đau lòng nghĩ đến. Không phải ai cũng giống nàng, thích lười biếng!

Cơ thể Nguyên Mẫn lại cứng đờ, Cung Tuế Hàn ngày càng can đảm, nàng vừa định lên tiếng, mắng nàng vài ba câu, nhưng cảm thấy bị nàng làm một lúc, con đầu đầu thật sự dụ đi không ít, nên cũng miễn cưỡng để nàng xoa bóp, dù sao thì hầu hạ ta cũng là bổn phận của nàng, Nguyên Mẫn nghĩ đến, cơ thể cũng dần dần thả lỏng.

Nguyên Mẫn thật là một người hay cự nự, thật hiếu thắng, rõ ràng trong lòng rất thích, vẫn cứ nói miễn cưỡng.

Cung Tuế Hàn hiển nhiên không biết, trong lòng Nguyên Mẫn đã vòng hết bao nhiêu khúc cua, nếu không chắc chắn sẽ phải than một câu, nữ nhân tâm hải thâm a!

"Ta cũng rất giỏi xoa bóp đó, năm xưa mẫu thân ta luôn phải nằm trên giường, đều là ta giúp người án cả, nương luôn khen ta!" Cung Tuế Hàn không quên, tự mình khoe khoang một chút, đương nhiên, nếu mà Hoàng thượng khen nàng vài câu thì càng tốt nữa.

"Người a, đừng cứ khiến bản thân mệt đến thế, người cứ thế mệt mỏi suốt, rất dễ già a, với cả dễ mệt chết lắm, đôi lúc phải lười biếng chút, dù sao người khác cũng đâu biết, mà cho dù người khác biết, cũng không sao, dù gì người cũng lớn nhất..."

Cung Tuế Hàn cứ liên miên lải nhải làm bầm rất nhiều câu đại nghịch bất đạo. Kịch liệt cổ vũ Hoàng đế đại nhân của người ta lười biếng, nếu mà bị đại thần biết được, không bị đập bẹp mới lạ.

Nói nhiều thật, Nguyên Mẫn nghĩ, nếu như Cung Tuế Hàn không nói chuyện thì càng tốt, nhưng mà cảm giác dễ chịu ở trán và con buồn ngủ ập đến, Nguyên Mẫn cảm thấy ý thức có phần mơ hồ rồi, "... Cung Tuế Hàn... đừng... nói chuyện..." lú lú vài từ, tiếp đến đã bước vào mộng hương rồi.

Cung Tuế Hàn không nghe thấy câu của Nguyên Mẫn nói, nàng chỉ biết đến cao hứng thao thao bất duyệt của mình, cuối cùng đợi đến khi nàng nói đến có chút mệt rồi, nàng mới phát hiện có gì đó không đúng. Hoàng thượng sao lại không hề ngăn lại mình nhỉ? Lúc này mới phát giác, trên người có vẻ nặng, thì ra, Nguyên Mẫn đã tựa vào lòng mình mà ngủ mất rồi.

Cung Tuế Hàn rất thích cảm giác hiện tại, trọng lượng đang tựa trên người mình, khiến nàng cảm giác bản thân được cần dùng, ả, Cung Tuế Hàn không phải người khả hữu khả vô. Cung Tuế Hàn một chút cũng không dám động đây, sợ phá vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

Đứng lâu mà không được phép cử động, là vô cùng mệt, ai cũng chịu không nổi, Cung Tuế Hàn cuối cùng duy trì không nổi, cẩn thận bế lấy Nguyên Mẫn, đi về trường kỷ ở phía sau bức bình phong, ngủ như thế này cũng thoải mái hơn, Cung Tuế Hàn tìm lý do nguy hiểm cho việc thể lực bản thân chịu đựng không nổi.

Nhẹ thật, đối với Cung Tuế Hàn thường xuyên làm những việc nặng nhọc mà nói, Nguyên Mẫn thật sự không nặng. Cung Tuế Hàn, lúc này mới phát hiện, kì thật Nguyên Mẫn rất gầy, vòng eo thật mảnh a! Đương nhiên lúc này thứ nàng nghĩ đến không phải dây thừng rồi. Nàng chỉ là nghĩ, phải để Hoàng thượng ăn nhiều chút, Hoàng cung thật không phải là nơi nuôi người, ai cũng chỉ ăn ít đến thế!

An bài thỏa đáng xong, Cung Tuế Hàn ngồi xổm ở bên cạnh tường tận đánh giá Nguyên Mẫn, bình thường dĩ nhiên không dám to gan thế, vì nàng mà như thế, Hoàng thượng lại trừng mắt nhìn nàng a. Hiện tại Hoàng thượng ngủ rồi, ta cũng có thể bạo gan ngắm chút.

Lần đầu tiên ngắm ở khoảng cách gần như thế, làn da thật tốt a, trắng nõn nà, thật giống đậu phụ, đậu phụ cũng rất ngon, thật muốn cắn một cái, Cung Tuế Hàn nghĩ đến. Tầm nhìn tiếp tục quấy rối, ân, mũi vừa nhỏ vừa thẳng, môi cũng rất xinh, hôn lên thì sẽ phải thế nào nhỉ?

Cung Tuế Hàn động tà niệm rồi, đợi đã, Cung Tuế Hàn phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề rồi, Hoàng thượng là nữ a, mà ta cũng là nữ, ta muốn hôn nàng, tại sao lại thế này chứ! Nàng tuy rằng đơn giản, nhưng tiểu thuyết dân gian viết về nam nữ chỉ tình cũng xem chẳng ít, hiển nhiên biết được những hành động thân mật như thế chỉ có giữa nam nữ luyện nhân mới có thể làm cơ, xong rồi, ta có phải là loại...

Lúc nàng chép Minh sử, đã thấy qua cung nữ với nhau trong cung đình thường làm những việc như đối thực và ma kính [*], lúc đó không biết đây là gì, nên bèn hỏi tiên sinh, tiên sinh lúc đó chỉ đơn giản nói duy nhất một câu, "Nữ nhân ái nữ nhân!" rồi đuổi đi. Giờ mới biết được, nguyên lai nữ nhân có thể ái nữ nhân a!

Chẳng lẽ, ta cũng là thế này, không đúng a, nàng chẳng phải năm xưa từng thích qua tiên sinh đấy? Cũng không đúng, ta chưa từng nghĩ qua muốn hôn tiên sinh a!

Cung Tuế Hàn một trận khủng hoảng lùi xa Nguyên Mẫn, phải làm gì đây?

[*]Đối thực: chỉ việc cung nữ với cung nữ/thái giám trong cung kết thành phu phụ

Ma kính: Hành vi của nữ nhân yêu nhau thời cổ đại gọi là Ma kính

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Dương phù

"Lão gia, có khách nhân cầu kiến."

"Ai?" Lão nhân đại khái khoản hơn thất thập, có chút lợm khộm của tuổi già, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như xưa. Lão nhân vô cùng kinh ngạc, mười mấy năm nay, từ sau khi bãi quan, nhà cửa thanh lãnh, rất ít có khách thăm. Lúc này, ai sẽ đến tìm ta?

"Không rõ, nàng không hề nói, là một thiếu nữ vô cùng trẻ tuổi." Và lại còn vô cùng xinh đẹp, không hề thua kém tiểu thư, đương nhiên quân gia không nói, dựa vào tuổi tác của hần và lão gia, trông người cũng đã không quá chú trọng ngoại mạo. Thiếu nữ không như những thiếu nữ thông thường, có thể nhìn rõ xuất thân từ gia đình bệ thế, phi phú tức quý, vẻ cao quý và ung dung kia, không thể nào nuôi dưỡng trong những gia đình bình thường được.

"Mời vào đây đi!" Thiếu nữ, trong lòng lão nhân tạo qua một lần, không có người như thế.

"Vâng!"

"Cô nương thỉnh vào trong." Quân gia cung kính nói đến, thiếu nữ trên người dường như có thứ gì đó, khiến kẻ khác không tự chủ mà quy phục, quả nhiên không phải người bình thường.

"Làm phiền rồi!" Thiếu nữ đi nhẹ nhàng, khách khí nói đến, bèn hướng thị tòng bên cạnh biểu ý, không định để bọn họ theo.

Nhất cử nhất động đều vô cùng chuẩn xác, rất khí độ, xem ra, thiếu nữ này địa vị không nhỏ, quân gia nghĩ thầm, số người hần gặp qua không hề ít, những người như thế thì không hề nhiều.

"Là người!" Dương Hòa kinh ngạc hô lên, lão vạn lần cũng không nghĩ đến việc vị khách lại là đương kim Hoàng thượng. Nguyên Mẫn trông giống Nguyên Cương đến sáu phần, và lại ai có thể có tư thế như vậy, trừ Nguyên Mẫn ra, lão không nghĩ ra kẻ nào khác.

"Thái phó đã hơn mười ba năm chưa gặp trẫm, thế mà vừa nhìn đã nhận ra trẫm ngay, trẫm thật cảm thấy vô cùng cao hứng!" Nguyên Mẫn mỉm cười, cái cười này, e là có thể khuynh quốc khuynh thành!

"Lão phu nào dám, Trường Sở công chúa có thể nhớ được lão phu, lão phu mới là vạn phần vinh hạnh, công chúa đến thăm lão phu, lão phu thành hoàng thành khùng!" Ý của lời nói này, chẳng hề định thừa nhận thân phận Hoàng đế của Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng sắc mặt vẫn là bất động thanh sắc, như cũ lộ vẻ cười, xem ra muốn dung hóa lão bảo thủ này thật không dễ dàng. Nhưng Nguyên Mẫn cũng đã sớm liệu đến, nếu không phụ hoàng năm xưa sao lại phải bãi chức ân sư của chính mình.

"Tiên sinh hà xuất thủ ngôn, tiên sinh là lão sư của tiên hoàng, tiên hoàng từ đầu chí cuối đều vô cùng kính trọng thái phó. Trẫm là nữ nhi của phụ hoàng, từ nhỏ đã thường nghe nói đại danh tiên sinh, thiên hạ chi đại Nho, đối với tiên sinh cũng là vạn phần kính ngưỡng." Nguyên Mẫn nói vạn phần thành khẩn.

Nguyên Mẫn này, không đơn giản, nếu như là kẻ khác nghe thấy những lời ta vừa nói, không trị tội ta đã đánh, vẻ mặt như cũ không hề biến sắc, lại còn biết lựa chọn lúc thích hợp uyển chuyển nhuần nhuyễn, mười tám tuổi, nếu không phải được tu dưỡng cực tốt thì chính là tâm cơ vô cùng thâm sâu. Xem ra học trò của ta sinh được một nữ nhi lợi hại, chẳng trách, một lòng muốn đem hoàng vị truyền cho nàng, không ngại việc vứt bỏ biết bao kẻ tận tâm trung thành. Khi đó cách làm của Nguyên Cương, khiến ta tâm hân, vì kì tư tâm, lại không đoái hoài đến khuyên giải mà đảo lộn trật tự, cả lão sư của hân cũng có thể nói đá văng là đá ngay, khi đẩy mới sâu sắc cảm nhận được, vô tình nhất là bậc đế vương.

Kì thật việc khiến Dương Hòa canh cánh trong lòng không phải thân phận nữ nhi của Nguyên Mẫn, mà là sự vô tình của Nguyên Cương, hải tử lão một tay dạy dỗ, một lòng muốn khiến hải tử đó trở thành thiên cổ nhất đế, vì hải tử đó mà lao lực tận tâm hết mình, nhưng đưa trẻ đẩy, hết lần này đến lần khác khiến lão thất vọng. Không phải Nguyên Cương không thông minh, không lợi hại, nhưng vẫn cứ cảm tình dụng sự, chỉ mong là lần này không dụng sai. Sai lầm của học trò là sơ suất của lão sư, thế nên trông thấy Nguyên Mẫn bất phạm như vậy, lão thật hi vọng lần này là lão sai, Nguyên Cương đứng Dương Hòa cũng đã chừng này tuổi rồi, không muốn tranh đấu gì nữa, chỉ muốn an an tĩnh tĩnh qua nốt những ngày tháng còn lại, nhìn thấy thiên hạ thái bình, cũng đã vạn sự bất cầu rồi.

"Hân, có thể nhớ đến lão sao?" Dương Hòa cười tự giễu.

"Tiên sinh, đây là thủ trát của phụ hoàng lúc sinh thời, phụ hoàng nguyên bản là người như thế nào, tiên sinh không rõ sao? Phụ hoàng đối với sự tình năm xưa cũng canh cánh nặng lòng, chỉ là khi đó tiên sinh tỏ rõ lập trường, phụ hoàng không thể bỏ qua thể diện, nhất thời ý khí dụng sự, mà bãi chức tiên sinh." Nguyên Mẫn nhẹ giọng nói, nàng đã chuẩn bị một tay, không tin, không thể thuyết phục lão ngoan cố này.

Thủ trát! Dương Hòa kinh ngạc, những thủ trát của Đế vương, đại thần đâu ra quyền để xem, mà Nguyên Mẫn lại cho ta xem, nàng.. Chắc chắn trong lòng Dương Hòa có chút dao động rồi.

Dương Hòa run rẩy tiếp nhận thủ trát, tổn không ít tâm sức, mới có thể bình phục tâm tình kích động của lão. Lúc này toàn bộ tâm trí của lão đều đặt trên thủ trát kia, và không thấy được khóe miệng Nguyên Mẫn một cô mỉm cười tựa có như không, nếu như tường tận quan sát, lão nhất định sẽ phát hiện vẻ cười này của Nguyên Mẫn, có rất nhiều ý vị.

"Sự kiện lập vị lần này, trăm giết Vương Xung, bãi chức Thái phó, Tấn Khang, Nguyên Cánh, Lý Khiếu và rất nhiều quan viên, rất nhiều, trăm đều không để trong lòng, nếu không thể phụ trợ cho Mẫn nhi, trăm đều triệt cả, nhưng độc duy nhất Thái phó, trăm có chút bất an, Thái phó tự khi trăm ba tuổi đã bắt đầu dạy trăm, từ nhỏ đến lớn, Thái phó luôn tận tâm tận lực, trăm cảm thấy lưu luyến, nhưng tại sao không đứng về phía trăm, trăm hiện tại rất cần trợ thủ, Thái phó không tin Mẫn nhi có thể trở thành một Hoàng đế tốt, nhưng trăm tin chắc Mẫn nhi có thể trở thành một Hoàng đế tốt, nếu như có Thái phó chỉ bảo, ngày mà Mẫn nhi trở thành một Hoàng đế tốt lại càng cận kề hơn, đáng tiếc lão khiến trăm thất vọng rồi, tuy rằng trăm có phần áy náy, nhưng trăm cũng là..." Đây là bút tích của Nguyên Cương, và lại chứa đầy sự kiên định ung nhành của Nguyên Cương, là thật a.

Đối với hải tử của chính mình cũng không hề tận tâm tận lực như đối với Nguyên Cương, đối với Nguyên Cương, chính là giống như đối đãi với nhi tử mình, mà Nguyên Cương đối với lão cũng không hoàn toàn vô tình, lão cũng nên buông xuống được rồi! Nguyên Cương chung quy vẫn lưu lại đôi phần tính cách nguyên sinh, khóe mắt Dương Hòa hơi uon ướn, nhưng dù sao cũng là người gặp qua không ít sóng to gió lớn, rất nhanh đã hồi phục bình thường.

"Hoàng thượng lần này đến, có điều chi?" Cho dù Nguyên Cương đối với lão có đôi phần ân tình, nhưng Nguyên Mẫn thì không hề có, vô sự bất đẳng Tam Bảo Điện[*], chắc chắn là có việc.

Dường như đã đánh ngay điểm yếu của lão ta, thừa nhận thân phận của ta, xem ra đã nhuần hóa rồi.

"Trăm thỉnh tiên sinh ra giúp trăm, không biết tiên sinh ý thế nào?" Nguyên Mẫn hỏi.

"Không được rồi, đã tuổi tác thế này rồi, Hoàng thượng hiện tại bên cạnh có rất nhiều người tài, lão phu một bộ lão cốt đầu, kinh không nổi tranh giành nữa, xưa kia tiên hoàng cũng đã thế, xem như bãi quan từ đây!" Lão không tin Nguyên Mẫn có tâm ý như thế, nhưng đây là những lời xã giao, và lại lão cũng thật sự già rồi, chẳng còn hùng tâm đầu trí nữa.

Kì thật thì không phải thế, Nguyên Mẫn nghĩ rằng, nếu như nhân vật trọng điểm như Dương Hòa cũng nhuần hóa, trên triều đình, còn kẻ nào dám phản đối thân phận nữ nhi của nàng. Dương Hòa không hiểu được Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn không thích nói những lời xã giao sáo rỗng, lời nàng nói nhất định hữu dụng.

"Thế này..." Nguyên Mẫn lộ vẻ khó xử trên mặt, nhưng nàng cũng không cưỡng cầu Dương Hòa, mục đích nàng đã đạt được rồi, việc nàng đến Dương phủ, không cần đến ngày mai, chắc chắn sẽ gây nên tranh luận xôn xao, chủ yếu là thái độ nhuần hóa của Dương Hòa truyền được ra ngoài, mục đích cũng sẽ hoàn thành.

"Đúng rồi, nếu tiên sinh muốn qua những năm thanh nhàn vô ưu, khước từ quan vị, thế thì nhất định phải tiếp nhận phong thưởng của trẫm, trẫm mới có thể không phụ tiên hoàng a!" Không chút dưng thừa trực tiếp nói.

Dương Hòa biết rõ, tiếp nhận phong thưởng ý vị là gì, ý vị chính là hưởng thế nhân chiêu cáo lão chịu phủ thủ xưng thần, những kẻ phản đối năm xưa, cũng sẽ dao động, mà thư sinh thiên hạ cũng đều có thể quy phục dưới trướng. Nguyên Mẫn, chiêu này quả nhiên cao thâm, nhất tiễn song điêu, một Đế vương mới mười tám tuổi, Nguyên Mẫn đã thành thực hơn Nguyên Cương một cách nhanh hơn nhiều. Tiếp nhận rồi, e là trước cửa nhà lại lắm thị phi, lão thật sự không muốn thay đổi tình trạng hiện tại, lão đối với cuộc sống hiện tại rất thỏa mãn. Với cả sợ rằng một vài người bạn già sẽ phi nhủ lão rồi, Dương Hòa khổ sở cười nghĩ đến.

"Thế lão phu tạ Hoàng thượng ân điển." Không tiếp nhận, chính là không thức thời vụ, đạo lý này Dương Hòa vẫn còn hiểu.

Nguyên Mẫn rất vừa ý với kết quả này.

"Thế trẫm thưởng Thái phó hoàng kim một nghìn lượng, lương điền năm trăm mẫu, ti trừ một nghìn thất." Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đối với võ tướng mà nói rất nhỏ, đối với văn quan mà nói rất lớn.

"Tạ chủ vinh ân!" Dương Hòa vội vàng quỳ xuống, hành lễ.

"Đứng lên đi! Đúng rồi, trẫm vẫn còn một việc muốn thỉnh giáo Thái phó." Nguyên Mẫn không bị việc cao hứng che lấp mê muội, năng không quên vẫn còn một việc quan trọng hơn.

Xem ra, đây mới là mục đích thật sự của Hoàng thượng! Dương Hòa nghĩ, hoài nhu và ân điển của Hoàng đế không bao giờ cho không cả.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Hà sự? Hoàng thượng cứ việc phân phó!" Dương Hòa cung cần hỏi.

"Trẫm muốn thỉnh giáo Thái phó là, khoa cử của Tân Tĩnh năm ba, và còn Tân Tĩnh năm nguyên đến khoản Tân Tĩnh năm năm, rốt cuộc là ai cảm quyền!" Nguyên Mẫn cũng không vòng vo trực tiếp hỏi thẳng.

Dương Hòa sắc mặt biến chuyển, tại sao lại nhắc đến những năm đó, theo lý mà nói, Hoàng thượng khi đẩy căn bản vẫn chưa ra đòi, sẽ không thể nào biết đến, trừ vài đại thần tương đối gần gũi với trung tâm của quyền lực, những kẻ khác đều không biết mới phải a!

"Hoàng thượng tại sao đột nhiên lại hỏi những việc này?" Dương Hòa khó hiểu hỏi đến, truyền ra ngoài, đối với hoàng gia không có lợi ích gì.

"Nếu đã không muốn quản việc triều đình, Thái phó không biết lại tốt hơn, chỉ cần nói ta những việc người biết." Xem ra đã tìm đúng phương hướng rồi.

"Cái này..." Dương Hòa do dự, việc gì có thể quán kết đến hơn hai mươi năm trước, Dương Hòa có chút hiếu kỳ, nhưng mà...

"Thái phó cứ nói thẳng không cần e ngại, thứ người vô tội."

"Hoàng thượng chưa bao giờ cảm thấy kì quái, tại sao Hoàng hậu, không, là Thái hậu, tự kim rất ít có người nhắc đến?" Dương Hòa hỏi, thường thì những đứa trẻ đối với mẫu thân mà mình chưa bao giờ gặp qua, ắt hẳn cũng sẽ hiếu kì, ai mà chẳng muốn biết mẫu thân mình là người như thế nào?

"Trẫm đích thực hiếu kì, trong cung những kẻ biết được không nhiều, cho dù là Vân phi, cũng chưa bao giờ gặp qua, trẫm dù muốn biết, cũng không biết hỏi từ đâu, hỏi phụ hoàng, phụ hoàng cũng không bao giờ nói nhiều." Một lần, hai lần, sau ba lần, tự cảm thấy mất hứng thú, cũng không không hỏi đến nữa.

"Thì ra là thế!"

Quý Minh Diệp, nghĩa nữ của Thái sư Quý Quân, trước khi xuất hiện trong nhãn cầu của mọi người, mọi người đều chưa hề hay biết, Quý Quân lúc nào lại có thêm một nghĩa nữ, nàng ta vừa xuất hiện tại cung đình, đã gây nên phong ba bão táp. Thái tử Nguyên Cương, nhất kiến chung tình, phi khanh bắt thú, Thái tử tặng mười ba viên Đông Hải minh châu làm định tình tịnh vật, mỗi viên giá trị liên thành.

Thái tử bất quá hai mươi lăm tuổi, Nguyên Cương trẻ tuổi ấy, tuấn mĩ nho nhã, văn thái phong lưu, ôn tồn hữu dư, thường khiến Dương Hòa khốn đốn, Thái tử như thế này, e là gánh không nổi giang sơn vạn lý này, Dương Hòa một lòng muốn giáo dưỡng ra một thịnh thế mình quân nên cảm thấy Thái tử như thế vẫn thiếu khuyết một phần khả năng quyết đoán.

Thân là Thái tử, Nguyên Cương quá nhiều tài tình, cảm kì thi họa đều tinh thông, lại còn rất đam mê những thứ đấy. Mà Thái tử như thế, gặp được một thiếu nữ lại tài giỏi như vậy, Quý Minh Diệp, cũng là cảm kì thi họa tinh thông mọi bề, trong đó cảm kỳ là lợi hại nhất. Cứ thế so sánh, trừ họa ra, còn lại

đều đem Nguyên Cương xếp dưới. Không phải Dương Hòa tự khoa, học trò Nguyên Cương này, rất có thiên phú, mọi mặt của hắn đều rất có trường tài, rất ít kẻ có thể bì kịp. Từ đó, Dương Hòa đối với Quý Minh Diệp hoàn toàn thay đổi cách nhìn. Và có hôm, tại hội đua ngựa cung đình, Quý Minh Diệp đi nhọc mãi mà thắng được Đại tướng quân Hoắc Thanh đương thời, Dương Hòa đột nhiên ý thức được, nữ tử này chí cao hơn trời, sợ Thái tử Nguyên Cương không thể giá ngự được a. Dương Hòa từ đáy trong lòng ưu tư, nữ tử như thế này, nếu như biết thu liễm, chắc chắn có thể mẫu nghi thiên hạ, nhưng cứ phong mang tất lộ, đứng bên cạnh Thái tử thì thật không phải chuyện tốt, nàng sẽ che khuất tất cả hào quang của Thái tử mất.

Tuy Thái tử đương thời tính khí ôn hòa, nhưng đối với những sự tình đã kiên quyết thì vô cùng cố chấp, tiên hoàng dường như nhận thức được vấn đề này, đối với việc lập Quý Minh Diệp làm Thái tử phi luôn giữ thái độ phản đối, nhưng Thái tử lại lấy Thái tử chi vị làm uy hiếp, trong số rất nhiều Hoàng tử của tiên hoàng, duy chỉ có Thái tử là đích tử, thiên tư thông tuệ, không thể bỏ qua, nên cũng đành y theo Thái tử.

Lúc đấy Dương Hòa thật vô cùng kinh hãi, từ bỏ giang sơn để lấy mỹ nhân, Thái tử do lão dạy ra lại có thể làm những việc như thế, Dương Hòa lại nhận ra rằng, hoặc có thể, chỉ cần một ngày Quý Minh Diệp còn, Thái tử sẽ không cách nào đạt được hi vọng của lão, nhưng một旦 thành chu, lão cũng không thể nào phản đối được. Và Thái tử đang cao hứng thế, lão đột nhiên lại phản đối, chắc chắn sẽ gây ra tác dụng ngược. Chỉ là hi vọng Quý Minh Diệp này không có tâm cơ gì bất lương.

Quý Minh Diệp, vốn dĩ nghĩ rằng kẻ có thể khiến người khác tâm tư điên đảo như thế, ắt hẳn phải trông vô cùng yêu mị, nhưng không ngờ rằng, Quý Minh Diệp ngay cả một chút yêu mị chi tư cũng không có, song nhân minh lang, thấu triệt, thật giống như hoàn toàn vượt qua cõi trần tục, giữa hai hàng mi có thêm một cổ phách lực, nữ tử như thế, Dương Hòa không thể không thừa nhận, vô thức có thể khiến kẻ khác khuất phục, khiến kẻ khác không thể nào sinh ra nửa điểm chán ghét.

Thái tử phi vừa lập không đến nửa năm, tiên hoàng băng hà, Thái tử đăng cơ. Dương Hòa không thể không thừa nhận là, Thái tử đương thời không thích hợp làm Hoàng đế, hẳn quá ôn thiện rồi, đối với những kẻ tâm thương, đây là một phẩm chất tốt, nhưng đối với Hoàng đế mà nói, đây không phải. Thứ hai là, thị phi chốn cung đình vô cùng nhiều, không phải đơn giản chỉ hai ba câu có thể nói xong, đối với sự thông minh của Nguyên Cương chắc chắn có thể dễ dàng giải quyết, nhưng sau khi Nguyên Cương đăng cơ, luôn cảm thấy những thứ triều vụ này, tuy rằng không khó, nhưng thật rườm rà phức tạp quá, cảm thấy vô vị, tự nhiên sẽ không thể so với cảm kỉ thi họa mà hắn say mê.

Sau đó chính vụ chuyển đến tay Hoàng hậu, việc này bắt đầu từ lúc nào, Dương Hòa không rõ, nhưng đợi đến khi hắn phát hiện thì, cơ hồ toàn bộ đại sự đều đang là Quý Minh Diệp xử lý. Tuy rằng Nguyên Cương vẫn là mỗi ngày thượng triều, nhưng khi thoái triều thì chính vụ đều không phải hắn xử lý.

Dương Hòa, Vương Xung vân vân không chỉ một lần đề tinh Nguyên Cương, hậu cung không được tham gia chính sự, nhưng Nguyên Cương vẫn chỉ nói một câu, "Minh Diệp phê tấu chương không tốt à?"

Mọi người và Dương Hòa sững sốt, tấu chương đích thực không thể tìm ra chút sai lầm gì, thậm chí so với Nguyên Cương còn tốt hơn, thêm được phần quyết đoán mà Nguyên Cương không hề có. Mà Quý Minh Diệp cơ hồ là trời sinh ra để làm những việc này, nàng xử lý chính vụ vô cùng thành thạo điêu luyện, lại còn vô cùng dư thừa thời gian ngoạn lạc với Nguyên Cương, nàng nếu là nam tử, e là vô cùng thích hợp làm một Hoàng đế.

Những đại thần dưới kia vốn không hề hay biết, tấu chương của bọn họ đa số đều là do Hoàng hậu nương nương của họ phê tấu, chỉ có những kẻ thân cận với Nguyên Cương mới biết.

Tuy rằng Quý Minh Diệp biểu hiện rất khả quyền khả đảm, nhưng Dương Hòa vẫn là cảm thấy rất bất an, lão không chỉ một hai lần nhắc nhở Nguyên Cương, phải thu hồi một chút thực quyền, bằng không, nếu Quý Minh Diệp có dị tâm, hậu quả thật khó lường. Nhưng Nguyên Cương mỗi khi nghe nhắc đến việc này, chỉ cười cười rồi nói Thái phó quá đa tâm, "Minh Diệp đâu có dị tâm gì, cho dù có, trẫm cũng cam tâm."

Hoàng thượng nói thế, lão cũng không còn lời nào để nói, may là, Quý Minh Diệp cũng không biểu hiện ra ý đồ gì. Lão tuy rằng vẫn là cảm thấy bất an, nhưng trong lòng cũng đã buông lỏng đôi chút rồi.

Quý Minh Diệp cứ nắm giữ đại quyền, ngay cả trong số sĩ tử Khoa bảng, có không ít cũng đều là nàng khâm điểm, những sĩ tử được nàng điểm thượng, cũng thật sự có tài, Dương Hòa cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Sự tình vẫn luôn yên bình cho đến sau khoa cử Tân Tĩnh năm ba, Dương Hòa mơ hồ phát hiện bầu không khí giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu có chút không ổn. Về tuổi cười trên mặt Nguyên Cương dần ít lại, thêm phần do dự và âm ám.

"Thái phó, người nói giang sơn này của Nguyên gia liệu có đoạn tống tại tay trẫm, trẫm có phải sẽ trở thành bất tiểu tử tôn chăng?" Nguyên Cương thấp giọng thì thào, tựa hồ như đã đưa ra quyết định nào đó.

Dương Hòa vừa nghe, trong lòng kinh hãi một phen, thiên hạ này, bề ngoài có thể là vô cùng thái bình, Hoàng thượng lại hạ xử thủ ngôn, chẳng lẽ là... Nhưng nghe ngữ khí của Nguyên Cương, e là chỉ còn khoanh tay đứng nhìn, e là lại phải cảm tình dụng sự, lão sao lại dạy ra một học trò đa tình đến thế, vì tình, cả giang sơn cũng không màng, thật không ra gì rồi. Dương Hòa chỉ là phỏng đoán, nhưng biểu hiện vẫn là vẻ mọi việc bình thường như gió yên bể lặng, nhìn không ra manh mối gì! Trong lòng chỉ xem như lão đã đoán sai rồi.

Không lâu sau, dân gian truyền tụng, "Nguyên giang sơn, hậu nữ chủ", ý nghĩa là, giang sơn này tương lai phải xuất hiện nữ chủ, ít nhất dân gian đều lý giải như thế. Nhưng khi đó ai cũng xem đó là lời nói vô căn cứ, thiên hạ đã hơn bảy trăm năm không có nữ chủ rồi, hơn nữa Hoàng đế ngày ngày lâm triều, cũng không thấy có vẻ hôn dong, truyền không bao lâu cũng dần tiêu biến a.

Cuối Tân Tĩnh năm tư, có một đêm, Nguyên Cương đột nhiên đến phủ Lý Khiếu, tựa hồ có việc rất quan trọng.

Sau đó không đến một tháng, trong cung truyền ra, Hoàng hậu hữu dụng, Nguyên Cương đại hi, Lý Khiếu rục rục rịch rịch kia, thế mà cũng không đã động gì, xem ra Hoàng thượng đã ngăn chặn rồi.

Tháng bảy Tân Tịch năm năm, Hoàng hậu sinh non, sinh hạ Nguyên Mẫn, Hoàng hậu mất vì nan sản.

Gánh nặng cạnh tranh trong lòng của Dương Hòa, cũng theo việc Hoàng hậu mất, mà buông lỏng rồi.

Mà Nguyên Cương, cơ hồ là từ lúc đó bắt đầu thay đổi, biến thành giống như một Đế vương thật thụ, Nguyên Cương đa tình ôn tồn cũng dần dần tiêu biến.

Dương Hòa chậm rãi nói hết sự tình năm xưa rồi, chỉ cảm thấy như đã mơ một giấc mơ vô cùng dài, chỉ là phong thái của Quý Minh Diệp cho đến tận bây giờ vẫn còn có thể nhớ rõ ràng. Nguyên Cương năm xưa, kí ức thật sự quá xa vời rồi, chỉ là lão không nghĩ rằng Nguyên Cương lại mất sớm hơn cả lão, Dương Hòa thương cảm nghĩ đến.

"Thái phó, chắc chắn nhận định mẫu hậu có dị tâm sao!" Nguyên Mẫn nhẹ nhàng nói, ngữ khí tuy rằng nhẹ, nhưng vẫn không nhìn ra bất kì tình tự gì.

"Thần không dám, là thần đa tâm, Thái hậu không hề có thù tâm!" Nguyên Hòa vội vã nói, đây là mặt sử hoàng gia, cho dù có, cũng phải nói là không, việc này liên quan đến vấn đề vinh dự của hoàng gia.

"Thế à?" Nguyên Mẫn mỉm cười hỏi.

"Đích thực là thế!" Dương Hòa trong lòng có chút hoang mang, Nguyên Mẫn lúc này, khiến kẻ khác hoàn toàn không thể nào hiểu được, Nguyên Mẫn như thế, khiến kẻ khác cảm thấy sợ hãi. Lão là người đã kinh qua không ít sóng to gió lớn, vậy mà lại sợ hãi một thiếu nữ mười tám tuổi, quả nhiên, nữ nhi của Quý Minh Diệp và Nguyên Cương không đơn giản.

"Thế thì tốt!" Nguyên Mẫn như cũ mỉm cười, đẹp đến kinh tâm động phách, nhưng không kẻ nào biết, khi này Dương Hòa cũng là sinh tử nhất tuyến, nếu như nói Hoàng hậu có dị tâm, sợ rằng những ngày lão còn sống sẽ không bao lâu nữa, hoàng gia không có sừu văn! Cái gọi là không có, chính là, cho dù có, nhưng cũng không được truyền ra ngoài, không truyền ra ngoài chính là không có.

Dương Hòa sau gáy lạnh lẽo, thì ra là ra mồ hôi lạnh, may là lão đã từ chối quan chức, làm việc bên cạnh Nguyên Mẫn thật sự là quá nguy hiểm rồi, quân tâm nan trắc a!

"Thái phó hảo hảo nghỉ ngơi đi, trăm cũng nên hồi cung rồi." Trôi đã bắt đầu tối dần, lưu lại một lúc đã hết một buổi trưa chiều.

"Quản gia, gia gia vẫn còn ở thư phòng sao? Ta đi tìm người." Thiếu nữ xinh đẹp nói.

"Tiểu thư, lão gia đang có khách ở thư phòng, người cũng đừng nên đi góp náo nhiệt." Quản gia sùng nịch nói.

"Ai? Đến một cái là cả một buổi trời, chắc không phải những kẻ tầm thường." Thiếu nữ đoán được, cơ hồ đối với phỏng đoán của mình rất thỏa mãn, gian xảo cười. Là ai nhỉ? Thiếu nữ hiểu kì nghĩ đến. Thiếu nữ thật không nhận nổi sự hiếu kì, bèn hướng thư phòng đi.

Quản gia lắc đầu, nha đầu này thật là!

Hai chiều của hành lang, thiếu nữ bước đi, Nguyên Mẫn bước đến, ngay thời điểm vai hai người gần như sát nhau, cả hai đều dừng lại, nhìn nhau vài giây, sau đó bước qua.

Dương Vân Hi, là nàng, vì là Dương Vân Hi, Nguyên Mẫn mới nhìn đôi chút.

Mà Dương Vân Hi lại ngạc nhiên, khách của gia gia mà lại là một thiếu nữ cỡ tuổi nàng, lại còn mình lệ động nhân, nhưng một thân quý khí rất khó để che giấu, nàng rốt cuộc là người như thế nào nhỉ?

Nguyên Mẫn rất nhanh thu hồi tầm nhìn, khoe miệng dường như khẽ mỉm cười, nhưng lại rất nhanh biến mất, hồi phục về ung dung hoa quý bình thường. Dương Vân Hi mãi cho đến khi Nguyên Mẫn đi khuất khỏi tầm nhìn, trong tâm tưởng vẫn còn đang đoán, nữ tử khi này rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sự tình diễn ra thật vượt ngoài dự đoán của Nguyên Mẫn, việc này dính líu đến mẫu hậu của nàng, Nguyên Mẫn đôi mi chau lại, càng cố điều tra, nàng cảm thấy càng lúc càng bất an. Quý Minh Diệp rốt cuộc là người như thế nào a? Trừ thân phận là sinh mẫu của nàng, Nguyên Mẫn mới phát hiện nàng đối với mẫu hậu ngay cả một chút cũng không biết.

"Truyền Diệp Dân."

"Văn Cảnh, có phát hiện gì mới không?" Nguyên Mẫn hỏi, nàng hi vọng có thể tìm được đôi chút manh mối.

Diệp Dân, tự Văn Cảnh. Diệp Dân từ tay áo lấy ra một bức họa, đưa cho Nguyên Mẫn.

"Hoàng thượng, người xem, bức họa này có gì bất đồng?"

Nguyên Mẫn mở bức họa ra, là một bức sơn thủy họa tú lệ, duy nhất đặc biệt là, phía Đông có nhật, phía Tây có nguyệt, có ẩn ý, tuy rằng nói tình cảnh nhật nguyệt cùng mọc không phải không có, nhưng Nguyên Mẫn cảm thấy không thể nào đơn giản thế, càng xem càng cảm thấy kỳ quái!

"Căn bản một bức họa như thế thì không có gì lạ, đại thần trong danh sách treo tại thư phòng của họ, đây cũng không kì lạ, nhưng kì lạ là, thần phát hiện được một bức của đại thần khác trong danh sách, họa có đôi chút bất đồng, nhưng cũng khá giống nhau, cũng là sơn thủy họa, cũng là phía Đông thái dương, phía Tây minh nguyệt. Thần bên họa phác vẽ. Là trùng hợp, hay là gì khác?"

"Trên đời không có nhiều việc trùng hợp đến thế." Nguyên Mẫn hí mắt, nói.

"Thần cũng cảm thấy thế, Hoàng thượng có nhìn ra manh mối gì không?" Diệp Dân ý vị thâm trường hỏi.

"Nhật, nguyệt, nhật, nguyệt... nhật nguyệt -- Minh." Nguyên Mẫn ngạc nhiên kinh hô lên! <日 -="" nhật="" 月="" -="" nguyệt="" -=""> 明 - Minh>

"Đúng là chữ Minh, giải thích thế này thì thông rồi, bức họa này có nhật son, nhật thủy, chính là có ý nghĩa." Diệp Dân cười, không phụ công phu của người có lòng, đây là một phát hiện rất hữu dụng.

"Đích thật là có ý nghĩa." Nguyên Mẫn cũng cười, nụ cười có chút lạnh, trong lòng cũng có chút lạnh. Sơn thủy này ý vị là giang son, nhật nguyệt này ghép thành Minh, nhật nguyệt trên cao chiếu rọi giang son, vẫn còn ý nghĩa nào khác sao?

"Thần vẫn còn một phát hiện, lúc thần ở Tuyên Hòa huyện, đã cảm thấy một nam tử khả nghi, khả nghi không phải ở những điểm khác, mà là nam tử này họ Thi, tên gọi là Minh Viêm, thần lúc đó cảm thấy không ổn, vốn dĩ họ Minh không nhiều, đến lúc sau khi tiền triều diệt vong, lại càng ít hơn, mà nam tử đó lại họ Minh, thật tình quá to gan rồi, thần khi đó thật sự có chút bất ngờ, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng hiện tại nghĩ lại, mọi thứ đều có thể giải thích rõ ràng rồi, nếu nam tử đó không phải những kẻ bình thường, mà là hậu duệ của hoàng gia tiền triều, thế thì việc những đại thần, luôn về Tuyên Hòa huyện có thể giải thích được rồi."

Nếu như dự đoán hoàn toàn đúng hết, chính là tàn dư của tiền triều hoạt động phục quốc. Đáng tiếc cho nam tử phong thái hơn người kia, cư nhiên lại là thân phận như thế, bằng không chắc chắn sẽ là đối tượng có thể kết giao.

"Thế sao?" Sắc mặt Nguyên Mẫn có chút âm tình bất định.

Diệp Dân cảm thấy Nguyên Mẫn so với bình thường có chút khác biệt, Nguyên Mẫn mọi khi, xử lý sự tình đối với thần tử trước mặt mình, hi vọng thường không biểu lộ, mà Nguyên Mẫn lúc này, tình tự dao động khá nhiều. Nhưng Diệp Dân, chỉ xem là do sự việc trọng đại, lại được đẩy lên, cũng không cảm thấy kì quái, nên không suy đoán nhiều.

Diệp Dân điểm đầu, "Hoàng thượng dự định xử lý thế nào?"

"Văn Cảnh, sự tình trước tiên tạm dừng lại, để trầm suy nghĩ kĩ, rồi mới tính toán tiếp, không nên đã thảo kinh xà!" Nguyên Mẫn khôi phục thái độ bình thường, nói.

"Tạm dừng?" Lúc này tạm dừng, Diệp Dân có chút kinh ngạc, nguyên nhân là, Hoàng thượng đáng lẽ sẽ tìm tận gốc ngọn, đột nhiên dừng lại, có chút khó hiểu, nhưng tâm ý Nguyên Mẫn luôn rất nhiều, với lại cũng có đôi phần đạo lý, Diệp Dân tuy rằng vẫn cảm thấy buồn bực, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn.

"Ân, thứ trăm cần là một lần giải quyết hết, tuyệt đối không thể để một số cá lọt lưới, nên phải vô cùng cẩn trọng." Nhân thần Nguyên Mẫn có vài phần lãnh ý, nhưng cũng rất nhanh biến mất, không hề để Diệp Dân phát hiện.

"Thần đã hiểu, thế thần tạm thời án binh bất động, mọi thứ đợi chỉ ý của Hoàng thượng." Xem ra quyết tâm của Hoàng thượng muốn diệt trừ tận gốc rễ của dư nghiệt vô cùng lớn, Diệp Dân lần đầu tiên cảm thấy, sự kiên quyết của Nguyên Mẫn khi xử lý sự tình nhất định không kém so với nam tử.

Quốc hữu minh quân, xã tắc chi phúc.

Sau khi Diệp Dân rời khỏi, Nguyên Mẫn cảm thấy đầu óc choáng váng.

Những kẻ đó là do Quý Minh Diệp đem vào triều đình, Quý Minh Diệp đó lại là người như thế nào? Quý, Minh, Diệp! Bỏ đi chữ Quý, Minh Diệp!

Haha! Nguyên Mẫn cảm thấy, sự mỉa mai dị thường, trong dòng máu của nàng, đang lưu chảy máu của hoàng thất tiền triều, không cần phải tra tiếp, Nguyên Mẫn đã có thể khẳng định, Quý Minh Diệp, không, là mình Diệp chính là hoàng tộc của tiền triều. Nàng nên là hướng phụ hoàng, lưu giữ giang sơn của Nguyên gia, hay là hướng mẫu thân, quang phục giang sơn Minh gia đây? Nguyên Mẫn cảm thấy vô cùng mỉa mai.

Chẳng trách, phụ hoàng cứ không thường nhắc đến nàng, thì ra tất cả đều có nguyên nhân a! Haha! nàng thật sự muốn lớn tiếng cười, nhưng lại cảm thấy cổ họng rất khô khan.

Nhưng cũng chẳng có nhiều thời gian để Nguyên Mẫn xúc động và kích động, nàng rất nhanh đã khôi phục từ những tình tự phụ này. Quả nhiên, là một nữ nhân chính trị cao hơn mọi thứ, nàng nhanh chóng nhận thức được, nếu như có kẻ biết được huyết thống của nàng, đừng nói là hoàng vị không giữ được, ngay cả sinh mạng cũng có khi không giữ nổi. Nàng rất rõ, nàng không phải lựa chọn duy nhất của vương triều này, nàng vẫn còn một đệ đệ Nguyên Tập, cho dù không có, thì vẫn còn không ít tông thân, chỉ ít thì bọn chúng đều là Nguyên gia chính thống. Biết bao nhiêu kẻ đợi ngồi lên hoàng vị này, nếu nàng không phải Hoàng đế, kết cục của nàng e là chẳng tốt lành gì mấy, những kẻ ở phe phản đối việc lập vị năm xưa, hiện tại thì biểu hiện ôn thuận, song thật chất vẫn ngầm ngầm chia phe kết phái, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm nàng một đao.

Lần đầu tiên, Nguyên Mẫn cảm thấy tứ diện nan cơ. Không phải hai bên đều có thể lựa chọn, mà là hai bên đều có thể nuốt chửng nàng, nhưng Nguyên Mẫn trời sinh đã có năng lực chính trị vô cùng cường, rất nhanh, nàng đã phân tích ra vị trí bên hiện tại của nàng. Nàng không chuẩn bản thân bị vây trong hoàn cảnh thúc thủ vô sách, chỉ có kẻ nhu nhược mới bị như thế.

Tiếp tục tra, chỉ sợ để Diệp Dân tra ra vài thứ không nên tra đến, không tiếp tục tra, những kẻ đấy sẽ như bị chạm đến sống lưng, và cũng khiến nàng ăn ngủ không yên.

Quân hề, quân hề, hà lộ khả tẩu! Nguyên Mẫn chỉ là than thở một câu, nhưng trong lòng đã có sự lựa chọn. Lựa chọn của Nguyên Mẫn, là một lựa chọn vô cùng nguy hiểm, nếu như có sơ suất, cả ván sẽ thua trắng, thân là Hoàng đế, Nguyên Mẫn sát phạt quyết đoán, không may mắn một tia do dự.

Giết kẻ đáng phải giết! Sát phạt có thể chỉ là phiến đá lót đường trên con đường Hoàng đế của nàng. Nguyên Mẫn đã không phân biệt rõ được sự tình rốt cuộc cái gì là đúng, cái gì là sai, nhưng nàng biết, phạm là phải làm, chắc chắn phải đạt được mục đích.

"Tiểu Tuế tử, kì nghỉ của ngươi không phải đã qua rồi sao? Sao lại ngồi thẩn thờ!" Lâm Trọng Văn vỗ vai Cung Tuế Hàn cái, cảm giác của tay nói hẳn biết bờ vai của Cung Tuế Hàn rất nhỏ, xem ra, dưới cái áo khoác rộng lớn kia, Cung Tuế Hàn không quá tráng thực, có vẻ không có khí khái nam tử, Lâm Trọng Văn thất thần nghĩ đến.

Cung Tuế Hàn có chút thất hồn lạc phách, ai có thể nói cho nàng, nữ nhân thích nữ nhân thì nên làm thế nào đây? Ta không thể thú Hoàng thượng, mà cũng không thể gả cho Hoàng thượng, thế phải làm sao mới ổn đây? Cổ nhân thông minh sao lại không nghĩ qua làm thế nào giải quyết vấn đề này chứ? Cung Tuế Hàn trách móc cổ nhân suy nghĩ không chu toàn. Mà ta sao lại có thể nghĩ ra cách mà cổ nhân cũng không thể nghĩ ra chứ? Nàng thuần túy nghĩ quá xa rồi, cho dù trong hai nàng một người là nam tử, hiện tại cũng không cách nào có thể đàm hôn luận giá.

Mà nàng thích Hoàng thượng ở điểm nào chứ? Xinh đẹp, không đúng, xinh đẹp cũng không thể đem làm cơm ăn, mà Hoàng thượng thường không đếm xỉa đến ta, thường đối với ta rất dữ, lâu lâu lại còn dọa ta, nhưng mà, nàng lại giúp ta sát địch, lại ôm ta, lại cùng ta ăn mần thầu, lại đối với ta cười, lại... Cung Tuế Hàn vừa nghĩ vừa cười ngây ngô. Nói thật, thời khắc Nguyên Mẫn thật sự đối với nàng tốt không quá nhiều, đối với nàng không tốt lại còn nhiều hơn, nhưng Cung Tuế Hàn bản thân đã là một người mù quáng, chỉ cần tốt một chút, cũng sẽ được phóng đại vô hạn, và bỏ qua điểm không tốt.

"Là người a!" Cung Tuế Hàn một trận thất vọng, không phải Hoàng thượng a!

Nàng suy nghĩ rõ rồi, nàng chính là thích Hoàng thượng. Tính đến lúc này, kết luận duy nhất mà Cung Tuế Hàn suy ra được, thật tình không có tính kiên định gì mấy. Chỉ là nữ nhân theo đuổi nữ nhân thì theo đuổi thế nào a? Cung Tuế Hàn lại khổ não rồi!

"Lâm Trọng Văn, làm thế nào để theo đuổi nữ nhân?" Cung Tuế Hàn vồn vã hỏi đến, Lâm Trọng Văn trông có vẻ nhất biểu nhân tài, chắc cũng có rất nhiều nữ nhân duyên thôi, có khi hẳn biết làm thế nào để theo đuổi nữ nhân.

Lâm Trọng Văn nghe xong sắc mặt nhất biến, tức giận hỏi, "Ngươi thích nữ nhân nào?"

Cung Tuế Hàn đỏ mặt ấp áp ứng ứng nói, "Ngươi đừng quản..." Ngươi ta cũng sẽ ngượng ngùng mà.

"Ngươi bình phẩm như thế, đầu ra nữ nhân thích ngươi, vô tài vô sắc!" Lâm Trọng Văn không quên đã kích nàng, hẳn cũng phân không rõ, tại sao nghe thấy nàng thích nữ nhân, trong lòng lại vô cùng không thoải mái, miệng lưỡi cũng trở nên cay nghiệt quá quắt, đây hoàn toàn không phải tác phong của hắn, hắn vẫn luôn tự vẫn hữu lễ.

Cung Tuế Hàn nghe xong, thẩn thờ rất lâu, những vấn đề này sớm ở lúc bảy tuổi, nàng đã biết rồi, không cần người khác nói, nàng cũng biết, nhưng nàng trước giờ không hề để ý đến. Chẳng lẽ là nữ nhân đang yêu sẽ miễn cảm hơn?

Lâm Trọng Văn trong thấy vẻ buồn rầu thẩn thờ của Cung Tuế Hàn, trong lòng lại không nở, "Không sao, ngươi vẫn là có rất nhiều ưu điểm mà, chẳng hạn như viết chữ viết rất đẹp, lại còn..." Lâm Trọng Văn đột nhiên nghĩ không ra Cung Tuế Hàn còn ưu điểm gì, lắm lời có tính không? Ham của rẻ có tính không? Sợ chết không tiết khí có tính không... Sao mà nhìn thế nào cũng giống khuyết điểm, và lại cũng chẳng ít a!

Tâm hồn đồ dẫn của Cung Tuế Hàn, lúc nghe thấy Lâm Trọng Văn nói nàng có rất nhiều ưu điểm, nhảy nhót lên, mắt lấp lánh phát sáng và kỳ vọng Lâm Trọng Văn tiếp tục nói.

Nhìn thấy cái vẻ mặt kỳ vọng của Cung Tuế Hàn, khiến Lâm Trọng Văn cảm thấy, nếu như không nói, quả thật là sự tàn nhẫn lớn nhất.

"Cái đấy... Ngươi giỏi biện luận, ngươi biết cách qua ngày tháng, ngươi giỏi thích ứng với hoàn cảnh..." Sao lại cảm thấy trong lòng giả tạo thế nhỉ?

"Lâm Trọng Văn, ngươi thật có mắt, có thể phát hiện nhiều ưu điểm của ta đến thế, ngươi không nói, tự ta cũng không phát hiện được ta lại có nhiều ưu điểm như vậy. Ta hiện tại tự tin nhiều rồi, àn, ta bình phẩm cũng không sao, dù sao chỉ cần ta đối với nàng tốt là được, nương có nói qua, có lòng, mọi thứ đều không thành vấn đề." Bất quá nàng thật tình nhớ không rõ nguyên văn là gì rồi, đại khái chính là nghĩa này vậy!

Không nghi ngờ gì nữa, Cung Tuế Hân thật sự là một kẻ mù quáng, giữa nàng và Nguyên Mẫn, không chỉ riêng mỗi việc cá tính khác biệt, quan trọng hơn chính là thân phận, đây đều là những vấn đề cơ bản nhất mà Cung Tuế Hân không hề nghĩ đến. Nếu như có thể nghĩ đến, nàng đã chẳng phải là Cung Tuế Hân rồi.

Lâm Trọng Văn vốn không hề nghĩ rằng, những câu nói lung tung tự dối lòng của mình, thế mà lại là nơi tiếp dừng khí cho Cung Tuế Hân, đối với đoạn tình cảm này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

"Tuệ Hân, nên hạ son thôi."

"Sư phụ..."

"Thời gian không còn sớm, vẫn nên sớm lên đường đi!" Nam tử cười nói, hài tử này vẫn là quá thiện lương, không thể dùng bình thường tâm mà nhìn nhận những thứ sinh tử li biệt, sư huynh, đồ đệ của ta dạy ra vẫn là kém hơn đôi chút so với đồ đệ của sư huynh, tâm tình quá nồng hậu, làm không được về thờ ở của Âm Dương gia, không tốt! Nam tử vừa cười vừa lay đầu, cũng như ta vậy, trong lòng quá nhiều vương bận, không thể nào lạnh mặt làm thinh.

Tuệ Hân nhìn nam tử, dường như nụ cười xán lạn tựa như xuân hoa nhìn không ra một tia bất an nào, hoặc, kẻ duy nhất phiền não vì những chuyện tầm thường như thế chỉ có mình nàng, mà sư phụ sớm đã nhìn thấu sinh tử rồi.

Tuệ Hân điểm đầu, xoay người li khai, chỉ là mỗi bước chân đều có phần nặng nề.

Tuệ Hân từ lúc vừa nhập môn, sư phụ có nói qua, quẻ sư, cả đời xem quẻ cho người khác, duy nhất không thể xem cho mình, quẻ sư xem cho bản thân là đại kỵ. Đây là thứ sau khi nàng nhập môn, lần đầu tiên học được. Tuệ Hân cảm thấy, mọi thứ đều đã có sẵn định số, quẻ sư có thể nhìn thấu số mệnh nhân thế, độc duy không thể thấy rõ số mệnh của mình, đây là thiên ý. Thân là quẻ sư, Tuệ Hân là một người vô cùng nhận mệnh, từ khi nàng bắt đầu giúp thế nhân đoán mệnh, mỗi lần sau khi đều linh nghiệm, nàng tin tưởng mỗi người đều có quỹ đạo của số mệnh, thay không được, sư phụ không chỉ một lần nói với nàng, điều này không phải tuyệt đối, nhưng nàng vẫn như cũ tiêu cực. Sư phụ lay đầu nói, sau này, người nhất định sẽ vì việc này mà khổ não.

Nam tử nhìn bóng hình đang dần xa, hài tử này nhận mệnh, nhưng đây vốn không phải mệnh của nàng, nàng là thay người khác chịu, quên đi, đây nhất định có một người phải chịu, là ai vốn không quá quan trọng. Chỉ là hân nhớ đến đồ đệ của sư huynh, rất có thiên phú, nhưng tâm vô cùng lãnh, vốn dĩ có thể tại nhất môn này có thành tựu to lớn, trăm năm khó gặp một lần, nhưng mười lăm tuổi đã hạ son, quả quyết lãng phí thiên phú của bản thân, đây vốn dĩ là mệnh số của nàng, nhưng lại để đồ đệ của hân chịu thay, một kẻ vô cùng ích kỷ, không hổ là đồ đệ của sư huynh, cả sự ích kỷ cũng giống đến thế.

Về cười của nam tử càng lúc càng nhạt, tinh thần càng lúc càng hư vô.

Đích đến của Tuệ Hân là Liên Sơn. Long mạch ở phía dưới của trung đoạn Liên Sơn, vốn dĩ rất chắc chắn, nay xuất hiện vết nứt, phải kịp thời bổ cứu, bằng không, thiên hạ đại loạn.

Từ sau khi Cung Tuế Hân nghĩ thông suốt, nàng lập tức chạy đi tìm Nguyên Mẫn, lúc này Nguyên Mẫn nhìn ra cửa sổ, sắc mặt có chút mê mang và bất lực, Nguyên Mẫn thế này không phải không gặp nhiều, mà là ít đến vô cùng ít.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng..." Cung Tuế Hân thấy nàng không phản ứng, lại kêu thêm một tiếng, nhìn thấy Nguyên Mẫn trông vô cùng yếu ớt lúc này, Cung Tuế Hân muốn đem Nguyên Mẫn ôm vào lòng an ủi một chút, có chuyện gì to lớn đến thế, có thể khiến Hoàng thượng vô cùng lợi hại lộ ra biểu tình bất lực?

"Tuệ Hân, nên hạ son thôi."

"Sư phụ..."

"Thời gian không còn sớm, vẫn nên sớm lên đường đi!" Nam tử cười nói, hài tử này vẫn là quá thiện lương, không thể dùng bình thường tâm mà nhìn nhận những thứ sinh tử li biệt, sư huynh, đồ đệ của ta dạy ra vẫn là kém hơn đôi chút so với đồ đệ của sư huynh, tâm tình quá nồng hậu, làm không được về thờ ở của Âm Dương gia, không tốt! Nam tử vừa cười vừa lay đầu, cũng như ta vậy, trong lòng quá nhiều vương bận, không thể nào lạnh mặt làm thinh.

Tuệ Hân nhìn nam tử, dường như nụ cười xán lạn tựa như xuân hoa nhìn không ra một tia bất an nào, hoặc, kẻ duy nhất phiền não vì những chuyện tầm thường như thế chỉ có mình nàng, mà sư phụ sớm đã nhìn thấu sinh tử rồi.

Tuệ Hân điểm đầu, xoay người li khai, chỉ là mỗi bước chân đều có phần nặng nề.

Tuệ Hân từ lúc vừa nhập môn, sư phụ có nói qua, quẻ sư, cả đời xem quẻ cho người khác, duy nhất không thể xem cho mình, quẻ sư xem cho bản thân là đại kỵ. Đây là thứ sau khi nàng nhập môn, lần đầu tiên học được. Tuệ Hân cảm thấy, mọi thứ đều đã có sẵn định số, quẻ sư có thể nhìn thấu số mệnh nhân thế, độc duy không thể thấy rõ số mệnh của mình, đây là thiên ý. Thân là quẻ sư, Tuệ Hân là một người vô cùng nhận mệnh, từ khi nàng bắt đầu giúp thế nhân đoán mệnh, mỗi lần sau khi đều linh nghiệm, nàng tin tưởng mỗi người đều có quỹ đạo của số mệnh, thay không được, sư phụ không chỉ một lần nói với nàng, điều này không phải tuyệt đối, nhưng nàng vẫn như cũ tiêu cực. Sư phụ lay đầu nói, sau này, người nhất định sẽ vì việc này mà khổ não.

Nam tử nhìn bóng hình đang dần xa, hài tử này nhận mệnh, nhưng đây vốn không phải mệnh của nàng, nàng là thay người khác chịu, quên đi, đây nhất định có một người phải chịu, là ai vốn không quá quan trọng. Chỉ là hân nhớ đến đồ đệ của sư huynh, rất có thiên phú, nhưng tâm vô cùng lãnh, vốn dĩ có thể tại nhất môn này có thành tựu to lớn, trăm năm khó gặp một lần, nhưng mười lăm tuổi đã hạ sơn, quả quyết lãng phí thiên phú của bản thân, đây vốn dĩ là mệnh số của nàng, nhưng lại để đồ đệ của hân chịu thay, một kẻ vô cùng ích kỷ, không hề là đồ đệ của sư huynh, cả sự ích kỷ cũng giống đến thế.

Về cười của nam tử càng lúc càng nhạt, tinh thần càng lúc càng hư vô.

Đích đến của Tuệ Hân là Liên Sơn. Long mạch ở phía dưới của trung đoạn Liên Sơn, vốn dĩ rất chắc chắn, nay xuất hiện vết nứt, phải kịp thời bổ cứu, bằng không, thiên hạ đại loạn.

Từ sau khi Cung Tuế Hân nghĩ thông suốt, nàng lập tức chạy đi tìm Nguyên Mẫn, lúc này Nguyên Mẫn nhìn ra cửa sổ, sắc mặt có chút mê mang và bất lực, Nguyên Mẫn thế này không phải không gặp nhiều, mà là ít đến vô cùng ít.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng..." Cung Tuế Hân thấy nàng không phản ứng, lại kêu thêm một tiếng, nhìn thấy Nguyên Mẫn trông vô cùng yếu ớt lúc này, Cung Tuế Hân muốn đem Nguyên Mẫn ôm vào lòng an ủi một chút, có chuyện gì to lớn đến thế, có thể khiến Hoàng thượng vô cùng lợi hại lộ ra biểu tình bất lực?

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Cung Tuế Hân ngồi trên mặt đất rất lâu, cảm giác sợ hãi đã dần dần tiêu tan, lúc này não mới bắt đầu chuyển động.

Cung Tuế Hân ngẩn ngơ nhìn bóng hình của Nguyên Mẫn, cảm thấy thật xa xăm, tại sao, trong lòng cảm thấy khó chịu đến thế? Tại sao khi này lại sợ hãi đến thế? Cung Tuế Hân cảm thấy trong lòng rất nhiều câu hỏi, một chút cũng không thể giải quyết được. Hoàng thượng nói nàng không phải người tốt, nàng trước giờ đã không hề phân chia ranh giới giữa người tốt và người xấu, trong lòng nàng không để ý việc này. Phải biết lòng Cung Tuế Hân trước giờ vẫn thiên vị thế.

Giết người và ta có liên quan sao? Hình như không. Nguyên nhân mà Cung Tuế Hân phân tích ra, là khi này cảm thấy sợ vì Nguyên Mẫn nói đến giết người, mà bản thân lại là kẻ sợ chết. Cung Tuế Hân đem nguyên nhân khi này sợ hãi kết luận là do bản thân gan nhỏ sợ chết. Mà nếu Hoàng thượng không giết nàng, thế thì không còn tồn tại nguyên nhân sợ hãi nữa. Giết người khác, và giết mình là hai chuyện khác nhau, chỉ là cảm thấy vẫn là nên ít giết người thì tốt hơn, Phật gia có nói nhân quả báo ứng, giết quá nhiều người thì không tốt, Cung Tuế Hân nhớ ra nên nhắc Hoàng thượng bớt giết người, nếu không sẽ có báo ứng, nghĩ đến việc Nguyên Mẫn có thể sẽ phải chịu báo ứng gì, Cung Tuế Hân lại không từ chủ mà thay nàng lo lắng, hoàn toàn quên mất việc khi này bị nàng dọa đến mức gan cũng sắp nứt ra rồi.

Những kẻ hay quên, chắc là sẽ dễ dàng vui vẻ, chỉ ít, Cung Tuế Hân hiện tại hồi phục bình thường, so với người khi này tựa như hai người khác nhau. Nói đến thì, Cung Tuế Hân, thật sự cũng không thể coi là người tốt, chỉ là một kẻ sẽ không chủ động đi hại người khác, những cũng đừng chỉ mong nàng có nhiều thiện lương, ít ra thì, lớn đến thế này, những việc tốt Cung Tuế Hân làm qua cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cũng đã bỏ qua một vài việc chẳng về vang gì, chỉ riêng việc trộm đồ của nhà Lão Vương ở thôn lân cận, thật tình nhìn quá ngon, nhất thời nhìn không được, nên đã trộm về, tuy rằng sau khi ăn xong, mới có chút lương tâm bất an. Đương nhiên việc xấu hơn nữa thì không có rồi, và cũng không có gan làm, nhưng nàng cảm thấy bản thân cách tiêu chuẩn người tốt quá xa rồi. Nàng vẫn cảm thấy bản thân thật cũng có chút học thức, nàng cũng đọc qua kinh Phật, ấn tượng sâu đậm nhất của nàng là, Phật có nói qua, bị người ta đánh mặt bên trái, nên đưa cả mặt bên phải ra cho người ta đánh, nhưng nàng cảm thấy thế này thật quá vớ vẩn rồi, bị người ta đánh, không đánh lại thì thôi, nhưng lại còn đưa ra để người ta đánh tiếp, thật quá khờ rồi. Nếu là nàng chắc là sẽ không đánh trả, nhưng tuyệt đối sẽ che mặt không để bị đánh nữa, nói thế thì, đã cách loại người tốt mà Phật nói cả một đoạn lớn, thế nên Cung Tuế Hân cũng không bao giờ cảm thấy bản thân là người tốt. Cùng lắm, là một người an phận.

Vì phẩm đức giác ngộ của bản thân chẳng cao gì, nên yêu cầu đối với người khác cũng không quá cao, người bị giết, cũng chẳng liên quan tới mình, thế nên vô cùng dễ hiểu là việc đó chẳng có gì quan trọng.

Kì thật rất bội phục Cung Tuế Hân, phân tích vấn đề luôn có thể bỏ lơ trọng điểm, đem vấn đề vốn dĩ rất nghiêm trọng ra phân tích cái, thế là biến thành chẳng quan trọng gì rồi. Đặc tính này chắc là không cắt đứt quan hệ với những tháng ngày có thể sống vô tư của nàng.

Bản thân không bị dọa chạy, chứng tỏ không phải thích kiểu nông cạn, mà là rất nghiêm túc thích, chỉ là vô tri thì làm sao giải thích nhỉ? Cung Tuế Hàn không rõ rồi, nàng bắt luận chỗ nào cũng không cảm thấy bản thân rất vô tri a! Nàng đương nhiên biết Hoàng thượng là phải giết rất nhiều người, dù sao Minh sử nàng cũng chép chẳng ít, chương nào đó chẳng phải viết là, Hoàng đế nào đó lại giết đại thần nào đó, lúc đó vẫn còn nhớ được một trong số đó, giết người mới là nhiều, giết hình như hơn mười vạn người rồi! Chỉ là Hoàng thượng khi đó không dùng bộ dáng đáng sợ như thế nói với nàng, nàng cũng sẽ không bị dọa.

Kể ra cũng là, Nguyên Mẫn thật đánh giá Cung Tuế Hàn quá thấp rồi, nàng nếu biết Cung Tuế Hàn có thể đại khái trả bài Minh sử, e là lại phải kinh ngạc một phen, Cung Tuế Hàn trong mắt Nguyên Mẫn cái gì cũng không biết, thật ra thì không hẳn, Cung Tuế Hàn cái gì cũng biết một ít, nhưng đều là sơ sơ. Lịch sử đôi khi giống như một quyển bách khoa toàn thư, xem nhiều rồi, cũng sẽ biết đôi chút. Nhưng Cung Tuế Hàn trong sổ Thập tam sử, cũng chỉ biết mỗi Minh sử, chép quá nhiều lần rồi, không biết thì cũng phải biết. Chỉ là nàng không cách nào đem quyền mưu và thực tại áp dụng với nhau, lý luận và thực tại là hoàn toàn khác xa. Thế nên Cung Tuế Hàn đối với quyền mưu, vẫn như cũ giống tờ giấy trắng, không mấy may biết chút gì. Nói cách khác, nàng có thể biết nên tồn tại hiện tượng nào đó, nhưng tại sao tồn tại thì không biết. Giống như, nàng biết Hoàng đế có khi phải giết rất nhiều người, nhưng tại sao lại phải giết rất nhiều người, nàng không rõ lắm, chỉ là cảm thấy những kẻ đó chắc là không nghe lời lắm.

Sau khi Cung Tuế Hàn nghĩ ngợi lung tung xong, thấy Nguyên Mẫn vẫn như cũ đứng ở cửa sổ ngăn người, thân ảnh cho người khác cảm thấy vô cùng lạnh lùng, kì thật Hoàng thượng cũng là một hài tử cô đơn, Cung Tuế Hàn nghĩ, nàng luôn không để người khác tiếp cận, hề đến gần là hung dữ, Cung Tuế Hàn bĩu môi nghĩ đến, nhưng bản thân luôn thấy không phải tư vị, hoặc có thể do bản thân sợ cô đơn, nhìn thấy người khác cô đơn, nên mới có cảm giác thông bệnh tương lân, nên mới không nở thôi!

Cung Tuế Hàn mơ mơ hồ hồ cảm thấy, nàng rốt cuộc bị vấn đề gì vây lấy, không biết làm sao giải quyết, cứ phải làm một kẻ hiếu thắng, không chịu nói với người khác, tự mình giữ kín, sau đó không vui, sau đó... Kẻ đơn giản, suy nghĩ cũng đơn giản, việc có thể nói với người khác, thì chẳng phải việc khó khăn gì rồi, nếu không nói, thì cũng không thể tìm người khác giúp đỡ, lại càng khó hơn a!

Cung Tuế Hàn bò dậy, chạy đến sau lưng Nguyên Mẫn, vô cùng khê giật y phục của Nguyên Mẫn cái, tùy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn là còn chút đi chứng sợ!

Nguyên Mẫn xoay đầu, nói thật thì, Cung Tuế Hàn lại lần nữa khiến nàng bất ngờ rồi, nàng cứ nghĩ, Cung Tuế Hàn chịu giáo huấn rồi, sẽ biết sợ từ đó không dám ở trước mặt nàng làm càn, không ngờ lại phục hồi nhanh đến thế, Cung Tuế Hàn quả nhiên không phải người thường, phải nói gan nàng to hơn rồi, hay là nói nàng khuyết căn huyền.

Dễ dàng thấy, Cung Tuế Hàn vẫn còn chút sợ hãi, nhưng đôi mắt thì lấp lánh phát sáng, cực kì giống như sùng vật muốn lấy lòng, lại muốn được vỗ về.

"Hoàng thượng, ta nghĩ kĩ rồi!" Cung Tuế Hàn rất nghiêm túc nói với Nguyên Mẫn.

"Gi?" Nguyên Mẫn cảm thấy nói chuyện với Cung Tuế Hàn, tư duy phải nhảy nhót vô cùng nhanh, vì tư duy của Cung Tuế Hàn căn bản chẳng phải tư duy bình thường.

"Ta vẫn là quyết định thích người, cho dù người là người xấu cũng không sao, người giết bao nhiêu người cũng không sao." Cung Tuế Hàn vô cùng thận trọng nói.

Nguyên Mẫn không ngờ rằng Cung Tuế Hàn vẫn còn nghĩ về chuyện này, nàng lúc đó không hề để ý nó là thật, chỉ là lúc đó nghe thấy chữ thích, khiến bản thân nghĩ đến kí ức không vui về gì, và cũng giận lây cho Cung Tuế Hàn. Sau khi nàng phát tiết xong, sớm đã bình tĩnh lại rồi, nàng chỉ là cần một chỗ để phát tiết, nhưng rất ít có người nào, có thể để mình phát tiết, khi xưa vẫn luôn nhìn nhận. Kì thật cũng là, thân phận của Nguyên Mẫn Nguyên Mẫn cũng xác thực chỉ là thiếu nữ mười tám tuổi, ít nhiều cũng có chút tâm tính, chỉ là thứ tâm tính này, sau năm tuổi đã không dùng đến.

Nhưng nghe thấy vẻ nghiêm túc như thế này của Cung Tuế Hàn, cảm thấy rất buồn cười, Nguyên Mẫn đột nhiên cảm thấy, bị một người như thế thích cũng không tệ, chỉ ít sau này có thể tìm nàng trút giận. Bất quá cho dù không bị Cung Tuế Hàn thích, nàng cũng sớm đã đối với Cung Tuế Hàn trút không biết bao nhiêu cái giận rồi.

"Ta không thích người." Nguyên Mẫn muốn thấy phản ứng của Cung Tuế Hàn, trong tình cảnh không được đáp trả này, sẽ vẫn thích không?

"A?" Cung Tuế Hàn thất vọng cái, nhưng lại rất nhanh khôi phục lại, "Không sao, ta thích người là được rồi."

"Là kẻ xấu, giết bao nhiêu người cũng không sao?" Nguyên Mẫn lại hỏi, Nguyên Mẫn không thích Cung Tuế Hàn định ninh nàng là người tốt, vì nàng căn bản là không phải, hoặc sâu trong tiềm thức, nàng không hi vọng Cung Tuế Hàn sau này hối hận.

"Ân!" Cung Tuế Hàn gật đầu, việc này nàng đã nghĩ qua rồi, không vấn đề gì.

"Ngu ngốc!" Nguyên Mẫn thốt ra hai chữ, tuy rằng cảm thấy hành vi của Cung Tuế Hàn so với ngu ngốc không có gì khác, nhưng trong cách nhìn của nàng, làm một việc biết chắc không được đáp trả, chỉ có những kẻ ngu ngốc mới làm. Nhưng không hiểu vì sao, tâm tính lại tốt hơn nhiều.

"Hề?" Cung Tuế Hàn kì thật muốn phản bác một câu, thật ra ta không ngốc

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trên con đường ở Kinh thành, rộn ràng nhộn nhịp, người qua kẻ lại, thiên hạ thái bình này, thật náo nhiệt biết mấy.

Thiếu niên mang cảm, theo sau bạch y nữ tử. Thiếu niên trên người mặc bộ y phục màu xám tư chất không tốt lắm, gắt gao theo sau thiếu nữ, như sợ lạc mất ở đường phố phồn hoa này, thiếu niên khẽ cau mày, hẳn không thích Kinh thành, quá đông người rồi, chật chội và ồn ào, khiến người khác cảm thấy ngột ngạt. Và hẳn cũng có cảm giác, nếu không cẩn thận, Tiên sinh sẽ bị cái thành thị khiến người khác ngột ngạt này chôn vùi, và hẳn sẽ không thể nào tìm thấy nữa, Kinh thành khiến hẳn cảm thấy không thoải mái.

Nữ tử đi rất nhanh, đối với mỗi con đường ở Kinh thành cũng vô cùng thành thục, xem ra nàng chắc chắn đã từng có một khoản thời gian dài lưu lại Kinh thành.

"Nên tìm chỗ nghỉ ngơi thôi!" Thanh âm rất thanh đậm, khiến kẻ khác cảm thấy như nước thanh lương thấu triệt.

"Vâng!" Thiếu niên trả lời, nói thật thì, hẳn không hiểu vì sao tiên sinh lại vội vàng đến Kinh thành thế, trên đường đi rất gấp gáp, không hề nghỉ ngơi qua, bản thân là nam nhi cũng chịu không nổi rồi, tiên sinh lại không thấy mệt mỏi.

"Hôm nay là Mươi lăm tháng Bảy, là Quý tiết, nên hào hào tể tự, năm nay không sợ là năm yên phận gì đó, sợ là quý quái đặc biệt nhiều. Năm nay kì sự cũng nhiều, nghe nói Hỏa sơn tuyền trên Liên sơn, thế mà có cá sống, nên biết là, nhiệt độ ở Hỏa sơn tuyền giống như nước sôi vậy, thế mà lại có sinh vật sống, quả thần kì rồi, lại còn có người nói ban đêm trông thấy Phượng hoàng bay lượn trên đỉnh núi, đây chắc chắn là ăn nói hàm hồ, nhưng cũng lan truyền rất nhanh và sôi nổi."

"Đừng nói những thứ quái lực loạn thần đó, chính triều đình, đã có quái sự, Hoàng thượng hai hôm trước lại đích thân đi bái phỏng tiên Thái phó Dương Hòa, Dương đại nho, phải biết là, năm xưa vị Dương đại nho này chính là do năm xưa phản đối việc đương kim Hoàng thượng làm Thái tử mà bị bãi chức, Hoàng thượng lại có thể không tính toán chuyện trước kia mà đi bái phỏng, nghe nói lại còn ban thưởng Dương đại nho không ít, xem ra Hoàng thượng là một minh quân nhân hậu..."

"Thế thì..."

"Năm nay, Kinh thành chắc sẽ rất náo nhiệt, nghe bảo Hoàng thượng năm nay muốn nhân tiết Trung thu mà chiêu đãi thiên hạ một bữa, năm ngoái Hoàng thượng chẳng phải không mở Trung thu yến sao, nói là đợi năm nay mở luôn một lúc, nghe bảo Hoàng thượng muốn ở yến tiệc đích thân công bố người được chọn làm Quốc sư, đối với quốc sư không được sơ suất, phải vô cùng long trọng."

"Quốc sư? Nói đến mới nhớ, năm xưa Kị Dung Quốc sư đúng là thần nhân, nghe đâu là liệu sự như thần đấy, không biết hiện tại thần du hà phương rồi? Các người nói xem Quốc sư mới nhậm sẽ lợi hại thế nào, mới có thể vượt trội hơn so với Quốc sư trước đây?"

"Khó ô! Vượt trội, thì bọn ta không kì vọng, chỉ hi vọng đừng quá kém là được!"

"Không chỉ thế, còn nghe nói, phải mời thiên hạ đệ nhất cầm sư Liễu Húc cơ! Lại còn mời thiên hạ đệ nhất họa sư Phạm Tầm... Mời đều toàn là những nhân vật thiên hạ đệ nhất, xem ra không thành thiên hạ đệ nhất yến cũng không được..."

Trên trà lâu, chúng bá tánh xôn xao náo loạn thảo luận chuyện thiên hạ, thật vô cùng náo nhiệt, ai bước vào, cũng đều bị bầu không khí náo nhiệt như thế tuyên nhiễm, nhưng trên trà lâu có hai người, vẫn như cũ lãnh lãnh thanh thanh, không mấy may bị lôi kéo bởi bầu không khí náo nhiệt đó.

Thì ra là vậy, tiên sinh phải tham gia thiên hạ đệ nhất yến, xem ra Kinh thành không hoàn toàn vô dụng, tin tức lan truyền nhanh hơn nhiều so với những nơi khác.

Quang hoàn của thiên hạ đệ nhất cầm sư thật lớn, dưới vinh diệu vô hạn như thế, người vẫn có thể lãnh đạm với nó không nhiều. Mà Liễu Húc lại là một trong số đó. Như cũ bình tĩnh uống trà, ăn chút thức ăn thanh đậm, tựa hồ như tất cả mọi sự vật phiền nhiễu đều không liên quan đến nàng.

"Tiên sinh cần tham gia Trung thu yến?" Cung Bình hỏi.

Nữ tử điểm đầu, bèn không có ý định nói gì hơn, có những việc cần phải có cái kết, thế gian rất nhiều sự tình, không thể cứ vương bận vụ tâm, liễu liễu đảo hảo.

Cung Bình tuy rằng hiếu kì, thói quen tương xử nhiều năm nói với hẳn, tiên sinh không muốn nhiều lời, thì sẽ không nói thêm một chữ nào.

"Những ngày nay, chúng ta dừng chân ở đâu?" Cung Bình hỏi, thời gian hơn một tháng không hề ngắn.

"Vạn Phúc sơn trang." Liễu Húc hơi hột trả lời, cơ hồ như chỉ là đi đến nhà một người bình thường.

"Vạn Phúc sơn trang!" Cung Bình rất ngạc nhiên, gần đây tiên sinh cho hẳn thật lắm bất ngờ, Vạn Phúc sơn trang, được xưng là thiên hạ đệ nhất trang, nhất thiết phải có thân phận phi thường mới có thể vào đó.

"Liễu cầm sư, chờ đợi đã lâu rồi, cuối cùng cũng đến rồi!" Nam nhân trung niên cười híp mắt nói, là một tiểu diện hồ, cho người khác một cảm giác đây là

một nhân vật không đơn giản.

Liễu Húc khẽ điểm đầu biểu thị hồi đáp, đối với sự nhiệt tình của đối phương, Liễu Húc dường như quá lãnh đạm, cho dù đối phương xem ra lai lịch không hề nhỏ.

Nhưng tên nam nhân trung niên kia không hề biểu hiện ra vẻ bất mãn, như cũ cười híp cả mắt, giống như một người nhân hậu hiền lành. Nếu không phải vô cùng hiểu rõ tính tình của Liễu Húc, thì chính là được tu dưỡng vô cùng tốt, hiển nhiên nếu hẳn hiểu rõ tính cách của Liễu Húc, thì tu dưỡng cũng không tệ.

"Vị tiểu huynh đệ đây là?" Nam nhân trung niên kinh ngạc, người lãnh tình như thế, bên cạnh lúc nào lại xuất hiện thêm một người, đây chẳng phải tác phong của Liễu Húc.

"Học sinh, Cung Bình!" Liễu Húc trả lời.

"Tại hạ Tô Quân, Trang chủ của Vạn Phúc sơn trang, những ngày sau, nếu chiêu đãi không chu toàn, vẫn xin mong được bỏ qua cho." Tô Quân như cũ cười đến không thấy mắt, khuôn mặt có chút phát phúc, nhưng vô cùng... hữu thú, là hữu thú, vì Cung Bình không tìm ra được từ khác để hình dung.

"Tô trang chủ, cảm tạ chiêu đãi!" Cung Bình quả thật cũng không giỏi giao tiếp, nói xong cũng không nói gì nữa, tình cảnh có chút lạnh.

Tô Quân cũng không phải là dễ bụng, chỉ là cảm thấy, đúng là vật dĩ loại tự, đối sư đồ này ở cùng chỗ, chắc chắn nhân duyên rất tệ, đều là nhân vật rất lãnh tình. Liễu Húc đến rồi, thì mọi việc ổn rồi, phải biết danh sách mời của cái thiên hạ đệ nhất yến này đã sớm được định sẵn từ ba năm trước rồi, khi đó Tiên hoàng vẫn tại thế, là Tiên hoàng tự định, mà Liễu Húc cư nhiên lại xếp vị trí thứ năm, hẳn chỉ là không hiểu, tại sao một cầm sư không mấy quan trọng lại được xếp ở vị trí thứ năm. Nhưng Tiên hoàng chắc chắn có dụng ý của riêng mình, thế nên, hẳn nửa điểm cũng không được khinh suất!

Cho đến bây giờ, khách mời cũng đại khái đến được một nửa rồi, chỉ là những người xếp trước mười, trừ ba người đã đến, ngoài ra đều bật âm vô tín, mong là đừng xảy ra bất kì sơ xuất gì! Danh sách khách mời lại không trong tay mình, ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng chỉ là trước hôm bắt đầu yến tiệc một ngày mới biết, khách mời có phải quan trọng không, chỉ có xem thiệp mời mới có thể nhìn thấy tính quan trọng của nó. Quan trọng nhất có mười vị, thiệp mời là hoàng sắc, xem như khá quan trọng có ba mươi vị, thiệp mời là hồng sắc, và nhóm còn lại, thiệp mời lam sắc. Mười vị đầu tiên, hẳn chỉ biết được đích đến của sáu phần thiệp, còn lại bốn phần thiệp không hề hay biết. Mà trên tám thiệp cùng màu sắc lại còn có văn chương, mỗi phần đều có ám hiệu, căn cứ ám hiệu để xếp chỗ, ám hiệu đó chỉ có hắn và Hoàng thượng biết.

Mà thiệp mời của Liễu Húc chính là xếp tại đệ ngũ vị. Nói cách khác, Liễu Húc là lão tương hào của Tiên hoàng, xem ra có đôi phần đạo lý, nhưng người có khí chất xuất trần như thế, thật tại rất khó có liên hệ với truyền ngôn.

Yến tiệc lần này sẽ quan hệ trọng đại, đơn cử là người nhận vị trí Quốc sư, mọi người cũng đều đã bị liên quan rồi, và lại mỗi vị khách được mời đến đều là nhân vật trọng yếu. Tất cả công tác trừ bị yến hội, đều tại Vạn Phúc sơn trang, chỉ trước hôm khai yến một ngày, mới chuyển vào trong cung, ắt phải vạn phần thận trọng mới được.

Trong đó, quan trọng nhất trong số quan trọng tự nhiên sẽ là Quốc sư tương lai, Tô Quân đoán, thân phận vị Quốc sư tương lai này chắc chắn xếp thứ nhất mới phải.

"Trang chủ, Liễu Húc này chẳng qua chỉ là một cầm sư, tuy nói là ngự phong thiên hạ đệ nhất cầm sư, nhưng đối với triều đình mà nói, chẳng qua chỉ là có hay không cũng được, Trang chủ lại đích thân nghênh tiếp, có chút..." Tô Tiến, chương quỹ của thiên hạ đệ nhất trang.

"Người không hiểu Tiên hoàng, Liễu Húc này là cầm sư, mà Tiên hoàng đam mê cầm kì thi họa, trong đó lại lấy cầm họa làm trọng, thế nên thiên hạ đệ nhất cầm sư và thiên hạ đệ nhất họa sư đều xếp trong mười vị trí khách mời đầu." Phạm Tâm chính là xếp ngay vị trí thứ mười, nhưng Liễu Húc vì sao lại không xếp ngang hàng với Phạm Tâm? Đây là việc mà Tô Quân nghĩ mãi không thông, thế nên mới có phỏng đoán trước đó. "Yến hội này vốn dĩ là Tiên hoàng tự mình dự định mở, chỉ là..." Chỉ là không ngờ rằng, hẳn thế mà lại đột nhiên băng hà, đợi không được tới thiên hạ đệ nhất yến này. Nếu đã là do hắn tự muốn mở, mời một số người hẳn thích, thì cũng không có gì đáng ngờ cả.

"Thì ra là vậy, thiên hạ này e là chỉ có Trang chủ hiểu rõ Tiên hoàng nhất, dù sao thì giao tình của Trang chủ và Tiên hoàng cũng khá thâm sâu." Phạm Tiến như vừa tỉnh ngộ nói.

Tô Quân lay đầu, nhưng cười không nói, hẳn mới không hiểu được Nguyên Cương, quân tâm khó đoán, đặc biệt là Nguyên Cương sau cái chết của Quý Minh Diệp, nghĩ đến Quý Minh Diệp, Tô Quân lại một trận mất mát, nữ tử phong hoa tuyệt đại như thế, chỉ khanh chi hậu bất tái hữu rồi, thật có cảm thấy tiếc hận và thương cảm! Quý Minh Diệp cũng là gây được khúc đàn hay, hay là, Nguyên Cương là di tình tác dụng, nghĩ thế cũng thông được.

Đừng thấy Tô Quân hiện tại, trông cứ như một đại thúc mập mập hòa ái dễ gần ở nhà bên cạnh, kì thật hai mươi năm trước, hắn cũng là một chàng công tử phong độ phiến phiến, lúc đó, có biết bao nữ tử Kinh thành san bằng môn hạ muốn gả cho hắn, không nói đến gia tài vạn quán, người tuy không phải là Kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, nhưng cũng có thể xếp vào năm hạng đầu, thứ hai là Nguyên Cương, thứ nhất là Liễu Minh, cũng chính là thúc thúc của Liễu Húc. Chỉ là đến nay nam tử tài mạo lưỡng toàn vẫn chưa thấy, xuôi theo sự ăn mòn của tuổi tác, càng lúc càng dễ gần, nhưng chính là thiếu mất phần phong lưu hào phóng năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Diệp Dân ở nhà mất ba ngày, lại chưa thấy Nguyên Mẫn có chỉ thị gì, trong lòng có chút ngoài ý muốn, Hoàng Thượng trong lòng rốt cuộc có cái gì chủ ý? Này tựa hồ không phải Hoàng Thượng tác phong.

Hắn đoán ra nhiều khả năng rồi, lại không nghĩ tới chính là chính là như vậy một loại, rất làm cho người ta..... Rung động!

"Văn cảnh có từng nghe nói Hưống Thiên hoàng hậu?" Nguyên Mẫn mỉm cười hỏi, thoát nhìn tựa như thật cao hứng nói tới chính mình thân nhân.

"Hưống Thiên hoàng hậu?" mẹ ruột của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lúc này đột nhiên nhắc tới nàng, tựa hồ không phải đơn giản như vậy? Diệp Dân trong lòng bắt đầu bất an." Thần có nghe qua." Diệp Dân hiện hai mươi lăm tuổi, năm Minh Diệp chết, hắn đã bảy tuổi.

"Nghe thế nào?" Nguyên Mẫn nhíu mày hỏi, ánh mắt trong lúc đó hiện ra chút ôn nhu, thiếu phần uy nghiêm, có vẻ phi thường mong manh động lòng người. Nguyên Mẫn như vậy, Diệp Dân chưa từng gặp qua, có lẽ thông minh nam nhân sẽ không xem Nguyên Mẫn như nữ nhân, bởi vì như vậy rất nguy hiểm, bị như vậy nữ nhân hấp dẫn khác gì tự đào mồ chôn mình. Mà lúc này Diệp Dân mới ý thức được, Nguyên Mẫn kỳ thật là xinh đẹp nữ nhân, nếu, nàng không phải hoàng đế trong lời nói, kỳ thật chính là một cái phi thường xinh đẹp nữ nhân, nhưng là nàng là hoàng đế! Có rất nhiều cái không thể, nữ nhân bị tước đoạt tuổi trẻ xinh đẹp nên có quyền lực, ít nhất, này hình tượng kiên cường cũng không phải mọi người suy nghĩ, Diệp Dân có chút vì nàng cảm thấy được tiếc hận.

Nếu là nam nhân, lúc này rất khó bắt động tâm, nhưng là Diệp Dân thì không, hắn là một người lý trí nhiều hơn tình cảm, theo tính này mà nói, hắn cùng Nguyên Mẫn hơn người ở chỗ vì trong lòng tin tưởng, có thể dứt bỏ tình cảm. Tình cảm với bọn hắn mà nói cũng không là quan trọng nhất, cho nên người bình thường tốt nhất không cần yêu nhầm người như vậy, bởi vì hắn (nàng) có thể yêu lại người, nhưng là ở bọn hắn trong lòng, người như trước không phải quan trọng nhất, người có thể ở thời điểm cần thiết bị bọn hắn dứt bỏ, hơn nữa phi thường vô tình.

Bọn hắn này loại nhân, có thể lẫn nhau thương thức, cũng quá hiểu lẫn nhau, cho nên Diệp Dân có thể thay Nguyên Mẫn cảm đến tiếc hận, cũng không là thương tiếc. Nguyên Mẫn có thể phi thường hài lòng Diệp Dân, nhưng là cũng không hội tâm động.

Nguyên Mẫn có thể nói là tự lập nhân, nhưng là Diệp Dân kỳ thật không phải, này có lẽ là bọn hắn trong lúc đó khác nhau, Nguyên Mẫn có thể bởi vì chính mình mà dứt bỏ người khác, mà Diệp Dân khó có thể bởi vì rất nhiều người mà dứt bỏ một người, là người mình yêu nhất

Diệp Dân ý chí thiên hạ, nghĩ muốn làm chính là tri thế lương thần, cũng là cho thiên hạ, mà Nguyên Mẫn nghĩ muốn đương thịnh thế minh quân, nhưng cũng là vì chính mình.

"Một câu có thể hình dung, tài hoa hoành dật, hồng nhan bạc mệnh." Diệp Dân trả lời lại, kỳ thật ông trời đối nữ nhân phải so với đối nam nhân hà khác, tài mạo song toàn, luôn phải so với nam nhân dễ dàng bất hạnh.

Diệp Dân ở nhà mất ba ngày, lại chưa thấy Nguyên Mẫn có chỉ thị gì, trong lòng có chút ngoài ý muốn, Hoàng Thượng trong lòng rốt cuộc có cái gì chủ ý? Này tựa hồ không phải Hoàng Thượng tác phong.

Hắn đoán ra nhiều khả năng rồi, lại không nghĩ tới chính là chính là như vậy một loại, rất làm cho người ta..... Rung động!

"Văn cảnh có từng nghe nói Hưống Thiên hoàng hậu?" Nguyên Mẫn mỉm cười hỏi, thoát nhìn tựa như thật cao hứng nói tới chính mình thân nhân.

"Hưống Thiên hoàng hậu?" mẹ ruột của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lúc này đột nhiên nhắc tới nàng, tựa hồ không phải đơn giản như vậy? Diệp Dân trong lòng bắt đầu bất an." Thần có nghe qua." Diệp Dân hiện hai mươi lăm tuổi, năm Minh Diệp chết, hắn đã bảy tuổi.

"Nghe thế nào?" Nguyên Mẫn nhíu mày hỏi, ánh mắt trong lúc đó hiện ra chút ôn nhu, thiếu phần uy nghiêm, có vẻ phi thường mong manh động lòng người. Nguyên Mẫn như vậy, Diệp Dân chưa từng gặp qua, có lẽ thông minh nam nhân sẽ không xem Nguyên Mẫn như nữ nhân, bởi vì như vậy rất nguy hiểm, bị như vậy nữ nhân hấp dẫn khác gì tự đào mồ chôn mình. Mà lúc này Diệp Dân mới ý thức được, Nguyên Mẫn kỳ thật là xinh đẹp nữ nhân, nếu, nàng không phải hoàng đế trong lời nói, kỳ thật chính là một cái phi thường xinh đẹp nữ nhân, nhưng là nàng là hoàng đế! Có rất nhiều cái không thể, nữ nhân bị tước đoạt tuổi trẻ xinh đẹp nên có quyền lực, ít nhất, này hình tượng kiên cường cũng không phải mọi người suy nghĩ, Diệp Dân có chút vì nàng cảm thấy được tiếc hận.

Nếu là nam nhân, lúc này rất khó bắt động tâm, nhưng là Diệp Dân thì không, hắn là một người lý trí nhiều hơn tình cảm, theo tính này mà nói, hắn cùng Nguyên Mẫn hơn người ở chỗ vì trong lòng tin tưởng, có thể dứt bỏ tình cảm. Tình cảm với bọn hắn mà nói cũng không là quan trọng nhất, cho nên người bình thường tốt nhất không cần yêu nhầm người như vậy, bởi vì hắn (nàng) có thể yêu lại người, nhưng là ở bọn hắn trong lòng, người như trước không phải quan trọng nhất, người có thể ở thời điểm cần thiết bị bọn hắn dứt bỏ, hơn nữa phi thường vô tình.

Bọn hắn này loại nhân, có thể lẫn nhau thương thức, cũng quá hiểu lẫn nhau, cho nên Diệp Dân có thể thay Nguyên Mẫn cảm đến tiếc hận, cũng không là thương tiếc. Nguyên Mẫn có thể phi thường hài lòng Diệp Dân, nhưng là cũng không hội tâm động.

Nguyên Mẫn có thể nói là tự lập nhân, nhưng là Diệp Dân kỳ thật không phải, này có lẽ là bọn hắn trong lúc đó khác nhau, Nguyên Mẫn có thể bởi vì chính mình mà dứt bỏ người khác, mà Diệp Dân khó có thể bởi vì rất nhiều người mà dứt bỏ một người, là người mình yêu nhất

Diệp Dân ý chí thiên hạ, nghĩ muốn làm chính là trị thế lương thần, cũng là cho thiên hạ, mà Nguyên Mẫn nghĩ muốn đương thịnh thế mình quân, nhưng cũng là vì chính mình.

"Một câu có thể hình dung, tài hoa hoành dật, hồng nhan bạc mệnh." Diệp Dân trả lời lại, kỳ thật ông trời đối nữ nhân phải so với đối nam nhân hà khác, tài mao song toàn, luôn phải so với nam nhân dễ dàng bất hạnh.

"Tự nhiên như thế!" Nguyên Mẫn thận trọng hứa hẹn đến, nàng nghĩ hiểu Diệp Dân, chính mình nghĩ muốn trở thành một cái thịnh thế mình quân, có thể cũng không rất khó khăn. Nguyên Mẫn lúc trước tin dùng Diệp Dân, chính là trở thành một cái thịnh thế mình quân, nàng là cái loại người này, hoặc là chính là không làm, phải làm liền phải làm tốt nhất.

Một cái nghĩ muốn làm trị thế lương thần, một cái nghĩ muốn làm thịnh thế mình quân, có lẽ, giang sơn vận mệnh đều có định số!

Này tiền quốc dư nghiệt đã muốn uy hiếp đến nàng, Nguyên Mẫn trong lòng tuyệt đối không dung những người này, nàng không cho phép chính mình bị chịu yếu thế, nhưng là phải diệt trừ những người này, phải điều tra rõ, lấy Diệp Dân có thể lực, không khó tra được này đó, mà chính mình cùng với bị tra được, không bằng chính mình chủ động thẳng thắn, một phần sẽ làm Diệp Dân hướng chính mình, ít nhất, cũng có sự tin tưởng chính mình. Hoàng đế phải có nhiều ít tín nhiệm, mới có thể cho hắn biết việc này, mà làm thần tử Diệp Dân, được đề vương như thế tín nhiệm, trừ lại Nguyên Mẫn, người nào hoàng đế có thể cho hắn tốt nhất sân khấu diễn, Diệp Dân là cái người thông minh, tự nhiên biết này trong đó lợi hại quan hệ, thần tử có thần tử sinh tồn phép tắc, mà hoàng đế có hoàng đế ngự thần thuật.

Vốn, Nguyên Mẫn đã sớm kế hoạch tốt, đối chính mình phán đoán, có tám phần nắm chắc, này tám phần là đối Diệp Dân nhân cách tín nhiệm, nhưng là bởi vì Tình Dịch xuất hiện làm cho đề phòng, mà bắt đầu dao động không chừng, này đối với Nguyên Mẫn mà nói, mềm dẻo quả không phải chuyện tốt, làm hoàng đế nàng ứng có quyết đoán cùng phách lực là không thể khuyết, một khi bỏ qua tiên cơ, nhất định làm cho chính mình mất lợi thế.

Mà ngay tại Nguyên Mẫn tính toán không chừng thời điểm, Cung Tuế Hàn bắt tri bắt giác ngắm Nguyên Mẫn một phen, này có lẽ là Cung Tuế Hàn nằm mơ cũng chưa nghĩ tới, chính mình lơ đãng, tả hữu Nguyên Mẫn quyết định.

Sự tình là như thế này, lúc ấy Cung Tuế Hàn thổ lộ sau, Nguyên Mẫn mắng câu ngu ngốc, tuy nhiên mắng thì mắng, lạnh như băng hơi thở đã không thấy, nhiều phần hiềm thấy ôn nhu. Cung Tuế Hàn như con chó nhỏ, đối Nguyên Mẫn cảm xúc biến hóa, vẫn là có vài phần miễn cảm độ, nếu Nguyên Mẫn tâm tình tốt lắm, vậy đại biểu Hoàng Thượng lúc này hảo nói chuyện, đây là Cung Tuế Hàn, ở cùng Nguyên Mẫn ở chung nửa năm tới ra kết luận. Kia nàng sẽ không dùng sợ Nguyên Mẫn hung hăng với nàng, lúc này Nguyên Mẫn cho dù đập nàng, cũng không có nhiều ít dọa chết người, nàng không sợ lúc này Nguyên Mẫn, cho nên lúc này cùng Nguyên Mẫn nói chuyện không chút cảm kích

"Hoàng Thượng có gì phiền lòng sự đâu?" Cung Tuế Hàn quan tâm hỏi, nàng nghĩ đến lợi hại Hoàng Thượng hẳn là gì đều có thể giải quyết mới là.

"Ngươi tò mò cái gì?" Vốn tâm tình hảo đó Nguyên Mẫn, bị nàng nhắc tới tình, lại có đó phiền lòng, cho nên có chút không tức giận nổi lên.

"Không có gì, chính là nhìn đến Hoàng Thượng phiền lòng, ta xem khó chịu." Cung Tuế Hàn buồn buồn nói, nàng cảm thấy được đau lòng.

Nếu là lời này người khác nói đi ra, Nguyên Mẫn lại đắc nghĩ muốn chán, đối ngay chủ đề, nhưng là Cung Tuế Hàn nói, cũng tự nhiên nghe.

"Ngươi sẽ không hiểu được!" Nguyên Mẫn ngữ khí có chút suy yếu, Nguyên Mẫn cơ hồ không trước mặt người khác yếu thế, có, cũng là có mục tính, mà lúc này như vậy từ tâm mà phát yếu thế, thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Ngươi không nói, ta làm sao hiểu được, bất quá, Hoàng Thượng giống như ở sợ gì? Chẳng lẽ cũng....." Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng sợ chết, Cung Tuế Hàn đoán được, bất quá ở nàng tâm trong mắt Hoàng Thượng giống như không sợ trời, không sợ, ai có thể nguy hại đến nàng đâu?

"Ngươi nghĩ đến ai đều với ngươi giống nhau sợ chết a!" Nguyên Mẫn có chút tức giận, bị Cung Tuế Hàn người như vậy xem thường, Nguyên Mẫn phi thường không thích, nhưng thật ra không nghĩ tới, đối Cung Tuế Hàn không nói nói ra tâm tư, hiện tại thật vài phần có thể tâm linh thần hội, xem ra nàng bắt đầu có chút hiểu biết Cung Tuế Hàn có lối suy nghĩ.

"Nga..... Bất quá, nếu còn không sợ tử, kia còn có gì đáng sợ? Chết, gì đều không được!" Cung Tuế Hàn nói rất có vài phần triết lý, đương nhiên trong đó có một tiểu bộ phận vì chính mình sợ chết giải vây. Nhưng thật ra như vậy một câu Cung Tuế Hàn không chút để ý nói trong lời nói, như thế Cung Tuế Hàn ngày mai có thể sẽ chết, làm cho Nguyên Mẫn đem dao động quyết tâm lại định xuống dưới.

Đúng a, Nguyên Mẫn người rốt cuộc sợ cái gì đâu? Chết còn không sợ, thì sợ gì? Nguyên Mẫn hỏi chính mình, nhiều nhất nhiều nhất, bất quá là có có thể thất bại mà thôi, lại không phải nhất định thất bại, Nguyên Mẫn chẳng lẽ thắng không nổi sao không? Có tám phần nắm chắc, vì sao không đánh cược? Nguyên Mẫn khi nào người trở nên như thế nhất gan? Nguyên Mẫn lâm vào trầm tư, mà Cung Tuế Hàn còn tại một bên phiên toái không ngừng.

Lập tức, Nguyên Mẫn quyết định.

Mà Nguyên Mẫn không biết chính là, kỳ thật nàng đẩy lòng đối Cung Tuế Hàn là có chín phần tín nhiệm, còn có là Nguyên Mẫn đối ai đều không động giới tâm. Thế nhưng, Nguyên Mẫn có ngày có thể hoàn toàn tin tưởng Cung Tuế Hàn, kia Cung Tuế Hàn hạnh phúc ngày đã tới rồi. Nếu nói Cung Tuế Hàn chỉ dùng chút cố gắng, liền được đến Nguyên Mẫn chín phần tín nhiệm, như vậy Nguyên Mẫn mất khác tín nhiệm, đâu cần Cung Tuế Hàn chín phần cố gắng.

Tiền cảnh như trước không quá lạc quan!

Chương 28

"Tự nhiên như thế!" Nguyên Mẫn thận trọng hứa hẹn đến, nàng nghĩ hiểu Diệp Dân, chính mình nghĩ muốn trở thành một cái thịnh thế minh quân, có thể cũng không rất khó khăn. Nguyên Mẫn lúc trước tin dùng Diệp Dân, chính là trở thành một cái thịnh thế minh quân, nàng là cái loại người này, hoặc là chính là không làm, phải làm liền phải làm tốt nhất.

Một cái nghĩ muốn làm trị thế lương thần, một cái nghĩ muốn làm thịnh thế minh quân, có lẽ, giang sơn vận mệnh đều có định số!

Này tiền quốc dư nghiệt đã muốn uy hiếp đến nàng, Nguyên Mẫn trong lòng tuyệt đối không dung những người này, nàng không cho phép chính mình bị chịu yếu thế, nhưng là phải diệt trừ những người này, phải điều tra rõ, lấy Diệp Dân có thể lực, không khó tra được này đó, mà chính mình cùng với bị tra được, không bằng chính mình chủ động thẳng thắn, một phần sẽ làm Diệp Dân hướng chính mình, ít nhất, cũng có sự tin tưởng chính mình. Hoàng đế phải có nhiều ít tín nhiệm, mới có thể cho hắn biết việc này, mà làm thần tử Diệp Dân, được đề vương như thế tín nhiệm, trừ lại Nguyên Mẫn, người nào hoàng đế có thể cho hắn tốt nhất sân khấu diễn, Diệp Dân là cái người thông minh, tự nhiên biết này trong đó lợi hại quan hệ, thần tử có thần tử sinh tồn phép tắc, mà hoàng đế có hoàng đế ngự thần thuật.

Vốn, Nguyên Mẫn đã sớm kế hoạch tốt, đối chính mình phán đoán, có tám phần nắm chắc, này tám phần là đối Diệp Dân nhân cách tín nhiệm, nhưng là bởi vì Tình Dịch xuất hiện làm cho đề phòng, mà bắt đầu dao động không chừng, này đối với Nguyên Mẫn mà nói, mềm dẻo quả không phải chuyện tốt, làm hoàng đế nàng ứng có quyết đoán cùng phách lực là không thể khuyết, một khi bỏ qua tiên cơ, nhất định làm cho chính mình mất lợi thế.

Mà ngay tại Nguyên Mẫn tính toán không chừng thời điểm, Cung Tuế Hàn bắt tri bắt giác ngấm Nguyên Mẫn một phen, này có lẽ là Cung Tuế Hàn nằm mơ cũng chưa nghĩ tới, chính mình lơ đãng, tả hữu Nguyên Mẫn quyết định.

Sự tình là như thế này, lúc ấy Cung Tuế Hàn thô lộ sau, Nguyên Mẫn mắng câu ngu ngốc, tuy nhiên mắng thì mắng, lạnh như băng hơi thở đã không thấy, nhiều phần hiềm thấy ôn nhu. Cung Tuế Hàn như con chó nhỏ, đối Nguyên Mẫn cảm xúc biến hóa, vẫn là có vài phần nể cảm độ, nếu Nguyên Mẫn tâm tình tốt lắm, vậy đại biểu Hoàng Thượng lúc này hảo nói chuyện, đây là Cung Tuế Hàn, ở cùng Nguyên Mẫn ở chung nửa năm tới ra kết luận. Kia nàng sẽ không dùng sợ Nguyên Mẫn hung hăng với nàng, lúc này Nguyên Mẫn cho dù đập nàng, cũng không có nhiều ít dọa chết người, nàng không sợ lúc này Nguyên Mẫn, cho nên lúc này cùng Nguyên Mẫn nói chuyện không chút cảm kích

"Hoàng Thượng có gì phiền lòng sự đâu?" Cung Tuế Hàn quan tâm hỏi, nàng nghĩ đến lợi hại Hoàng Thượng hẳn là gì đều có thể giải quyết mới là.

"Người tò mò cái gì?" Vốn tâm tình hảo đó Nguyên Mẫn, bị nàng nhắc tới tình, lại có đó phiền lòng, cho nên có chút không tức giận nổi lên.

"Không có gì, chính là nhìn đến Hoàng Thượng phiền lòng, ta xem khó chịu." Cung Tuế Hàn buồn buồn nói, nàng cảm thấy được đau lòng.

Nếu là lời này người khác nói đi ra, Nguyên Mẫn lại đắc nghĩ muốn chán, đối ngay chủ đề, nhưng là Cung Tuế Hàn nói, cũng tự nhiên nghe.

"Người sẽ không hiểu được !" Nguyên Mẫn ngữ khí có chút suy yếu, Nguyên Mẫn cơ hồ không trước mặt người khác yếu thế, có, cũng là có mục tính, mà lúc này như vậy từ tâm mà phát yếu thế, thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Người không nói, ta làm sao hiểu được, bất quá, Hoàng Thượng giống như ở sợ gì? Chẳng lẽ cũng....." Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng sợ chết, Cung Tuế Hàn đoán được, bất quá ở nàng tâm trong mắt Hoàng Thượng giống như không sợ trời, không sợ , ai có thể nguy hại đến nàng đâu?

"Người nghĩ đến ai đều với người giống nhau sợ chết à!" Nguyên Mẫn có chút tức giận, bị Cung Tuế Hàn người như vậy xem thường, Nguyên Mẫn phi thường không thích, nhưng thật ra không nghĩ tới, đối Cung Tuế Hàn không nói nói ra tâm tư, hiện tại thật vài phần có thể tâm linh thần hội, xem ra nàng bắt đầu có chút hiểu biết Cung Tuế Hàn có lối suy nghĩ.

"Ngà..... Bất quá, nếu còn không sợ tử, kia còn có gì đáng sợ? Chết, gì đều không được!" Cung Tuế Hàn nói rất có vài phần triết lý, đương nhiên trong đó có một tiểu bộ phận vì chính mình sợ chết giải vây. Nhưng thật ra như vậy một câu Cung Tuế Hàn không chút để ý nói trong lời nói, như thế Cung Tuế Hàn ngày mai có thể sẽ chết, làm cho Nguyên Mẫn đem dao động quyết tâm lại định xuống dưới.

Đúng a, Nguyên Mẫn người rốt cuộc sợ cái gì đâu? Chết còn không sợ, thì sợ gì? Nguyên Mẫn hỏi chính mình, nhiều nhất nhiều nhất, bất quá là có thể thất bại mà thôi, lại không phải nhất định thất bại, Nguyên Mẫn chẳng lẽ thắng không nổi sao không? Có tám phần nắm chắc, vì sao không đánh cược? Nguyên Mẫn khi nào người trở nên như thế nhất gan? Nguyên Mẫn lâm vào trầm tư, mà Cung Tuế Hàn còn tại một bên phiền toái không ngừng.

Lập tức, Nguyên Mẫn quyết định.

Mà Nguyên Mẫn không biết chính là, kỳ thật nàng đáy lòng đối Cung Tuế Hàn là có chín phần tín nhiệm, còn có là Nguyên Mẫn đối ai đều không động giới tâm. Thế nhưng, Nguyên Mẫn có ngày có thể hoàn toàn tin tưởng Cung Tuế Hàn, kia Cung Tuế Hàn hạnh phúc ngày đã tới rồi. Nếu nói Cung Tuế

Hàn chỉ dùng chút cố gắng, liền được đến Nguyên Mẫn chín phân tín nhiệm, như vậy Nguyên Mẫn mặt khác tín nhiệm, đầu cần Cung Tuế Hàn chín phân cố gắng.

Tiền cảnh như trước không quá lạ quan!

Lộ phương tự nhiên không hiểu biết Cung Tuế Hàn như vậy tâm tư, còn nghĩ nàng thích thượng tiên sinh. Khẩn trương, thuần túy là bình phạm có tiểu dân đối mặt bất phạm nhân vật khi, nhiều ít đều sẽ có đó khẩn trương, cho dù không phải Cung Tuế Hàn, mặt khác bình phạm nhân cũng sẽ có. Hàm mộ, tự nhiên đã nghĩ nhiều thấy, tự ti khi sẽ không muốn gặp, đương nhiên, Cung Tuế Hàn tự ti thời điểm có điều, so sánh ít. Tựa như người bình thường, liền xinh đẹp nhân, đều hội nhiều xem cho thỏa, kỳ thật tính chất đều là giống nhau. Cho nên Cung Tuế Hàn nghĩ muốn thân cận bất phạm nhân vật, cũng là như thế.

Bất quá, dùng như vậy lý luận, Nguyên Mẫn với nàng mà nói, cũng là bất phạm, nhưng là Cung Tuế Hàn lại cho tới bây giờ chưa từng tâm sinh khẩn trương quá, trong lòng trừ bỏ hội nhớ nhưng, thật không có mặt khác. Đây là cảm tình tác dụng, mà Cung Tuế Hàn lại biểu hiện đầm đìa tần trí, ít có người có thể so sánh.

"Cứ nghe, Cung thư tá tả có một tay hảo tự, không biết có không thể ta viết tả đồ vật này nọ, ta gần nhất thời gian không nhiều lắm, Lâm đại nhân tu thư, có tài liệu phải ta chuẩn bị, hy vọng Cung thư tá có thể giúp sao tả, tài liệu ta đã muốn chuẩn bị tốt." Lâm Trọng Văn tu thư, Nguyên Mẫn lệnh triều đình tất cả quan viên toàn bộ phối hợp, mà Diệp Dân lấy này theo thiên đạo gia học nói, nhân nói đến từ hần phụ trách sửa sang lại.

Nói thật sự Cung Tuế Hàn có chút dọa đến, Diệp Dân như vậy lợi hại nhân, như thế nào kêu chính mình hỗ trợ, quả thực có chút bất khả tư nghị,"A a..... Làm sao..... Ta sẽ giúp ngươi sao....." Cung Tuế Hàn hơi lấp bắp, rất kinh ngạc, xem ra chính mình cũng không là hoàn toàn vô dụng, Cung Tuế Hàn lại bắt đầu ngây ngô cười, tự tin tâm lại khôi phục.

Diệp Dân đối Cung Tuế Hàn ngốc ngốc biểu hiện, nhưng thật ra lại thần nhiên cười, Cung Tuế Hàn vốn là hoàng đế bên người, sự tình như thế nào cũng không có thể không kể đến hần, nhưng Cung Tuế Hàn chính là sẽ làm nhân cảm giác yên tâm nhân, làm cho người ta cảm giác thực thân thiết. Diệp Dân đối ai đều thân thiết, nhưng là không phải tất cả nhân, hần đều có thể cảm thấy được yên tâm. Hần đột nhiên nhớ tới, cái kia đối mọi chuyện đều không chút để ý Lâm Trọng Văn, đối Cung Tuế Hàn cũng là đối xử phi thường bất đồng, có lẽ cũng là này nguyên nhân đi! Tự nhiên hần không thể tưởng được mặt khác có thể. Cung Tuế Hàn như vậy nhân, có thể ở cung đình sinh tồn, thật sự là cái kỳ tích, nhưng là nghĩ lại lại cảm thấy được thú vị.

Cung Tuế Hàn, là cái có thể làm cho người ta phóng túng tâm tình nhân, Diệp Dân nghĩ đến.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng....." Cung Tuế Hàn cao hứng gọi vào.

"Có việc gì?" Nguyên Mẫn hỏi, nếu là bình thường thế nào cũng phải giáo huấn một chút Cung Tuế Hàn, cùng nàng nói bao nhiêu lần, không cần ở ngự thư phòng ồn ào, nhưng là hiện tại tâm tình không tồi, cũng không đi giáo huấn Cung Tuế Hàn.

"Diệp Dân bảo ta hỗ trợ!" Cung Tuế Hàn cao hứng nói, kỳ thật Cung Tuế Hàn có khác dụng tâm, Cung Tuế Hàn như vậy nói là muốn nói cho Nguyên Mẫn, Cung Tuế Hàn kỳ thật cũng không là hoàn toàn vô dụng người, Diệp Dân như vậy lợi hại mọi người có thời điểm cầu chính mình, xem ra vẫn là có cạnh tranh cơ hội.

Nguyên Mẫn làm sao biết Cung Tuế Hàn về điểm này tiểu tâm, hơn nữa Cung Tuế Hàn hoàn toàn là nhiều lự, Nguyên Mẫn trong lòng bọn hần hai cái căn bản không đủ có thể sánh bằng tính, hơn nữa cho tới bây giờ không có khả năng lấy đến so với. Bất quá Nguyên Mẫn quả thật tò mò, Diệp Dân có thể có cái gì sự có thể làm cho Cung Tuế Hàn làm, Diệp Dân không phải cái loại này hội chủ động phiền toái người khác nhân.

"Hần gọi ngươi làm cái gì đâu?"

"Hần bảo ta giúp hần sao thư!" Cao hứng miệng đều nhanh liệt đến mí mắt.

Nguyên Mẫn nghe xong trực tiếp nghĩ muốn chém Cung Tuế Hàn, như vậy điểm sự, ngay cả việc nhỏ đều xưng không nổi, chỉ có thể là xem như nhân sự, có thể làm cho Cung Tuế Hàn như vậy lấy mà nói sự. Kia có thể kêu hỗ trợ sao không, chỉ cần phản phó liền hành, dù sao Diệp Dân quan chức phải so với Cung Tuế Hàn lớn hơn rất nhiều. Tự nhiên hoàng đế việc nhỏ, có thể chính là tiểu dân đại sự, mà Cung Tuế Hàn này tiểu dân trừ bỏ tiến ngục giam lần đó, liền cho tới bây giờ chưa từng có đại sự, cho nên hai người đối việc nhỏ, đại sự khái niệm là bất đồng. Nguyên Mẫn cái gọi là đại sự, rồi Cung Tuế Hàn thật sự quá xa.

"Điểm ấy việc nhỏ, ngươi vì sao như thế cao hứng?" Đây là Nguyên Mẫn sở không thể lý giải, Cung Tuế Hàn tuy nhiên thoát nhìn vô hại, nhưng là cũng không như là hội nhạc vu trợ nhân nhân.

Cung Tuế Hàn nghe xong sừng sốt, chính mình về điểm này không riêng cần thận nghĩ, tự nhiên không thể nói, chính là cười hi hi:"Này..... A a....."

"Hoàng Thượng ngồi lâu như vậy, có mệt hay không, nếu có, ta thế ngươi mát xa?" Cung Tuế Hàn nói chuyện luôn miệng, nhưng là tay đã muốn đáp đến Nguyên Mẫn bả vai, không ai so với Cung Tuế Hàn có là gan lớn hơn, quả thực chán sống!

Bất quá, không thể không nói chính là, Cung Tuế Hàn mát xa kỹ thuật cũng là phi thường không tồi, xem ra, kỳ thật Cung Tuế Hàn cũng rất có thiên phú, phạm là sự thường xuyên làm, đều có thể làm không tồi, ví như viết chữ, bởi vì thường xuyên chép thư, mà đem chữ viết không tồi, mà làm bánh mì, bởi vì thường xuyên ăn, mà làm nhiều, cũng làm không tồi, mà mát xa, bởi vì mới trước đây cũng thường xuyên cấp nàng nướng thân, cũng là không tồi! Bất quá, Cung Tuế Hàn không phải cái cần mau nhân, bằng không ưu điểm liền càng nhiều, khi đó Lâm Trọng Văn khen nàng thời điểm, cũng có thể đúng lý hợp tình, mà chẳng phải tâm hư!

Mà sự tình cũng kỳ quái, phàm là bên người ai đối chính mình hảo , Nguyên Mẫn nhất định phải hảo hảo từ tế một phen, nhưng là, từ Cung Tuế Hàn thổ lộ lúc sau, Nguyên Mẫn cảm thấy được Cung Tuế Hàn đối chính mình đương nhiên phải hảo, mà liền theo lý thường đương nhiên hưởng thụ Cung Tuế Hàn đối chính mình thật là tốt, mà không giống trước kia nặng lòng nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lâm Trọng Văn bề bộn nhiều việc, Nguyên Mẫn phải soạn sử sách, dù sao là chưa từng có ai làm, cho nên, gần như sửa sang lại tài liệu, liền tiêu phí không ít thời gian. Nhưng là Lâm Trọng Văn cảm xúc phi thường mất hứng, gần nhất Cung Tuế Hàn rất ít đến bên này, cho dù đến, đề tài về Nguyên Mẫn bị nhắc tới số lần nhiều lắm, tựa hồ cùng Nguyên Mẫn được thực gần, chẳng lẽ người Cung Tuế Hàn thích là Nguyên Mẫn? Lâm Trọng Văn một chút đều không thích loại này đoán, phi thường không thích, trong lòng có loại rối rắm mà mơ hồ làm đau cảm giác. Vì cái gì đâu? Lâm Trọng Văn trong lòng giãy dụa, chẳng lẽ là chính mình thích Cung Tuế Hàn, chẳng lẽ chính mình có vấn đề, vì sao cổ tình là Cung Tuế Hàn như vậy không chớp mắt nhân. Nhưng là Cung Tuế Hàn thích nữ nhân, điều này làm cho Lâm Trọng Văn thực giãy dụa, nếu hai cái hai cái nam nhân yêu nhau, hẳn cũng phải có nhất định tư nghĩ muốn giãy dụa có thể, nhưng là không phân yêu, tựa hồ ngay cả giãy dụa cơ hội đều không có, hẳn cảm thấy tâm khó chịu đặc lợi hại, cảm tình vừa mạnh mẽ đã bị tòi tòi, nhưng là lại như cỏ dại, cắt không đứt.

Cổ tình, Cung Tuế Hàn ai không thích, vì cái gì cổ tình là Nguyên Mẫn, tùy tiện một cái cung nữ hoặc ai khác đều sẽ không làm cho Lâm Trọng Văn cảm thấy như thứ khó chịu cảm giác, Nguyên Mẫn cùng Cung Tuế Hàn, ngay cả nghĩ đều không thể nghĩ, Nguyên Mẫn không phải bình thường nữ nhân, vô tình chí cực, bất luận kẻ nào so với giang sơn bất quá là con kiến nhỏ xíu.

Mà Cung Tuế Hàn như vậy người, sợ là ở nàng xem đến càng không đủ đạo, Nguyên Mẫn có thể đem Cung Tuế Hàn để vào mắt sao không? Sợ là không thể, Độc Cô Giới đẳng vĩ đại nam nhân, đều không thể nhập Nguyên Mẫn trong mắt. Cho dù đặt ở trong mắt, một khi nguy hại đến nàng, chút không do dự liền trừ đi, Tinh Dịch chết, Lâm Trọng Văn là phi thường khiếp sợ , Nguyên Mẫn cùng Tinh Dịch lúc đó, bọn hắn mấy đều thấy rất rõ ràng, nhớ rõ năm đó Nguyên Mẫn, đối Tinh Dịch vạn phần ý lại, trong mắt nồng đậm tình cảm là không lừa người, nhưng là lại có thể ở ngàn gún thời gian, nói giết liền giết, ngay cả tra cho rõ đều không có, Lâm Trọng Văn vẫn cảm thấy được năm đó sự kiện có điều nghi vấn, nhưng lại tìm không ra sơ hở. Khi đó Lâm Trọng Văn liền ý thức được, Nguyên Mẫn không phải bình thường nữ nhân, Tinh Dịch thật sự phản bội, bình thường nữ nhân cũng không có thể ở như vậy trong thời gian ngắn làm ra lựa chọn, mười ba năm cảm tình, nói đoạn liền đoạn, ngay cả do dự thời gian đều không có. Nguyên Mẫn với nam nhân mà nói là có độc , hẳn không hiểu như vậy nữ nhân làm sao tốt lắm, Tinh Dịch mê, Độc Cô Giới cũng mê, hiện tại ngay cả Cung Tuế Hàn như vậy khuyết cân nào đều mê, xem ra thích Nguyên Mẫn nam nhân đều là đồ ngốc, Lâm Trọng Văn tức khí nghĩ đến. Hắn trong lòng hiểu được, Nguyên Mẫn cười lộ lên đẹp tựa mẫu đơn, Nguyên Mẫn ôn nhu giống phong tình vạn chủng, Nguyên Mẫn ánh mắt mê nhân cơ hồ không người có thể địch, chính là như vậy Nguyên Mẫn quá ít xuất hiện, Lâm Trọng Văn cùng Nguyên Mẫn nhận thức mười ba năm, cũng chỉ vài lần, thấy rất ít mà lại ít. Ở Lâm Trọng Văn xem ra, đem cảm tình đầu nhập đến bên trong, mà nhận về cực thấp, thấy thế nào đều là bất kể phí tổn , rất ngốc. Tinh Dịch hoàn hảo đó, mà Độc Cô Giới hồi báo cơ hồ tốt, nhưng là kết cục đều không tốt lắm, hẳn không hy vọng Cung Tuế Hàn cũng trở thành như vậy một cái. Lâm Trọng Văn không biết, ở cảm tình thượng, căn bản không có biện pháp tính đặc như vậy rõ ràng, hẳn phía trước chính là không có gặp được đúng người, không có gặp được một cái làm cho hắn bất kể phí tổn người, nhưng là hiện tại, hẳn cũng cho tới bây giờ không nghĩ tới, Cung Tuế Hàn có thể hồi báo hắn cái gì.

Lâm Trọng Văn vẫn không tin, Tinh Dịch đối Nguyên Mẫn cảm tình là giả . Một cái nam nhân đối nữ nhân kia cực cẩn thận, không chỉ chiều cô, suốt mười ba năm, nếu có giả, không có khả năng không có một tia sơ hở, tính cả làm nam nhân chính mình đều cảm thấy được, chính mình không có khả năng đối một cái nữ nhân..... được rồi, hiện tại là nam nhân, có thể giống Tinh Dịch kia làm được.

Hơn nữa ở bên trong có lẽ Cung Tuế Hàn vĩnh viễn không thể tương tượng, Cung Tuế Hàn cho tới bây giờ không biết, cũng cho tới bây giờ không nghĩ, Cung Tuế Hàn không phải người có thể nghĩ đến tương lai, chính là một cái phi thường đơn giản người. Lâm Trọng Văn phi thường thay Cung Tuế Hàn lo lắng, hẳn hy vọng Cung Tuế Hàn thích, chính là ở mặt ngoài thích, chính là bị Nguyên Mẫn sắc đẹp hấp dẫn, là một loại phu thiên mê luyến, như vậy không có kết quả, Cung Tuế Hàn cũng sẽ không bị thương, hy vọng đơn giản nhân thích cũng có thể đơn giản.

Cung Tuế Hàn thích là đơn giản, nhưng là đơn giản không đại biểu không thực.

Càng phát ra đơn giản nhân, thích cùng yêu, việt không sấm tặc chất, này có lẽ mới là Lâm Trọng Văn trong lòng chân chính tới lo lắng .

Lâm Trọng Văn đột nhiên rất muốn thấy Cung Tuế Hàn, hẳn nhớ rõ Cung Tuế Hàn tuy nhiên không chớp mắt, nhưng là cười lộ lên, tuy ngốc, nhưng là thực đáng yêu, bên phải có cái không sâu má lúm đồng tiền, cười lộ lên mới có thể xuất hiện, tuy nhiên chỉ có một bên, nhưng là lại làm cho người ta cảm giác phi thường thoải mái, trong mắt có điểm tặc quang, nhưng là lại làm cho người ta liếc mắt một cái nhìn thấu, có điểm cẩn thận nhân, cũng không đồng ý mấy chuyện xấu, cả ngày không tâm không phé khoái hoạt , có lẽ, hẳn có chính là chính mình khuyết thiếu khoái hoạt, phàm là có thể nghĩ muốn đắc thâm nhân, đều không dễ dàng khoái hoạt.

Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn, ta rốt cuộc nên lấy người như thế nào cho phải đâu?

Có lẽ phàm là có chút lợi hại nhân, đều có thể kèm chế tình cảm.

Cung Tuế Hàn may mắn mang cảm giác, không khí lưu động chính là sự yên lặng cùng ấm áp, Cung Tuế Hàn nói nhiều trở nên im lặng, nàng sợ đánh loạn loại này cảm giác, loại này cảm giác, làm cho nàng nhớ tới, nương thân còn tại thời điểm, đó là chúng ấm áp, là một loại không hề cảm thấy cô đơn cảm giác.

Nguyên Mẫn nhắm mắt lại, vô luận là thân thể vẫn là tâm hồn, đều cảm giác được thoải mái, nàng thích giờ phút này sự yên lặng, nàng có thể không nghĩ rất nhiều chuyện tình, có thể không đi xử lý vĩnh viễn đều xử lý không xong sự, của nàng đại não vĩnh viễn đều là bị rất nhiều sự tình chiếm, ít có rảnh hạ thời điểm, một khi không nhân xuống dưới, nàng còn có rất nhiều bất lực cảm đi ra, cho nên nàng không dám nhân xuống dưới, giống giờ phút này như vậy sự yên lặng cùng thoải mái, từ đương trừ quân sau sẽ không lại có.

Nguyên Mẫn trước kia hội nghĩ muốn, nếu chính mình không phải hoàng đế, tính nét cùng cuộc sống tuyệt đối không phải như vậy, nhưng là nàng hiện tại đã muốn không nghĩ, nàng đã muốn là hoàng đế, không thay đổi được, nghĩ nhiều chỉ biết trở nên yếu đuối. Nàng là không thể yếu đuối cũng không cho phép yếu đuối, này thiên hạ không cần một cái yếu đuối hoàng đế.

Cung Tuế Hàn có một đôi bàn tay thực khéo léo, ngón tay thon dài, nghe nói ngón tay chiều dài cùng thân cao là tỉ lệ thuận, Cung Tuế Hàn so với bình thường nữ tử cao, nhưng là không tính rất cao, bởi vì, bên người nàng nam tử đều cao nàng nửa cái đầu. Cung Bình, tiên sinh còn có Lâm Trọng Văn đều cao, cũng may những người này đều không phải vai u thịt bắp người, bằng không, Cung Tuế Hàn phải có sợ hãi cảm. Cha Cung Tuế Hàn là người phi thường cao cùng uy vũ, thường xuyên đem nàng hướng bầu trời tung lên, đến mức hiện giờ nàng vẫn sợ độ cao. Cung Tuế Hàn ngưỡng mộ chính là của nàng nương thân, nhưng là rất nhiều tập tính đều giống cha, tỷ như hộ đoàn cùng thiên tâm. Cung Tuế Hàn mặc dù trong ba đứa con là bình phạm nhất, nhưng là, cha nàng yêu nhất là đứa con gái đầu lòng mỹ mạo không xuất chúng, thường ôm ở trong lòng bàn tay đi ra ngoài dạo, tiếp xúc quần chúng, cho nên Cung Tuế Hàn tiểu dân tập tính cùng cha giống hệt nhau, hai người còn lại từ nhỏ cơ hội tiếp xúc quần chúng ít đi. Rõ ràng xuất ra đi, người khác đều hội nói, hai đứa đều xinh đẹp, cha nàng cố tình tổng nói Đại Nữ tử tối xinh đẹp, giờ, Cung Tuế Hàn thăm mĩ xem còn chưa dưỡng thành khi, thật đúng là cảm thấy được chính mình hảo xem, sau nhận thức rồi, liền cảm thấy được nàng cha nói hư nói vượn. Bất quá, Cung Tuế Hàn vẫn là thật cao hứng. Hẳn cha còn thường xuyên nói chính là: "Đại Nữ tử xinh đẹp nhất, cũng thông minh nhất." Tuyệt đối đủ nói đi, phải biết rằng, ba năm Cung Bình học so với sáu tuổi Cung Tuế Hàn mau hơn nhiều. Cũng may, bảy tuổi hẳn cha sẽ chết, bằng không lấy Cung Tuế Hàn tính từ, bị hẳn cha mỗi ngày khen, lớn lên, tự tin tâm sợ là muốn quá độ bành trướng.

Cung Tuế Hàn ngón tay thon dài xinh đẹp, đương nhiên là dùng xoa mát xa, trong lòng bàn tay chính là tay người lao động, nhưng là gần đó năm, bởi vì cuộc sống không gì gánh nặng, tay cũng tốt đó. Nếu Cung Tuế Hàn là xuất thân nhà giàu, tay hẳn là là thực hoàn mỹ.

Nguyên Mẫn thoải mái dựa thân dựa vào Cung Tuế Hàn trên người, nữ nhân thân thể quả nhiên phải so với nam nhân mềm mại, hơn nữa mang theo mùi thơm ngát, ngay cả Cung Tuế Hàn như vậy vô sắc nữ nhân đều có, xem ra nữ nhân quả nhiên là tuyệt diệu, Nguyên Mẫn đối loại này cảm giác cũng không chán ghét, thậm chí có chút thích.

Theo Nguyên Mẫn tới gần, Cung Tuế Hàn cảm giác, hương thơm ở chóp mũi càng ngày càng gần, khứu giác miễn cảm, làm động tâm, nàng không hiểu vì sao tìm đập nhanh như vậy, nhanh đến mức có thể đánh loạn chính mình đại não, đại não ở vào hỗn loạn trạng thái.

Nguyên Mẫn nghe Cung Tuế Hàn tìm đập, khóe miệng giương lên, xem ra Cung Tuế Hàn quả thực thích chính mình, chính là vì sao trong lòng ôm ái, lại nói được lời. Nguyên Mẫn cho tới bây giờ không có nghĩ lại phải đáp trả cái gì, dù sao Cung Tuế Hàn nói qua, nàng thích chính mình, mà chính mình liền không sao cả, theo lý thường đương nhiên hưởng thụ, Nguyên Mẫn quả thật là cái tự lập nhân. Nhưng là tái tự lập nhân, đều không thể không chế chính mình tình cảm, tình cảm không vĩnh viễn đều theo lý trí.

Đơn giản nhân, đối phức tạp nhân lại làm người say, Cung Tuế Hàn không nói đáp trả, Nguyên Mẫn mới có thể theo lý thường đương nhiên, Nguyên Mẫn mới có thể không hề áp lực, nếu là yêu cầu đáp trả, Nguyên Mẫn trong lòng phòng thủ, sớm đem người này loại ra.

Thời tiết rét lạnh, thêm ánh mặt trời mỏng manh, sáng lạng đối băng đều có hòa tan tác dụng, ôn nhu, hơi hơi, rất khó phát hiện, đến khi phát hiện rồi mới có thể thấy, băng đã muốn hòa tan hơn phân nửa, ngày xuân sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30

"Hoàng Thượng, Vân phi cầu kiến."

"Cho vào!" Nàng lúc này đến làm gì, từ lần trước ở ngự hoa viên, Nguyên Mẫn đã sớm đem người này quên đi, có lẽ không cố ý, nhưng quả thật bề bộn nhiều việc.

"Hoàng Thượng, thật lâu rồi không đến Vân Phù cung!" Ôn nhu thanh âm, mang theo ôn nhu tươi cười, nữ nhân này luôn luôn nhu tình như nước.

"Trẫm gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên không thời gian đi Vân Phù cung thỉnh an." Thanh âm gần mà mang theo lạnh lùng, ai làm tổn thương đến

Nguyên Mẫn, ở trong lòng Nguyên Mẫn xem như biến mất, lại như Lâm Trọng Văn nói, là người cực vô tình.

Nghe thanh âm như nói với người xa lạ, Vân phi có chút âm trầm, từ lúc đó đến nay, tựa hồ ngày càng xa Nguyên Mẫn, đứa nhỏ này thật sự là càng ngày càng giống người làm hoàng đế, càng ngày càng giống cha nàng Nguyên Tân, bất kể bề ngoài, vẫn là tính nết đều giống, có thể phụ lòng thiên hạ, cũng không thể cho phép người ta phụ mình, một chút vô tình thương tổn đều không được, đối nhân xử thế đều quá mức hà khắc!

"Hoàng Thượng vội thì vội, vẫn phải chú ý thân thể....." Vân phi còn chưa nói xong, đã bị Nguyên Mẫn ngắt lời.

"Trẫm tự biết, Vân phi đến có việc gì không? Nếu không có việc gì, liền trở về đi, trẫm còn có rất nhiều tấu chương chưa phê." dứt lời ý muốn đuổi người.

Vân phi có chút không thể tin nhìn về phía Nguyên Mẫn, nàng khó có thể tưởng tượng Nguyên Mẫn vài năm trước còn có thể dựa vào mình làm nũng, cùng người trước mặt có cái gì quan hệ, trong lòng khó chịu vô cùng, nàng thường suy nghĩ có phải hay không lúc ấy sai lầm rồi, nếu không sinh Nguyên Tập, có phải hay không Nguyên Mẫn vẫn là trước kia Nguyên Mẫn, chẳng lẽ nàng nhất định chỉ có thể có một cái đứa nhỏ, mà không thể muốn hơn được

Nàng thực rồi trí, nàng yêu Nguyên Tập, nàng cũng yêu Nguyên Mẫn, hai đều là con mình.

Nguyên Mẫn nhìn đến Vân phi tổn thương biểu tình, thực hồ hững hờ chuyển tầm mắt. Nàng nếu thật sự yêu hận rồi sẽ phi thường quyết tuyệt, không cho phép một chút phản bội. Việc Vân phi nói ra chính là một loại phản bội, thật sự, nàng giữ lấy dục quá mạnh mẽ, không xét đến toàn bộ, hoặc là toàn bộ đều không cần, nửa yêu nửa ghét, Nguyên Mẫn khinh thường.

"Hoàng Thượng, tháng sau phải hay không sẽ mở thiên hạ đệ nhất yến?" Vân phi buộc mình cười vui nói, trời biết, trong lòng có bao nhiêu khó chịu.

"Có gì không ổn sao?" Nguyên Mẫn nheo mắt, hậu cung không được phép làm chính sự, Vân phi hỏi cái này có gì dùng?

"Nơi này có phước họa, là tiên hoàng lưu lại, tiên hoàng phân phó ta ở một tháng thiên hạ thứ nhất yến giao cho Hoàng Thượng." Nói xong đem họa trình cấp Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn tiếp nhận cuốn họa, càng xem, sắc mặt việt trở nên suy tư, "Vì sao là một tháng?" Phụ hoàng lưu lại một câu đồ cho mình, xem ra hẳn thật rành rồi, thật sự là phiền toái chết được, lần đầu tiên Nguyên Mẫn cảm thấy được Nguyên Tân chỉ cần chuyên tâm làm hoàng đế liền hảo, họa cái gì loạn lạc đều mặc kệ!

"Tiên hoàng không bảo làm gì kác, còn dặn một câu, Hoàng Thượng trước tiên cần biết danh sách khách mời, cái đó có trong họa."

"Phụ hoàng làm sao biết ta cần biết tên khách?" Nguyên Mẫn cảm thấy được sự tình quá nhiều, tựa hồ mọi chuyện đều có huyền cơ, nàng thật sự hơi chán ghét tình trạng hiện tại.

"Tiên hoàng nói, người phải biết trước tiên mới được."

"Vì sao? Sao không trực tiếp đưa cho ta đi!" khó khăn hành sự như vậy, nàng không có nhã hứng giống hẳn bày ra rồi rầm trò chơi!

"Ai gia không biết!" Tiên hoàng cho tới bây giờ sẽ không chính mình nói ra, có lẽ sẽ nói với Liễu Húc cũng không chừng, nghĩ đến Liễu Húc, trong lòng lại nổi giận, tựa hồ nàng cũng là trọng yếu yến khách, mà chính mình ngay cả cơ hội đi đều không có, dù sao chính mình tài hoa không nổi bật, mà liễu húc có thể gây đàn rất tốt.

"Vân phi nếu không có việc gì hồi cung đi, trẫm còn có việc vội!" Nguyên Mẫn biết, phụ hoàng tự nhiên sẽ không nói Vân phi, hỏi cũng bằng thừa, phụ hoàng nếu là muốn cho chính mình biết, sẽ không tạo ra nhiều vấn đề như vậy

Vân phi vừa đi, Nguyên Mẫn lập tức truyền Diệp Dân đến.

Diệp Dân rất nhanh đã tới, trên mặt mặt mỗi liếc mắt một cái có thể nhìn ra, có thể làm cho Diệp Dân như thế xuống sắc, có thể thấy được là khó giải quyết.

"Điều tra thế nào?" Nguyên Mẫn hỏi, nàng cảm giác sự tình có thể có tiến triển.

"Trong ba năm Tân tinh, có năm mươi tiến sĩ, là Hường Thiên hoàng hậu khâm điểm, mà ba mươi tám người, thần cho rằng có hiểm nghị, có thể xác định chính là hai mươi ba người, mà những người này sau lại tiến cử thêm, theo thần mơ hồ phỏng chừng một chút, trong triều đình ít nhất có mấy trăm người có hiểm nghị, nhưng là cụ thể danh tín lại khó xác định. Đây là phiền toái vô cùng lớn, không có danh tín, khó có thể xuống tay."

Nguyên Mẫn cười cười, Diệp Dân lần này tìm lầm phương hướng, như vậy tìm, nhiều ít gì đều có cả lọt khỏi lưới, thiếu khuyết tính thực tế.

Nhìn đến Nguyên Mẫn cười, Diệp Dân trong lòng sửng sốt, chẳng lẽ Hoàng Thượng trong lòng có đối sách đâu! Có thể như thế thoải mái, chính mình đều cảm thấy được nghi ngờ, bất quá lấy Nguyên Mẫn thế lực, cũng không là không có khả năng!

"Minh Viêm cùng Minh Diệp rốt cuộc là cái gì quan hệ, nếu không có đoán sai, nhất định rất thân mới đúng!" Nguyên Mẫn cảm thấy được, này có thể rất trọng yếu.

"Hắn là tỷ đệ, theo tin nhận được, Minh hoàng tộc hậu duệ lúc ấy có thập hoàng tử Minh Tây còn sống, Minh Tây tử tức cũng không nhiều con, đến đó chỉ có một đôi long phượng thai, nhưng là, theo người ở bên trong nói, nữ tử rất nhỏ liền chết yếu, cho nên, hoàng tộc hậu duệ hiện tại chỉ có Minh Viêm, nhưng là nếu Hưống Thiên hoàng hậu cũng là hoàng tộc, kia bọn hắn hai người liền nhất định là huynh muội hoặc tỷ đệ. Thần không rõ chính là, Hoàng Thượng gì lấy xác định Hưống Thiên hoàng hậu là quý tộc triều Minh, mà không phải trùng hợp đâu?" Diệp Dân hỏi ra đáy lòng nghi vấn.

"Phụ hoàng từng để lại cho mẫu hậu một bộ bức họa, lòng bàn tay có vết bớt hình mặt trời." Lúc ấy Nguyên Mẫn cùng Cung Tuế Hàn xem Minh Diệp bức họa, chú ý tới Minh Diệp lòng bàn tay phải có vết bớt đồ bưng, nhưng là lúc ấy cũng không rất chú ý, chính là sau lại nghĩ đến mới cảm thấy được có lợi hại.

"Rất hợp lý, đừng quên, tiền quốc khai quốc hoàng đế cũng là một nữ đế, Hạo Thiên, Thiên ở trên trời vị chi Hạo, có cái truyền thuyết, Hạo Thiên nhất định ở năm trăm năm sau, ở Trung Nguyên luân hồi tái sinh, Sau đó thiên hạ tất thái bình.

"Cái đó thần chưa từng nghe nói, có thể tin được bao nhiêu?" Diệp Dân nhún mày, hắn tự nhận không phải học thức nông cạn, lại chưa từng nghe nói, xem ra vẫn là tự phụ.

"Văn cảnh không cần ảo não, thiên hạ đều biết, "Giang hồ chỉ" là cấm thư, lại không biết, trong hoàng cung giấu gần đủ một bộ. Toàn bộ tổng cộng có một trăm mười ba bản, mà hoàng cung có một trăm lẻ tám bản. Dân gian không có đầy đủ hơn được! Mà này là quyển thứ một trăm mười ba ghi lại, cũng do đó phải cấm, nếu truyền lưu đi ra ngoài, dân tâm tan rã, thiên hạ căn cơ cũng liền động. Trẫm cho tới bây giờ sẽ không tin chuyện nằm ngoài giang hồ, nhưng là Kị Dong tôn sùng chí cực, phụ hoàng cũng lại tin tưởng Kị Dong, trẫm cũng liền miễn cưỡng tin một chút."

"Ra là như thế!" Một trăm lẻ tám bản, quả thật có, chính mình cũng để tâm trộm xem qua, bắt quả là mười lăm bản, mà mười lăm bản sau, nghĩ muốn xem khó lại càng khó, đến giờ vẫn là một cái tiếc nuối. Dân gian ai xem thượng hai ba bản vốn là thực bình thường, nhưng là người xem được hơn mười bản đã ít, lưu lạc ở dân gian đều là giống nhau bản cũ.

Này đó "Giang hồ chỉ" không chỉ vì có năm đó giang hồ bát quái, quan trọng hơn chính là bên trong có rất nhiều huyền bí việc đều ghi lại, là thật là giả, đến nay không có người có thể xác định. Người tin rất nhiều, người hoài nghi cũng rất nhiều. Nghe nói phần bị thất truyền lại ghi lại một ít huyền sự, thiên hạ hơi có lòng hiếu kỳ, mọi người muốn biết rốt cuộc ghi lại cái gì.

Ngay cả kẻ luôn luôn đều không tin loạn thần như Diệp Dân, cũng không dám đem "Giang hồ chỉ" làm bình thường sách mà xem

"Người từng gặp Minh Viêm, hắn là người thế nào?" Nguyên Mẫn vô tình hỏi, nhưng là phải biết rằng, Nguyên Mẫn rất ít làm việc không có chủ ý

"Có phong thái hơn người, tài cao học rộng." thật lúc ấy tâm bản khoãn, hắn là người có thể kết giao.

"Không phải này, ta hỏi là tính cách, hơn nữa, có đủ dã tâm?"

"Người này có chút cao ngạo, thoạt nhìn mọi chuyện đều không để ở trong mắt, dã tâm, nhưng thật ra rất khó nhìn ra, thật giống người thanh cao thế ngoại." Diệp Dân nghĩ đến, làm tiền quốc hậu duệ, hắn quả thật thiếu dã tâm trả thù.

"Hắn xem như của ta cứu vãn, có cơ hội phải đi báo kiến." Nguyên Mẫn tựa tiểu phi tiểu nói. Nguyên Mẫn xem ra Minh Viêm không phải người có dã tâm, dù sao cũng biết chính mình thân phận mà không lợi dụng, xem ra cũng ngay thẳng, nếu không vì nguyên tắc cũng vì mục đích khác....

"Hoàng Thượng muốn khóa tay hắn, nhưng là....." hắn không cho rằng Minh Viêm sẽ đối Nguyên Mẫn nương tay, người trong hoàng gia ít khi coi trọng tình thân, có khả năng Nguyên Mẫn muốn thu phục hắn, bằng không, Nguyên Mẫn xuống tay với Minh Viêm có thể xảy ra hơn, muốn đánh rắn phải đánh đập đầu, xuống tay với Minh Viêm quả thật là ý tưởng tốt, nhưng Minh Viêm cũng không dễ dàng đối phó.

"Người nói nếu Minh hoàng tộc hậu duệ cuối cùng đều chết, bọn chúng thiếu chủ thì thế nào?"

"Sẽ thay chủ nhân báo thù, nhưng là dễ dàng làm cho bên trong phân rã, kẻ nhân sĩ có tâm sẽ thừa cơ đoạt quyền, như vậy uy hiếp lực liền nhỏ, dần dần tự diệt." Minh Viêm cơ hội sống rất nhỏ, Hoàng Thượng nhất định giết hắn, giết cứu cứu đối với Nguyên Mẫn mà nói cũng giống giết một người dưng, Diệp Dân cảm thấy được có chút lạnh khốc, nhưng cũng không thể nào trách cứ, làm hoàng đế, có khi liền phải không nhận đồng họ.

"Giết Minh Viêm dễ dàng, nhưng là trẫm phải thuyết phục hắn, phải bắt hắn tự tay giao ra loạn đảng danh tín." nhìn Nguyên Mẫn mỉm cười, Diệp Dân xem ra, nụ cười này tràn ngập vô tận sát khí

.

"Có điều, có lẽ khó khăn, Minh Viêm tuyệt đối là cái mềm rắn đều không chịu." Diệp Dân xem ra, Nguyên Mẫn khinh thường Minh Viêm

"Đừng quên, trẫm là con gái Minh Diệp, là Minh Diệp dùng sinh mệnh đổi đến, là con gái của hắn thân tỷ tỷ." Nguyên Mẫn cho rằng, Minh Diệp chính là nhược điểm rất nhiều người, nâng trục giác cho rằng Minh Diệp cũng có thể là Minh Viêm điểm yếu.

Ngay cả Dương Cung một lòng với Đại Dĩnh như vậy lại có thể sinh lòng bội phục Minh Diệp, mà không hiểm ác, có thể thấy được Minh Diệp mị lực không thể xem thường, là chị sinh đôi của Minh Viêm, quan hệ nhất định mật thiết.

Công thành vi hạ, công tâm vi thượng. Diệp Dân lần đầu tiên cảm thấy được Nguyên Mẫn thật là đáng sợ, có chút thay Minh Viêm lo lắng, hy vọng kế này có thể thành, lại hy vọng này kế không thể thành. Lợi dụng cảm tình đoạt thành công, nói như thế nào đều không tính quang minh chính đại, giờ phút này, Diệp Dân thật hy vọng, Minh Viêm có quyết tâm đoạt lấy giang sơn, sẽ không trùng kế, như vậy, Diệp Dân thắng cũng thắng thật oai phong. Nếu là

không có như vậy quyết tâm, Minh Viêm vĩnh viễn đều không phải Nguyên Mẫn đối thủ. Diệp Dân là trung thần, cũng là chính nhân quân tử, mà Nguyên Mẫn chính là đế vương.

Nguyên Mẫn nhìn đến Diệp Dân sắc mặt do dự, "Văn cảnh có hay không cho rằng trăm vô tình, ngay cả trăm đều cảm thấy được chính mình là như thế, nhưng là phụ hoàng không chỉ một lần bảo cho ta biết, nếu muốn làm một hoàng đế tốt, khi cần nhẫn tâm buộc phải nhẫn tâm, nhưng hần cố tình lại là trăm cứu cứu, trăm mới mười tám tuổi, lại dính nhiều ít huyết tính!" Nói xong nói xong, khóe mắt hơi long lanh, thoạt nhìn cực kỳ ưu thương. Tim không ra một chút giả dối.

Diệp Dân tâm sinh vừa động, quả thật, nàng là hoàng đế, phải che chở giang sơn, tay phải dính máu, này cũng không là nàng muốn kết quả, mà bị bắt phải có kết quả." Thần hiểu được, rất nhiều thời điểm Hoàng Thượng là thân bất do kỷ."

Nữ nhân lợi thế là dùng cách mềm yếu lợi hại hơn nam nhân nhiều. Nguyên Mẫn muốn làm cho Diệp Dân sợ hãi chính mình, như vậy khác gì sau này càng đề phòng chính mình.

"Trăm thường nghĩ, nếu trăm không phải hoàng đế, có phải hay không trên tay sẽ không dính máu?" Nguyên Mẫn cười khỏ, nhiều phần là đối chính mình tự giễu.

"Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng, thứ khác không cần suy nghĩ, chỉ cần coi trọng thiên hạ là được, một khi làm việc lớn ít nhiều đều phạm đại giới." Diệp Dân vừa rồi có chút kiêng kị, hần thật ra không thật sự hy vọng Nguyên Mẫn trở nên yếu đuối như người khác, từ xưa người nào làm hoàng đế tay không dính máu? Thịnh thế mình quân người nào thủ đoạn không thâm sâu tàn bạo?

Nguyên Mẫn chính trị phương pháp quả thật đạt đến nhất định trình độ, vừa nhắc tay lên liền đem nguy cơ quân thần mất tín nhiệm đi giải quyết sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Nguyên Mẫn mở bức họa Vân phi vừa đưa mình, là một bộ xạ nguyệt đồ, bên trong như vẽ một bộ cổ cầm, mặt trời dùng hướng tây tuyệt đối có ẩn ý. Nhật nguyệt có thể là sáng, ngày vui, mà còn lại ánh trăng, trăng lên, cầm cũng có thể ám chỉ Liễu Húc, tranh lại vẽ cho ngày mười lăm tháng tám, mười lăm tháng tám.....

Hay là nói thiên hạ đệ nhất yến sẽ có đại sự phát sinh, Nguyên Mẫn lớn mật phỏng đoán.

"Văn cảnh, người lập tức điều tra, những người này có phải hay không mười lăm tháng tám cũng đến?" Nguyên Mẫn nhíu mày, nếu là như thế, thời gian liền thật cấp bách, phải phòng bị thật tốt.

Tô Đan lấy theo thiệp mời từ chỗ Liễu Húc về liền dâng Nguyên Mẫn. Thiệp mời là từ đặc thù nguyên liệu tạo thành- một loại đá phi thường cứng rắn nung rèn nên, đánh đến phi thường bóng loáng, thợ làm phi thường tài giỏi. Bên trong trang trí ngũ điều huyền, ngũ điều, tức chỉ hàng thứ năm.

"Liễu Húc đến, còn có người nào khác?" Nguyên Mẫn tiếp nhận thiệp mời.

"Trừ bỏ Liễu Húc, Phạm Tim, Tề Từ An, Lâu Lập Tư đều đến, mà các thần bí nhân vật khác, lại chưa thấy động tĩnh, Hoàng Thượng còn cần gì sao?" Tề Từ An, năm đó thiên hạ đệ nhất tài tử, Lâu Lập Tư thiên hạ đệ nhất chú kiểm sự. Nguyên Tân khi còn trẻ, gặp không ít thiên hạ đệ nhất, sau lại che chở cho Liễu Húc và Phạm Tim.

"Phải không? Nếu mời đến đều là thiên hạ đệ nhất, đem Dương Vân Hi, Nghê Phi đều mời đến đi, trợ hưng cũng tốt!" Dương Vân Hi là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, đương nhiên cũng có thể thành thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, dù sao thiên hạ to lớn, phải chọn ra đệ nhất mỹ nữ, thật không có khả năng, vậy lấy kinh thành làm trọng, mà Nghê Phi còn lại chuyên nhảy múa, nghe nói người này cũng có thể vang danh thiên hạ, chính là chưa tôn lên mà thôi.

Tô Đan cười thật thân thiết, xem ra Hoàng Thượng rốt cuộc là nữ nhân, biết thiên hạ có kì nữ, cũng phải biết rõ, mặc kệ cái gì nữ nhân, đều có đồ kị. Này cũng quả thật là đệ nhất, nhưng là Nguyên Mẫn lợi hại hơn người vạn phần.

Nguyên Mẫn vuốt tấm thiệp mời trong tay, tự hỏi, Liễu Húc rốt cuộc có cái gì vai trò? Trong thiệp mời, nàng là thứ năm, phía trước, trừ bỏ quốc sư tương lai, còn có ba người, ba người này là ai? Bức vẽ trăng lên, nàng đoán có thể là Minh Viêm, mà còn hai người là ai? Hơn nữa, lấy cái gì danh nghĩa mời Minh Viêm, Minh Viêm lại vì cái gì sẽ đến?

Phụ hoàng rốt cuộc vì sao đem sự tình làm thành như thế phức tạp, Nguyên Mẫn lại cảm thấy mơ hồ đau đầu.

Thiệp mời này thật sự là tinh trí, đúng rồi, này thiệp mời do thợ trong cung làm, có lẽ có thể tìm manh mối từ hần cũng không chừng.

"Nô tài làm chín khối, cũng không có làm khối thứ mười, mỗi khối trang trí bất đồng. Thứ nhất khối, vẽ hai con phượng hoàng, nhìn như tranh đấu, lại giống như thiên miên, là hình tròn. Khối thứ hai là một bức tranh kì lạ, này ý Không Tên, là cái hình tam giác. Khối thứ ba, là hai ngọn lửa, là hình chính phương. Khối thứ tư chính là năm điều cảm huyền, là chính năm biến hình, thứ năm khối....."

Nói cách khác căn bản không có tên yến khách thứ mười, liền chỉ có chín người, hai phượng hoàng đại biểu cái gì? Cũng chỉ có này hai phượng hoàng không biết là ai, cái khác đều đều hiểu được.

Đại quốc sư tương lai đến, có lẽ đã biết rồi. Nguyên Mẫn khoe miệng nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu, xem ra trung thu này sẽ thực náo nhiệt!

Cung Tuế Hàn hôm nay không cần làm việc, đang định ra cung tiếp tục ý định đi tìm muối muối. Thật không hiểu nổi Cung Tuế Hàn nghĩ cái gì, chẳng lẽ đi dạo phố có thể tìm được muối muối sao? Này thật là.....

Ách, hoàng cung thực lớn, mỗi lần đi ra ngoài đều phải đi đường thật dài, phải chi cũng có kiệu liền tốt lắm, Cung Tuế Hàn từ nhỏ đến lớn chưa từng được ngồi kiệu. Sau khi nhìn thấy cỗ kiệu hoa, Cung Tuế Hàn ánh mắt không chớp, chủ của cái kệu này nhất định nhà giàu, bằng không, sẽ không được lớn như vậy, thoạt nhìn có thể chứa đến mấy người, thật sự là lãng phí, kẻ có tiền thực không nên! Cung Tuế Hàn uất ức nghĩ đến, chính mình không có cơ hội ngồi kiệu, lúc này Cung Tuế Hàn có chính là cái phần thể thanh niên, có chút tâm lí ghét kẻ giàu sang, kỳ thật hoàn toàn đều là tiểu dân tâm tính, nằng nết có cơ hội, sợ là làm không được lại còn tức hơn.

Mà lúc này, chủ kiệu vừa lúc đến đây. Cung Tuế Hàn chạy nhanh đánh giá này này diện yêu lộ phú kẻ có tiền, xem ai như vậy hiêu trương. Ân, có chút phú thái, nhưng là bộ dạng hảo..... Hảo thân thiết..... Vừa thấy tựa như người tốt, Cung Tuế Hàn miên man suy nghĩ, nếu nằng có thúc thúc, hẳn là liền giống như vậy! Này vị đại thúc hẳn là nói chuyện tốt lắm, thoạt nhìn thực thân a, Cung Tuế Hàn lập tức tiến lên.

"Đại thúc!" Cung Tuế Hàn nịnh nọt hồ.

"Cái gì!? Ngươi bảo ta cái gì?" Tô Đàm không thể tin hỏi lại, hẳn hoài nghi chính mình nghe sai rồi.

"Đại thúc a!" Cung Tuế Hàn khó hiểu, nằng nói lớn tiếng lắm, chẳng lẽ đại thúc tuổi lớn, tai nghe không tốt?

"Ta làm sao giống đại thúc đâu?" Có làm không, hẳn mới bốn mươi hai tuổi, còn thực trẻ được không! Nghĩ muốn năm đó hẳn là cực phong độ phiên phiên một cái công tử ca, được rồi, hẳn thừa nhận gần nhất vài năm không có bảo dưỡng thật sự tốt, nhưng là không đến mức biến thành đại thúc đi! Sự thật, làm trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, cho dù bộ dạng giống đại thúc, cũng quả thật không ai gọi hẳn đại thúc, đều là xưng hô Tô trang chủ, cũng không ai dám kêu, làm cho Tô đại thúc tới bây giờ không nhận ra sự thật!

"Đại thúc!" Cung Tuế Hàn nói thật rõ, căn bản không thấy người ta Tô đại thúc sắc mặt đen hơn phân nửa, nhưng là cho dù như thế, Tô đại thúc thoạt nhìn vẫn là rất hợp ái khả thân, cho nên Cung Tuế Hàn một chút cũng chưa cảm thấy được làm sao không ổn. Chẳng lẽ là đại thẩm, không giống a!

Tô Đàm trong lòng tức giận đến nghĩ muốn đem Cung Tuế Hàn một chương giết quách, nhưng là tốt bụng nhịn xuống, Tô Đàm hít sâu vài lần, tự nhủ không cùng loại này không biết tiểu dân so đo, lỡ lại mất chính mình phong độ, bất quá kỳ thật cũng không có việc gì, hẳn hiện tại nào có gì phong độ, biểu hiện càng như cùng Cung Tuế Hàn một chút cũng không có quan hệ.

"Muốn gì?" Tô Đàm tức giận hỏi, ý đuổi người thực rõ ràng, không thấy không được.

"Đại thúc, kiệu của ngươi thực lớn, nếu thuận đường thì cho ta quá giang một chuyến đi." Khi nói chuyện, người đã muốn vào trong, quay đầu lại còn hướng Tô Đàm tươi cười sáng lạn, da mặt thật là dày! Thật là... vừa rồi ai còn tại chê trách kiệu người quá to. Kỳ thật cũng không có thể trách Cung Tuế Hàn, ai kêu, Tô Đàm bộ dạng thật sự rất hợp ái khả thân, Cung Tuế Hàn đối với nằng chỉ cần trước mặt là người tốt sẽ không kiêng nê gì. Như ở Lâm Trọng Văn trước mặt, cũng là như thế! Đối với người thoạt nhìn hung ác, ngay cả ánh mắt đều không dám loạn ngắm! Là cái khi nuyễn sợ ngạnh đi!

Tô Đàm từ trước tới giờ, chưa thấy bất cứ ai giống Cung Tuế Hàn người như vậy, chẳng lẽ hẳn định ăn vạ mình sao? Tô Đàm hí mắt nghĩ đến, kỳ thật không cần nghĩ thêm, chớp mắt đã không thấy nữa.

"Liễu Húc có đến kinh thành chứ?" Nam tử đưa tay vuốt đàn, thật sự là đàn tốt, nếu là tỷ tỷ ở đây, nhất định thích.

"Tiến đến Vạn Phúc sơn trang, thuộc hạ không biết, này Liễu Húc rốt cuộc có cái gì trọng yếu đâu?" Tựa hồ thấy thế nào đều là một cái cảm sự, không quan hệ người trọng yếu."

"Ngươi không cần biết." Nam tử anh khí mười phần, tuy tuấn mỹ không thể so sánh với Diệp Dân hay Cung Nhạc, nhưng là bộ dạng phi thường có cá tính, cũng là có mị lực nhân vật. Nhưng là cảm giác, có cốt khí hơn người.

"Thiếu chủ, bên kia có cấm quân, chúng ta chuẩn bị tốt, đến lúc đó....."

"Đến lúc đó nói sau!" Nam tử có chút không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của bọn hắn. Tất cả đều nên có kết quả, tám tháng mười lăm, là ngày tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32

Tô Đàn cảm giác cái trán toát ra mồ hôi lạnh, bên tai, tả một câu đại thúc, hữu một câu đại thúc đã muốn đủ chói tai, không nghĩ tới tiểu tử này, vẫn là cái lưỡi cứ liến thoát không thôi, Tô Đàn cực kỳ hối hận vừa rồi đã không đem hân ngân ở bên ngoài.

“Đại thúc, vì sao, ánh mắt của ngươi nhỏ như vậy, có phải hay không đại thúc cha mẹ ánh mắt cũng nhỏ như vậy a? Đại thúc, nhà ngươi làm gì, như vậy có tiền..... Đại thúc.....” Cung Tuế Hàn lại phát huy công phu nói tuyệt kỹ không thôi, hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt Tô Đàn đang ngày càng khó coi lộ hẳn ra bên ngoài chứ không che giấu.

Thực không thể nhẫn! Thực không thể nhẫn! Tô Đàn rốt cục chịu không nổi, liền xúc động, sau đó đem Cung Tuế Hàn ném ra bên ngoài, tốc độ nhanh chóng làm cho người khác vô cùng sợ hãi, Tô trang chủ vô công tu vi lại cao không ít.

Cung Tuế Hàn quỳ rạp trên mặt đất hơn nửa ngày, chính là không phản ứng lại, sự tình ra sao nàng không hiểu lý do gì lại bị ném ra ngoài không thương tiếc? Rốt cục, Cung Tuế Hàn để ý đi ra sau, đứng lên, vỗ vỗ vãi cái trên người phui bụi, ra một cái kết luận, những kẻ có tiền đều rất keo kiệt. Này nếu quần áo thay đổi, ăn mặc trang trọng hoàn hảo một chút sẽ không bị khinh suất, bằng không còn đãi ngộ cũng sẽ không tốt lắm! Bất quá đại thúc thật đúng là bộ dạng hảo thân thiết a! Cung Tuế Hàn liền tưởng tượng, về sau nàng già đi, có thể cũng như vậy thân thiết thì tốt rồi! Mọi người nhất định đều sẽ rất thích!

Cung Tuế Hàn rốt cục vẫn là cao hứng, phía sau liền có một chiếc kiệu đi đến, là một chiếc kiệu lớn và trang nhã, Cung Tuế Hàn từng thấy qua rất nhiều chiếc kiệu nhưng so với những cái nàng thấy còn lớn hơn. Đương nhiên phải khuyếch đại một chút, như vậy hiệu quả mới tốt. Tiểu dân ý thức thật sự trọng đến không được.

Cung Tuế Hàn hiện tại có thể xác định bản thân mình giờ đã quen dần với cảm giác này, kinh thành cũng đã tới, Hoàng Thượng cũng đã gặp qua, cổ kiệu giờ cũng nhìn qua, đại quan nịnh bợ cũng đã thấy qua, ha ha! Cung Tuế Hàn lại bắt đầu cười, cười đến có điểm cảm giác như tiểu nhân đắc chí!

Cung Tuế Hàn ở trên đường đi dạo một vòng, giống như ký không náo nhiệt, cũng không có gì tiện nghi khả chiếm, hơi có chút thất vọng.

Rất nhanh, Cung Tuế Hàn liền chú ý phía trước có gì đó hấp dẫn. Một hảo tâm cài tóc, Cung Tuế Hàn rốt cuộc cũng là nữ nhân, nhìn liền cảm thấy thích.

“Cái này giá bao nhiêu phân tiền?” Cung tuế hàn chỉ vào một cái trâm cài hỏi, thoạt nhìn là bên trong tốt nhất, mấy tháng gần đây bông lộc tích lũy không ít, hiện tại cũng có thể mua sắm xa xỉ phẩm.

“Mười lăm hai, người xem rất tinh xảo a!” Đại thúc bán hàng thoạt nhìn dáo dác, ánh mắt tỏa vẻ như một gian thương.

“Quý!” Cung tuế hàn nhíu mày, cướp bóc a, loại này làm sao lại có giá đó, ở Tuyên hòa huyện chỉ tầm năm quan tiền, nhìn kỹ cũng không có vẻ gì là tinh xảo, nhưng làm sao có thể quý thượng gấp hai, làm như nàng là đứa ngốc không bằng.

“Là người mua cho người trong mộng đúng không? Trong bộ dạng người cũng không tệ, chắc theo đuổi đã lâu a!” Trung niên nam nhân hướng Cung Tuế Hàn ái muội hỏi.

“Ân!” Cung tuế hàn mặt có điểm đỏ lên, gật đầu trở lại.

Trung niên nam nhân thấy vậy, trong lòng âm thầm cao hứng, theo nhiều năm buôn bán có kinh nghiệm nói cho chính mình, lại có thêm một đứa ngốc để làm thịt, người bình thường, đến luyện ái sau đều ngốc đến không được, đã muốn có không ít người bị lừa!

“Nữ nhân xinh đẹp tự nhiên đeo trang sức nào cũng xinh đẹp, như vậy tài năng thảo mỹ nhân niềm vui, đừng quan trọng giá cả quan trọng là nữ nhân đều thích. Đây, để ta cho người xem cái tốt nhất, là do bàn tay của thợ khéo léo tinh xảo làm, trọng yếu hơn đây chính là từ mộc trầm hương làm ra, không riêng hương khí thanh lịch, còn có thông quan thông suốt, thẳng đường khí mạch, dưỡng sinh chữa bệnh chờ thần kỳ công hiệu, người có nghe thấy hương không hương?” Nam nhân đem một cái mộc sai đưa cho Cung Tuế Hàn

Cung Tuế Hàn liền nhìn kỹ chột suy nghĩ, thông quan thông suốt, thẳng đường khí mạch, dưỡng sinh chữa bệnh có nhiều như vậy cũng có tác dụng a, Hoàng Thượng mỗi ngày như vậy vất vả, dùng này hảo, có thể chậm lại mệt mỏi, hơn nữa cây trâm này quả thật cũng tinh xảo.

“Này bán bao nhiêu tiền?”

“Một trăm lượng, phải biết rằng này trầm hương mộc cũng không so với hoàng kim kém, tự nhiên liền quý.” Trung niên nam nhân cười tủm tỉm nói, xem ra có hi vọng.

“Có thể hay không là giả?” Cung Tuế Hàn còn nghi vấn hỏi, Cung Tuế Hàn xem ra không phải ngốc.

Nam nhân tức giận đem trâm cài đoạt trở về, tức giận nói, “Người không mua thì thôi, như thế nào có thể nói trâm cài mộc hương của ta là giả, đi nhanh lên, bằng không ta tấu người, hơn nữa, mùi này làm sao có thể là giả.”

Cung Tuế Hàn thấy hán biểu hiện như thế phần nộ, trong lòng không nghĩ ngờ có hán , xem ra là thật , hơn nữa quả thật thơm quá, lập tức phóng nhiên thái độ nói.

“Là ta không đúng, chúng ta hảo hảo thương lượng một chút giá đi, như thế nào?”

Nam nhân thế này mới dịu đi thái độ.

Cung Tuế Hàn trải qua năm lần bảy lượt cò kè mặc cả, cuối cùng lấy năm mươi hai lượng, đây chính là mất hết một phần ba gia sản của Cung Tuế Hàn

Cung Tuế Hàn sau khi mua xong vui vẻ hồi cung, chạy nhanh đi tìm Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn đang nghiên cứu họa tranh, liền nhìn đến Cung Tuế Hàn vẻ mặt tươi cười đứng ở bên cạnh, trong tay còn đang cầm một cái hộp. Nguyên Mẫn thật sự là khó có thể lý giải, vì cái gì Cung Tuế Hàn có thể mỗi ngày cao hứng như vậy? Mỗi ngày dường như có thể cười đến như một đứa ngốc.

“Cầm trong tay cái gì đấy?” Nguyên Mẫn hỏi, cầm trong tay tranh cuộn thả xuống, nhìn về phía Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn cầm trong tay hòm mở ra, đem trâm cài nhét vào trong tay Nguyên Mẫn, khuôn mặt liền ửng đỏ :“..... Đây..... Đưa người.....”

Nguyên Mẫn sùng sốt, Cung Tuế Hàn luôn mang đến cho nàng vô số kinh ngạc, phải biết rằng, làm hoàng đế chính mình cái gì cũng không thiếu. Nguyên Mẫn nhìn trong tay mộc sai, tinh xảo cho là có nhưng cũng không phải loại vật phẩm quý giá, hơn nữa, mộc sai này cũng chẳng có công dụng gì, hoàng đế tổng không thể mang những vật phẩm không có giá trị như vậy!

“Vi sao người lại đưa ta?” Nguyên Mẫn hỏi, nàng thật sự không biết Cung Tuế Hàn rốt cuộc đang muốn gì..

“Người bán hàng nói, đây là trầm hương mộc, có thông quan thông suốt, thẳng đường khí mạch, dưỡng sinh chữa bệnh công hiệu, ta cảm thấy Hoàng Thượng rất vất vả.....” Cung Tuế Hàn càng nói càng nhỏ giọng, đầu cũng càng thấp càng rơi xuống, nàng hiện tại mới nhớ tới, giống như Nguyên Mẫn là Hoàng Thượng, cái gì hầu như cũng không thiếu, trong lòng có điểm uể oải.

Cảm tình, Cung Tuế Hàn bị nhân lừa, này thì ngu ngốc, thấy thế nào mà mộc sai đều là giá rẻ gì đó, hơn nữa tuyệt đối không phải trầm hương mộc. “Tồn bao nhiêu tiền mua ?”

“Năm mươi hai, ta ra giá đã lâu mới mua hạ !”

Cung Tuế Hàn bộ dáng liền đắc chí.

Cảm tình nàng còn tưởng rằng chính mình tránh đến, Nguyên Mẫn ý xấu muốn nhìn một chút để cho nàng ảo não bộ dáng “Ngu ngốc, này không phải trầm hương mộc, chỉ là đầu gỗ bình thường, còn mùi hương này chỉ là loại tầm thường, nếu để quá lâu đều không thể người thấy, nếu thực là trầm hương người có tồn năm trăm lượng cũng không mua nổi.”

Cung Tuế Hàn nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, “Thật sao?” Hoàng Thượng sẽ không lừa nàng, chẳng lẽ nàng thực bị lão nhân bán hàng lừa.

Cung Tuế Hàn lập tức đưa tay đoạt trầm sai về, nàng như thế nào lại có thể đưa Hoàng Thượng vật không có giá trị lại rẻ như vậy, hơn nữa căn bản là nàng thông quan thông suốt, thẳng đường khí mạch, dưỡng sinh chữa bệnh công hiệu, Hoàng Thượng nhất định thực ghét bỏ đi! Cung Tuế Hàn cảm thấy chính mình hảo hảo, lần đầu tiên, Cung Tuế Hàn đối với bản thân sinh ra loại cảm xúc chán ghét, Cung Tuế Hàn lớn như vậy đây cũng lần đầu tiên bị lừa.

Cung Tuế Hàn liền chạy đến góc tường, ngồi xuống. Nguyên Mẫn thấy vậy, cảm thấy bản thân có phải hay không quá phận chút, nhìn thấy Cung Tuế Hàn như thế trong lòng lại có vài phần không tha.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn ôn nhu kêu nàng.

Cung tuế hàn cũng không có trả lời, chính là như trước ngồi , một chút để ý ý tứ đều không có.

Hay là Cung Tuế Hàn đùa giỡn tiểu tính tình , Nguyên Mẫn lại cảm thấy có phần buồn cười, xem ra, đi qua an ủi nàng một chút, kỳ thật nàng đúng là hậu đậu, nhưng là trong lòng vẫn là có vài phần vui sướng, dù sao Cung Tuế Hàn đã hạ lòng tự trọng của bản thân không nói, nhân là ai có thể giống như nàng đơn thuần đối với mình hảo tâm

Nguyên Mẫn đi vào vuốt nhẹ đầu Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn thân thể cứng đờ, nhưng là như trước không hề muốn để ý..

“Cung Tuế Hàn, ta nào có ý muốn người cầm lại”

Hảo bán sống, Cung Tuế Hàn cũng chưa phản ứng, Nguyên Mẫn hí mắt, lòng kiên nhẫn của nàng không nhiều lắm, nàng có thể như vậy mà ôn nhu quả đúng là không dễ dàng. Ngay tại Nguyên Mẫn tính nhẫn nại của nàng vừa lúc không còn thì Cung Tuế Hàn mới rầu rĩ nói:

“Dù sao người lại không cần!”

“Ta dùng không cần là một chuyện, người đưa ta , chính là của ta!” Ngụ ý muốn kia mộc sai.

“Ngươi lại không cần, cảm cũng vô ích” Cung Tuế Hàn hàm xúc có phần hờn dỗi, nhưng là vẫn đem mộc sai đưa cho Nguyên Mẫn, trong lòng có chút dễ chịu nhưng sau đó vẫn như trước là cảm thấy khó chịu.

“Nếu một ngày nào đó ta không làm Hoàng đế thì có thể dừng!” Nói xong, Nguyên Mẫn có phần thấy buồn cười, nàng như thế nào lại nói điều bốc đồng như vậy, trong lòng lại biết, điều này căn bản là không có khả năng.

Nhìn thấy Cung Tuế Hàn vẫn có chút rầu rĩ không vui, Nguyên Mẫn thật thấy không thích bộ dạng này của Cung Tuế Hàn, “Bằng không, ta đưa ngươi một cái như thế?”

Dù sao, mấy thứ này Nguyên Mẫn cũng nhiều

Tinh thần Cung Tuế Hàn liền xao động, cái này phải chăng như đưa tin vật đính ước? Đương nhiên đây là Cung Tuế Hàn tự bản thân tư tưởng, nhưng ngầm lại cũng làm cho người ta cao hứng, dù sao Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ đưa cho nàng vật gì, tuy có giống nhau nhưng là dù là vật gì Hoàng Thượng đưa cũng không sai, hơn nữa Hoàng Thượng thu của mình trăm sai, thật sự giống như đưa tin vật đính ước.

Cung Tuế Hàn không giấu được cảm xúc của bản thân, Nguyên Mẫn nhìn liền biết, thầm nghĩ xem ra chiều này hữu dụng.

“Ngươi thích dạng gì?”

“Kim!” Cung Tuế Hàn không có nghệ thuật thưởng thức, chính là tiểu dân, vàng có vẻ đáng giá, cũng có vẻ đẹp mắt, chỉ có đại chúng hóa mà thưởng thức.

“Nếu thích vàng, kia vì sao lại phải đưa ta trăm hương mộc?” Nguyên Mẫn thấy khó hiểu, coi như bản thân cũng phần nào hiểu rõ Cung Tuế Hàn, chỉ đối với bản thân mình là tốt nhất tại sao lại đi tặng mình thứ này.

“Lão bản nói, trăm hương mộc là tốt nhất...”

Nguyên Mẫn liền hiểu, nàng tưởng là đưa cho mình đồ tốt nhất, đúng là ngốc tử! Trong lòng đột nhiên có chút thất thường, Cung Tuế Hàn tổng làm cho mình kinh ngạc ngoài ý muốn, còn mang đến cho nàng lời hứa kia, chính bản thân nàng không hiểu vì sao lại thích Cung Tuế Hàn đem chính mình đặt ở trong lòng, nhớ thương chính mình, khắp nơi hướng về chính mình.

Nguyên Mẫn liền khẽ nghiêng đầu thưởng trăm cái ở trên tóc mình liền lấy xuống, đưa cho Cung Tuế Hàn “Này đưa ngươi!” Tuy rằng Nguyên Mẫn đối với mấy thứ này cũng không để ý, nhưng dù sao cũng chính là vật ở trên người, rốt cuộc ý nghĩa cũng có chút bốc đồng, Cung Tuế Hàn cực kỳ hưng phấn đem trăm cái cẩn thận đón nhận.

Lần này do không biết nên bị lừa, nhưng bù lại vẫn là có được không ích lợi, phải biết rằng có thể mang theo vật trên người Nguyên Mẫn giá trị nhất định là xa xỉ, chưa nói còn rất tinh xảo được làm bằng những nguyên liệu vô giá với bàn tay của thợ khéo thì hẳn cũng thuộc hàng nhất đẳng nhất làm ra. Không có mấy ngàn lượng vàng thì không thể nào mua nổi. Đương nhiên Cung Tuế Hàn biết rõ dù nàng có giữ bao nhiêu vật đáng giá cũng không bằng thứ đang cầm trong tay, nghĩ đến liền vui vẻ.

Trọng yếu hơn, Nguyên Mẫn có thể đem vật tùy thân mang theo cho nàng, thuyết nghĩ nàng và Nguyên Mẫn đã gần hơn thêm từng bước.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Nguyên mẫn phân tán sợi tóc, tản mát ra một loại quyến rũ, kia là phong tình, nhưng lại làm cho Cung Tuế Hàn nhìn xem có chút ngây ngốc, bên trên tuy thiếu đi một trăm cái nhưng vẫn vô cùng lịch sự tao nhã, Nguyên Mẫn lúc này nhưng lại tuyệt sắc không thể nào ngờ tới. Có một loại cảm giác, tựa hồ vốn ở chân trời ánh trăng nhưng tựa gần như trước mắt.

“Ngươi như thế nào vẫn chưa mua cho chính mình một cái?” Nguyên Mẫn thấy khó hiểu, nhưng nhìn ra được Cung Tuế Hàn đối với vật nhỏ này cũng là thực thích thú.

“...Ân?Nga, đeo cũng sẽ không làm cho ta trở nên xinh đẹp!” Cung Tuế Hàn liền trả lời. Bên ngoài biểu tượng, Cung Tuế Hàn rất sớm liền nhận rõ. Bất quá nói lời công đạo, không phải Cung Tuế Hàn tướng quá kém mà là mọi người bên cạnh Cung Tuế Hàn đều rất được mắt, đến nỗi, Cung Tuế Hàn có ở cạnh thì cũng bị cho là tướng mạo xấu xí.

Nguyên Mẫn thấy thế mới để tâm đối với vẻ bề ngoài của Cung Tuế Hàn xem kỹ, thế này mới phát hiện, kỳ thật Cung Tuế Hàn ngũ quan hướng mờ, cũng không sai, khuôn mặt nhân gian dù như thế nào cũng có vẻ bình thường, thật sự là không phải không có nhan sắc bằng không coi ngũ quan này cũng không phải là chưa rõ ràng, xem ra chưa rõ sắc nét này nò.

“Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Nguyên Mẫn hỏi, hẳn cũng là so với mình không kém là bao nhiêu.

“Hai mươi” Cung Tuế Hàn cao hứng nói, phải biết rằng, lần đầu tiên Hoàng Thượng hướng mình hỏi vấn đề này.

Hai mươi, xem ra không có khả năng phát triển ra thêm. Nguyên Mẫn như thế nào liền cảm giác, Cung Tuế Hàn vốn là mẫn mống tốt, cò tình liền khai thông hảo ý, tựa hồ khiêm khuyết một vài điều kiện, không giống bản thân mình vừa sinh ra đã là mỹ nhân, Nguyên Mẫn điểm ấy chính là tự tin.

Bất quá cũng là như thế, Nguyên Cương là mỹ nam tử, Minh Diệp cũng là đại mỹ nhân, chính là Nguyên Mẫn trông vẫn giống Nguyên Cương nhiều hơn, khuôn mặt chỉ có đôi nét tương tự Minh Diệp một chút. Bất quá càng nhìn kỹ Cung Tuế Hàn, càng cảm thấy ngũ quan có phần đẹp mặt, không nhìn kỹ sẽ thấy sẽ dung nhan bình thường không có gì nổi bật để khiến người ta xem nhẹ.

Cung Tuế Hàn không khỏi tim đập gia tốc, Hoàng Thượng chính là đang nhìn mình rất hảo gần a, hơn nữa là còn chăm chú nhìn, Cung Tuế Hàn có thể thấy được trong ánh mắt nàng hình ảnh phản chiếu của chính mình bên trong, cùng lúc mũi liền ngửi được mùi thơm trên người Nguyên Mẫn tỏa ra, hương thơm đặc hữu, ngọt ngào hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp nhìn mình rất gần, Cung Tuế Hàn khuôn mặt lại không tự chủ được hồng đến mang tai, tâm không thể không chế một trận âm ỷ trong lòng.

Nguyên Mẫn cũng không rõ, Cung Tuế Hàn ngày thường hay nói nhiều, nhưng khi im lặng một mình thoát nhìn lại hoàn mỹ đến bất khả tư nghị, Cung Tuế Hàn lại một lần nữa làm cho Nguyên Mẫn ngoài ý muốn đem ngón tay vô ý thức phủ hương vành môi Cung Tuế Hàn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, Nguyên Mẫn cảm thấy thật mềm mại tựa như đóa hoa thật giống nhau, cảm xúc này thật hảo kỳ cục a. [ẽm bị dẽ haha]

“Hoàng Thượng.....” Cung tuế hàn cũng không biết bản thân mình muốn thiết yếu muốn biểu đạt cái gì

Nguyên Mẫn nháy mắt liền bắt tay thu trở về, nhanh đến nỗi dường như sợ bị cái gì vây cản, bởi vì Nguyên Mẫn ý thức được hành động vừa rồi có bao nhiêu ái muội, mặt nhanh chóng ly khai. Nếu Cung Tuế Hàn vừa rồi không cẩn thận nói, nàng sẽ phát hiện, vành tai Nguyên Mẫn cũng có một tầng ửng hồng. Một loại cảm giác này ở trong lòng Nguyên Mẫn chợt như lên men lan tràn mà bản thân Nguyên Mẫn không chút nào không biết, nàng phát hiện ra đối với loại cảm tình này cũng có gì đó triền miên.

Ngũ Chính, lần này lại là tân khoa Võ Trạng Nguyên, là người mới lên nắm quyền, trừ bỏ hiệp dân, hẳn cũng là có vẻ thăng quan tiến chức nhanh hơn một chút. Với Ngũ Chính, Nguyên Mẫn ngày sau cũng có đất trọng dụng. Ngũ Chính hiện tại đang giữ chức quan là tổng quan tổng Đô Thống, thống lĩnh ba vạn tân binh, là chính tứ phẩm, ở võ tướng là tính trung chứ không tính thấp. Cẩm quân tổng cộng gồm bát quân, tổng cộng tám vạn người, phụ trách hộ vệ giữ an toàn cho hoàng cung, mà hộ thành quân có năm quân, mười vạn người, phụ trách trấn giữ hộ vệ toàn bộ kinh thành. Cẩm quân trung trừ Hoàng đế dưới chính là cẩm quân tổng Đô Thống, quản lý bát quân, bát quân tái các thiết Đô Thống, mà Ngũ Chính có thể một chút dẫn dắt tam quân, thiết nghĩ Nguyên Mẫn đối với người này phi thường mà trọng dụng.

Cho nên toàn bộ kinh thành, có mười bảy vạn quân lực, nhưng là Hộ thành quân không thuộc loại tư quân riêng của Hoàng đế, mà cẩm quân là thuộc loại tư gia quân, tư gia quân là cấp cho Hoàng đế, chính là chịu sự sai bảo của vua mà không chịu mệnh lệnh của bất luận kẻ nào. Mà Hộ thành quân thuộc loại binh lực quốc phòng bình thường, cũng chịu sự sai bảo của Hoàng đế, cũng dưới sự sai khiến của bộ binh, đương nhiên khi có xung đột hai quân cũng lấy mệnh lệnh của Hoàng đế làm chủ. Hộ thành dưới tình huống bình thường là hộ quân bảo vệ kinh thành, nhưng khi có bộc phát tình huống cấp bách hoặc kinh đô xảy ra bạo loạn linh tinh thì từ Hộ thành quân thành trấn bình định quân. Cho nên Hộ thành quân quảng so với cẩm quân quảng nhưng là cẩm quân lại so yếu hơn với Hộ thành quân địa vị cao hơn.

Người bình thường tham gia quân ngũ, đã nghĩ là làm cẩm quân, cẩm quân bổng lộc cao không nói, chỉ có Hoàng đế mới có thể quản, thoát nhìn sơ với binh chủng bình thường thì uy phong hơn.

Hoàng cung là nơi thường xuyên phong vân biến sắc, bên ngoài vẫn là vân tĩnh phong thanh, nhưng bên trong như thời tiết thay đổi, bên ngoài lại không chỗ nào thấy, Hoàng đế thay đổi Cẩm quân chiết hơn phân nửa, bên ngoài tướng sĩ bình yên vô sự cũng đều vắng theo thắng lợi nhất phương, giống như câu gió theo chiều nào hướng buồm theo chiều nấy. Cho nên, Cẩm quân, bình thường Hoàng đế đều chính mình nắm chặt chẽ trong tay, phụ trách quân thúc cũng đều phải là thân tín không chế. Cẩm quân Đô Thống đều là Hoàng đế ngàn chọn vạn tuyển mà ra.

Mà Nguyên Mẫn đăng cơ mới ba năm, đại bộ phận Cẩm quân này hay mấy quân Đô Thống đều là do Nguyên Cương nắm giữ, chỉ có đúng năm nay do nàng hiệu chỉnh.

Nguyên Mẫn đem Cẩm quân chính mình gặt gao nắm giữ trong tay dù sao những người này là trung với Nguyên Cương, có thể hay không không trung với chính mình cũng không biết, cho nên Nguyên Mẫn nghĩ có một chút hoán huyết, nhưng cũng không dám cấp tiến, sợ bị bán ngược cho nên trước mắt cũng chỉ có Ngũ Chính khiến Nguyên Mẫn có vẻ yên tâm, tuy nhiên hẳn cũng có vài phần không xác định.

Bất quá Ngũ Chính cũng không làm cho Nguyên Mẫn thất vọng, ngắn ngủi trong thời gian nửa năm, Ngũ Chính đã nắm giữ trog tay tám vạn quân để dằn sai bảo, hẳn ở phương diện này lại trị quân không hẳn tồi.

“Ngũ Chính, phái Đông vệ quân đến mười lăm tháng tám phái thủ Chính huyền môn cùng Đông an môn, phụng ý chỉ trăm ai khả nghi đều giết không tha!”
Phải bảo vệ tốt hai nơi tắc yếu này.

Hai nơi này, cũng không phải phạm vi Ngũ Chính phụ trách, hay là Hoàng cung có đại sự phát sinh, Ngũ Chính thậm trọng tiếp nhận thánh chỉ. Ngũ Chính ở Hoàng cung đã nhiều năm đối với vận mệnh hoàng cung hiểu biết không ít, hai nơi này so với chính điện Hoàng cung có phần phức tạp, độc lập so với cung điện, tường thành ước chừng cao tầm một trượng, muốn xâm nhập thật không dễ.

“ Có đại sự phát sinh?” Ngũ Chính hỏi, xem ra thiên hạ lại có khả năng không yên ổn.

Diệp Dân gật đầu “Cụ thể còn chưa thể xác định được, nhưng là mọi chuyện phải chuẩn bị tốt, đếm mười lăm tháng tám, người phải bảo vệ tốt Chính huyền môn cùng Đông an môn, nhớ kỹ đây là bí chỉ, không thể truyền ra ngoài. Trận này phải cẩn trọng cảnh giác, việc này khả đại khả tiểu”

“Yên tâm, ta biết phân nặng nhẹ” Ngũ Chính nói, hần tự nhiên không dám thả lỏng. Tuy nói hần ngay từ đầu mục tiêu cũng không phải đứng ở Cẩm quân, tất yếu là hần muốn ra đấu trường lớn, ở biên cương thượng chiến trường, chiến công lập nghiệp ngửa mặt lên trời thét dài, chí lớn kịch liệt với sinh tử anh hùng. Nhưng Hoàng thượng như thế nào lại trọng dụng chính mình, Ngũ Chính đúng là có đôi phần cảm động, anh hùng sợ nhất là không có đất dụng võ, này xem như Bá Nhạc ôm ấp tình cảm trong lòng.

Diệp Dân yên tâm, Ngũ Chính, hần tin được, không thể không thừa nhận Nguyên Mẫn dùng người đều có chính mình một bộ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Liễu Húc trước giờ cũng không là một đứa nhỏ thân thiện, các tiểu tử nhà khác đang trêu đùa nháo loạn, còn nàng chính là chỉ lẳng lẳng xem, chưa bao giờ tham dự. Thúc thúc Liễu Minh nghĩ đến đây là bởi vì tiểu tử này từ nhỏ đã không có cha mẹ chăm sóc, bản thân mình cũng không hiểu vì sao lại cùng đứa nhỏ như thế này ở chung, làm cho Liễu Húc tính tình có chút lạnh bạc, luôn lạnh lùng.

Liễu Minh có chút tự trách mình, dù sao Liễu gia cũng chỉ có hần cùng Liễu Húc hai người sống nương tựa lẫn nhau, ca ca phó thác cho mình, Liễu Minh tổng là hy vọng Liễu Húc tính tình có thể vui vẻ hơn một chút, nhưng có làm thế nào tính tình cũng lãnh cảm, cùng người khác ở chung cũng không tốt lên mà tổng là cảm thấy cô đơn.

Cho nên Liễu Minh lần này xuất môn, báo phỏng bằng hữu hoặc du ngoạn mang theo Liễu Húc, không biết rằng làm cho Liễu Húc tiếp xúc với tất cả đa số đều là người trưởng thành, lại làm cho Liễu Húc ngày càng thêm trầm mặc. Liễu Minh dù sao còn rất trẻ tuổi, tự nhiên cho thấy là dùng không đúng phương pháp.

Liễu Minh một thời kinh thành nỷ nam tử, một tay thổi tiêu cử khôi với phong thái trang nhã tự nhiên, cùng với Nguyên Cương cũng là bằng hữu, cho nên Liễu Minh xem như là khách quen nơi cung đình, Liễu Minh đi tự nhiên cũng mang theo Liễu Húc đến hoàng cung dự yến tiệc.

Liễu Húc có lẽ vĩnh viễn cũng nhớ rõ một ngày như vậy, ở cung đình ngắm hội hoa thượng, người người đều cười đến thực sáng lạn nhưng lại có chút gì đó hư ảo. Hoàng Hậu cũng cười, nhưng là nụ cười như phóng ra dương quang, làm cho mọi người cảm thấy ấm áp. Ở chốn cung đình, tổng mọi người đều xinh đẹp, chính thúc thúc mình cũng xem như là nhân tài kiệt xuất, mà những người khác cũng hội trong người một nét tài hoa, nhưng là không có một ai làm cho Liễu Húc một lần cảm giác được rung động như đối với nụ cười tỏa ánh dương ấy của nàng.

Cuối tiệc, Hoàng hậu liền tạo nhã hướng cầm nghệ gây một khúc nhạc góp vui, đem cả yến hội đều dõi theo bóng dáng trang nhã của nàng mà hướng về phía trước, Liễu Húc cũng không ngoại lệ, si mê lắng nghe có chút ngỡ ngàng, Liễu Húc đối với âm luật yêu cầu cực cao, chỉ là không bằng với Liễu Minh cao thâm hơn, nhưng Liễu Húc vừa nghe chỉ biết Hoàng Hậu đàn so với tiếng tiêu của thúc thúc thì không hề thất thủ. So sánh thấy có chút không biết tự lượng sức mình. Mặc dù không phải cùng loại nhạc khí nhưng có thể rõ ràng nhận biết là âm vực cao hơn rất nhiều.

Yến hội cuối cùng, đại nhân vật đều chuẩn bị ra về.

“Hoàng hậu nương nương, ngài có thể dạy ta đánh đàn không?” Liễu Húc thanh âm thanh thúy vang dội, là tiểu cô nương đặc hữu, ở đại điện trung tiếng vọng. Làm cho không khí trong nháy mắt yên tĩnh, mà Minh Diệp đang chuẩn bị rời đi thân mình cũng ngừng lại.

Trong lúc đó Liễu Minh lại sợ ngây người, Liễu Húc chưa từng như thế lớn tiếng nói chuyện với ai, chưa từng như thế mà lớn mật, chưa từng như thế mà chủ động yêu cầu qua chuyện gì?

Liễu Húc trước giờ cũng không là một đứa nhỏ thân thiện, các tiểu tử nhà khác đang trêu đùa nháo loạn, còn nàng chính là chỉ lẳng lẳng xem, chưa bao giờ tham dự. Thúc thúc Liễu Minh nghĩ đến đây là bởi vì tiểu tử này từ nhỏ đã không có cha mẹ chăm sóc, bản thân mình cũng không hiểu vì sao lại cùng đứa nhỏ như thế này ở chung, làm cho Liễu Húc tính tình có chút lạnh bạc, luôn lạnh lùng.

Liễu Minh có chút tự trách mình, dù sao Liễu gia cũng chỉ có hần cùng Liễu Húc hai người sống nương tựa lẫn nhau, ca ca phó thác cho mình, Liễu Minh tổng là hy vọng Liễu Húc tính tình có thể vui vẻ hơn một chút, nhưng có làm thế nào tính tình cũng lãnh cảm, cùng người khác ở chung cũng không tốt lên mà tổng là cảm thấy cô đơn.

Cho nên Liễu Minh lần này xuất môn, báo phỏng bằng hữu hoặc du ngoạn mang theo Liễu Húc, không biết rằng làm cho Liễu Húc tiếp xúc với tất cả đa số đều là người trưởng thành, lại làm cho Liễu Húc ngày càng thêm trầm mặc. Liễu Minh dù sao còn rất trẻ tuổi, tự nhiên cho thấy là dùng không đúng phương pháp.

Liễu Minh một thời kinh thành mỹ nam tử, một tay thổi tiêu cử khôi với phong thái trang nhã tự nhiên, cùng với Nguyên Cương cũng là bằng hữu, cho nên Liễu Minh xem như là khách quen nơi cung đình, Liễu Minh đi tự nhiên cũng mang theo Liễu Húc đến hoàng cung dự yến tiệc.

Liễu Húc có lẽ vĩnh viễn cũng nhớ rõ một ngày như vậy, ở cung đình ngắm hội hoa thượng, người người đều cười đến thực sáng lạn nhưng lại là có chút gì đó hư ảo. Hoàng Hậu cũng cười, nhưng là nụ cười như phóng ra dương quang, làm cho mọi người cảm thấy ấm áp. Ở chốn cung đình, tổng mọi người đều xinh đẹp, chính thức thức mình cũng xem như là nhân tài kiệt xuất, mà những người khác cũng hội trong người một nét tài hoa, nhưng là không có một ai làm cho Liễu Húc một lần cảm giác được rung động như đối với nụ cười tỏa ánh dương ấy của nàng.

Cuối tiệc, Hoàng hậu liền tạo nhã hướng cảm nghệ gây một khúc nhạc góp vui, đem cả yến hội đều dõi theo bóng dáng trang nhã của nàng mà hướng về phía trước, Liễu Húc cũng không ngoại lệ, si mê lắng nghe có chút ngỡ ngàng, Liễu Húc đối với âm luật yêu cầu cực cao, chỉ là không bằng với Liễu Minh cao thâm hơn, nhưng Liễu Húc vừa nghe chỉ biết Hoàng Hậu đàn so với tiếng tiêu của thức thức thì không hề thất thủ. So sánh thấy có chút không biết tự lượng sức mình. Mặc dù không phải cùng loại nhạc khí nhưng có thể rõ ràng nhận biết là âm vực cao hơn rất nhiều.

Yến hội cuối cùng, đại nhân vật đều chuẩn bị ra về.

“Hoàng hậu nương nương, ngài có thể dạy ta đánh đàn không?” Liễu Húc thanh âm thanh thúy vang dội, là tiểu cô nương đặc hữu, ở đại điện trung tiếng vọng. Làm cho không khí trong nháy mắt yên tĩnh, mà Minh Diệp đang chuẩn bị rời đi thân mình cũng ngừng lại.

Trong lúc đó Liễu Minh lại sợ ngây người, Liễu Húc chưa từng như thế lớn tiếng nói chuyện với ai, chưa từng như thế mà lớn mật, chưa từng như thế mà chủ động yêu cầu qua chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

" Còn chưa tìm ra nữa sao ?" Nam nhân thoát nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi, khỏe mạnh thật dài, ánh mắt như vậy làm cho người ta cảm giác chính là cực kỳ thâm trầm, còn mang theo đó chút nguy hiểm.

" Còn không có tìm được gia chủ, ta sợ gia chủ....." Đoạn gia gia chủ bình thường đều sống nhiều lắm ba mươi tuổi, lúc này gia chủ nếu là còn đi, hẳn là bốn mươi hai, cho nên mấy hi vọng là vẫn còn, nhưng Đại công tử lại như trước chưa từ bỏ ý định.

Đoạn Uyên trong lòng làm sao không hiểu, chính là còn trông vào may mắn mà thôi. Đoạn gia sở dĩ xưng là Minh Phụng gia tộc, là bởi vì nữ tử Đoạn gia địa vị cao hơn nam tử, mà Đoạn gia gia chủ lại mang mệnh phụng vụ thần linh, bị Minh Phụng xem như kí chủ, cho nên, mỗi đại gia chủ đều là nữ tử, nói ra đều là phi thường bất phàm nữ tử, không chỉ có mỹ mạo kinh người, hơn nữa tài trí bất phàm, quan trọng hơn chính là, kế thừa ít nhiều linh lực. Mỗi đại gia chủ linh lực không giống nhau, cơ bản vẫn là không giống người bình thường, tuy điểm đó thì rõ ràng, nhưng cứ từ thế hệ trước truyền xuống thế hệ sau, linh lực một thế hệ so với một thế hệ nhược, mà mười thế hệ gần nhất tựa hồ đều cùng khác xa người thường. Nhưng là gia chủ không sở hữu tí linh lực nào, tuy nhiên là mỗi người trí lực hơn hẳn người bình thường, nói cách khác gia chủ từ nhỏ liền biểu hiện dị thường ưu dị.

Người bị Minh Phụng kí sinh, có được phi phàm trí lực cùng mỹ mạo, cũng phải trả giá đại giới, tuổi thọ quá ngắn, chưa bao giờ sống quá ba mươi, nhỏ nhất chết khi chỉ có mười tám, lớn nhất bất quá hai mươi chín. Kí chủ này chết đi rồi sẽ có kí chủ sau, thân thể trở nên dị thường suy yếu nhiều dấu hiệu bệnh tật, có thể sống thêm vài năm mới chết, có trực tiếp chết vì khó sinh.

Có người trong gia tộc từng bàn luận qua, nếu không sinh hạ một người kế thừa, có phải hay không gia chủ sẽ không chết, mà quả thật cũng thử qua một lần, lần đó, những người khác trong gia tộc lần lượt nối tiếp nhau tử vong, rốt cục đến khi gia chủ sinh hạ người kế thừa rồi mới qua tai ương. Rồi sau đó người nhà lần gia chủ không hề dám làm thêm loại này thí nghiệm, một nửa là nghĩ cho tính mạng thành viên trong gia tộc, mà một nửa khác cho rằng có Minh Phụng phù hộ Đoạn gia mới có thể vĩnh viễn thịnh vượng về sau, mà gia chủ tựa như bị hiến tế, trở thành cống phẩm mà phải hy sinh, cũng không là tất cả gia chủ đều muốn bất phàm, đối với các nàng mà nói cũng không công bằng, ngay từ đầu đã bị nói cho biết rằng bản thân sống không quá ba mươi tuổi, mà người lớn lên như vậy trong hoàn cảnh phần lớn đều phi thường ức chế dẫn đến có lối suy nghĩ khác hẳn với người thường, cũng có thể gọi là biến thái. Nhưng cũng cảm thấy được hợp lý, dù sao bậc này thiên phú cùng về bề ngoài mỹ mạo vẫn là có người nguyện ý dùng tuổi thọ đi trao đổi.

Đoạn gia giống như được phù hộ, nhưng lại như bị nguyên rủa, một khi tiếp theo gia chủ không thể thuận lợi sinh ra, mà thành viên khác của Đoạn gia liền trở thành cống phẩm mà một đám chết đi. Cho nên Đoạn gia chia thành hai phái, một phái cho rằng phải dựa vào thần lực Minh Phụng truyền thừa xuống, như vậy Đoạn gia mới có thể một thế hệ đại phồn vinh, mà một phái khác cho rằng, Đoạn gia tốt nhất nên có thể thoát khỏi Minh Phụng, bằng không Đoạn gia nói không chừng không được hưởng vinh hoa mà còn mang nạn diệt tộc. Mà Đoạn Uyên đi theo phái thứ nhất, một lòng muốn đem Đoạn gia phồn vinh biến thành đệ nhất thiên hạ. Mà đệ đệ Đoạn Lê lại theo phái thứ hai, nhưng là Đoạn Uyên cầm quyền, mà ý niệm người cầm quyền là cả gia tộc ý niệm, đây là Đoạn gia bất thành văn quy định, bình thường người cầm quyền đều là gia chủ, gia chủ mười tuổi liền bắt đầu cầm quyền, mà trước mười tuổi, mà tiền nhiệm gia chủ qua đời, vậy nên gia quyền thân cận gia chủ sẽ quản tộc, bình thường đều là ca ca hoặc cữu cữu. Mà gia chủ một khi đến tuổi sẽ thu hồi quyền lực, gia chủ có được quyền lực tuyệt đối trong gia tộc. Nay đại quân giả quyền lực tuy rất lớn, nhưng là gia chủ một khi không hài lòng liền có thể đổi người.

Mà Đoạn gia mỗi một trăm năm đều có một lần diệt tộc nguy cơ , nhưng là cùng nguy cơ làm bạn chính là cơ hội , Minh Phụng có thể thức tỉnh , một khi Minh Phụng thức tỉnh , sẽ vì Đoạn gia mang đến vương giả khí . Nhưng là vào lúc Minh Phụng còn chưa thức tỉnh , người nhà Đoạn gia , có người chờ đợi , cũng có người sợ hãi.

Mà lúc này đã muốn quá một trăm năm chưa xảy ra , một trăm năm , vừa lúc Minh Phụng kí sinh trên người Đoạn Lâu Phụng . Nhưng là Đoạn Lâu Phụng mất tích hai mươi năm , đã muốn qua một trăm năm thời gian .

Đoạn gia chưa có hiện tượng chết hàng loạt , này thuyết minh có hai giả thuyết , một là Đoạn Lâu Phụng không chết , một giả thuyết khác chính là Đoạn Lâu Phụng sinh hạ kí chủ mới . Mà người tiếp theo có thể còn tự nhiên hơn . Đoạn gia gia chủ trên người đều có vết bớt phượng hoàng , vừa ra sinh đã biết được , cho nên hiện tại cho dù gia chủ mất tích , phải muốn tìm đã có phượng hoàng bớt làm dấu , đây là duy nhất một manh mối .

Mà nguy cơ còn ẩn hiện , gia chủ không ở nhà cùng Đoạn gia không chế , giải quyết , gia chủ vạn nhất xảy ra cái gì ngoài ý muốn , Đoạn gia nhất định diệt tộc . Hơn nữa không có gia chủ tồn tại , Đoạn gia vương khí bắt đầu mỏng manh , ý định vang danh Trung Nguyên lần nữa có lẽ thất bại . Không phải nói thế lực Đoạn gia dưới trướng Đoạn Uyên quản lý không mạnh , mà là vương khí Minh Phụng mang đến vốn không thể thiếu khuyết . Đoạn gia người nhà tự nhiên tin tưởng chỉ có có vương khí đó mới có thể chân chính cướp lấy giang sơn , nếu không có , có cố gắng lần nữa cũng là uống công , cho nên Đoạn gia mấy năm nay phi thường an phận , tuy nhiên thế lực phi thường lớn , lớn đến đủ để uy hiếp Nguyên Mẫn.

Mà theo thái độ Nguyên Mẫn lúc này , Đoạn gia an phận , tự nhiên dễ yên như vậy thôi , nhưng sự thật là Nguyên Mẫn căn bản không biết Đoạn gia thế lực ở đâu , ở tình huống hết thảy đều chưa xác định rõ , không dám chủ động phát khởi tiến công . Lực lượng nàng chưa lớn lắm , không dám khinh thường vọng động , đây là nàng không nói cho ngón thác . Sự thật cho dù Đoạn gia an phận , nàng cũng không tha cho hắn , thế lực sâu không lường được như vậy , một khi có đủ điều kiện rồi nàng cũng phải trừ đi . Cho nên hiện tại chính là tạm thời duy trì mặt ngoài cân bằng . Nguyên Mẫn vốn nhiều ưu tư , chính là này đó ưu tư cũng không hiện ra mặt ngoài , nàng trước mắt nghĩ là từng bước từng bước giải quyết , cuối cùng xử lý Đoạn gia , mà đã có nỗi phiền hà lớn , đây là Nguyên Mẫn không nghĩ tới , cũng là xuất hiện vấn đề huyết thống của chính mình cùng Minh Viêm , đem nguyên bản thật tốt kế hoạch , đều vứt đi cả !

" Bất quá , có người nói hai mươi năm trước , thấy gia chủ từng xuất hiện ở núi gần huyện Tuyên Củng , cho nên thuộc hạ cho rằng chúng ta hẳn là huy động người tìm từ núi này , theo lý thuyết gia chủ như thế phi phàm , cho dù lưu lạc bên ngoài cũng có thể tỏa sáng giữa nhân gian a ! Lại không hề nghe nói trong núi có người nào khác thường mới xuất hiện , cho dù cả thiên hạ , nơi có người hơi chút nổi danh cơ hồ đều xác nhận , cũng chưa có thể tìm được người có phượng hoàng vết bớt . "

" Đoạn Kì bên kia không có tin tức mới sao? Không phải triều đình mệnh quan đương đắc vọng bốn phận , nhạc không tư thực đi!" Đoạn Uyên đối Đoạn Kì phi thường bất mãn , Đoạn Lê day ra được đứa con thật là tốt ! Kỳ thật chủ yếu bởi vì Đoạn Kì có thái độ giống phụ thân , chủ trương thoát khỏi Minh Phụng khống chế , mà thỏa mãn Đoạn gia hiện trạng , khuyết thiếu tranh bá dã tâm , Đoạn Uyên tức tối vô cùng , cố tình là một bảo bối mới của Đoạn gia , có thế lực khá lớn , lại bị Đoạn Lê giáo dục làm cho hư đi , Đoạn Uyên đối đệ đệ cực kỳ bất mãn .

" Thất thiếu gia truyền lời nói trở về vừa tới được , triều đình cũng không có tính toán đối phó Đoạn gia , có thể chính là đối phó một ít bọn ô hợp trên giang hồ , mà hẳn vẫn cho rằng , Nguyên Mẫn là nhân vật lợi hại , sợ là ngày sau Đoạn gia một khi có khác thường hành động , Nguyên Mẫn có thể sẽ lập tức đối phó Đoạn gia . Thất thiếu gia còn nói , lần này thiên hạ đệ nhất yểm sợ là không yên lành , Đoạn gia cũng có thể thừa dịp lần này nhân cơ hội chứng kiến Nguyên Mẫn tài trí . " Đoạn Kì đối với lần này đệ nhất yểm là dùng tâm tính thích xem náo nhiệt , dù sao triều đình thái độ không đồng nhất .

" Phải không? Một cái thiếu nữ mười tám tuổi thực sự như thế lợi hại ? " Đoạn Uyên không cho rằng ngoài Đoạn gia còn có thể xuất hiện người lợi hại như thế . '

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bại Lộ

Cung Tuế Hàn trạng thái đầu óc vẫn còn hỗn loạn , tìm đập thật lâu mới có thể lấy lại nhịp , thần kinh hưng phấn không thôi . Nàng cảm thấy nàng cùng Nguyên Mẫn trong lúc đó tựa hồ có chút gì đó bất đồng , nhưng rốt cuộc là cái gì lại không thể nói được . Chính là ở nơi nào lại liều mạng ngây ngô cười , cười đến Nguyên Mẫn cực kỳ phiền não , rốt cuộc vừa rồi thế nào lại không cân nhắc , thế nhưng cảm thấy Cung Tuế Hàn thuận mắt cũng vô cùng bình thường , lại nhìn , vẫn là cảm thấy bình thường , nhưng là Nguyên Mẫn không dám ở trước mặt Cung Tuế Hàn lạnh lùng nhìn nhiều nên liền dừng lại cân nhắc đánh giá . Hơn nữa tưởng tượng vừa rồi chính mình lại hướng nàng làm ra những hành động ái muội như vậy.

Nguyên Mẫn nhìn Cung Tuế Hàn dường như cười đến ngu ngốc , thật muốn cho một cái tát để xóa đi cái nụ cười vui vẻ kia của Cung Tuế Hàn , này tuyệt đối là do Nguyên Mẫn ghen quá thành giận , nhưng là Nguyên Mẫn dù sao cũng không phải loại người thích bạo lực , vẫn là được tu dưỡng tính tình , đương nhiên tuy được tu dưỡng nhưng cũng không quên hướng tới Cung Tều Hàn chính là gương mặt nhìn , lấy ánh mắt nghiêm khắc báo cho Cung Tuế Hàn biết , nàng đang giận.

Nếu là bình thường , Cung Tuế Hàn nhận được ánh mắt có lực sát thương như thế , nàng khẳng định hội thu liễm , nhưng nàng hiện tại cả người cũng đang

trong trạng thái vui vẻ cực độ mơ màng, tự nhiên đối với ánh mắt Nguyên Mẫn nhìn mình cũng không thấy, vô tình lại khiến Nguyên Mẫn nổi giận, nghĩ liền nhắm mắt làm ngơ lập tức gọi người đem Cung Tuế Hàn đưa ra ngoài nếu không Nguyên Mẫn sợ chính mình không chế không được liền sẽ cho Cung Tuế Hàn một bàn tay lên mặt, sẽ hiện ra năm ngón tay xinh đẹp thon dài dấu ấn, dù sao Cung Tuế Hàn thật là tươi cười rất là chói mắt a.

Hoàng Thượng thật sự là một người hi nộ vô thường, không phải vừa nảy hoàn hảo tốt sao? Nói trò mặt liền trở mặt, Hoàng Thượng nếu tốt tính một chút liền hoàn mỹ a, đoạn suy nghĩ Cung Tuế Hàn lại cười tủm tỉm, nghĩ đến vừa rồi Hoàng Thượng vẫn hướng chính mình mà không phát hỏa, thật sự hảo ôn nhu a, mỗi ngày cứ như thế thật tốt, Cung Tuế Hàn mỉm cười nghĩ đến.

Tuyệt đối là si tâm vọng tưởng, Nguyên Mẫn không thiếu hung năng đã là mai mắn, còn muốn mỗi ngày ôn nhu, thật sự là yêu được một tác lại muốn tiến một thước tên. Cung Tuế Hàn một chút cũng không vì Nguyên Mẫn vừa rồi cho người đem nàng đi mà sinh ra ác khí, nàng với người này tổng đã có thể nhớ tới thời khắc đẹp nhất, nếu không nhớ thì thật không tốt.

Cung Tuế Hàn ở trên đường trở về, đem hình ảnh vừa rồi suy nghĩ một lần lại một lần nữa tươi cười. Tuy nhiên, suy nghĩ năm lần liên tiếp, Cung Tuế Hàn bắt đầu hối hận, vừa rồi chính mình nếu không nói lời nào thì Hoàng Thượng có phải hay không có khả năng sờ nàng nhiều hơn một ít, nghĩ đến lần thứ năm nàng mới nhớ tới điều đó Cung Tuế Hàn thật sự là một nhân tài.

Cung Tuế Hàn cảm thấy thật hậm hực a, so với việc biết mình bị lừa năm mươi hai lượng thì lần này thiệt khiến người ta hậm hực mà, Cung Tuế Hàn rút cuộc cũng thừa nhận chính mình có chút ngốc nghếch, phải biết rằng từ trước đến nay Cung Tuế Hàn vẫn luôn cho rằng bản thân mình là thông minh, đương nhiên là nàng luôn so rằng mình thông minh giống cha, tính cách mỗi giờ mỗi khắc tuyệt đối là có liên hệ.

Bất quá, không có buồn bực lâu lắm, Cung Tuế Hàn còn ôm trong lòng hòm tương, nên nói như thế nào nhỉ? Hôm nay đều là ngày lành, Hoàng Thượng đưa đỉnh ước tín vật cấp cho mình, haha! Lại là một trận cười ngây ngô!

Ánh vàng rực rỡ, thật tốt, tiểu bảo thạch cũng là sáng long lanh, trong lòng liền cảm thấy thích. Nói thật ra, Cung Tuế Hàn tuyệt đối không phải thiện lương tiêu dân gì, năm đó sau khi xem qua viên dạ minh châu của tiên sinh, trong lòng vẫn nhớ mãi không quên, đã suy nghĩ ngày nào đó chính mình cũng có, xinh đẹp không nói, buổi tối còn không dùng để điểm sấp, hội là muốn có thật nhiều sấp. Viên dạ minh châu làm sấp dùng, không nghĩ sẽ bán đi một viên, có thể đổi vô số sấp cùng bánh bao, nàng nếu biết tuyệt đối sẽ liền nổi tà tâm, nhưng là có hay không lại là mặt khác một hồi sự.

Nàng không chỉ một lần nằm mơ, mơ thấy thất khóa dạ minh châu đem nhà nàng chiếu sáng long lanh, không chỉ một lần nói mơ, “Dạ minh châu nếu có chân, chạy đến nhà của ta được thì tốt rồi...”. Xem ra, cho dù không biết có thể đổi vô số sấp cùng bánh bao, nàng cũng nổi lên tà tâm, đương nhiên cho dù là tâm tâm tái đại, cũng không có gan đảm.

Bất quá, gần nhất đây nàng nằm mộng cũng không thấy, nàng hiện tại là mỗi ngày trong mộng đều thấy Nguyên Mẫn đối với mình mà cười, cười tựa như hôm nay, như vậy mà ôn nhu, mà nàng tổng là muốn làm chút gì đó, nhưng là làm cái gì nàng lại không biết nói, mê mang lung tung... Sau khi tỉnh, nàng liền nghĩ đến phải làm gì đó, nhưng là suy nghĩ một lần lại một lần, ý nghĩ vẫn là một đoạn mơ hồ, vẫn không buông tha cho bản thân. Rốt cuộc là phải làm cái gì đó. (là làm cái đó đó Posted Image)

Cung Tuế Hàn tính trở về tắm rửa một cái, hôm tổng bị thương nhưng hoàn hảo thân thể lại cường tráng, thân nhiên không hề dý ý cũng cảm thấy không có gì trở ngại, Cung Tuế Hàn đối với những vết thương này cũng không hề để tâm, thật ra làn da Cung Tuế Hàn lại khá trắng, hơn nữa tổ chức tế bào quá rất tốt, mỗi lần bị thương liền phục hồi lại như cũ tổng so với người bình thường cũng mau hơn một chút, vết sẹo cũng cho là khá đậm nhưng quãng một thời rồi sẽ biến mất.

Cung Tuế Hàn mấy năm nay cũng không hề đụng chạm, lại ít có vết sẹo lưu lại, toàn thân không có vết sẹo, ngay cả bốt đều không có, lúc ấy nàng liền thấy kỳ quái, đệ đệ muội muội đều có, muội muội nơi trên cánh tay, đệ đệ ở trên đùi, đó là lúc nàng cho bọn hắn tắm liền nhìn thấy, cái bốt của muội muội trông giống một con gà, còn đệ đệ lại giống cầu, thật kỳ lạ, không thể trách Cung Tuế Hàn thấy lạ gà cùng phượng hoàng giống, Cung Tuế Hoàn là biết đến, cầu hay là kỳ lân Cung Tuế Hàn cũng không thu hẹp phạm vi tượng tượng của chính mình.

“Nương, vì sao muội muội trên tay có cái bốt giống phượng hoàng, mà đệ đệ trên đùi có dấu ấn giống cầu, mà ta lại không có a?” Cung Đại Nữ thiên chân vô tà hỏi, chủ ý nàng lúc này dùng từ là phượng hoàng, không phải gà, nhưng là cầu thì vẫn là cầu.

Đoạn Lâu Phượng có phần sững sốt, cầu? Nhận sai liền không đều mà nhận sai được a.

“Nga... Cái kia không phải phượng hoàng là gà, phượng hoàng nào có nhỏ như vậy?” Đoạn Lâu Phượng đơn thuần liền lừa.

“Lạ nga, bất quá muội muội trên tay cũng không so với gà mà lớn a!” Cung Đại Nữ chưa từng thấy phượng hoàng nhưng là nàng biết gà cũng không có bao nhiêu là lớn như vậy, nàng là biết, ít ra so với cái bốt trên tay muội muội gà vẫn có khác biệt.

“Ta nói gà thì chính là gà, người lớn xem tự nhiên thì so với tiểu hài tử là chuẩn.” Đoạn Lâu Phượng hướng chính mình với con trai và cả nữ tử thực cũng không nói thêm gì, Đoạn gia tuy rằng những người khác so với gia chủ không thông minh, nhưng thật ra so với Cung Đại Nữ càng đơn giản.

“Nga!” Nương nói vậy nhất định là vậy, nương sẽ không sai. Cung Tuế Hàn thật sự là nhiều khuyết điểm a, mù quáng tin tưởng quyền uy cũng là một chút. Từ nay về sau Cung Tuế hàn đem họa nhỏ phượng hoàng xem thành gà, đại phượng hoàng tự nhiên vẫn là phượng hoàng, bất quá Tiểu phượng hoàng gà so với gà thực sự xinh đẹp hơn, cái bốt trên tay muội muội cái đuôi dài hơn cũng phi thường xinh đẹp hơn. Mới trước đây lầm đạo, thật là ảnh hưởng sâu xa.

“Kia vì cái gì ta không có chứ?” Cung Đại Nữ nghi vấn vẫn không có lời giải, bởi vì xem ra rất đẹp nàng cũng tưởng yếu muốn có một cái, thực sự là vinh hạnh a!

“Không có hảo, có để làm gì, bất quá cũng không tránh được trời buốc” Đoạn Lâu Phượng về mặt mờ mịt, chính mình cũng suy nghĩ mông lung??? Cung Đại Nữ hiện ra dấu chấm hỏi, nghe mà không hiểu, nương đôi khi trong lời nói rất có ẩn ảo, bất quá xem nương thần sắc sợ cũng không thể trả lời, sắc mặt nương liền biến sắc, nàng bắt đầu ngẩn người.

“Kỳ lân lại đại biểu cái gì đâu?” Tựa hồ giống như trả lời, có phần như thì thảo tự nói, Cung Đại Nữ tự nhiên là nghe không rõ.

Cũng mai nhà Cung Tuế Hàn trụ ở nơi hẻo lánh, ít có người, hơn nữa nàng mỗi lần tắm rửa đều đợi có vẻ vắng thì mới tắm, đến buổi tối, càng không ai, cho nên tự bản thân cảm thấy an toàn, Cung Tuế Hàn để ý như vậy là chủ yếu là do Nguyên Mẫn nói cho nàng, nàng nếu như thân phận nữ nhi bại lộ thì phải bị lôi đi trăm tử, Cung Tuế Hàn nghe xong sợ tới mức từ đó về sau muôn phần cẩn thận.

Cung Tuế Hàn thực sự không sai, biên tảo còn biên hử khúc, ách, chỉ có thể nói cung tuế hàn phẩm vị thật sự hảo đại chúng hoá, hử khúc, cũng đều là đại thúc bác gái, thường xuyên hử , ở dân gian người hử một câu, muốn làm không tốt có một đám thượng tuổi nhân hưởng ứng, người trẻ tuổi đều ngại tục , cung tuế hàn cảm thấy thực không sai.[đoạn này ta để nguyên == không hiểu lắm]

Ba! Cửa bị người dùng lực đẩy ra, Cung Tuế Hàn sợ tới mức phản xạ tự nhiên bắt lấy quần áo hướng bộ trên người, thiếu chút nữa đem Cung Tuế Hàn dọa đến cấp phá.

Kỳ thật không thể trách Lâm Trọng Văn, Lâm Trọng Văn đã đứng gõ cửa nửa ngày, nhưng chính là không có người mở, cố tình còn có thể nghe được Cung Tuế Hàn đang xướng một khúc rất kì quái, thực sự chờ không thể kiên nhẫn hơn, nhất vạn công liền đem cửa cấp cứng rắc đẩy ra. Cung Tuế Hàn là đang xướng khúc thanh âm đang xướng chính là cao hứng tự nhiên liền nghe thấy tiếng đập cửa.

Bất quá Lâm Trọng Văn đã muốn sợ ngây người, Cung Tuế Hàn là nữ, Cung Tuế Hàn là nữ... Lâm Trọng Văn liền từ bỏ ý niệm vừa rồi ra ngoài, không còn là hấn, ngay cả đáng người không hề sai của Cung Tuế Hàn cũng chưa đặt ở trong đầu, có thể thấy được hấn khiếp sợ trình độ!

.

Cung Tuế Hàn thấy Lâm Trọng Văn ngẩn người vài giây, rất nhanh liền đem quần áo mặc vào, sau đó bài trừ một phen nước mắt, khuôn mặt đáng thương nhìn về phía Lâm Trọng Văn. Nàng đoán chắc Lâm Trọng Văn mềm lòng.

Lâm Trọng Văn gặp Cung Tuế Hàn khóc, mới ý thức được Cung Tuế Hàn chính mình là nữ, vừa rồi mình vừa thất thố với Cung Tuế Hàn, Lâm Trọng Văn cảm thấy chính mình tội đáng chết vạn lần, ân, nhưng hấn nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm!” Lâm Trọng Văn đôi mắt đảo qua rồi buồn bực, tâm họa nộ phóng nói.

“Lâm đại ca, người trăm ngàn lần đừng nói cho người khác biết ta là nữ, Hoàng Thượng nói, nếu ta để cho người khác biết, sẽ đưa ta ra ngoài trăm, ta còn tuổi trẻ, còn người ta thích, ta còn chưa muốn chết a!” Cung Tuế Hàn căn bản không hề nghĩ tới danh dự trong sạch của bản thân vừa bị hủy, chính là chỉ nghĩ tới cái chết, thật sự là người nhất gan!

Lâm Trọng Văn nghe xong cả kinh, Nguyên Mẫn biết, Nguyên Mẫn nếu biết vẫn đem Cung Tuế Hàn giữ ở bên người, ý muốn là như thế nào? Lâm Trọng Văn trong lòng cảm giác bất an.

Hơn nữa nếu Cung Tuế Hàn là nữ, kia trước kia đoán ra sẽ không cho chức vụ, điều này ít nhiều làm cho Lâm Trọng Văn cao hứng, nhưng là người Cung Tuế Hàn thích không phải chính mình, còn có ai, Cung Tuế Hàn tiếp xúc khá nhiều người, nhưng số ít so với chính mình hảo, chẳng lẽ là Diệp Dân!

Cũng không quan hệ, cùng lắm thì cạnh tranh công bằng.

Haha! Hấn đã nói thôi, hấn như thế nào cũng không có khả năng tốt lắm, xem ra so với chính mình quả thật cũng chỉ là một nam nhân bình thường, nghĩ đến, Lâm Trọng Văn nhiều ngày đều cảm giác buồn bực...

Lâm Trọng Văn, xem ra nhất định không nên vui mừng vội, hấn là nam nhân bình thường, nhưng người Cung Tuế Hàn muốn lại không phải một “bình thường” Nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lâm Trọng Văn

Lâm trọng văn đột nhiên nhớ tới, lúc trước Cung Tuế Hàn đã hỏi qua chính mình làm thế nào có thể theo đuổi nữ nhân, chẳng lẽ Cung Tuế Hàn lại thích nữ nhân, Lâm Trọng Văn cảm thấy trên trời mây đen bắt đầu dày đặc, không có khả năng, các nàng đều là nữ nhân. Nhưng là nghĩ đến chính mình không hề biết Cung Tuế Hàn trước kia là nữ, bản thân cũng thích nàng, nam nhân có thể thích nam nhân, nữ nhân tự nhiên cũng có thể thích nữ nhân.

“Tiểu tuế tử, người rốt cuộc thích ai?” Lâm Trọng Văn cảm thấy chính mình cũng muốn biết rõ ràng.

“Này... cái kia...” Cung Tuế Hàn đan các đầu ngón tay vào nhau, mặt lại bắt đầu chậm rãi phiếm hồng, hội là nàng đang ngượng ngùng.

“Rốt cuộc là người nào?”

“Ân... là Hoàng Thượng...” Cung Tuế Hàn ấp a ấp úng, Cung Tuế Hàn thực sự là người thành thật, không chút nào giấu diếm liền nói.

“Thật là nàng? Nàng là nữ nhân!” Lâm Trọng Văn nhíu mày nghĩ đến, đây là một kết quả không mong muốn.

“Nàng đương nhiên là nữ nhân, chẳng lẽ còn là nam nhân bất thành!” Hoàng Thượng là nữ nhân chẳng lẽ còn có cái gì hoài nghi, Cung Tuế Hàn khó hiểu nghĩ đến.

“Trọng điểm không phải vấn đề này, trọng điểm là người cũng là nữ nhân, nữ nhân như thế nào lại có thể thích nữ nhân!” Lâm Trọng Văn thật ra có vài phần chột dạ, nhưng là vẫn biểu hiện sự lý trí.

“Nga, nhưng là ta liền thích Hoàng Thượng, nữ nhân vì cái gì lại không thể thích nữ nhân đâu?” Cung Tuế Hàn khó hiểu, nữ nhân thích nam nhân cùng nữ nhân thích nữ nhân thì có gì bất đồng đâu?

“....” Lâm Trọng Văn trầm mặc hẳn cơ bản có thể tìm ra thiệt nhiều lý do, dĩ như không thể sinh con, dĩ như thế tục không cho phép, dĩ như... Nhưng là, Lâm Trọng Văn bản thân sẽ không như vậy mà để ý thế tục, đã yêu thích, thì có biện pháp gì đâu? Cung Tuế Hàn cũng là một con người, căn bản không thể làm cho thế tục gia giáo không dị nghị. Bất quá dù có như thế nào hẳn cũng thích Cung Tuế Hàn.

Lâm Trọng Văn cảm thấy nếu hẳn được Cung Tuế Hàn thích hẳn là hạnh phúc, chỉ cần như vậy đơn thuần là yêu thích, trong khi hẳn là một thế gia công tử mà chính là một phần yêu thích này cũng không thuộc về cùng loại như mình. Có lẽ, đây là mình bất hạnh, chính là trong lòng khó chịu, hẳn biết Cung Tuế Hàn tình cảm yêu thích đó là thật sự, điều Cung Tuế Hàn yêu thích cũng thực thuần túy, cảm tình như vậy thật không có một chút giả dối.

“Cung Tuế Hàn đáp ứng ta, nếu ngày nào đó người không thích Nguyên Mẫn, người kế tiếp người thích nhất định là ta!” Lâm Trọng Văn có chút ưu nghị nhìn Cung Tuế Hàn, vì sao người đáng yêu như vậy, lại không thuộc về chính mình?

“Giữ chứ? Ta sẽ không hết thích Hoàng Thượng, hơn nữa vì cái gì sau người lại là người? Ta vốn cũng thích người a, ta cũng thích Tiểu Bình, Tiểu Nhạc, Tiên Sinh, Lộ Phụng...” Nhất số là tốt nhiều rồi.

Lâm Trọng Văn cười khổ, thổ lộ rõ ràng như vậy đều nhìn không ra, Cung Tuế Hàn như thế nào phát hiện ra bản thân thích Nguyên Mẫn đây? Có lẽ gắng sức yêu là rất lớn, ngay cả thiếu căn cứ mọi người đều hội thông suốt.

“Cung Tuế Hàn, người hiểu Nguyên Mẫn sao?” Lâm Trọng Văn hỏi, hẳn thay Cung Tuế Hàn lo lắng.

“Hoàng Thượng a! Tình tình khó a, nhưng rất nhiều thời điểm rất ôn nhu, nàng thực thông minh, gì cũng biết, người tốt lắm, đối với ta tốt lắm, nàng thực không được tự nhiên rõ ràng là thích lại có thể cứng rắn nói không thích, hảo đáng yêu, nàng...” Cung Tuế Hàn nói đến Nguyên Mẫn, ánh mắt sáng lên sáng lên!

Xem ra, tình nhân trong mắt Tây Thi, nhìn đến tất cả đều là ưu điểm, Cung Tuế Hàn cho là thích Nguyên Mẫn thì chính bản thân mình có thể hiểu được hết Nguyên Mẫn sao? Người mà Cung Tuế Hàn vừa nói thực sự là xa lạ mà!

“Cung Tuế Hàn, ta nói cho người biết điều ta nhìn thấy ở Nguyên Mẫn là nàng cái gì cũng như một người vô tình, nàng đem giang sơn so với tất cả mọi thứ đều quan trọng, nàng là một nữ nhân ích kỷ, theo ta nghĩ không phải là người tốt, nàng giết qua rất nhiều người, mười tuổi nàng đã bắt đầu giết người, người chết ở trong tay nàng vô số kẻ, nàng sẽ không vì tình yêu mà buông tha cho bất cứ điều gì, làm người yêu của nàng, nàng coi như là một thứ bé nhỏ không đáng kể...”

Cung Tuế Hàn nàng rất ít cùng người khác cãi nhau, nhưng hiện tại là nàng cực kỳ phản nộ “Không chuẩn người nói nàng như vậy, nàng không phải như vậy, nàng giết người nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa nàng mới không phải là người vô tình...” Một lần đã tha được cho mình, một lần bởi chính mình cùng nhau ăn mất thầu, một lần lại chạm môi của chính mình, như thế nào lại hội vô tình đâu?

“Nàng từng chính mình đem cả nhà Thái Phó ra chém, đầu năm nay nàng đem vị hôn phu của mình cấp giết, nàng lúc trước là có tình ý với hẳn, chẳng lẽ còn không thể vô tình sao?” Lâm Trọng Văn nhắm mắt lại, có lẽ làm như vậy không quân tử nhưng là ít nhất để Cung Tuế Hàn biết Nguyên Mẫn là một nữ nhân như thế nào, về sau tình cảm cũng có thể ít một chút!

“Người nói vậy, nàng mới chính là không làm việc này, cho dù phạm cũng là có nguyên nhân...” Lần này Cung Tuế hàn cực khí, không chấp nhân phi báng chính người mình yêu.

Lâm Trọng Văn cảm thấy rõ ràng không đau, nhưng vì sao cổ tình trong lòng lại thấy đau như vậy, người được Cung Tuế Hàn yêu thực hạnh phúc, nàng hội tất cả để biện hộ người, Nguyên Mẫn có đức gì để được nàng yêu thương như thế!

Cung Tuế Hàn là một người tốt tính, rất ít như thế mà kích động kịch liệt, có lẽ trong lòng nàng cũng có chút bất an, Nguyên Mẫn mà Lâm Trọng Văn nói, nàng rất xa lạ.

Cung Tuế Hàn khỏe mắt có chút ướt, Lâm Trọng Văn nhìn có chút đau lòng, “Hảo! Là ta nói hươu nói vượn, là ta nói lung tung, ta giải thích...” Lâm

Trọng Văn không muốn thấy Cung Tuế Hàn khổ sở, dù sao đó cũng là chuyện sau này, Nguyên Mẫn trong lòng kể của Cung Tuế Hàn cũng thực xa lạ, có lẽ Nguyên Mẫn ở trước mặt Cung Tuế Hàn là một người khác, nếu đó là thực, Nguyên Mẫn đối với Cung Tuế Hàn cũng là có để ý, nhưng là vấn đề ý nghĩa trước mặt thì vẫn nhiều hơn thôi?

“Người chính là nói hươu nói vượn!” Cung Tuế Hàn bắt đầu nói, bắt đầu kích động cảm xúc nhưng thật ra đã bình tĩnh trở lại! Như thể thiên vị, cũng chỉ có Cung Tuế Hàn!

“Cung Tuế Hàn như thế nào vẫn còn không đến?” Nguyên Mẫn có chút hờn giận, nhưng là sắc mặt lại nhìn không ra một chút nào hờn giận.

“Lâm đại nhân nói có chút việc cần Cung Tuế Hàn đến sao chép, nô tài vừa định thỉnh Hoàng Thượng nói”. Đặng La trả lời, nhưng thật ra hẳn thực sự không nghĩ tới, Hoàng Thượng lại chủ động hỏi đến Cung Tuế Hàn. Cảm thấy có chút bối rối, xem ra về sau đối với Cung Tuế Hàn thái độ tốt chút. Hoàng Thượng có thể nhớ kỹ người này, chính là trọng dụng hẳn, bắt đầu bản thân cũng không hiểu được Cung Tuế Hàn là loại người như thế nào lại làm cho Hoàng Thượng nhớ kỹ.

“Người đi xuống đi!” Nguyên Mẫn đem Đặng La phái đi xuống, nói đến Lâm Trọng Văn, Nguyên Mẫn mới nhớ tới, không biết tu thư ra sao? Nguyên Mẫn tương tự muốn đi một chuyến kiểm tra một chút.

“Lâm Trọng Văn ta không muốn chép sách, ta chỉ nghĩ đến Hoàng Thượng bên kia a!” Cung Tuế Hàn bắt đầu nói, hẳn chỉ biết sai mình chép sách, như vậy cứ như khổ sai, như thế nào cũng chỉ kêu chính mình đến, thực không đủ nghĩa khí mà, chính mình mệt mà còn đem hẳn làm người một nhà. Bất quá người một nhà mà Cung Tuế Hàn suy nghĩ cũng rất quảng, Lâm Trọng Văn không có cảm giác chính mình trong lòng hẳn có cân nặng a.

“Người đừng dong dài, ta liền nói cho Hoàng Thượng...” Lâm Trọng Văn cười tủm tỉm nhưng giả vờ uy hiếp, Lâm Trọng Văn giờ phút này thoát nhìn giống như một ông ba phải.

“Được, ta sao chép là được chứ gì?” Cung Tuế Hàn liền nhanh nói xen vào không để Lâm Trọng Văn nói thêm lời nào.

Thấy Cung Tuế Hàn liền thay đổi thái độ, thật khiến Lâm Trọng Văn khi dễ a!

“Ta đi ra ngoài tản bộ đây, ta xong rồi!” Cung Tuế Hàn liền bày ra một dáng vẻ oai phong thật đáng thương.

Một canh giờ còn chưa đến, liền hai lần tản bộ, Lâm Trọng Văn cũng không muốn nói gì nhưng vì mỗi lần nhìn nàng thì liền thấy ánh mắt dường như của con chó nhỏ như đang khát khao cầu xin, Lâm Trọng Văn vẫn là mềm lòng, “Ta cũng muốn đi ra ngoài một chút!”

“Hắc hắc! Người cũng không phải là người có thể chịu được nỗi buồn đâu” Cung Tuế Hàn nghĩ đến ai cũng đều giống như nàng yêu thích sự nhàn hạ.

“Ân!” Lâm Trọng Văn cũng không giải thích thêm, hẳn chính là cảm thấy cùng Cung Tuế Hàn ở cùng một chỗ xem rất cũng rất vui vẻ, đem Cung Tuế Hàn đến chép sách cho cũng là điều tư tâm, dù sao Nguyên Mẫn đã nói, tu thư tất yếu mọi người cùng phối hợp, bây giờ hẳn làm dụng một chút quyền lực cũng không sao.

Cung Tuế Hàn vui vẻ tiêu sái về phía trước, phải biết rằng Hoàng Cung rất lớn, bản thân nàng cũng có không ít thời gian đi lại trong cung, nhưng với nàng cũng thấy là còn chưa khám phá đủ.

“Tiểu tuế tử!” Lâm Trọng Văn hô lên, Cung Tuế Hàn quay đầu lại, có chuyện gì đây? Lâm Trọng Văn vươn tay đem chiếc lá rụng ở trên đầu Cung Tuế Hàn gỡ xuống, lúc này hai người đang ở khoảng cách gần không gần nhưng xa cũng không xa, tuy nhiên cũng có một chút ái muội dị thường.

Lâm Trọng Văn vẫn là nhìn thấy Nguyên Mẫn đang đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ, Lâm Trọng Văn liền động tâm niệm, cuối đầu hôn nhẹ Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn sợ ngây người, một lúc lâu cũng không phản ứng lại, liền chợt nhớ nàng là đang bị cưỡng hôn, hoặc mắt liền đẩy Lâm Trọng Văn ra. Lâm Trọng Văn nhìn về phía Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn sắc mặt vẫn không đổi, chính là tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn chính mình, Lâm Trọng Văn cũng khẽ mỉm cười, tuy rằng Nguyên Mẫn sắc mặt vẫn không thay đổi nhưng cơ hồ là trên gương mặt tươi cười có phần như đã thông thả liền tiêu xuống.

Có lẽ, Nguyên Mẫn không giống mặt ngoài thoát nhìn như tinh thần đang trấn định, Cung Tuế Hàn, đây là điều duy nhất ta có thể giúp người, rốt cuộc là đúng hay sai đây? Lâm Trọng Văn trong lòng một chút cũng đều không muốn, tuy rằng cũng có chút tâm tư nhưng là bản thân vẫn không thể chịu được khổ sở, cảm thấy bản thân mình thật là vĩ đại a! Lâm Trọng Văn chế giễu nói

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mỹ Vị

Cung Tuế Hàn liền nhanh trừng mắt nhìn Lâm Trọng Văn, đáng giận hẳn như thế nào lại có thể như thế mà vui đùa, Cung Tuế Hàn thực sự tức giận “Người... Người... Người... Đáng giận...” Cung Tuế Hàn giận dữ không nói nên lời.

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng!” Lâm Trọng Văn được hồi hành lễ, Cung Tuế Hàn phản xạ tự nhiên cũng theo đó hành lễ.

Cung Tuế Hàn liền sững sốt Hoàng Thượng như thế nào lại đến đây, vừa rồi nàng có phải hay không cũng nhìn thấy, kia Hoàng Thượng có thể hay không.... Cung Tuế Hàn quả thực thấy chột dạ, hơn nữa cũng thực bất an, nàng vụng trộm ngẩng đầu ngắm lấy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng rõ ràng vẫn đang tươi cười, cười thật ôn hòa, cười đến khuynh quốc khuynh thành, nàng ấy như thế nào cũng không thấy lạnh lùng đâu? Ảo giác sao? Cung Tuế Hàn có một chút bất an, không hề cảm thấy thoải mái.

“Trung Lâm thừa, hảo đại nhĩ hửng a!” Nguyên Mẫn cười nói, nhưng là ánh mắt chợt lóe lên tia sắc lạnh, làm cho người ta khó có thể phát hiện ra!

“Làm sao, thần cảm thấy thiên hạ mỹ vị không có gì hơn cái này, thần yêu thích cái đẹp, Hoàng Thượng không phải không biết!” Lâm Trọng Văn liền tiến thêm một bước dùng lời khiêu khích Nguyên Mẫn, hẳn không tin Nguyên Mẫn lại còn có thể tươi cười được sao? Đương nhiên hẳn biết, cái này không khác gì chọc giận miệng cộp, ngày sau Nguyên Mẫn vẫn sẽ mà thu mình tính sổ, bản thân hẳn cũng hiểu được họa a.

Nguyên Mẫn liền tươi cười nhưng trong ánh mắt như vậy mà có chút cương lên, nhưng là rất nhanh sau đó lại một bộ đàm tiếu phong thanh bình tĩnh “Trẫm nghĩ đến, chỉ có Lâm đại tướng quân có niềm đam mê này, không nghĩ tới Trọng Văn cũng có, quả thật là huynh đệ tình thâm!” Nguyên Mẫn không phải dễ bị khiêu khích, nàng lập tức phản công, mấy năm nay muốn nhìn thấy Nguyên Mẫn thất thố quả thực không dễ, hơn nữa nàng tổng trong thời gian ngắn có thể nội công kích điểm yếu của đối phương.

Quả nhiên, Lâm Trọng Văn sắc mặt liền chuyển biến, trở nên trầm mặc dị thường, hơi thở trở nên có phần lay động, ngay cả Cung Tuế Hàn cũng cảm thấy có phần quý dị.

Bọn họ nói gì, đều có ẩn ý, nàng như thế nào một câu đều nghe không hiểu, hơn nữa không khí lúc này có phần lạ, thực là chịu khổ sở a !

Nguyên Mẫn cười, có chút lạnh lùng, khiêu khích ta, ngươi muốn chết! Lâm Trọng Văn trầm mặc, không hề nghi ngờ trận này không thể tránh được mùi khói thuốc chiến tranh a, Nguyên Mẫn trận này là thoải mái mà thắng lợi nhưng vẫn không hề tỏ ra một chút vui sướng nào.

“Thần có việc phải làm, xin phép cáo lui!” Lâm Trọng Văn sắc mặt âm trầm cáo lui, còn lại Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn liền hướng Lâm Trọng Văn mà nháy mắt, nhưng Lâm Trọng Văn một chút cũng không hề để ý tới.

Lâm Trọng Văn vừa đi, nụ cười tươi của Nguyên Mẫn liền hạ xuống, Nguyên Mẫn lạnh lùng nhìn nghiêng Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn cũng vừa đứng lúc ngược qua vô tình bốn mắt giao nhau, Cung Tuế Hàn giống như bị hù chết liền nhanh cúi đầu xuống thật thấp, Hoàng Thượng thực giống như là đang tức giận a.

Cung Tuế Hàn liền nhanh trừng mắt nhìn Lâm Trọng Văn, đáng giận hẳn như thế nào lại có thể như thế mà vui đùa, Cung Tuế Hàn thực sự tức giận “Ngươi... Ngươi... Ngươi... Đáng giận...” Cung Tuế Hàn giận dữ không nói nên lời.

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng!” Lâm Trọng Văn được hồi hành lễ, Cung Tuế Hàn phản xạ tự nhiên cũng theo đó hành lễ.

Cung Tuế Hàn liền sững sốt Hoàng Thượng như thế nào lại đến đây, vừa rồi nàng có phải hay không cũng nhìn thấy, kia Hoàng Thượng có thể hay không.... Cung Tuế Hàn quả thực thấy chột dạ, hơn nữa cũng thực bất an, nàng vụng trộm ngẩng đầu ngắm lấy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng rõ ràng vẫn đang tươi cười, cười thật ôn hòa, cười đến khuynh quốc khuynh thành, nàng ấy như thế nào cũng không thấy lạnh lùng đâu? Ảo giác sao? Cung Tuế Hàn có một chút bất an, không hề cảm thấy thoải mái.

“Trung Lâm thừa, hảo đại nhĩ hửng a!” Nguyên Mẫn cười nói, nhưng là ánh mắt chợt lóe lên tia sắc lạnh, làm cho người ta khó có thể phát hiện ra!

“Làm sao, thần cảm thấy thiên hạ mỹ vị không có gì hơn cái này, thần yêu thích cái đẹp, Hoàng Thượng không phải không biết!” Lâm Trọng Văn liền tiến thêm một bước dùng lời khiêu khích Nguyên Mẫn, hẳn không tin Nguyên Mẫn lại còn có thể tươi cười được sao? Đương nhiên hẳn biết, cái này không khác gì chọc giận miệng cộp, ngày sau Nguyên Mẫn vẫn sẽ mà thu mình tính sổ, bản thân hẳn cũng hiểu được họa a.

Nguyên Mẫn liền tươi cười nhưng trong ánh mắt như vậy mà có chút cương lên, nhưng là rất nhanh sau đó lại một bộ đàm tiếu phong thanh bình tĩnh “Trẫm nghĩ đến, chỉ có Lâm đại tướng quân có niềm đam mê này, không nghĩ tới Trọng Văn cũng có, quả thật là huynh đệ tình thâm!” Nguyên Mẫn không phải dễ bị khiêu khích, nàng lập tức phản công, mấy năm nay muốn nhìn thấy Nguyên Mẫn thất thố quả thực không dễ, hơn nữa nàng tổng trong thời gian ngắn có thể nội công kích điểm yếu của đối phương.

Quả nhiên, Lâm Trọng Văn sắc mặt liền chuyển biến, trở nên trầm mặc dị thường, hơi thở trở nên có phần lay động, ngay cả Cung Tuế Hàn cũng cảm thấy có phần quý dị.

Bọn họ nói gì, đều có ẩn ý, nàng như thế nào một câu đều nghe không hiểu, hơn nữa không khí lúc này có phần lạ, thực là chịu khổ sở a !

Nguyên Mẫn cười, có chút lạnh lùng, khiêu khích ta, ngươi muốn chết! Lâm Trọng Văn trầm mặc, không hề nghi ngờ trận này không thể tránh được mùi khói thuốc chiến tranh a, Nguyên Mẫn trận này là thoải mái mà thắng lợi nhưng vẫn không hề tỏ ra một chút vui sướng nào.

“Thần có việc phải làm, xin phép cáo lui!” Lâm Trọng Văn sắc mặt âm trầm cáo lui, còn lại Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn liền hướng Lâm Trọng Văn mà nháy mắt, nhưng Lâm Trọng Văn một chút cũng không hề để ý tới.

Lâm Trọng Văn vừa đi, nụ cười tươi của Nguyên Mẫn liền hạ xuống, Nguyên Mẫn lạnh lùng nhìn nghiêng Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn cũng vừa đứng lúc ngược qua vô tình bốn mắt giao nhau, Cung Tuế Hàn giống như bị hù chết liền nhanh cúi đầu xuống thật thấp, Hoàng Thượng thực giống như là

đang tức giận a.

Nguyên Mẫn mang theo trong tay áo xuất ra khăn tay, thô lỗ sát lấy môi Cung Tuế Hàn, bản chết đi được, phải lau cho sạch sẽ. Đáng thương cho Cung Tuế Hàn liền giống như bị chà đạp, môi bị chà sát thời điểm có chút sưng đỏ, Cung Tuế Hàn rốt cuộc nhịn không được, ăn đau nên kinh hô một tiếng. Nguyên Mẫn thấy thế mới thu hồi điểm, lý trở trở về, nàng nhìn Cung Tuế Hàn ngoài miệng có chút tơ máu, lại có chút không đành lòng, nhưng là nàng vẫn cảm thấy không đủ.

“Ngươi lập tức theo ta thoa thuốc!” Nguyên mẫn mệnh lệnh nói!

Cung Tuế Hàn liền nghĩ vừa đánh lại vừa xoa, thật khó hiểu a?

Hiển nhiên sau khi ban mệnh lệnh Nguyên Mẫn cũng ý thức được vấn đề, nàng liền nhanh đến Thiên Phụng cung, tự nhiên nàng cũng lôi kéo theo Cung Tuế Hàn vào Thiên Phụng cung, một chút cũng đều không thấy có cái gì không ổn! Đây chính là tẩm cung của nàng, đừng nói tới người bình thường không thể vào, trong khi Cung Tuế Hàn hiện là thân phận nam tử cũng không thể nào vào được, hiển nhiên Nguyên Mẫn lúc này trong óc tuyệt đối không hề nghĩ đến khái niệm này.

Thiên Phụng cung là lúc Nguyên Mẫn mười bốn tuổi Nguyên Cương cố ý cho người trùng tu lại, thiết kế này có ý là vì nữ chủ tương lai mà thành.

Thiên Phụng cung được phân ra bao gồm Tiền điện, Trung điện và Hậu điện, Tiền điện có thư phòng, Trung điện có bể, phía sau mới là tẩm cung, diện tích gần bằng với chính cung đại điện. Vốn Nguyên Mẫn sau khi đăng cơ, tất yếu là muốn ở giữa cung, nhưng vì Nguyên Mẫn ở vài ngày cảm thấy không thoải mái bằng Thiên Phụng cung nên liền muốn trở về. Là tẩm cung của hoàng đế, bỏ đi vài điều trọng yếu ngoài các phi tử của tiền đế thì những người khác đều không thể đi vào, cũng không chuẩn đến Trung điện cũng Hậu điện, có thể thấy được Nguyên Mẫn đối với nơi riêng tư của chính mình mà coi trọng.

Mà Nguyên Mẫn lại đem Cung Tuế Hàn kéo đến tẩm cung, Cung Tuế Hàn thấy tẩm cung khuôn mặt liền như choáng váng, bên trong là một cái bể lộ thiên tuyệt, bên cạnh phía trên tường đều là thủy tinh, phía trên các hình khắc trạm chỗ tinh xảo, đẹp không sao tả xiết, ở dưới bể hơi nước liền tỏa, giống như nhân gian tiên cảnh.

Phía sau điện có một chiếc giường lớn, so với nhà nàng còn lớn hơn, lần này Cung Tuế Hàn không xuy nguru, nhưng thoát nhìn thật thoải mái, Cung Tuế Hàn thầm nghĩ nếu mình có thể vui mặt mà ngủ ở đây cảm giác có chết cũng đáng a. Đó là giường của rồng, không phải ai cũng có thể nằm là nằm đâu a. Mà Nguyên Mẫn lại khiến cho cung nữ dọa đến choáng váng, Hoàng Thượng là mang theo nam nhân hồi tẩm cung...

“Hoàng Thượng, có thể hay không không sáu ,miệng ta đau a!” Cung Tuế Hàn ai oán nhìn Nguyên Mẫn, trong mắt phiếm một ít tiểu nước mắt, thoát nhìn cực kỳ đáng thương, đây là Cung Tuế Hàn mới phát hiện, một khi nàng đã bày phó thần thái nước mắt này thì Lâm Trọng Văn ở trước mặt công đều bị khắc, mà ở trước Nguyên Mẫn cũng rất có tác dụng, cho nên Cung Tuế Hàn hiện tại liền sử dụng lại có kinh nghiệm hơn chu đáo hơn, nước mắt cũng như người liền đáp ứng lập tức liền tạo ra cảm giác!

“Hừ, ta không đem ngươi ra ngoài trăm là mai mắn rồi! Ngươi lại đây!” Tuy rằng ngữ khí vẫn là phi thường hờn giận nhưng vẫn là vẻ mặt đã có chút nhu không ít.

Cung Tuế Hàn giống một con chó nhỏ, ngoan ngoãn tiêu sái đến trước mặt Nguyên Mẫn, chỉ tiếc là không có cái đuôi ngoe nguẩy thôi.

“Tọa hạ!”

Cung tuế hàn lập tức làm theo, nàng lúc này tọa hạ, vừa lúc thấp hơn Nguyên Mẫn một chút nên vừa ngồi xuống đã đối diện Nguyên Mẫn. Nguyên Mẫn giống như làm ảo thuật, lại lấy ra một cái khăn tay, thân hướng đến môi Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn phản xạ tự nhiên liền lùi về sau, nghĩ đến môi vừa rồi muốn bị chà đạp trong lòng có chút e ngại, nhưng lần này lại dị thường mềm nhẹ, Nguyên Mẫn sợ nàng đau nên hành động cũng có chút ôn nhu.

Cung Tuế Hàn si ngốc nhìn Nguyên Mẫn, khoảng cách hảo gần a, ngay cả hơi thở cũng có thể cảm giác được, Cung Tuế Hàn ánh mắt bắt đầu có chút mê ly, Nguyên Mẫn nâng miệng nàng nhưng so với trước thì nhiều phần ôn nhu, Cung Tuế Hàn tâm liền động hướng đôi môi Hoàng Thượng nhìn có đôi phần biến thái.

Nguyên Mẫn dùng khăn nhẹ nhàng lau khóe môi Cung Tuế Hàn, mặc dù có chút cảm giác ái muội nhưng so với lúc trước vẫn là mềm lòng, Cung Tuế Hàn là của nàng, là người của nàng, miệng cũng là của nàng, thân thể cũng là của chính mình, chỉ có mình mới được quyền đụng vào...

Khăn tay chậm rãi hạ xuống, mà hai người khoảng cách lại càng ngày càng gần hơn, cũng không biết là ai chủ động cả hai người môi liền chạm vào nhau. Chớp mũi truyền đến hương thơm làm cho Cung Tuế Hàn thiếu chút nữa hạnh phúc muốn khóc!

Cung Tuế Hàn chậm rãi phản ứng, làm cho Nguyên Mẫn trong lòng vui vẻ xem ra Lâm Trọng Văn cũng không được hôn qua, Nguyên Mẫn chậm rãi vươn đầu lưỡi liếm lấy vành môi Cung Tuế Hàn, có điểm hàm là hương vị của tơ máu, có chút tanh nhưng vẫn là cảm thấy không hề chán ghét.

Cung Tuế Hàn thật là một đứa nhỏ thiên phú, biết Nguyên Mẫn dùng đến đầu lưỡi, nàng hơi hơi mở khẽ răng đem đầu lưỡi của mình cùng vươn đến, Nguyên Mẫn nắm lấy cơ hội, đưa đầu lưỡi đi vào. Đầu lưỡi Nguyên Mẫn bắt đầu tìm kiếm đầu lưỡi Cung Tuế Hàn nhưng sau đó Cung Tuế Hàn liền đảo khách thành chủ, đầu lưỡi của Nguyên Mẫn. Sau một hồi dây dưa Nguyên Mẫn cảm thấy tim đập kịch liệt nhanh hơn mà Cung Tuế Hàn cứ một tràn cảm giác tê toả mà, cảm giác cực kỳ thoải mái, đây là điều mà Cung Tuế Hàn chưa từng cảm thụ qua, cảm thấy thực thích thú.

Hơi thở Nguyên Mẫn ngày một tăng thêm, trong ánh mắt phiếm một tia ôn nhu, Cung Tuế Hàn cũng mê ly nhìn nàng trên mặt có chút thẹn thùng đỏ ửng, Cung Tuế Hàn giờ phút này làm cho Nguyên Mẫn cảm thấy thật ái muội, mùi vị ở đôi môi ấy làm cho Nguyên Mẫn rồi đi có phần luyến tiếc, Cung Tuế Hàn

tổng làm cho chính mình cảm giác đáng trào ngoài ý muốn

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Được Một Tác Lại Muốn Tiến Một Thước

Cung Tuế Hàn thật là được voi đòi tiên, bàn tay như vậy cũng không trung thực mà khoát lên thắt lưng của Nguyên Mẫn, thật là không biết thân biết phận, thực sự có suy nghĩ không tốt a.

Nhiệt độ cơ thể của Nguyên Mẫn bắt đầu nóng lên, làm cho nàng có chút khó thở, mà cơ thể lại không tự chủ được cũng mềm nhũn xuống, Cung Tuế Hàn đúng là kém thông minh, Nguyên Mẫn nghĩ đến hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, trong nháy mắt nàng đã nhắm ngay cổ Cung Tuế Hàn cắn một cái, vùng da trắng mịn ở cổ Cung Tuế Hàn ngay lập tức hiện lên dấu răng.

“Đau!” Cung Tuế Hàn than ra tiếng, bất quá đau đớn cũng rất nhanh tiêu đi, thay thế là cảm giác tê dại, Cung Tuế Hàn cảm giác cổ của mình dị thường đã rất nắn cảm, lỗ chân lông đều dựng đứng hết lên, Nguyên Mẫn mỗi lần thở ra một hơi, cũng làm cho Cung Tuế Hàn tim đập nhanh hơn mà hô hấp cũng liên tăng lên. Hương thơm ngào ngạt phả ra ở chóp mũi Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn muốn làm thêm gì đó nhưng nàng cũng không biết rốt cuộc là muốn làm gì để đáp ứng tình trạng hiện giờ, chính là bàn tay nàng đang ôm ở thắt lưng Nguyên Mẫn chặt thêm vài phần, hai người vì thế ngày càng dính sát vào nhau hơn. Thế nhưng Cung Tuế Hàn theo bản năng liền đem bàn tay không an phận của mình bắt đầu di chuyển, miệng thì hôn lấy đôi môi cạnh bên, loại cảm giác này nàng cảm thấy dù bất luận như thế nào đi nữa cũng đều không đủ.

Dần dần, Nguyên Mẫn bắt đầu bị vây ở thế bị động, tuy rằng cảm giác khá tốt, nhưng đối với việc bị vây thành thế bị động như thế này thì cũng có chút bất mãn, nàng liền hướng đến cổ Cung Tuế Hàn lại cắn thêm một cái, cái này so với vừa rồi thì dùng sức nhiều hơn, có vết máu lộ ra, có thể thấy được nàng rất cố gắng dùng sức a.

“Á!” Cung Tuế Hàn lần này kêu so với vừa rồi lớn tiếng hơn, nàng cảm thấy đau, là rất đau chứ không như vừa rồi có thêm cảm giác tê dại, Cung Tuế Hàn ủy khuất nhìn Nguyên Mẫn, khóe mắt có phiếm nước mắt, thoát nhìn rất điềm đạm đáng yêu. Động một chút là thích cắn ta, thật sự là đau quá đi!

Ai bảo người được một tác lại muốn tiến một thước, xứng đáng. Nguyên Mẫn nghĩ đến nhưng miệng vẫn hướng đến vết cắn ở cổ Cung Tuế Hàn vừa rồi mà vươn đầu lưỡi liếm nhẹ, lúc này lại thuận thế mà đem Cung Tuế Hàn áp đảo.

Chà, nơi này ngay cả thâm nham cũng đều rất êm, đây là ý tưởng còn sót lại duy nhất của Cung Tuế Hàn lúc này, vì nàng rất nhanh đã bị cắn cổ truyền đến cảm giác vừa đau mà lại vừa có chút hưng phấn, Cung Tuế Hàn vô thức thở nhẹ ra tiếng, cũng không rõ rốt cuộc là khó chịu hay thoải mái, bởi vì loại cảm giác trống rỗng lạ lẫm này càng lúc càng lan rộng.

Nguyên Mẫn cảm thấy Cung Tuế Hàn giờ phút này có chút bất đồng, tựa hồ giống như hồ ly có chút lẳng lơ, nhưng Nguyên Mẫn cảm thấy Cung Tuế Hàn càng lúc càng phát ra âm thanh quý dị yêu dã, không hiểu sao nàng lại thấy Cung Tuế Hàn dường như đang muốn tán tỉnh nàng, rõ ràng là rất bình thường nhưng lại có tình như có loại ảo giác này. Lúc này làm cho Nguyên Mẫn không khỏi hài lòng mà bị hấp dẫn, giống như là thuốc phiện vậy làm nàng muốn ngừng mà ngừng không được!

Nguyên Mẫn không những không kềm được mà tiếp tục trêu chọc Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn tin tưởng vừa rồi cũng không phải ảo giác, thật là như thế. Nàng từng nghe qua, nữ nhân khi động tình luôn phát ra một loại mị lực vô cùng quyền rũ, chẳng lẽ, Cung Tuế Hàn hiện tại là đang có trạng thái này? Nhưng thế này so với bình thường đúng là có khác biệt quá lớn đi!

Cung Tuế Hàn cảm thấy Nguyên Mẫn dùng động tác, nàng mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt Nguyên Mẫn đang sưng sò, hơn nữa về mặt lại có chút mê mang, mặt lại có chút phiếm hồng, hơn nữa cảm giác lại có vài phần ngây ngốc, nàng rất ít khi nào thấy đáng về Nguyên Mẫn như thế, đúng là cực kỳ đáng yêu.

Cung Tuế Hàn sau đó lại thừa cơ hội liền xoay người đem Nguyên Mẫn đặt ở dưới thân, cũng thật can đảm, nàng còn không nhớ rõ bản thân vừa rồi mới bị cắn! Mà ngược lại rất có năng lực học tập, vừa rồi bị Nguyên Mẫn liếm, nàng cũng hướng đến cổ Nguyên Mẫn mà liếm, đương nhiên nàng không nở mà cắn Nguyên Mẫn.

Mặc dù hiện tại giống như một đứa trẻ đang chơi đùa, nhưng Nguyên Mẫn vẫn cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, Cung Tuế Hàn chết tiệt, một chút cũng không hề yếu thế! Cơ thể Nguyên Mẫn giống như nhũn ra, nhưng nàng vẫn không chịu thua, vẫn một mực đem cơ thể Cung Tuế Hàn đặt dưới thân nàng, Cung Tuế Hàn tuy rằng so với nữ nhân bình thường khỏe hơn nhưng dù sao cũng chưa từng học qua võ công cho nên lúc này Cung Tuế Hàn chỉ có thể lại bị đè ép lại!

Nguyên Mẫn lần này đem Cung Tuế Hàn ép tới chặt chẽ, sau đó lại đưa tay tiến vào trong cổ áo Cung Tuế Hàn, bên trong cách một tầng vải được buộc chặt khá dày, Nguyên Mẫn lúc này có chút bức mình, muốn cởi bỏ lớp vải bên trong cũng thật khó khăn

“Hoàng Thượng...” Âm thanh thanh linh phát ra làm cho không khí yên lặng lúc bấy giờ bị âm thanh này làm cho dọa người.

Hoàng Thượng đang đè trên người một nam nhân, hơn nữa y quan thật là hỗn độn. (H.T đang HD em nó đây cô :)))

Nguyên Mẫn chậm rãi từ người Cung Tuế Hàn đi xuống, cũng không hoàn không vội nhưng vẫn hơi sửa sang lại y phục trên người, nàng một chút cũng không thấy bị cung nữ bắt gặp được mà thấy chật vật, ngược lại Cung Tuế Hàn vừa rồi được sủng ái lại thẹn thùng tựa hồ đỏ đến cả mông!

“Có chuyện gì sao?” Nguyên Mẫn khước mắt híp lại, hiển nhiên đối với hiện tại bị phá đám có chút mất hứng.

“Diệp...Thị lang...có...chuyện quan trọng...cầu kiến...” Cung nữ nom nớp lo sợ, nhìn cũng không dám nhìn, Hoàng Thượng nàng...

“Hắn!” Nguyên Mẫn có chút ngạc nhiên, phải có chuyện gì xảy ra hắn mới tìm đến tận tẩm cung, xem ra việc này thực sự nghiêm trọng! Nguyên Mẫn rất nhanh nghe sự việc vừa rồi mà khôi phục lại bộ dáng bình thường, đại não nàng lại bắt đầu nhanh chóng vận động.

Nguyên Mẫn quay đầu lại nhìn Cung Tuế Hàn, lại nhìn cung nữ, nàng ý thức được, bản thân mình vừa làm chuyện hoang đường đó chính là đem Cung Tuế Hàn tiến đến tẩm cung!

“Ngươi nhìn thấy gì?” Nguyên Mẫn nhướn mày hỏi, thiếu chút nữa đem cung nữ dọa chết.

“Nô tỳ... Nô tỳ cái gì cũng đều không nhìn thấy!” Cung nữ nhanh miệng trả lời, để có thể ở cung đình mà sinh tồn, lại là nô tài hầu hạ Hoàng thượng thì không phải là người bình thường. Cung nữ vừa rồi cũng cảm thấy hối hận vì vừa rồi bước vào.

“Đúng như vậy sao? Nếu ta nghe có bất cứ lời đồn đại nhảm nhí nào trong cung, thì các ngươi tự lo liệu cho bản thân mình đi!” Nguyên Mẫn giọng nói vẫn như trước rất mềm mại, trên mặt nàng lại thản nhiên mỉm cười, nhưng cung nữ phía sau lưng đã sớm toát ra mồ hôi lạnh!

“Nô tỳ hiểu được!” Cung nữ thật cẩn thận trả lời, chỉ sợ nói sai một từ, đầu cũng không còn ở cổ! Xem ra cũng phải nhắc nhở bọn tỳ muội một chút, bằng không tất cả mọi người đều không giữ được ma!

“Lui xuống đi!”

Cung nữ vội vàng lui xuống, nơi này nàng một chút cũng không ngốc mà muốn ở lại lâu!

Cung Tuế Hàn vẫn còn trạng thái thẹn thùng, nàng nghe cũng không rõ lắm, cho dù có nghe rõ ràng thì cũng làm như không rõ.

“Cung Tuế Hàn, hôm nay ngươi liền ở lại đây, trước khi ta trở về cũng không được phép rời đi!” Nguyên Mẫn dặn dò một tiếng, liền xoay người rời đi.

*

“Có chuyện gì?” Diệp Dân vẽ mặt đầm chiêu, quả là sự tình không đơn giản.

“Hoàng Thượng sáng sớm không phải đã nhận được một bộ tấu chương sao?” Diệp Dân hỏi, theo hần phỏng đoán Hoàng Thượng nhận được tấu chương tại sao vẫn không có động tĩnh gì?

“Tấu chương? Tấu chương cái gì? Trăm buổi sáng cảm thấy không khỏe liền trở về cung nghỉ ngơi” Khó lắm mới có được một buổi sáng nhàn hạ, vậy mà lại có chuyện xảy ra, thật là nửa khắc cũng đều không để cho nàng yên ổn được!

Diệp Dân không nghi ngờ nàng, dù sao Nguyên Mẫn làm hoàng đế vẫn luôn làm tròn bổn phận.

“Ba ngày trước, Mộc Cảnh Thành có phát sinh, bộ binh ngày hôm qua đã phái ra hộ thành tứ quân đi bình loạn, ta nghĩ hôm nay bộ binh bắt đầu sẽ có biến!” Vốn chưa được Hoàng Thượng phê chuẩn, mà binh lính đã tính vượt quyền, nếu không trị thì tội càng lớn, có thể xem như là muốn mưu phản, chỉ là nếu khi bình loạn trở về không thể không tránh được trách phạt, nếu làm không xong hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Bộ binh cũng không phải khả năng này cũng không biết! Bộ binh lần này làm việc thật khác người.

“Cái gì?” Nguyên Mẫn hết sức kinh hãi, vào thời khắc này lại có chuyện xảy ra, mười lăm tháng tám bắt quá còn tới mười ba ngày, lúc này lại phát sinh chuyện cũng quá trùng hợp, mấy năm nay, thiên hạ thái bình, làm sao có thể có chuyện như thế. Hơn nữa một chút dự triệu cũng đều không có, nàng không tin lần này lại dám vượt mặt nàng, bộ binh lại dám tự tiện hành động, thật đáng giận cho đám ngu ngốc này, một chút đầu óc cũng đều không có. Hộ thành có tứ quân, lúc này chỉ còn nhất quân, bên ngoài binh lực lúc này đều bị trống!

“Xem ra bọn họ đã ngầm ngầm tính toán so với dự kiến của chúng ta, Hoắc Đạt, thần cho rằng hắn không có vấn đề gì nhưng khuyết điểm lớn nhất của Hoắc Đạt chính là thích việc lớn hám công to, vì tham công nên dễ dàng bị người khác kích động, mà bộ binh lại nể mặt Hoắc Đạt nên đúng lúc lại không ngăn cản, thần cũng cảm thấy được hộ thành quân cũng không có vấn đề gì...”

Hoắc Đạt, là cựu Đại tướng quân Hoắc Thanh Chi Tôn, là người có tính tình điên cuồng, nhưng võ nghệ rất cao cường, tuy nói là Đại tướng nhưng tính cách của hắn thật kém, vẫn không bằng tổ phụ của hắn là Hoắc Thanh, Hoắc Thanh năm đó lập nhiều công lớn, phong tước liên tục, được quyền thừa kế tam đại (cha truyền con nối ba đời), vốn đến đời của Hoắc Đạt là vừa lúc đời thứ ba, nhưng Hoắc Thanh có ba người con, hai người con lớn chưa kịp nối dõi đã chết trận ở sa trường, đến người thứ ba từ nhỏ thể chất yếu ớt mang nhiều bệnh tật, cũng chết đi khi Hoắc Đạt được sinh ra không được bao lâu, vì vậy Hoắc Thanh cũng chỉ còn duy nhất một đứa cháu này, đối với đứa cháu đức tôn này hắn cũng cực kỳ yêu thương và trân trọng.

Nhưng hắn cũng biết đứa cháu này hữu dũng vô mưu, không có tài mà đảm đương gánh vác trọng trách, cũng liền chủ động xin chỉ thị cho Hoắc Đạt làm hộ Đô Ủy, nói như thế nào thì Hoắc Thanh cũng là đại thần có nhiều công lớn, hơn nữa Hoắc gia nhiều thế hệ đều trung thành và tận tâm, Đô Ủy quá nhỏ vì vậy mới ban cho Hoắc Đạt làm Hộ thành quân Đô thống, tức là quản lý hộ thành quân, nhưng đối với Hoắc Đạt mà nói thì hắn cũng không hiểu được

nỗi khổ tâm của tổ phụ, đối với chức vụ này cũng không mấy hài lòng, dù sao trong năm mươi vạn đại quân nếu so với tổ phụ năm đó quản lý ba mươi vạn quân cũng không kém hơn bao nhiêu, hơn nữa quan trọng là Hộ thành quân căn bản cơ hội dùng đến cũng quá ít, công việc chính chỉ là đi tuần thành, ngày đêm thanh nhàn lại bình an. Hoắc Đạt thì một lòng muốn được vinh quang, có chiến công hiển hách, tất nhiên chỉ ở công thành thì cảm thấy chưa đủ! Vì vậy có người xúi giục nổi dậy cũng là chuyện hiển nhiên xảy ra. Nhưng chuyện này căn bản không phải là chuyện Hộ thành quân nên làm. Lần này trở về, kết quả vô luận là tốt hay xấu, Hoắc Đạt đều thoát không được tội! Nguyên Mẫn cũng không phải là muốn nói chuyện cho qua!

“Trẫm hiểu được, bất quá hiện tại cái gì cũng không nên truy xét, những người này nhất định mười lăm tháng tám sẽ gây sóng gió” Nguyên Mẫn chà xát hai bàn tay, nàng phải nghĩ ra một biện pháp mới được! “Cầm quân tam vạn, bên ngoài hai vạn, bất quá năm vạn binh lực khả dùng, hai vạn quân lực hộ thành không đủ, muốn bảo vệ tốt điểm mấu chốt ba vạn cũng không đủ, trẫm định dùng bốn vạn quân, không thể để cho bọn họ có viện quân tiến vào! Nhưng như vậy trong cung cũng chỉ có một vạn, vẫn không đủ!” Cũng may Kinh đô không bị tấn công, chỉ cần bốn vạn liền đủ, nhưng dù sao hết thấy đều phải cẩn thận, tuy rằng vẫn cảm thấy bọn họ công thành chỉ là chuyện khả thi, chỉ sợ đến lúc đó nội ứng ngoại hợp! Nếu đem bên trong điều tra diệt gọn thì diệt hết toàn bộ địch cũng không có vấn đề gì...

“Hoàng Thượng ta có nên điều binh từ địa phương khác đến không? Vẫn là nên che chở cho thành quân trước”

“Không, ta có tính toán khác!” Nếu điều binh trở về, nhất định sẽ kinh động đối phương, cho nên chỉ có thể dùng binh lực ở gần kinh thành, hơn nữa cũng không được điều nhiều binh lắm, nhất định là phải cho người cải trang để vào thành, hết thấy đều phải bí mật tiến hành!

“Tính toán? Hoàng Thượng có tính toán như thế nào?” Diệp Dân thấy khó hiểu, kinh thành binh lực vô luận như thế nào cũng không thể dễ trống!

“Dực thân vương, trẫm nghĩ tới đường thúc!”

Nguyên đúng là có một đường đệ, cũng chính là biểu đệ Nguyên Cương, năm đó là Đại đô đốc, tay nắm giữ hai mươi vạn quân, bởi vì sự kiện lập trữ mà bị cắt chức, chỉ cho giữ lại ba vạn đại quân gia, đất phong ngay tại kinh đô và các vùng lân cận nội thành! Nguyên nhưng mọi chuyện lại rất lấy Nguyên Cương làm trọng, lúc đó cũng không nghĩ tới việc vi phạm ý nguyện của Nguyên Cương, hấn phản đối lập trữ đều khiến mọi người một phen kinh ngạc.

Kỳ thật là mọi người cũng không biết nội tình bên trong như thế nào, nhưng Nguyên lại rất bất mãn, Nguyên Cương trọng dụng Lý Khiếu còn hơn bản thân mình, phải biết rằng lúc ấy trên tay hấn tuy chỉ nắm bắt quá hai mươi quân, còn Lý Khiếu nắm ba vạn quân, nhìn xem tại sao Nguyên lại không thấy tức giận? Dựa vào cái gì mà tên thảo dân Lý Khiếu kia so với y có quyền!

Nhắc lại cũng thấy rõ, Lý Khiếu cùng Nguyên Cương cũng đúng lúc là quan hệ bằng hữu, hấn tay cầm ba mươi vạn quân lại đầu quân cho Nguyên Cương. Hấn coi Nguyên Cương là hảo huynh đệ, nhưng đối với Nguyên Cương dù sao cũng là hoàng đế vì vậy cũng tự nhiên so sánh với hấn có phần bất đồng, cho dù Nguyên Cương biết rất rõ mối quan hệ này có nhiều khoảng cách, nhưng cũng không có suy nghĩ gian dối, vẫn là không có quan tâm quá nhiều, nhưng Nguyên Cương là hoàng tộc, đánh thắng nhiều trận chiến, ở trong tộc uy danh cũng không thấp, lại tay cầm trọng binh, tự nhiên tâm sinh ra kiêng kỵ đối với Lý Khiếu. Mà bản thân Lý Khiếu xuất thân hèn mọn, nói như thế nào cũng đều là nô tài, tự nhiên lại đem ba mươi vạn quân ở trong tay cho hấn, hấn xem như cũng có phần an tâm.

Nguyên bởi vì điều này mà đâm ra có mối hận thù đối với Nguyên Cương, tự nhiên mà chống đối Nguyên Cương lập trữ, nhưng điều hấn không nghĩ tới chính là Nguyên Cương đối việc này lại xem nhẹ, đem binh quyền tất cả của hấn đều tước đi, bất quá cũng may là cả binh quyền của Lý Khiếu cũng bị tước, nói như thế nào thì cũng còn tam vạn binh.

Tuy như vậy nhưng hấn biết trong lòng Nguyên Cương cũng còn hướng về mình, Nguyên nghĩ như vậy trong lòng đỡ một phần bất an.

Nguyên đối với Nguyên Cương chính là nói gì nghe nấy, bởi vì hấn rất sùng bái Nguyên Cương, Nguyên Cương nếu so với hấn học cái gì cũng đều rất mau, quan trọng hơn là Nguyên học võ binh so với hấn cũng không thua kém, thế nhưng Nguyên ở các mặt khác lại không thông, mà Nguyên Cương ngược lại mọi thứ đều tinh thông.

Hơn nữa hấn không phải là hoàng tử, tự nhiên cùng với Nguyên Cương thân cận một chút! Nguyên Cương đối với hấn kỳ thật cũng không hơn kém, dù sao vẫn là huynh đệ thì làm sao xa cách được, dù có phong đi nơi nào cũng vẫn chứa cho hấn ở gần Kinh đô. Tuy rằng đất phong không lớn nhưng vẫn làm cho Nguyên rất cảm động!

“Vương gia... hấn...” Diệp Dân tuy không biết hiện tại là tình huống gì, nhưng năm đó chuyện biến ở trong thành đều gây dư luận xôn xao! Bất quá hấn không phải là chuyện xấu, dù sao cũng là người trong nhà.

“Văn cảnh không cần lo lắng, đó là chuyện của trẫm” Nguyên Mẫn còn nhớ rõ, phụ hoàng đã từng nói, Nguyên có lúc sẽ cần dùng đến, bằng không sẽ không phong đất ở nơi đó, lúc này không cần thì còn đợi khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nguyên Mẫn!

Nguyên Mẫn đi rồi Cung Tuế Hàn liền đi đến long sàng, đem chuyện vừa rồi xảy ra mà suy nghĩ, đúng là lá gan nàng càng lúc càng lớn. Đúng vậy, thật thoải mái, đại não của nàng lúc này vẫn còn hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, mặt nàng vẫn còn chút đỏ lên, nhưng không hiểu sao nàng vẫn thích loại cảm giác lúc này, cảm giác Hoàng Thượng càng lúc càng gần mình, vì bình thường Hoàng Thượng cách nàng quá xa, xa đến độ dường như vĩnh viễn đều không thể với tới được, nàng tựa hồ giống như ánh trăng trong nước, rõ ràng là gần ngay trước mắt nhưng đưa tay chạm lấy thì liền bị vỡ vụn, chỉ là hư vô chứ không phải là thật.

Cung Tuế Hàn ôm lấy cái chân của Nguyên Mẫn, cảm thấy được mùi vị của nàng liền dúi mặt vào mà ngửi, luyến tiếc vẫn không muốn buông ra, ngược lại còn liêu mạng mà nở nụ cười, Cung Tuế Hàn cảm thấy cuộc đời của nàng không lúc nào so với lúc này hạnh phúc hơn. Cung Tuế Hàn là người chỉ biết nhìn ở hiện tại cũng không nghĩ tới tương lai, nàng cũng không suy xét bản thân mình nhiều lắm cho nên cũng không muốn suy nghĩ đến chuyện về sau, nếu suy nghĩ thì bản thân nàng lúc này muốn cười cũng cười không nổi, chỉ cần nàng có thể nghĩ đến chuyện tương lai một chút, sẽ thấy rõ tương lai cũng không diễn ra tốt đẹp!

Nguyên Mẫn sau khi giải quyết xong xuôi công việc trở về tẩm cung cũng đã là giờ tỵ, nàng hoàn toàn không nhớ tới Cung Tuế Hàn cũng đang ở chỗ này, nàng sau khi tắm rửa xong thì quay về hậu điện, nhìn thấy Cung Tuế Hàn đang nằm ngón ngang trên giường mình. Nguyên Mẫn nhìn thấy lại có chút ưa thích, nếu là một người khác chắc hẳn sẽ bị đem ra ngoài trăm, nhưng nàng nhìn thấy Cung Tuế Hàn ngủ so sánh với lợn cũng có phần giống nhau, khỏe miệng còn chút nước miếng, thế nhưng vẫn cảm thấy được rất đáng yêu

Nguyên Mẫn vốn không tự chủ được chột nở nụ cười.

Dừng lại, bắt đầu từ khi nào thì Cung Tuế Hàn lại có thể chi phối tâm tình của mình cơ chứ? Nàng bắt đầu khi nào lại ở cạnh mình như vậy? Cũng bắt đầu từ khi nào lại vượt qua giới hạn đến như thế? Nguyên Mẫn lý trí tự hỏi bản thân mình, nếu nàng giờ phút này thông minh, nhất định sẽ đem Cung Tuế Hàn diệt trừ, nàng đã vượt qua giá trị lợi dụng, nếu không có Cung Tuế Hàn thì nàng không thể nào đối phó được huynh đệ Lâm Trọng Văn, nhưng nếu để Cung Tuế Hàn bên cạnh nàng sợ về sau nàng sẽ không thể khống chế mọi chuyện, hơn nữa cái này đã muốn vượt qua mục đích của nàng, mà nàng từ trước đến giờ chưa bao giờ làm chuyện gì vượt ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Nguyên Mẫn đi đến trước giường, nàng chỉ cần một đao đâm xuống Cung Tuế Hàn có thể sẽ chết trong tay nàng, tay nàng kề đến bên cổ Cung Tuế Hàn, lại có chút lưỡng lự, nàng nhìn thấy dấu vết trên cổ bị nàng cắn qua sáng nay, nàng có chút ngây người, vì cái gì chứ? Rõ ràng là chuyện rất đơn giản nhưng vì cái gì lại luyến tiếc mà không xuống tay.

Cung Tuế Hàn lúc này ngược lại có chút không phòng bị mà đang ngủ say, nàng chưa bao giờ ngủ say như thế. Nguyên Mẫn nhìn khuôn mặt đang ngủ của Cung Tuế Hàn, nàng ý thức được là nàng không nỡ. Nàng sớm phát hiện ra từ rất lâu máu và cảm xúc của nàng dường như đã bị đóng băng, nhưng Cung Tuế Hàn xuất hiện lại giống như ngọn lửa vô tư hâm nóng tan băng trong lòng nàng đi, trong tiềm thức của nàng rất sợ, sợ sau khi giết Cung Tuế Hàn thì về sau nàng cũng không thể nào tìm được một người bình thường như vậy ở cạnh mình và nàng lại trở về là một tảng băng lạnh giá.

Nàng là hoàng đế, cái gì cũng có, nhưng cũng có cái mà nàng không có, phạm là cái gì nàng thích, nàng cũng không thể thích, bởi vì nếu lộ ra thì đó chính là nhược điểm. Cung Tuế Hàn cũng xem như là người nàng thích, nhưng nàng cũng đã từng hủy diệt đi rất nhiều thứ trước kia mà nàng từng yêu thích, nhưng lần này nàng không muốn hủy, nàng muốn tùy thích một lần, đã rất lâu rồi nàng cũng không có cảm giác vui vẻ như vậy, thế nhưng Cung Tuế Hàn lại dễ dàng làm được điều đó...

Lần đầu tiên Nguyên Mẫn tự làm chủ tình cảm của mình, nàng không biết là đúng hay sai nhưng nàng vẫn luôn nhớ rõ lời phụ hoàng nói, làm hoàng đế tuy rằng làm sai cũng không được phép hối hận, nàng sẽ không hối hận, cho dù tương lai có thể sẽ có sai lầm.

Cho đến hiện tại, Nguyên Mẫn vẫn không biết cái gì gọi là yêu, chẳng qua chỉ xem Cung Tuế Hàn giống như một vật ưa thích. Một vật mà nàng giữ lại bên cạnh chỉ để mang lại niềm vui.

Nguyên Mẫn mệt mỏi nằm xuống, nàng nằm một bên khá xa Cung Tuế Hàn sau đó rất nhanh liền ngủ.

Giường rất lớn, cho dù có nằm hai người thì cũng vẫn còn rất rộng, nhưng Cung Tuế Hàn tư thế ngủ không dám khen là đẹp, giường lớn như vậy nàng cũng không như bình thường mà nằm ngủ ngay ngắn, cả người đều nằm úp sấp xuống ở trên người Nguyên Mẫn, giống như sinh vật có bản năng, chỉ ký sinh ở trên cơ thể tỏa ra nhiệt.

Mà Nguyên Mẫn cơ thể tư thế ngủ giống như là thai nhi, người co lại thoạt nhìn rất đáng yêu, nhưng lúc này Cung Tuế Hàn dính lấy trên người nàng, làm nàng không được tự nhiên mà duỗi thẳng cơ thể, vô tình lại làm cho cơ thể nàng và Cung Tuế Hàn lại càng thêm gần gũi, tuy nhiên bản thân nàng lại cảm thấy tư thế này cũng thoải mái không ít, Nguyên Mẫn cũng không chút nào phát hiện ra, hôm nay nàng ngủ có chút sâu hơn bình thường.

Nguyên Mẫn bình thường cũng luôn thức dậy khá sớm, nhưng lần này Cung Tuế Hàn lại sớm tỉnh giấc trước, bởi vì Cung Tuế Hàn là người đã quen thức sớm cho dù nàng không phải thuộc dạng người cần ngủ nhưng do ngủ sớm và thức sớm đã dần trở thành thói quen tốt đối với nàng.

Sau khi Cung Tuế Hàn thức dậy, nàng phát hiện ra một chân của nàng đang ở trên người Nguyên Mẫn, mà một bàn tay cũng không yên phận mà đặt trên ngực của Nguyên Mẫn, tay còn lại thì đặt ở thắt lưng nàng. Cung Tuế Hàn lúc này sáng sớm mặt liền đỏ lên, nhưng cũng không có ý tứ mà muốn rời đi, khuôn mặt Nguyên Mẫn lại ở gần trong gang tấc, đúng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Bàn tay nàng đang đặt trên thỏai mềm mại kia làm cho Cung Tuế Hàn không kiềm nổi mà thêm một chút lực ở lòng bàn tay, thực sự rất mềm mại a, nàng từ trước đến giờ vẫn không hề biết rõ ngực nữ nhân lại mềm mại đến như vậy, sờ vào lại sinh ra một cảm giác kì lạ như thế, nàng dù sao cũng là nữ nhân vậy mà từ trước đến giờ cũng không hề biết.

Lúc này mặt của nàng càng ngày càng tiến lại gần mặt Nguyên Mẫn, xem ra sắc tâm trong lòng lại nổi lên, ngay lúc nàng vừa định chạm đến môi Nguyên Mẫn thì Nguyên Mẫn đột nhiên mở to mắt, giờ tay tát một cái, phải biết rằng Nguyên Mẫn lúc này tuyệt đối là phản xạ tự nhiên, cũng tức là phản ứng rất bình thường của nữ nhân, và cũng là phản ứng khi tập võ, cho nên Cung Tuế Hàn nhận một tát này cũng không hề nhẹ.

Nguyên Mẫn ngủ cùng Cung Tuế Hàn cảm thấy có chút bị quấy rối, nàng tự nhiên không thể nào ngủ tốt được, nàng liền mở mắt thì đã thấy có người muốn khinh bạc mình, tất nhiên dám cợt nhả hoàng đế thì kết cục sẽ không bao giờ tốt.

Nguyên Mẫn đánh xong, mới nhìn lại Cung Tuế Hàn lúc này, Nguyên Mẫn giờ mới ý thức được người bị đánh là Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn hí mắt, xem ra Cung Tuế Hàn lá gan cũng thật lớn, thật là không biết lễ nghi là gì. Đối với việc Cung Tuế Hàn bị đánh, nàng một chút cũng không thấy hối tiếc.

Vui quá hóa buồn chính là tâm tình của Cung Tuế Hàn lúc này, nàng bụm mặt, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Nguyên Mẫn, đau quá, so với lần trước bị đánh đau đầu hơn rất nhiều, Hoàng Thượng khi ngủ trông rất ôn nhu, còn lúc này thì đúng là rất hung dữ!

Nguyên Mẫn lạnh lùng nhìn khuôn mặt Cung Tuế Hàn, trên mặt lập tức xuất hiện năm dấu tay của nàng vừa rồi, so với lần trước thì thâm hơn, cảm thấy mình đánh có chút mạnh nhưng dù sao cũng là phản xạ tự nhiên, mà đã là phản xạ thì nàng không thể nào mà khống chế được sức lực.

“Cầm lấy, xem ngươi lần sau còn dám hay không?” Nguyên Mẫn tuy khẩu khí vẫn rất dữ nhưng hành động ngược lại thì rất quan tâm, nàng lập tức làm cho Cung Tuế Hàn mở cờ trong bụng, cũng bắt chấp đau mà tiếp nhận thuốc mỡ.

Phải biết rằng Cung Tuế Hàn đối với các vết sẹo cũng đã quen, cho nên một lúc sau Cung Tuế Hàn cũng quên đi sự tình vừa rồi, nàng một khi có cơ hội thì cũng sẽ tái phạm, vì vậy có thể khẳng định Cung Tuế Hàn lần sau nhất định vẫn dám tái phạm. Hơn nữa, Nguyên Mẫn cũng có nói là ‘lần sau’, không có nghĩa là lần sau nàng không có cơ hội ngủ long sàng, Cung Tuế Hàn cũng không cảm thấy mất hứng mà ngược lại lúc này đột nhiên trở nên thông minh đột xuất, chẳng lẽ sắc tâm lại có lợi ích làm tăng thêm trí thông minh?!

Bất quá thực sự là có cơ hội, hơn nữa là có cơ hội thường xuyên. Bởi vì Cung Tuế Hàn ở bên cạnh lại giúp cho Nguyên Mẫn cải thiện giấc ngủ khá nhiều, Nguyên Mẫn vẫn căn cứ vào chỗ tốt này mà vô tình tạo cơ hội cho Cung Tuế Hàn cợt nhả mình. Xem ra tương lai Cung Tuế Hàn bị đánh cũng còn rất nhiều, Nguyên Mẫn thì luôn luôn cho rằng Cung Tuế Hàn là người của nàng, chỉ có nàng được quyền động vào, là sủng vật của chủ nhân, vì vậy Cung Tuế Hàn cũng không dám chống đối lại. Hơn nữa Nguyên Mẫn là người độc tài, vì Lâm Trọng Văn cũng từng nghĩ muốn động đến Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn tuyệt đối không cho phép người khác đụng đến đồ đạc của mình, ai đều cũng không được, chỉ có nàng mới có thể.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thiên Hạ Đệ Nhất Yên (1)

Lần này Hoàng đế đích thân mở tiệc rượu, bắt đầu khai tiệc vào mười ba tháng tám, yến tiệc được diễn ra trong ba ngày ba đêm, có thể nói chưa từng có buổi tiệc rượu nào long trọng như vậy, hoàng đế có công làm cho nước giàu dân mạnh, yến tiệc này tổ chức khắp chốn đều vui mừng, châu phủ các vùng lân cận cũng bày yến tiệc, cùng dân cùng nhạc.

Đây chính là bữa tiệc xa xỉ đầu tiên từ lúc Đại Dĩnh khai quốc cho tới nay, Đại Dĩnh từ ngày khai quốc vẫn luôn lấy cần kiệm làm chính để xây dựng tổ quốc, có bữa tiệc xa hoa phô trương như vậy cũng chỉ là lần đầu, so sánh ra với Minh triều khi trước bày quốc yến để chiêu đãi thì có hơn chứ không thua.

Đúng là không thể nghĩ đến không có hư vinh, Nguyên Mẫn đang muốn chứng minh rằng bản thân mình thống trị thiên hạ cũng không hề kém hơn với Minh triều, mà đất nước càng ngày càng thêm phồn hoa.

Minh triều là một trong những vương triều vô cùng tự kiêu, lịch sử có viết chưa có bất cứ một hoàng gia hay hoàng tộc nước nào có thể so sánh với triều đại này lúc bấy giờ, có thể nhìn thấy được sự tự kiêu phi thường ở thời điểm ấy.

Minh lập quốc bốn trăm năm mươi năm, thì có một trăm ba mươi năm các chư hầu khắp nơi đều quy phục và phò tá, có thể nói là đạt đến đỉnh cao lúc bấy giờ, cũng chính vào thời điểm đó, Minh huyền đế bày quốc yến, mở tiệc chiêu đãi chư quốc quy phục mình, sử viết rằng đó là ngày “Thiên nguyên quốc yến”, Thiên Nguyên cũng trở thành niên hiệu lúc đó.

Đại Dĩnh lúc lập quốc cho tới đời của Nguyên Mẫn cũng được tám mươi lăm năm, Đại Dĩnh lãnh thổ quốc gia so với thời kỳ hưng thịnh của Minh triều cũng đạt được hai phần ba, trong khi Đại Dĩnh chiến lược chính trị khi lập quốc là lấy đối nội làm trọng, mấy năm nay có thể nói là nghỉ ngơi lấy lại sức, không chủ động khước trương đối ngoại, giữ thực lực và tài năng để làm cho đất nước ngày càng hưng thịnh, trở nên dân giàu nước mạnh, vì vậy đã muốn ngang bằng với thời kỳ cường thịnh của Minh triều, đối với việc khước trương đối ngoại cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Lần này là cố ý thông qua Thiên hạ đệ nhất yến hội để mà dương uy ra bên ngoài, chuẩn bị bành trướng đối ngoại cho các quốc gia khác biết đến.

Lịch sử luôn lặp lại, cường quốc cho tới bây giờ cũng không bao giờ nhân từ, bọn họ luôn cần mở rộng lãnh thổ quốc gia nhằm thỏa mãn dục vọng thống trị thiên hạ của mình, có thể nói dã tâm chưa bao giờ là hết.

Nguyên Mẫn cũng có tham vọng không nhỏ, đối với việc khuếch trương đối ngoại cũng là chuyện sớm muộn, nàng đã tính toán trong thời gian ba năm sẽ đem việc đối nội bên trong có thể lực chống đối mình mà thanh trừ sạch sẽ, tiếp đến là an ninh bên ngoài cũng cần thiết đối với việc củng cố bên trong. Tuy nhiên Nguyên Mẫn cũng không vội, nàng mới mười tám tuổi, dù sao mong muốn của nàng là đến ba mươi sáu tuổi hoặc không lâu hơn, lãnh thổ quốc gia của Đại Dĩnh sẽ vượt qua cả Minh triều.

Trước đây, do tình thế bất buộc Nguyên Cương cũng đã già không thể thực hiện được ý nguyện, bây giờ nàng muốn đem ý nguyện này thực hiện cũng không phải là khó, sau khi Nguyên Cương phong vương cũng dành phần lớn thời gian để can quét các thế lực chống đối là tàn dư của Minh triều trong triều đình, còn bây giờ nàng chỉ cần dùng thêm thời gian hai năm nữa để giải quyết. Bỏ ra bao nhiêu thời gian, nàng cũng còn mười mấy năm nữa, vẫn còn dư dả.

Nguyên vọng lớn nhất của Nguyên Mẫn chính là vượt qua Minh huyền đế, Minh huyền đế tổ chức quốc yến khi đó ba mươi sáu tuổi, đất nước cũng chưa bao giờ có buổi tiệc long trọng như vậy, nếu sau này nàng ba mươi sáu tuổi, thì đất nước và lãnh thổ nàng nhất định phải qua được Đại Minh.

Mục đích hiện tại cũng là đem tàn dư còn sót lại của Đại Minh mà diệt gọn, tuy đã diệt quốc được tám mươi lăm năm nhưng vẫn còn tồn tại lực lượng đe dọa, nàng muốn các di vật ở thời đại của Đại Minh đều phải biến mất, nàng chỉ muốn mọi người nhớ đến thời đại của Nguyên Mẫn. Chắc chắn vài năm sau đó, mọi người sẽ dần dần phai nhạt về thời kỳ của Minh huyền đế, mà sẽ nhớ rất kỹ thời đại của Đại Dĩnh do Nguyên Mẫn nàng làm hoàng đế.

“Hoàng Thượng, hôm nay đã mười bốn, đại yến cũng đã trôi qua hai ngày nhưng các nhân vật quan trọng đều vẫn chưa tới...” Tô Đàm lo lắng nói, hẳn cảm thấy được yến hội lần này rất quý giá, quý giá đến nỗi cả bản thân hắn cũng cảm thấy bất an, giống như trước con báo thì sóng biển đều rất yên lặng, hơn nữa còn bình lặng đến không thể tưởng tượng nổi khiến cả bản thân hắn cũng thấy thật lo lắng.

“Cái gì đến tự nhiên sẽ đến, mọi thứ cứ như cũ” Nguyên Mẫn không chút để ý nói, cầm trên tay chún rượu vàng, nhẹ nhàng lay động một chút rượu bên trong.

“Hoàng Thượng...” Tô Đàm còn muốn nói thêm nhưng đã bị Nguyên Mẫn cắt ngang “Còn có nghị vấn gì, về sau hỏi lại, trẫm có chút mệt...”

Nguyên Mẫn trở lại tẩm cung, nhìn thấy Cung Tuế Hàn ngồi xỏm ở góc tường, bình thường nàng trở về Cung Tuế Hàn giống như con chó nhỏ vây quanh nàng, vậy mà hôm nay cũng không thèm để ý đến nàng, nhìn có vẻ như đang giận hờn, hay lại đang muốn giả vờ làm trò đây. Hơn nữa kiểu đùa giỡn này của Cung Tuế Hàn khi ngồi chồm hổm ở góc tường dường như đã trở thành thói quen, nói thật là làm cho Nguyên Mẫn khá tức cười, tuy trong lúc Nguyên Mẫn đang mỉm cười nhưng nàng cũng không cho phép bản thân mình đùa giỡn hay trêu chọc Cung Tuế Hàn, điều đó là không thể!

Nói đến Cung Tuế Hàn, nàng cũng không phải giận hờn gì Nguyên Mẫn. Bởi vì Nguyên Mẫn mở thiên hạ đệ nhất yến, buổi tiệc náo nhiệt như vậy nhưng Nguyên Mẫn lại không cho Cung Tuế Hàn tham gia, còn nghiêm cấm nàng xuất môn mà giữ Cung Tuế Hàn lại tẩm cung.

Ngày đầu tiên Nguyên Mẫn đã thấy mất hứng, mặc dù Cung Tuế Hàn nói như thế nào, có dùng bất cứ thủ đoạn gì nàng đã nói không được là không được.

Không để cho Cung Tuế Hàn xuất môn, bản thân nàng một mình tự chơi đùa, hỏi làm sao mà Cung Tuế Hàn không đau lòng cho được. Chính vì vậy nàng tính toán thời gian chờ Nguyên Mẫn trở về, lại chạy đến góc tường ngồi chồm hổm, lần trước thì có tác dụng nhưng lần này dường như không có tác dụng lắm.

Nguyên Mẫn làm gì thì làm nhưng Cung Tuế Hàn hai chân ngồi chồm hổm cũng đã tê rần, vậy mà Nguyên Mẫn cũng không chút nào để ý đến nàng. Chiến tranh lạnh với Nguyên Mẫn, nàng đúng là tự chuốc lấy khổ, tuy đây không phải là lần đầu tiên nàng chịu khổ, có đôi lúc nàng quay đầu lại nhìn lên Nguyên Mẫn, đôi mắt nhìn một cách trông mong, nhưng Nguyên Mẫn vẫn đối với nàng cao ngạo, làm cho Cung Tuế Hàn thật là thất vọng mà đến khó chịu. Ánh mắt nàng cũng phát ra vài tia đáng thương, quả thực là so với con chó nhỏ bị vứt bỏ còn đáng thương hơn, chỉ kém là không chảy ra hai giọt lệ.

Nguyên Mẫn không chỉ một lần nhìn thấy Cung Tuế Hàn nhìn lên mình, nàng cũng coi như là không phát hiện, bất quá Cung Tuế Hàn chịu đựng không được lâu cũng phải đầu hàng, nếu Cung Tuế Hàn muốn làm hòa thì cũng phải xem lại nàng có đồng ý hay không.

Tính cách của Cung Tuế Hàn chỉ có thể đối phó với Lâm Trọng Văn, còn đối với Nguyên Mẫn thì thật sai lầm, bởi vì tính cách của Nguyên Mẫn so với người khác thì cứng rắn hơn rất nhiều.

Nếu như không phải Nguyên Mẫn vô tâm, Cung Tuế Hàn đã muốn run rẩy đứng lên, vì chân của nàng ngồi chồm hổm quá lâu đã có phần tê dại. Cung Tuế Hàn nghĩ lần sau cũng không ngồi chồm hổm, đúng là tự làm khó mình. Bất quá Cung Tuế Hàn những lần trước đều đùa giỡn nên ngồi chồm hổm ở góc tường thành quen, nhưng lần này thì không như lần trước, không muốn đùa giỡn, sự thật mà nói Cung Tuế Hàn không biết suy nghĩ, như thế nào lại muốn cùng Nguyên Mẫn đùa giỡn thì quả thật là không biết lượng sức mình rồi.

“Hoàng Thượng...” Cung Tuế Hàn đi đến kéo lấy long bào Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn lúc này còn chưa kịp thay y phục, nàng chuẩn bị đi tắm cho thoải mái, dù sao xử lý chính vụ cũng mệt mỏi, nàng cũng không nghĩ tới việc ngồi yên mà xem biểu diễn lại càng mệt hơn, xem ra bản thân nàng đúng là cái số không được nghỉ ngơi!

Lúc này nàng muốn sinh khí với Cung Tuế Hàn, đúng là phiền chết đi được, nếu không dạy dỗ thì sẽ được nước làm tôi, yến tiệc diễn ra ba ngày, mà nháo hết hai ngày rồi!

Cung Tuế Hàn hiện tại lại giống như con cún nhỏ mà phe phẩy cái đuôi bên chủ nhân, nhưng tuyệt nhiên Nguyên Mẫn lại không hề để ý đến. Cung Tuế

Hàn liền đi theo sau Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn đi đến đâu nàng theo tới đó, nàng sợ nhất Nguyên Mẫn sinh khí với nàng, nếu so với bình thường nàng hung dữ thì cũng được, còn bây giờ làm mặt lạnh không nói gì thật là khó chịu a. Cứ như vậy vô tình lại làm cho cung điện rộng lớn như thế này càng thêm lạnh lẽo, mà bản thân nàng cũng càng thấy lạnh hơn.

“Cung Tuế Hàn, người đứng lại!” Nguyên Mẫn có chút phiền toái, nàng cũng cao giọng quát, không thể để cho Cung Tuế Hàn đi theo nàng tắm rửa được.

Cung Tuế Hàn bị mắng hiển nhiên trong lòng thấy vui lên hẳn, nàng rút cuộc cũng nói chuyện với mình, haha! Cung Tuế Hàn ngây ngô cười!

Nguyên Mẫn có chút bức mình, vẫn chưa thấy qua người nào bị mắng mà lại vui vẻ như thế

“Không được đi theo!” Nguyên Mẫn ra lệnh.

“Đi đâu vậy?” Cung Tuế Hàn thấy khó hiểu, đã trễ thế này, còn muốn làm gì a, nên đi ngủ chứ, nàng thực là mệt nhọc, mấy ngày nay đều cố thức để chờ Hoàng Thượng trở về, nàng càng ngày càng trở nên ngoan ngoãn.

Nguyên Mẫn không trả lời, vẫn hướng đến trung điện đi, Nguyên Mẫn thích yên tĩnh, vì vậy ở trong điện cung nữ hầu hạ không nhiều lắm, sau đó Cung Tuế Hàn liền đến, ở hậu điện lúc này tất cả đều đã đi ra ngoài, Cung Tuế Hàn mỗi đêm thường đến, đừng nghĩ là oai, đơn thuần chỉ là ngủ, chính xác hơn là giúp hoàng đế cải thiện giấc ngủ được tốt hơn, ngoài ngủ ra cái gì cũng chưa làm. Trừ lần trước dám sinh tâm ý thì các ngày kế tiếp nàng cũng thực bình tĩnh, bởi vì tâm tư Nguyên Mẫn gần đây đều suy nghĩ đến yến tiệc, thứ hai không có Lâm Trọng Văn kích thích cho nên mấy ngày nay cũng đều rất yên ổn!

Nguyên Mẫn từ từ ngâm mình trong nước, lúc này não bộ của nàng mới trở nên bình tĩnh hơn, nàng suy nghĩ đến ngày mai, đúng vậy, ngày mai sẽ là một ngày vô cùng thú vị, Nguyên Mẫn khoe miệng chọt cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thiên Hạ Độ Nhất Yến (2)

“Thiếu chủ, kinh thành có khác thường, bọn họ hình như đã phát hiện ra, chúng ta có nên thay đổi kế hoạch?”

“Không! Kế hoạch cứ như cũ” Nam tử sờ sờ cằm, Nguyên Mẫn quả nhiên không đơn giản, hẳn rất muốn nhìn thấy năng lực của nàng rút cuộc như thế nào, vào thời điểm này mà Nguyên Mẫn cũng rất bình tĩnh mà nhẫn nại.

Nam tử nở nụ cười, nghĩ đến ngày mai cũng thật thú vị.

*

“Niên đại nhân, ngày mai vất vả rồi!” Diệp Dân nói.

“Hoàng Thượng tại sao đột nhiên lại muốn ta chỉ giữ một vạn quân ở cửa Đông, mặt khác hai vạn đi thủ thành, rút cuộc là Hoàng Thượng có dự tính gì?” Niên Chính hoàn toàn cảm thấy thật mơ hồ.

“Trong hồ lô của Hoàng Thượng chứa thuốc gì kì thực ta cũng không rõ, kế hoạch có biến, ta đoán là bọn họ cũng nhận ra, Hoàng Thượng lúc này cũng chỉ có thể tương kế tựu kế!” Hoàng Thượng không yêu cầu di chuyển binh lực trở về, chỉ gia tăng ba vạn binh của Dục Thân Vương, đúng là phiêu lưu quá lớn. Diệp Dân có chút lo lắng, chỉ mong là Hoàng Thượng không quá tự phụ.

“Cũng mong như vậy!” Niên Chính tâm lý cũng có vài phần lo lắng, nhưng y cũng không thể để lộ ra ngoài nửa điểm lo lắng, nếu binh lính nhận ra sẽ rất lung lay ý chí, trong tất cả các binh lực thì cấm quân lại là đội quân dễ bị dao động nhất.

**

“Ngày mai xem ra thật tốt, ta nghĩ ta phải đích thân đi xem” Đoạn Lâm cười nói, ngày mai hẳn là rất náo nhiệt đây!

“Tam thiếu gia, chúng ta không có thiệp mời” Nam nhân trung niên nói.

“Không có ta cũng có thể vào” Nam tử cao ngạo nói, với bản lĩnh của hắn chẳng lẽ lại không vào được sao.

“Thất thiếu gia.. hẳn...” Nam nhân trung niên lộ vẻ mặt khó xử, ai cũng rõ tam thiếu gia và thất thiếu gia bất hòa, Thất thiếu gia không thích người khác nhúng tay vào chuyện của hắn.

“Cha ta còn chưa chết, Đoàn Kỳ cũng không phải là đại gia chủ, hơn nữa cho dù có tìm được gia chủ rồi thì hắn cũng không phải chủ nhà, ta nhất thiết phải nghe theo hắn sao?” Đoàn Lâm nói hết sức bình thường, cũng không lộ ra một chút hờn giận nào. Hắn và cha hắn đôi mắt lại rất giống nhau, đôi mắt có khe rất hẹp, có sự lạnh lùng và tà khí, tuy nhiên bộ dáng hắn cũng không tồi, phải nói là rất tuấn tú.

Dường như Đoàn gia không hề có người xấu, cho dù là nam nhân trung niên đứng bên cạnh dung nhan cũng không kém, mọi người trong Đoàn gia đều có bộ dáng rất được nhìn vì vậy đại gia chủ chắc hẳn cũng thuộc loại mỹ mạo không kém.

Nam nhân trung niên nghe như vậy lúc sau cũng không dám nói gì, ở Đoàn gia tất cả mọi người đều biết, Đoàn Kỳ rất được xem trọng, tương lai vị trí Đại gia chủ đều nhắm vào hắn, tuy nhiên Đoàn Lâm cũng không kém, nhưng bản thân hắn lại không được các trưởng bối trong gia tộc để ý đến, các trưởng lão cũng không quá thích Đoàn Lâm, có thể là do cá tính của Đoàn Lâm âm tình bất định mà có liên quan, tuy nhiên ý kiến của các trưởng lão cũng không quan trọng, người định đoạt lựa chọn Đại gia chủ tiền nhiệm vẫn là Đại gia chủ hiện tại quyết định, vì vậy mới nói Đại gia chủ là người có quyền lực tuyệt đối nhất. Không những thế Đại gia chủ cũng phải là người rất lợi hại, cho nên mới không ngừng làm cho Đoàn gia ngày càng trở nên lớn mạnh.

Trong các thế hệ của Đại gia chủ, thì Đoàn Uyên chính là người nhỏ tuổi nhất được lựa chọn, lúc đó Đoàn Uyên chỉ mới mười tuổi, nhưng Đoàn Uyên cũng trở thành Đại gia chủ giữ chức vụ này lâu nhất, hôm nay Đoàn Lâm đến nơi đây hẳn cho rằng Đoàn gia gia chủ cũng là nhân vật rất lợi hại, kinh thành mở đại yến tiệc phần lớn đều mời các nhân vật phi thường đến tham dự, phỏng đoán gia chủ nhất định cũng tham gia, cho nên lần này hắn cũng muốn một lần mà náo nhiệt.

***

“Tiên sinh, vì sao ta lại ra cuối cùng?” Cung Bình cảm thấy khó hiểu, vẫn nghe nói đương kim Hoàng Thượng không yêu thích đàn nhạc lĩnh tinh, nhưng vì sao lần này lại muốn sắp xếp tiết mục này cuối cùng.

“Ta không rõ lắm” Liễu Húc nhắm mắt trầm tư, thần tình lạnh nhạt, tựa hồ giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra khiến nàng trở nên hốt hoảng cả.

“Tiên sinh...” Cung Bình muốn nói gì đó lại thôi, hắn cảm thấy được buổi yến tiệc cung đình lần này thật không đơn giản, có gì đó rất quý dị, nhưng hắn không thể nào hỏi tiên sinh cho ra lẽ.

“Người không cần lo lắng, ta vào cung một mình, người không cần đi!” Liễu Húc cũng không cho rằng chuyến đi này mình có thể lành lặn trở về.

“Ta muốn đi!” Cung Bình kiên định nói, không đi hẳn sẽ không an lòng, hơn nữa hắn vẫn cảm nhận được yến hội lần này dường như cùng mình có liên hệ.

“Tùy người!” Chỉ mong không cần dính dáng đến hắn, nhưng thấy hắn kiên định như vậy nàng vẫn thấy thật hiếm.

****

Cung Tuế Hàn đợi đã lâu cũng không thấy Nguyên Mẫn trở về, rốt cuộc nàng không chịu nổi liền hướng đến trung điện đi đến, nàng vẫn không từ bỏ ý định muốn được tham gia thiên hạ đệ nhất yến, cảnh tượng náo nhiệt như vậy, không được đi thì bản thân nàng sẽ cảm thấy hối tiếc cả đời.

Bởi vì trung điện có suối nước nóng, hơi nước ngập tràn, nếu nhìn cũng không thể nhìn thấy cảnh vật rõ ràng.

xôn xao xôn xao*! Cung Tuế Hàn nhảy bén nghe được vài tiếng nước, chẳng lẽ Hoàng Thượng đang tắm, nghĩ như vậy lỗ tai của nàng càng thêm cẩn thận lắng nghe nơi âm thanh phát ra, lúc này tim nàng cũng trở nên đập nhanh hơn. Đại não nàng cũng không khỏi có ý nghĩ kỳ quái, nàng tuyệt đối không phải là có ý, năng sợ Hoàng Thượng có chuyện gì xảy ra, cho nên mới tìm đến... Cung Tuế Hàn một lần liều mạng, vì bản thân nàng rất rất muốn tìm lấy cơ để rình coi.

Nguyên Mẫn nghe thấy tiếng vang, mơ hồ đoán ra Cung Tuế Hàn đang tiến vào, trong lòng nàng có chút nổi giận, để tránh phát ra âm thanh nên Nguyên Mẫn liền nín thở lặn xuống nước lúc này trong lòng nàng không khỏi bức mình. Cung Tuế Hàn càng lúc càng làm càn, đúng là đáng giận, tuy đều là nữ nhân nàng cũng không muốn quá để ý, nhưng nếu để Cung Tuế Hàn nhìn thấy thì thật nguy, bình thường Cung Tuế Hàn cũng đủ mê đắm nàng rồi nếu bị nhìn thấy thì về sau sẽ càng không kiêng nể gì nàng nữa.

Cung Tuế Hàn có chút thất vọng, nhìn ngó một lượt vẫn không thấy người đâu, âm thanh cũng trở nên im lặng. Hại nàng cao hứng một hồi, nhưng nghĩ lại thì nàng vẫn muốn thấy được, chỉ sợ là lại nhận thêm vài bạt tay, nhưng quên đi, cơ hội chỉ có một lần thôi! Cung Tuế Hàn càng ngày càng trở nên can đảm!

Thế nhưng Cung Tuế Hàn vẫn đứng ở trên sừng sờ một chỗ không đi, khiến cho Nguyên Mẫn thực sinh khí, hại nàng muốn nghẹn thở ở đáy nước, cho dù Nguyên Mẫn có võ công cao tới đâu thì cũng không thể trụ được lâu, trong đời nàng chưa bao giờ ỳ khuất đến như vậy.

Nguyên Mẫn nhìn không được, liền ngoi đầu lên và đứng dậy đi lên bờ, bất quá nếu bị nhìn thấy thì cùng lắm về sau nàng sẽ xem lại, hiếm thấy được Nguyên Mẫn lại có suy nghĩ như vậy, dù nàng có thấy như thế nào thì cũng không biết vụ làm ăn này lỗ vốn hơn.

Thật ra nếu xử lý thì cũng rất đơn giản, đầu tiên là lên tiếng để Cung Tuế Hàn nhắm mắt, sau đó uy hiếp Cung Tuế Hàn nếu dám mở mắt thì sẽ móc hai con mắt của nàng, người nhất gan như Cung Tuế Hàn cho dù có lá gan lớn như thế nào thì cũng không dám hé mắt mà nhìn, xem một chút mà mất một đôi mắt, Cung Tuế Hàn có ngốc cũng không dám làm.

Chỉ là lúc này Nguyên Mẫn lại đột xuất không suy nghĩ ra.

Xôn xao! Cung Tuế Hàn nghe tiếng nước phát ra liên bất lấy cơ hội, nhìn về nơi phát ra âm thanh, mở to hai mắt, đúng là Thủy Phù Dung, không đúng, phải là mỹ nhân, cực phẩm của mỹ nhân, đúng vậy, chính là như vậy! Cung Tuế Hàn đại não nghĩ đến, ánh mắt ngay cả nháy cũng không hề nháy một chút nào.

Bộ ngực thật đầy đặn, nhìn rất mê người, muốn... sờ qua một chút, Cung Tuế Hàn nghĩ đến liền đi về phía trước muốn sờ vào, sờ vào thật là mềm mại. Vòng eo cũng thật thon gọn quá đi, nàng nghĩ muốn ôm vào lòng, hơn nữa làn da thật mịn màng, thật thơm... lúc này nàng chỉ muốn cắn qua một hơi...

Cung Tuế Hàn liền cảm thấy chớp mũi nàng nóng lên, đưa tay lên sờ, máu mũi a. Thật kỳ quái, đang là mùa thu, làm thế nào lại sinh ra nhiệt đây?

Nguyên Mẫn then quá thành giận nhìn Cung Tuế Hàn, đúng là đáng giận mà, còn chảy máu mũi, như thế nào cũng phải cho nàng nhìn thấy lại cơ thể Cung Tuế Hàn, lúc này Nguyên Mẫn không hề biết khuôn mặt mình cũng không tự chủ được mà đỏ lên. Sau đó động tác của nàng cũng rất nhanh, không để Cung Tuế Hàn xem đủ mà đã đem y phục mặc lên người.

Cung Tuế Hàn có chút tiếc nuối thu hồi ánh mắt, giờ phút này nàng mới phát hiện sắc mặt Hoàng Thượng không tốt lắm.

“Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy...” Cung Tuế Hàn tròn tròn mắt nói dối.

Nói chưa dứt lời, Nguyên Mẫn càng giận dùng hết khí lực đẩy mạnh Cung Tuế Hàn xuống nước.

Cung Tuế Hàn là người không biết bơi, liền liều mạng gào gọi “Cứu ta... ta không biết bơi... Cứu...”

Lúc đầu Nguyên Mẫn nghĩ Cung Tuế Hàn giả vờ, nhưng càng về sau càng nghe thấy giống, dường như không phải là giả. Nàng lúc này liền vội vàng nhảy xuống, bắt lấy Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn bản năng sinh tồn rất mạnh, sợ chết ôm lấy Nguyên Mẫn, ôm đến nỗi Nguyên Mẫn xem không thờ nổi, Cung Tuế Hàn đúng là đồ sợ chết, Nguyên Mẫn bị ôm rất khó chịu, trong lòng không khỏi trách mắng một câu.

Cung Tuế Hàn được cứu lên bờ, cũng không khỏi phát run, trong lòng sợ hãi còn chưa hết. Lúc này Nguyên Mẫn vẫn còn ôm Cung Tuế Hàn ở trên người mình, nếu xuống cứu chậm một chút thì thế nào cũng tắt thở mà chết.

Tuy nhiên nhìn Cung Tuế Hàn gầy như vậy nhưng khí lực của nàng cũng không nhỏ, thêm nữa bản năng sinh tồn rất lớn a.

Nguyên Mẫn đẩy Cung Tuế Hàn khỏi người mình, lúc này vẫn phát hiện Cung Tuế Hàn cũng còn run rẩy không ngừng, xem ra thực sự nàng rất sợ hãi, lúc này mới cảm thấy bản thân mình vừa rồi có hơi quá trớn, vì vậy trong lòng sinh ra vài phần áy náy.

“Ta đáp ứng cho ngươi một điều kiện!” Mãi một lúc sau, khi Cung Tuế Hàn hết run rẩy Nguyên Mẫn có chút không được tự nhiên nói, nàng bản ý là muốn bồi thường, tuy nàng chưa từng ở phương diện này mà có kinh nghiệm nhưng nếu chỉ xử lý việc nhỏ này thì chỉ cần bồi thường, nếu là tiền hay quyền lực ở mặt nào mà nói đối với Hoàng đế đều rất dễ thực hiện.

“Thiệt không?” Cung Tuế Hàn có chút không tin, mơ màng nhìn Nguyên Mẫn.

“Đúng vậy... Ngươi muốn cái gì, ta đều có thể thay ngươi làm được, nói, ngươi muốn gì?” Nguyên Mẫn lại không dễ chịu vì phải lặp lại.

“Thật sự?” Cung Tuế Hàn khôi phục lại bộ dáng thật mau, ánh mắt chớp vài lần hỏi lại cho chắc chắn.

Nhưng Nguyên Mẫn liền có chút hối hận vừa rồi lại đi hứa hẹn, Cung Tuế Hàn bản chất rất kiên cường, làm sao mà bị dọa đến sắp chết cơ chứ. Lần trước bị bỏ tù oan nàng cũng không hóa thành bóng ma, lần này xem ra bản thân nàng lo lắng thái quá đi. Nhưng lời đã nói ra nếu thất hứa thì không được, Nguyên Mẫn đành chấp nhận.

“Uhm!” Nguyên Mẫn có chút không tình nguyện trả lời.

“Ta muốn tham gia thiên hạ đệ nhất yến hội!” Cung Tuế Hàn hưng phấn nói, hoàn toàn đem cảm giác sợ hãi vừa rồi quên hết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Dương Vân Hi

Đêm nay dù như thế nào nàng cũng bị Cung Tuế Hàn nhìn thấy hết, nói cũng không muốn nói nhiều, vì đây cũng không phải là chuyện gì kỳ quái, nên đành im lặng cho qua.

Nguyên Mẫn tất nhiên cũng đáp ứng Cung Tuế Hàn, cho phép nàng tham gia thiên hạ đệ nhất yến.

Cung Tuế Hàn hứng thú tràn trề nhìn phía dưới biểu diễn, lúc này Cung Tuế Hàn ngồi bên cạnh Diệp Dân, đảm đương trách nhiệm thư đồng cho Diệp Dân.

Nguyên Mẫn ngồi cách đó cũng không xa, lúc đầu nàng không cho Cung Tuế Hàn tham gia vì sợ có thêm phiền phức, Nguyên Mẫn vẫn cảm thấy được không nên cho Cung Tuế Hàn đến, nàng nhìn thấy bộ dáng háo hức của Cung Tuế Hàn lúc này thì thấy thật chướng mắt!

Những nhân vật tài năng xuất chút vừa đến, Nguyên Mẫn cũng không lâu sau đó liền đến. Mọi người đều ngồi xem biểu diễn, các đại thần đều ngẩng đầu nhìn Nguyên Mẫn, Quốc sư còn chưa tới, Hoàng Thượng như thế nào cũng không hề lộ ra một chút chuyện gì liên quan đến các Quốc sư sứ thần tham gia yến tiệc.

Lúc này Tô Đan cũng không yên lòng nhìn ra bên ngoài. Quốc sư còn chưa tới, nhân vật thần bí càng không xuất hiện, đêm nay nếu không đến thì yến hội cũng đã xong, đúng là đáng giận. Hắn lắc đầu nhìn đến Nguyên Mẫn, trước sau như một bộ dáng vô cùng bình tĩnh, xem ra nếu Hoàng Thượng không vội thì làm thái giám đã vội làm gì!

Đại bộ phận mọi người đều ý tứ không dám nói và biểu lộ điều gì, trừ duy nhất Cung Tuế Hàn, nếm mùi ngon nhìn ca múa, đôi lúc lại còn vỗ tay khen thưởng, đương nhiên tiếng vỗ tay của nàng lại lớn nhất, Hoàng Thượng không nói tốt, ai nào dám nhận xét, tên tiểu tử này thật không biết nặng nhẹ. Mọi người ở phía dưới nhìn thấy liền suy nghĩ.

Nguyên Mẫn nhìn một lượt người ở dưới yến khách, ánh mắt dừng lại chợt khoe miệng mỉm cười, xem ra thời gian vẫn còn sớm, có thể giúp vui cho mọi người một chút!

“Đương thái phó, ngồi bên cạnh là tôn nữ của ngài Dương Vân Hi?” Nguyên Mẫn hòa khí hỏi.

Hoàng đế lên tiếng, đem sự chú ý của mọi người đổ dồn về.

“Đúng vậy, đây chính là cháu gái của hạ thần” Dương thái phó hẳn thật không hiểu, bữa tiệc nhiều người biết đến như thế này, không thiếu người xuất sắc vì sao lại cố tình chú ý tới Vân Hi, Vân Hi được đề ý cũng có chút kỳ quái, đúng là điều bất thường.

“Thái phó nổi danh trong thiên hạ là nhà thông thái, học vấn phóng phú, Vân Hi nhất định cũng không tầm thường!” Nguyên Mẫn cười vô cùng hòa khí, nụ cười rất khuyếch thành, nếu ngồi trong buổi tiệc thì Dương Vân Hi và nàng cũng cùng lứa như nhau.

“Cái này...” Dương thái phó ấp a ập ứng!

“Dân nữ bất tài, sợ làm Hoàng Thượng thất vọng rồi!” Dương Vân Hi nhìn thẳng Nguyên Mẫn, nhớ không lầm bản thân mình chưa từng đắc tội nàng.

“Nói dối! Người nhất định là đang khiêm tốn, vì vậy phải phạt rồi, hay là chọn ra một thứ tốt nhất để biểu diễn, bằng không người phải đi mời rượu hết tất cả mọi người, người thấy như thế nào?” Nguyên Mẫn Tuy rằng trong lời nói có vẻ thương lượng, nhưng thật ra là đã quyết định.

Dương Vân Hi cũng không rõ, nàng chưa từng đắc tội Nguyên Mẫn, nhưng nàng từng khi dễ Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn lại là sủng vật của Nguyên Mẫn, bất cứ ai cũng không được đụng vào, muốn đánh cũng chỉ có một mình nàng có quyền đánh. Nguyên Mẫn đúng là lòng dạ không phải người bình thường.

Ngồi ở đây không có hơn một ngàn, cũng có mấy trăm, rõ ràng là làm khó người, nếu đi mời rượu một ly lại một ly thì thật là nhiều quá đi mất. Còn biểu diễn, ở nơi này mà biểu diễn chỉ sợ không bằng ai, ở đệ nhất yến hội này ai cũng là kẻ tài giỏi, vạn nhất biểu diễn thể hiện không tốt, thì đúng là mất mặt.

Dương thái phó cũng lộ vẻ mặt khó xử, Vân Hi khi nào lại đắc tội Hoàng Thượng chứ? Điều này đúng là không tốt, làm như vậy Vân Hi ắt sẽ bị mọi người chú ý, Dương thái phó nhủ mảy nghĩ đến.

“Dương thái phó đúng là giữ gìn một mỹ nữ đệ nhất kinh thành, nhất định tài nghệ cũng không bình thường, nhất định phải biểu diễn!” Mọi người bắt đầu ồn ào, Hoàng Thượng đã khơi mào náo nhiệt, nhất định rất muốn xem!

Dương Vân Hi đầu tiên là khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh “Hoàng Thượng, tùy người lựa chọn, cảm kỳ thư họa!”

Nguyên Mẫn trong lòng có chút kinh ngạc, đúng là khẩu khí thật lớn, có thể mọi thứ đều tinh thông sao? Trong lòng nàng không hề hờn giận, sắc mặt cũng như trước rất hòa nhã.

“Vây múa thì như thế nào? Cũng không làm khó dễ người, màn múa Nghê Phi biểu diễn vừa rồi, người bắt chước lại một lần là được”

“Được!” Dương Vân Hi nói, một chút cũng không thấy có gì khó khăn.

A! Nàng như thế nào lại ở đây, Cung Tuế Hàn càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ, nàng rất nóng lòng muốn xem tiểu Nhạc biểu diễn, cho dù tay nàng không có vết bớt nhưng Cung Tuế Hàn vẫn cảm thấy được sáu phần nàng là Cung Nhạc! Nhưng nàng cũng không hiểu, vết bớt lại có thể biến mất được sao?

Nghê Phi chi vũ, có thể coi là độc bộ thiên hạ bất kỳ ai cũng đều muốn xem, Dương Vân Hi nếu muốn vượt qua tựa hồ không có khả năng, nếu được thì chỉ có thể đạt năm phần thần vận là rất tốt rồi.

Thế nhưng Dương Vân Hi đúng là làm cho mọi người đều một phen bất ngờ, nàng có thể nhảy đến thất thần, Dương thái phó đúng là lưu giữ tài năng, quả nhiên là ẩn dấu một nhân vật lợi hại như vậy, mọi người ai cũng đều thần phục, tuy rằng không bằng Nghê Phi, nhưng tố chất không hề thua kém, nhảy một màn này đều rất đẹp mắt.

Tuy nhiên đúng ngay động tác cuối cùng yêu cầu trình độ kỹ thuật khá cao, mũi chân phải có sức làm điểm tựa sau khi quay tròn từ trên không hạ đất, ngay lúc hoàn thành màn xoay tròn cuối cùng thì Dương Vân Hi đột nhiên bị ngã xuống mặt đất, mà cú ngã này không hề nhẹ.

Mọi người đều cảm thấy thật đáng tiếc, đáng tiếc là chỉ còn thêm một bước nữa là hoàn thành, trong bữa tiệc vang ra không ít tiếng thở dài.

Thật ra chỉ cần người tỉnh mắt nhìn cũng biết có điểm không bình thường. Mà người tỉnh mắt hiện tại không ít, có thể nhìn thấy không phải tự nhiên Dương Vân Hi bị ngã xuống như vậy, mà có kẻ thừa cơ hội đánh lén.

Cung Tuế Hàn lúc này thực sự khản trương vừa định đi ra đỡ lấy Dương Vân Hi thì bị Diệp Dân níu lại, vì vậy nàng đành ngồi một chỗ mà nhìn.

Nguyên Mẫn không hài lòng liếc nhìn Ngôn Thác, nàng không thích người khác nhúng tay vào, cho dù Dương Vân Hi có hoàn thành thì hiển nhiên cũng không làm khó xử cho nàng, nhưng vừa rồi Ngôn Thác ra tay lại làm cho Nguyên Mẫn thực sự không hài lòng, cái này chẳng khác nào nói nàng một chút phong thái cũng đều không có. Lại nói đến việc nàng nhìn thấy Cung Tuế Hàn khản trương, trong lòng lại càng thấy không vui vẻ!

Đúng vậy, Ngôn Thác ở giữa đầu ngón tay còn mới thu hồi, Ngôn Thác đối với Nguyên Mẫn có lòng trung thành không phản đối, hẳn biết Nguyên Mẫn muốn gây khó khăn cho Dương Vân Hi, vì vậy mới thay nàng mà ra tay. Thế nhưng lần này không biết là tốt hay xấu, muốn làm cho Hoàng Thượng vui nhưng ngược lại dường như làm cho Hoàng Thượng đại nhân rất bất mãn, chuyện này coi như quên đi, xem như bản thân mình nhiều chuyện!

“Như thế nào lại không cẩn thận, mau mời ngự y!” Dương Vân Hi quay đầu nhìn Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn hãy nhớ kỹ ta!

Nguyên Mẫn và Dương Vân Hi bốn mắt giao tiếp, Nguyên Mẫn nhìn vào mắt nàng chợt thấy có vài tia không hài lòng, nhưng Nguyên Mẫn vẫn rất bình thản, chẳng lẽ Trẫm lại sợ người sao?

Sau khi Dương Vân Hi lui ra sau, hai cỗ thể lực lại bắt đầu dần dần trở nên xôn xao.

“Thất thiếu gia, tam thiếu gia vừa đến đây, hơn nữa giống như rất chú ý tới Dương Vân Hi, Thất thiếu gia người nói xem Dương Vân Hi có phải gia chủ hay không?”

“Không rõ lắm, nhưng ta có thể khẳng định nàng là người của Đoàn gia” Đúng vậy, hẳn có cảm giác trên người nàng toát lên khí chất của Đoàn gia.

“Nói như vậy, Dương Vân Hi là một manh mối”

“Uh!” Đoạn Kỳ cũng tự hỏi, nhưng trên cơ bản bên trong Dương Vân Hi vẫn còn thiếu cái gì đó, rốt cuộc là thiếu điều gì? Đoạn Kỳ cảm thấy khó hiểu.

*

“Tam thiếu gia, người nói xem Dương Vân Hi có thể là gia chủ hay không?”

“Nàng và cô cô ta có năm phần giống nhau, hơn nữa cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, nhan sắc cũng thật mỹ mạo, hẳn là không sai!” Đoạn Lâm tự hỏi, rốt cuộc là có kém cạnh điều gì đâu.

Vừa rồi trong lúc đang biểu diễn, Tô Đan đi ra ngoài, lúc trở về thì đã đưa lên một thiệp mời là một quả phở hình tam giác, nhưng bên trong còn dính máu. Xem ra vui vẻ lúc này sẽ sớm kết thúc.

“Người đâu?” Nguyên Mẫn hỏi, đừng nói với nàng người đã chết.

“Lúc thần đi ra nhận là do một người qua đường đưa tới!” Tô Đan liền trả lời, mọi chuyện lúc này thật bí ẩn, hẳn lúc này muốn bị bọn người kia làm cho sắp điên rồi, Hoàng Thượng cũng đã sớm lên tiếng, lần này thiên hạ đệ nhất yến nếu không khống chế tốt thì mọi thứ có thể bị thu hồi.

“Xem ra, mạng sống của Quốc sư chúng ta không lớn” Nguyên Mẫn hơi nheo mắt nói.

“Vấn đề là không có thiệp mời, chúng ta làm sao xác nhận, hẳn trả lại cho ta thì lại thêm phiền phức, cũng biết rõ nếu qua giờ Tuất cũng không được tiến vào, hiện tại đã giờ Dậu, như thế nào lại còn chưa hành động” Hẳn không vội, nhưng ta vội!

“Điều này không cần ngại lo lắng, mọi chuyện tự nhiên sẽ liên sáng tỏ thôi” Nguyên Mẫn không cho là đúng, không có khả năng này, không có Quốc sư thì mọi việc sẽ thay đổi?

“Nói gì đi nữa, nơi này có không ít người không có tên trong danh sách”

“Đại khái là có hai mươi người, , Dương Vân Hi cũng không đơn giản, vừa rồi đi rồi, tiếp theo cũng có năm người rời khỏi, hiện tại còn mười lăm người, trong đó có năm người ta nhận biết được, mười người còn lại ta không rõ, tra không được lí lịch, thần đoán là người của Đoàn gia. Hơn nữa trong đó có một người khá thú vị, thần nghĩ... có thể lợi dụng được”

“Đoàn gia nhân cũng tới giúp vui” Nguyên Mẫn cười lạnh, thật đúng là không phải bình thường chỉ muốn tới xem náo nhiệt.

“Còn thiếu một người, người này hôm nay là nhân vật chính!” Ngôn Thác cười nói, Hoàng Thượng không thích hấn nhúng tay vào nên đành phải ngồi xem náo nhiệt, bắt quá hấn không phải là quân tử, cũng là một người rất tự phụ, nói như thế nào đêm nay cũng đã bắt đầu, đúng là binh bất yếm trá, đừng nói với hấn đây không phải là vở kịch, bề ngoài hào nhoáng nhưng bên trong lại đầy âm mưu đen tối.

“Ngôn Thác nếu có rãnh thì cùng Chương Dã Tự ôn lại chuyện xưa đừng có ở đây mà nhiều lời!” Nguyên Mẫn đột nhiên nói một câu, làm cho Ngôn Thác có chút sùng sốt.

“Vâng!” Ngôn Thác không nguyện ý trả lời, những người làm việc cho Nguyên Mẫn, không nghĩ sâu thì không được!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Người Quen

“Hiện tại là giờ nào?” Nguyên Mẫn hỏi Tô Đàm

“Sắp đến giờ Tuất” Tô Đàm hưng phấn trả lời, Hoàng Thượng cuối cùng cũng ngồi không yên.

“Nên ra ngoài tuần tra một lượt, trước khi đi sắp xếp Liễu Húc vào” Nguyên Mẫn nói, tính nhẫn nại của nàng rốt cuộc cũng không cao.

“Nhưng còn có yến khách...” Tô Đàm không xác định hỏi.

“Lập tức an bài!” Nguyên Mẫn cao giọng, “Chiếu chỉ của Trẫm tin rằng cũng đã tới nơi!”

“Vâng!” Tô Đàm đáp rồi lập tức lui xuống.

Liễu Húc cũng không thích cảnh tượng náo nhiệt như thế này, hơn nữa trước đây và cả bây giờ cũng không thích vào, lúc này Cung Bình cũng vẫn đi theo bên cạnh Liễu Húc. Bọn họ vừa tiến vào, Cung Tuế Hàn lập tức đứng lên, hơn nữa vẻ mặt vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng.

“Tiểu Bình, Liễu cô nương, hai người tại sao lại đến nơi này?” Cung Tuế Hàn liền nhanh chóng chạy đến bên cạnh hai người, bản thân Diệp Dân lúc này cũng không ngờ tới Cung Tuế Hàn như vậy mà không hiểu chuyện lại xông ra hồ nháo, hấn cảm giác đầu có chút run, lại quay đầu nhìn Nguyên Mẫn, thế nhưng hấn không hề thấy Nguyên Mẫn có biểu hiện gì. Ở trường hợp này, Nguyên Mẫn sắc thái bình tĩnh lại làm cho người ta không biết rõ nàng đang suy nghĩ điều gì.

Nguyên Mẫn tuy bề ngoài nhìn không ra được là đang nghĩ gì, nhưng trong lòng nàng vẫn có vài phần kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Cung Tuế Hàn lại quen biết Liễu Húc. Nói thật là Nguyên Mẫn cũng đã sớm biết đến Liễu Húc, đó là khi còn nhỏ ở trong cung, nàng chỉ mới vài tuổi lại cảm thấy Liễu Húc cùng các nữ nhân khác ở trong cung đều có điểm khác biệt, nàng và phụ thân cũng không rõ là có quan hệ như thế nào, nhưng Nguyên Mẫn vẫn thấy rất đáng tiếc, một người có khí chất xuất trần như vậy lại không muốn ở hoàng cung, lần đó Liễu Húc tiến cung đều nhìn ra được là bị ép buộc. Thực sự mà nói nếu là người của hoàng tộc thì có gì không tốt cơ chứ?

Bản thân Nguyên Mẫn từ nhỏ đã được giáo dục theo hướng tư chất hoàng tộc, đã làm hoàng đế là người có quyền lực, là chúa tể của thiên hạ. Chính vì như vậy khó tránh được người trong hoàng tộc ai cũng đều tự cho bản thân mình là đúng, làm việc gì cũng vô cùng ích kỷ.

Suy cho cùng Nguyên Mẫn và Liễu Húc đã từng gặp mặt qua, cho nên cũng coi như là quen biết sơ.

Nguyên Mẫn là Nguyên Mẫn, Nguyên Cương là Nguyên Cương, Minh Diệp cũng là Minh Diệp, Liễu Húc luôn phân biệt rõ ràng, cho nên đối với Nguyên Mẫn cũng không có cảm giác gì khác, chỉ là cảm thấy đứa bé này quá mức trầm lặng.

Nguyên Mẫn không thích thấy Cung Tuế Hàn và những người này có mối quan hệ, nàng ghét nhất Cung Tuế Hàn không biết kiềm chế bản thân mình ngay lúc này lại tự ý nhận người quen.

Hôm nay Cung Tuế Hàn tham dự yến tiệc đúng là có rất nhiều niềm vui, mới vừa rồi nhìn thấy muội muội, còn lúc này sau ba năm lại gặp được đệ đệ của mình, hôm nay làm gì lại trùng hợp như thế cơ chứ?

Cung Bình tất nhiên cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy cách ăn mặc của Cung Tuế Hàn thì cũng đoán ra là có nguyên nhân

“Tỷ như thế nào lại ở đây?” Cung Bình nghĩ mãi mà không nghĩ ra, tại sao tỷ tỷ của hấn lại đến được hoàng cung?

Liễu Húc từng gặp qua Cung Tuế Hàn được vài lần, hiện tại thấy Cung Tuế Hàn đang rất âm ỉ, vậy vì đối với Cung Tuế Hàn cũng ra ý hiệu.

“À... nói ra thì dài dòng lắm...” Cung Tuế Hàn cũng không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào.

“VẬY ĐƯỢC RỒI! Nếu dài dòng thì về sau nói cũng không muộn” Cung Bình hiển nhiên rất hiểu cá tính Cung Tuế Hàn, nàng bình thường đều nói rất nhiều, chẳng những thế lại còn nói rất dài dòng, nếu lúc này hỏi nàng, nàng nói sợ cũng không dứt. Cung Bình vẫn nhận thức được thời điểm này không thích hợp để tán gẫu.

“Liều cầm sư, không biết hôm nay đàn ca khúc gì?” Nguyên Mẫn chọn mi hỏi.

“Đoạn hồn khúc!” Liều Húc trả lời ngắn gọn.

“Liều Húc, ngày vui mừng như vậy, người chọn cái bài nhạc gì mà sống chết như vậy, hay là muốn làm hồng nhả hững của mọi người đây?” Có người bất mãn nói, xem ra Liều Húc không được nhiều người thích, lại thừa cơ hội mà trách móc.

“Ca khúc này, dường như...” Nguyên Mẫn có chút nhú mày, đúng là chọn ca khúc không hợp thời cho lắm.

“Đây là nhạc phổ do tiên hoàng viết!” Liều Húc không hoãn không vội trả lời

“Do phụ hoàng viết? Nếu đã như vậy thì mời Liều cầm sư đàn...” Chẳng lẽ ca khúc này có ý nghĩa gì đó. Nguyên Mẫn nghĩ đến, Phụ hoàng nàng rốt cuộc là còn ân ý gì nữa?

“Hoàng Thượng, cuối cùng cũng có người tới” Tô Đàn cười tủm tỉm nói, đưa thiệp mời cho Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn hướng mắt nhìn thiệp mời, nhìn xuống người đang đi vào, là một nam nhân đã hơn tam tuần, thân hình mặc một bộ y phục màu đen, khuôn mặt của nam tử đi vào lại có đôi nét với Nguyên Mẫn khá giống nhau, mà cùng với Minh Diệp cũng có vài điểm tương đồng, Tô Đàn lúc này cũng chưa hề nhận ra, vì bản thân hắn từng gặp qua Minh Diệp không quá ba lần, chính xác hơn Tô Đàn chỉ mới gặp qua Minh Diệp một lần, vì vậy tất nhiên không nhận ra nam nhân đi vào là ai, những người khác tự nhiên cũng không nhận ra được.

Nguyên Mẫn cẩn thận đánh giá người trước mặt, người ở dưới cũng một lượt đánh giá Nguyên Mẫn, không những thế lại còn mỉm cười với Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn tự nhiên cũng cười đáp trả.

“Người này, có thân phận gì?” Tô Đàn hỏi, những người được mời tới đây bất cứ ai cũng đều được coi là đệ nhất thiên hạ, nhưng nam tử này rốt cuộc có thân phận là gì? Hắn như thế nào cũng chưa từng gặp mặt qua. Nói đến người trong thiên hạ, Tô Đàn không phải không quen biết nhiều lắm, đặc biệt là các nhân vật lợi hại, hiển nhiên người tới cũng là một nhân vật không tầm thường.

“Hoàng thân quốc thích!” Nam nhân trả lời đầy dụng ý nhìn Nguyên Mẫn, cười như không cười trả lời.

Nguyên Mẫn có chút biến sắc, nhưng rất nhanh cũng liền khôi phục bình thường, câu trả lời này có hai dụng ý, thứ nhất là tàn dư của Minh triều, tự xưng là hoàng thân quốc thích cũng là điều hợp lý, thứ hai lại là câu của nàng thì cũng tự nhiên được coi là hoàng thân quốc thích!

“Hoàng thân quốc thích?” Tô Đàn nhú mày, nếu là người của hoàng tộc tại sao hắn chưa từng gặp qua, từ khi nào thì hắn lại là người của hoàng tộc mà Tô Đàn lại không biết? Tô Đàn nhìn Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn cũng không phủ nhận, xem ra là đúng, thế nhưng đúng là rất kì lạ!

Lại một lần nữa Cung Tuế Hàn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hôm nay là ngày gì ngay cả tiên sinh cũng đều đến đây, hơn nữa lại còn nhận mình là hoàng thân quốc thích? Nàng như thế nào cũng không biết. May mắn là hôm nay tới đây, bằng không cũng không thể nào gặp được.

“Tiên sinh, người tại sao cũng tới đây?” Cung Tuế Hàn đối với Minh Viêm thét lên. Minh Viêm lạnh lùng nhìn Cung Tuế Hàn, hắn cũng không phải không biết giữ ý tứ, từ đầu đến cuối đều giữ im lặng sau đó về bàn mà thượng tọa.

Cung Tuế Hàn lúc này cũng không thể trách sự lạnh lùng của Minh Viêm, vì lần này nàng lại biết mình gây hờ nháo nữa rồi, nàng liền sờ sờ cái mũi sau đó quay trở lại chỗ ngồi của mình, kỳ thật là nàng muốn hỏi tiên sinh Dương Văn Hi có phải là Tiểu Nhạc hay không? Bởi vì năm đó tiên sinh đã đưa Tiểu Nhạc rồi đi...

Nguyên Mẫn trong lòng cả kinh, Cung Tuế Hàn ngay cả Minh Viêm cũng biết, rốt cuộc Cung Tuế Hàn là thần thánh phương nào? Nguyên Mẫn nhìn Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn cảm thấy được tầm mắt của Nguyên Mẫn, liền quay sang nở một nụ cười vô cùng sáng lạn với Nguyên Mẫn.

Bộ dáng Cung Tuế Hàn rốt cuộc là vẫn như trước, nhìn không ra có chút khác thường nào, chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp? Tuy nhiên Nguyên Mẫn cũng vẫn cảm thấy quá khéo, không thể nào lại có chuyện trùng hợp như thế được. Nếu Cung Tuế Hàn giả vờ, thì bản thân nàng tại sao một chút cũng đều không phát hiện ra, đối với Cung Tuế Hàn lúc này Nguyên Mẫn có chút do dự và bất an, nhưng sau đó rất nhanh nàng liền áp chế. Hiện tại còn có việc trọng yếu nàng cần giải quyết hơn!

“Bắt đầu biểu diễn đi!” Nguyên Mẫn nhẹ nhàng ra lệnh.

Đại diện rộng lớn như vậy trở nên im lặng lạ thường, mọi người dường như đều nín thở chờ đợi, rốt cuộc là Liều Húc lợi hại như thế nào, các khách dự yến tiệc hôm nay cũng đều là nhân vật xuất chúng, ai cũng đều cảm thấy bản thân mình so với Liều Húc không hề kém hơn!

Liều Húc gạt đầu, bắt đầu điều chỉnh, sau đó âm thanh liền vang lên.

Liều Húc không hổ danh là thiên hạ đệ nhất nhạc công, chỉ mới đàn đã khiến cho người nghe trong lòng có chút run sợ. Liều Húc thần sắc dị thường

mỏng manh, nhìn rất hư vô, Cung Bình cũng chưa từng nhìn thấy qua tiền sinh như thế, lúc này làm cho Cung Bình cảm thấy thật bất an, dường như dự đoán được có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Một khúc nhạc này thật khiến người ta có cảm giác rất tuyệt, nhưng kỳ lạ hơn như muốn hút đi hồn phách của người khác, làm cho mọi người không tự chủ được mà đi theo từng đoạn cao trào cho ca khúc, lúc phập phồng, lúc nhẹ nhàng, thế nhưng dần dần lại làm cho không ít người cảm giác trái tim dị thường khó chịu, có cảm giác đau đớn, sau đó lại từ từ thoát ra cảm giác rồi lại chậm rãi quay trở lại, rồi lại rời ra, cứ mỗi lần cảm giác chấm dứt lại bắt đầu một vòng tra tấn mới, khiến cho mọi người thân thể vô cùng đau đớn, linh hồn dường như bị xé rách hết lần này đến lần khác gây ra cảm giác vô cùng khó chịu.

Cung Bình đứng bên cạnh, cũng cảm thấy dị thường khó chịu, nhưng so với những người khác vẫn chống cự tốt hơn rất nhiều, bởi vì hắn biết điều này là ảo giác, âm nhạc đánh trực tiếp vào giác quan con người, có thể nói đây chính là cảnh giới cao nhất của cảm ứng. Hắn nhìn Liễu Húc sắc mặt vẫn như vậy mà hư vô, căn bản giống như không hề nghe được mọi người bên cạnh đang gào thét, kêu rên...

Không được, nếu còn đàn nữa tiền sinh sẽ xảy ra chuyện mất. Hắn dự đoán được điều này nhưng cũng không thể mặc kệ nhiều người hiện tại cũng sẽ gặp chuyện không may, những người của Cung gia thật là hiền lành có di truyền. Cung Bình vừa nghĩ muốn qua ngăn Liễu Húc, nhưng bản thân hắn lại bị một sức lực vô hình xung quanh Liễu Húc đẩy ra xa.

Đối với một ít người có ý chí kiên cường, lúc đầu thì không sao, nhưng từ từ cũng bị âm thanh này hút vào, Nguyên Mẫn bắt đầu cảm thấy trái tim mình rối rắm, cảm giác nhói đau rất rõ ràng, nàng giờ phút này cũng không quên nhìn về phía Minh Viêm, Minh Viêm tất nhiên cũng bị ảnh hưởng, cho dù khỏe miệng mỉm cười nhưng cũng không che dấu được khuôn mặt có vài phần méo mó, thoát nhìn cũng rất khó chịu!

May mắn là tình trạng của Minh Viêm và nàng cũng không khác gì nhau, cho dù rất khó chịu nhưng Nguyên Mẫn vẫn không ngừng cảm thấy bản thân mình có chút may mắn hơn, đúng là nàng không muốn chịu thua bất kỳ ai.

Nhưng lúc này người hoàn hảo không bị gì chính là Cung Tuế Hàn và Cung Bình, Cung Tuế Hàn cũng cảm thấy âm thanh này làm cho người ta nghe xong thật không được tự nhiên, có chút khó chịu thật, nhưng cũng không có cảm giác quá đau đớn, tuy nhiên nàng lại nhìn thấy không ít người quý rập lăn lộn trên mặt đất gào thét kêu rên thì có phần hoảng sợ. Nàng ngẩng đầu nhìn thấy Nguyên Mẫn sắc mặt cũng vô cùng khó coi, dường như rất đau đớn, nàng liền vội vàng chạy lên ôm lấy Nguyên Mẫn, ánh mắt ngập tràn bất an và khẩn trương.

Nguyên Mẫn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Cung Tuế Hàn không hề lạnh lùng mà ngược lại còn khẩn trương quan tâm chứ không có dụng ý nào khác, đúng là không phải giả vờ, Nguyên Mẫn đột nhiên cảm thấy an tâm khi nằm ở trong lòng Cung Tuế Hàn.

“Tại sao người lại như thế? Ta nên làm gì bây giờ? Tại sao lại có thể như vậy chứ... ta nên làm gì bây giờ...” Cung Tuế Hàn miệng không ngừng nói, nàng cảm giác trong đầu rất rối, rõ ràng là muốn làm gì đó để giúp cho Hoàng Thượng hết đau đớn nhưng nàng cũng không biết phải làm như thế nào, ngoài việc ôm chặt Nguyên Mẫn trong lòng ngực nàng cũng không biết phải làm như thế nào tốt hơn!

Quan tâm sẽ bị loạn, Cung Tuế Hàn một chút cũng không nghĩ tới việc qua ngăn cản Liễu Húc, Cung Tuế Hàn đúng là người gặp nguy cấp thì cũng không biết suy nghĩ gì, xem ra mãi mãi cũng không làm được đại sự.

Nguyên Mẫn nghe thấy tim của Cung Tuế Hàn cũng đập cực nhanh, cảm giác khó chịu lại có chút giảm, tuy nhiên trái tim nàng vẫn còn một chút đau đớn, rất âm ỉ, nhưng giờ phút này nàng lại cảm giác an tâm, Cung Tuế Hàn làm cho nàng an tâm, giờ phút này tựa hồ không có điều gì quan trọng hơn nữa!

Liễu Húc gần kết thúc một đoạn cuối cùng, làm cho mọi thống khổ đều muốn chết đi, mọi thứ bây giờ lại rơi vào trạng thái im ắng tựa hồ là một cái chết trong yên lặng, mọi người lúc này dường như đã bắt đầu hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại nữa.

Bang!

Cảm huyền bị chặt đứt, Liễu Húc học máu ngã úp vào cảm thượng, hơn nữa ói ra không ít huyết, cơ hồ toàn bộ cảm đều nhuộm một màu đỏ rực, Cung Bình vô cùng lo lắng chạy đến bên cạnh nàng.

“Có vẻ như ta đến không quá muộn!” Thanh âm có chút lười biếng, cảm giác giống như người nói còn chưa tỉnh ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tứ Hồn Khúc

Vừa rồi may mắn là không có nhiều người bị hôn mê bất tỉnh, tình hình cũng không quá nghiêm trọng, không đến mười lăm người cũng trở nên tỉnh táo hơn khi đàn dứt dây.

Nguyên Mẫn trọng thương cũng không nhẹ, Minh Viêm tựa hồ so với nàng nội thương lại nghiêm trọng hơn, trong tay y lúc này đã có máu, xem ra vừa rồi muốn kiểm chế bản thân phòng ngừa sa vào âm thanh của tiếng đàn mà lại bộc phát luồng khí bên trong dẫn đến huyết mạch không thông.

Về phần Diệp Dân sau một lúc mới có ý thức trở lại, tất nhiên không ít thì nhiều dù thân thể hay tâm trí đều bị tổn thương, chỉ có Cung Tuế Hàn và Cung Bình thì không có điều gì nghiêm trọng, hai người họ đều rất bình thường.

Nguyên Mẫn nhìn đến người áo xanh vừa tới, cách ăn mặc của y có chút kỳ lạ, vạt áo dài chạm gót, nhìn có vài phần giống như một đạo sĩ tu hành, nhưng nhìn toàn thể nét mặt y thì rất hài hòa, nhưng điều quan trọng hơn là người này rốt cuộc có liên hệ gì đến chuyện này. Trong tay y còn nắm một nắm hạt dưa, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra có hạt dưa bám trên da Liễu Húc, xem ra võ công người này không phải tầm thường!

Coi như mọi người cũng đã đến đầy đủ, tất nhiên người này đến vẫn rất đúng lúc, nếu muộn một chút thì đã đến nhặt xác rồi. Nguyên Mẫn cười nghĩ đến, bản thân nàng lại không ít thì nhiều sở hữu thêm một quân cờ, làm thế nào lại thua được?

Người vừa tới hướng Nguyên Mẫn nở nụ cười, Nguyên Mẫn lúc này mới ý thức là nàng vẫn bị Cung Tuế Hàn ôm trong lòng, vẫn không rõ hai người đã giữ cái tư thế này được bao lâu. Nàng liền vội vàng từ trong ngực Cung Tuế Hàn đứng lên, sắc mặt có chút hồng, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường.

“Ngươi tên gì?” Nguyên Mẫn hỏi, hẳn chính là Quốc sư?

“Huru Nguyệt!” Huru Nguyệt kéo dài thanh âm, nhìn vẻ mặt tươi cười cũng rất lười biếng, khoe mắt thoát nhìn rũ xuống, đôi mắt dài nhỏ rất tinh xảo, làm cho bất cứ ai gặp qua cũng không có nhiều ấn tượng tốt. Nhưng sau khi nàng mở to cặp mắt ngược lên nhìn Nguyên Mẫn, nếu từ tế đánh giá thì sẽ phát hiện ra bên trong đôi mắt ấy tràn đầy ý cười, nét cười như có vẻ châm chọc. Loại người này bề ngoài như tỏa nhiệt nhưng thật ra trong tâm lại cực lạnh, nếu nàng không phải là Quốc sư, hơn nữa cũng không phải là người có thể dễ dàng khống chế, Nguyên Mẫn nghĩ thầm trong lòng.

“Trẫm nghĩ rằng ngươi đến thay một người khác!” Nguyên Mẫn cũng không cho đây là lựa chọn tốt nhất

“Ta cũng không muốn đến, nhưng đúng là không có lựa chọn khác” Nàng bắt đầu đi trả lời, nếu không phải tên kia nhiều chuyện, thì bản thân nàng cũng còn ở nơi nào đó làm thần linh được ăn no và ngủ ngon biết bao. Chỉ tại tên kia nhiều chuyện, rõ ràng chuyện này không liên quan đến nàng lại lôi nàng vào cuộc, nhưng hiện tại cũng không tốt lắm, bản thân Liễu Húc cũng đầy thương tích, xem chút nữa là tự sát luôn rồi. Dù sao hiện tại nàng cũng kéo mọi người bước ra khỏi cửa quỷ môn quan, coi như cũng có chút an ủi! Huru Nguyệt bắt đầu nghĩ đến, chỉ là tên kia ngu ngốc, đúng là ngu ngốc, mười năm qua không thông minh lên một chút nào!

“Tình huống trước mắt, ngươi hẳn có thể cho trẫm một lời giải thích chứ?” Nguyên Mẫn nheo mắt nói.

“Ngươi không nghĩ khi chúng ta vượt qua cánh cửa âm dương thì sẽ tu hành đắc đạo sao? Nhưng quên đi, ta đã sớm giải quyết rồi, nên về sớm ngủ sớm thôi!” Huru Nguyệt không đếm xỉa nói.

“Ngươi biết gì về cảm khúc vừa rồi?” Nguyên Mẫn không quan tâm, nàng tựa hồ cảm nhận được, Huru Nguyệt người này không hề đơn giản.

“Thiên hạ có tứ khúc là: Mê hồn khúc, Tiêu hồn khúc, Ly hồn khúc và Đoạn hồn khúc... chung quy gọi là Tứ hồn khúc. Được Đoàn gia thứ năm mươi ba Đại gia chủ Đoạn Huyền Phượng soạn ra, cũng chính là ba trăm bảy mươi năm trước đây. Đoàn gia có các Đại gia chủ đều là người có tính cách khác thường, thế nhưng tất cả lại đoán mệnh mà chết, vì vậy khi sáng chế ra Hồn tứ khúc mỗi khúc đều gầy vò con người đến đau đớn đều có nguyên nhân. Nếu nghe ba khúc đầu tiên thì còn tương đối nhẹ, con người không bị tra tấn nhiều lắm, nhưng nếu nghe xong cả ba khúc thì sẽ chết, là hạnh phúc đến chết... bởi vì con người không thể nào nghe được âm thanh nào hạnh phúc đến như vậy cả. Đoạn Hoàng Phượng viết xong ba khúc đoạn hồn vẫn không thấy hài lòng, nên liền viết thêm một khúc... là Đoạn hồn khúc! Đoạn hồn khúc chính là khúc nhạc tra tấn con người, hồn khúc này rất lợi hại... giống như các người vừa rồi đều đã nhận thức qua. Đoạn Hoàng Phượng cũng cảm thấy thỏa mãn, nhưng sau khi đàn xong thì mới phát hiện ra khúc thứ tư lại có lực gây tổn thương rất lớn, khi đàn cũng không thể khống chế được bản thân. Khúc nhạc thứ tư này sau đó đối với nàng tổn thương cũng rất nhiều, Đoạn Huyền Phượng biết rõ như vậy nhưng sau khi sinh hạ Nhâm gia công chúa nàng vẫn cứng rắn đàn, đến nửa khúc đoạn hồn thì hoàng hậu cũng chết ngay lúc đó. Đoạn hồn khúc rất ít nhân tài thiên phú nào có thể đàn được, bởi vì bản thân người gây khúc nhạc này cũng bị tổn thương không nhỏ, hơn nữa đến tam khúc hẳn đã phải chết, trừ bỏ là Đoàn gia gia chủ, bởi vì nếu là gia chủ thì đối với ba khúc đầu đều có khả năng khống chế được. Sau đó có người nói rằng nếu muốn đàn hết tất cả bốn khúc nhạc này thì người đó phải đoạn tuyệt chuyện yêu đương, nếu là như vậy thì chỉ có Đoạn Huyền Phượng. Nhưng rốt cuộc điều đó là đúng hay sai thì không ai biết, hơn nữa nói đến đoạn tuyệt tình ái nam nữ thì không thể nói dứt liền dứt được, vì vậy từ đó đến nay vẫn chưa ai đàn hoàn toàn bộ tứ khúc này!” Huru Nguyệt vừa nói xong lại thiếu lễ độ mà ngáp một cái, giờ cũng đã khuya, nếu lúc này nói tiếp thì rất phí vô mồm. Nếu theo lý thuyết này, giống như mọi người nói chỉ cần đoạn tuyệt chuyện tình cảm yêu đương thì tâm tư sẽ thuần trắng, nghe xong cũng không tổn thương sao? Đây đúng là kẻ ngu ngốc không có việc gì để làm mới nghĩ được như vậy. Cắn đây đúng là lắm kẻ ngu ngốc...

“Khúc nhạc này chỉ có Đoàn gia gia chủ Đoạn Lâu Phượng có, mà Đoạn Lâu Phượng hai mươi năm trước đã mất tích, khúc nhạc này tại sao lại ở trong tay Liễu Húc, đúng là làm cho người ta phải tò mò!” Mọi người nghe xong, sắc mặt lại có chút khác thường mâu thuẫn, tất nhiên mọi người không hề biết tài đánh đàn của Liễu Húc là được thừa kế từ Minh Diệp.

“Liễu Húc, ngươi đàn đến khúc thứ mấy?” Huru Nguyệt nhìn khoe miệng còn vệt máu của Liễu Húc, sắc mặt tái nhợt hỏi.

“Vừa rồi là khúc thứ tư” Liễu Húc có phần suy yếu trả lời, chung quy vẫn chưa đàn xong.

“Vậy Minh Diệp đâu?” Huru Nguyệt lại hỏi, lúc này Nguyên Mẫn cơ hồ rất muốn giết chết Huru Nguyệt, Huru Nguyệt đúng là cố ý, đã biết rõ lại còn cố ý ở trước mặt nhiều người như vậy mà hỏi. Ở đây tất cả mọi người đều biết Minh Diệp quý phi và Đoàn gia có liên quan, Nguyên Mẫn cảm thấy bản thân nàng thật sự rất sợ mẫu hậu, nàng cũng không hiểu tại sao lúc nào nàng cũng sợ hãi như vậy.

Hiển nhiên Minh Viêm biết, bởi vì hân là người duy nhất sắc mặt vẫn không thay đổi.

Cung Tuế Hàn nghe mà muốn thấy mê mang, Đoạn Lâu Phụng nghe rất quen tai, mẹ của nàng cũng tên Đoạn Lâu Phụng, chẳng lẽ mẹ nàng thân phận lại là Đoàn gia gia chủ, rõ ràng là không có khả năng, nhưng nếu thật trọng suy nghĩ lại thì lại thấy có điểm giống, dù sao nàng vẫn cảm thấy mẹ nàng thân phận so với người bình thường cơ hồ không giống nhau, hóa ra lại là nhân vật lợi hại như vậy. Nhưng Cung Tuế Hàn lại cảm thấy được mọi chuyện hôm nay có phần không phải thực, đầu tiên là tìm thấy Dương Vân Hi, gặp lại Cung Bình và Tiên sinh, ngay cả mẫu thân đã mất cũng được nhắc tên, đúng vậy, hôm nay không phải là nàng đang nằm mơ đấy chứ? Cung Tuế Hàn liền hung hăng nhéo bản thân mình một cái, đau a! Không phải nằm mơ, nhưng một chút chân thật nàng đều cảm thấy không thật!

“Tam khúc...” Liễu Húc lại ới ra một ngụm máu. Cung Bình cẩn thận lau lấy vệt máu trên miệng Liễu Húc, nhưng càng lau càng nhiều, máu lau đến ngang tay cũng không dừng lại, làm cho hân phát run, chỉ sợ tiên sinh không cầm cự được, Cung Bình cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn, nếu so với vừa rồi nghe phải cầm khúc còn khó chịu hơn.

“Cầu người cứu lấy tiên sinh!” Cung Bình đột nhiên quỳ xuống, nam nhi dưới trường có hoàng kim, Cung Bình đã lớn như vậy cũng chưa từng hạ thấp bản thân mình mà quỳ gối van xin ai. Đúng vậy, Cung Bình là người bên trong cũng rất kiêu ngạo, chưa từng bao giờ cầu xin bất cứ ai. Hiện tại Cung Tuế Hàn nhìn thấy cũng đều rất kinh ngạc. Kỳ thật Cung Bình trong lòng có chút hận người trước mắt, nếu không phải do nàng thì tiên sinh sẽ không chịu nội thương nặng như vậy, lúc này lại chỉ trông mắt nhìn... nhưng lúc này ngoài nàng ra thì không ai có thể cứu tiên sinh được.

Cung Tuế Hàn nhìn thấy Liễu Húc ới ra nhiều máu như vậy cũng rất hoảng sợ, trong lòng cũng vô cùng không đành lòng, nàng suy nghĩ, Liễu cô nương ngoài tính cách lạnh lùng thì cũng là người không tệ, lại rất chiều cô đệ đệ nàng.

“Đúng vậy, người liền cứu Liễu cô nương đi, đã chảy rất nhiều máu rồi!” Cung Tuế Hàn bắt lấy tay áo rộng thùng thình của Huru Nguyệt van xin.

Huru Nguyệt vô cùng bất mãn rút tay áo về, đừng có làm như quen biết có được không? Có gì nắm tay áo người ta!

“Các người không cần van xin, nhẫn nại mà nghe ta nói cho xong!” Huru Nguyệt coi như không nghe gì, nói thật là ai sống hay chết cũng không liên quan đến nàng.

“Mình Diệp đúng là người rất thú vị, nếu không chết sớm thì ta cũng rất muốn gặp. Mình Diệp và Đoạn Lâu Phụng giao tình như thế nào ta không biết, bất quá Mình Diệp nàng là người vô cùng lợi hại, mọi chuyện đều không thể làm khó được nàng, nàng cố tình chọn ngày gây chiến bằng cách đem bốn ca khúc Đoạn hồn này đàn hoàn, suy cho cùng chỉ có thể đàn được ba khúc, thật ra nàng không phải chết khi khó sanh, mà là chết vì cảm thương” Huru Nguyệt nói vô cùng thoải mái, sắc mặt cũng không hề thay đổi. Nhưng Nguyên Mẫn vừa nghe xong thì thần sắc bất định, nàng đã tìm hiểu lâu như vậy rốt cuộc lần này cũng biết được nhiều điều.

“Sau đó thì sao?” Cung Tuế Hàn như thế nào cảm thấy khi nghe xong cũng giống như là lạc vào tầng sương mù, mọi chuyện đều không rõ ràng, bất quá cho Huru Nguyệt nói xong, bằng không đệ đệ vẫn còn quý, nàng rất đau lòng, hơn nữa Liễu cô nương sợ là không thể chờ thêm được nữa.

“Sau đó, liền bồi dưỡng người thừa kế là Liễu Húc, người không phải cũng phát hiện ra nếu đem bốn khúc nhạc ra đàn, mỗi lần đàn xong bị nội thương nhưng sai đó đều có thể chữa trị khỏi có đúng không? Chính vì vậy ba năm trước đây, người hồi cung đàn một khúc. Khi đó Chính Dương đế chết, cũng có thể do nghe xong ba khúc nhạc đoạn hồn này. Những điều này là do ta suy đoán, cũng không biết là chính xác hay không?” Huru Nguyệt hỏi Liễu Húc, nhưng Liễu Húc lúc này không có phản ứng, thương tích đúng là rất nặng. Hơn nữa Liễu Húc quả thật có thể đoạn tuyệt chuyện tình cảm, nếu như không phải do nàng làm hỏng thì sợ là đã đàn xong rồi!

Một chuyện lại một chuyện, Nguyên Mẫn hít vào một hơi thật sâu, thì ra tiên hoàng là bị mưu sát. Nguyên Mẫn bất chấp vừa rồi nàng bị tổn thương khuôn mặt vẫn thật âm trầm.

“Liễu Húc, cho dù chữa trị ba năm, nhưng nếu đàn xong tứ đoạn khúc thì nhất định cũng sẽ chết, trên thực tế Liễu Húc người không quan tâm đến chuyện sống chết! Tâm trí người đúng là rất lạnh lùng, vừa rồi nhiều người nghe cầm khúc người đàn dù công lực mạnh hay yếu đều cũng có tổn thương” Huru Nguyệt lắc đầu, nếu Liễu Húc đã không muốn sống, thì nàng cũng không cần cứu làm gì.

“Cầu xin người hãy cứu tiên sinh!” Cung Bình vẫn còn quỳ gối, trong lòng có chút tuyệt vọng, thì ra tiên sinh đã sớm tính toán mọi chuyện.

Nhìn Cung Bình vẫn quỳ, trong lòng Liễu Húc có vài phần kinh ngạc, Liễu Húc từ trước đến giờ đều rất vô tình trong chuyện tình cảm, khó như vậy lúc này lại có người quan tâm cho nàng, làm nàng thật sự kinh ngạc, xem ra con người đều có nhân tính!

“Người tại sao lại là người máu lạnh như vậy?” Cung Tuế Hàn tròn mắt nhìn Huru Nguyệt, trong mắt có vài tia khinh bỉ! Chưa thấy qua người thấy chết mà không cứu!

Huru Nguyệt chọn nỉ, có... tại người không biết!

“Thiên hạ này chỉ biết có tứ hồn khúc nhưng kỳ thực lại không biết có sự tồn tại của cầm khúc thứ năm. Nhạc phổ này được soạn sau đó năm mươi năm, thiên hạ bây giờ còn tồn tại kỷ nhân của năm mươi năm trước cũng thật khó khăn, nói tóm lại là rất lợi hại, so với ta còn lợi hại hơn... Khúc thứ năm lấy cầm khúc thứ tư làm nền tảng, được gọi là An hồn khúc, gọi chung là Hồn ngũ khúc, điều này ngay cả Đoàn gia cũng không ai biết. An hồn khúc kỳ thực có thể chữa trị nội thương của Đoạn hồn khúc gây ra. Chỉ là... kỷ nhân tạo ra An hồn khúc lại là một quái nhân, không đàn mà chỉ viết nhạc phổ thôi!” Huru Nguyệt nhàn nhạt nói.

“Cũng may, tổ sư gia của ta và kỷ nhân kia có giao tình, nên mới cầm nhạc phổ này viết ra thêm một bản, nhưng... môn hạ không ai có thể đàn được, phải là người tinh thông cầm nghệ, là một nhân tài thì mới có thể đàn được, lúc này nhìn Liễu Húc như vậy thì biết rõ là không có khả năng đàn được nữa

rồi...” Dù sao đi nữa, Huru Nguyệt lúc này bảo bối cũng đều lấy ra, đơn thuần nàng không hiểu quá nhiều về cảm xúc, cho nên bảo bối này có giữ ở bên cạnh thì cũng giống như lưu giữ một cây cỏ mà thôi. Hơn nữa, ngoài Liễu Húc ra thì không phải ai cũng có thể đàn được. Hôm nay nói chuyện, so với một năm qua cũng nhiều hơn, đúng là phí nước miếng!

“Để ta đàn!” Cung Bình tiếp nhận cảm phở, trong lòng có chút vui sướng, tiên sinh được cứu rồi!

Cung Bình tiếp nhận cảm phở mới phát hiện, nội dung bên trong so với sở học của mình cũng đều bất đồng, không thể nào mà đàn được, Cung Bình trên trán đều toát mồ hôi, không được, phải nhanh, bằng không tiên sinh sẽ....

“Người đàn là việc của người, ta nói vẫn nói... Ngày Minh Diệp đàn tứ hồn khúc cũng là ngày thực hiện nguyện vọng, nhưng sau khi Minh Diệp chết, khi đó Liễu Húc cũng nhận hết mọi nguyện vọng của Minh Diệp, và đây cũng là người duy nhất có thể đàn được tứ hồn khúc, và cũng chỉ một lần có thể thực hiện nguyện vọng của Minh Diệp, vì vậy người cũng có lí do mới tham gia yến hội, có đúng không Minh Viêm?” Huru Nguyệt hướng mắt nhìn Minh Viêm hỏi.

“Xem ra người biết rất nhiều chuyện!” Minh Viêm cười trả lời, Liên tỷ tỷ chết như thế nào, nàng đều biết, xem ra buổi tiệc đêm nay của Nguyên Mẫn đúng là ngọa hổ tàng long!

“Biết so với người không nhiều, ít nhất vẫn không biết được Đoạn Lâu Phượng và Minh Diệp có quan hệ gì? Hơn nữa đương nhiệm Đoàn gia gia chủ hiện ở đâu? Là ai? Rõ ràng là nhất thanh nhị sở, dù sao người cũng là người cuối cùng tiếp xúc với Đoạn Lâu Phượng, còn nữa, thiếu chút nữa ta quên nói, Minh Phượng tuy có thể giấu cả thiên hạ nhưng hôm nay điều ta nói mới là chính xác nhất, vì vậy từ lúc này, không bao lâu nữa thiên hạ sẽ bắt đầu sôi sục lên, haha đúng là rất thú vị phải không? Tốt lắm, bây giờ cũng không còn sớm, ta nên trở về ngủ, các người cứ tiếp tục!” Huru Nguyệt sau khi nói vài lời liền xoay người, sau đó biến mất.

Lúc này làm cho Cung Tuế Hàn sợ ngây người, đúng là quá lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thỏa Thuận

Nguyên Mẫn lúc này thực sự không biết Huru Nguyệt đến là giúp đỡ nàng hay là đến quấy rối, còn đề cập đến chuyện Minh Phượng... Huru Nguyệt đúng là đáng giận, rõ ràng là muốn là cho triều đình và Minh Phượng gia tộc trước tiên trở nên xung đột, điều này đối với nàng tuyệt đối gây bất lợi. Mặc kệ Minh Phượng là ai, phạm là kẻ có sự uy hiếp thì đều phải diệt trừ!

Những người ở buổi yến tiệc hiện giờ khuôn mặt đều đắm chiêu suy nghĩ, cả người luôn thần nhiên tươi cười như Minh Viêm cũng không nén được giận, Huru Nguyệt ngay cả chuyện này đều biết rõ ràng, hiện tại bản thân hẳn dường như trở thành nhân vật mục tiêu để mọi người công kích.

Hiện tại bất quá đây cũng không phải là chuyện quan trọng, nếu Liễu Húc chết thì tâm nguyện của tỷ tỷ xem như chỉ hoàn thành được một nửa, mặt khác bản thân hẳn cũng phải hoàn thành một nửa còn lại.

Cung Bình lúc này không thể nào suy nghĩ gì hơn, tiên sinh không thể chờ thêm được nữa, Cung Bình hiện tại cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng mà liên thủ đàn. Ngựa chết đành xuống đi bộ, không thử thì không biết được có hiệu quả hay không.

Cung Bình đàn, tiếng cảm khi vang lên, lúc đầu có chút không lưu loát, nhưng sau đó cũng liền khá hơn, tiếng đàn lúc này làm cho mọi người nghe được cảm giác đặc biệt thoải mái, vừa rồi Đoạn hồn khúc mang đến sự đau đớn, nhưng bây giờ dường như làm cho linh hồn con người một lần nữa sống lại!

Xem ra, tiểu tử kia cũng là người của Đoàn gia, có thể đàn được cảm khúc thì quả nhiên người của Đoàn gia đều rất lợi hại, nhưng rốt cuộc hẳn cũng không phải là gia chủ, Huru Nguyệt vẫn không dám chắc, trừ bỏ Cung Tuế Hàn là người ngốc nghếch thì người này cũng không kém, nhưng Cung Tuế Hàn cũng không thể loại trừ được khả năng là gia chủ.

Thật là thú vị, Minh Phượng xem ra lần này phải sống lại, đúng là thú vị! Huru Nguyệt nghe được tiếng đàn từ xa truyền tới mà nghĩ đến, khi trở về cũng loại bỏ mọi việc, sau đó liền ngủ, nàng hoàn toàn không để ý tới từ xa đã dồn dập âm thanh đi bộ, còn có âm thanh của áo giáp ma sát tạo ra, là đối đầu với Nguyên Mẫn, nàng nếu ngay cả bản lĩnh cũng không có thì thay đổi Hoàng đế cũng là điều tốt!

Rất nhanh trong điện đã tập trung hàng ngàn cấm quân hoàng cung, phá hủy tiếng đàn du dương trong điện, mọi chuyện lúc này có vẻ rất không bình thường.

Dẫn đầu là Tổng cấm quân Đô thống Từ Hưng, hơn nữa vừa tới đã rất ồn ào.

Nguyên Mẫn khoe miệng mỉm cười, sau đó lại lạnh lùng, xem ra trò hay cuối cùng cũng tới. Nhưng Cung Tuế Hàn lớn như vậy vẫn chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, nàng lúc này muốn bị dọa chết, rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao những người này lại không đem Hoàng Thượng để vào mắt, chẳng lẽ lại

giống như lịch sử có nói, đây là muốn làm phản? Cung Tuế Hàn chân có chút run rẩy.

“Thiếu chủ, ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Từ Hưng nhìn thấy trên mặt đất vẫn nằm không ít người liền quay sang hỏi rõ Minh Viêm, chẳng lẽ đã tới chậm, vừa rồi giải quyết xong một vạn tướng sĩ ở cửa Đông An trong một thời gian ngắn, hẳn rốt cuộc cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra ở đây, Nguyên Mẫn tại sao chỉ cho một vạn quân trấn giữ của Đông An? Nhưng hẳn cũng không cần biết, bất kể có như thế nào thì trận này Nguyên Mẫn nhất định phải thua.

Minh Viêm không trả lời, vẫn nhìn về phía Nguyên Mẫn, quả nhiên là một nhân vật không đơn giản, khuôn mặt như thế nào vẫn không hề đổi sắc...

“Nguyên Mẫn, ngươi lúc này vẫn còn ngồi được sao? Ta sợ Hoàng đế bây giờ phải thay đổi người rồi...” Từ Hưng hướng Nguyên Mẫn nói to.

“Trẫm vì sao lại ngồi không yên? Cẩm quân của ngươi bất quá có năm vạn, Trẫm và hoàng thúc tuy chỉ có ba vạn, nhưng ba vạn quân này là tinh anh của tinh anh, nếu đánh nhau thì chưa chắc đã thua” Nguyên Mẫn bình thản nói, từ trước đến giờ quân lính sức chiến đấu ở sa trường so với bọn cẩm quân sống an nhàn sung sướng vẫn mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa Từ Hưng từ trước đến giờ đầu óc đơn giản, năng từ trước đến nay cũng không quá tin nhiệm, cho nên năm vạn cẩm quân phản loạn cũng không cần quá lo lắng.

“Nguyên Mẫn, ngươi nghĩ rằng bọn ta cái gì cũng không biết sao? Ngươi biết cho tam vạn quân sĩ cải trang vào thì bọn ta cũng biết, hơn nữa so với ngươi vào còn nhiều hơn, vào được năm vạn quân, cho nên bên trong thành bọn ta lúc này có hết thảy là mười vạn binh lực. Ngươi nói xem, bốn vạn quân của ngươi lợi hại hay so với mười vạn quân của ta lợi hại hơn? Bên ngoài bốn vạn, ngươi không dám động, dù sao ngoài thành lúc này bọn ta đã thủ mười vạn binh, chỉ cần ngươi động binh thì bọn ta sẽ liền tấn công vào. Ngươi nói có đúng không?” Từ Hưng kiêu ngạo nói.

Diệp Dân liền biến sắc, ba vạn đấu với mười vạn, chắc chắn sẽ thua, hẳn nhìn về phía Nguyên Mẫn, khuôn mặt có phần biến sắc, quả nhiên lần này rất phiêu lưu rồi. Đám người của Từ Hưng lúc này càng trở nên cao hứng.

Nói như thế nào thì cũng không thể xác định được, nhưng Hoàng Thượng lúc này không phải là phong thái tràn đầy tự tin, phải chăng đã nghĩ là trận này phải thua?

Cung Tuế Hàn như đang nằm mộng, rốt cuộc là chuyện gì? Tiên sinh tại sao lại trở thành thủ lĩnh của quân phản động, hơn nữa Hoàng Thượng lúc này lại giống như đang bị rơi vào hoàn cảnh rất xấu, sắc mặt cũng không thoải mái lắm. Nơi này rốt cuộc cũng không nên ở lâu, Cung Tuế Hàn nhớ rõ, trong Minh sử ký có viết qua, nếu có quân phản động, giết vua đoạt ngôi thì kết cục của các Hoàng đế thật bị thảm, năng không muốn Hoàng thượng có chuyện.

Tiên sinh đã khẳng định sẽ không bỏ qua Hoàng thượng, Tiên sinh là người từ trước đến giờ chỉ nói một lời, hẳn đã nói thì nhất định sẽ làm, xem ra Tiên sinh quả thật không phải người tốt, Cung Tuế Hàn cảm giác chân càng mềm nhũn ra...

Đột nhiên lúc này Cung Tuế Hàn nghĩ đến điều gì đó, liền vội vàng đi đến bên cạnh Nguyên Mẫn năng nhỏ giọng nói ở bên tai Nguyên Mẫn “Hoàng thượng, chúng ta chạy đi, ta biết nơi này có một mật đạo, ta từng xem qua ‘Giang hồ chí’, trong đó có nói qua cách bố trí xây dựng trong cung điện, có một lối đi quan trọng thoát được ra ngoài” Nàng may mắn đã đọc lên qua ‘Giang hồ chí’, trong đó có một quyển giới thiệu sơ lược về kiến trúc toàn điện trong cung, quan trọng hơn là ở trong cung có một mật đạo bí mật, chỉ có hoàng đế mới biết được.

Thật ra bản thân Cung Tuế Hàn không hề biết mật đạo nằm ở đâu. Nàng cho rằng khi nói đến điều này hẳn Nguyên Mẫn sẽ biết đến, bởi vì Nguyên Mẫn chính là hoàng đế...

Dường như Nguyên Mẫn rất ngạc nhiên, căn bản nàng cũng không biết, bởi vì đây là cung điện của vương triều cũ, nàng không biết cũng không có gì lạ, nhưng việc quan trọng là trong đầu Nguyên Mẫn không hề có khái niệm bỏ trốn.

“Trốn?!” Nguyên Mẫn nhìn bộ dáng khẩn trương sợ hãi của Cung Tuế Hàn, năng cảm thấy trận đánh này cơ hồ đã làm kinh hãi đến người sợ chết như Cung Tuế Hàn. Rốt cuộc Cung Tuế Hàn có bao nhiêu phần nhất gan thì nàng cũng không rõ lắm.

“Hừ! Muốn trốn thì ngươi trốn một mình đi!” Bản thân nàng còn chưa thua, vẫn chưa tới mức phải chạy trốn.

Cung Tuế Hàn thấy sắc mặt của Nguyên Mẫn chính là không muốn bàn bạc nữa, năng lúc này lại quên mất Hoàng Thượng dù sao cũng là một người kiêu ngạo, trốn, tất nhiên không phải tác phong của Hoàng thượng, hơn nữa Hoàng thượng đã nói một là một, năng đã nói không thì nhất định sẽ không chạy trốn.

Cung Tuế Hàn trong lòng thầm nghĩ, dù sao hôm nay Hoàng Thượng cũng gặp sự cố, bản thân nàng cũng không thể nào sống nổi. Nghĩ như vậy, Cung Tuế Hàn lúc này lại không thấy sợ hãi.

“Hoàng Thượng, người không trốn, thần cũng không trốn, thần sẽ bảo vệ người!” Cung Tuế Hàn đứng ở phía trước Nguyên Mẫn, khí thế có chút anh dũng!

Điều này ngược lại làm cho Nguyên Mẫn thoáng kinh ngạc, năng bảo vệ mình, đúng là ngu ngốc, năng cả đời này cũng đều không thăm hại đến nỗi cần Cung Tuế Hàn bảo vệ, thật đúng là không biết lượng sức mình... Tuy Nguyên Mẫn nghĩ như thế, nhưng khoe miệng năng không khỏi hơi dương lên. Đúng là khó thấy được người nhất gan như Cung Tuế Hàn lúc này lại trở nên dũng cảm như vậy!

“Nói nhỏ xong chưa? Trong lúc này còn bàn chính sự sao? Ngươi lúc này nên nhanh chóng viết chiếu thư... sau đó còn phải quang minh chính đại công bố thiên hạ” Minh Viêm chọn mi nói.

“Nói như thế nào?!” Thì ra là thế, đúng như nàng nghĩ là Minh Viêm muốn mưu đồ cướp ngôi, xem ra đã làm hòa thượng mà còn muốn nổi danh,

“Ngươi còn bố trí mặt nào khác không? Dù sao phải làm cho Trầm thua tâm phục khẩu phục, nếu không làm được thì ngươi sẽ nghĩ Trầm sẽ nói như thế nào?” Nguyên Mẫn cười trả lời.

“Cái gì?” Minh Viêm hiển nhiên không nghĩ tới Nguyên Mẫn lúc này vẫn còn kiêu ngạo mà cười nói như thế, chẳng lẽ nàng có viện binh, điều này không có khả năng, hẳn dù sao cũng đã xác định tất cả các phương hướng mấy ngày qua cũng không hề thấy có người ra ngoài cầu cứu viện binh, hơn nữa cho dù có thì hiện tại cũng đã muộn rồi, trên cơ bản ba vạn quân kia cũng không hề có lực uy hiếp.

“Ngươi dường như đã quên đô thành của Minh triều đã bị hạ như thế nào? Đúng là không nhận được một chút bài học kinh nghiệm hay sao...” Nguyên Mẫn nở nụ cười vô cùng lộ liễu, đây chỉ là giai đoạn đầu để tiêu diệt tàn tích mà thôi.

“Không thể nào, hòa quân không phải do Lý Khiếu quản lý sao...” Từ Hưng biến sắc, Lý Khiếu mười ba năm trước đã bị tước quân quyền, chỉ còn giữ lại ba vạn quân.

“Hòa quân?!” Đây đúng là điều làm cho người ta kinh ngạc, không chỉ có Minh Viêm và Từ Hưng, ngay cả Diệp Dân, Ngôn Thác và bọn người khác cũng ngạc nhiên không kém. Hơn nữa sắc mặt lại hoàn toàn bất đồng, Minh Viêm vẫn như trước nhìn không ra cảm xúc, nhưng Từ Hưng lại có phần bất an, còn Diệp Dân thì lại có phần an tâm, Ngôn Thác thì tỏ vẻ sùng bái, đúng là Hoàng Thượng, quả nhiên lợi hại, thì ra là có giấu vũ khí bí mật

Hòa quân, là đội quân sử dụng hòa quân để chiến đấu. Minh triều lúc bấy giờ tuy đã hết hy vọng, nhưng khi bị công thành vẫn rất ngoan cường chống cự, suy cho cùng chính là không muốn từ bỏ một vương triều vô cùng huy hoàng như Minh triều được.

Lúc ấy người khai quốc Đại Dĩnh nguyên là một thợ mỏ, chuyên khai thác các mỏ khoáng, trong quá trình khai mỏ hắn đã phát minh ra hỏa dược, sau này trong lúc động binh lại vô cùng nhạy bén sử dụng vào việc quân sự, lúc ấy hắn đã dùng hỏa dược để công thành. Thành trì rốt cuộc cũng bị đánh hạ, phần lớn là đều sử dụng hỏa quân, tiền vương vì sợ bị tiết lộ bí mật quân sự ra bên ngoài nên chỉ lưu lại một số nhỏ tướng lĩnh thân tín để dẫn dắt đội quân, phương pháp bảo chế thuốc cũng chỉ có hoàng đế biết, khi nào đến thời khắc mấu chốt sẽ sử dụng đến.

Sau khi Nguyên bị tước quân quyền, ba vạn hòa quân cũng ở trong tay Nguyên. Sau khi bàn bạc kế hoạch sử dụng viện binh của Nguyên, Nguyên Mẫn cũng đã bí mật tiến hành, đưa viện binh về cũng như đưa hòa quân do Lý Khiếu dẫn dắt trở về.

Mọi việc đều diễn ra rất bí mật, bởi vì sau khi Lý Khiếu bị tước binh quyền, hòa quân do ai trông nom rất ít người biết được!

Dù có mười vạn quân ở trước mặt mà so với một vạn hòa quân thì cũng không thua thiệt!

“Hơn nữa, nếu ta đoán không nhầm, ngươi nói ở ngoài có mười vạn quân, đúng là có thể uy hiếp ta, nhưng Hoắc Đạt đại khái mấy hôm nay cũng đã trở về, chủ yếu chính là nếu bên trong thua thì bên ngoài tự nhiên cũng không ra hồn!” Nguyên Mẫn nói tiếp, khóe miệng mỉm cười lạnh lùng.

“Xem ra là ta xem nhẹ ngươi! Ha ha! Không hổ danh là Nguyên Cương...” Đúng là con gái của tỷ tỷ, Minh Viêm còn chưa nói xong thì đã bị Nguyên Mẫn chen vào, nơi này ít nhất cũng có mấy ngàn người, Nguyên Mẫn không để Minh Viêm nói bừa được.

“Trầm và ngươi trước tiên làm một cuộc giao dịch, ngươi thấy như thế nào?” Nguyên Mẫn sắc mặt có chút lạnh lùng nói, nàng lúc này không hy vọng Minh Viêm đem thân phận của mình ra công bố, như vậy người thua không chỉ có Minh Viêm, cơ bản là cả hai đều thua, Minh Viêm chính vì vậy mới không sợ hãi.

“Được!” Minh Viêm hí mắt, hành động này so với Nguyên Mẫn rất giống nhau, đúng là có quan hệ huyết thống.

“Tốt lắm!” Minh Viêm lặp lại.

“Trước tiên ngươi cho binh lính lui ra, chúng ta hai người một mình nó chuyện!” Nguyên Mẫn nhìn chằm chằm Minh Viêm nói, nàng có mười phần nắm chắc chiến thắng, Minh Viêm nhất định sẽ nghe theo.

“Các ngươi lui xuống trước đi!” Minh Viêm bắt đầu nói, hẳn rất muốn biết Nguyên Mẫn rốt cuộc là muốn nói chuyện gì, dù sao nếu hắn thua thì Nguyên Mẫn cũng không thắng được.

Cung Tuế Hàn đi chằm chằm, nghĩ cũng không muốn đi, bởi vì nàng rất lo lắng cho Nguyên Mẫn, nàng chỉ sợ tiên sinh đối với Nguyên Mẫn làm chuyện gì không tốt!

Nguyên Mẫn neho mắt nhìn Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn đành phải chằm chằm đi xuống, Hoàng Thượng thật nghiêm túc.

“Cửu cửu, ngươi thật muốn đem thân phận của Trầm nói ra?” Nguyên Mẫn hỏi.

“Cửu cửu?! Ha ha, tình huống lúc này là như thế nào đây?” Minh Viêm không thể không đặt nghi vấn trở lại, Cửu Cửu, thật ỳ khuất cho nàng, nhưng rõ ràng là rất muốn nhắm vào tứ địa của mình, nhưng bản thân mình cũng phải chịu ỳ khuất, đây không phải là tác phong của Nguyên Mẫn.

“Cửu Cửu, ngươi có biết tên của trầm phía sau thủ bộ gì không? Là ‘Mẫn’ liên kết với ‘Mưu’, ý là trí tuệ. Mẫu hậu từ nhỏ đã muốn trầm có trí tuệ tinh thông, ngài nghĩ xem trầm như thế nào lại có thể lên ngôi hoàng đế? Bí mật ẩn phía sau chính là thực hiện nguyện vọng của mẫu thân...” Nguyên Mẫn nói rất nhẹ, lại đặc biệt quan sát Minh Viêm, công thành vì hạ – công tâm vì thượng(1), Nguyên Mẫn từ trước đến nay vẫn cho là như thế.

“Vậy thì sao?” Minh Viêm tuy rằng cảm xúc cũng không khỏi phập phồng, nhưng cũng biết rõ Nguyên Mẫn đã đánh trúng tim đen mình, nhìn mặt ngoài Minh Viêm thoạt nhìn cũng không quá thờ ơ, bằng không hẳn cũng không tiếp tục nói thêm nữa.

“Đừng quên, trên người trẫm có một nửa giọt máu của Minh thị, trẫm làm hoàng đế chính là lựa chọn tốt nhất không phải sao? Nguyên gia giang sơn không có gì phá nổi, ta nghĩ mẫu thân năm đó cũng cảm thấy được như vậy, thực sự mẫu hậu vẫn ngại đem thiên hạ này làm cho đảo loạn, Nguyên không hẳn thua nhưng Minh chưa hẳn có thể thắng, cũng đừng quên lúc này còn có một Đoàn gia, đến lúc đó chỉ sợ là tam quốc tranh hùng, khi ấy dân chúng và bách tính khắp nơi sẽ lầm than, người đại khái không nghĩ đến bách tính, nhưng mẫu hậu để ý, bằng không khi đó thiên hạ đã nổi loạn. Mẫu hậu chính là người như thế, Cữu Cữu chẳng lẽ lại không biết sao?” Nguyên Mẫn nói xong, kỳ thật trong lòng cũng có chút khẩn trương, bởi vì mẫu hậu nàng là người như thế nào bản thân nàng cũng không rõ lắm, nhưng đúng là Minh Diệp đã có cơ hội đoạt được thiên hạ, nhưng cũng không đoạt, rốt cuộc là vì sao? Nàng cơ bản cũng không biết. Hơn nữa lần này mình đã muốn thua, nhưng như thế nào lại có thể chiếm ưu thế?

Minh Viêm không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ, Nguyên Mẫn nghĩ rằng động thái này thật nguy hiểm.

“Cữu Cữu nếu không xem mẫu hậu là người thân, thì Mẫn nhi cũng chỉ có lựa chọn là cả hai đều thua, nhưng Nguyên gia sẽ không thua, cùng lắm thì trẫm không đảm đương nổi vị trí hoàng đế, nhưng Nguyên gia thì vẫn còn rất nhiều người muốn chờ được làm hoàng đế, còn Minh gia thì chỉ có Cữu Cữu và ta, nếu không còn ai ngoài cữu cữu thì ta chính là huyết thống cuối cùng của Minh thị. Trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, trẫm cũng muốn hai ta trước tiên đều giữ được cân bằng thôi, trẫm lưu lại, thì huyết thống trên người trẫm cũng sẽ được nối truyền lại cho hậu duệ về sau, trong thâm tâm Minh thị cũng chẳng khác nào giữ được một nửa giang sơn? Mẫu hậu để trẫm làm Hoàng đế, mục đích chính là như thế! Cữu cữu, người là người thông minh, hơn nữa cục diện lúc này cũng đã rõ, ngài cũng nên suy nghĩ lại một chút!” Nguyên Mẫn cuối cùng cũng không quên đề cao Minh Diệp, nàng chỉ hy vọng bản thân nàng không đoán sai, đem Minh Diệp ra để uy hiếp Minh Viêm.

Tình hình lúc này tâm của Minh Viêm cơ hồ giống như ngọc đá bị thiêu đốt, bản thân hắn cũng thấy rắc rối, nhưng hắn không hy vọng nếu hắn không thừa nhận thì đến lúc đó ai còn dám nói? Nếu có người muốn nói, thì cơ bản Nguyên Mẫn cũng không hy vọng như vậy, nếu ngày sau trong dân gian có thể truyền tụng điều này cùng là chuyện có thể.

“Người đừng quên, hòa quân của người hiện không ở trong này, nếu ta cưỡng ép người thì vẫn có cơ hội xoay chuyển” Minh Viêm trầm mặc thật lâu sau mới cười nói.

“Vậy, người hiện tại liền có cơ hội!” Nguyên Mẫn cũng cười trả lời, nàng không tin Minh Viêm lại làm như vậy.

“Nói về khí phách, Nguyên Mẫn người coi như thắng...”

***

Sau một lúc lâu, không rõ Nguyên Mẫn và Minh Viêm đang thỏa thuận điều gì, nhưng Minh Viêm rốt cuộc cũng đầu hàng!

Tất nhiên Từ Hưng vô cùng sợ hãi, lúc đầu thế cục cũng không mấy lạc quan, bây giờ ngay cả Minh Viêm cũng đầu hàng, hẳn đầu hàng có lẽ cũng giữ được mạng sống, nhưng bản thân mình thì làm sao mà sống được? Tính cách của Nguyên Mẫn hẳn không phải không rõ, ai sống thì sống nhưng chắc chắn hẳn sẽ chết. Nguyên Mẫn nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho một người phản bội như hắn.

Tất nhiên hắn cũng không hiểu rõ Nguyên Mẫn, Minh Viêm, Nguyên Mẫn còn không muốn bỏ qua, nếu như hiện tại dù có thỏa hiệp như thế nào, nhưng phạm là có uy hiếp đến địa vị của nàng thì đều phải diệt trừ.

“Hoàng Thượng, thần nhất thời hồ đồ, nghe lời dụ dỗ của kẻ xấu, thần có tội, thỉnh Hoàng Thượng tha mạng cho thần...” Từ Hưng một phen nước mắt nước mũi cầu xin.

Nguyên Mẫn chán ghét liếc nhìn hắn, vốn nàng không có ý định lưu lại con người này, đúng là kẻ có gan làm nhưng không có can đảm thừa nhận.

Con chó bị dồn đến đường cùng cũng biết phản công, Từ Hưng biết bản thân hắn phải chết, nếu hắn chết thì cũng không để Nguyên Mẫn sống được thanh thản, nhằm vào lúc tất cả mọi người đều không quá chú ý, hắn đột nhiên đứng dậy rút ra một tiểu đao hướng đến Nguyên Mẫn, Cung Tuế Hàn lúc này ánh mắt tròn to lạnh lùng nhìn thấy, rất nhanh liền che ở trước mặt Nguyên Mẫn, nàng nghĩ chỉ muốn bảo vệ Nguyên Mẫn.

Nhưng may mắn là thân thủ của Ngôn Thác nhanh hơn, liền một đao đem Từ Hưng chém hai nhát, lúc này tất cả máu đều phun hết vào người và mặt Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bao giờ thấy qua nhiều máu như vậy, lúc này nàng quá hoảng sợ liền bị dọa đến hôn mê, chỉ còn thiếu mỗi việc bị sùi bọt mép.

Nguyên Mẫn lúc này lại hào tâm tiếp đỡ Cung Tuế Hàn từ phía sau, nàng rõ ràng là nhất như chuột, vậy mà lại muốn bảo vệ mình, đúng là ngu ngốc!

Nguyên Mẫn dù trong lòng tuy thâm mắng, nhưng thâm tâm nàng lại có một loại cảm giác hiện ra, dường như cảm giác ấy có tên là cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mỹ Vị (1)

Nguyên Mẫn nhìn Cung Tuế Hàn trong lòng mình, ánh mắt sắc bén lúc bình thường cũng tiêu đi không ít, cơ bản là bản thân nàng cũng không nhận ra là nàng đang rất ôn nhu. Nàng đưa Cung Tuế Hàn cho Diệp Dân tiếp nhận, nàng còn phải giải quyết hậu quả tội nay.

Những người dẫn đầu đều được lệnh chết, bên trong là cấm quân, đều rầm rập quỳ xuống. Minh Viêm là người đưa phản quân đến, lúc đầu nhìn hành động của Minh Viêm cũng không biết chắc chắn được, nhưng sau đó nhìn thấy Thiệu chủ đầu hàng, cấm quân cũng hàng, vì vậy quân lính lập tức quỳ xuống chịu tội.

“Hoàng đế vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trong điện tiếng hô thật lớn vang lên, thật lâu cũng không ngừng. Nguyên Mẫn lúc này nhìn các tướng sĩ đang quỳ phía dưới, trong lòng Nguyên Mẫn vạn phần cảm khái, nếu vừa rồi nàng thua, làm sao thấy được cảnh tượng này, Nguyên Mẫn nhớ tới ngày nàng được lập làm hoàng đế, phụ hoàng đã từng nói qua, làm hoàng đế phải mạnh mẽ, lúc nào cũng phải làm cho những người khác khiếp sợ không dám động vào mình, bằng không nhất định sẽ bị cắn trả!

Nguyên Mẫn nhủ mắt, quân lâm thiên hạ, quả thật phải có quân lâm thiên hạ thì mới có khả năng giữ vững quyền lực.

Cung Tuế Hàn hôn mê nên không thấy được quan cảnh của Nguyên Mẫn giờ phút này, nàng cũng không biết đệ đệ và Liễu Húc cũng bị Nguyên Mẫn nhốt lại, với tội danh là nghi ngờ mưu sát tiên hoàng.

Cung Tuế Hàn bị hôn mê, cũng liền gặp ác mộng, mộng thấy Nguyên Mẫn bị chém, máu chảy thành sông, bản thân nàng chỉ biết ra sức khóc lóc...

Cung Tuế Hàn cho dù đang hôn mê, mày cũng nhíu lại thật chặt...

Qua giờ tỵ, sự tình đều kết thúc, các tướng sĩ đều bị bắt, nhóm nào nên giết thì giết, nên bắt giữ thì bắt giữ, bị lưu đài thì lưu đài, tất cả đều đi đến một kết thúc bi thảm.

Tuy nhiên lúc này còn rất nhiều người trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Vì sao Hoàng hậu và Đoàn gia gia chủ có liên hệ? Rốt cuộc Nguyên Mẫn và Minh Viêm đã thỏa thuận điều gì? Minh Viêm có thật là không biết Đoàn gia gia chủ là ai? Mà gia chủ là ai? Chuyện gì có liên quan đến Minh Phụng?...

Nguyên Mẫn đem sự tình sau khi xử lý thỏa đáng thì mới đem Cung Tuế Hàn lúc này được Diệp Dân chăm sóc nhận lấy, lúc ấy động tác của nàng vô cùng ôn nhu, làm cho người ta nhận thấy có gì đó không ổn, nhưng nàng cũng bất chấp Diệp Dân có thần sắc kinh ngạc nhìn mình, dù sao Diệp Dân cũng biết không ít bí mật.

Nguyên Mẫn đang tự hỏi nên xử trí Cung Tuế Hàn như thế nào, lúc này nàng ôm về tắm cung, rõ ràng cũng không tốt lắm, nàng không muốn ngày mai có lời đồn Hoàng Thượng ôm nam nhân quay về tắm cung... nhưng nàng cũng không biết nên để Cung Tuế Hàn ngủ ở nơi nào, để cho người khác ôm trở về thì nàng lại không muốn, nhưng lúc này đem Cung Tuế Hàn bỏ xuống thì tâm tâm nàng lại không đành lòng...

Ngay lúc nàng cảm thấy khó xử, Cung Tuế Hàn liền mở hai mắt ra nắm lấy cánh tay Nguyên Mẫn khẩn trương nói “Người có sao không?” Phải hiểu rằng gọi thẳng Hoàng thượng là ‘người’ cơ bản là đã có tội bất kính, nhưng Nguyên Mẫn và Cung Tuế Hàn lúc này cũng không hề chú ý tới, cho dù có chú ý thì cũng không có để ý.

Nguyên Mẫn trong lòng đột nhiên cao hứng, sau khi Cung Tuế Hàn tỉnh dậy điều đầu tiên nàng chú ý là mình, đúng là địa vị của mình trong lòng nàng rất nặng.

“Không có việc gì, người đã tốt rồi vậy về nghỉ ngơi đi, trầm quay về tắm cung!” Nguyên Mẫn ôn nhu nói, Nguyên Mẫn ôn nhu như vậy rất hiếm thấy, ít ra Cung Tuế Hàn nhận thấy số lần cũng không nhiều lắm.

“Không, ta cùng với người trở về, ta sợ!” Cung Tuế Hàn nắm lấy cánh tay Nguyên Mẫn không buông, trong giọng nói có một chút làm nũng và đáng thương cùng với sợ hãi, hơn thế nữa là còn có vài phần khẩn cầu, một lượt như vậy làm cho Nguyên Mẫn không muốn cũng không đành lòng, nói sao đi nữa Cung Tuế Hàn cũng đã không ít ngày ngủ lại Phụng cung để ghi chép, có một lần, sẽ có lần hai, lần ba... và sau đó là vô số lần nữa...

Nguyên Mẫn không trả lời, cho rằng đã ngầm đồng ý, Cung Tuế Hàn vô cùng vui vẻ, may mắn là không phải ngủ một mình, bằng không sẽ mơ thấy ác mộng, nghĩ đến vừa rồi cảnh tượng máu chảy đầm đìa Cung Tuế Hàn khuôn mặt bắt đầu trắng bệch, nghĩ đến là có cảm giác buồn nôn.

Nguyên Mẫn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, biết nàng nhất định lại nhớ tới hình ảnh vừa rồi, Cung Tuế Hàn đúng là vẫn còn rất ngây thơ, sợ đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều máu như thế, Nguyên Mẫn có một chút đau lòng...

“Đi thôi!” Nguyên Mẫn nói, liền đi trở về, dù sao so với việc ôm người trở về thì bây giờ cũng tốt hơn. Mặc dù cung nữ bên cạnh nàng rất biết giữ ý tứ, nhưng dù sao cũng không ngăn được miệng mồm của thiên hạ, lời đồn đãi truyền ra cũng là chuyện sớm hay muộn, Nguyên Mẫn bắt đầu nghĩ đến.

Cung Tuế Hàn rất nhanh liền trở lại bình thường, nàng vui vẻ liền đi theo sau Nguyên Mẫn, giường của Hoàng thượng vẫn là thoải mái nhất, ôm Hoàng thượng ngủ lại càng thoải mái hơn.

“Cung Tuế Hàn, người đi tắm rửa đi, toàn thân đều là máu” Nguyên Mẫn mang ra một bộ quần áo do cung nữ đem đến đưa cho Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn đúng là toàn thân đều là máu, người nồng nặc mùi máu tươi làm cho Nguyên Mẫn khó có thể chịu được.

Thật ra sau khi bị Lâm Trọng Vân khiêu khích, Nguyên Mẫn muốn để Cung Tuế Hàn tắm rửa xong thì bản thân mình cũng đến Phòng tắm sau, nhưng Cung Tuế Hàn lúc đó lại xấu xa lấy cớ không đi vì vậy dần dần mới phát sinh việc ngủ lại nơi này. Nguyên Mẫn cũng không hề nghĩ tới việc Cung Tuế Hàn lại có thể nhìn hết cơ thể mình, tâm tư này nàng không cần nói ra cũng rõ.

Mặc dù trên người nàng chỉ dính vài giọt máu, nhưng Nguyên Mẫn không thể chịu được sự không sạch sẽ này, nàng là người rất sạch sẽ không muốn trên người mình lưu lại một vết dơ bẩn nào. Lúc này nàng để Cung Tuế Hàn tắm trước, mà Nguyên Mẫn dường như vẫn chưa phát hiện ra trong lòng nàng Cung Tuế Hàn đã trở nên quan trọng như vậy.

“Uhm!” Cung Tuế Hàn nhớ đến trên người mình có máu, liền như rồng mây muốn ngay lập tức đi tắm rửa.

Lúc nàng tiếp nhận quần áo, trong lúc chuẩn bị cởi bỏ y phục thì mới phát hiện Nguyên Mẫn vẫn còn đứng ở bên cạnh.

“Hoàng thượng... người... có thể... đi ra ngoài trước...” Cung Tuế Hàn áp a áp ứng nói, khuôn mặt bắt đầu phỉếm đỏ, làm cho người ta rất ngượng ngùng.

Nguyên Mẫn lúc này mới ý thức được, nàng vừa định xoay người rồi đi nhưng sau đó đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, nàng liền dừng lại.

“Trẫm nhớ ra rồi, ngày hôm qua người đã nhìn thấy hết của trẫm, hôm nay trẫm phải nhìn lại, điều này rất hợp lý đúng không?” Nguyên Mẫn giọng điệu chọc ghẹo, trong mắt nàng còn ẩn chứa vài phần ác ý đùa giỡn. Nguyên Mẫn lòng dạ đúng là rất hẹp hòi, chỉ cần có cớ oán thì nàng nhất định sẽ đáp lại.

“Hơ... cũng đúng...” Cung Tuế Hàn ngốc nghếch ngăn người đáp, đúng là có chuyện này xảy ra, nhưng khi nàng trả lời đúng thì mới phát hiện ra có điều không ổn thì đã muộn, bất quá có thấy không ổn ở điểm nào thì nàng cũng không tài nào nói lên được.

Tay nàng bắt đầu cởi bỏ y phục trên người, hoàn cảnh này làm nàng cảm thấy rất quen thuộc, đứng rồi lần trước bị thoa được với lúc này cũng không khác biệt lắm, nhưng Cung Tuế Hàn vẫn cảm giác hôm nay y phục của nàng không hiểu như thế nào lại khó cởi vô cùng!

Nhìn thấy Cung Tuế Hàn bộ dáng chật vật, Nguyên Mẫn trong mắt càng lúc càng hiện rõ ý cười, Cung Tuế Hàn đúng là người đơn giản, làm cho nàng càng lúc càng thấy thú vị.

Cung Tuế Hàn ngẩng đầu nhìn Nguyên Mẫn, hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn rõ được ánh mắt của Nguyên Mẫn ngập tràn ý cười, trong lòng lại có một chút hồi hộp, nàng cảm giác máu dường như đều tích tụ hết trên đầu, khuôn mặt nàng càng lúc càng đỏ hơn, tất cả ngượng ngùng đều bị lộ ra.

Giờ phút này Nguyên Mẫn cũng không nói lên được Cung Tuế Hàn mị lực ở điểm nào, rõ ràng là ngũ quan vẫn không thay đổi, không như người khác nảy nở, đúng là vẫn chưa phát triển, vẫn đều rất bình thường. Vậy rốt cuộc mị lực ở đâu mà có đây?

Cho dù động tác của Cung Tuế Hàn có phần chậm chạp, nhưng cuối cùng vẫn đem y phục cởi hết, lúc này ngực nàng vẫn còn bị quấn bởi một lớp vải dày. Nhưng đôi tay mảnh khảnh bóng loáng của nàng đều lộ hết bên ngoài, ngoài ra tóc nàng cũng vừa mới buông thả xuống, trong lúc Cung Tuế Hàn tháo gỡ dây buộc ngực tay lại không thể run rẩy hơn, nàng cảm giác Nguyên Mẫn tầm mắt tựa hồ đã dần dần trở nên nóng rực.

Thực sự mà nói tim của Nguyên Mẫn lúc này đập có điểm nhanh hơn vừa rồi, đây là lần đầu tiên nàng mới thực sự ý thức được Cung Tuế Hàn là nữ nhân, dù sao trước đây nàng cũng chỉ thấy qua Cung Tuế Hàn mặc y phục của nam nhân, vì vậy vào lúc này đây là lần đầu tiên phát hiện ra được Cung Tuế Hàn có nét nữ tính.

Nguyên Mẫn ngược lại không hề cảm thấy không được tự nhiên mà lại cảm giác vô cùng mới mẻ, Cung Tuế Hàn là nữ nhân so với lúc mặc y phục của nam nhân thì bây giờ trông khá mảnh mai, thật ra nếu xét về cách ăn mặc của nam nhân so ra với nữ nhân thì hợp hơn, hơn nữa nhìn ra cũng không có một chút sơ hở nào biết nàng là nữ nhân cả.

Rất nhanh, vài buộc ngực của Cung Tuế Hàn cũng được cởi bỏ, lúc này toàn thân nàng trần trụi đứng trước mặt Nguyên Mẫn, mà ý cười trong mắt Nguyên Mẫn vừa rồi hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là một cặp mắt nóng rực vô cùng phức tạp.

Nguyên Mẫn tất nhiên bị tình cảnh trước mắt đánh sâu vào giác quan nàng, Nguyên Mẫn như thế nào cũng không nghĩ đến vẻ bề ngoài của Cung Tuế Hàn bình thường cũng không quá xuất sắc, thế nhưng bên trong đáng người lại cực kỳ tốt như vậy, hơn nữa lại có vài phần yêu mị, đáng người này thật khiến người ta nhìn ngắm cũng không thấy chán, rất đều đặn và hài hòa, chỗ cần có thịt thì rất có thịt, chỗ cần gầy lại rất gầy, cơ thể tựa hồ phân chia rất rõ ràng, từ trên xuống dưới một đường cong hoàn hảo.

Rõ ràng Cung Tuế Hàn rất bình thường nhưng lúc này lại đột nhiên lại trở nên không bình thường chút nào, đối với điều này khiến Nguyên Mẫn dường như có phần bất an, đúng vậy, nàng thấy Cung Tuế Hàn trở nên xuất thần như vậy thực sự làm cho nàng không an tâm, làm cho nàng dường như không thể nắm được trong lòng bàn tay như lúc ban đầu, nàng thực sự chán ghét cảm giác này...

Cung Tuế Hàn thấy Nguyên Mẫn chăm chú nhìn mình, liền vội vàng tiến nhanh vào trong nước, nàng lúc này vô cùng không được tự nhiên, vừa rồi bị nhìn làm cho toàn thân nàng đều muốn nóng lên.

Ở trong nước cảm giác thật thoải mái, nước có thể che giấu nhiều thứ, vì vậy làm cho Cung Tuế Hàn cũng yên tâm hơn, cảm giác không được tự nhiên vừa rồi cũng biến mất, rất nhanh lại ở trong nước đứng lên chơi đùa thực sự rất là vui vẻ.

Nguyên Mẫn bất mãn vì cảm thấy mình bị xem nhẹ, trong lòng nàng sinh ra nhiều cảm giác không xác định được như thế nào, nàng cảm thấy Cung Tuế

Hàn tại sao lại có thể bình thản như vậy? Nếu Cung Tuế Hàn không có điểm gì kì lạ thì tại sao nàng lại như vậy? Nhưng bất kể như thế nào đi nữa, Cung Tuế Hàn cũng phải có điều bất thường chứ không phải là mình, Nguyên Mẫn một chút cũng không thích cảm giác không rõ ràng này, không phải chỉ bản thân nàng thấy như vậy.

Cung Tuế Hàn giờ phút này không hề biết Nguyên Mẫn xuống nước từ lúc nào, hơn nữa lại còn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Nói gì đi nữa nếu Cung Tuế Hàn là nam nhân thì nhất định cũng phải thất thản, nhưng may mắn lại là nữ nhân. Lúc này lực chú ý của nàng chỉ đều hướng đến hai thỏa ngực của Nguyên Mẫn, đúng bộ ngực sữa a, so với bánh mì còn mê người hơn rất nhiều, phi thường hơn là lúc này hai thỏa tròn trịa kia lại càng lúc càng tới gần nàng.

Ngay lúc tay nàng vừa muốn đưa lên chạm vào Nguyên Mẫn thì Nguyên Mẫn đột nhiên vòng tay ôm lấy cổ Cung Tuế Hàn, vừa đi lại vừa như lôi kéo, rất nhanh hai cơ thể đã dung hợp vào nhau, Nguyên Mẫn lần này nếu so với lần trước thì nhiệt tình và bá đạo hơn rất nhiều, lần trước nàng có một chút đùa giỡn, nhưng lần này lại có phần nghiêm túc.

Nàng cũng không thể giải thích vì sao, nhưng cơ thể Cung Tuế Hàn lúc này thật mê người, làm cho Nguyên Mẫn như bị mê hoặc, vì vậy lý trí của nàng lúc này không suy nghĩ được gì ngoài một ý nghĩ duy nhất trong đầu, đó chính là muốn chiếm lấy Cung Tuế Hàn, muốn Cung Tuế Hàn phải là của nàng, dù Cung Tuế Hàn có là người bình thường hay trở nên xuất sắc thì tất cả đều phải thuộc về nàng. Chỉ một mình nàng!

Hai người đầu lười rất nhanh đã dây dưa cùng nhau, sau lần trước thì Cung Tuế Hàn đối với lần này hôn đã có nhiều kinh nghiệm hơn, nàng chủ động so với Nguyên Mẫn cũng không hề yếu hơn. Hai người lúc này dường như đều cảm nhận được cơ thể trong người so với nước ấm cũng không quá khác biệt.

Cung Tuế Hàn cảm thấy cơ thể trở nên rất nóng, hơn nữa càng lúc càng khó chịu, nàng đối với điều này cũng không cảm thấy thỏa mãn, nhưng lại không biết nên làm gì tiếp theo.

Nguyên Mẫn tất nhiên cũng không thỏa mãn, tay nàng từ phía sau ót Cung Tuế Hàn liền duy chuyển xuống phía dưới, dừng lại ở hai thỏa tròn trịa của Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn cũng không yếu thế, liền học theo, đôi tay liền không an phận mà vuốt ve cơ thể Nguyên Mẫn, hơn nữa lại càng yêu thích nơi mềm mại tại ngực Nguyên Mẫn.

Hai người lúc này đều không tự chủ được mà phát ra âm thanh, chân cũng dường như mềm nhũn, Nguyên Mẫn liền ôm lấy Cung Tuế Hàn đi về phía sau điện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Mỹ Vị (2)

Nguyên Mẫn đem Cung Tuế Hàn bế xuống long sàng, sau đó bản thân nàng cũng rất nhanh trườn lên người Cung Tuế Hàn, nàng cúi đầu hôn lấy đôi môi sau đó chậm rãi di chuyển xuống.

Nguyên Mẫn lúc này liền nhìn thấy hai dấu răng vẫn hiện trên phím cổ Cung Tuế Hàn. Nói ra thật kỳ lạ, cơ thể Cung Tuế Hàn từ trước đến giờ bị thương đều rất nhanh hồi phục, thế nhưng hai vết cắn ở cổ bị Nguyên Mẫn cắn qua vẫn còn chưa tiêu bớt. Nguyên Mẫn khẽ mỉm cười, sau đó dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại dấu vết đó. Cung Tuế Hàn lúc này bị hôn một hơi, nàng cảm giác cổ mình cực kỳ mê mẩn.

Nguyên Mẫn chậm rãi hướng xuống xương quai xanh của Cung Tuế Hàn nhẹ nhàng cắn qua, Cung Tuế Hàn lúc này đều cảm giác có chút đau đớn, nhưng lại vô cùng khoái cảm. Nguyên Mẫn bàn tay đã sớm nắm lấy một bên ngực của Cung Tuế Hàn, đúng là rất vừa vặn, không lớn cũng không nhỏ, làm cho người ta thích thú phải nâng niu và mê mẩn không rời, nàng không tự chủ được liền vuốt ve nụ hoa nhỏ nhắn kia lúc này đang bắt đầu se cứng lại. Nguyên Mẫn lại càng dùng lực xoa nắn nhiều hơn khiến cho Cung Tuế Hàn không kiềm chế được thờ nhẹ ra tiếng, lúc này khoái cảm mang đến cho nàng cảm giác vô cùng xa lạ, Cung Tuế Hàn cũng không biết phải làm sao, hai tay của nàng chỉ biết gặt gao ghì chặt lấy cổ Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn đem mặt vùi vào nơi nàng đang cực kì mê mẩn, nơi mềm mại ấy thân nhiên tỏa ra một mùi hương trầm nhẹ làm cho Nguyên Mẫn cảm thấy được vô cùng thoải mái và hạnh phúc. Chóp mũi nàng liền ma xát nơi đôi núm có nụ hoa hồng nhỏ nhắn kia, Cung Tuế Hàn hai mắt mê ly nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Nguyên Mẫn, nàng nhìn ánh mắt Nguyên Mẫn đang nóng rực dường như là muốn thiêu đốt bản thân mình, lúc này trong đầu Cung Tuế Hàn ngoại trừ Nguyên Mẫn ra thì không còn gì khác nữa.

Nguyên Mẫn sau khi bỏ đi áo ngoài thì nhìn càng thêm quyến rũ, làm cho Cung Tuế Hàn lúc này càng giống như bị ức chế, nàng vẫn cảm thấy phải làm gì đó bằng không thì trong lòng hội ức chế mà chết mất. Bởi vì nàng có mơ tưởng như thế nào đi nữa cũng không bao giờ mơ được có một ngày Hoàng thượng lại nằm trong lòng ngực mình, Cung Tuế Hàn nghĩ vậy liền si ngốc cười, nụ cười có vài phần ngốc nghếch, lại có một chút đáng yêu, nàng vòng tay ôm lấy chiếc lưng bóng loáng của Nguyên Mẫn, nàng hơi dùng một lực kéo Nguyên Mẫn lên để cho khuôn mặt Nguyên Mẫn và nàng gần thêm một chút.

Nguyên Mẫn rõ ràng không hài lòng với sự phân tâm của Cung Tuế Hàn, nàng cũng không để ý miệng đưa về phía trước ngậm lấy nụ hoa hồng nhỏ nhắn

đang nhô lên, tay còn lại cũng không quên mà vuốt ve bên ngực còn lại, Cung Tuế Hàn toàn thân run lên, cơ thể nàng bị chấn động mạnh, dường như có một luồng cảm giác tê dại khó tả tỏa ra khắp cơ thể nàng, nàng nhận ra lúc này có một cỗ nhiệt lưu từ bụng truyền xuống.

“A...” Cung Tuế Hàn ức chế không được rên rỉ, nàng không muốn khắc chế nữa, không muốn chịu quá nhiều hình thức lễ giáo, dù được giáo dục như thế nào thì cơ thể nàng lúc này cũng không thể chịu được sự trói buộc ấy, nàng chỉ muốn thuận theo cảm giác của cơ thể, để âm thanh tự nhiên bộc phát ra ngoài. Tất nhiên Nguyên Mẫn lại rất thích âm thanh nhiệt tình này của Cung Tuế Hàn!

Nguyên Mẫn nhìn Cung Tuế Hàn thần tình đỏ bừng, nhìn hình dáng động tình của Cung Tuế Hàn lúc này làm cho Nguyên Mẫn không khỏi trầm mê, từ trước đến giờ Nguyên Mẫn cho dù làm có làm bất cứ chuyện gì, thì ít nhất đều có ba phần lý trí, thế nhưng bây giờ có suy nghĩ lý trí như thế nào đi nữa thì cũng thừa thãi. Nhìn Cung Tuế Hàn giờ phút này phát ra mị lực mê người, Nguyên Mẫn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được, nếu vào lúc này trong đầu Nguyên Mẫn còn một phần lý trí thì chắc chắn nàng sẽ phải tự hỏi bản thân rằng Cung Tuế Hàn giờ phút này là đẹp như thế nào? Nét đẹp không hề bình thường mà cơ hồ mang theo sức hấp dẫn vô cùng kỳ lạ!

Có một loại động vật nếu trong quá trình muốn động tình thì sẽ tiết ra một loại mùi vị, và cả âm thanh để gia tăng thêm sức hút của mình, cơ bản chính là để hấp dẫn đối phương. Giống như khổng tước xòe đuôi chính là muốn khoe sắc. Cung Tuế Hàn lúc này cũng giống như thế, nàng tan mát ra một lực hấp dẫn vô cùng chết người, bình thường không hề tiết ra nhưng cảm giác khi nàng động tình thì loại hấp dẫn này rất rõ ràng, tất nhiên Nguyên Mẫn đã chú ý tới, nhưng giờ phút này coi như tỉnh tỉnh đa nghi của nàng cũng dường như không có tác dụng, nàng có lúc thật không ngờ loại cảm giác này lại bất đồng như thế, Cung Tuế Hàn động tình thật là hấp dẫn, tựa như thuốc phiện dù biết rõ là nguy hiểm nhưng nàng đã trầm mê thì có khắc chế như thế nào cũng không thể nào ngừng lại được, đã ném vào rồi thì chỉ muốn tiếp tục tận hưởng mà thôi.

Nguyên Mẫn bắt đầu di chuyển bàn tay hướng xuống vùng bụng bằng phẳng của Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn cảm giác bụng bị bàn tay Nguyên Mẫn chạm đến thì giống như lửa đang thiêu đốt, nàng khó nhịn vận vận cơ thể, nàng rốt cuộc cũng không hiểu giờ phút này là đang thoải mái hay là khó chịu đây.

Nguyên Mẫn tay vẫn tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, dừng lại ở địa phương tư mật của Cung Tuế Hàn, nàng có chút bồi hồi khẽ đưa tay chạm đến, lúc này chỗ tư mật của Cung Tuế Hàn lại càng thêm ẩm ướt. Nhưng Cung Tuế Hàn hiển nhiên không hề biết rốt cuộc là có chuyện gì, tay Hoàng thượng lúc nào lại chạm đến nơi đó, khuôn mặt nàng càng đỏ hơn mà lại càng nung nung không khỏi đem hai chân khép lại, vô tình lại kẹp chặt tay Nguyên Mẫn đang đặt ở giữa hai chân, làm cho bàn tay và đóa hoa nơi tư mật ấy lại càng giáp vào nhau chặt chẽ hơn.

Nơi tư mật bị đụng chạm, liền có một cỗ khoái cảm vọt tới đến trung tâm cảm giác của Cung Tuế Hàn, mà ngón tay Nguyên Mẫn cũng không an phận ngược lại càng thêm trêu chọc, càng làm cho cảm giác khoái cảm ấy cuộn cuộn không ngừng bùng lên. Nguyên Mẫn đem hai chân Cung Tuế Hàn lúc này như không còn sức lực mà tách ra, ngón cái vẫn đè lên điểm mẫn cảm ẩn nhẹ một chút, ngón trỏ thì bắt đầu khuấy động nhẹ nhàng cửa động bên ngoài dường như rất muốn đi vào.

Cung Tuế Hàn không dám đưa tay lên cơ thể Nguyên Mẫn, vì sợ tay nàng sẽ cào Nguyên Mẫn bị thương, tay nàng lúc này chỉ biết nắm chặt lấy cái chân bằng tơ tằm phía dưới, Cung Tuế Hàn thờ dốt mỗi khi ngón tay của Nguyên Mẫn tốc độ càng lúc càng nhanh khuấy phá trêu ghẹo ở cửa động của mình, tay nàng càng ra sức nắm lấy cái chân phía dưới. Nhưng ngay lúc Cung Tuế Hàn cảm thấy được khoái cảm vô cùng thì đột nhiên cơ thể truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, đầu ngón tay của Nguyên Mẫn thừa lúc Cung Tuế Hàn trong lúc không đề ý đã đâm xuyên qua lớp màng mỏng manh kia.

Cung Tuế Hàn đau đến chảy nước mắt, cũng không rõ vì sao đang lúc ở trên thiên đường lại liền đi đến cảm giác như xuống địa ngục vậy.

“Hoàng thượng...” Vì sao lại muốn khi dễ mình đây? Cung Tuế Hàn ủy khuất nghĩ đến, trong lòng tức giận cắn lấy bả vai bóng loáng của Nguyên Mẫn. Nguyên Mẫn buồn bực hừ nhẹ một tiếng, nhưng vẫn cúi đầu hôn Cung Tuế Hàn, tiếp đó lại bắt đầu một phen dây dưa, Cung Tuế Hàn lúc này đau đớn cũng đã rất nhanh được tri giác làm cho tiêu đi. Lúc này cảm giác tê dại lại bắt đầu kéo đến.

Cảm giác được thân thể Cung Tuế Hàn lúc sau này cũng không như vừa rồi mà cương nhiều hơn, ngược lại rất gắt gao hút lấy ngón tay nàng, ở nơi tư mật lại bắt đầu bài tiết ra nhiều dịch mật hơn nữa, Nguyên Mẫn lúc này hơi co ngón tay của mình lại rồi theo cảm giác càng đi sâu vào bên trong thì ngón tay nàng càng bị hút chặt, Nguyên Mẫn hơi gia tăng nhịp điệu ngón tay cứ như vậy mà làm cho Cung Tuế Hàn khoái cảm cứ dồn dập ập đến làm cho nàng không hề rên rỉ.

“Hoàng thượng... dừng...” Tại sao lần này so với vừa rồi cảm giác cơ hồ lại khác nhau, lần này khoái cảm còn muốn nhiều hơn, Cung Tuế Hàn sắc mặt ửng đỏ nghĩ đến.

Đúng là Cung Tuế Hàn lúc này có lực hấp dẫn chết người, khiến cho Nguyên Mẫn không ngừng gia tăng lực đạo ở ngón tay, càng làm càng khiến Nguyên Mẫn như bị kích thích, trong mắt nàng lúc này rực lửa nhìn nữ nhân dưới thân mình rên rỉ, nàng chỉ có một ý nghĩ Cung Tuế Hàn là của nàng, phải là của nàng, bởi vì chỉ có thể là của nàng thì trong tiềm thức nàng sẽ không còn bất an, đối với Cung Tuế Hàn cho tới bây giờ nàng cũng không xác định được, vì sao Cung Tuế Hàn lại khiến nàng bất an đến như vậy.

UM! Cảm giác đạt đến khoái cảm cực cực lan rộng ra khắp cơ thể Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn không chỉ run rẩy mà cơ thể dường như cương cứng lại, nàng ôm chặt lấy Nguyên Mẫn phải rất lâu thì mới hạ xuống được...

Thế nhưng điều khiến Cung Tuế Hàn cảm thấy khó hiểu chính là nàng rõ ràng cảm giác các giác quan đều tập trung ở mặt vì sao lưng nàng vừa rồi khi đạt đỉnh điểm lại giống như bị ngọn lửa làm cho đau buốt một chút, tuy vậy nàng cũng rất nhanh quên đi vì bản thân Cung Tuế Hàn cũng cho rằng đó là ảo giác, nên cũng không quá để ý.

Nguyên Mẫn rút ra ngón tay ướt đẫm của nàng, Cung Tuế Hàn đứng là mẫn cảm, nhanh như vậy đã đạt đến khoái cảm, Nguyên Mẫn lúc này có chút tà mị vươn đầu lưỡi liếm ngón tay của mình, rốt cuộc cũng là của nàng, khoe miệng Nguyên Mẫn ức chế không được mỉm cười, nụ cười lại vô cùng quyến rũ.

Tuy rằng Nguyên Mẫn vẫn muốn làm thêm vài lần nữa, Cung Tuế Hàn đứng là làm cho nàng không muốn ngừng lại cảm giác này. Nhưng nàng vẫn nhìn được, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Cung Tuế Hàn, với lại đêm nay nàng cũng có hai điều bận rộn, bản thân cũng mệt đến ngất ngư rồi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, nàng vẫn không vội, nghĩ như vậy nàng liền quay sang ôm lấy Cung Tuế Hàn chuẩn bị đi ngủ.

Cung Tuế Hàn bởi vì lúc trước bị mê man không ít thời gian, thể lực của cơ thể cũng rất tốt, nàng vẫn chưa thấy quá mệt, vẫn còn sức lực để suy nghĩ. Cung Tuế Hàn xem ra cũng không phải không biết suy nghĩ, từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ nếm qua tư vị, đây cũng là lần đầu tiên cảm nhận khoái cảm như thế, cảm giác tốt như vậy nàng cũng rất muốn để cho Nguyên Mẫn cảm nhận được, nàng là người nếu có gì tốt nhất thì sẽ chia sẻ cho người nàng yêu thương, huống hồ cuối cùng nàng cũng biết rốt cuộc bị ức chế thì phải làm như thế để giải quyết, nàng nóng lòng rất muốn thử qua cảm giác này, suy nghĩ như vậy các dây thần kinh của Cung Tuế Hàn cũng trở nên hưng phấn.

Nghỉ ngơi cũng đủ, Cung Tuế Hàn liền nghiêng người đem Nguyên Mẫn đặt ở dưới thân, Nguyên Mẫn tất nhiên không dự đoán được Cung Tuế Hàn lại muốn hưởng nàng làm giống như vậy, nàng lúc này ngạc nhiên nên cũng quên từ chối.

Cung Tuế Hàn vội vàng nắm lấy cơ hội, cùng Nguyên Mẫn lười quẩn nhau, Cung Tuế Hàn đúng là học hỏi rất tốt, đã được nếm qua vài lần nên cũng có một chút điệu bộ rất hài hòa, nàng nhiệt tình làm cho Nguyên Mẫn có chút không thờ được.

Cung Tuế Hàn rất nhanh đem đầu lưỡi di chuyển xuống cảm Nguyên Mẫn, đối với cảm lại liếm, cắn nhẹ, nàng tất nhiên không nhẫn tâm như Nguyên Mẫn, không dám dùng lực cắn quá mạnh, mà chỉ nhẹ nhàng mon trón chơi đùa, hơn nữa nàng cũng không nỡ cắn Nguyên Mẫn vì nàng hiểu cảm giác đau đó như thế nào.

Nguyên Mẫn bị liếm có một chút ngứa ngáy và bối rối, rõ ràng là nàng cũng đã làm qua điều này nhưng lúc này nàng lại bị làm cho có chút khô nóng khó nhin, Nguyên Mẫn vừa nghĩ muốn giấu dựa đứng dậy, nhưng không được, nàng bị Cung Tuế Hàn áp chặt muốn sinh khí, dù sao nàng đường đường cũng là hoàng đế, như thế nào lại bị áp cơ chứ? Dù nghĩ như vậy, nhưng cơ thể Nguyên Mẫn tựa hồ muốn không còn sức lực.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn xấu hổ cảnh cáo, nhưng khi nói ra lại không có chút nào lực uy hiếp, trong mắt hạ xuống, sóng mắt lưu ly, hai má ửng đỏ, điều này ngược lại càng làm cho Cung Tuế Hàn trong lòng thêm khó nhin, nàng vẫn cảm thấy đối với Nguyên Mẫn có làm như thế nào cũng không thấy đủ.

Cung Tuế Hàn bàn tay rất nhanh đã tìm đến nơi mà bản thân nàng khát khao, bàn tay thon dài của nàng nhu lấy nơi tròn trịa mềm mại của Nguyên Mẫn, ngay lập tức nàng liền nhận ra nụ hoa hồng đã bắt đầu cương cứng lại và dựng đứng lên, Cung Tuế Hàn yêu thích không buông, rất nhanh đã đem nụ hoa đó áp vào miệng nàng, nàng tham lam hôn lấy, vừa liếm vừa mút, bướng bỉnh lặp đi lặp lại động tác nhiều lần.

Nguyên Mẫn biết nếu nàng chỉ cần dùng một ít lực thì có thể đem Cung Tuế Hàn đặt lại dưới thân, nhưng không biết vì sao, cơ thể lại như nhuyễn ra không còn chút sức nào, trên thực tế là cảm giác này cũng không quá tệ, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút tức giận, hiện tại nội tâm cũng đấu tranh rất nhiều Quan trọng hơn là lúc này Cung Tuế Hàn hùng hực khí phách, so với vừa rồi yếu mị có lực hấp dẫn mê người lại vô cùng bất đồng, Nguyên Mẫn lại trở nên mạnh mẽ, dù sao cũng là nữ nhân, đôi lúc cũng phải chịu khuất phục. Nhưng nàng trong lòng không rõ, giờ phút này Cung Tuế Hàn làm sao lại có loại khí thế như thế này? Nhưng trong lý trí nàng rất nhanh cũng bị đánh bại, bởi vì nàng cảm nhận được tay Cung Tuế Hàn đã rất nhanh đã di chuyển xuống bụng mình, mà bụng nàng lúc này nhiệt lưu đã thoát ra, Nguyên Mẫn liền đỏ bừng mặt.

Cung Tuế Hàn biết nàng thích, nhưng nàng cũng biết Hoàng thượng lúc này không được tự nhiên, nàng chặt chẽ nắm lấy tay Nguyên Mẫn, cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau, hai người ngón tay đều rất thon dài, khi nắm lại với nhau cũng đều rất khớp.

Cung Tuế Hàn thường ngẩng đầu quan sát sắc mặt Nguyên Mẫn, nàng chỉ muốn thời khắc này làm cho Nguyên Mẫn vô cùng thoải mái, nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của Nguyên Mẫn dung nhan ửng đỏ tựa hồ hoa mẫu đơn đẹp một cách mê người, Cung Tuế Hàn rất thỏa mãn, cảm thấy thật vui vẻ, nàng rốt cuộc cũng có lúc làm cho Hoàng thượng thoải mái như thế!

Cung Tuế Hàn chính xác là học rất nhanh, mới vừa rồi nàng còn không biết là đụng chạm ở bộ phận nào sẽ làm cho người ta cảm thấy thoải mái, tay nàng rất nhanh liền thâm nhập vào địa phương rừng rậm của Nguyên Mẫn. Nàng tò mò xoa bóp hạt châu nhỏ nhắn, liền thấy Nguyên Mẫn thân thể chợt run lên, cảm thấy bản thân mình đã điểm đúng huyệt nên rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn dề xuống ma xát khiến cho Nguyên Mẫn động tác rung động càng rõ rệt làm cho Cung Tuế Hàn cực kỳ vừa lòng.

Ngay lúc Nguyên Mẫn xấu hổ trong lúc muốn khép lại hai chân thì đúng lúc đó Cung Tuế Hàn đã chui đầu vào giữa hai chân nàng, tất nhiên Nguyên Mẫn không dự đoán được Cung Tuế Hàn lại tự tung tự tác càn rỡ như vậy, nhưng nàng lúc này liền cảm nhận được đầu lưỡi Cung Tuế Hàn đang ở bên trong mình mấp máy, khoái cảm rất nhanh liền ập đến đại não. Tay nàng bắt lực nắm lấy tóc Cung Tuế Hàn, lưng khẽ cong lên, miệng không ngừng rên rỉ...

Cung Tuế Hàn cảm giác da đầu có chút tê, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến việc nàng đang làm rất hưng phấn. Nàng vẫn thấy chưa đủ, rất nhanh liền rút đầu lưỡi ra, đưa ngón tay đi vào.

“Đau!” Nguyên Mẫn theo đà thờ mà thốt ra, nguyên lai vừa rồi Hoàng thượng cũng không phải là khi dễ ta sao? Bản thân ta cũng rất đau... Cung Tuế Hàn đau khô sinh ra ấy nấy, hơn nữa nhìn thấy Nguyên Mẫn đau đến nhíu mày, Cung Tuế Hàn nhìn thấy rất đau lòng, nàng cũng học Nguyên Mẫn vừa rồi vuốt ve đến nơi đau đớn, sờ soạn vuốt ve tựa hồ như trấn an.

Nguyên Mẫn thế nhưng rất nhanh cũng liền tiêu di, ngược lại cảm giác tê dại tiếp tục tràn ra.

Chương 49: Chuyện Cũ Ở Tuyên Hòa Huyện

Nguyễn Mẫn thức dậy rất sớm, bởi vì nàng còn rất nhiều chính sự chưa giải quyết xong, cho dù tối hôm qua cơ hồ rất phóng túng, nhưng cũng chỉ làm cho nàng tạm thời gác lại mọi suy nghĩ trong đầu, tuy tối qua nàng ngủ rất ngon nhưng cũng không làm cho nàng vì vậy mà trầm mê. Đây đối với nàng mà nói đã là một bản năng, bất cứ lúc nào nàng cũng phải duy trì cảnh giác, mặc dù đối với Cung Tuế Hàn có điểm ngoại lệ nhưng rốt cuộc trong lòng nàng vẫn luôn có cảm giác lo lắng không tiêu đi được.

Sau khi Nguyễn Mẫn thức dậy, nàng lúc này rất bình tĩnh, cũng vô cùng lạnh lùng, đêm qua mê tình cũng chỉ là quá khứ, nàng hiện tại cũng rất hoài nghi Cung Tuế Hàn, đêm qua đúng là không phải người bình thường, cho dù nàng thích Cung Tuế Hàn, nhưng cũng không thể làm cho nàng mê muội đến nỗi lý trí đều không có, điều này đối với nàng mà nói thật ra rất đáng sợ, cũng là điều rất nguy hiểm. Cung Tuế Hàn thực sự là người bình thường sao? Hôm qua những người nàng nhận thức qua không ai là người bình thường cả, Nguyễn Mẫn lần đầu tiên đối với Cung Tuế Hàn nổi lên sự cảnh giác như vậy.

Nữ nhân đúng là rất nhanh thay đổi, đêm qua còn thì thầm nói nhỏ, sáng ra lại bắt đầu hoài nghi, mà Nguyễn Mẫn lại là nữ nhân vô cùng đa nghi.

Suy nghĩ thật lâu, Nguyễn Mẫn mới mở to mắt nhìn về phía Cung Tuế Hàn đang ngủ bên cạnh, Cung Tuế Hàn ngủ say không hề có chút phòng bị nào, vẫn như trước bình thường, Nguyễn Mẫn chăm chú nhìn cũng không hiểu tại sao đêm qua Cung Tuế Hàn lại có bộ dáng quyến rũ như vậy, chẳng lẽ là nàng bị ảo giác?

Nguyễn Mẫn đưa tay hướng đến khuôn mặt Cung Tuế Hàn, vì cái gì người như vậy lại có một ngày làm cho tâm trạng nàng bối rối bất định như thế, nếu bản thân nàng quyết đoán thì sẽ có một ngày sát phạt Cung Tuế Hàn, nhưng nếu thực sự có ngày đó thì nàng thực sự không biết phải xử trí Cung Tuế Hàn ra sao. Nàng thích Cung Tuế Hàn, nàng thừa nhận, nàng hiện tại đã quá phóng túng đối với thứ mà nàng đang thích, chỉ sợ nếu càng lún càng sâu, về sau bản thân nàng sẽ tự làm khó mình.

Lúc trước, nàng vẫn nên giết Cung Tuế Hàn, nhưng cuối cùng trong lúc bối rối cũng không thể nào giết được, hôm nay lại một lần nữa nàng do dự. Thời gian trước, nàng đã tự nói với mình, không thể giữ lại bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến nàng, bởi vì những thứ ấy đều có thể trở thành nhược điểm của nàng, cho dù hôm nay Cung Tuế Hàn không phải là nhược điểm của nàng nhưng nàng cũng rõ ràng nhận thấy được bản thân nàng đối với Cung Tuế Hàn bắt đầu đã muốn vượt qua được phạm vi khống chế của bản thân rồi. Nàng theo đuổi mọi thứ, rốt cuộc lại có một ngày, nàng chỉ vì một đêm phóng túng mà phải trả giá hay sao? Nhưng nàng vẫn hiểu được, đây là nàng tự nguyện. . . Đúng là chớ trách nữ nhân bình thường đều vô dụng, Nguyễn Mẫn tự chế giễu mình!

“Hoàng thượng, ta rất thích người, thật sự rất thích. . .” Cung Tuế Hàn nói xong mơ hồ cũng không rõ là đang nói mơ, Nguyễn Mẫn tất nhiên nghe được lời này rất rõ ràng. Nàng nói chung cũng không có gì nguy hại, Nguyễn Mẫn nghĩ đến, lúc này không hề phát hiện ra một lần nữa bản thân mình lại bị tình cảm lấn át lý trí!

Lúc này người đang ngủ vô cùng thoải mái kia vĩnh viễn cũng không biết, Nguyễn Mẫn đã bao nhiêu lần muốn giết nàng, bao nhiêu lần đều bối rối trong lòng muốn giết người bên cạnh, nàng cũng không hề nhận biết được! Cung Tuế Hàn là người mạnh mẽ, lại là sinh vật có bản năng, nếu là người khác phát ra sát khí thì nàng hẳn đã phát hiện ra vài phần, nhưng đối với Nguyễn Mẫn nhiều lần muốn giết nàng nàng vẫn chưa bao giờ phát giác, có lẽ trong tiềm thức của nàng, cho dù có chết ở trong tay Nguyễn Mẫn thì nàng cũng nguyện ý!

Nên đi, phải bắt đầu chuẩn bị lâm triều, Nguyễn Mẫn còn rất nhiều chuyện vẫn chưa giải quyết xong, chẳng hạn như lúc nào thì phải diệt trừ Minh Viêm, còn có Đoàn gia phải giải quyết như thế nào, chỉ cần những người này còn tồn tại ngày nào thì nàng cũng đừng nghĩ đến một giấc ngủ yên ổn, vì vậy tất cả mọi thứ đều phải nhớ có tận gốc.

Nguyễn Mẫn mặc y phục lên người, điều khó nói chính là, trên y phục lại phi thường có hai vết máu, nếu là một thì không có gì để nói a, cung nữ mà nhìn thấy được thì sẽ suy nghĩ như thế nào đây? Tất nhiên cung nữ tuyệt đối không nghĩ tới Cung Tuế Hàn là nữ, nhất định sẽ suy nghĩ Hoàng thượng nàng lần đầu tiên đã mất máu quá nhiều? Nguyễn Mẫn nghĩ đến đều cảm thấy xấu hổ, Nguyễn Mẫn từ trước đến giờ chưa bao giờ làm cho bản thân khó xử đến như vậy.

Nguyễn Mẫn lắc đầu, hoàng đế có “Nam sủng” thì cũng không phải là điều vinh quang gì, điều là một chuyện đáng xấu hổ, nhưng dù sao cũng không quan trọng, dù sao cũng không ai dám truyền tin tức này ra ngoài, nếu có lọt ra ngoài thì giết hết!

Nguyễn Mẫn sau khi đứng lên mới phát hiện cơ thể thực sự rất đau nhức, mà cái người khôi xương kia còn đang ngủ thật thoải mái, Nguyễn Mẫn trong lòng tức giận liền đem Cung Tuế Hàn đá xuống giường.

Bạch!

Cung Tuế Hàn rơi trên mặt đất, nhưng cũng may mắn ở dưới lót thảm thật dày nên Cung Tuế Hàn chỉ trở mình một cái rồi lại ngủ tiếp, một chút cũng không phát hiện ra mình không nằm trên giường.

Nguyễn Mẫn thấy Cung Tuế Hàn không có một chút đề phòng như vậy lại cảm thấy thật buồn cười, nàng tiến lại gần nằm lấy cái mũi Cung Tuế Hàn, nếu không đứng lên thì cung nữ sẽ tiến vào mắt. Giờ phút này Nguyễn Mẫn mới thật phát hiện ra nàng hiện giờ mới giống cô gái mười tám tuổi, hơn nữa tính

cách cũng rất trẻ con, không hề có chút tâm cơ, giống như người vừa rồi thật không phải là nàng.

***

“Hoàng thượng, lần này thần có phát hiện thú vị” Ngôn Thác cười nói một cách khác thường.

Sau thiên hạ đệ nhất yến hội, Nguyên Mẫn đã phái Ngôn Thác đi thăm dò, rốt ai là Đoàn gia gia chủ. Nguyên Mẫn đối với Ngôn Thác lại có cách dùng người khác, trong chuyện triều đình Nguyên Mẫn phân lớn đều giao cho Tiêu Thường và Diệp Dân giải quyết, nhưng nếu là chuyện bí mật thì phân lớn Nguyên Mẫn đều giao cho Ngôn Thác giải quyết.

Ngôn Thác là vũ khí sắc bén, dùng thực sự tốt, cách đây nửa năm hắn đã giải quyết không ít môn phái và một ít quan viên triều đình có âm mưu tạo phản, ám sát không ít người. Nguyên Mẫn đối với các quan viên trong triều đình có mưu đồ khác thường đều nhờ đến Ngôn Thác xử lý, tuy rằng Nguyên Mẫn có dự tính tăng lớn quyền lực cho Hình bộ, nhưng sau lần nàng bị ám sát thì Nguyên Mẫn đối với khả năng làm việc của Hình bộ lại vô cùng thất vọng, Hình bộ không có khả năng dùng người. Nguyên Mẫn cũng từng suy nghĩ nếu muốn gia tăng quyền lực cho Hình bộ thì trước hết Hình bộ phải có người tài. Nàng từng nghĩ Niếp Hiên có thể dùng, Niếp Hiên là người có tài, nhưng tính cách ngay thẳng, đụng đến cái gì cũng đòi hỏi nguyên tắc, nói khó nghe hơn là chỉ biết nhận thức cái gì đúng, ai mua chuộc cũng đều không nhận, người như vậy tuyệt đối là một vị quan tốt, nhưng cũng là người không nghe lời, thà không hiểu đúng mực chứ không muốn nhận thức sai lầm. Đương nhiên cách Nguyên Mẫn làm cũng rất đúng mực, Nguyên Mẫn cho hắn lo liệu việc tu thư, may luyện vài năm khi nào sắc bén thì lúc sau sẽ trọng dụng. Tuy nhiên Nguyên Mẫn cũng không thích loại người này, nhưng nàng vẫn cần có vị quan thanh minh trong vương triều, vì vậy những người như thế này nàng đều muốn dùng.

Hiện tại trong lòng Nguyên Mẫn mầm mống lớn nhất chính là Minh Phượng gia tộc Đoàn gia, Minh triều dư nghiệt cũng không còn lắm uy hiếp, diệt trừ Minh Viêm cũng chỉ là chuyện sớm muộn, bởi vì Minh Viêm cũng không có sự uy hiếp nào quá lớn, danh sách quân tạo phản nàng sẽ làm cho Minh Viêm giao ra, nếu không giao cũng không có gì đáng ngại, dù sao trong tay Diệp Dân cũng đã có sẵn một bộ phận danh sách rồi, còn lại chỉ có số ít người trọng yếu là nàng chưa biết.

“Nói!” Nguyên Mẫn không có tính nhẫn nại liền ra lệnh, Ngôn Thác cái gì cũng tốt nhưng chính là rất dài dòng.

“Minh Viêm ở Tuyên Hòa huyện mười ba năm, mười ba năm cùng với ai thân mật nhất? Người này, Hoàng thượng cũng biết...” Ngôn Thác hiển nhiên muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Nguyên Mẫn.

“Là Cung Tuế Hàn sao?” Nguyên Mẫn đoán được, Cung Tuế Hàn và Minh Viêm là quen biết cũ, ngày hôm qua nàng cũng đã nhận ra, nhưng bản thân nàng nhận thức Cung Tuế Hàn, mà sắc mặt của Ngôn Thác giống như là muốn thấy náo nhiệt, dường như phải là Cung Tuế Hàn thì mới được, bất quá nàng cũng ngoài ý muốn rất cố gắng xem như là biết Cung Tuế Hàn và Minh Viêm có bậc này giao tình, đúng là Cung Tuế Hàn hiện tại làm cho nàng xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn không ít.

“Hoàng thượng quả nhiên là Hoàng thượng, mọi chuyện đều đoán ra được, điều này còn chưa phải là trọng yếu, còn có chuyện thú vị hơn!”

“Chuyện gì?” Nguyên Mẫn đối với Ngôn Thác cách trình bày sự việc thật có chút đau đầu.

“Người thư tá nhỏ bé bên cạnh Hoàng thượng đúng là có lai lịch không hề đơn giản, chuyến đi của thần lần này đến Tuyên Hòa huyện kỳ thật là có phát hiện lớn. Tuyên Hòa huyện này chỉ là một tiểu huyện lỵ nhỏ nhoi lại xuất hiện một tuyệt thế mỹ nữ vốn cũng là một chuyện lạ, hơn nữa mỹ nữ này lại kết hôn với một thợ săn, sau đó liền sinh hạ một tiểu hài tử nhưng hài tử này sớm đã bị bệnh nghe đâu rất là yếu. Điều kỳ lạ chính là, theo lời kể của bà mụ đỡ đẻ cho mỹ nữ xinh đẹp đó thì vị mỹ nữ kia sau đó đã hạ sinh thêm một nữ hài tử xinh đẹp, còn có một cái bốt hình phượng hoàng, nhưng đứa nhỏ ốm yếu kia chính xác trên tay cũng có vết bốt này, còn nam hài thì trên đùi có một cái bốt kỳ lân, nhưng tại sao chỉ có tiểu thư tá là không có gì? Mà mười ba năm trước Minh Viêm vẫn ở Tuyên Hòa huyện, còn ở nhà của vị mỹ nữ kia một thời gian, sau khi Minh Viêm đến ở một thời gian, không lâu sau mỹ nữ đó cũng chết vì bệnh, Minh Viêm đối với các hài tử có chút chiếu cố, còn đem một trong hai hài tử ốm yếu trên cánh tay có cái bốt hình phượng hoàng đến kinh thành trị liệu. Hoàng thượng cho rằng người đó hiện giờ ở đâu?” Ngôn Thác nhìn sắc mặt Nguyên Mẫn vẫn không giống bình thường mà bình tĩnh, xem ra câu chuyện nhỏ lần này lại đánh sâu vào giác quan của Nguyên Mẫn rồi, đúng vậy, đúng là không tồi, bản thân mình rất cũng rất có năng lực để kể chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Phát Hiện Của Ngôn Thác

“Cung Tuế Hàn là con gái của Đoàn Lâu Phượng?” Nguyên Mẫn nói đúng trọng điểm, dù sao Nguyên Mẫn vẫn cảm thấy năm nay đúng là năm không yên ổn, chuyện gì cũng đến cùng một lúc, ngay cả một người bình thường dường như cũng có chút thân phận, toàn có quan hệ với những người không bình thường. Nguyên Mẫn thật hối hận vì ngay từ đầu không giết chết Cung Tuế Hàn. Nhưng trên người Cung Tuế Hàn không có vết bốt, hiện tại đúng là nàng đã có lí do để giết Cung Tuế Hàn, dù suy nghĩ như vậy nhưng trong lòng nàng lại có chút hoang mang.

Ngôn Thác lúc này có chút kinh ngạc, hắn tất nhiên không ngờ rằng Nguyên Mẫn lại hỏi như vậy.

“Thần còn tưởng rằng Hoàng thượng sẽ hỏi về đứa nhỏ có cái bốt phượng hoàng kia, tuy trên người Cung Tuế Hàn không có vết bốt nhưng cũng là con gái của Đoàn Lâu Phượng, kỳ lạ là tại sao lại không có ký hiệu của Minh Phượng gia tộc?”

Điều hần cảm thấy kỳ lạ hơn chính là Hoàng thượng lại biết rõ tiểu thư tá bên cạnh là một nữ nhân, đã biết như vậy tại sao lại còn giữ bên cạnh? Hơn nữa Hoàng thượng lại đối với vị tiểu thư tá này quá thân cận. Ngôn Thác tất nhiên không có đem quan hệ của hai người hiểu sai, hần cũng gặp qua Cung Tuế Hàn được vài lần, hần chú ý Cung Tuế Hàn cũng vì có quan hệ với Diệp Dân, Diệp Dân là người tự cao, nhưng lại đối với tiểu thư tá này cũng rất thân thiết vì vậy hần cũng chú ý qua, nhưng rốt cuộc sau khi điều tra thì cũng chỉ là tiểu dân bình thường.

“Nàng là người bên cạnh trẫm, trẫm biết rõ. Vậy hai người kia đâu?” Cung Tuế Hàn trên người rõ ràng không có vết bốt, dù sao da thịt trên người Cung Tuế Hàn như thế nào nàng cũng từng nhìn thấy qua, nhưng cũng không thể loại trừ Cung Tuế Hàn, dù sao nàng cũng là con gái của Đoàn Lâu Phượng.

“Đó là người đi cùng Liễu Húc, hiện đang cùng bị giam với Liễu Húc trong thiên lao, là Cung Bình, nhưng người mà Đoàn gia đoán lại là Dương Vân Hi. Trước đó thần đã từng nói qua với Hoàng thượng, trong Đoàn gia cũng có một người có thể lợi dụng được, chính là y đã tiết lộ ra...” Lúc đầu cũng nghĩ đến thật khó khăn để lợi dụng người này, nhưng cũng không nghĩ tới tên kia lại rất nhanh đã liền thỏa thuận được.

“Người dùng cái gì để thỏa thuận?” Có thể làm cho người của Đoàn gia phản chiến, cái giá này nhất định cũng không phải tồi.

“Đổi lấy khu vực Dong Sơn một trong bảy châu của Phượng Hoàng” Đoàn gia có tổ điện ở Dong Sơn cũng chính là Phượng Hoàng trang, phần lớn thế lực của Đoàn gia đều ở nơi đó, nhưng vị trí ở đó lại dễ thủ khó công. Tuy có các phủ nha của triều đình, nhưng chỉ là trên danh nghĩa, Phượng Hoàng trang chính là vùng trung bộ của Đoàn gia.

“Điều kiện này của ngươi thật lớn, ngươi tự ý cắt một phần năm ranh giới của Đại Đình?” Nguyên Mẫn hí mắt, xem ra vụ làm ăn này không có lời.

“Thần cho rằng Hoàng thượng có thể diệt trừ Đoàn gia, cho dù chia bớt một phần ba thì cũng không mất mát quá lớn, hơn nữa nếu Đoàn gia thật sự bị diệt, thì Hoàng thượng cho rằng bảy châu còn phúc khí tốt hay sao?” Ngôn Thác dám tự tiện đưa ra thỏa thuận này, cũng bởi vì hần đã nhận thức được, về sau Đoàn gia chắc chắn phải bị diệt, bằng không hần sẽ mất mạng, không chiếm được thì Nguyên Mẫn không đem hần chẻ ra làm đôi mới là lạ!

“Chỉ hy vọng như thế!” Nguyên Mẫn nói, người khác dù có không biết thì nàng cũng hiểu rõ được con người của Ngôn Thác, hần cơ bản cũng là người không biết giữ lời hứa, lại lắm mưu mô thủ đoạn, là một người cực kỳ tiểu nhân. Tuy nhiên khó tưởng tượng nhất Ngôn Thác lại là một đại hiền từ, đúng là con người chỉ cần có nhược điểm thì có thể thu phục được, hiền từ chính là nhược điểm của Ngôn Thác, vì vậy Nguyên Mẫn tất nhiên có ân với mẹ con hần. Nếu không có Nguyên Mẫn thì sẽ không có Ngôn Thác của ngày hôm nay, trong lòng Ngôn Thác cũng biết rõ điều đó, hơn nữa Nguyên Mẫn là người có năng lực làm cho hần tự nguyện thuận phục, hần là vậy luôn luôn thích những người mạnh mẽ cứng cỏi.

“Bọn người của Cung Tuế Hàn phải giải quyết như thế nào?” Ngôn Thác hỏi, lại vừa vặn ba người đều ở trong cung, bất quá nếu Đoàn gia chú ý tới Dương Vân Hi chỉ sợ sẽ cướp đi nàng. Bây giờ phải sớm giải quyết Cung Tuế Hàn và Cung Bình bằng không người của Đoàn gia cũng sẽ rất nhanh tới cướp người.

“Cung Bình, Liễu Húc, Dương Vân Hi toàn bộ đều phải bí mật giết, còn Cung Tuế Hàn trẫm có tính toán khác” Nguyên Mẫn hí mắt nói, Cung Tuế Hàn nếu biết đệ đệ của nàng bị mình giết nàng còn có thể vô tư được nữa sao, không thể, nhưng chuyện đã như vậy nàng phải đem hai người cùng nhau giải quyết một thể, lời đã nói ra khỏi miệng cũng chính là mệnh lệnh. Liễu Húc bất kể như thế nào cũng đã khiến phụ hoàng tử vong, nếu không giết thì uy nghiêm hoàng gia để ở nơi nào nữa?

“Cung Tuế Hàn...” Ngôn Thác cảm thấy khó hiểu, Cung Tuế Hàn thì cần gì tính toán?

“Nàng không có vết bốt, hần cũng không đáng lo, nếu trẫm muốn giết nàng thì tùy thời có thể giết, nàng là sủng vật của trẫm, trẫm còn muốn chơi đùa một thời gian” Nguyên Mẫn không muốn Ngôn Thác dây dưa chuyện của Cung Tuế Hàn.

“Hoàng thượng...” Ngôn Thác dù thấy Cung Tuế Hàn tuy rằng vô hại nhưng Hoàng thượng lại dường một sủng vật như vậy bên người thì cũng không thể nào sáng suốt, Cung Tuế Hàn suy cho cùng cũng là người của Đoàn gia. Chỉ sợ nếu dường ra chút cảm tình thì liền nguy rồi, cái này không rõ, nhưng lúc này cũng đã sớm nguy rồi.

“Trẫm có chừng mực!” Nguyên Mẫn có chút phiền muộn liền xoa tay, ý bảo nên đến đây thôi, nàng không muốn đi sâu vào thảo luận chuyện của Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn nếu biết... Không! Nàng sẽ không để Cung Tuế Hàn biết đệ đệ và muội muội của mình chết trong tay nàng.

Trong lòng nàng trước sau lại cảm thấy có áp lực, vì sao Cung Tuế Hàn lại cố tình cùng Đoàn gia có quan hệ chứ? Vốn chỉ định dùng Cung Tuế Hàn để điều khiển Lâm Trọng Văn, cũng không nghĩ tới lại có một ngày liên lụy đến bản thân mình, vì sao mọi chuyện cố tình lại không thuận ý mình đây?

Nguyên Mẫn vẫn không tin chuyện thiên hạ nói về truyền thuyết Minh Phượng, nàng cũng không tin lời của bọn loạn thần nói đến, phàm là người như thế nào thì nàng cũng không tin, nàng chỉ tin tưởng bản thân mình. Nàng cảm thấy mọi chuyện hết thảy đều liên quan đến Huru Nguyệt, Huru Nguyệt e sợ thiên hạ sẽ đại loạn nên tính toán đồn thổi ra, đầu tiên là đem Đoàn gia và triều đình trở nên xung đột ra mặt, cơ bản mà nói thì Huru Nguyệt muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng điều Nguyên Mẫn không rõ chính là tại sao Huru Nguyệt lại cấp bách muốn làm như vậy? Nguyên Mẫn sớm đã gặp bất lợi, Huru Nguyệt sao lại không biết?

***

“Hoàng thượng tính toán ba ngày sau sẽ tiến hành đại lễ sắc phong Quốc sư?” Tiêu Thường hỏi, nhưng quốc sư vẫn chưa thấy bóng người đâu, chỉ sợ đến lúc đó lại không ai đến. Tiêu Thường không biết mười lăm tháng tám vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tiêu Thường lại miễn cảm thấy được mùi

vị chính trị có liên quan, vừa rồi mười lăm tháng tám hần bị ngắt đi, sau khi tỉnh lại thì mọi chuyện lại trở nên xoay chuyển khác thường.

Cầm quân tổng Đô thống Từ Hưng đã chết, Niên Chính lúc này liền thăng chức so với Diệp Dân còn nhanh hơn, Niên Chính trở thành cầm quân tổng Đô thống, hơn nữa cầm quân đột nhiên quân lý lại xuất hiện không ít ngưng mặt mới, trong cung lần này có chuyện khác thường Tiêu Thường cũng đoán được nhưng vẫn tuyệt nhiên không dám hỏi Nguyên Mẫn, Hoàng thượng không muốn người ta biết thì không thể nào hỏi, điều này Tiêu Thường hiểu rất rõ. Chỉ là mười lăm tháng tám đã chết không ít người, việc này có thể cũng do Hoàng thượng đã tính toán xử lý.

Đối với Liễu Húc, đàn xong một khúc đã muốn chết rồi, nhưng Hoàng thượng có sao lại còn muốn xử trí, cũng không thể hiểu hết được, rõ ràng gần đây triều đình xảy ra một số vấn đề, hơn nữa điều làm cho Tiêu Thường khó nắm chắc được chính là quan viên vô cơ bị cắt chức không ít, nhưng quan trọng là không thấy có người lên tiếng bất mãn, không những như thế còn có một số quan viên bị chết bất đắc kỳ tử một cách vô lý cũng không phải là ít.

Tiêu Thường dù không biết lí do cũng không dám hỏi, có nhiều điều đáng ngờ xảy ra làm cho người như Tiêu Thường cũng có ý từ cẩn thận mà không dám mở miệng thắc mắc.

Tiêu Thường vẫn loáng thoáng biết được, dường như có liên quan đến tàn dư của chế độ cũ, bất quá tiền triều diệt quốc đã tám mươi lăm năm, làm sao vẫn còn lưu lại thế lực chống đối? Tiêu Thường cực kỳ thấy khó hiểu. Hiện tại Quốc sư rốt cuộc là ai Hoàng thượng cũng chưa nói, thật là làm cho người ta cảm thấy không khí bất an, không riêng gì hần mà bọn quan viên mỗi người đều thấp thòm lo âu, chỉ sợ là bản thân mình cũng vô duyên vô cớ bị giết lúc nào không hay.

Nguyên Mẫn đương nhiên biết triều đình hiện tại đang sôi sục, nàng tự nhiên cũng biết được năm nay dân gian ác đại loạn. Dù sao triều đình có khủng hoảng thì cũng không đáng lo, nhưng dân tâm thì không thể loạn được.

“Đúng là năm nay có chút không tốt, không ít mệnh quan triều đình vô cơ bị chết bất đắc kỳ tử, ngay cả trên núi cũng nghe thấy có quỷ quái xuất hiện, quốc sư sắc phong đại điển phải chiêu cáo thiên hạ, chính là quốc sư có thể hàng yêu trừ ma, hướng ta cầu phúc, cầu lấy quốc thái dân an, thái bình thịnh thế” Nguyên Mẫn nói có phần mê tính, tất nhiên mệnh quan triều đình vì sao vô cơ chết nàng biết rõ hơn ai hết. Trong dân gian dân chúng rất tôn trọng thần linh, mà nói đến ma quái lại còn xuất hiện ngay cả vùng núi hẻo lánh thì có chút quái đản, chuyện này Nguyên Mẫn tất cả cũng đều giao cho người khác làm, chuyện thần linh ma quỷ từ trước đến giờ trong dân gia dân chúng cũng đã truyền tai nhau không ít lời đồn đại rồi, nguyên gốc câu chuyện cũng từ Minh Viêm mà ra, còn có sự nhúng tay của Đoạn gia. Cái gì mà truyền thuyết về Minh Phụng, thần linh có năng lực dị thường, đều là lời xằng bậy, bất quá lúc này nàng cũng lợi dụng những lời đồn thổi đó để cho Quốc sư hiện thân.

“Nhưng quốc sư hiện giờ ở nơi nào tại sao lại không thấy người xuất hiện?” Tiêu Thường hỏi, lúc này có quốc sư thì chẳng những khiến triều đình bớt lo lắng, mà cả dân chúng cũng an tâm... nhưng quan trọng là quốc sư hiện ở đâu?

“Quốc sư là người thần bí, thần tung lại bí ẩn cũng không có gì kì quái, nhưng ba ngày sau tại điển sắc phong, nàng nhất định sẽ đến” Quốc sư và tổ tiên Nguyên gia đã có Ngũ Đại khế ước, tức là phải phụ trợ Hoàng đế Đại Đình thời Ngũ Đại, mà bản thân nàng chính là đời thứ năm, cho dù không phải Huru Nguyệt, nhưng đã là ngày sắc phong Quốc sư thì nhất định phải có một người đến, nàng sắc phong ở đại điển ngoài việc muốn chiêu cáo thiên hạ thì còn có dụng ý muốn người bí ẩn này hiện thân. Nếu không xuất hiện thì quốc sư chính là đã bội ước.

*****

Tất nhiên nếu người bội ước là Huru Nguyệt thì Huru Nguyệt cũng không muốn quan tâm, nàng chính là mặc kệ, dù sao khế ước đó cũng chỉ là tổ tiên nàng ước định, vẫn không phải nàng, mắc mớ gì nàng phải lo...

Huru Nguyệt lúc này vẫn còn chằm chằm ngủ, kỳ hạn ba ngày lúc này chỉ còn một ngày, mà nàng đã ngủ hết liên tiếp hai ngày.

“Sư tỷ...” Tuệ Hân nhắc chần lên, Huru Nguyệt đã ngủ hai ngày rồi, trừ lúc thức dậy ăn chút thức ăn rồi lại ngủ tiếp, giống như là bị ngược đãi không được ngủ, bây giờ có cơ hội ngủ thì liền ngủ cho thỏa sức, Tuệ Hân thực sự không hiểu, làm sao lại có người ngủ được như vậy cơ chứ?

Huru Nguyệt tất nhiên rất bất mãn vì bị đánh thức, nhưng nàng vẫn nắm chặt chăn không cho Tuệ Hân nhắc lên, hơn nữa còn trùm chăn kín đầu, muốn lộ cả chân ra bên ngoài, nàng lúc này có tai cũng như điếc.

Tuệ Hân lúc này đúng là đang bị trọng thương, tuy rằng hiện tại không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng thể lực cũng không thể nào mà chèo chống tiếp được nữa, hai người giằng co qua lại vài cái Tuệ Hân cảm giác miệng vết thương muốn bị xé rách ra, tay bắt lực buông xuống, nàng liền từ bỏ, sư tỷ vẫn như trước không muốn nhận trách nhiệm này, vậy thì bỏ đi nàng cũng không muốn miễn cưỡng. Người có tài năng như thế lại không biết quý trọng bản thân đúng là thật lãng phí, chỉ tiếc cho nàng...

Huru Nguyệt cảm giác sức kéo ở đầu chân không còn nữa ngược lại không cảm thấy thích ứng, mới như vậy mà đã từ bỏ, lần trước không phải lấy cái chết ra để uy hiếp mình tham gia phá yến sao? Đúng là kỳ quái.

“Nếu lần này sư tỷ không đi, thì ta đi vậy!” Tuệ Hân không lâu sau đó liền nói với Huru Nguyệt, dù sao cũng không thể để sư môn hổ thẹn được, Tuệ Hân nghĩ đến.

“Bản thân người bị thương chưa lành đi đâu mà đi, hần dù sao cũng đã qua đời quan tâm làm gì?” Huru Nguyệt ở trong chăn vọng ra âm thanh rầu rĩ. Đã nhiều năm như vậy, vẫn lo chuyện bao đồng, tính tình một chút cũng không thay đổi. Hơn nữa là muốn làm khó mình, dù sao cũng không phải là việc của nàng...

Haizz, được rồi, nàng thừa nhận đây vốn là trách nhiệm của nàng, bản thân nàng cũng mặc kệ vì nàng không muốn quan tâm, hơn nữa cũng mặc kệ thiên hạ có thái bình hay không. Nàng lúc này có chút kêu than, tựa như con mèo cứ nằm lăn qua lăn lại ôm lấy cái chăn. Muốn ngủ cũng không ngủ được.

“Sư tử, sư môn có ân với chúng ta, chúng ta không thể... Sư tử...” Tuệ Hân ôn nhu nói, âm thanh giống như đang thổi miến.

“Được rồi, ta sợ người, bản thân người muốn đi thì đi, ta mặc kệ, đừng khiến bản thân mình chết ở tù thành. Còn nữa, ta không phải đã nói bao nhiêu lần rồi sao? Không cần gọi ta là sư tử, cứ gọi là Huru Nguyệt!” Bản thân nàng cũng không muốn làm sư tử, một câu sư tử, hai câu sư tử, từ lúc nào lại khiến nàng nghe thấy sờn cả tóc gáy thế này.

“Vai về không thể gọi bừa...” Tuệ Hân cho rằng không tốt, dù sao sư tử cũng lớn hơn nàng ba tuổi, đằng này lại nhập môn cũng so với nàng sớm hơn.

“Được rồi, người đừng nói, người thích đi cứ đi, đi ra ngoài đừng quên đóng cửa” Nàng không thích để cho Tuệ Hân ở cạnh lỗ tai mình mà niệm kinh, nữ nhân thật đúng là phiền toái.

Lúc này Huru Nguyệt cũng bên bản thân mình cũng là nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chột Dạ...

Cung Tuế Hân sau bị làm cho ngạt thở mà tỉnh lại thì Nguyên Mẫn đã sớm chuẩn bị xong, nàng vội vàng nhấn nhủ mấy câu rồi rời khỏi tầm cung, thật ra Nguyên Mẫn cũng có vài phần xấu hổ. Ngược lại Cung Tuế Hân lại ôm lấy chăn ngáy ngủ cười, nàng rốt cuộc là có phải đang nằm mơ hay không? Sự tình đêm qua, nàng nhớ tới cũng không khỏi đỏ mặt, đúng vậy, về sau nhất định phải đối với Hoàng thượng tốt hơn nữa mới được, Cung Tuế Hân trong lòng liền hạ quyết tâm.

Cung Tuế Hân vội vàng chạy đến cầm lấy bộ y phục Nguyên Mẫn đã chuẩn bị sẵn cho nàng. Y phục có chất liệu thật đẹp, nếu so với quần áo của nàng từ trước đến giờ thì bộ y phục này thật tốt, cái này đúng là quần áo đắt tiền, Cung Tuế Hân có chút luyến tiếc không dám mặc, nàng cảm thấy y phục này nên để vào dịp lễ tết mặc thì tốt hơn, bình thường lấy ra mặc thì thật lãng phí quá đi.

Nói gì thì nói, tiểu dân vẫn là tiểu dân, xét về mối quan hệ của nàng và Nguyên Mẫn hiện tại đừng nói là quần áo, nàng muốn gì mà không có, hiện tại Nguyên Mẫn coi nàng là súc vật, Hoàng đế cũng chịu vật cung, tự nhiên những vật đắt tiền dường cũng không đủ, Cung Tuế Hân nghĩ cũng không nghĩ được điều này. Bằng không khoe miệng đều cười đến run rẩy, ở cạnh người quyền thế nhất thiên hạ, một người tiểu dân như Cung Tuế Hân thì làm sao không vui vẻ cho được.

Người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang. Bình thường người nghèo kiệt xác như Cung Tuế Hân lúc này mặc y phục hoa bào thật có vài cao quý, thật là giống như từ nhỏ đã sống trong gia đình phú quý, lúc này nàng cũng khiến cho cung nữ giật mình. Cung Tuế Hân gần đây ở tầm cung một thời gian khá dài, vì vậy đối với cung nữ trong cung cũng có vài phần thân thuộc. Nhưng cung nữ hiển nhiên là không rõ, Hoàng thượng như thế nào lại coi trọng Cung Tuế Hân như vậy? Khí chất cũng không có, tài cũng chẳng có, về phương diện nào cũng chẳng thấy có gì vượt trội, ngược lại còn muốn đến gần các cung nữ khác lời kéo làm quen, một chút cũng đều không nhận thấy bản thân mình là nam súc của Hoàng đế.

Các cung nữ hơn phân nửa đều có gia cảnh không tốt nên mới tiến cung, mà Cung Tuế Hân và các nàng thậm chí có không ít tiếng nói chung, nên vì vậy mối quan hệ rất dễ dàng gần gũi, bằng không nếu lấy thân phận của Cung Tuế Hân hiện tại, thì vô luận như thế nào các cung nữ cũng nhất định không dám cùng nàng nhiều lời.

“Tiểu Diễm, người nhìn xem ta mặc như vậy có đẹp không?” Cung Tuế Hân đối với lần trước bị cung nữ phá hư chuyện nàng và Nguyên Mẫn tình chàng ý thiếp, chính là người mà Cung Tuế Hân hướng đến khoe khoang, cung nữ nguyên danh là Trần Tiểu Diễm, năm nay mười bảy tuổi, bộ dáng nếu so với các cung nữ khác thì xinh đẹp hơn hẳn. Tất nhiên nàng cũng không dám đem ra so sánh với Nguyên Mẫn, bởi vì Nguyên Mẫn thuộc loại thiên hạ đệ nhất mỹ nhân a.

Nhìn thấy Cung Tuế Hân giống như không tước khoe thân, thì Trần Tiểu Diễm lúc này nhìn thấy đã tròn tròn mắt, quả nhiên là tiểu tử mặt trắng, chung diện so với nữ nhân thật không thua kém đi, bất quá như thế nào quạ đen ăn diện cũng trở thành thiên nga a, cũng có chút quý khí, nhưng nam nhân ăn diện như vậy thật đúng là không khác so với nữ nhân. Thật không thể nào lý giải nổi Hoàng thượng như thế nào lại sủng ái một nam nhân như vậy, quả là hai người căn bản đều không có một chút tương đồng, một thì ở trên trời, còn một người thì ở dưới đất.

Trần Tiểu Diễm đã tiến cung mười năm, ở bên cạnh hầu hạ Nguyên Mẫn được năm năm, có thể đi theo chăm sóc thời gian dài như vậy cũng chứng tỏ được bản thân nàng là người làm việc cẩn thận, nhưng lúc này cùng Cung Tuế Hân giao hảo như thế thì thật không có chút cẩn thận nào, dù sao Cung Tuế Hân hiện tại cũng là thân phận nam tử, hơn nữa thân phận hiện giờ cũng thật nhạy cảm. Phải nói là Cung Tuế Hân chỉ số thông minh quá thấp cũng không nghĩ đến việc mình làm sẽ ảnh hưởng đến người khác, có thể nói Cung Tuế Hân tuy bình thường nhưng lại có lực hút kì lạ nên nhân duyên đối với mọi người xung quanh lại tương đối tốt.

“Diệp đại nhân, gần đây làm gì? Đúng rồi người có biết Cung Bình và Liễu cô nương ở đâu không?” Sau lần ở yến hội, Nguyên Mẫn đem Cung Tuế Hân cho Diệp Dân trông nom, Cung Tuế Hân rất nhanh liền đối với Diệp Dân thân thiết, bởi vì trong định nghĩa của Cung Tuế Hân chỉ cần người nào đối với

nàng có vài phần thiện ý, thì Cung Tuế Hàn sẽ cảm thấy người đó tốt, đối với Diệp Dân cũng như thế. Nếu là người quen, nàng cũng không hề như trước mà khắt trương, nói chuyện cũng không nói lấp.

Diệp Dân hiển nhiên có chút sững sốt, bị Cung Tuế Hàn chào hỏi làm cho hấn không khỏi giật mình, bình thường nhìn thấy hấn Cung Tuế Hàn lúc nào cũng nói lấp, nhưng hôm nay còn đưa tay đặt trên vai mình, làm như hai người đều có giao tình nhiều năm. Diệp Dân cười nhạt, Cung thư tá thật đúng là người thú vị, gần một buổi tối cũng không đổi với người khác mà phòng vệ, người như vậy thật không nhiều lắm.

Diệp Dân lắc đầu, nhưng việc này cũng không thuộc phạm vi quản lý của hấn, tuy rằng cảm thấy được bọn người của Liễu Húc tình hình xem ra cũng không tốt lắm, tiền hoàng băng hà cũng không rõ có liên quan đến Liễu Húc hay không, nhưng Liễu Húc trở về cung, sau ba ngày thì tiền hoàng chết, chỉ sợ là có liên lụy. Đây là việc đại sự, tuy rằng không biết Cung thư tá cùng bọn họ có quan hệ gì nhưng thư tá lại có quan hệ với những người không đơn giản, tốt nhất vẫn là không nên liên lụy vào.

“Không rõ lắm...” Diệp Dân muốn nói lại thôi, Hoàng thượng đối với chuyện này cũng tự mình xử lý, sợ là đã cho Ngôn Thác phụ trách, Diệp Dân đang lo lắng có nên nói hay không nói cho Cung Tuế Hàn biết, bất quá với tính cách của Ngôn Thác cũng không nên để Cung Tuế Hàn tiếp xúc nhiều. Nhắc đến Ngôn Thác, Diệp Dân không nhịn được nhủ mảy, Diệp Dân cực kỳ không thích Ngôn Thác, bản thân mình dù sao có sức chịu đựng cũng rất tốt mới năm lần bảy lượt đều bị hấn trêu đùa... nói tóm lại Ngôn Thác đối với mình ấn tượng cũng không tốt, cảm giác chính là bề ngoài thì ra vẻ chính nhân quân tử nhưng bên trong lại rất độc ác.

“Người cũng không biết sao? Vậy ta đi hỏi Trọng Văn, nếu hấn cũng không biết thì ta sẽ đi hỏi Hoàng thượng!” Cung Tuế Hàn có chút buồn bực nói, nàng thiết là có rất nhiều chuyện muốn nói với Tiểu Bình, nàng cũng không biết thương tích của Liễu cô nương đã thuyên giảm đi chưa. Nói đến Liễu Húc, nàng nhìn thấy được Cung Bình có bao nhiêu lo lắng cho Liễu cô nương, sau sự việc xảy ra ở yến hội thì nàng liền nhận ra điều đó. Tính cách của đệ đệ Cung Tuế Hàn không rõ thì ai rõ, đó chính là dù có chết thì cũng không bao giờ đệ đệ đi cầu xin người khác, đằng này... chẳng lẽ đệ đệ thích Liễu cô nương? Bất quá Liễu cô nương cũng hơn đệ đệ khá nhiều tuổi, nhưng cũng không sao chỉ cần Tiểu Bình thích là tốt rồi, nhưng Liễu cô nương lại không giống là người có tình cảm, hơn nữa hai người ấy thật khó hiểu... Chẳng lẽ cả đời này nàng cũng không được nói chuyện với tiểu Bình. Cung Tuế Hàn hiển nhiên là đã nghĩ quá xa rồi.

“Chuyện này...” Diệp Dân lắc đầu, tình hình này thật không thích hợp ở lại trong cung, nhìn thấy bóng dáng Cung Tuế Hàn nhanh chóng chạy đi, ngay cả nói lời từ biệt đều không có, đã vội vã đi tìm Nguyên Mẫn. Nhưng Diệp Dân chỉ biết lắc đầu cười nhạt rồi dần lui xuống, Hoàng thượng đối với thư tá này có sự quan tâm không bình thường, giống như lần trước Hoàng thượng tiếp nhận hấn từ trên tay mình, cử chỉ rất dịu dàng, đáng lẽ cũng không nên hành động như vậy trước mặt các quan thần lúc đó... rốt cuộc tâm tư cực kỳ phức tạp của Hoàng thượng lại có thể cùng người đơn giản như Cung thư tá thân thiết sao? Diệp Dân không xác định được, bởi vì lúc này nếu đi sâu vào tìm hiểu sợ thời điểm giải quyết không tốt. Phải biết rằng chuyện của vua không phải việc tư, chỉ có quốc sự mới là việc chung. Nếu chuyện này có biết thì cũng coi như không biết, Diệp Dân tuy cũng có chút lo lắng cho Cung Tuế Hàn, nhưng dù sao cuối cùng nếu có chuyện thì người hy sinh chắc chắn là hấn, người làm Hoàng đế ai cũng đều rất vô tình, Diệp Dân so với ai khác vẫn đều hiểu rõ.

*

“Hoàng thượng...” Cung Tuế Hàn vào ngự thư phòng hô.

Nguyên Mẫn nhủ mảy, Cung Tuế Hàn này đã nói cho nàng bao nhiêu lần không được vào ngự thư phòng làm ồn ào như vậy, nàng tổng là không hề nhớ, tốt nhất là nên lời ra ngoài đánh thì mới nhớ lâu hơn đây.

“Chuyện gì?” Nguyên Mẫn lãnh đạm nói, Nguyên Mẫn chính là loại người như vậy, chỉ cần xuống giường thì có thể trở mặt, Cung Tuế Hàn sẽ không cho rằng nàng cùng mình có mối quan hệ kia, có thể được đặc quyền?

Nguyên Mẫn tính tình quả thật không tốt.

“Hoàng thượng, người có biết Liễu cô nương và Tiểu Bình ở đâu không?” Cung Tuế Hàn nhìn thấy Nguyên Mẫn vẫn lạnh lùng, nghĩ rằng nàng không thích mình lớn giọng nên liền hạ thấp giọng.

“Bọn họ!?” Nguyên Mẫn sắc mặt cứng đờ, có chút không được tự nhiên, nàng đã sớm dự đoán được Cung Tuế Hàn sẽ đến hỏi mình, nhưng hỏi vào lúc này nàng quả thật cảm thấy mất tự nhiên, nàng vẫn không sớm nghĩ ra được phương án giải quyết ra sao?

“Đúng vậy, chính là Liễu Húc và Cung Bình, Hoàng thượng, Tiểu Bình bộ dáng thực tuần tú đúng không? Người chắc chắn không thể tin hấn lại là đệ đệ của thần, nhìn bộ dáng cũng không hề giống nhau... Tiểu Bình tên cũng rất hay, bình chính là bình an, muội muội gọi là Cung Nhạc, nhạc chính là khoái khoái lạc lạc...” Lúc Cung Tuế Hàn giải thích tên Cung Bình và Cung Nhạc vẽ mặt cũng thật cao hứng, nhưng lúc này lại làm cho Nguyên Mẫn cảm thấy thật chướng mắt.

Cung Tuế Hàn chỉ đơn thuần là muốn giới thiệu những người trong gia đình mình cho Nguyên Mẫn biết, chuyện này với nàng mà nói cũng thật là có ý nghĩa. Giống như người bình thường, đem người mình thích giới thiệu cho người nhà... về phương diện nào đi nữa cũng thật giống nhau. Đối với Cung Tuế Hàn mà nói, chuyện phát sinh của nàng và Nguyên Mẫn đêm qua cũng là chuyện tự nhiên không thể ngờ đến, Nguyên Mẫn đêm qua lại đáp lại, vì vậy nàng cũng đối với chuyện này hiện tại là lưỡng tình tuyên duyệt, đối với cảm tình này cũng đều rất coi trọng. Nhưng nàng cũng không hề biết, Nguyên Mẫn đối với chuyện này cũng không mấy coi trọng, ít nhất là hôm nay Nguyên Mẫn cũng không muốn quá quan tâm.

“Uh!” Nguyên Mẫn vẫn có chút lãnh đạm không yên lòng, Cung Tuế Hàn xem ra rất quan trọng đệ đệ và muội muội, nếu như nàng biết... Không được! Nguyên Mẫn trong lòng vẫn không thích ý nghĩ này, nàng biết rất rõ Cung Tuế Hàn là một người rất dễ bị lừa, nàng cũng không muốn cho Cung Tuế Hàn biết chuyện này.

“Hai người bọn họ... Không biết Liễu cô nương thương tích đã tốt hơn chưa? Ta...” Cung Tuế Hàn vẫn như trước lan man nói.

“Bọn họ ở vạn phúc sơn trang dưỡng thương, người tốt nhất không nên đến quấy rầy họ!” Về sau Cung Tuế Hàn hỏi lại, thì sẽ nói là bọn họ đi rồi, Cung Tuế Hàn dù sao cũng ở trong hoàng cung, vẫn không có cơ hội đi đến vạn phúc sơn trang, nàng cũng không có cơ hội đi tìm bọn họ.

Lí do thoái thác nói ra cũng điều diệu tốt, nhưng Nguyên Mẫn trực tiếp nói ra trong lòng cũng có chút chột dạ, loại chột dạ này đối với Nguyên Mẫn mà nói lại vô cùng xa lạ. Có lẽ, nếu nàng không cần Cung Tuế Hàn thì cũng sẽ không tồn tại cảm giác này! Bởi vì nàng cần, nên mới như thế...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cướp Người

Liễu Húc lúc này vẫn đang hôn mê, tuy rằng Cung Bình đã đàn xong An hồn khúc, nhưng vì Liễu Húc mất máu quá nhiều nên thân thể trở nên rất suy yếu, thêm nữa lại không được điều dưỡng, bây giờ tính mạng đã trở nên rất nguy hiểm. Vốn lúc ấy, Nguyên Mẫn còn không biết thân phận của Cung Bình, cũng có ý nghĩ không bắt giam Cung Bình, nhưng Cung Bình lại tự nguyện muốn ở lại địa lao với Liễu Húc. Địa lao này không phải ở Hoàng cung hay Hình bộ, mà ở trong phủ của Ngôn Thác. Lúc này vừa mới có lệnh giết, Nguyên Mẫn cũng không dự định công khai thăm vấn, bởi vì Nguyên Mẫn sợ lại xét hỏi ra được điều gì không tốt lại khiến có điều tiếng trong hoàng cung, vì vậy mới để cho Ngôn Thác ở bên trong tự giải quyết.

Địa lao ẩm thấp, Cung Bình đem Liễu Húc ôm vào trong lòng sưởi ấm, hắn biết nếu cứ như vậy tiên sinh sẽ rất nguy hiểm, tiên sinh phải được lập tức chữa trị bằng không cũng không thể kéo dài mạng sống bao lâu. Cung Bình trong lòng nóng như lửa đốt, lại không nghĩ ra được kế gì, hiện tại không có ai có thể cứu tiên sinh, tiên sinh cũng không quen biết ai, có ai quan tâm nàng? Ngoài bản thân mình còn có muội muội và tỷ tỷ thì sợ là không còn ai khác quan tâm. Chẳng lẽ lại chết ở nơi này... Hắn đột nhiên suy nghĩ, tỷ tỷ hiện tại ở hoàng cung, vì sao nàng lại ở hoàng cung? Nàng tại sao lại không đến cứu bọn họ? Nhưng ngẫm lại liền cười khổ, tỷ tỷ có cấp bậc gì hắn tại sao lại không biết?

Cung Bình cũng là lần đầu tiên gần gũi Liễu Húc như vậy, nhìn rõ sắc mặt vô cùng tái nhợt, vết máu ở miệng đã khô, nàng tiền tụy làm cho hắn vô cùng đau lòng, hắn chỉ hận bản thân mình vô dụng, không bảo vệ được tiên sinh. Cung Bình đột nhiên nhớ tới, hắn dường như cùng Minh Phượng gia tộc có quan hệ, nhưng là...

Ngay lúc Cung Bình đang trầm tư suy nghĩ, thì có âm thanh đóng mở cửa vang lên, Cung Bình nhìn về phía người đang tới, là Ngôn Thác, hắn cũng không để mắt vào bọn họ.

“Ta còn tưởng rằng, nhận được một đồ đệ, thì ra lại làm ra những chuyện này, vừa có đồ đệ mà lại có tình nhân, đúng là không tởi, sau này ta cũng nhận một nữ đồ đệ mới được!” Ngôn Thác giọng điệu mỉa mai nói.

Cung Bình nhũn mảy, hắn vô cùng chán ghét thấy tiên sinh bị Ngôn Thác khinh thường, nhưng hắn biết giờ phút này hắn không thể hành động theo cảm tính được “Người rốt cuộc muốn gì?”

“Là con của Đoạn Lâu Phượng... đáng lẽ đây vốn không phải là chuyện của ngươi, nhưng hiện tại ngươi lại có vấn đề, bất quá yên tâm, ta đã tính chuyện dùm ngươi rồi, sẽ cho ngươi và Liễu Húc hai người làm đôi uyên ương cùng chết bên nhau, hiện tại ta đến là để tiễn các ngươi đi” Ngôn Thác không quên được lúc này mình đang được thể nên sắc mặt cũng vô cùng cao ngạo nhìn Cung Bình, Cung Bình trong tận đáy lòng lại cực kỳ chán ghét.

Cung Bình lúc này thực tuyệt vọng, chúng ta thực sự phải chết ở chỗ này sao? Trước đó, hắn không hề biết mình là con của Đoạn Lâu Phượng, xem ra hắn vốn không có tính toán giết mình, nhưng sau khi biết thì lại muốn giết, nếu như vậy tỷ tỷ hoàn cảnh cũng gặp nguy hiểm...

“Tỷ tỷ của ta, nàng...”

“Yên tâm, tỷ tỷ của ngươi lúc này không tệ, ta thật không biết Hoàng thượng rốt cuộc nhìn thấy tỷ tỷ ngươi có điểm gì tốt, thế nhưng lại muốn đem nàng làm sủng vật nuôi dưỡng, ăn được, ngủ ngon, đúng là người có số mệnh tốt, ta cũng chưa từng được rảnh rỗi như vậy mà hưởng thụ...” Kỳ thật Ngôn Thác cũng vô cùng ghen tị, vì vậy mới cùng với Cung Tuế Hàn mà so sánh hơn thua.

Nguyên Mẫn trong suy nghĩ của Cung Bình là người tâm cơ sâu, lại có nhiều thủ đoạn khôn ngoan, tỷ tỷ là người đơn giản như vậy làm sao có thể ở bên cạnh Nguyên Mẫn. Cung Bình có nhiều nghi vấn không được lý giải, nhưng biết hiện tại tỷ tỷ hắn ở hoàn cảnh nào trong lòng hắn cũng có chút an tâm.

Cung Bình có chi có phần không đành lòng đối với Liễu Húc, hắn đưa tay lên vén vài sợi tóc ở trên trán Liễu Húc hôn nhẹ lên trán nàng, trong lòng hắn tiên sinh vẫn là tốt nhất, cũng là người đẹp nhất, bất cứ lúc nào cũng đều như thế, thật bất công, nhà họ Cung bây giờ chỉ còn có Cung Tuế Hàn. Nhưng dù sao cũng tốt, có thể chết cùng tiên sinh hắn cũng mãn nguyện rồi!

Cung Bình lúc này tình cảm dịu dàng khiến Ngôn Thác nhìn thấy trong lòng có chút sợ hãi, hay là do hắn nhìn thấy người ta hôn thân mật như vậy nên có chút sồn tóc gáy...

“Người không cần động thủ, vẫn do chính tay ta...” Ngôn Thác nói chưa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến âm thanh.

“Ngôn đại nhân, Chương đại nhân đến” Ở ngoài cửa có một người hô to.

Chương Dã, hẳn lúc này tới làm gì? Ngôn Thác cảm thấy khó hiểu.

“Cứ để hắn ở bên ngoài chờ, ta sẽ ra sau” Ngôn Thác nói, rõ ràng Chương Dã đến lúc này thật là khó hiểu, dù sao lúc này đã muộn đến giờ tỵ. Xem ra, Chương Dã muốn vào địa lao.

Bên cạnh Nguyên Mẫn nổi tiếng có năm người ưu tú nhất, năm người này ai cũng vô cùng anh tuấn, Dĩ Tinh tao nhã, Độc Cô Giới khí khái hào hùng, Lâm Trọng Văn nhã nhặn, Ngôn Thác vô cùng tuấn tú, còn Chương Dã lại là người tuấn mỹ nhất. Nhưng trong năm người Nguyên Mẫn lại không thích nhất là Chương Dã, nàng cảm thấy hắn đã tâm quá lớn, ai nàng cũng trọng dụng, duy nhất có Chương Dã là nàng không trọng dụng. Còn với Lâm Trọng Văn, là do bản thân hắn không muốn, nên tự nhiên Nguyên Mẫn cũng không quan tâm hắn, dù sao ở Lâm gia cũng có Lâm Trọng Khang là được. Chương Dã mấy năm gần đây lập bè kết phái, làm cho Nguyên Mẫn cực kỳ không thích, nàng xử lý Chương Dã cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Ngôn Thác tất nhiên không hề biết chuyện này, dù sao trong năm người chức quan lớn nhất cũng là Chương Dã. Hơn nữa mỗi người phụ trách mỗi nhiệm vụ khác nhau, trong công việc cũng chưa từng có liên quan, cho nên Ngôn Thác không hề biết Nguyên Mẫn không ưa Chương Dã, mặt khác Nguyên Mẫn thì lại rất yên tâm đối với Ngôn Thác.

Còn Dĩ Tinh vừa là sư phụ của Nguyên Mẫn, cũng chính là tình nhân của nàng, Dĩ Tinh lúc trước phần lớn đều phụ trách các đại sự trong triều đình, Nguyên Mẫn đối với việc gì cũng đều thỉnh giáo Dĩ Tinh. Chỉ riêng Độc Cô Giới là theo võ quan, ba năm trước đây đã được phái đến biên cương dẹp loạn, đến nay chiến công cũng thực hiển hách.

“Ngọn gió gì lại mang Chương đại nhân tới đây vậy? Không biết đại nhân đến tể xá có việc gì không?” Ngôn Thác nhìn phía sau Chương Dã có bốn năm người tiến vào, thần kinh hẳn lúc này có chút căng thẳng nhưng hắn vẫn như thể mà trấn định nói. Bởi vì Chương Dã nếu muốn đến tìm hắn, cần bản cũng không tất yếu mà mang theo nhiều người đến vậy, Ngôn Thác lúc này mới nhớ đến lời dặn dò của Nguyên Mẫn, phải chú ý đến Chương Dã.

“Tây Bắc Phong! Hoàng thượng có chỉ, ta tới mang người đi” Chương Dã cười nói, nói xong thì hai người bên cạnh hắn đã hướng tới Cung Bình và Liễu Húc.

“Vậy thánh chỉ đâu?” Ngôn Thác hỏi, trong lòng hắn phỏng chừng lúc này sẽ có xung đột, chỉ là sợ mình không chiếm được thế thượng phong, vừa rồi đi ra ngoài lại không có quá nhiều bảo vệ, nhưng hắn cũng không nghĩ tới việc Chương Dã có lá gan lớn như thế, phải biết đây là phủ của mình, nếu người nào không phải cao thủ, cũng không dám đến địa bàn của hắn cướp người, hắn cũng không tin Chương Dã lại có bản lĩnh này.

“Chỉ thị tự tay ta viết...” Chương Dã trong mắt nhìn không ra một tia sơ hở.

“Thật vậy sao? Vậy ta xem chỉ thị do người viết ra sao.. Người đâu, bắt Chương Dã lại!” Ngôn Thác hô, chỉ trong thời gian ngắn, mọi người liền xông lên, võ công của Chương Dã so với hắn cao hơn, hơn nữa bên cạnh còn có bốn năm cao thủ, Ngôn Thác rõ ràng rơi vào thế hạ phong, nhưng người ở phía ngoài rất nhanh đã vọt tiến vào.

Cung Bình hiển nhiên không dự đoán được tình huống này, địa lao cũng không lớn, Cung Bình chỉ sợ tổn thương đến Liễu Húc, liền gắt gao ôm Liễu Húc vào lòng.

Chương Dã bảo vệ Cung Bình, mà bên cạnh hai người còn có thêm ba người khác bao quanh bảo vệ, từng bước một hướng đến cửa trước bên ngoài đi đến. Chương Dã mang theo người, cũng đều là nhất đẳng cao thủ, cho dù thủ hạ của Ngôn Thác không kém nhưng võ vẫn kém xa với người của Chương Dã một bậc.

Ngôn Thác trở mắt nhìn bọn họ thoát ra khỏi nhà lao, bởi vì cánh tay hắn lúc này đã bị thương, hắn hiển nhiên lại không dự đoán được những người bên cạnh Chương Dã đều là cao thủ như thế, hơn nữa Chương Dã trong ấn tượng của hắn lúc này lợi hại hơn trước kia rất nhiều.

Nhưng Ngôn Thác cũng không quá lo lắng, vừa đi ra ngoài, đã có vài trăm quân sĩ, hắn không tin bọn họ có thể chạy thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Né Tránh

Ngôn Thác là người luôn tự kiêu, tất nhiên cũng không ngờ rằng lần này lại xảy ra vấn đề, lúc này trong phủ lại có hỏa hoạn, không những thế phía sau hậu viện lại xuất hiện tới hai mươi ba cao thủ giang hồ.

Ngôn Thác lúc này vô cùng luống cuống, nếu không cứu hỏa bằng không sẽ xảy ra vấn đề lớn, có rất nhiều chuyện trong phủ không thể để lộ ra bên ngoài, trong lòng hắn tin chắc, nếu lộ ra thì bản thân hắn sẽ trở thành quân cờ thí trong ván cờ lần này. Đến lúc đó Nguyên gia cũng có nhiều điều phiền

toái nhảy cảm lộ ra ngoài, tất nhiên Nguyên Mẫn sẽ không bỏ qua hấn mà trừ khử, bản thân hấn chết không sao, chỉ sợ liên lụy đến mẫu thân...

“Đáng giận!” Ngôn Thác rút cuộc cũng nhanh chóng quyết định, nhìn thấy lửa càng lúc càng lớn, Ngôn Thác đành ra lệnh cho một nửa người đang bao vây tấn công Chương Dã đi dập lửa, chỉ chừa lại một phần ba người, bắt quá cũng có hơn một trăm người. Nhưng Chương Dã và nhóm người của y đều là nhất đẳng cao thủ, rất nhanh những người này liền tạo thành một vòng tròn, đem Cung Bình và Liễu Húc bảo hộ ở bên trong.

“Các người là ai, vì sao lại cứu bọn ta?” Cung Bình hỏi, không lại làm việc mà không trả công, rút cuộc mạng hấn và Liễu cô nương đáng giá bao nhiêu đây?

“Chúng ta sau khi thoát khỏi nguy hiểm rồi hãy nói chuyện được không?” Chương Dã cười khô nói, nếu cứu binh không đến, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu. Nhìn thấy hai mươi ba người số lượng đã bị giảm bớt, Chương Dã có chút sốt ruột, giờ này chưa đến, lúc sau đến chắc chắn sẽ nhọc xác!

Hai mươi ba cao thủ rút cuộc cũng chết bớt chỉ còn bốn đến năm người, phía Ngôn Thác hơn một trăm binh sĩ cũng chỉ còn lại có hai mươi ba người, may mắn là lửa đã được khống chế kịp không lan tới đây. Ngôn Thác rút cuộc lại lộ ra bộ mặt tươi cười, xem ra tình thế đã xoay chuyển.

Cung Bình và Liễu Húc giờ phút này lại trở thành gánh nặng, Cung Bình tuy không biết võ công nhưng hiện tại cũng không bị thương, nhưng Liễu Húc lúc này vẫn còn hôn mê bất tỉnh, đao kiếm của mọi người đều sắc bén, bảo vệ hai người này càng lúc càng khó khăn. Lúc này Ngôn Thác đứng ở một bên cũng gia nhập chiến cuộc, hấn nhắm thẳng vào Liễu Húc, bởi vì Ngôn Thác biết, chỉ cần Liễu Húc có chuyện gì xảy ra, thì Cung Bình tự nhiên cũng sẽ chết theo.

Chương Dã lúc này bảo vệ càng ngày càng trở nên lực bất tòng tâm, Cung Bình vì bảo vệ Liễu Húc mà đem thân thể ra che chắn, bị loạn kiếm chém trúng không ít vết thương, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cơ bản trên người đã ướt không ít máu.

Rốt cục, Ngôn Thác cũng tìm được một lỗ hổng, kiếm liền hướng thẳng đến đỉnh đầu Liễu Húc, lúc này Chương Dã thân mình cũng lo chưa xong, Cung Bình trở mặt nhìn kiếm hướng càng lúc càng gần tới Liễu Húc, Cung Bình trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tuyệt đối không thể để cho tiên sinh bị thương, không thể...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một ánh sáng chợt lóe lên, tay Ngôn Thác bị chấn động, kiếm liền rơi xuống đất, không ai biết chuyện gì đang xảy ra, mà chỉ có Ngôn Thác, Cung Bình và Chương Dã biết. Vào thời khắc này, mọi người đều ngạc nhiên khi trên bầu trời bay tới một Cự Điều, Chương Dã bắt lấy Cung Bình đang ôm lấy Liễu Húc, nhảy lên Cự Điều bay thẳng lên trời.

Chết tiệt! Không nghĩ tới Chương Dã lại là người của Minh Phượng gia tộc, chỉ có Minh Phượng gia tộc mới có thể cứu Cung Bình, loại Cự Điều này cũng chỉ Minh Phượng tộc mới có. Đúng là những gì thiên hạ đồn đãi về Minh Phượng gia tộc đều là chuyện thật, dù sao vừa rồi Cung Bình hấn...

Thế nhưng điều hiện tại Ngôn Thác lo lắng chính là phải giải thích như thế nào với Nguyên Mẫn, hiện tại bản thân hấn có thể nói là người ở trong phủ bị cướp mất, nhưng sợ là hấn sẽ mất mạng!

Trước đó cũng chậm một bước, Dương Vân Hi bị người khác đưa đi, lúc này mọi chuyện lại không theo như ý muốn của hấn, Cung Bình và Liễu Húc cũng biến mất. Vừa nghĩ đến, Ngôn Thác đều cảm thấy da đầu run lên, thế nhưng người mang Dương Vân Hi đi lại không phải là người của Đoàn gia, vậy là ai đây?

**

Nguyên Mẫn híp mắt nhìn Ngôn Thác quỳ trên mặt đất, Ngôn Thác không dám ngẩng đầu lên. Lúc này Nguyên Mẫn vô cùng tức giận, hơn nữa là rất tức giận, nằng sợ bản thân mình không khống chế nổi tâm tình mà sẽ làm mọi chuyện bị chú ý.

“Làm cho người bị cướp mất khỏi phủ mình, Ngôn Thác tội này của ngươi thật lớn!” Nguyên Mẫn giọng điệu lạnh lùng, tuy không nhìn ra vẻ giận dữ, nhưng Ngôn Thác cảm nhận được Nguyên Mẫn giờ phút này vô cùng đáng sợ.

“Thần tội đáng chết, trong lúc sơ sẩy thần không nghĩ Chương Dã lại là người của Đoàn gia...” Ngôn Thác lúc đầu định không nói, nhưng giờ phút này không nói thì không được.

“Mọi chuyện là như thế nào? Trẫm thực sự muốn nghe xem ngươi giải thích làm sao?” Nguyên Mẫn đem cây bút đang viết đặt xuống, tạo ra âm thanh không nhỏ, làm cho Ngôn Thác trong lòng thập phần run sợ...

“Mọi chuyện đều do thần sơ sẩy, thần bất lực, xin Hoàng thượng trách phạt!” Ngôn Thác nhận hết mọi tội danh, nhưng Nguyên Mẫn nhìn cũng không nhìn, lúc trước nàng đã từng nói qua với Ngôn Thác mệnh lệnh là mạng – lệnh không thành thì mạng cũng mất. Ngôn Thác đem cái chết ra chịu trách nhiệm, nhưng Nguyên Mẫn vẫn cảm thấy đây không phải là chuyện nàng muốn nghe.

Thật lâu sau đó, Nguyên Mẫn vẫn không ban lệnh chết, trong lòng hấn vẫn có chút bất an, hoàng thượng rút cuộc cũng cần lưu lại mạng sống của mình, Hoàng thượng từ trước đến giờ là người không hề biết nương tay, nằng luôn luôn thưởng phạt phân minh, lần này vì sao lại hạ thủ lưu tình đây?

Ngôn Thác biết, trong cung không thiếu người tài, cũng không ít người có thể thay thế vị trí của hấn. Nguyên Mẫn lúc này không giết, quả thật là làm cho Ngôn Thác cảm thấy ngoài ý muốn, chẳng lẽ ở bên cạnh từ nhỏ lại phát sinh tình nghĩa? Ngôn Thác không dám nghĩ, hấn thật nhớ rõ Nguyên Mẫn là người rất quyết đoán, dễ dàng giết chết một người, nhưng giờ phút này đối với bản thân hấn lại không dễ dàng ban lệnh chết như vậy.

Đương nhiên không thể so sánh được, nếu so với tội phản bội thì dễ dàng giết hơn là việc hấn làm việc không tốt trọng trách được giao. Phản bội so với không hoàn thành nhiệm vụ thì tất nhiên nghiêm trọng hơn. Quan trọng hơn Nguyên Mẫn là người không chấp nhận được người bên cạnh nàng có điểm

phản bội, nếu phản bội nàng thì có chỉ có một con đường, đó là chết!

Thấy Ngôn Thác không khước từ, Nguyên Mẫn cũng hạ được con giận một chút

“Cụ thể là có chuyện gì?”

Ngôn Thác mơ hồ nói “Hoàng thượng, Cung Bình đúng là không đơn giản, trên người hắn có ký hiệu của gia chủ nên lại có khả năng đặc biệt, nhưng Cung Bình lại không có khả năng là Đoàn gia gia chủ, bởi vì hắn so với một gia chủ thì quá yếu kém, với lại nắm giữ ký ấn gia chủ trong gia tộc Minh Phụng luôn luôn là nữ tử, Cung Bình là nam tử nhất định không phải, chỉ là mọi chuyện thực sự rất kỳ quái!” Nhớ tới lúc đó kiếm hắn bị rung động đến rơi xuống đất, nghĩ lại trong lòng Ngôn Thác vẫn còn lo lắng.

“Thế gian này chẳng lẽ thực sự tồn tại dị năng?” Nguyên Mẫn chưa bao giờ tin, nhưng lúc này Ngôn Thác sẽ không dám lừa gạt nàng, Nguyên Mẫn tâm có chút dao động.

“Thần còn có thắc mắc, Hoàng thượng làm sao biết Chương Dã có vấn đề?” Ngôn Thác trong lòng nghi vấn.

“Trẫm lúc trước trong lòng chỉ có hoài nghi, Chương Dã tuy thời gian lúc đó kết bè kéo phái, trầm như vậy lại thấy an tâm một chút nhưng một hai năm gần đây Chương Dã lại có biểu hiện quá mức an phận, an phận làm cho trẫm có chút lo lắng”

“Kỳ quái là Chương Dã tại sao lại cùng với Đoàn gia có quan hệ?” Chương Dã và Đoàn gia, thật không nghĩ được, dù sao Chương Dã và hắn cùng nhau lớn lên, nếu có sự tình như vậy tại sao hắn lại không biết?

“Hắn không phải cùng Đoàn gia có quan hệ, mà hắn cơ bản chính là người của Đoàn gia, lúc trước người kia không phải có nói Đoàn Kỳ bí mật trà trộn vào triều đình hay sao, nhưng không biết rốt cuộc là người nào? Trẫm vốn cũng không xác định được, nhưng Chương Dã đã bị Đoàn Kỳ giả mạo thành, chỉ sợ Chương Dã thật đã chết rồi!”

“Đoàn gia nếu tìm được gia chủ, chỉ sợ là không an phận, cũng may chúng ta còn một quân cờ, thế nhưng Dương Văn Hi lại không phải do Đoàn gia bắt đi, bằng không tên kia sẽ không nói cho chúng ta biết. Rốt cuộc người nào mới thực sự là người nối tiếp của Minh Phụng đây?”

“Nếu không phải Đoàn gia bắt Dương Văn Hi đi, chúng ta lúc này có ba thế lực chống đối, ba cổ thế lực này thực sự không phải tầm thường, có thể đem người ở trong cung mà cướp đi thì không thể xem thường được. Ai là Minh Phụng cũng không phải là chuyện trọng yếu, quan trọng là... phạm là có uy hiếp, trẫm đều phải thu dọn!” Đề tam thế lực, là ai, xem ra nếu Minh Phụng xuất hiện thì rất nhiều người đều không thể ngồi yên, trẫm nhất định phải suy nghĩ, rốt cuộc trong thiên hạ ai có năng lực chống đối với trẫm và Đoàn gia?

Ngôn Thác nhìn thấy khuôn mặt Nguyên Mẫn vô cùng lạnh lùng và phát ra vài phần ác khí, Ngôn Thác không khỏi kinh sợ, Nguyên Mẫn không ngờ lại sinh ra một Nguyên Mẫn lợi hại như vậy, bằng không lúc này thiên hạ có nhiều thế lực chống đối như thế mà Nguyên Mẫn cũng ngồi vững vàng cai trị giang sơn, đúng là không dễ dàng.

“Người giải quyết đi, xử trí như thế nào, người cũng biết” Nguyên Mẫn nói với Ngôn Thác, nàng cần phải suy nghĩ một chút.

“Thần hiểu!” Ngôn Thác hành lễ rồi lui xuống, Ngôn Thác cũng cảm thấy may mắn, ăn năm mươi roi so với bỏ mạng còn tốt hơn nhiều, nhưng những người này đánh một chút cũng không hề nương tay, xem ra hắn phải nằm sấp hơn nửa tháng...

*

Cung Tuế Hàn biết Nguyên Mẫn có tâm sự, Hoàng thượng gần đây nhìn thấy nàng, nàng cảm giác có chút gì đó kỳ lạ, nàng cũng không dám chắc chắn, nhưng nàng nhìn thấy có điểm né tránh trong mắt Hoàng thượng.

Né tránh, Cung Tuế Hàn cảm thấy nhất định nàng bị ảo giác rồi, Hoàng thượng cần gì phải né tránh ai, huống hồ là bản thân nàng, như thế nào lại tránh né. Đừng nói là Hoàng thượng, ngay cả một tên hành khất bên đường nhìn thấy nàng cũng không muốn né tránh, bởi vì bản thân nàng rất hiền lành đáng yêu a! Cung Tuế Hàn không quên tự kỷ.

Lúc trước tên ăn xin nhìn thấy nàng trước mặt, không nhìn ra được điểm nào uy hiếp, bởi vì nàng chỉ là quả hồng mềm, hơn nữa lại nghèo kiết xác. Bất quá nếu nàng ăn mặc như hiện tại ra đường, thì có lẽ còn uy hiếp được một hai tên ăn xin chỉ là chuyện bình thường.

Nguyên Mẫn cũng nhận ra, Cung Tuế Hàn là người rất nhạy cảm, nhưng nàng đối với cảm giác của mình lúc này cũng không hề coi trọng. Nguyên Mẫn đối với Cung Tuế Hàn trong lòng rất vương mắc, nói đúng hơn là có chút áy náy, Nguyên Mẫn đúng là gần đây có trốn tránh Cung Tuế Hàn, nàng gặp mặt trong lòng cũng không được tự nhiên.

Nhưng sau khi nghe Ngôn Thác nói, trong lòng tuy rất tức giận, nhưng đối với Cung Tuế Hàn cảm giác không được tự nhiên lúc đầu thì bây giờ lại tốt hơn nhiều, Nguyên Mẫn kêu người gọi Cung Tuế Hàn từ chỗ Lâm Trọng Văn tu thư trở về. Nàng hiện tại cần cũng có người khác hầu hạ, nhưng trong lòng lại có chút oi bức khó chịu. Nguyên Mẫn tự nói với lòng, nàng tuyệt đối không phải là muốn Cung Tuế Hàn a...

Rất nhiều chuyện hiện tại Nguyên Mẫn cũng không có thời gian để suy nghĩ, bằng không nàng như thế nào nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, lúc trước nàng cũng đâu bị cảm giác phức tạp này chi phối.. thật rắc rối!

Chương 54: Phát Hiện Của Nguyên Mẫn

“Nơi này là nơi nào?” Cung Bình hỏi, hấn đối với người trước mắt cũng không mấy tin tưởng.

Đoạn Kỳ đem mặt nạ xé toạc, lộ ra bộ mặt dung nhan thật so với Chương Dã không hề kém, lại so với Cung Bình có vài điểm tương tự, quả nhiên đều là người của Đoạn gia.

“Đây là Phụng Hoàng trang, Đoạn gia Chủ Điện! Ngươi cũng biết ngươi là người của Đoạn gia rồi, đúng không?” Đoạn Kỳ cười hỏi, hấn không hề nghĩ đến Cung Bình lại có dị năng, Dương Văn Hi, Cung Tuế Hàn và hấn, ba người bọn họ ai cũng đều có thể có ký hiệu của Minh Phụng.

“Ta họ Cung” Cung Bình tuy cảm thấy tên mình không dễ nghe, nhưng cũng không muốn thay đổi tên khác.

“Có lưu lại một nửa máu của Đoạn gia thì đều họ Đoạn, điều này mấy trăm năm qua cũng không hề thay đổi, hơn nữa Đoạn gia lấy nữ tử vì tôn, làm con gái của gia chủ thì nhất định họ Đoạn” Đoạn Kỳ nói, người khác muốn mang họ Đoạn cũng còn chưa được

Cung Bình không muốn cũng không được, hấn không muốn cùng với Đoạn gia có mối quan hệ gì, hấn chỉ muốn cùng tiền sinh rời xa chốn thị phi này, Cung Bình đột nhiên tưởng nhớ lại thời gian hai người chưa vướng vào cuộc sống thị phi thật hạnh phúc biết bao.

Thấy Cung Bình không để ý mình, Đoạn Kỳ hừ lạnh “Nếu ngươi muốn rời khỏi Phụng Hoàng trang thì ngươi phải hiểu rằng Ngôn Thác nhất định sẽ cho người truy giết các ngươi, chỉ cần ngươi ở phạm vi kiểm soát của Phụng Hoàng trang thì các ngươi có thể sống lúc nào cũng được, chỉ có Đoạn gia mới có thể đảm bảo sự an toàn cho các ngươi!”

Cung Bình từ đầu đến cuối cũng không chú ý đến Đoạn Kỳ, thật sự là hấn rất ghét đám người này, Ngôn Thác như thế, Đoạn Kỳ cũng như vậy.

“Ta không phải Minh Phụng, cũng không muốn có được thiên hạ!” Cung Bình lạnh lùng nói.

Ý tốt của Đoạn Kỳ dần muốn không kềm nén được, thờ ơ nói với Cung Bình “Ngươi không suy nghĩ thì cũng nên vì Liễu Húc mà ngẫm lại, nàng hiện tại cần phải chữa trị gấp, hơn nữa cần phải dưỡng thương một thời gian dài, bên ngoài có thấy thuốc giỏi hay không ta không biết, nhưng Đoạn gia luôn có bậc danh y tốt nhất, cũng là nơi điều dưỡng tốt nhất, thuốc bổ hay cái gì đi nữa đối với Liễu Húc mà nói đều rất tốt, nếu ngươi cứ khẳng khẳng muốn rời đi, thì ta cũng không có biện pháp!” Cung Bình nhất định sẽ vì Liễu Húc mà lưu lại.

“Điều kiện là gì?” Cung Bình quả nhiên dao động.

”Không cần có điều kiện gì cả, ta chỉ muốn bảo vệ con của cô cô, ngươi dù sao cũng là biểu đệ ta. Mặc kệ ngươi có phải là gia chủ hay không, chỉ cần là người của Đoạn gia, thì tất cả bọn ta đều có nghĩa vụ phải bảo vệ!” Đoạn Kỳ nói rất chân thành, hấn không hề giống Cửu Cửu hấn, luôn muốn tìm kiếm được Minh Phụng, bởi vì có được Minh Phụng thì có thể chiếm được thiên hạ, hấn cảm thấy nếu tìm được Minh Phụng thì đối với Đoạn gia mà nói có lẽ cũng là một kiếp nạn không chừng. Hấn chỉ hy vọng có thể bảo trụ được tánh mạng của mọi người trong gia tộc.

“Tỷ tỷ và tiểu Nhạc cũng ở đây?” Cung Bình bán tính bán nghi, nghĩ lại bản thân hấn cũng không có gì có thể lợi dụng được, mặc dù có điểm dị năng nhưng đối với dị năng này cơ bản cũng không nói lên được tác dụng gì.

“Cung Tuế Hàn nếu có cơ hội cũng sẽ đến cứu nàng, cũng may là Dương Văn Hi không bị bắt giữ, đúng lúc khi bọn ta đến thì đã được người khác đến đón đi, cụ thể là tình huống gì thì ta cũng không biết, nhưng có thể xác định được nàng hấn là cũng không có nguy hiểm!”

“Thật không?” Cung Bình có chút yên lòng, Đoàn gia hấn sẽ bảo vệ bọn hấn, dù sao một trong các nàng cũng có một người là gia chủ. Dấu ấn Minh Phụng ở trên người nữ tử không thể không sai được, nhưng dị năng của hấn... chẳng lẽ với vết bớt có liên kết, Cung Bình không xác định được điều này rốt cuộc là như thế nào.

**

“Hoàng thượng, người rốt cuộc cũng gọi ta trở về, người biết không Trọng Văn đại nhân mấy hôm nay đều rất kỳ quái, ta đã hảo hảo giúp hấn chép sách, cũng không hề lừa dối, vậy mà sắc mặt hấn đối với ta rất lạnh lùng...” Cung Tuế Hàn oán hận nói, lúc trước nàng không suy nghĩ nên mới lừa dối, nhưng Lâm Trọng Văn lúc đó không bao giờ nhìn nàng với sắc mặt như thế. Thật ra do Lâm Trọng Văn nhìn thấy trên cổ Cung Tuế Hàn có dấu hôn, tâm tình của hấn bởi vậy cũng không được tự nhiên, nên đối với Cung Tuế Hàn có điều khó xử.

Cung Tuế Hàn ở phương diện này mà nói lại không hề nhạy bén, ở trước mặt Hoàng thượng lại nhắc đến Lâm Trọng Văn, Nguyên Mẫn vừa câu cũng đều không muốn nghe, Lâm Trọng Văn có thể làm cho tâm trạng của nàng tốt hơn thì hãy nói, đằng này lại đem chuyện của Lâm Trọng Văn nói lúc này, Nguyên Mẫn nghe được tâm tình cũng không hề thấy tốt, ngược lại càng trở nên khó chịu.

“Cung Tuế Hàn, ngươi cảm miệng cho ta, trẫm gọi ngươi không phải muốn nghe ngươi nói chuyện vô nghĩa, đem nghi mực đi mài sau đó đâm lưng cho

trầm” Nguyên Mẫn quát trước mặt Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn từ trước đến giờ đều không có thái độ đúng mực, nàng phải rống lên mới cảm thấy được trút giận.

“Nga!” Nếu là trước kia thì Cung Tuế Hàn mới sợ hãi, còn bây giờ thì chỉ có chút hoang mang, sau đó liền làm theo yêu cầu của Nguyên Mẫn vì nàng thấy rõ Nguyên Mẫn đang tức giận rồi.

Cung Tuế Hàn vội vàng đem mực đi mài, nhưng so với việc này thì nàng càng thích đấm bóp cho Hoàng đế đại nhân a. Nàng đem Hoàng đế đại nhân hầu hạ thật tốt, bởi vì vậy nàng mới thừa cơ hội mà tranh thủ ăn tí đậu hũ, trong lòng nàng lúc này chỉ động lên một chút lòng dạ hẹp hòi thôi...

“Hoàng thượng, người ngày mai đừng cho thần đi chép sách, thần đã chép rất tốt rồi!” Cung Tuế Hàn đáng thương cầu xin.

“Được!” Nguyên Mẫn cảm thấy Cung Tuế Hàn nói rất đúng lúc, lúc này nàng cảm thấy rất thoải mái, lưu lại Cung Tuế Hàn vẫn là rất có lợi, Nguyên Mẫn vẫn kiểm cho mình một lí do hợp lý.

Tất nhiên Nguyên Mẫn cũng không hề nhìn thấy nụ cười sáng lạng hết cỡ của Cung Tuế Hàn.

“Hoàng thượng, thần ba ngày nay đều chưa tắm rửa, đêm nay tắm cùng người có được không?” Cung Tuế Hàn thừa lúc sắt còn nóng lại xin thêm một yêu cầu.

“Được!” Nguyên Mẫn cảm thấy rất thoải mái, nên hỏi gì cũng liền đáp ứng.

“Hoàng thượng...”

Nguyên Mẫn này giờ vốn nhắm mắt, nghe Cung Tuế Hàn gọi liền mở mắt ra, nàng làm sao lại quên Cung Tuế Hàn rốt cuộc vẫn là lòng tham không đáy mà, nếu tiếp tục đáp ứng thì sẽ lại đòi hỏi không dứt.

“Cung Tuế Hàn, ngươi còn nói thêm câu nào nữa ta sẽ đem hai yêu cầu này hủy bỏ!”

“Ta không nói, không nói nữa...” Cung Tuế Hàn biết chiêu này không dùng được, nhưng dù sao thấy tốt mới làm a. Lúc này nên im lặng để cho bên tai Nguyên Mẫn được thanh tịnh.

Nguyên Mẫn cũng không rõ vì sao, rõ ràng chỉ cho Cung Tuế Hàn tắm rửa, nhưng sau đó tắm như thế nào lại lên đến trên giường a. Nguyên Mẫn nghĩ cũng không nghĩ được gì nữa, đầu và cơ thể vừa rồi nóng lên, rồi lại rất vội vàng đi lên giường, mà Cung Tuế Hàn rất nhanh liền phản công, cứ như vậy mà quấn lấy nhau, sau đó lại không thể kèm lòng được.

“A!!!” Cung Tuế Hàn đột nhiên đau rên thành tiếng, làm Nguyên Mẫn sợ tới mức rút tay ra, theo lý thuyết thì đây đau phải lần đầu tiên, như thế nào lại còn đau, vừa rồi nàng còn chưa vào sâu, như thế nào lại phản ứng, đây cũng không phải là phản ứng của khoái cảm đáp lại.

“Làm sao vậy?” Nguyên Mẫn lo lắng hỏi, nàng lo lắng khăn trương ra mặt, Nguyên Mẫn tất nhiên không hề biết sắc mặt mình như thế nào, chỉ là khi nhìn vào mặt Cung Tuế Hàn mới thấy hình ảnh phản chiếu của mình khăn trương như vậy.

“Lưng ta rất đau, giống như bị hỏa thiêu vậy” Cung Tuế Hàn đau nhức đến chảy nước mắt, lần này so với lần trước lại đau hơn, hơn nữa thời gian lại kéo dài hơn...

Nguyên Mẫn lập tức xoay lưng Cung Tuế Hàn lại, Nguyên Mẫn lúc này toàn bộ cảm xúc đều biến mất, sững sờ một bên. Nguyên Mẫn tuyệt đối không tin là vừa rồi nàng nhìn nhầm, Cung Tuế Hàn trên lưng có dấu ấn Phượng Hoàng di chuyển, quả thật là di chuyển, di chuyển từ cột sống phía dưới chạy thẳng lên trên, đến cổ thì biến mất, mà thân thể vào lúc này lại vô cùng yếu mị một cách đáng sợ, mị lực rất mê người. Cung Tuế Hàn thực sự có dấu ấn Minh Phượng!

Cung Tuế Hàn... Minh Phượng... Cung Tuế Hàn... Minh Phượng... Thiên hạ...Đoạn gia...

Nguyên Mẫn cảm thấy sợ ngây người, đại não một lúc suy nghĩ quá nhiều vấn đề đến trạng thái ngây ra, nàng cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới, một người bình thường như Cung Tuế Hàn rốt cuộc lại không hề bình thường một chút nào.

Vừa lúc Phượng Hoàng trên lưng Cung Tuế Hàn biến mất, thì cơn đau cũng biến mất theo, nhưng Nguyên Mẫn ngồi một bên sững sờ, hiển nhiên không thể nào tiếp tục nữa, bởi vì Nguyên Mẫn lúc này đã có chút thất hồn lạc phách. Cung Tuế Hàn tình cảm mãnh liệt vừa rồi bị đau đớn làm thiệt hại hơn phân nửa, nhưng khi chứng kiến bộ dạng của Nguyên Mẫn như vậy, ham muốn của nàng cũng tiêu tán theo.

“Làm sao vậy? Lưng ta không đau nữa, ngươi lại trở nên ngây ngẩn cả người, hay trên lưng ta có gì sao?” Cung Tuế Hàn khó hiểu hỏi, nói xong còn dốc sức quay ra sau xem lưng mình, nhưng nhìn không tới. Nàng suy nghĩ cả nửa ngày, cũng chán nản không nhìn nữa.

Trong lòng Nguyên Mẫn đã muốn nổ tung. Qua thật lâu, Nguyên Mẫn bộ dáng khiếp sợ mới khôi phục lại, nàng nhất định phải tìm Hưu Nguyệt, bởi vì nàng không biết phải giải quyết như thế nào, nàng luôn không tin bọn loạn thần nói những chuyện quỷ dị nhưng bây giờ thì nàng đã tin. Nàng tin rồi, vì vậy nhất định phải nhờ sự giúp đỡ của người trong đạo môn.

Còn Cung Tuế Hàn, nàng hoàn toàn không biết phải đối với Cung Tuế Hàn như thế nào đây, đây là lần đầu tiên Nguyên Mẫn cảm thấy kinh hoàng đến như vậy, sau lúc sáu tuổi, cho dù có gặp một số chuyện khó khăn nhưng nàng cũng chưa từng trải qua nỗi kinh hoàng giống như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Minh Phượng (1)

Hai mươi tháng tám! Ngày lễ sắc phong Quốc sư.

“Hoàng thượng, thời gian buổi trưa không tới ba canh giờ, nếu Quốc sư còn chưa đến thì phải làm như thế nào đây?” Tiều Thường có chút bất an hỏi

“Thừa tướng cứ yên tâm, trăm nói nàng nhất định sẽ đến” Nguyên Mẫn bình thản nhìn về phía xa.

**

“Sư tỷ...!” Tuệ Hân thấy buổi lễ đã tới, trong lòng có điểm bất an, tuy rằng buổi lễ này gây sự chú ý, dù sư tỷ nói là không đi, nhưng nàng vẫn phải đi, tất nhiên nàng vẫn hy vọng sư tỷ có thể đi cùng mình.

Huru Nguyệt vẫn không muốn nghe, nữ nhân này vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc, sáng sớm cũng không biết là hít bao nhiêu không khí, gọi nàng bao nhiêu lần khiến nàng không thể ngủ yên ổn được. Huru Nguyệt chán nản từ trong mền chui ra, hai mắt bất mãn nhìn nữ nhân trước mặt, ngày hôm qua không phải đã thảo luận rồi sao? Nàng cũng không phải nói là bản thân đi một mình sao?

“Sư tỷ...” Cũng không biết đây là lần thứ mấy gọi Huru Nguyệt, nàng muốn nói gì đó lại thôi, Tuệ Hân có chút cười khổ, thật lâu trước kia, sư tỷ rất rõ ràng liền cự tuyệt hết mọi trách nhiệm, bằng không cũng sẽ không như vậy mà bốc đồng, thất thường xuống núi lưu lạc, bỏ mặc mọi chuyện...

“Ngươi muốn đi thì đi, ta không đi!” Huru Nguyệt nhìn không được quát, dù nàng có tính nhẫn nại cũng bị nữ nhân ngu xuẩn này làm cho ức chế.

Tuệ Hân có chút tổn thương, mặc dù hiện tại sư tỷ vẫn rất chán ghét nàng, nhưng đã nhiều năm như vậy, vẫn như trước kia.

Huru Nguyệt thấy Tuệ Hân sắc mặt có vào phần u buồn, thì cảm giác mình quá như vậy lại có chút quá đáng, thiệt là, nếu tính khí cường ngạnh một chút thì Huru Nguyệt tuyệt đối không có chút áy náy, nhưng nhìn bộ dạng này của Tuệ Hân thì làm cho Huru Nguyệt có vài phần khó xử. Huru Nguyệt tuyệt đối là loại người thích mềm chứ không thích cứng, Huru Nguyệt tự trách bản thân mình, dù sao cũng do mình trốn tránh nàng ấy, bằng không nhất định cũng bị nàng ấy theo sát sao.

Huru Nguyệt vẫn còn nhớ, thời gian âm thầm ở sư môn, Tuệ Hân luôn đi theo nàng, Tuệ Hân lại gây ra chút rắc rối, cuối cùng bị trách phạt, nhưng rõ ràng là chuyện không liên quan đến nàng, nàng cũng nhiều lần bị vạ lây, khiến cho nàng không dám tiếp tục can rờ. Sau đó, trách nặng Tuệ Hân thì Tuệ Hân lại làm ra cái bộ dạng đáng thương, làm cho nàng giống như là đang khi dễ Tuệ Hân, bởi vậy mới khiến nàng ăn no cả một bụng khí, lại không thể nào mà phát ra được.

Trong lòng nàng không được tự nhiên cũng là chuyện vài năm trước ở sư môn, sau này vẫn lại vướng bận sư muội. Xuống núi mấy năm nay, cũng thấy thật thoải mái. Đôi lúc ngẫu nhiên hồi tưởng lại cuộc sống trên núi, nghĩ đến nhiều nhất không ngờ là hình ảnh Tuệ Hân ôn nhu tươi cười, bất quá đôi khi đều là nghiêng răng nghiêng lợi nhớ tới. Đối với Huru Nguyệt, ai làm cho nàng khó chịu, nàng tuyệt đối sẽ khiến người đó sống không bằng chết! Cổ tình làm cho nàng bị một bụng khí, nhưng lại không thể phát khí với Tuệ Hân. Thật oái oăm!

Chỉ là khi nàng muốn phát khí, thì Tuệ Hân một chút cũng không phản kháng, hơn nữa lại còn vui vẻ làm sao, ngược lại liền muốn được Huru Nguyệt trách phạt, lúc ấy làm cho Huru Nguyệt một chút cũng đều không có cảm giác thành tựu gì, chính là cảm thấy thật thất bại.

Huru Nguyệt tất nhiên không phải lúc nào cũng nương tay, nàng cũng một lần đánh qua Tuệ Hân, đánh đến nỗi nửa tháng cũng không xuống giường được, sau lần đó sư phụ và sư thúc cũng muốn giáo huấn bản thân nàng một trận, mà Tuệ Hân lại thay nàng cầu xin. Huru Nguyệt lúc đó thực sự kinh ngạc, dù sao nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần nằm ở trên giường một tháng dưỡng thương rồi, vì sư phụ đã nói như thế nào cũng sẽ luôn thực hiện, nhưng không rõ Tuệ Hân nói với sư phụ những gì lại làm cho nàng thoát qua một kiếp nạn.

Từ đó về sau Huru Nguyệt cảm thấy không thể gần Tuệ Hân được, về sau cũng không đánh Tuệ Hân, thế nhưng sau này lại dần dần không thân thiết như trước. Mà Tuệ Hân thì vẫn nghĩ rằng Huru Nguyệt chán ghét nàng, có thể vì việc nàng bị đánh nên mới không thân thiết, cũng không nghĩ là chán ghét, tất nhiên chỉ có Huru Nguyệt mới hiểu rõ, không đơn giản chỉ là chán ghét, mà còn có mặt khác.

“Sư tỷ, người thực sự không muốn đi, nhưng ta sẽ đi, ta chỉ hy vọng... sau khi ta trở về có thể nhìn thấy sư tỷ, sư tỷ lần này có thể đừng đi mà không có lời tự biệt được không?” Nàng biết sư tỷ chán ghét nàng, nhưng nếu căn cứ vào tình nghĩa đồng môn, muốn đi thì cũng nên nói với nàng một tiếng, điều đó cũng đâu có quá khó! Lần đó xuống núi, chỉ nói tạm biệt sư phụ và sư bá, chỉ riêng nàng là không nói, đối với nàng điều này cho tới bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng!

“Thương thế của ngươi còn chưa khỏe, ngươi muốn chết sao...” Huru Nguyệt nói không được tự nhiên, nàng không phải là quan tâm, chỉ là nàng không muốn lưng mình đeo thêm tội danh, bất quá, nàng dù sao cũng là người hiền lành mà!

“Nếu không có việc gì xảy ra, tự nhiên sẽ không chết được!” Tuệ Hân cười, luôn luôn như thế mà ôn nhu, nàng không quá lạnh đậm cũng không quá nồng nhiệt, là một thực nữ ấm áp, cũng rất biết làm cho người ta thích. Tuệ Hân là người rất thích hợp để làm vợ, nhất định sẽ được các trưởng bối yêu thương, tuyệt đối sẽ cùng với mẹ chồng mà hòa nhã, nếu tìm một người tốt mà lấy thì sẽ tốt hơn nhiều so với việc trở thành Quốc sư. Huru Nguyệt trong lòng đoán mò.

Tuệ Hân lúc này hiểu được Huru Nguyệt sư tỷ thực sự không chán ghét nàng, chỉ là nàng không hiểu lắm cách biểu đạt thiện ý của mình, Tuệ Hân nghĩ như vậy trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn.

“Nguyên Mẫn là người không hiền lành, người sẽ bị ngược đãi mà chết...” Nguyên Mẫn căn bản không phải là nữ nhân đơn giản, dùng người như thế nào sẽ dùng như thế đó, tuyệt đối sẽ không cho người khác có thời gian nghỉ ngơi, là loại người chỉ biết nghĩ đến lợi ích của bản thân, dù người khác có làm đến chết cũng không thương tình. Hơn nữa thiên hạ bây giờ đang loạn, nếu lấy thân thể ô nhục này của Tuệ Hân ra mà giải quyết thì thật không ổn. Nghĩ như vậy, trong lòng Huru Nguyệt bắt đầu bất an.

Huru Nguyệt vẫn cho rằng Tuệ Hân là nữ nhân ngọc, nhưng có thể trở thành người của đạo môn thì nàng không phải là một kẻ ngọc, chỉ là khả năng của nàng không bằng người tài năng như Huru Nguyệt.

Tuệ Hân không phải là không biết chống lại những kẻ ức hiếp nàng, nàng chỉ đối với Huru Nguyệt không phản kháng mà thôi, Tuệ Hân trong lòng có bao nhiêu tình tế, chỉ sợ Huru Nguyệt cũng không biết. Huru Nguyệt luôn luôn chú quan cho rằng Tuệ Hân là người ngọc ngà, nhưng căn bản là nàng chỉ một chiều suy nghĩ, còn Tuệ Hân cũng chưa bao giờ giải thích, vì vậy lại làm cho suy nghĩ của Huru Nguyệt ngày càng ăn sâu vào tâm.

“Trở thành Quốc sư, giúp Hoàng thượng làm việc, cũng là chuyện bình thường!” Tuệ Hân trả lời giống như chịu bắt hạnh, Huru Nguyệt nhìn thấy lương tâm cũng thấy bất an.

“Người không nên đi...” Huru Nguyệt cố gắng thuyết phục Tuệ Hân.

“Trong chúng ta, nhất định phải có một người đi, nếu sư tỷ không đi, thì ta đi” Tuệ Hân quả quyết, làm một dạng ta không xuống địa ngục thì ai xuống, đây vốn là trách nhiệm của Huru Nguyệt, cũng không phải trách nhiệm của nàng.

“Chúng ta đều không đi, các lão đầu cũng không làm được gì chúng ta...” Huru Nguyệt như trước xúi giục.

“Ta không làm được, sư tỷ nếu người không đi, cũng đừng nói như vậy...” Tuệ Hân nói có chút khó xử.

Huru Nguyệt cảm thấy nói như thế nào cũng đều không được, Tuệ Hân bộ dạng đã rất kiên định, hơn nữa lần này Tuệ Hân thương tổn không ít nguyên khí, cũng không có thời gian để điều dưỡng, nếu gặp phải bọn người kia, chỉ sợ là...

“Được rồi, coi như ta sợ người, ta đi, được chưa?” Huru Nguyệt về mặt chán nản nói, sắc mặt cực kỳ khó coi, bản thân mình chỉ sợ nàng đi tìm cái chết, coi như cứu nàng một lần, vậy là trả hết nợ! Huru Nguyệt trong lòng mắng bản thân mình không dưới mười lần, rốt cuộc xen vào việc của người khác làm gì!

Huru Nguyệt thỏa hiệp, Tuệ Hân cũng không hề thấy vui vẻ gì, nàng biết nếu kéo sư tỷ vào sư tỷ rất không thích, chỉ sợ lại càng chán ghét nàng, nhưng nàng biết rõ, nếu không có sư tỷ chỉ sợ nàng sẽ làm không tốt thì thiên hạ sẽ đại loạn mất, sư tỷ thì khác, sư tỷ nhất định sẽ làm tốt.

Tuệ Hân trong lòng rất muốn, nếu có thể thay sư tỷ gánh vác một phần trách nhiệm nàng nhất định sẽ làm, nhưng nàng không có tư cách, có nhiều thứ, không phải chỉ dựa vào miệng nói là đủ!

***

“Người biết ta đến nên mời bài cái tiệc lớn như vậy sao?” Nếu mình không đến, thì đúng là bị mất mặt lớn rồi.

“Người tới hay không không quan trọng, dù sao đạo môn nhất định cần tới một người” Nguyên Mẫn đối với Huru Nguyệt bất kính, giọng điệu cũng không thêm để ý, nàng cũng không cho rằng Huru Nguyệt có thể dễ dàng nghe lời nàng, quan trọng là... Huru Nguyệt có thể làm được pháp sự...

“Người đối với đạo gia ta thật có lòng tin, tốt lắm, người rốt cuộc muốn ta làm gì?”

“Người được Minh Phụng sẽ được thiên hạ, người giải thích như thế nào về điều này?” Nguyên Mẫn hỏi, hai ngày nay trong lòng nàng bị đè nặng thật khó chịu, chứng kiến dấu ấn của Cung Tuế Hân như vậy, nàng cảm giác muốn điên lên, rất muốn giết nhưng không thể giết được, nàng không đành lòng, cũng vô cùng bất an, trong lòng một phen rối rắm vô cùng khó chịu!

“Người hỏi như thế, phải chăng đã biết người có dấu ấn Minh Phụng là ai? Đừng nói với ta là cái tên ngu ngốc bên cạnh người?” Huru Nguyệt kinh ngạc, nàng vẫn cho rằng người có dấu ấn Minh Phụng hẳn là người không đơn giản, nhưng nữ tử kia cũng rất đơn giản, chẳng lẽ ý thức chưa được khai thông?

“Người cứ trả lời vấn đề này của ta!” Nguyên Mẫn không thích người khác gọi Cung Tuế Hân là người ngu ngốc, nhưng nàng lúc này cũng liên quên mất bản thân nàng luôn luôn như vậy mà xưng hô. Hơn nữa Cung Tuế Hân không phải ngu ngốc, nàng ấy chính là người đơn giản, Nguyên Mẫn không quên trong lòng biện giải cho Cung Tuế Hân.

“Tại sao lại là Minh Phụng? Chuyện kể rằng, năm trăm năm trước, có lời đồn đại ‘Thiên giới Linh thú Phụng Hoàng’ tức là Phụng Hoàng linh thú đã

trốn khỏi thiên giới chuyển thế hạ phàm, đầu thai kiếp người, thiên hạ lúc đó chính là thời kỳ của Nữ Đế. Mà Phụng Hoàng khi chưa trốn khỏi thiên giới bấy giờ chỉ là ảo ảnh, vẫn chỉ là một ‘bóng hình’ núp bên trong Phụng Hoàng, nói dễ hiểu hơn là bên trong Phụng Hoàng có hai ý thức, một là hiện thân của Phụng Hoàng, còn lại là ‘bóng hình’, ‘bóng hình’ ấy tự lấy tên là ‘Minh’ ngụ ý chính là ám chỉ không thể lộ ra thân ra ngoài ánh sáng. Bởi vì nếu Phụng Hoàng để lộ ra linh lực lớn thì Thiên giới có thể khắc chế được nàng, lúc bấy giờ ở Thiên giới chỉ có trăm đạo của Thiên đế mới diệt được Phụng Hoàng, mà linh lực ở trong ‘bóng hình’ đột nhiên có một ngày mở ra linh trí, ý thức được mình là ai thì bắt đầu trở nên bất mãn bản thân mình từng bước bị theo sát và sống bên trong vật thể Phụng Hoàng, vì vậy ‘bóng hình’ bên trong ý thức được mình phải trốn ra. Cho nên ‘bóng hình’ đã lợi dụng yến tiệc, thừa lúc Thiên đế say, ‘bóng hình’ thừa cơ trộm trăm đạo của Thiên đế, đem thân mình bỏ ra, sau đó thoát đi nhân gian. Hình bóng đó cũng là Phụng Hoàng, nhưng tự xưng là Minh Phụng Hoàng. Minh Phụng Hoàng vì muốn tăng lớn linh lực của mình, đã hút lấy linh khí của các yêu vật khác, hành động này lại một phen làm loạn sự cân bằng của yêu giới. Trước lúc chuyển sang kiếp khác, phần còn lại bị bỏ đói của Minh Phụng Hoàng là Phụng Hoàng đã dùng trăm đạo để tập nã Minh Phụng Hoàng, Minh Phụng Hoàng tất nhiên linh lực không thể cao hơn so với Phụng Hoàng, liền bị chặt một đạo, lúc này vô tình lại có phạm nhân đi qua, Minh Phụng Hoàng liền trốn vào cơ thể con người, thứ nhất là dưỡng thương tiếp thân, thứ hai là để trốn tránh bị giết, vì vậy liền trải qua mười tám đời người, vốn cả đời này cũng muốn lưu truyền như vậy, không những ngày một mạnh lên mà cũng không thể bị chém giết. Thế nhưng sau đó Minh Phụng Hoàng lại một lần nữa bị giết bởi đạo Phụng Hoàng, bị chém giết đến hồn phi phách tán, làm cho nhân gian một quen rối loạn. Người cầm đạo Phụng Hoàng này họ Đoạn, là nữ nhân, lúc ấy hai mươi tuổi, trên người mang lục giáp. . . . Điều lạ là Tiền triều khai quốc, Hoàng đế xưng là Minh, sau đó đặt niên hiệu là Hạo Thiên. Còn Đoạn thị sinh hạ nữ nhân, đặt tên là Đoạn Phi Hoàng, hai người tranh đoạt thiên hạ, cuối cùng Minh thắng. Đoạn liền trốn chạy, tuy rằng chính sử ghi chép lại, nói đến Đoạn gia đều chết hết. Nhưng sau đó lại ở ngoài vùng xây dựng đất nước, trong ‘Giang hồ chí’ cũng bắt đầu ghi lại về Minh Phụng Hoàng gia tộc. Mà Minh Phụng Hoàng gia tộc từ khi có ghi lại đến bây giờ cũng đã bốn trăm năm. . .” Huru Nguyệt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nàng uống ngụm trà, ở hoàng gia quả nhiên cái nào cũng đều nhất đẳng!

“Đây là truyền thuyết hay là sự thật?” Nguyên Mẫn hỏi, nếu là sự thật, thì đây chính là chuyện của Thiên giới, bản thân mình cũng không thể ước chừng, nhưng từ đầu nàng hoàn toàn không tin có chuyện như vậy, nàng có biết thì cũng chỉ nghĩ đó là truyền thuyết “Hạo Thiên chuyển sang kiếp khác chẳng phải là Minh Diệp sao? Hơn nữa nếu là Minh Diệp thì sao? Nhưng Minh Diệp đã chết, nhân gian cũng không thể nói được điều gì. . .” Nguyên Mẫn thực sự vẫn cho rằng điều này cũng thật là mơ hồ, có quá nhiều chuyện rắc rối mà nàng chưa hiểu!

“Không. . . Nếu Minh Diệp là chuyển kiếp của Hạo Thiên, thì Minh Phụng Hoàng chính là Đoạn Lâu Phụng Hoàng, một mặt nào đó nhất định liền thức tỉnh, thêm nữa Minh Phụng Hoàng dù có bị tôn thương cũng sẽ theo cừu hận mà bị đuổi giết! Cho nên ta đoán là người, người chính là chuyển kiếp của Hạo Thiên, còn Cung Tuế Hàn chính là chuyển kiếp của Minh Phụng Hoàng, nhưng người bây giờ cũng không phải không biết rằng đối thủ của mình Minh Phụng Hoàng là ai, người là chuyển sang kiếp khác, chỉ chờ đợi ba phần nguyên thần, nhưng Minh Phụng Hoàng dù có ngủ say thì cũng không hề ảnh hưởng đến sự gia tăng linh lực của y, mà người nghĩ xem, Đoạn gia gia chủ không sống quá ba mươi tuổi là vì cái gì? Cũng là vì hấp thụ nguyên thần, ở trong người của ai thời gian dài chính là hút rất nhiều linh lực của người đó!” Huru Nguyệt nói, bất quá Nguyên Mẫn là người nhạy cảm như vậy, nếu có ba phần nguyên thần của kiếp trước đi nữa thì vẫn không đánh lại bảy phần bản tính của Nguyên Mẫn hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Minh Phụng Hoàng (2)

“Trẫm là Hạo Thiên chuyển thế, đúng là chuyện vô căn cứ!” Nguyên Mẫn hiển nhiên không tin

“Người cũng không cần quá nghiêm túc, có rất nhiều chuyện ta biết, chỉ nói cho người biết một chút mà người đã không tập trung rồi, nếu giảng cho người nghe, hẳn người tuyệt đối cũng không muốn nghe!” Huru Nguyệt lúc này không hề để ý tới khuôn mặt Nguyên Mẫn càng lúc càng khó coi, có thể nói trong thiên hạ người dám trêu chọc Nguyên Mẫn cũng chỉ có Huru Nguyệt nàng.

Bất quá Huru Nguyệt dù sao cũng là người thông minh, không dám khiêu chiến với Nguyên Mẫn “Haiz, kỳ thật chính là như thế, trong truyền thuyết đúng là có tồn tại của Minh Phụng Hoàng, ta nói đại khái cũng có năm phần là thật, ít nhất là năm phần trong truyền thuyết nói lại thì cũng chính xác rồi!” Đúng là có thêm năm phần đúng, nhưng tự nhiên vẫn là thêu dệt của nhân gian, cũng chỉ là chuyện thần thoại. Phải hiểu rằng, trước kia Huru Nguyệt cũng có liên kết với thần linh, đừng nhìn Huru Nguyệt như vậy xem mặt mà bất hình dung, nàng không hề nói hươu nói vượn, hơn nữa dù có thêu dệt thêm câu chuyện trở nên khuếch đại đi nữa thì cũng có nhiều phần sự thật trong đó.

“Vậy cũng có vài phần thật và vài phần là giả?” Nguyên Mẫn được giáo dục quả thật không tồi, tuy trong lòng giận dữ, nhưng sắc mặt cũng rất nhanh như thường, Huru Nguyệt chính là muốn nhìn thấy mình nổi nóng, đặc biệt là nóng giận để có thể hủy bỏ kế ước, mình có thể làm cho nàng vừa ý sao?

Nguyên Mẫn dù sao cũng đường đường là thiên tử, lại bị trêu đùa, mà còn có thể nhịn, quả nhiên là người biết làm đại sự.

“Ây dà. . . Nói như thế nào cũng thực phiền phức, ta nói vào trọng điểm vậy, người quả thật là chuyển thế của Hạo Thiên, hơn nữa còn có mối quan hệ sâu xa với Minh Phụng Hoàng, chính là cừu hận! Nhưng nàng ấy dù sao cũng chỉ là một cái bóng, vì sao chạy trốn đến nhân gian, cụ thể nguyên nhân như thế nào ta thực sự không biết. Ta chỉ phở ra một quả, trong quả có nói, thiên mệnh đã áp đặt chỉ có hai người, một là người, người còn lại chính là người có dấu ấn của Minh Phụng Hoàng, chính là Cung Tuế Hàn. Đến lúc Minh Phụng Hoàng thức tỉnh, thì người có dấu ấn Minh Phụng Hoàng trong lúc đó cũng sẽ bị chiếm đoạt, Minh Phụng Hoàng không thể thoát ly vật chủ mà mình đang sống, vì vậy cũng chỉ là hình bóng, nếu hình bóng rời đi vật chủ thì cũng không thể tồn tại được, Minh Phụng Hoàng hẳn đã suy nghĩ rất cẩn thận đạo lý kia cho nên hẳn sẽ không bao giờ rời đi ký chủ của mình” Xem ra Nguyên Mẫn không dễ dàng bị lừa, nàng là người rất khôn khéo, tại sao lại còn muốn mình đến trợ giúp cơ chứ?

“Nói cách khác, có được Minh Phượng là có cả thiên hạ cũng là do người bịa đặt đúng không? Vì sao người lại muốn triều đình và Đoàn gia có xung đột như thế?” Đối với điều này Nguyên Mẫn cũng không thể không hoài nghi mà hướng nghi vấn đến Huru Nguyệt.

“Triều đình có xung đột với Đoàn gia cũng chỉ là chuyện sớm muộn, ba trăm năm trước, Minh triều còn có suy nghĩ muốn tiêu diệt cả Đoàn gia, bởi vì Minh triều tất nhiên cũng không chấp nhận việc Đoàn gia trở nên lớn mạnh. Mà Đoàn gia gần đây lại khuếch trương càng lúc càng làm cho người ăn ngủ không yên, ta bịa chuyện cho người sớm giải quyết, không tốt hơn sao? Tổ tiên của ta đã cùng người của Nguyên gia sớm ký hạ khế ước, các người là Nguyên gia, có long mạch sở tại, thiên mệnh sở quy, chỉ cần vận số một ngày chưa hết thì các người cũng vẫn có thể luôn nắm giữ thiên hạ. Chỉ là có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng, Đoàn gia chính là nhân tố thứ nhất, nhưng Đoàn gia chỉ có duy nhất những người có dấu ấn mới có thần lực, nếu là người phạm tục thì sẽ không có loại thần lực này, cho nên số mệnh của ta cũng chính là đi loại trừ thần lực này” Đúng là thật phiền phức, Minh Phượng sau khi trốn đi, rõ ràng thiên giới lại không làm hết bốn phận, lại làm cho một người phạm bình thường như nàng giải quyết. Trên thiên giới thì lấy lý do thần lực này ảnh hưởng đến cân bằng của nhân gian, nhưng có thần lực hay không có thần lực thì nhân cũng có cân bằng quá đâu?

“Minh Phượng kia có sự uy hiếp gì đối với trẫm?” Những điều này vốn không nằm trong phạm vi lo lắng của Nguyên Mẫn, bởi vì đó là trách nhiệm của Huru Nguyệt, điều nàng quan tâm lúc này chính là rốt cuộc nàng phải làm sao với Cung Tuế Hàn?

“Minh Phượng là tín ngưỡng của Đoàn gia, Đoàn gia lấy Minh Phượng là tinh thần, nếu gia chủ chết thì Đoàn gia cũng phải tuân táng theo, ta đoán nhất định là Minh Phượng và Đoàn Phi Hoàng ngày trước đã từng ký kết khế ước. Ngày khế ước hết hạn, hẳn cũng là ngày Minh Phượng thức tỉnh, nhưng khi thức tỉnh Minh Phượng không có thể lực hậu bị thì cũng vô dụng, chính vì vậy Đoàn gia chính là hậu bị của Minh Phượng, Minh Phượng ký sinh dù sao cũng chỉ là người phạm, trừ bỏ có chút linh lực mà bị Minh Phượng ký sinh thành ký chủ thì cả đời này người đó cũng mang thiên mệnh, nếu Minh Phượng và ký chủ ý thức có thể xác nhập thì có thể thống trị thiên hạ này. Quan trọng là phải có khí thể giống nhau, nếu ký chủ cảm thấy được có thể hòa nhập với Minh Phượng ở trên lưng mình thì nàng sẽ không bị uy hiếp, tuy nhiên ký chủ phải có ý thức mạnh mẽ, bằng không sẽ bị Minh Phượng thôn tính cả ý thức thì lúc đó ký chủ sẽ vô cùng nguy hiểm. Mà Cung Tuế Hàn lại là một người ngốc nghếch, đúng là có thiên mệnh, đáng lẽ bản chất phải giống như người cực kỳ thông minh lanh lợi, nhưng nàng ngược lại vô cùng ngu ngốc. Hẳn là từ nhỏ đã bị sống nhờ bám thân thể, nên cơ bản mà nói hai ý thức không thể thống nhất, vì vậy Minh Phượng bên trong cũng bắt đầu có ý thức muốn tranh đoạt chiếm lấy cơ thể ký chủ, nên mới làm hao tổn tinh lực. Minh Phượng sở dĩ lựa chọn Cung Tuế Hàn sống nhờ cũng vì nàng có thiên mệnh, và được thiên giới lựa chọn. Minh Phượng đã tính toán rất kỹ, cũng chuẩn bị thức tỉnh nhưng Minh Phượng sau đó lại không thể dự đoán được, người nàng chọn tuy có thiên mệnh sở nhân nhưng lại là người bình thường, từ lúc có thai ở trong bụng đã liên có ý thức. Dù có tranh đoạt thì cả hai cũng đều bị thiệt, chính vì vậy Minh Phượng mới ăn ký ngủ đông, nằm chờ cơ hội. Trên người của người lại có ba phần nguyên thần, Minh Phượng có thể từ người thu được một chút linh lực và khí tràng, có như vậy mới dễ dàng tác động làm cho nàng thức tỉnh, chỉ cần Minh Phượng thức tỉnh thì cũng có thể tác động đến ý thức của ký chủ thức tỉnh. Thật ra tất cả điều này đều do ta đoán, nhưng cũng rất sát với sự thật, ta đã giải thích rất rõ ràng cho người rồi, tất nhiên ta cũng rất ngạc nhiên, Cung Tuế Hàn trên người không có vết bớt, làm sao người lại biết Cung Tuế Hàn là ký chủ?” Huru Nguyệt nói xong, không quên tò mò một chút.

Nguyên Mẫn nhớ tới nguyên nhân phát hiện ra Cung Tuế Hàn có ấn ký, tất nhiên cũng không thể nói cho Huru Nguyệt nghe.

“Người quan tâm nhiều như vậy làm gì, người làm tốt bốn phận của mình là được!” Nguyên Mẫn nói có vài phần chột dạ, nhưng vẫn như trước xụ mặt nói.

“Ta vẫn cứ nói thì người làm gì ta, Minh Phượng tại sao lại bị tác động làm cho thức tỉnh?” Huru Nguyệt nói có chút ám muội, còn chèn thêm nụ cười thật không có ý tứ, Huru Nguyệt lúc trước đã cảm thấy hai người này lúc yến tiệc đã rất khả nghi, lần đó hai người trước mắt bao nhiêu người công khai ôm ấp, gần gũi thiết tha, ta ta người người, chỉ dựa vào điều đó thôi cũng biết chắc chắn là có tình ý! Bất quá Nguyên Mẫn cũng có ảnh hưởng đến ký chủ, bởi vì ký chủ yếu là hướng về Nguyên Mẫn, rất tốt, nhưng điều kiện kiên quyết đó là ký chủ phải giữ cho ý thức của mình không bị thôn tính, nếu một ngày ý thức bị đánh thức thì ký chủ có còn hướng về với Nguyên Mẫn hay không? Đó cũng là một câu hỏi lớn! Dù sao ý thức của ký chủ nếu được khai thông, điều đầu tiên nghĩ đến là phải có được thiên hạ, muốn có thiên hạ thì sẽ sử dụng đến thần lực. Thiên hạ, đúng là không tồi, chỉ cần ký chủ và Minh Phượng có ý thức thống nhất thì Nguyên Mẫn nhất định sẽ thua.

Nguyên Mẫn sắc mặt cứng đờ, đôi mắt chợt lóe lên một chút ngưng ngừng, nàng lập tức thẹn quá thành giận, mà đáng giận nhất chính là Huru Nguyệt, rõ ràng là cái gì cũng biết mà còn cô ý hỏi!

“Vậy quan trọng là Cung Tuế Hàn không bị mất đi ý thức, nhưng làm sao Cung Tuế Hàn có thể chi phối được ý thức của Minh Phượng?” Nguyên Mẫn rất ngạc nhiên, người ngốc nghếch kia làm sao lại có khả năng kia chứ, nhưng Nguyên Mẫn trong lòng cũng thực sự bất an, nàng không hy vọng sẽ đến một ngày không khống chế được Cung Tuế Hàn.

“Điều này đúng là kỳ tích, bởi vì phải ở tình huống hai ý thức phải cùng nhau đồng nhất, nếu một trong hai không đồng nhất thì Minh Phượng cũng không có khả năng đàn áp lại, điều này rất hiếm mới có thể xảy ra. Vậy mà Cung Tuế Hàn lại không bị khống chế đúng là không tồi, ngược lại còn muốn đàn áp lại ý thức của Minh Phượng... Đúng rồi, còn quên chưa nói cho người biết một sự kiện, long mạch của tổ tiên người xem chút nữa là bị người khác đào lên, may mắn là sự vụ ta tới đúng lúc dời đi long mạch, người tốt nhất là nhanh chóng phái cao thủ đến để bảo vệ long mạch của gia tộc, bằng không, không có long mạch, bất luận người có lợi hại như thế nào thì giang sơn này tuyệt đối cũng không qua được ba đời” Người đến đào long mạch, hẳn cũng là người trong đạo môn. Không biết gần đây lại nghe theo mệnh lệnh của ai. Không phải là dư nghiệt của Minh triều, cũng không phải Đoàn gia.. vậy là lại có thêm một thế lực, bây giờ Nguyên Mẫn lại phải đối đầu đệ tam cổ thế lực, đáng lẽ nàng cũng không muốn xen vào, nhưng là chuyện của Nguyên Mẫn hiện giờ cũng là chuyện của mình!

Chương 57: Thẹn Thùng

“Ta nghĩ rằng, với tác phong của người đáng lẽ đã không chút do dự mà đem Cung Tuế Hàn diệt trừ mới đúng!” Huru Nguyệt cười nói, dù sao về sau nếu có tai họa gì thì Nguyên Mẫn cũng là người phạm sai lầm lớn nhất, chớ trách được cái gì cũng đều có thể tính, chỉ duy nhất chuyện tình cảm là khó đoán vô cùng!

“Ta chưa bao giờ gặp kẻ địch nào mạnh mẽ, nếu có lưu lại một kẻ địch bên cạnh thì có ngại gì?” Nguyên Mẫn nói vô cùng tự phụ nhưng trong lòng đã có chút không thể xác định được, nhưng nếu Cung Tuế Hàn thống trị thiên hạ này, thì nàng cũng có bản lĩnh để lấy đi, nàng mà bại dưới tay Cung Tuế Hàn thì bản thân nàng chịu thiệt thòi đi! Nhưng, nếu đến lúc đó nàng và Cung Tuế Hàn đã là kẻ địch thì đối với việc gánh vác thiên hạ này, nàng sẽ cảm thấy rất mệt, nhưng lúc này nàng đã không có đường lui, rất lâu trước kia nàng cũng đã biết như vậy! Thâm thúy trong đôi mắt Nguyên Mẫn hiện lên vài phần u buồn, nhưng cũng rất nhanh liền trôi đi.

“Tùy người!” Huru Nguyệt mặc kệ, thiên hạ thuộc về ai từ trước đến nay cũng không thuộc phạm trù nàng quan tâm, điều nàng quan tâm chính là phải loại bỏ Minh Phượng đang sống trong người Cung Tuế Hàn, chỉ là hiện tại vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.

“Còn nữa, cứ mỗi lần trải qua một lần chuyển thế, Minh Phượng cũng không còn bao nhiêu linh lực, mà trên người người còn lưu lại ba phần nguyên thần, mà Minh Phượng dù sao cũng là tà vật vì vậy người và Cung Tuế Hàn trong lời nói rất thân mật nên khí tràng trên người của người có thể sẽ bị nàng hút, người bị tiêu đi thì nàng sẽ càng mạnh thêm”

Nguyên Mẫn ngần ngừ cả người, khó trách đêm hôm đó Cung Tuế Hàn lại yêu mị lăng lơ đến như vậy, thì ra là muốn hấp dẫn mình để hút lấy linh lực, Minh Phượng này cũng quá tà mị! Nguyên Mẫn kỳ thật rất muốn hỏi Huru Nguyệt, phải làm như thế nào mới không bị hút, nhưng ngẫm lại cũng không muốn hỏi, bởi vì nếu nàng hỏi thì chẳng phải đã thừa nhận nàng và Cung Tuế Hàn gần gũi và thân mật rồi, dù sao cũng phải giữ thể diện cho bản thân.

Thật sự là không biết Minh Phượng vì sao lại chấp nhất thiên hạ này, nếu không có nàng thì thiên hạ này đâu cần phải tranh giành... Huru Nguyệt đối với Minh Phượng quả thật cũng không muốn nói gì, bởi vì đó không phải việc của nàng, nàng còn nhiều việc hơn để làm.

“Còn một việc nữa, vì sao trên người của Cung Bình và Cung Nhạc đều có vết bớt? Hơn nữa, Cung Bình còn có linh lực, chắc hẳn Cung Nhạc kia cũng có, chuyện này rốt cuộc là tại sao?” Nguyên Mẫn khó hiểu, nếu bản thân Cung Bình và Cung Nhạc không phải Minh Phượng, thì nàng cũng không cần phải ra sức giải quyết.

“Để mê muội quần địch, dời đi sự chú ý, làm cho người khác không rõ được chân tướng xác thực là ai, hoặc là để gia tăng thêm lực lượng. Dù sao bọn họ có được linh lực của Minh Phượng thì cũng không phải là nhân vật đơn giản, ta chỉ đoán như vậy thôi!”

Cung Tuế Hàn ở ngoài cửa ngáy người đã lâu rồi, hiện tại nàng cũng không rõ trong não nàng đang chứa cái gì. Nàng lúc đầu nghe được Huru Nguyệt nói nàng là người ngu ngốc, nhưng nàng vẫn không nhận ra được là đang nói nàng, sau đó lại nghe chuyện về truyền thuyết, tuy rằng cảm thấy nghe xong cũng quá phức tạp, nhưng tổng thể là nàng vẫn nghe rõ, lạ là toàn bộ câu chuyện truyền thuyết đó lại đều hướng hết vào nàng, mà bản thân nàng lại có ký chủ, cái này... sắp đem nàng dọa tới nơi rồi!

Nàng có chỗ nào biến thành ký chủ gì của Minh Phượng đâu? Nàng cũng không phải đứa ngốc a! Bất qua bản thân mình nguyên lai cũng không phải là người quá thông minh, nhưng khiến Nguyên Mẫn hướng đến mình thì vẫn là rất lợi hại rồi, trong lòng nàng liền có chút đắc ý. Cung Tuế Hàn đối với việc bị người khác nói mình ngu ngốc trong lòng cũng cho rằng nói xạo. Đối với Cung Tuế Hàn mà nói đây cũng không phải là việc quá quan trọng, quan trọng là nàng rốt cuộc như thế nào lại trở thành kẻ địch của Hoàng thượng cơ chứ?

Hoàng thượng chẳng lẽ muốn giết mình sao?

Nhưng nhìn thì lại không giống là muốn giết?

Giống như nàng và Hoàng thượng đã có gì đó, còn hút lấy cái gì của Hoàng thượng... nếu vậy về sau nàng cũng không thể làm cái gì đó với Hoàng thượng.

Đại não của Cung Tuế Hàn đúng là không hề suy nghĩ đến trọng điểm, suy nghĩ lộn xộn một chút lại suy nghĩ ra một đống chuyện linh tinh, vẫn là không nghĩ tới trọng tâm của vấn đề là nàng chính là Minh Phượng ký chủ, nàng phải suy nghĩ xem như thế nào mới ý thức được tranh đoạt thiên hạ, điều mà người bình thường ai cũng nghĩ đến, chỉ duy nhất có nàng là không hề nghĩ đến.

(đúng vậy bạn ấy chỉ nghĩ là từ đây về sau ko đc xx vs bạn Mẫn thôi =))

Cung Tuế Hàn ngồi xổm ngoài cửa ầm ầm hai bên huyết Thái Dương, trầm tư tự hỏi bản thân. Động tác ầm ầm huyết Thái Dương là thói quen thường xuyên của Nguyên Mẫn, mỗi lần Nguyên Mẫn gặp phải chuyện khó suy nghĩ thì sẽ luôn làm động tác này, không khi tới lúc này được Cung Tuế Hàn học theo.

“Ta phải làm gì đây chứ?” Cung Tuế Hàn ngồi bên ngoài lăm lăm bầu bầu ra tiếng, giọng điệu có vài phần ảo não, bởi vì nàng không nghĩ được rốt cuộc là phải làm như thế nào để lo liệu?

“Ai?” Nguyên Mẫn nhìn về phía cửa.

Âm thanh lẩm bẩm từ cửa làm Nguyên Mẫn hướng lực chú ý, Nguyên Mẫn dùng ánh mắt sắc bén nhìn đến Cung Tuế Hàn, mà bộ dáng Cung Tuế Hàn lúc này lại làm như không biết gì chỉ nở nụ cười trừ. Rõ ràng chính là ngu ngốc, còn giả bộ làm bộ dáng như không biết gì.

Nguyên Mẫn thu lại ánh mắt ban đầu, có vài phần mềm mỏng nhìn Cung Tuế Hàn. Nàng rất ngạc nhiên nếu lúc này Cung Tuế Hàn già vờ, đối với nàng mà nói hai mươi năm qua cũng chưa ai qua mặt được nàng, nhưng với Cung Tuế Hàn nàng lại không hề nhìn ra một chút giả dối! Nhưng đối với Nguyên Mẫn hiện tại lại thấy thật thú vị, bởi vì Nguyên Mẫn thực thích Cung Tuế Hàn lúc này, sau mọi chuyện sáng tỏ về thân phận của Cung Tuế Hàn, thì hỏi làm sao Nguyên Mẫn không thích.

Huru Nguyệt chăm chú nhìn về mặt của Nguyên Mẫn, nhưng Nguyên Mẫn đã rất nhanh liền thu liễm tâm tình của mình, nàng thật thấy chán ghét Huru Nguyệt lúc này quá nhiều chuyện, dường như mọi tâm tư gì ở trong lòng nàng đều bị Huru Nguyệt nhìn thấy, nàng cảm giác được trong lòng có loại cảm giác bị vạch trần nhưng cơ bản là vạch trần cái gì nàng cũng không rõ.

“Được rồi, nhấn nhủ cũng đã nhấn nhủ rồi, ta về đây, ngươi nên tự lo liệu đi” Huru Nguyệt tất nhiên vẫn có một chút tôn trọng, dù sao người ta cũng là Hoàng đế đại nhân, cũng nên giữ thể diện cho người ta.

Nguyên Mẫn cũng không quá để ý, nàng hiện tại ước gì Huru Nguyệt nên đi nhanh lên, dù sao nàng ở trước mặt Huru Nguyệt vẫn có chút chật vật.

Cung Tuế Hàn thấy Huru Nguyệt rời đi liền chạy đến nắm lấy tay áo Huru Nguyệt kéo lại, nàng còn có vấn đề muốn hỏi.

“Lại kéo, ta với ngươi coi như không có quen biết được không?” Huru Nguyệt rút tay áo về, nghĩ mà muốn trợn mắt.

“Chuyện này... có cách nào giúp cho Hoàng thượng không bị ta hút cái gì ở trên người không?” Cung Tuế Hàn đối với chuyện này thực sự quan tâm, nếu có thì tốt rồi, dù sao bản thân mình cũng khỏe mạnh, hẳn là không có việc gì, Hoàng thượng nhìn như vậy nhưng lại rất yếu, ngày lo trăm việc thực rất cực khổ và mệt mỏi a...

“Ách...” Huru Nguyệt có chút sửng sốt, sau đó lại nở nụ cười, xem ra hai người này thật sự có chuyện gần gũi. “Cái này, trên lý thuyết là có cách... được, dù sao cũng là người một nhà...” Huru Nguyệt kẻ sát vào lỗ tai Cung Tuế Hàn nói nhỏ, cũng không rõ là nói cái gì khiến cho mặt Cung Tuế Hàn hồng đến tận cổ.

Lúc này Nguyên Mẫn vô cùng hối hận vì ngay từ đầu đã không đem Cung Tuế Hàn giết chết, Cung Tuế Hàn như thế nào lại ngây ngô mà hướng đến Huru Nguyệt hỏi điều đó, chẳng khác nào là đang đùa bỡn nàng. Tuy rằng Huru Nguyệt bên tai nói nhỏ, nhưng Nguyên Mẫn dù sao cũng có tập võ, nhĩ lực vẫn không tồi, Huru Nguyệt và Cung Tuế Hàn nói gì đó, nàng nghe lại vô cùng rõ ràng, nàng hiện tại thật hy vọng mình là kẻ điếc, cũng không muốn nghe những điều vừa rồi. Nàng cũng thực sự không tin được, ở đạo môn như thế lại có một kẻ hạ lưu như Huru Nguyệt tồn tại... nhưng có oán trách gì đi nữa thì lúc này sắc mặt của nàng cũng càng phật đỏ lên, hơn nữa còn đỏ đến cả mang tai.

“Huru Nguyệt!” Nguyên Mẫn thấp giọng cảnh cáo, sắc mặt âm tình bất định, Huru Nguyệt giống như đang khiêu khích mình đến cực hạn.

“Hắc hắc! Nữ hoàng như ngươi mà cũng biết thẹn thùng sao haha! Không chơi nữa, ta về đây!” Huru Nguyệt vỗ nhẹ tay áo, hôm nay cuối cùng tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, quả nhiên là trêu đùa kẻ ngu ngốc thật tốt! Huru Nguyệt có bao nhiêu ý xấu, Nguyên Mẫn chẳng lẽ lại không nhận ra, nhưng Cung Tuế Hàn càng không biết Huru Nguyệt vừa rồi đã nói là có thể bị hút, nhưng nàng nào dễ dàng lại dễ bị hút như vậy, hơn nữa Minh Phượng còn chưa thức tỉnh. Chính là nếu hai người thân mật sẽ làm tác động đến Minh Phượng thức tỉnh, điều này lại là sự thật. Huru Nguyệt cố ý nói như vậy, chính là làm cho hai người không thể tình chàng ý thiếp, quả nhiên là không nhìn ra được Huru Nguyệt lại biến thái đến như vậy. Nhưng Huru Nguyệt cũng thật chờ mong, dù là không tốt, thì kẻ ngốc Cung Tuế Hàn kia cũng muốn làm cái gì đó, bất quá Nguyên Mẫn để cho... Cung Tuế Hàn làm nàng thì không thức tỉnh được Minh Phượng a... Huru Nguyệt về mặt cười xấu xa!

Cung Tuế Hàn ngờ ngác nhìn Nguyên Mẫn vừa thẹn vừa giận mà đỏ cả mặt, bắt đầu trong đầu lại phát sinh ra ý nghĩ kì quái, trên mặt và cổ liền đỏ ửng, một chút cũng đều không có dấu hiệu tiêu đi, hơn nữa lại càng hồng.

Nguyên Mẫn liền đánh Cung Tuế Hàn, đúng là giận chó đánh mèo, bất quá nàng cũng không dùng lực, nhưng cũng có thể đem hồn của Cung Tuế Hàn quay về.

“Hoàng thượng lại đánh ta!” Cung Tuế Hàn tả oán nói, tuy rằng không đau, nhưng trong lòng vẫn có vài phần ủy khuất, nàng cũng luyến tiếc làm cho Hoàng thượng vì chuyện kia mà bị tổn thương, nhưng Hoàng thượng tổng là thích đánh nàng đau! Chẳng lẽ đây là cách Hoàng thượng biểu đạt tình yêu thương sao? Cung Tuế Hàn nghĩ như vậy trong lòng lại thoải mái hơn!

“Hừ!” Nguyên Mẫn không để ý tới, ai kêu ngươi đáng bị đánh, ngươi thật ngu ngốc, đã biết mình là ký chủ, mà một chút cũng không có suy nghĩ, thật sự là không biết trong não ngươi rốt cuộc chứa cái gì?

Đại não của tiểu dân, làm Hoàng đế đại nhân không phải là dễ dàng hiểu được đâu a.

Bất quá Nguyên Mẫn nghĩ đến nếu một lúc nào đó Cung Tuế Hàn được khai thông ý thức, thì sẽ có tình trạng như thế nào đây? Nghĩ vậy, trong lòng Nguyên Mẫn không khỏi trầm xuống.

Chương 58: Mượn Hoa Hiến Phật

“Cung Tuế Hàn, ngươi không nghĩ tới, trăm muốn giết ngươi sao?” Nguyên Mẫn vẻ mặt phức tạp nhìn khuôn mặt ngây ngô cười của Cung Tuế Hàn.

“À!” Cung Tuế Hàn sững sờ nhìn Nguyên Mẫn, hiển nhiên lúc này đại não mới suy nghĩ đến vấn đề trọng điểm này. Hoàng thượng muốn giết mình, bởi vì mình là Minh Phượng ký chủ sao? Hoàng thượng muốn giết mình, trước kia Hoàng thượng chỉ là dọa nạt, nhưng lần này hình như là thật sự muốn giết nạt, nhưng đối với nàng lúc này mà nói, dù có chết ở trong tay Hoàng thượng thì nàng cũng không thấy có gì hối hận.

Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn vẻ mặt vô tội và bộ dáng ngỡ ngàng thì hiểu rõ trong đầu Cung Tuế Hàn không hề có khái niệm này, hơn nữa Nguyên Mẫn cũng không thể tưởng tượng ra, Cung Tuế Hàn nếu bộ dáng trở nên khôn khéo thì sẽ như thế nào đây? Nghĩ như vậy Nguyên Mẫn trong lòng trừ bỏ mất mát thì còn có chút chờ mong, chờ mong một ngày Cung Tuế Hàn trở nên lợi hại.

“Nếu sau này ta uy hiếp đến Hoàng thượng, Hoàng thượng có thể giết ta đi! Bất quá...” Cung Tuế Hàn nghĩ đến, kỳ thật nàng cảm thấy bản thân mình cũng không thích làm Hoàng đế, bất luận là hiện tại hay là sau này nàng có trở nên lợi hại cũng đều như vậy. Nếu Minh Phượng thắng, nhất định sẽ uy hiếp đến Hoàng thượng, Hoàng thượng lúc đó vẫn sẽ giết nàng, nếu so sánh thì nàng chỉ muốn chết lúc này thì còn tốt hơn, như vậy sẽ không đau đớn.

“Bất quá cái gì?” Nguyên Mẫn chọn mi, nhưng trong lòng có chút cảm động, Cung Tuế Hàn là người sợ chết, nàng như thế nào lại không biết!

“Người có thể chọn cho ta cái chết nào không đau đớn được không? Hơn nữa Hoàng thượng nhất định phải nhớ rõ ta, nhất định phải đốt cho ta nhiều quần áo đẹp, đồ ăn ngon, để xuống dưới ta được ăn ngon mặc đẹp...” Cung Tuế Hàn vẻ mặt khổ sở nói, kỳ thật là nàng không muốn chết, nàng còn muốn làm rất nhiều chuyện, nàng còn muốn cả nhà được đoàn tụ... Tóm lại càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng không muốn chết, nhưng nàng lại không muốn làm cho Nguyên Mẫn bị thương tổn.

“Ngu ngốc!” Rõ ràng là rất sợ chết, vậy mà còn mạnh miệng! Nguyên Mẫn trong lòng suy nghĩ rồi lại vui mặt vào cổ Cung Tuế Hàn, đem hết trọng lượng cả cơ thể đặt trên người Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn, trăm rớt cuộc phải đối với ngươi như thế nào đây? Không thể giết, Nguyên Mẫn biết rõ mình không thể xuống tay được, hiện tại muốn đánh mạnh Cung Tuế Hàn nàng cũng không nỡ mà đánh được. Tất cả đều do Cung Tuế Hàn, đúng là ngu ngốc, biết rất rõ nàng không phải là người tốt, còn đi thích nàng, còn suy nghĩ cho nàng... Nguyên Mẫn trong lòng sinh ra vô số điều không tốt đối với Cung Tuế Hàn, nhưng mỗi một việc nêu ra đều làm cho nàng cảm thấy luyến tiếc.

Cung Tuế Hàn hiển nhiên có chút kinh ngạc, hai tay nàng vội vàng đem Nguyên Mẫn ôm thật chặt, Nguyên Mẫn lúc nào lại yếu đuối như vậy đâu, Nguyên Mẫn hiện tại lại làm cho Cung Tuế Hàn không thấy quen thuộc lắm, nhưng Cung Tuế Hàn vẫn thấy như vậy thật ôn nhu, thật đáng yêu, nàng rất thích, nếu chết vì nữ nhân này nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Cung Tuế Hàn, nếu có cơ hội, tôi cũng không thể không giết ngươi, lần này quên đi” Nguyên Mẫn thanh âm rầu rĩ từ cổ Cung Tuế Hàn phát ra.

Nguyên Mẫn lúc này lại tự xưng ‘tôi’ có thể thấy được cảm xúc của nàng quả thật không thể khống chế được, Nguyên Mẫn biết nàng không thể giết Cung Tuế Hàn đã không khống chế được, nhưng trong đầu nàng lại vô lực ngăn cản. Nhưng Nguyên Mẫn đã đưa Cung Tuế Hàn đến mức giới hạn cuối cùng, và giới hạn này chính là mấu chốt cuối cùng khiến Nguyên Mẫn ăn không ngon ngủ không yên, nếu vượt qua điểm giới hạn này thì Nguyên Mẫn biết rõ nàng sẽ không thể bỏ được Cung Tuế Hàn. Tuy là vậy nhưng lý trí của nàng cuối cùng cũng phải giết!

“Ý này, hiện tại không giết ta sao?” Cung Tuế Hàn khống chế không được liền vui vẻ hỏi.

Nguyên Mẫn chính là Nguyên Mẫn, một chút cũng không quyết tâm giết, cảm xúc của nàng cũng rất nhanh liền hồi phục, vừa rồi yếu đuối có chút ảo não thật mất mặt, nàng liền đem Cung Tuế Hàn đẩy ra, đáng giận, nàng tại sao lại vừa rồi lại có cảm giác không rời bỏ được Cung Tuế Hàn chứ? Cái này đúng là ảo giác, nhất định là ảo giác.

Cung Tuế Hàn nhìn Nguyên Mẫn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của nàng, trong lòng có chút mất mát, Hoàng thượng lại nhanh như vậy sinh khí, nàng còn chưa ôm đủ a!

Nguyên Mẫn không để ý tới Cung Tuế Hàn vẻ mặt ủ rũ, đầu phải muốn làm gì là làm.

**

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia đưa tới đồ lễ vật, nghe nói là đặc sản thượng hạn của Tây Mạc” Lâm quân gia từ Lâm phủ đưa tới biệt viện Lâm Trọng Văn đang tu thư. Đại thiếu gia đối với nhị thiếu gia thật không bình thường, Nhị thiếu gia thích thức ăn ngon, Đại thiếu gia liền thường xuyên cho người từ biên cương đem những món ăn kì lạ trở về, cùng không biết, ở biên cương tại sao có nhiều thứ hiếm lạ như vậy. Đại thiếu gia luôn tìm đủ lí do để lấy lòng Nhị thiếu gia, thật không giống như là tình cảm huynh đệ, lại giống như là đối với nữ nhân, nhưng Lâm quân gia lại không dám đem ý nghĩ trong bụng mà nói ra, đôi lúc cũng cho rằng bản thân mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Mấy thứ này, các ngươi để đó rồi về đi...” Lâm Trọng Văn lạnh lùng nói.

Nói cũng kỳ quái, Nhị thiếu gia là người luôn nhã nhặn lễ nghi, đối với hạ nhân cũng ít khi sinh khí, nhưng chỉ duy nhất đối với Đại thiếu gia, dường như rất lạnh nhạt. Lâm quân gia nhớ rất rõ, trước kia hai huynh đệ tình cảm rất tốt, nhưng sau khi Đại thiếu gia làm tướng quân, Nhị thiếu gia liền trở nên bất hòa

với Đại thiếu gia, ngược lại Đại thiếu gia sau khi trở về cũng không hề trách mắng điều gì mà còn lấy lòng Nhị thiếu gia. Lâm quản gia đoán, Đại thiếu chắc chắn đã làm chuyện gì có lỗi với Nhị thiếu gia, bằng không cũng không có đối đãi như thế.

“Đại thiếu gia như vậy có tâm...” Lâm quản gia thay Lâm Trọng Khang biện hộ cho hắn, Nhị thiếu gia chưa bao giờ ăn những thứ Đại thiếu gia mang đến, Nhị thiếu gia tuy nhận nhưng sau đó toàn bộ lại đem ném đi, Nhị thiếu gia tuy không ở trước mặt hạ nhân mà ném, chỉ cần hạ nhân vừa đi thì lập tức ném. Hai người bọn họ huynh đệ bất hòa, cũng chỉ có một mình quản gia hắn biết được.

“Trong lòng ta có chừng mực, có một số việc quản gia cũng đừng quá quan tâm!” Lâm Trọng Văn tuy nói ra vài lời lẽ độ, nhưng hàm ý vẫn hy vọng Lâm quản gia không nên nhiều chuyện.

“VẬY LÃO NÔ XIN CÁO LUI” Lâm quản gia cũng từ bỏ, chuyện của chủ tử bất quá cũng không tới phiên nô tài quan tâm.

“Uh!” Lâm Trọng Văn vẫn như trước, quản gia vừa đi Lâm Trọng Văn nhìn đến các vật trên bàn, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng.

“Lâm Trọng Văn...” Cung Tuế Hàn lớn giọng kêu lên, người chưa đến nhưng thanh đã tới trước.

Lâm Trọng Văn ánh mắt lạnh băng vừa nghe thấy giọng của Cung Tuế Hàn vang lên cũng dịu đi không ít, nhưng mày hắn lại nhú xuống, Cung Tuế Hàn trước giờ vẫn không phân biệt được ở nơi nào thì nên giữ yên lặng, giờ phút này lại gây ra tiếng động lớn xôn xao.

“Người đang làm gì vậy? Quoa... ở đâu có mấy đồ vật này vậy? À đúng rồi, ta cho người biết, ta vốn rất lợi hại nga...” Cung Tuế Hàn đang nói lại chợt nhớ Nguyên Mẫn vừa rồi có nhắc nhở nàng cũng không được nói với bất luận kẻ nào nàng là ký chủ của Minh Phượng, bằng không họ sẽ giết nàng. Cung Tuế Hàn vốn là người không biết giữ bí mật trong lòng, càng muốn đối với chuyện mình là ai khoe khoang, nhưng nếu chuyện này có liên quan đến tính mạng của nàng thì nàng cũng trở nên cẩn thận một chút.

“Người lợi hại? Chẳng lẽ là do trước đây người bị sốt qua một lần nên mới ngây ngốc sao?” Lâm Trọng Văn tất nhiên không tin, thực sự không biết vì điều gì hắn lại coi trọng nàng nữa?

“Không phải!” Cung Tuế Hàn đối với trường hợp này thật không biết phải bào chữa như thế nào, đành cho qua, tay nàng cũng không quên sờ qua vật phẩm trên bàn, một chút lịch sự cũng đều không có.

“Vậy thì thế nào?” Lâm Trọng Văn đối với Cung Tuế Hàn hành động tự tiện không khách khí như vậy thì có chút nhíu mày, nhưng hắn tất nhiên không biết Cung Tuế Hàn làm ra được hành động này cũng là do ai đó dung túng mới thành.

“Không thể nào cả, dù sao người cứ nhớ kỹ chính là như thế, về sau...” Sau đó lực chú ý của nàng hiển nhiên là đối với mấy món ăn bài trên bàn, nhìn thấy thật là cũng thật hấp dẫn, chắc chắn ăn vào sẽ thật ngon a. Bây giờ nàng chỉ biết, đến chỗ Lâm Trọng Văn tuyệt đối sẽ được ăn ngon.

“Đây là gì?” Cung Tuế Hàn hỏi, còn nuốt hạ nước miếng.

Lâm Trọng Văn thấy Cung Tuế Hàn bộ dạng thèm ăn, vốn chuẩn bị ném đi những thứ trên bàn, nhưng bây giờ Cung Tuế Hàn thích, hắn cũng không nỡ ném. Lâm Trọng Văn đúng thực là một người rất cưng chiều người khác, cưng chiều đến nỗi Cung Tuế Hàn muốn cười lên đầu hắn.

“Người thích? Vậy ta cho người hết!” Lâm Trọng Văn cưng chiều nói, dù sao hắn cũng sẽ ném đi, vậy thì thả cho Cung Tuế Hàn.

“Thật sao?” Cung Tuế Hàn nói xong, liền đem một cái nhét vào miệng, ngon a, thật sự ăn rất ngon!

“Uh!” Chưa bao giờ hắn lừa gạt nàng, nhìn thấy Cung Tuế Hàn ăn rất vui vẻ, trong lòng Lâm Trọng Văn cũng ức chế không được mà thấy vui, vừa rồi hắn có ý định xấu muốn ném đi cũng liền biến mất.

“Tốt... vậy được rồi...” Cung Tuế Hàn vừa ăn vừa nói “Ta lấy năm cái qua cho Hoàng thượng ăn, ta ăn ba cái, còn lại hai cái cho người...” Cung Tuế Hàn đúng là mụ hoa hiển phật, đúng là người tính toán nhỏ nhặt, mà không thấy được sắc mặt Lâm Trọng Văn lúc này đã muốn tới lại.

Lâm Trọng Văn hiện tại vô cùng hối hận vì đã không đem mấy thứ này ném đi, cho Nguyên Mẫn năm phần, chỉ chừa lại cho hắn hai phần, ai nặng ai nhẹ, vừa nhìn đã hiểu ngay. Lâm Trọng Văn sắc mặt khó coi, vốn tâm tình vừa tốt lên nhưng hiện tại bị Cung Tuế Hàn chọc tức, tâm tình còn kém đi hơn là việc nhận đồ ăn của Lâm Trọng Khang.

“Cút!” Lâm Trọng Văn quát

Cung Tuế Hàn kỳ thật quá ngây thơ, còn để lại hai cái cho Lâm Trọng Văn, nàng ôm thức ăn còn lại cao hứng tiêu sái, dù sao Lâm Trọng Văn gần đây tâm tình bất định, nàng cũng không quá để ý.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lập Phu

Thiên hạ không lúc nào không có sóng gió, Hoàng đế tâm cung có nam tử ra vào, và việc Hoàng đế dưỡng nam sủng, ở trong cung cũng bắt đầu lan tràn.

Đúng lúc này lại sắp đến sinh nhật mười chín tuổi của Nguyên Mẫn, chính là ngày hai mươi mốt tháng chín, còn không tới năm ngày nữa. Đối với dân gian, các thiếu nữ mười chín tuổi thì phần lớn đều đã lấy chồng, năm trước Nguyên Mẫn mười tám tuổi, đã có không ít quan viên yêu cầu Nguyên Mẫn đại hôn, hướng đến quốc gia sinh hạ người thừa kế là điều trọng yếu. Nguyên Mẫn cơ bản cũng đã tính toán đầu năm sẽ đại hôn, nhưng vừa lúc phát hiện gia tộc mưu phản, hôn phu của Hoàng đế lúc bấy giờ chính là Tĩnh Dịch bị xử tử, sau đó Nguyên Mẫn cũng không muốn người khác nhắc tới việc này, vì vậy việc thúc giục hôn nhân của Hoàng thượng các quan đại thần cũng dần yên lặng một chút.

Nhưng Hoàng đế dù sao cũng là nữ nhân, nữ nhân nuôi dưỡng nam sủng dù sao cũng so với nam nhân nuôi dưỡng nữ nhân cũng có sự khác biệt. Suy cho cùng, các viên đại thần phần lớn cũng không thể chấp nhận việc này xảy ra. Hoàng đế dù sao cũng là nữ nhân, tuy rằng nữ đế so với nữ nhân bình thường có sự khác biệt, nhưng các quan viên trong triều đình không hy vọng nữ đế có quá nhiều tình yêu, dù sao chỉ có một vương triều, cũng chỉ có một nữ đế, quá nhiều đàn ông vẫn không phải là tốt.

Nữ đế vẫn chưa lập phu, mà trước có nam sủng, làm cho không ít quan đại thần tận tâm thật vô cùng lo lắng, xem ra Hoàng thượng phải sớm lập phu, không thể kéo dài hơn được nữa.

Người thứ nhất hối thúc hôn nhân, dâng tấu chương chính là Lễ bộ Thượng thư Trầm Trình, sau tấu chương thứ nhất thì liền nhanh chóng các tấu chương khác cũng dâng lên, Nguyên Mẫn nhìn tới cũng cảm thấy thật đau đầu, nàng tuy không nói ra nhưng lúc này cũng không phải là thời gian tốt để lập phu, hơn nữa nàng căn bản là không muốn tuyển phu.

Lập phu, tuyệt đối là tuyển chọn từ đại gia tộc, nhưng nàng lúc này không hy vọng làm cho bất cứ người nào trong gia tộc kiêu ngạo được, hiện tại đại gia tộc trong lúc này đang cân bằng, nếu sau khi lập phu thì thế cân bằng này sẽ bị lệch, nàng vẫn chưa khống chế và nắm được quyền lực của các thế lực còn sót lại vì vậy nàng không thể làm mất cân bằng từ bên trong, nhất là đối với đại gia tộc sẽ có khả năng vì sự kiện lập phu này mà suy yếu, nàng trọng yếu trước mắt là phải hướng đến đối ngoại giữ vững tinh thần.

Tuy trước mắt sự cân bằng này không bị lệch nhưng đối với những quan viên cổ hủ này căn bản chính là rất bảo thủ và phức tạp, bây giờ ào ạt dâng tấu chương là muốn ép buộc nàng sao? Nguyên Mẫn tức giận, đem hết tấu chương ném ra ngoài.

Nguyên Mẫn cơ bản là chỉ muốn đem hôn nhân có mục đích chính trị, nàng không tính toán đến chuyện tình cảm ở bên trong, vì vậy cũng hiển nhiên không tính đến Cung Tuế Hân ở bên trong.

Cung Tuế Hân, nàng ngay từ đầu liền không cho là có thể lập, nếu bỏ qua thân phận nữ nhân của Cung Tuế Hân thì cũng không thể, vì lập phu là tính toán đến chuyện tương lai có thể sinh thái tử, các nàng hai người đều là nữ nếu sinh ra được cái gì thì mới quái đản, quan trọng hơn nữa là thân phận của Cung Tuế Hân, nếu không biết Cung Tuế Hân có thân phận là Đoàn gia gia chủ thì xem như chỉ là phận hàn vi, ngay cả gia cảnh bình thường cũng còn không thể đạt tới, đại thân tất nhiên sẽ không cho phép chuyện này. Hơn nữa nhắc đến Cung Tuế Hân thì lại càng thêm phức tạp. Cho nên ngay từ đầu Nguyên Mẫn cũng không tính toán việc sẽ đem Cung Tuế Hân tính đến việc gả vờ kết hôn. Còn nếu lập phu thực sự thì có sự tồn tại của Cung Tuế Hân cũng thực rất xấu hổ, Nguyên Mẫn dù không suy nghĩ nhưng Cung Tuế Hân tuyệt đối sẽ suy nghĩ.

“Tiểu Tuế a, ngươi không nghĩ tới việc sau này sẽ rời khỏi cung sao?” Trần Tiểu Diễm hỏi, nàng vốn muốn gọi thẳng tên Cung Tuế Hân, nhưng xưng Cung Tuế Hân là Cung đại nhân lại thấy không được tự nhiên, cũng không thể trách nàng, ai bảo Cung Tuế Hân từ đầu cũng không phân biệt người trên kẻ dưới.

Nàng đều cảm thấy Cung Tuế Hân tiền đồ quả thật xa vời, nói như thế nào đi nữa cũng không thể làm nam sủng cả đời được. Tuy rằng không phải đến lúc tuổi già mới phát sinh vấn đề, nhưng nói ngắn gọn là nam sủng vẫn không có chính đạo, vẫn là thừa lúc hiện tại được sủng ái, sau này nếu tới lúc không còn được cung chủ mà bị đá ra khỏi hoàng cung thì cái gì cũng đều không có. Tuy nàng hiện tại cho đến giờ dù nàng có suy nghĩ cẩn thận mấy cũng vẫn không hiểu Hoàng thượng rốt cuộc coi trọng Cung Tuế Hân ở điểm nào đây?

“Về sau? Rời cung, cái này...” Vấn đề này lại khiến Cung Tuế Hân thấy khó khăn, nàng không nghĩ tới có thể ở hoàng cung cả đời, dù sao làm gì cũng không được tự nhiên, nhưng nếu rời khỏi cung thì sẽ không được nhìn thấy Hoàng thượng nữa, điều này ... rốt cuộc như thế nào mới đúng đây? Cung Tuế Hân trong lòng lại không suy nghĩ ra được lý do, lần đầu tiên, nàng cảm thấy được đây là một vấn đề khó khăn không giải thích được đối với bản thân nàng.

Ở Hoàng cung ngày ngốc mười sáu năm, mỗi ngày đều hầu hạ người khác, bản thân Trần Tiểu Diễm cũng không ngoại lệ. Trần Tiểu Diễm thấy bộ dáng khó xử của Cung Tuế Hân, liền biết hẳn chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, chẳng lẽ hẳn đối với Hoàng thượng thực sự có cảm tình? Trong hoàng cung này làm sao lại tồn tại loại tình cảm như thế chứ? Cung Tuế Hân tại sao lại không rõ đạo lý này...

“Ngươi cũng đừng như vậy động tâm tư, tuy rằng Hoàng thượng bộ dạng thực sự rất xinh đẹp, nhưng Hoàng thượng không phải là người có thể nghĩ muốn là muốn được, đừng nói chúng ta xuất thân không tốt, dù có xuất thân tốt ngươi cũng không có được cơ hội đó, ngươi nhìn lại mình xem, ngươi lấy cái gì để hấp dẫn Hoàng thượng chứ? Hoàng thượng hiện tại sủng hạnh ngươi bất quá coi như là đồ mới mẻ, sau khi thấy chán thì sẽ bỏ rơi ngươi...”

“Hoàng thượng sẽ không như vậy...” Cung Tuế Hân nói có phần ngượng ép, Cung Tuế Hân lúc này mới nhớ tới Hoàng thượng chưa bao giờ nói thích nàng, đối với người khác thì có thể có vẻ mặt ôn hòa, còn đối với nàng lại thường xuyên rất phát cáu với nàng, chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự chỉ coi nàng là món đồ chơi mới mẻ sao? Cung Tuế Hân nghe lại có chút cảm nhận được, nhưng nàng hiện tại lại không thể nào biện bạch được ý kiến của Tiểu Diễm là sai.

“Sẽ không thế nào? Người tin Hoàng thượng thật lòng với người sao? Ta cho người biết một sự thật...” Trần Tiểu Diễm nhìn bốn bề xung quanh vắng lặng mới dám tiếp tục “Người đừng nói cho người khác biết đấy, nếu không sẽ chết... Hoàng thượng trước kia chính là có vị hôn phu, vị hôn phu của Hoàng thượng đừng nói là có bộ dạng tuấn tu nha, mà đem tất cả nam nhân ra so với y cũng không bằng. Người thấy Diệp thị lang bộ dáng tuấn nỷ như vậy nhưng hẳn so với Diệp thị lang còn có vài phần hoàn hảo hơn, hơn nữa so với Diệp thị lang còn có tài năng hơn, mà khí chất vô cùng tao nhã, đứng bên cạnh Hoàng thượng quả thực chính là trời sinh một đôi, rốt cuộc là vẫn chưa tìm ra người nam nhân nào đứng cạnh Hoàng thượng lại xứng đôi hơn hẳn. Bọn họ vốn là thanh mai trúc mã, cảm tình tốt lắm, khi đó Hoàng thượng không muốn lấy chồng, thật ra trước đó Tiên đế đối với Tĩnh đại nhân không có tình cảm tốt lắm vì vậy không muốn Hoàng thượng lấy hắn, nhưng Hoàng thượng đã nói, trừ bỏ đại nhân ra cũng không muốn lấy ai, vì vậy Tiên đế mới đồng ý hôn sự. Người nói xem người nam nhân vĩ đại như vậy, Hoàng thượng tại sao có thể thích người?” Trần Tiểu Diễm nói xong còn không quên nhìn lại bốn phía. Bất quá Trần Tiểu Diễm đối với tình địch của nam sủng thật sự là có vài phần thâm mến, nói đến Tĩnh Dịch ánh mắt nàng còn lóe lên vài tia sáng.

Cung Tuế Hàn nghe được trong lòng lại ứa ra một loại cảm giác kì lạ, so với Diệp Dân còn hoàn hảo hơn, so với Diệp Dân tài hơn, tốt hơn... kỳ thật Cung Tuế Hàn tưởng tượng không ra, trên đời có nam nhân lợi hại như vậy sao? Hơn nữa quan trọng là, Hoàng thượng thực sự thích hắn, lại là thanh mai trúc mã, lại so với mình quen biết lâu hơn. Cung Tuế Hàn càng nghĩ càng cảm thấy không vui, sắc mặt đã bắt đầu lo lắng. Hoàng thượng như thế nào cũng không thấy hối hận đâu?

“Hắn lợi hại như vậy... vậy hiện giờ ở đâu?” Cung Tuế Hàn trong trí nhớ dường như có nhớ qua Lâm Trọng Văn từng đề cập qua người này, tựa hồ bị Hoàng thượng giết, lúc ấy nàng một chút cũng không tin đây là sự thật.

“Haizz! Thực sự không nghĩ ra, hắn tuy là hoàng phu, nhưng hẳn tốt với Hoàng thượng như vậy vì sao lại mưu phản? Ta như thế nào cũng nghĩ không ra, bởi vì mưu phản nên mới bị Hoàng thượng tịch biên tài sản, giết kẻ phạm tội?”

“Giết? Thật sự giết? Người không phải nói là có cảm tình tốt lắm sao? Sao cứ như vậy mà giết?” Cung Tuế Hàn cảm giác đại não mình bị một con chân động lớn, trong lòng nàng lại có chút bất an.

“Ta cảm thấy Hoàng thượng thật là người lạnh lùng, người nói mưu phản liền ban tử tội, nhưng ít nhất cũng phải điều tra rõ ràng một chút rồi hãy giết, Hoàng thượng không hề thăm tra mà thẳng tay giết, cứ như vậy mà đối đãi với tình nhân đã lớn cùng mình như vậy, đây không phải nữ nhân bình thường nào cũng có thể làm được a!” Khi nói điều này, âm thanh của Tiểu Diễm cực kỳ nhỏ, chuyện này vốn không thể nói lung tung, nếu không hy vọng Cung Tuế Hàn rời đi, nàng mới không dám nói, mà bị người khác nghe thấy thì chết một vạn phần thì cũng không xử hết tội của nàng.

“Người nói vậy, Hoàng thượng không phải người như thế, nhất định là nam nhân kia thực sự làm chuyện có lỗi với Hoàng thượng, Hoàng thượng mới giết hắn...” Cung Tuế Hàn cảm xúc hiển nhiên có chút kích động, dù đây là lần thứ hai nàng nghe người khác nói Hoàng thượng không tốt.

Trần Tiểu Diễm thấy Cung Tuế Hàn khẩn trương la làng liền che miệng Cung Tuế Hàn lại, chết tiệt, nói ra điều bí mật này còn không phải vì hắn? Như thế nào lại còn gây ồn ào, bộ muốn đem mình hại chết mới chịu sao?

“Được rồi, ta sợ người, người yêu thì cứ yêu đi, ta mặc kệ người, đến lúc đó đừng có chạy đến mà khóc cho ta xem là được, mà đừng nói Tĩnh đại nhân chết thì đến lượt người, dù sao cũng còn Độc cô tướng quân, Độc cô tướng quân cũng theo đuổi Hoàng thượng rất nhiều năm, người ta anh tuấn uy vũ như vậy người có đến xách giày cho người ta còn không được!” Hào tâm của ta người không nhận, ta cho người tức chết! Trần Tiểu Diễm tức giận nghĩ đến.

Tuy rằng không nghe Trần Tiểu Diễm nói nữa, nhưng Cung Tuế Hàn trong tâm thật lâu cũng không bình tĩnh được, hơn nữa lo lắng đến cơm cũng không muốn ăn. Đối với Cung Tuế Hàn từ trước đến nay đây là lần đầu tiên nàng không muốn ăn cơm, đúng là chuyện đại sự a.

Sinh nhật Nguyên Mẫn còn không đến năm ngày, Độc cô giới lúc này rời kinh ba năm rồi cuộc cũng trở về, mà tất nhiên Cung Tuế Hàn lại không hề chuẩn bị tâm lý đối với điều này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Suy Nghĩ Khó Nói

“Độc Cô Giới lần này trở về, chỉ sợ là... muốn việc kia...” Ngôn Thác nằm ở nhà dưỡng thương, tính tình vẫn một chút không thay đổi.

Nguyên Mẫn liếc Ngôn Thác “Độc Cô Giới vốn không nên trở về, trăm giao nhiệm vụ tuy đã hoàn thành, nhưng trăm vẫn còn nhiệm vụ khác cho hắn” Nàng đối với việc Độc Cô Giới tự tiện tời khỏi cương vị công tác, cũng không có nhiều hờn giận.

Độc Cô Giới trong tay có hai mươi vạn quân, mấy năm nay ở biên cương lại vô cùng yên ổn, có thể nói ở phương diện này lại rất có thực lực, sau này có khước trương thì có thể kết hợp cùng quân đội với Lâm Trọng Khang. Lâm Trọng Khang trong tay cũng có hai mươi vạn đại quân, nhưng nàng vẫn rất lo lắng đối với Lâm Trọng Khang. Vốn có mười tám vạn quân của Hoắc gia trong tay nhưng sau vụ việc Hoắc Đạt tự tiện hành động và bị trục xuất nên Hoắc Đạt mới chủ động giao mười tám vạn quân của hắn để đổi lấy một mạng của hắn. Mười tám vạn quân, trong đó có tám vạn là Hộ thành quân. Mà

Nguyên Mẫn trong đó lại đem mười vạn quân giao cho Lý Khiếu, Lý Khiếu cũng là do năm đó phản đối lập tử mới chủ động chịu tước bỏ quân quyền, nhưng bây giờ một lần nữa lại sử dụng Lý Khiếu, làm cho Nguyên Mẫn nằng không ít suy nghĩ.

Lý Khiếu không phải dễ dàng như vậy mà chịu quy phục người khác, tuy rằng Lý Khiếu đối với Nguyên Cương trung thành và tận tâm nhưng Nguyên Mẫn muốn hàng phục hẳn thì không dễ dàng. Lý Khiếu tính khí cố chấp và cao ngạo, nên thực sự làm cho Nguyên Mẫn rất nhọc lòng. Nguyên Mẫn cũng biết Lý Khiếu là người không phải ai nói thì liền có thể nghe theo, nhất là đối với nàng, vì vậy nàng mới không ra mặt mà để cho Tiêu Thường ra mặt lôi kéo.

Tiêu Thường và Lý Khiếu nguyên là đồng hương, hơn nữa ban đầu giao tình cũng vô cùng tốt, chính là mấy năm nay bất đồng, không phân vì mưu, nhưng Tiêu Thường quả thật rất hiểu rõ Lý Khiếu. Một người hiểu biết người khác cũng là điều vô cùng có lợi, nên Lý Khiếu không có lý do lại không nghe lời.

Nguyên Mẫn đem tám vạn Hộ thành quân và ba vạn Hòa quân cho Lý Khiếu, Cẩm quân cho Niên Chính. Lý Khiếu lúc này có mười ba vạn quân, Nguyên Mẫn đã tính toán muốn đào tạo tất cả thành hòa quân, mục đích sau này chính là đối phó Đoạn gia.

Nguyên Mẫn đối với bàn cờ này tính toán đã rất lâu rồi, Đoạn gia đối với gia chủ rất coi trọng, mà gia chủ chỉ mới vừa có tin tức, Đoạn gia bắt đầu rục rịch, toàn bộ gia tộc cũng không như trước mà an phận. Nguyên Mẫn nghĩ vậy, đột nhiên khoe miệng cười lên, cười đến dị thường quý dị, có lẽ lưu lại Cung Tuế Hàn lúc này vẫn là một lợi thế, Đoạn gia lại vô cùng coi trọng gia chủ, nhưng gia chủ lại ở trong tay nàng.

Ngôn Thác thấy Nguyên Mẫn cười có vài phần quý dị, lại khiến hắn sồn da gà, hắn sợ nhất chính là Nguyên Mẫn lúc này, bởi vì Nguyên Mẫn lúc này tựa hồ mất hết tính người, lúc nàng giết Tĩnh Dịch cũng như vậy mà cười.

“Hoàng thượng tại sao lại cười?” Ngôn Thác hỏi có chút cẩn thận, Độc Cô Giới trở về, Nguyên Mẫn vốn phải mất hứng chứ?

“Không có việc gì, trầm vừa rồi có chút thất thần! Độc Cô Giới trở về sẽ trở về, trở về cũng phí công!” Nguyên Mẫn từ trước đến nay không hề coi Độc Cô Giới quan trọng, bởi vì giống như Triệu Thanh nói, Độc Cô Giới rất nhi nữ tình trường, điều này cũng không phải là người có phẩm chất để làm chuyện đại sự, hắn trở về bất quá là muốn lấy lòng nàng. Nhưng nản tất nhiên cũng không nhận tình cảm này, Nguyên Mẫn đối với người khác trong vấn đề tình cảm đều rất lạnh lùng.

Độc Cô Giới trở về lần này đúng là rất vui lòng, hắn đối với chuyện tình cảm yêu đương cũng rất quan trọng, nhưng Nguyên Mẫn đã sai chính là không coi Độc Cô Giới có tầm quan trọng, tương lai sau này nàng cũng sẽ không ngờ rằng Độc Cô Giới lại trở thành nỗi si nục lớn nhất đối với nàng.

Ngôn Thác không khỏi thay Độc Cô Giới thờ dài, ai không yêu lại đi yêu thương nữ nhân như Hoàng thượng, nữ nhân này nói gì thì cũng đều rất vô tình, hắn ngần ngại xa xôi trở về muốn làm nàng vui, nàng không nhận còn chưa tính, mà nói ra lời nào cũng lạnh lùng, khiến người khác cảm thấy mất mát thay Độc Cô Giới. Thật không biết nữ nhân này tốt ở điểm nào, chỉ được cái là làm Hoàng đế là tốt nhất!

Nguyên Mẫn trong lòng cũng có phần yên tâm đối với Độc Cô Giới, cho nên nàng mới yên tâm đem hai mươi vạn đại quân để Độc Cô Giới nắm trong tay.

**

Hai ngày nay, tuy Nguyên Mẫn có chút vô tâm nhưng nàng cũng nhìn ra Cung Tuế Hàn thực sự có tâm sự, hơn nữa tâm sự này dường như không nhỏ, Cung Tuế Hàn thờ dài số lần thật không ít, làm cho Nguyên Mẫn không thể không hỏi thẳng.

“Cung Tuế Hàn, ngươi đang tức giận điều gì?” Nguyên Mẫn hiếm khi lại chủ động quan tâm ai, nhưng cũng không khiến Cung Tuế Hàn vui vẻ lên được.

“Rất nhiều, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra.” Cung Tuế Hàn uể oải nói, điều quan trọng là hiện tại nàng không có sự tự tin, giống như khi lâm trận, ý chút chiến đấu một chút cũng không có.

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa” Cung Tuế Hàn từ trước đến nay nếu cảm thấy suy nghĩ chuyện gì quá khó khăn thì sẽ liền bỏ cuộc không thèm nghĩ nữa, nhưng lúc này nàng lại có sự tình gì mà nghĩ mãi không ra đây? Điều này thật không giống với tính cách bình thường của Cung Tuế Hàn.

“Ta cũng không muốn nghĩ, nhưng khi nhắm mắt lại sẽ không tự chủ được mà suy nghĩ đến, người nhìn xem ta ăn không ngon ngủ không yên, đều gây hết rồi” Cung Tuế Hàn vừa nói vừa hướng đến trước mặt Nguyên Mẫn, làm cho nàng nhìn thấy để chứng minh mình nói không sai, đúng là có chút gầy, cảm có chút nhợt, nhưng chỉ mới ba bốn ngày có muốn gầy cũng không nhanh như vậy.

Ngược lại Nguyên Mẫn nhìn cũng không thấy có chỗ nào gầy, bất quá mắt có quầng thâm một chút, xem ra đúng là ngủ không ngon, nhưng Cung Tuế Hàn so với nàng ngủ không ngon thì nàng ngủ không ngon còn nhiều hơn, đúng là có cuộc sống làm cho người ta hăm mộ mà, Nguyên Mẫn nghĩ vậy nên thấy chuyện của Cung Tuế Hàn so với mình thì đúng là khác biệt.

“Vậy ngươi suy nghĩ cái gì?” Nguyên Mẫn cao hứng hỏi, nàng cũng không muốn tin Cung Tuế Hàn lại có chuyện suy nghĩ không thông.

“Rất nhiều a, ví như về sau muốn hay không rời khỏi cung, Hoàng thượng có thích ta không? Về sau phải lo liệu làm sao... Còn chuyện gần đây nhất chính là sắp tới sinh nhật Hoàng thượng rồi ta lại không biết phải tặng lễ vật gì, Hoàng thượng dường như cái gì cũng không thiếu...” Cung Tuế Hàn lần này thực sự nghĩ đến rất nhiều, một mớ đầu chấm hỏi cũng không có đáp án...

Nguyên Mẫn sùng sốt, chuyện tương lai, nàng từ trước đến giờ đều có kế hoạch rất tốt, nhưng chỉ duy nhất là không đem Cung Tuế Hàn đưa vào kế hoạch của nàng, có lẽ trong tiềm thức nàng cũng không biết là có thể cùng với Cung Tuế Hàn lâu dài hay không. Nhưng vừa nghĩ tới Cung Tuế Hàn có

thế rồi đi trong lòng nàng thấy không thoải mái, nàng có thể cả đời dưỡng nam sủng nhưng Cung Tuế Hàn sẽ không nguyện ý mà cả đời làm nam sủng. Đừng nhìn Cung Tuế Hàn bộ dáng không có tính toán gì, nhưng Cung Tuế Hàn căn bản cũng không coi hoàng cung là nhà, dù sao đối với nàng nhà chính là Tuyên Hòa huyện, những gì Cung Tuế Hàn vừa nói cũng cho thấy ý định của nàng là không muốn cả đời ở lại hoàng cung.

Chính xác, Cung Tuế Hàn cho dù có cùng Nguyên Mẫn thân mật, nhưng trong nội tâm của nàng luôn nhận thức được, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ muốn kết thân với Hoàng đế. Nàng thích cuộc sống của tiểu dân, nàng thích cuộc sống náo nhiệt của dân chúng, tuy nàng ở hoàng cung có người hầu kẻ hạ, lúc đầu đến đây nàng cũng chỉ muốn kiếm chút tiền sau đó sẽ trở về nhà, nhưng nàng lại không nghĩ tới chuyện trong hoàng cung lại có Nguyên Mẫn, mà nàng thích Nguyên Mẫn cho nên bắt đầu liền thấy khó xử...

Đối với Nguyên Mẫn, nàng cũng suy nghĩ, nàng thích Cung Tuế Hàn sao? Nếu không thích nàng sẽ không lưu lại Cung Tuế Hàn, nhưng cái thích này dường như đã vượt qua đối với việc thích một sủng vật. Trong lòng Nguyên Mẫn bắt đầu vì Cung Tuế Hàn suy nghĩ có chút hao tổn tinh thần, Cung Tuế Hàn bây giờ không có thân phận như trước, vì nàng là Đoạn gia gia chủ cho nên mới không thể làm cho mình mà thư thái nghĩ đến đối với nàng giống như nuôi dưỡng sủng vật được.

Nàng lưu lại Cung Tuế Hàn ở Hoàng cung thì có gì khó khăn đâu? Nhưng mười năm sau hay hai mươi năm sau nữa Cung Tuế Hàn có thể như thế này nữa không? Hoàng cung là một nơi như thế nào chẳng lẽ bản thân nàng còn không rõ ràng.

Cung Tuế Hàn phiền nhiễu như muốn lây bệnh qua cho Nguyên Mẫn. Người ta thường nói, nếu có một người buồn phiền hoặc gặp khó khăn mà có thêm một người thì sẽ giảm phân nửa, trên thực tế chính là lại có thêm một phần buồn phiền mà thôi.

“Hoàng thượng, người thích các gì?” Cung Tuế Hàn ngượng ép hỏi, Hoàng thượng nếu thích thì bản thân nàng chắc chắn cũng mua không nổi.

“Trẫm không thích gì cả, người đừng làm cho trẫm lo lắng là tốt rồi” Thiên hạ có gì mà bản thân mình không có đâu. Cung Tuế Hàn suy nghĩ về lễ vật quá đề làm gì?

“Có ai mà lại không thích cái gì chứ? Mỗi người đều có, chẳng hạn như ta nè, ta thích rất nhiều thứ, như thích bánh mì, vàng, gạo, dạ mình châu nè...” Nguyên Mẫn nghe vậy cũng cười nhẹ, thật đúng là rất nhiều, Cung Tuế Hàn, người cho là ai cũng giống như người sao?

“Những thứ người thích, trẫm đều có, nếu vậy lần sau sinh nhật người trẫm tặng cho người nhiều thứ khác nữa!” Trẫm trước mắt thích cái gì à, chính là đứa ngọc người. Chính là thích, chứ không phải yêu!

“A, nếu như vậy thật là xấu hổ lắm! Cứ tặng những thứ ta nói là được, làm người không nên có lòng tham!” Cung Tuế Hàn nói ra thật vui vẻ.

“Được, tặng giống ý người nói!” Cũng đúng, bây giờ nói, về sau cũng không nhớ rõ là muốn gì đâu! Bất quá nàng cũng không lo lắng, Cung Tuế Hàn cho dù có nhớ thì sau này có thể sẽ lòi ra một đồng thứ thích khác nữa.

“A!” Cung Tuế Hàn sùng sốt, người ta chỉ là có ý tứ từ chối một chút chứ không phải là thực sự không cần.

“Có gì không đúng sao?” Nguyên Mẫn thay về mặt hỏi hận muốn chết của Cung Tuế Hàn cũng hiểu là nàng đang muốn yêu cầu thêm, nhưng sau đó tâm tình cũng tốt hơn.

“Không có... Không có” Cung Tuế Hàn tất nhiên lúc này thấy xấu hổ, nhưng nàng hận chết là vừa rồi thật lỡ miệng nói không có. Bởi vậy mới nói cuộc sống của tiểu dân không phải hoàng đế đại nhân có thể hiểu được, nhất là Cung Tuế Hàn, tuy ngoài miệng nói không cần nhưng tay đã muốn tiếp nhận, cái này đúng là điển hình lễ nghi khách sáo của dân gian.

Cung Tuế Hàn tất nhiên đã quên, bản thân nàng vốn muốn đưa lễ vật cho Hoàng đế đại nhân, nhưng bây giờ lại đổi ngược lại là Hoàng đế đại nhân đưa lễ vật cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ghen

“Hoàng thượng, Độc Cô tướng quân đang ở bên ngoài chờ, Hoàng thượng có triệu kiến không?” Đặng La hỏi

“Hắn, không phải ngày mai hắn mới đến kinh thành sao?” Nguyên Mẫn nhíu mày hỏi, không phải nàng không muốn gặp Độc Cô Giới nhưng Độc Cô Giới lúc này trở về, thật sự là làm nàng mơ hồ bất an.

“Tướng quân đúng là người thật có lòng, vì sớm muốn gặp Hoàng thượng nên mới tranh thủ ngày đêm trở về...”

“Đặng La!” Nguyên Mẫn thấp giọng cảnh cáo, Đặng La ở bên cạnh hầu hạ lâu như vậy lại còn không hiểu biết tính khí nàng, thật là đáng chết!

“Nô tài lắm miệng. Nô tài đáng chết!” Đặng La quỳ xuống, sau đó hung hăng đánh bản thân mình một cái tát, tại sao nàng lại quên mất Hoàng thượng không thích người khác ở trước mặt nàng lắm miệng. Nàng còn nghĩ rằng, sau khi Tĩnh Dịch chết thì Hoàng thượng sẽ lập Độc Cô Giới làm hoàng phu, xem ra lại không phải như thế. Đặng La mỗi ngày đều phỏng đoán tâm tư của Nguyên Mẫn, nhưng lại không thể nào biết rõ được Nguyên Mẫn hiện tại suy nghĩ cái gì.

Nguyên Mẫn thực sự không thích bất cứ kẻ nào ở trước mặt nàng mà nói tốt hoặc nói xấu cho ai, hạ nhân như thế lại đi nói thị phi, tự tiện phỏng đoán cả chuyện của mình.

“Không được có lần sau, biết không?” Đặng La tuy rằng không có gì không tốt, nhưng đơn giản cũng chỉ là cầu nô tài, đôi khi nàng cũng cần đến. Đừng nhìn Đặng La ra vẻ sợ chết, kì thật võ công của nàng lại rất khá, so với thái giám bình thường sợ còn cao hơn, đúng là người ở bên cạnh Nguyên Mẫn ít ai bình thường. Thái giám tổng cộng có chín người, mà Đặng La lại đứng đầu, mỗi người đều mang một tuyệt kỹ, cho nên muốn giết Nguyên Mẫn cũng vô cùng khó khăn, trừ đi đại nội cao thủ, muốn hành thích nàng cũng thật là khó.

“Nô tài hiểu rõ, nô tài hiểu rõ...” Đặng La cẩn thận nói không ngừng!

Nguyên Mẫn gợn tay chặn lại “Đủ rồi, người đi xuống đi, truyền Độc Cô Giới vào!”

“Sở nhi, đã lâu không gặp!” Độc Cô Giới ánh mắt vô cùng ngỡ ngàng nhìn ngắm Nguyên Mẫn, đã ba năm rồi xa kinh thành, lúc ấy nàng mới mười sáu tuổi, khi đó trong đôi mắt nàng còn có vài phần trẻ con cùng trúc trắc, mà hiện tại nàng đứng trước mặt hắn, trong đôi mắt đã muốn sâu thẳm không nhìn thấy đáy. Sở nhi là người có trí tuệ phi phàm, xem ra đã trưởng thành rất nhiều, đã muốn không quen thuộc với mình như xưa nữa, nhưng lúc này nàng lại tỏa ra được sự xinh đẹp cao quý và cả ngạo khí trí tuệ, hào quang này khiến hắn nhìn thấy như bị lóa cả mắt.

“Độc Cô, tại sao lại đột ngột trở về như vậy?” Nguyên Mẫn hỏi thật rất nhu nhả, làm một điệu bộ giống như nữ nhân bình thường trông thấy đại ca trở về, trong giọng nói lại có vài phần kinh ngạc. Kỳ thật là trong lòng nàng không hề giận, nhưng tên Sở nhi hiện tại Độc Cô Giới cũng không nên gọi, hiện tại nàng là Hoàng đế, không phải công chúa, Độc Cô Giới xưng hô như thế cũng không thích hợp cho lắm.

Thật ra chỉ có Độc Cô Giới và Tĩnh Dịch mới ngoại lệ gọi ngoại danh của Nguyên Mẫn như thế. Cho dù hiện tại Nguyên Mẫn làm hoàng đế nếu cứ xưng hô như vậy cũng biết rõ là không thích hợp, nhưng đối với Độc Cô Giới hắn vẫn muốn như trước đây đối với Nguyên Mẫn là một công chúa mà cung chiều, vì vậy Nguyên Mẫn hiện tại đối với Độc Cô Giới thái độ tuy có khác biệt nhưng nàng phần lớn cũng rất mềm mại. Bởi vì Độc Cô Giới thuộc loại thích mềm chứ không thích cứng, muốn làm cho Độc Cô Giới nghe lời thì nhất định phải hảo hảo trấn an, Nguyên Mẫn đối với điều này rất là rõ ràng.

Nguyên Mẫn đối với chuyện gì cũng đều tính toán rất kỹ, huống hồ người này đang nắm trong tay hai mươi vạn đại quân. Mọi chuyện đối với nàng mà nói, cũng đều đã được tính toán lâu dài.

Nguyên Mẫn nụ cười thoáng hiện ra.

Nguyên Mẫn cười đúng là tuyệt mỹ dung nhan, Độc Cô Giới có chút giật mình, nhìn thì giống như Nguyên Mẫn của ba năm trước đây, nhưng hắn biết rõ, Nguyên Mẫn của lúc này cũng không phải giống như ba năm trước đây mà tồn tại, dù sao Sở nhi cũng là người rất thông minh, ngồi ở vị trí đế vương càng khiến nàng sớm chừng chạc hơn, nhưng tốc độ trưởng thành này cũng thật kinh người đi! Nguyên Mẫn rút cuộc cũng nắm cân câu, coi mình là thịt bò, để mình nguyện mà mắc câu dây này. Nhưng thời gian trước cả cân câu nàng cũng lấy không xong, nhưng hiện tại thì lại rất thuận phục mà nắm giữ. Hắn cũng từ miệng của một đám hạ nhân nghe được những chiến tích của nàng, có thể nói nàng ở vị trí đế vương cũng dần thành thực rồi. Cho dù Độc Cô Giới biết Nguyên Mẫn đối với mình có phần dụ dỗ nhưng lại có ý khác, nhưng Độc Cô Giới tất nhiên vẫn thích được hưởng thụ cảm giác này.

“Sở nhi, chẳng lẽ còn không hiểu ý ta sao?” Độc Cô Giới ánh mắt chăm chăm nhìn Nguyên Mẫn nói, Độc Cô Giới không cần Nguyên Mẫn có mưu kế như thế nào với mình, nhưng trong mắt hắn luôn có Nguyên Mẫn.

Sở Nhi không thích mình, Độc Cô Giới đã sớm biết, chính vì vậy hắn mới ngày một trở nên cường đại, phải làm cho Nguyên Mẫn nhìn thẳng vào hắn, dù có thể không thích nhưng cũng tuyệt đối không thể đem hắn mà so sánh với người bình thường vô dụng được. Trước kia Sở nhi thích Tĩnh Dịch, mặc dù hắn không cam lòng, nhưng hắn vẫn nhận thức được, dù sao Tĩnh Dịch so với hắn nàng nhận thức sớm hơn. Lúc đó nàng luôn lạnh lùng với hắn, hắn cũng chỉ biết tận lực làm tốt công đạo của mình cho nàng, để cho mọi chuyện êm ái vắng lặng xuống. Nhưng hiện tại Tĩnh Dịch đã chết, hắn vừa vắng lặng xuống thì tâm lại bắt đầu xôn xao, lần này trở về là không có địch thủ, tất nhiên hắn phải nắm bắt được thời cơ!

“Độc Cô đặc biệt trở về chúc mừng sinh nhật trăm sao? Trăm thật là cao hứng!” Nguyên Mẫn mỉm cười, cười đến khuynh quốc khuynh thành, tựa hồ rất vui vẻ, làm cho Độc Cô Giới tưởng thực, hơn nữa trong lòng hắn cũng hội thấy vui vẻ lên vì vậy đem hết mọi lời đồn đãi trên đường trở về tất cả đều bỏ qua một bên. Lúc trở về hắn nghe lời đồn đãi, Sở nhi nuôi nam sủng, làm cho hắn vốn vui vẻ trở về thì tâm tình cũng vì thế mà bị đè ép xuống.

“Sở nhi nếu vui vẻ, thì ta đi một chuyến trở về vất vả này đều thật đáng giá!” Độc Cô nói một lời chân thành tha thiết, nhưng Nguyên Mẫn lại bất vì sở động, Nguyên Mẫn trong lòng cười lạnh, người về không pháo để tiếp cận ta sao? Nếu người thật sự muốn thăm vui vẻ thì tốt nhất không nên trở về mới đúng!

“Đi đường chắc hẳn đã mệt mỏi rồi, thật vất vả cho Độc Cô, chuyện quan trọng có gì sau này hãy nói, Độc Cô lão phu nhân ở quý phủ chắc hẳn chờ đợi đã lâu, trăm làm sao lại chậm trễ để cho Độc Cô lão phu nhân gặp tổn từ cơ chứ? Độc Cô trước tiên vẫn nên về quý phủ nghỉ ngơi, ngày mốt yến hội các đại thần chắc hẳn muốn nhìn thấy uy phong lẫm lẫm của Độc Cô đại tướng quân, vì vậy người nên phải an dưỡng tốt tinh thần!” Nguyên Mẫn muốn đuổi khéo Độc Cô Giới đi, nàng bây giờ còn phải suy nghĩ vài đối sách, làm thế nào để ứng phó với mấy việc bức hôn của các đại thần, lần này Độc Cô Giới trở về, nhất định nàng cũng sẽ bị bức mà chết!

“Cũng tốt! Vất vả thần trước hết xin cáo lui!” Nguyên Mẫn đã nói công đạo như vậy, Độc Cô Giới cũng đành lui ra ngoài, hắn cũng đã chờ ba năm, bây giờ

cũng không nhất thời mà nóng lòng. Độc Cô Giới hành lễ rồi chuẩn bị rời đi.

“Hoàng thượng!” Cung Tuế Hàn vừa vọt tiến vào, nàng đã biết tặc Hoàng thượng lễ vật gì, Cung Tuế Hàn vui vẻ chạy vào, vừa đứng lúc Độc Cô Giới lui ra, hai người chạm nhau, nhưng Cung Tuế Hàn lại bị đẩy lùi về sau.

Độc Cô Giới hiển nhiên không tức giận, nhưng từ lúc nào lại xuất hiện một tên hấp tấp như vậy ở chỗ Nguyên Mẫn, Độc Cô Giới đánh giá Cung Tuế Hàn, dung mạo không sâu sắc, hơn nữa lại gầy yếu, không có gì đặc biệt, chính là rất tầm thường, duy nhất một điểm làm cho Độc Cô Giới chú ý đó là người này cười quá sáng lạn, nụ cười sáng lạn này đáng lẽ ra không nên xuất hiện ở hoàng cung. Bên người hoàng thượng khi nào lại xuất hiện người như vậy? Độc Cô Giới đột nhiên có phần buồn bực.

Cung Tuế Hàn theo mặt đất đứng lên, có chút bị đau, ở đâu tự dưng lại xuất hiện một nam hán như thế này? Nàng nhìn về phía người mình vừa chạm, hán rất cao, so với Lâm Trọng Văn còn cao hơn một chút, hơn nữa cảm giác thật dừng mãnh, người mặc áo giáp, vô cùng uy nghiêm, nhưng ngũ quan và vẻ mặt đều rất lạnh lùng, làm cho người ta không khỏi khuất phục, nhưng cũng khiến người ta không dám tiếp cận. Cung Tuế Hàn nhíu mày, cho tới bây giờ vẫn chưa hề nhìn thấy qua người này, dường như nàng có nghe qua loại này chắc hẳn là Đại tướng quân, nhưng nàng không thích, trực giác chính là không có cảm tình. Nói cũng kỳ lạ, Cung Tuế Hàn từ trước đến giờ gặp những đại nhân vật đều luôn luôn kính trọng, nhưng duy nhất lần đầu tiên gặp Độc Cô Giới nàng lại không thích, dù nàng cũng nhận ra Độc Cô Giới chính là đại nhân vật mà nàng hay so sánh.

Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn hành động hấp tấp như vậy cũng không hài lòng, dù nhắc bao nhiêu lần cũng không ghi nhớ, tuy nàng không vừa lòng nhưng nhìn thấy Cung Tuế Hàn bị văng ra thì trong lòng nàng lại thấy bất mãn Độc Cô Giới, nàng biết vừa rồi Độc Cô Giới vận nội công, nhưng Độc Cô Giới như thế nào lại không biết người vừa tới không có võ công?

Kỳ thật Độc Cô Giới vận công rất bình thường, là võ gia, thì đây đều thuộc phản xạ tự nhiên, không quan trọng là người đó có lực uy hiếp hay không, chỉ cần bất thành linh xuất hiện thì loại nội lực này sẽ tự động bộc phát ra. Nhưng Nguyên Mẫn chính là thấy đau lòng khi Cung Tuế Hàn xém bị rách da, nhưng trong tâm ý của nàng cũng kìm nén lại cảm xúc này xuống, coi như không để ý gì!

Tuy rằng bất mãn, nhưng nàng cũng không thể lên tiếng, nhưng thấy hai người không khí có chút kì lạ cũng liền lên tiếng phá vỡ “Độc cô, hẳn là thư tá bên người trẫm, Cung Tuế Hàn, có chút hấp tấp!” Nguyên Mẫn giải thích.

“Cung Tuế Hàn? Triệu Thanh đâu?” Độc Cô Giới trong lòng không hề giận, quả nhiên lời đồn đại là thật, nhưng trên mặt hắn vẫn bất động thanh sắc, chính là cẩn thận đánh giá Cung Tuế Hàn, tuyệt đối không thể! Nhất định không! Độc Cô Giới không tin, Nguyên Mẫn như thế nào lại dưỡng một nam sủng bình thường như thế.

Độc Cô? Đây chính là Đại tướng quân Độc Cô Giới mà Tiểu Diễm đã nói qua sao? Cung Tuế Hàn mặt mày nhăn lại, đáng giận, trong hoàng cung này rất ít người lợi hại như vậy, vậy mà nàng lại nhìn không ra hẳn là Độc Cô Giới. Rõ ràng là làm cho nàng bất ngờ đến độ không chớp mắt, đây là lần đầu tiên Cung Tuế Hàn mới nhận thức, nàng lúc này so với hắn thật rất tầm thường.

Nguyên Mẫn thấy Cung Tuế Hàn nhăn mặt, liền nghĩ đến Cung Tuế Hàn chắc đã bị thương, trong lòng có chút lo lắng, liền nghĩ muốn mau chút đuổi Độc Cô Giới đi khỏi.

“Độc Cô, trẫm có thư tá có gì không đúng sao?” Nguyên Mẫn thấy Độc Cô Giới còn đang đánh giá Cung Tuế Hàn, kì lạ là người bình thường cũng không quá phận mà chú ý đến Cung Tuế Hàn, Độc Cô Giới làm gì phải cẩn thận đánh giá? Hơn nữa nàng không hy vọng bất luận kẻ nào quá mức chú ý Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn là người rất tốt, nàng không muốn người khác phát hiện ra.

“Không, thần chỉ tò mò Triệu Thanh chạy đi đâu?” Độc Cô xác định Cung Tuế Hàn không có uy hiếp gì mới thu hồi tầm mắt.

“Nàng phạm phải chút sai lầm!” Nguyên Mẫn cảm thấy mình lại vô tình nhiều lời.

“Vậy... Sở nhi, ta về trước!” Độc Cô Giới sau đó liếc Cung Tuế Hàn một cái mới hướng đến Nguyên Mẫn nói.

Dù sao người cao cao tại thượng như hắn rất khó chú ý đến người bình thường như Cung Tuế Hàn.

Sau khi Độc Cô Giới không còn để ý đến Cung Tuế Hàn thì Nguyên Mẫn lại cảm giác nàng bị xung là Sở nhi khiến nàng thấy có chút bực mình, dù sao nàng cũng là Hoàng đế, gọi như thế thì quyền uy chẳng khác thì bị coi thường. Nàng thực sự không thích.

Sở nhi!? Hiển nhiên là ngoại hiệu của Hoàng thượng, Cung Tuế Hàn thấy có phần kinh động, gọi như vậy còn không thân mật sao? Thấy Hoàng thượng gật đầu đáp lại Độc Cô Giới, cũng không có phản bác, Cung Tuế Hàn lúc này mới cảm thấy hoàn cảnh này thực là đe dọa. Có thể thập phần xác định rõ một điều, Cung Tuế Hàn hiện tại vô cùng ghét Độc Cô Giới, đã cao ngạo không nói đi, lại đối với Hoàng thượng có ý đồ, quý cũng nhìn ra được như vậy.

Độc Cô Giới đi rồi, Cung Tuế Hàn vẫn còn đang ngẩn ngơ, Nguyên Mẫn đã gọi nàng vài lần, nhưng cũng không có phản ứng.

Thấy Cung Tuế Hàn sững sờ, Nguyên Mẫn nhíu mày, chẳng lẽ bị thương, nàng đi đến trước mặt Cung Tuế Hàn, xác định trên người nàng không bị thương mới yên tâm.

“Cung Tuế Hàn, ngươi đang phát ngốc cái gì vậy?” Nguyên Mẫn phóng to âm lượng, bộ dáng thực nữ điệu dàng vừa rồi cũng không tồn tại nữa, nhiều hơn chính là nữ nhân giương nanh múa vuốt, tuy nhiên cảm xúc của nàng cũng rất chân thật.

“Hoàng thượng, ta có thể gọi tên người không?” Cung Tuế Hàn đột nhiên nói ra lời vô cùng đại nghịch bất đạo, làm cho Nguyên Mẫn lúc này thật kinh

ngạc.

Tên của nàng của Liên Vân phi còn không biết, mà nếu có biết cũng không ai dám kêu qua, bởi vì ai cũng biết rõ, tên của Hoàng đế từ trước đến nay đều là tối kỵ.

Cung Tuế Hàn hậu tri bất giác đề cập đến vấn đề nghiêm trọng này lại vô cùng chột dạ ” Liền... về sau.. cũng gọi..” Cung Tuế Hàn nói âm thanh càng lúc càng nhỏ.

Cung Tuế Hàn có chút ngượng ngùng, bộ dáng cũng có chút cẩn thận và vô cùng chờ đợi, làm cho Nguyên Mẫn ý thức được, Cung Tuế Hàn lần này là đang ghen sao? Nhưng Cung Tuế Hàn làm sao biết được sự tồn tại của Độc Cô Giới?

Nếu là những người khác, sợ là đã sớm bị đem ra ngoài chém, nhưng lúc này lại là hoàn cảnh khác.

Từ lúc đăng cơ đến nay, hầu hết bất cứ người nào cũng biết nàng gọi là Nguyên Mẫn, dù biết tên thật nhưng cũng không ai dám gọi, cho dù là Tĩnh Dịch cũng rất ít gọi tên nàng, chỉ là kêu theo phong hào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lễ Vật

Nguyên Mẫn vén vài sợi tóc trên trán Cung Tuế Hàn, nàng biết vừa rồi Độc Cô Giới trong mắt thể hiện sự khinh thường khi nhìn thấy Cung Tuế Hàn bình thường vô dụng như thế này. Nhưng Độc Cô Giới vĩnh viễn không biết, Cung Tuế Hàn hiện tại giống như chim non, rồi sẽ có một ngày nàng sẽ giương cao cánh bay cao... có lẽ, nếu đến ngày đó, bản thân nàng có thể hạ quyết tâm giết Cung Tuế Hàn. Nhưng nàng cũng hy vọng ngày đó sẽ không bao giờ đến, Nguyên Mẫn tình nguyện nếu Cung Tuế Hàn có thể mãi mãi bình thường như thế thì thật tốt biết bao.

“Hoàng Thượng...” Cung Tuế Hàn thấy vẻ mặt Nguyên Mẫn phức tạp nhìn mình, nàng nghĩ đến có lẽ Hoàng thượng không muốn, liền cảm thấy mất mát dòi tâm mắt, nàng làm gì có tư cách mà yêu cầu như thế cơ chứ? Hoàng thượng cho tới bây giờ đều chưa nói qua là nàng thích mình.

“Hân Nhục! Là tên chữ của Trẫm. Phụ Hoàng khi thấy Trẫm vừa mới đọc sách đã thủ bút tên này, sau đó phụ hoàng cảm thấy không được khí phách nên cũng không kêu, trẫm lúc ấy cũng thấy rất vui” Tên này, cả Liên Vân phi và Tĩnh Dịch cũng không biết, phụ hoàng lúc ấy thủ tên cũng hướng đến mình là nữ nhân, chứ không phải về sau là hoàng đế. Hơn nữa ở hoàng cung gọi thẳng đích danh của Hoàng đế như vậy thật không tốt, dù sao nếu không cẩn thận để người khác nghe thấy cũng gặp phiền toái. Như thế nào đi nữa cũng sẽ gây ra rối loạn quy củ trong cung.

“Hân, nghĩa là vui mừng hân hoan sao?” Cung Tuế Hàn ánh mắt chợt lóe lên, ức chế không được nhếch môi cười, còn cười cực kỳ hưng phấn, khuôn mặt lại trở nên vô cùng trẻ con.

Nguyên Mẫn gật đầu, nhìn thấy Cung Tuế Hàn bộ dáng cao hứng như vậy, trong lòng nàng đột nhiên cũng thấy thoải mái hơn, Cung Tuế Hàn quả nhiên không thích hợp để ưu sầu, làm người khoái hoạt như vậy là thích hợp nhất.

“Hân Nhục! Rất êm tai! Hoàng thượng gọi là Hân Nhục, Hân – Nhục – Hân – Nhục, Hân Nhục...” Cung Tuế Hàn vừa gọi vừa ngây ngô cười, cảm giác dường như muốn đem tên Hoàng thượng như người bình thường giống nhau mà kêu gọi không ngừng.

“Cung Tuế Hàn, đủ rồi!” Nguyên Mẫn thấp giọng cảnh cáo, làm gì giống như là nhặt được bảo bối, có cần như vậy mà vui vẻ không? Nguyên Mẫn trên mặt có chút không được tự nhiên, nhưng trong lòng lại có phần ấm áp.

Chính xác, đối với Cung Tuế Hàn mà nói, so với bất kì điều gì cũng không so được với điều này ý nghĩa hơn. Nhưng Cung Tuế Hàn lại đột ngột nhíu mày, Hoàng thượng, không Hân nhi... lúc này Hân nhi vẫn kêu cả họ tên mình.

“Hân nhi...” Cung Tuế Hàn rõ ràng là lui được một chữ sau đó vẻ mặt mong đợi nhìn Nguyên Mẫn, ánh mắt tràn ngập khát khao, nhìn Nguyên Mẫn không những không có gì ràng buộc mà còn thoải mái xưng hô như thế. Tựa hồ mang đến một cảm giác khác, đó là lại một lần nữa rút ngắn khoảng cách với Nguyên Mẫn.

“Chuyện gì?” Nguyên Mẫn cảm thấy nghe không quen, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi lại, nàng còn không biết Cung Tuế Hàn là muốn yêu cầu thêm vài điều, đúng là không nên đối với Cung Tuế Hàn quá tốt, nếu không nàng sẽ được vui đời tiên.

“Hân nhi có thể không cần gọi cả tên họ của ta được không? Mà gọi là Tuế Hàn cũng không hay lắm? Giống như Lâm Trọng Văn kêu ta là Tiểu Tuế Từ gì đó lại nghe giống như là gọi tiểu thái giám vậy, mà Đại Nữ tử càng không được, Tuế Tuế hay Hân Hân.. lại là lạ. không hay, không hay!” Cung Tuế Hàn nghiêm trang tự hỏi, lần đầu tiên nàng cảm thấy được tiên sinh đặt tên mình thật không hay chút nào, như thế nào gọi cũng không ra được cái gì tình cảm hết, tuy rằng trước đây nàng còn thấy tự hào vì tên của mình.

“Cung Tuế Hàn, dừng lại! Ngươi rút cuộc tìm trăm là có chuyện gì?” Nguyên Mẫn bắt đầu hỏi hặn, Cung Tuế Hàn quả nhiên là được nước làm tới mà. Còn đòi hỏi thêm một chuyện.

Quên đi, tạm thời cứ gọi là Cung Tuế Hàn, có điều muốn dễ nghe hơn về sau nghĩ tới rồi sửa cũng được, Cung Tuế Hàn nghĩ đến.

“Ta đã nghĩ được tặng gì cho Hoàng thượng rồi!” Cung Tuế Hàn mới nhớ tới mục đích.

“Tặng cái gì?” Còn nhớ tới việc này, nhìn thấy Cung Tuế Hàn vẻ mặt và bộ dáng thật ham thích, Nguyên Mẫn mới có chút thích thú.

“Đây là ngọc bội do mẹ ta để lại cho ta!” Cung Tuế Hàn hưng phấn nói, đây chính là vật nàng quý trọng nhất, cũng là vật đáng giá nhất trong nhà nàng. Nói xong, liền đem ngọc bội có hình dạng kì lạ đặt vào trong tay Nguyên Mẫn.

“Của mẫu thuẫn?” Nguyên Mẫn có chút kinh ngạc tiếp nhận ngọc, trong lòng bàn tay có có cảm giác ấm áp, cảm xúc của nàng chợt dâng lên, bởi vì Nguyên Mẫn chưa phải chưa nhìn qua kỳ trân dị bảo, nhưng lúc này nàng phải thừa nhận, ngọc bội này đúng là loại ngọc cực tốt, nhất định lai lịch phi phàm. Ở mặt trái có khắc một đoạn chữ, ngay mặt khắc có hình khắc phượng hoàng, đây chẳng lẽ là tín vật của Đoạn gia gia chủ? Nguyên Mẫn đoán, càng nghĩ tới càng thấy đúng, Đoạn Lâu Phụng lưu lại cho Cung Tuế Hàn, nhất định chính là vậy.

“Đừng vậy! Mẹ ta còn nói với ta rằng, ngàn vạn lần cũng không thể nói cho người khác biết, cho dù là đệ đệ và muội muội cũng đều không được, nàng còn nói thêm một câu mà ta không thể nào hiểu được là ý gì, đó là ‘Phượng hoàng ra lệnh, quyền cái giang hồ’. Hơn nữa còn dặn dò ta trừ phi có nguy hiểm đến tính mạng, vạn nhất cũng không được lấy ra! Kỳ thật là ta không làm chuyện gì xấu, ai muốn giết ta đâu chứ” Cung Tuế Hàn vẻ mặt khó hiểu nói.

Nguyên Mẫn trong lòng có trăm vị pha trộn, nàng nắm chặt trong tay ngọc bội. Quyền cái giang hồ, Đoạn gia quả thật có thực lực này sao? Ngọc bội này không chỉ là tín vật của Đoạn gia gia chủ, mà còn đại biểu cho việc hiệu lệnh quyền lực của Đoạn gia, Đoạn gia gia chủ ở Đoạn gia sẽ có được quyền lực tuyệt đối, nhưng... Cung Tuế Hàn lại đem ngọc bội này tặng mình.

“Đệ đệ và muội muội ngươi cũng không cho, vì sao cho ta?” Nguyên Mẫn lúc này ngay cả từ ‘Trăm’ cũng quên thêm vào, có thể thấy được trong lòng Nguyên Mẫn như con sóng cuộc trào mãnh liệt, Cung Tuế Hàn không phải đã sớm biết là bản thân mình muốn giết nàng sao? Nàng không phải là ngu ngốc đến nỗi cả việc này cũng quên đi...

“Hả...à...hơ...chuyện này...” Cung Tuế Hàn cười ngượng ngùng, mẫu thân cũng đâu nói là không thể tặng cho người trong lòng a! Hân nhi hiện tại chính là luôn hiện hữu trong tim mình, bản thân mình cũng tự nhiên muốn đối với vật trân quý này mà cho nàng thôi.

“Nhưng có làm sao đâu? Người không thích sao?” Cung Tuế Hàn lo lắng hỏi, nàng chính là không có món đồ nào tốt hơn.

“Thích...Chỉ là...” Nguyên Mẫn có chút nói năng không được tự nhiên, bởi vì Cung Tuế Hàn toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng, bản thân nàng ngoài việc cảm động thì trong lòng còn sinh ra rất nhiều cảm giác chột dạ. Cung Tuế Hàn đem tín vật của Đoạn gia gia chủ tặng nàng, nàng có thể hiệu lệnh Đoạn gia, như vậy sẽ không cần phải lo lắng nữa. Nguyên Mẫn vừa rồi chính là phát sinh ra suy nghĩ như vậy nên liền cảm thấy chột dạ không thôi, quả nhiên bản thân nàng không phải là người tốt. Đây là lần đầu tiên, Nguyên Mẫn cảm thấy mình thật tệ tiện, đúng là thấy xấu hổ.

“Sao?” Cung Tuế Hàn không rõ Nguyên Mẫn muốn biểu đạt ý gì, rốt cuộc là nàng thích hay không thích đây?

“Cung Tuế Hàn, ngươi không biết nó rất quan trọng sao?” Nguyên Mẫn nghĩ mà muốn bài khai đầu của Cung Tuế Hàn xem nàng rút cuộc nghĩ cái gì, bản thân mình chính là kẻ nguy hiểm với nàng nhất, nhưng nàng như thế nào lại không hề biết đề phòng mình chứ?

“Ta biết chứ, ngọc bội này tất nhiên quan trọng, bằng không ta nhất định sẽ không đưa cho nàng” Cung Tuế Hàn nói hiển nhiên, tặng đồ vật quan trọng cho người mình yêu, có gì không đúng sao?

Thấy Cung Tuế Hàn toàn tâm toàn ý đối với mình như vậy Nguyên Mẫn thực sự nghĩ không ra, trên đời này còn có ai có thể giống như nàng mà đối xử với mình như vậy.

Trước đây Nguyên Mẫn vẫn rất sợ, sợ bản thân mình đa nghi vô tình sẽ không nhận được mà tính toán giết chết Cung Tuế Hàn, nhưng giờ phút này Nguyên Mẫn mới thực sự chắc chắn một điều, đó là bản thân nàng sẽ không bao giờ có thể hạ thủ được.

“Cung Tuế Hàn, nàng rút cuộc thích ta ở điểm nào?” Nguyên Mẫn không hiểu, mình rút cuộc có điểm gì khiến nàng thích

“Chính là cùng Hân nhi một chỗ, trong lòng ta cảm thấy rất ấm áp, sẽ không cảm thấy cô đơn, còn nữa, cho dù là điều nhỏ nhất nàng cũng nghe ta nói, mặc dù cũng hướng đến ta mà phát giận nhưng vẫn tốt với ta, chỉ cần Hân nhi không bận rộn thì Hân nhi đều nghe ta nói, hơn nữa ôm Hân nhi thật có cảm giác giống như mẫu thân ôm ta, rất ấm áp, ta rất thích, còn có thật nhiều thật nhiều chuyện khác nữa...” Nhìn Cung Tuế Hàn vẻ mặt say mê, Nguyên Mẫn cảm giác mồ hôi mình đang toả ra, thật không tin được những điều Cung Tuế Hàn đang nói.

“Hân nhi tuy rằng đôi lúc rất hung dữ, nhưng lại không được tự nhiên vì ta biết đó là lúc nàng phô trương thân thể chỉ thể hiện ra mọi người thấy. Thật ra nàng rất đáng yêu, vừa thông minh lại vừa lợi hại, hơn nữa còn rất tốt... đặc biệt mỗi lần Hân nhi hi nộ ái ố đối với riêng ta thì mới trở nên chân thật nhất thôi...” Những người ở bên cạnh Cung Tuế Hàn từ trước đến nay, dường như đều đối với nàng cho có lệ, tiên sinh như thế, tiểu Bình như thế, Lâm Trọng Văn cũng như thế, bọn họ đối với nàng rất tốt nhưng nàng lại không thấy hoàn hảo, có thể do mọi người đều có những suy nghĩ riêng nên mới không muốn nàng tiến vào thế giới phức tạp này, nhưng Cung Tuế Hàn lại không cảm giác như thế, nàng tổng cảm thấy được nàng và họ có điểm bất đồng, Cung Tuế Hàn tuy rằng không muốn nghĩ như vậy, nhưng nàng biết cảm giác của nàng sẽ không gạt nàng.

Nguyên Mẫn có chút mê mang nhìn Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn xác định nàng đang nói là mình sao? Không được tự nhiên, phô trương thân thể rồi còn đáng yêu? Minh tại sao lại như thế cơ chứ? Thông minh, lợi hại, xinh đẹp... cái này có thể miễn cưỡng nhận. Có lẽ tình yêu đúng là làm cho người ta mù quáng, Nguyên Mẫn giờ phút này làm sao còn có nửa điểm bình thường khôn khéo, nàng thật giống như cô gái mới biết yêu lần đầu, mang theo chút thẹn thùng, tuy không nhiều lắm, nhưng biểu hiện cũng rất rõ nhận ra được.

Cung Tuế Hàn lại nói liên miên rất nhiều thứ tốt về Nguyên Mẫn, sau này Nguyên Mẫn mới xác định Cung Tuế Hàn đúng là miệng lưỡi ngọt như đường, nàng không kìm được liền ôm lấy cổ Cung Tuế Hàn, che lên đôi môi Cung Tuế Hàn, đem mọi âm thanh lúc này che lại, nếu Cung Tuế Hàn không nhiều lời như vậy thì tốt rồi.

Giờ khắc này, Nguyên Mẫn không hề suy nghĩ nhiều, cũng không cần biết ngọc bội có tác dụng gì, chỉ nghĩ là lễ vật bình thường Cung Tuế Hàn tặng nàng. Giờ phút này, Nguyên Mẫn hy vọng Cung Tuế Hàn sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, bởi vì nàng phát hiện ra, nàng thực sự thích Cung Tuế Hàn, bởi vì Cung Tuế Hàn luôn tin tưởng nàng, hướng về nàng, nàng mơ hồ nhận ra, nàng đối với Cung Tuế Hàn đã không còn là loại tình cảm thích như với sủng vật bình thường nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Vết Thương Lòng

Cung Tuế Hàn được mỹ nhân hôn lại rất hưởng thụ, thật ra Nguyên Mẫn cơ bản chính là muốn làm cho Cung Tuế Hàn cảm miệng, nhưng không nghĩ tới Cung Tuế Hàn lại vô cùng nhiệt tình như vậy, miệng lưỡi dây dưa hồi lâu làm cho lý trí của Nguyên Mẫn dần dần biến mất.

Đây là lần đầu tiên ở ngoài tầm cung mà thân mật như vậy, có thể nói Nguyên Mẫn chính là không kiềm chế được, nàng chưa bao giờ đồng ý đối với Cung Tuế Hàn ở ngoài tầm cung làm chuyện gì vượt quá giới hạn, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn Cung Tuế Hàn, mà đối với Nguyên Mẫn cũng có thể được cho là nộ hôn đầu tiên như thế.

“Bang!”

Nguyên Mẫn đầu tiên bị tiếng động này làm cho bừng tỉnh, nàng mở mắt nhìn về nơi phát ra tiếng, là Độc Cô Giới, một tiếng này vang lên, đem toàn bộ lý trí của Nguyên Mẫn quay trở lại. Nguyên Mẫn gỡ lấy vòng tay Cung Tuế Hàn đang ôm bên hông mình, rồi đi sự ôm ấp của Cung Tuế Hàn. Vừa rồi tất cả đều bị nhìn thấy, Nguyên Mẫn vạn lần cũng không nghĩ tới Độc Cô Giới lại quay trở lại, Nguyên Mẫn nhui mày nhìn Độc Cô Giới, Độc Cô Giới sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Độc Cô Giới chính là vạn phần khiếp sợ, hấn kinh động đến nỗi đánh rơi lễ vật mà hấn chuẩn bị để tặng sinh nhật cho Nguyên Mẫn. Hấn đã chuẩn bị tốt lễ vật tặng sinh nhật cho Nguyên Mẫn, hấn không muốn nhờ đại thần mang đến nên mới tự tay đem đến, vạn lần hấn cũng thật không ngờ lại có thể nhìn thấy cảnh tượng này. Nguyên Mẫn lại chủ động hôn tên Cung Tuế Hàn tiểu dân đó, nhìn thấy một màn này khiến lễ vật trong tay hấn rơi xuống lúc nào không hay, âm thanh vì thế mới bất ngờ vang lên, lúc này hấn mới xác định được, cảnh tượng này là thật, không phải là ảo giác.

Cung Tuế Hàn đưa tay lên không trung, trong lòng có chút thất vọng, nếu không ai đến thì tốt rồi, nhưng nhìn lại người đến là Độc Cô Giác thì trong lòng nàng lại có chút cao hứng, hơn nữa có vài phần âm thầm đắc ý, đáng vẽ này thực sự không giống tác phong bình thường của Cung Tuế Hàn, có lẽ bản thân Cung Tuế Hàn còn khó phát hiện được nàng lại có bộ mặt này.

“Tại sao là hấn?” Độc Cô Giới vô cùng khó hiểu hỏi, nếu là một người phi thường thì hấn chịu thua cũng tâm phục khẩu phục, nhưng là Cung Tuế Hàn, trong lòng hấn lúc này cảm thấy bản thân mình thật thua thiệt...

“Không có tại sao!” Nguyên Mẫn không muốn giải thích, hơn nữa Độc Cô Giới cũng không có tư cách nào mà lớn tiếng hỏi mình.

“Sờ nì, ngươi chính là chỉ vui chơi qua đường thôi đúng không?” Độc Cô Giới cho tới bây giờ vẫn cảm thấy Nguyên Mẫn có món đồ chơi này thật khá, có thể bản thân chỉ nhất thời bốc đồng nên mới sùng ái nam nhân, đúng vậy hấn chỉ là món đồ chơi trong tay Nguyên Mẫn, phải là như vậy thì Độc Cô Giới mới có thể chấp nhận được.

Cung Tuế Hàn nghe nói như thế, không khỏi nhủ mầy, Hoàng thượng không phải người như thế, nàng cũng không thích nghe đến điều này

“Độc Cô, trẫm là hoàng đế, trẫm có quyền lựa chọn mình thích cái gì, nếu là trẫm thích, thì có thể có mười hoặc một trăm người như Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn trong lòng không muốn nói những lời này, nhưng nàng cũng không muốn làm cho Độc Cô Giới biết nàng để ý Cung Tuế Hàn. Nếu nói khác đi, thì Cung Tuế Hàn sẽ gặp nguy hiểm, nàng có thể bảo vệ Cung Tuế Hàn trong một lúc, nhưng không chắc chắn có thể bảo hộ nàng ấy suốt đời, chính là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, làm Hoàng đế cũng không phải toàn năng, hơn nữa nàng sợ nhất chính là thân phận Cung Tuế Hàn bị bại lộ, sự tình lúc đó sẽ còn rắc rối hơn, nàng không thể nào mạo hiểm như vậy...

Độc Cô Giới không hài lòng đáp án này, thà giống như suy nghĩ của hấn thì tốt hơn nhiều, chính là thứ đồ chơi qua đường... Nhưng lúc này trong lòng hấn lại có vài phần hoài nghi, dù sao biểu hiện của Nguyên Mẫn lúc này thật không bình thường, Nguyên Mẫn tuy hiện đã trưởng thành nhưng hấn biết

rõ, bình thường Nguyên Mẫn không để ai đến gần nàng, hướng chỉ là chủ động, lúc trước đối với Tinh Dịch hần cũng không thấy qua, nhưng bây giờ lại thân mật với Cung Tuế Hàn như vậy. Điều trong lòng Độc Cô Giới không thể chấp nhận được chính là, bản thân hần lại bại dưới cái tên Cung Tuế Hàn.

Nhưng lúc này Nguyên Mẫn đã nói như vậy, thì Độc Cô Giới trong lòng có chút yên lòng.

Cung Tuế Hàn không nghĩ tới, kể từ lần trước Nguyên Mẫn nói nàng như thế nào đi nữa thì trong tâm nàng cũng không có đau nhiều, nhưng lần này dường như rất đau, đau đến nỗi khóe mắt có chút nước mắt, ánh mắt của nàng một chút cũng không nháy mắt, nhìn chăm chăm lấy Nguyên Mẫn. Nàng hy vọng Nguyên Mẫn có thể nói, bản thân mình không phải là đồ chơi, hơn nữa nàng không cần mười hoặc một trăm Cung Tuế Hàn, chỉ cần một Cung Tuế Hàn duy nhất là nàng thôi! Nhưng Nguyên Mẫn lúc này trong mắt trừ bỏ lạnh lùng thì không biểu lộ gì khác, vì cái gì, giờ phút này bản thân mình lại có cảm giác Nguyên Mẫn lại không chân thật. Hay là trước kia cảm giác của mình đều sai, sẽ không đâu, Cung Tuế Hàn tin tưởng vào cảm giác của mình, Hoàng thượng nhất định lúc này là có khổ tâm, nhưng trái tim nàng vì cái gì lại có thể đau đến cảm giác không thể thở nổi như vậy chứ? Nhất định là trái tim mình không tốt. Cung Tuế Hàn khó chịu nghĩ đến.

Nguyên Mẫn biết mình giờ phút này phải quyết tâm, đối với Cung Tuế Hàn từ trước đến giờ nàng đều rất chân thật, nhưng lúc này thì không được, nàng phải lạnh lùng.

Nàng thật lâu trước kia cũng đã học được cách khống chế tâm tình của mình, bởi vì có quá nhiều thứ chân thật không thể dễ dàng để cho người khác nhìn thấy được, nhất là giờ phút này nàng không thể để cho Độc Cô Giới nhận ra tình cảm của mình đang rất chân thật đối với Cung Tuế Hàn. Nhất là đối với người như Độc Cô Giới, không phải ai cũng có thể hiểu con người hần ra sao, nhưng Nguyên Mẫn dù sao cũng nhận thức được hần là người có thể làm nên những chuyện không thể ngờ đến. Chỉ là lúc này Cung Tuế Hàn khuôn mặt đã có phần tái nhợt, làm cho lòng nàng có chút xót xa, nhưng sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng không hề thay đổi hay hiện ra một tia mềm mỏng nào.

Có lẽ giống như lời Cung Tuế Hàn nói, Nguyên Mẫn đối với nàng là toàn bộ cảm xúc chính là chân thật, nhưng từ lúc nào Cung Tuế Hàn lại nhận ra điều đó? Có lẽ, sự tin tưởng rất quan trọng vào giờ phút này...

Đối với Cung Tuế Hàn hiện tại có phần chật vật thì Độc Cô Giới cặp mắt lại thờ ơ, có chút liếc lên, bản thân hần biết rõ hần không nên nhìn trộm, bằng không... nhưng hần không phục, tên tiểu tử này chính là không biết lượng sức! Giờ phút này Cung Tuế Hàn trong mắt Độc Cô Giới chính là kẻ tiểu tử chân yếu tay mềm không biết tự lượng sức mình. Bản thân Độc Cô Giới không biết rằng, sẽ rất lâu sau đó hần cười nhạo người khác, sẽ có một ngày lại bị người khác cười nhạo lại.

Nguyên Mẫn bỏ qua một bên tầm mắt, nàng đi đến vẫn dừng lại trên người Cung Tuế Hàn, nhưng cũng rất nhanh liền chuyển hướng đến Độc Cô Giới, nàng vẫn như trước khuôn mặt nghiêng lạnh lùng hướng về phía Độc Cô, khuôn mặt với chiếc cằm nhọn hướng lên, giờ phút này Nguyên Mẫn chính là bộ dạng như kẻ bạc tình và chua ngoa.

Cung Tuế Hàn bây giờ trong lòng chính là hiện lên một cơn giá lạnh, nàng đột nhiên ý thức được hần nghĩ cho dù có thích nàng, nhưng trong lòng nàng mình khó có vị trí quan trọng, bởi vì nàng còn có nhiều vấn đề trọng yếu hơn là mình. Cung Tuế Hàn thất vọng đau khổ, nàng có cảm giác vô lực đang lan ra khắp cơ thể, có lẽ, nàng phải thông minh một chút, sẽ biết nên làm gì, có lẽ phải lợi hại hơn một chút, thì có thể giúp đỡ hần nghĩ giải quyết đi nhiều vấn đề, tuy rằng nàng còn không biết là cái gì. Cung Tuế Hàn luôn tự hỏi phải làm chuyện gì đó, suy nghĩ phải làm gì đó, nhưng làm gì? Làm gì mới được cơ chứ?

Rất nhiều năm về sau, Cung Tuế Hàn cũng ghét nhất là chuyện này, chính là Nguyên Mẫn xoay người, sau đó bỏ lại cho mình bóng dáng của nàng và khuôn mặt nghiêng lạnh lùng ấy, cảm giác như vậy thật xa cách, cảm giác thật không tốt, ít nhất so với việc đối bụng nhiều ngày còn làm cho nàng khó chịu hơn rất nhiều!

Nguyên Mẫn trong lòng cũng không hạnh phúc gì, nhưng nàng tàn nhẫn với bản thân mình, cũng không muốn Cung Tuế Hàn gặp nguy hiểm. Nàng còn nhớ, vào lúc nàng bảy tuổi, có nuôi một con vẹt biết nói, nàng cực kỳ thích, bởi vì nó vừa biết nói vừa biết làm trò và chơi đùa, nhưng có một lần rất sớm, lúc ấy thái phó đã vào giảng dạy, nhưng nàng lại quên thời gian mà chỉ chơi đùa với con vẹt, lúc này thái phó nhìn thấy được nên liền bẩm báo với Nguyên Cương. Nguyên Cương vô cùng tức giận, liền muốn giết con vẹt, Nguyên Cương tuyệt đối không cho phép Nguyên Mẫn mê muội mà mất cả ý chí.

Nguyên Cương mà giận dữ thì tất nhiên con vẹt phải chết!

“Phụ hoàng, nhất định phải giết sao?” Nguyên Mẫn vẻ mặt lo lắng hỏi, tuy rằng nàng biết giờ phút này nói nhiều cũng vô ích, nhưng nếu không nói thì liên một chút cơ hội cũng đều không có...

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn chơi đùa sao?” Nguyên Cương vẻ mặt âm trầm hỏi, trong tay nắm chặt con vẹt, dường như chỉ cần dùng lực một chút thì con vẹt sẽ bị bóp nát, tất nhiên Nguyên Cương cũng sẽ gia tăng lực đạo...

“Phụ hoàng, nếu phụ hoàng muốn giết, thì trước khi giết, cho nhi thần nhìn qua một chút được không?” Nguyên Mẫn tuy rằng khẩn cầu, nhưng ngữ khí cũng như nét mặt lại có phần lãnh. Một đứa nhỏ bảy tuổi, lại có thể tàn nhẫn ra khí thế như thế, Nguyên Cương trong lòng lúc đầu tức giận lại liền có chút biến mất, Mẫn nhi rốt cuộc đúng là không thể so sánh với đứa trẻ bình thường.

Nguyên Cương không phản đối đưa con vẹt cho Nguyên Mẫn, vô luận như thế nào cũng không thể cứu được, hần muốn nhìn xem nàng có biện pháp gì.

Nguyên Mẫn tiếp nhận con vẹt, chỉ sợ làm đau con vẹt ” Là lỗi của ta, nếu ta có thể khắc chế bản thân, sẽ không để quên thời gian học, ngươi sẽ không có việc gì...” Nói chưa hết câu, Nguyên Mẫn đã rút ra bảo đao của Biên thị vệ đứng cạnh bên, đem vẹt chém làm hai nhát, lúc ấy vẻ mặt vô cùng đau buồn.

Nguyên Cương rất kinh ngạc, cũng thực vừa lòng. Nguyên Mẫn quả nhiên là người có thể thành đại sự, con gái của hắn quả nhiên không phải là người bình thường.

“Nguyên Mẫn, con nhớ rõ lần giáo huấn này, cho dù thích, nhưng cũng có mức độ, mức độ này con cũng phải nắm chắc được, trăm không hy vọng chuyện như vậy sẽ lặp lại!” Nguyên Cương nói xong liền phát tay áo đi...

Nguyên Mẫn gật đầu lấy xác của con vẹt trên mặt đất, trong lòng đau buồn, người đã phải chết nhưng thà chết trong tay ta còn hơn là so với chết trong tay phụ hoàng. Ta sẽ không để cho người khó chịu!

Nguyên Mẫn trong lòng khó chịu tự trách mình, tự tay giết đi vật mình yêu thích cũng vô cùng khó khăn, nhưng cũng không thể trách nằng, nằng chỉ tự trách bản thân mình đã sai lầm, nếu nằng không mắc sai lầm thì nó đã không chết!

Nguyên Mẫn không cho phép sau này sẽ tái phạm, mà sẽ ngăn chặn, sẽ không đối với bất cứ điều gì có ý thích, nếu có ngoại lệ xảy ra, nằng cũng không muốn tái phạm!

Nguyên Mẫn đã giết chết yêu điều, trong lòng cũng không hạnh phúc gì, nhưng cũng không quên người mách lẻo, vì vậy nằng cũng không thích có người khác ở sau lưng đâm thọc.

Giết yêu điều, không giống đối với mình tàn nhẫn, nhưng nếu có thể đối với bản thân mình tàn nhẫn thì tuyệt đối sẽ đối với người khác không biết nương tay, người như vậy, chắc chắn khó có thể không chết, cũng sẽ khiến cho người khác khui phục, Nguyên Cương lúc này mới thực sự yên tâm đem giang sơn này giao cho Nguyên Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tâm Tư

Có rất nhiều điều, dù không nói cũng không bao giờ để tâm, luôn luôn rất bình tĩnh...

Cũng giống như Cung Tuế Hàn không bao giờ nghĩ đến sẽ một lần hỏi qua chuyện nhạy cảm với Nguyên Mẫn, như việc phải xử lý tiên sinh như thế nào, Cung Tuế Hàn biết, nghịch thần mưu phản luôn xử vào tội chết, trừ phi là thắng lợi, bằng không cũng không thể nào sống được. Trong Minh sử cũng có ghi chép lại điều này, nhưng Cung Tuế Hàn vẫn không hy vọng Tiên sinh sẽ chết, nhưng ngược lại nếu hỏi Cung Tuế Hàn phải xử lý như thế nào thì bản thân Cung Tuế Hàn cũng khó có thể giải quyết được, dù nằng hy vọng tiên sinh không gây nguy hại đến Hân nhi nhưng nằng càng không hy vọng tiên sinh sẽ chết, nằng chỉ đơn thuần suy nghĩ trong cuộc sống này, việc tử vong là một điều rất xa vời đối với nằng.

Nhưng đối với Nguyên Mẫn, việc sống chết chỉ là trong khoảng khắc, chỉ cần nằng nhấc tay một cái thì có thể quyết định quyền sống chết của bất cứ người nào. Khi Cung Tuế Hàn hỏi đến việc nhạy cảm của Minh Viêm, thì trong mắt Nguyên Mẫn chợt lóe lên nét u ám lạnh lùng, với nằng, bất luận Cung Tuế Hàn có quan hệ như thế nào đối với Minh Viêm thì Minh Viêm nhất định vẫn phải chết, đây chính là chuyện mà Nguyên Mẫn từ đầu đã quyết định, vì vậy nằng sẽ không thay đổi.

Nguyên Mẫn lúc đó đối với vấn đề này rất lạnh lùng “Minh Viêm chưa chết, nhưng tạm thời vẫn chưa tính toán giải quyết hắn như thế nào, sau này có xử lý như thế nào thì bản thân trầm trong lòng có chừng mực, Cung Tuế Hàn, có một số việc người không thể quản được!” Nguyên Mẫn lúc ấy bộ dáng trước mặt Cung Tuế Hàn chính là một tư thế đế vương. Nguyên Mẫn không muốn vạch trần chuyện của Minh Viêm, và cả chuyện của Đoạn gia, từ khi Cung Tuế Hàn luôn đứng về phía nằng, bằng không...

Hoàng thượng hiện tại không xử trí khiến Cung Tuế Hàn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng nằng lại nổi lên một loại cảm xúc rất kì lạ, giống như bị mũi kim đâm vào, mà loại cảm giác này chính là xuất hiện khi nằng nhận được sự lạnh lùng lạnh cảm của Nguyên Mẫn vừa rồi đối với nằng.

Cung Tuế Hàn nhớ lại hoàn cảnh của nằng lúc đó với hiện tại cũng tương tự, nhưng lần này, dường như nằng yếu đuối nhận được ngay cả bản thân nằng dạt dạt giống như bị rút lại, quặn đau không thôi, Cung Tuế Hàn thở sâu, cố gắng bình tĩnh để cảm giác quặn đau này qua đi.

Sau khi Độc Cô Giới rời đi thật lâu, nhưng bầu không khí của hai người lúc này vẫn như thế, có sự căng thẳng và không hề thoải mái, dường như không thể trở về lại không khí như lúc ban đầu. Cung Tuế Hàn thực sự không thích không khí như thế này một chút nào, nằng muốn nói chuyện với Hân nhi, nhưng vừa định mở miệng ra thì lại không nói ra được lời nào. Nằng luôn luôn không muốn Nguyên Mẫn bức bối, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể đem lời trong miệng nói ra, nằng không phải trách Hân nhi nhưng chỉ là...

Chỉ là cái gì? Cung Tuế Hàn mơ màng, là cái gì chứ? Nằng không hiểu, nằng rốt cuộc là muốn gì, hơn nữa bản thân nằng rốt cuộc đang làm gì đây?

Nguyên Mẫn đối với tình huống này, tuy rằng trong lòng có phần áy náy nhưng lại bất lực giải quyết, quả thật rất đơn giản, chỉ cần nằng quở trách Cung Tuế Hàn hai câu, thì bầu không khí này sẽ bị đánh vỡ, bởi vì Cung Tuế Hàn thực sự là dễ bị dụ ngọt. Thế nhưng Nguyên Mẫn ở phương diện này lại cực kỳ kém, với lại đối với nằng chuyện này thật khó hiểu không giống như lúc bình thường.

Nguyên Mẫn hiện tại cũng không biết nói gì, sắc mặt vẫn luôn lạnh lùng, trong lòng vương mắc còn chưa kết thúc, bởi vì đối với nàng mà nói cảm giác áy náy này thật là quá xa lạ, cho dù nàng có phụ hết thiên hạ nàng cũng không hề có loại cảm giác áy náy này, giờ đây cảm giác lạ lùng này xuất hiện đối với nàng mà nói nàng vẫn còn chưa kịp thích nghi mà xử lý nó như thế nào. Hơn nữa nàng cũng không thể bù đắp lại...

Đôi khi trong tình cảm, dù ở phương diện nào đi nữa, nếu đối phương không hiểu thì thật là nguy hiểm. Bất luận Cung Tuế Hàn có như thế nào đi chăng nữa, nhưng đã gặp chút khó khăn, cũng cần được sự an ủi, cho dù chỉ là một câu nói, nhưng Cung Tuế Hàn không hiểu, Nguyên Mẫn cũng không hiểu, cả hai đều không hiểu rõ cảm xúc trong tình cảm, bởi vì khi yêu, đã có một sự ràng buộc vô hình mà cả hai đều không thể nhìn thấy được.

Cung Tuế Hàn nhìn về mặt Nguyên Mẫn có chút cứng ngắc, trong lòng nàng đột nhiên cảm giác càng ngày càng chua xót, lần này cả thảy nàng cũng không dám, nước mắt có chút ức chế chịu đựng không nổi, nhưng Cung Tuế Hàn không muốn khóc, nàng không biết rốt cuộc là vì cái gì mà khóc, nàng rõ ràng không tin những lời Nguyên Mẫn nói, chỉ là trong lòng nàng luôn cảm thấy được sự chua xót... Kỳ thật nàng không biết, nàng chỉ hi vọng một con người có thân phận nhỏ bé như nàng có được một câu an ủi là được, hoặc hay chỉ cần một cái ôm nhẹ, thậm chí có thể chỉ là một nụ cười, chỉ cần như vậy là nàng có thể trở lại một phần sức sống, một chút niềm tin.

Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn muốn khóc, nhưng lại ra sức kiềm chế về mặt, Nguyên Mẫn cảm nhận được trong lòng nàng có chút đau, nàng cố gắng muốn xoa đi cảm giác này, nhưng lại không thể xoa đi được. Nguyên Mẫn vươn tay, nhưng lại khựng lại ở không trung, nàng chưa bao giờ phải chủ động lấy lòng ai, cũng không biết phải làm như thế nào, nhưng rõ ràng chỉ cần nàng tiếp tục đưa tay chạm tới Cung Tuế Hàn thì mục đích của nàng sẽ đạt được, tuy nhiên đạo lý đơn giản như vậy nàng cũng không biết. Tuy hai người chỉ cách nhau nửa bước chân, nhưng cả hai lại cứ quanh quẩn suy nghĩ, rốt cuộc cũng không ai đạt đến được suy nghĩ của nhau.

Nhưng Cung Tuế Hàn lại mở mắt nhìn thấy cánh tay Nguyên Mẫn giờ đến không trung, trong tim chợt có cảm giác vui sướng dậy lên, nhưng rất nhanh liền sớm tắt đi hi vọng, Cung Tuế Hàn mở to hai mắt, đột nhiên cảm thấy Hân Nhi đúng là rất ngốc, tay nàng đã chủ động đưa lên cũng không tiếp tục chạm tới? Nếu Cung Tuế Hàn lúc này còn không hiểu gì là phong tình thì hiện tại nàng nhất định sẽ chớp lấy cơ hội này...

Tuy tay của Nguyên Mẫn vươn ra, cho dù không thêm chút lực nhưng Cung Tuế Hàn cũng liền tự giải thích rằng Nguyên Mẫn muốn giải hòa, cho dù cả hai thực sự chưa bao giờ có cái gọi là chiến tranh lạnh, chủ yếu chính là Cung Tuế Hàn trong lòng chua xót cũng không ít, vừa rồi nước mắt cũng đã rơi, vì vậy Cung Tuế Hàn mới chủ động tiến lên một bước để tay Nguyên Mẫn chạm lấy mình, mặt nàng dán lên bàn tay Nguyên Mẫn, còn hơi chủ động ma sát...

Nguyên Mẫn cũng theo cảm giác ở tay, vuốt ve mặt Cung Tuế Hàn, trong lòng nàng lúc này cũng thấy thoải mái hơn, vẫn là như vậy, Cung Tuế Hàn lúc này thật tốt, Nguyên Mẫn thực sự không thích nhìn thấy Cung Tuế Hàn u buồn. Có lẽ ngay cả bản thân Nguyên Mẫn cũng không biết, kỳ thực là nàng rất sợ nhìn thấy Cung Tuế Hàn khóc, thật ra chính điều này cả bản thân Cung Tuế Hàn cũng không biết. Nếu Cung Tuế Hàn biết thì về sau nhất định sẽ làm cho Nguyên Mẫn sợ nhất điều này, bởi vì Cung Tuế Hàn là người được voi đòi tiên, nhất định sẽ biết lợi dụng cơ hội mà phô trương nước mắt, đối với Cung Tuế Hàn mà nói, giả vờ khóc thì thật không quá khó khăn.

Không khí dịu lại không được bao lâu, Cung Tuế Hàn lại là người thiệt tình, là người cũng rất hiếu thảo, vì vậy đang lúc không khí êm dịu như thế này nàng mặt khác cũng muốn gọi một số chuyện để hỏi, tất nhiên cũng phải chờ chuyện ngày hôm nay dịu đi hoàn toàn thì mới dám thay đổi đề tài với Nguyên Mẫn. Bởi vì Cung Tuế Hàn cũng vừa nhớ tới chuyện này nên cũng không nhịn được mà lại lập tức nói ra.

“Hân nhi, rốt cuộc nàng định xử trí Tiên sinh như thế nào đây?” Cung Tuế Hàn đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nguyên Mẫn vốn đang vuốt ve khuôn mặt Cung Tuế Hàn, nghe hỏi như vậy liền nhanh thu bàn tay về, thần sắc trở nên nghiêm túc

“Ngươi cho rằng, trăm nên xử lý như thế nào?” Nguyên Mẫn giọng điệu lúc này là đang ở một quân vương mà nói với đại thần, mang theo đó không chút để ý mà hỏi ngược lại, làm mình chủ phải biết hỏi ngược lại ý kiến của thần, trong lòng nàng lúc này cũng gọi Cung Tuế Hàn bằng ‘ngươi’ không dùng là ‘nàng’, quả nhiên nữ nhân trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

“Ta cũng không biết, ta không hy vọng Tiên sinh chết, cũng càng không hy vọng Tiên sinh sẽ tiếp tục làm việc gì nguy hại đến Hân nhi, nếu như Tiên sinh không hề tạo phản thì thực sự tốt rồi...” Cung Tuế Hàn về mặt buồn rầu nói, hai bên đều là người thân thiết đối với nàng, tuy rằng nói là Tiên sinh có lỗi, nhưng bản thân nàng thực sự cũng không muốn Tiên sinh chết.

Đáp án này xem ra không được tốt lắm, chỉ có thể nói Cung Tuế Hàn đem sự tình này mà hiểu rất đơn giản. Nếu là làm sai, biết hối cải là được, nếu nói như vậy thì phòng giam tử tù cũng còn thừa rất nhiều, quốc pháp ở chỗ nào? Quyền uy ở chỗ nào? Có một số việc, đã làm sai nhất định phải chịu trách nhiệm, có kết quả này tất cả mọi người đều hiểu được, nếu người thua là nàng thì kết cục cũng sẽ giống như vậy.

“Cung Tuế Hàn, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ngươi chẳng lẽ muốn trăm phải sửa lại quốc pháp sao?” Nguyên Mẫn lại hỏi ngược lại, làm cho Cung Tuế Hàn không thể phản bác, Cung Tuế Hàn há mồm, lời muốn nói ra lại tan vỡ ở đầu lưỡi. Nguyên Mẫn nói không phải không đúng, nhưng trong lòng nàng lại thật khó chịu, Hân nhi đã là Hoàng đế, làm Hoàng đế nhất định có nỗi khổ của riêng mình, nhưng nàng thực sự không hy vọng Tiên sinh chết. Cung Tuế Hàn bản năng đã là tiểu dân, cũng chịu sự ảnh hưởng của Minh sử, trung quân ái quốc đó là tư tưởng từ trước đến nay trong sách sử thường nói đến, chính vì vậy, nếu Minh Viêm thực sự chết trong tay Nguyên Mẫn, Cung Tuế Hàn thực sự cảm thấy rất khổ sở, nhưng bản thân nàng tuyệt đối không hề oán hận Nguyên Mẫn trong chuyện này. Tuy nhiên trong lòng nàng lại có không ít vương mắc, sự tình thật không lớn cũng không nhỏ.

“Chuyện này... ta muốn gặp Tiên sinh có được không?” Cung Tuế Hàn khẩn cầu, trong lòng nàng có một phần hốt hoảng, bởi vì trong lúc này Cung Tuế Hàn lần đầu cảm nhận được, nếu Hân nhi không phải là Hoàng đế thì tốt rồi. Tiên sinh có chết ở trong tay người khác so với chết ở trong tay Hân nhi thì sẽ làm cho nàng sống thấy dễ chịu hơn.

“Trăm sẽ không động thủ giết hân, trừ phi bản thân hân không còn muốn sống nữa” Dù sao cũng là Cửu Cửu của nàng, là đệ đệ của mẫu hậu, nàng cũng

không muốn tự mình động thủ, nhưng nếu bản thân hấn muốn chết thì nàng cũng không can.

“Người cảm thấy hiện tại có thể gặp được sao? Bất quá chờ qua sinh nhật trăm rồi nói sau” Nguyên Mẫn không muốn lại tiếp tục đề tài này, bởi vì nàng biết Minh Viêm nhất định phải chết.

Thiên hạ này ai mà không muốn sống?

Cung Tuế Hàn nghe Nguyên Mẫn nói như thế, trong lòng cũng yên tâm một chút, dù sao Tiên sinh hiện tại cũng không chết, vậy là tốt rồi, muốn giam giữ thì giam giữ. Bởi vì nàng tin tưởng Nguyên Mẫn sẽ không lừa nàng, nhưng đơn thuần Cung Tuế Hàn không hề biết, phương pháp làm cho người ta tự muốn chết cũng là một loại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Giác Ngộ...

Không ai nghĩ ra được, Nguyên Mẫn lại đem Minh Viêm giam lỏng ở Quốc miếu, đối với hấn cũng vô cùng lễ ngộ, hơn nữa để giảm bớt nghi ngờ của dân chúng, Nguyên Mẫn hàm ý là muốn mọi người nhìn thấy là do Minh Viêm có Phật duyên, muốn cầu xin tha thứ mà xuống tóc tu hành.

“Đúng vậy sao? Có Phật duyên, đại sư, ngài nói xem trăm có Phật duyên không?” Nguyên Mẫn cười hỏi, ý tứ rất rõ ràng, cho dù Phật có ra mặt, cũng không có khả năng, trừ phi Phật có thể đem nàng mà độ hóa.

Lão hòa thượng liền lắc đầu rồi đi.

Tam thiên bỏ để tam thiên thụ, .

Tam thiên hoa ngữ tam thiên lộ. .

Dạ lộ mạc như tam canh chúc, .

Mộng tân hoa lạc thị cổ thổ. .

Minh Viêm thấp giọng nhắm mắt nhớ kỹ, nhìn như đang tìm hiểu, có phần giống như là đang lăm bằm, nhìn giống như một thế ngoại cao nhân.

“Cửu Cửu, nhận tội với Phật, đúng là chuyện lạ” Nguyên Mẫn cười nói;

“Người rốt cuộc đã tới!” Minh Viêm đối với sự xuất hiện của Nguyên Mẫn không mấy ngạc nhiên, cái gì cuối cùng đến cũng sẽ đến, nhưng ít nhiều nhìn thấy ở nàng một sự bình tĩnh đến không có gì quấy rối được.

“Có một số chuyện cần nói với Cửu Cửu” Nguyên Mẫn nhìn về mặt không cần đến thế sự và lãnh đạm của Minh Viêm.

Trăm không tin, người lại thực sự không quan tâm...

“Còn chuyện gì đây? Hoàng thượng ngày đó đã hứa hẹn, không phải nói là không giết những người này sao? Còn muốn danh sách để làm gì? Hoàng thượng không phải là người nói không biết giữ lời hứa” Lúc ấy đầu hàng chủ yếu là vì điều kiện này, Nguyên Mẫn có truy cứu đến tàn di của Minh triều thì cũng bảo hộ cho bọn chúng.

“Cửu Cửu, tại sao lại cho rằng, trăm đến là muốn danh sách chứ?”

“Nếu không thì liên quan đến sự tồn tại của ta, ta còn sống người cũng không thấy thoải mái” Minh Viêm không tin, Nguyên Mẫn sẽ bỏ qua bản thân mình, mà chính hấn cũng chờ nàng đến giải quyết.

“Tất cả mọi người đều cho rằng mẫu hậu mới là Hạo Thiên chuyển kiếp, nhưng mấy ngày trước đạo cô đã nói cho trăm biết, trăm mới chính là Hạo Thiên chuyển sang kiếp khác, thực ra trăm vốn không tin, nhưng buổi sáng hôm nay khi thức giấc, trăm đột nhiên phát hiện trong tay mình có xuất hiện ấn ký, vì vậy trăm muốn cho Cửu Cửu nhìn qua...” Nguyên Mẫn lãnh đạm nói.

“Cái gì?” Minh Viêm vốn đang nhắm mắt, liền mở ra, hần không tin, tỷ tỷ mới chính là Hạo Thiên chuyển sang kiếp khác, không thể nào Nguyên Mẫn.

Minh Viêm liền nhìn về phía cánh tay Nguyên Mẫn đang duỗi ra, các ngón tay thon dài tinh tế, nhưng trọng điểm điểm chính là ngay trọng tâm lòng bàn tay lại mờ ẩn hiện một vết bớt tròn như mặt trời, so với tỷ tỷ thì hình ảnh này lại sáng rõ sắc nét hơn. Hơn nữa, tỷ tỷ là tay trái, còn Nguyên Mẫn thì ở tay phải...

“Cửu Cửu có lẽ cũng không biết, Minh Phượng ký chủ là Cung Tuế Hàn!” Minh Viêm hí mắt, Nguyên Mẫn rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Lần lượt muốn cho mình thấy những điều đặc ý của nàng...

“Ta nhớ là... Cung Tuế Hàn không hề có vết bớt!” Nguyên Mẫn muốn giết Cung Tuế Hàn sao?

“Không phải là không có, mà chỉ là khi động tình thì mới xuất hiện, thật sự đúng là thần kỳ, nàng khiến cho Trầm... rất yêu thích...” Nguyên Mẫn nói ra lời chân thật.

“Các ngươi...” Minh Viêm sắc mặt liền đại biến, Nguyên Mẫn yêu thích Cung Tuế Hàn.

“Trầm thực sự muốn biết, Mẫu hậu và Đoạn Lâu Phượng rốt cuộc là có quan hệ như thế nào? Sao lại phải suy nghĩ cẩn thận. Đoạn Lâu Phượng nhất định là một mỹ nhân, nếu so với Dương Vân Hi còn đẹp hơn rất nhiều, đáng tiếc là Cung Tuế Hàn lại không có nửa phần nào giống so với mẹ mình. Thật ra Trầm cũng không rõ, Cửu Cửu tại sao lại hậu đãi với Cung Tuế Hàn như vậy, rốt cuộc sau này Trầm cũng rõ ràng. Cung Tuế Hàn đối với Cửu Cửu quả thật là có sự đặc biệt, bởi vì nàng là do người phụ nữ mà Cửu Cửu yêu thương sinh ra, không chỉ đối với Cung Tuế Hàn, mà Dương Vân Hi cùng với Cung Bình người cũng đều cực kỳ chăm sóc! Không biết Trầm đoán có đúng hay không?”

Vết sẹo giống như đã muốn khép lại thật sâu nhưng lúc này lại bị khơi dậy. Minh Viêm yêu Đoạn Lâu Phượng, mà Đoạn Lâu Phượng lại yêu nhất tỷ tỷ của hần, các nàng đều là nữ nhân, đều là hai người phụ nữ mà hần yêu thương nhất, nói như thế nào đi nữa thì bản thân hần cũng không thể nào chịu nổi. Vì sao nữ nhân lại có thể yêu nữ nhân? Hần như thế nào cũng không thể hiểu rõ! Nhưng hần càng không rõ, vì sao Đoạn Lâu Phượng thà rằng chịu gả cho một tên đàn ông thôn dã cũng không chịu gả cho hần, không ai yêu nàng so với hần, bởi vì nếu tỷ tỷ thực sự yêu nàng thì đã không làm tổn thương nàng nhiều đến như vậy. Đoạn Lâu Phượng rốt cuộc làm cho nàng vừa yêu vừa hận tỷ tỷ, đem bản thân mình cùng nam nhân khác sinh ra ba đứa trẻ này rồi giao hết cho hần. Mà hần đối với các hài tử này vừa yêu cũng vừa hận, thật ra hần đối với Cung Tuế Hàn lãnh đạm như vậy là bởi vì hần để cho Cung Bình đi học đánh đàn, đem Dương Vân Hi mang đến kinh thành, đối với hai người đó đều nhắm mắt làm ngơ, riêng chỉ duy nhất đứa bé không giống với Đoạn Lâu Phượng nhất là Cung Tuế Hàn thì giữ ở bên người.

Bởi vì Đoạn Lâu Phượng trước khi chết chỉ duy nhất nhắc qua tiểu hài tử Cung Tuế Hàn.

“Đối với nữ nhân lớn nhất, không phải là không muốn đặt cho cái tên gì dễ nghe, nhưng có lẽ do nàng đã có một cái tên rất hay, tuy rằng nàng như thế trông rất bình thường, không có một chút gì toát lên là người của Đoạn gia, Đoạn gia cũng sẽ không thừa nhận một tiểu hài tử bình thường như vậy, nhưng bình thường lại có điều tốt...” Nói còn chưa nói xong, lại một phen ho khan, sau đó ánh mắt lại rơi vào mê mang, trong đôi mắt mê mang ấy, thế giới ấy nhất định có tỷ tỷ, không hề nhìn ra nửa điểm có sự hiện diện của hần.

”Ngươi luôn nói là quên, như thế nào lại quên được?” Nhắc đến cái chết của Đoạn Lâu Phượng, làm cho trong tâm Minh Viêm đều như nhói đau, tỷ tỷ là người khiến nàng cho đến chết cũng nhớ tới, mãi mãi hần cũng không thể nào xen vào trái tim của nàng, chỉ có thể trở mặt mà nhìn, sau đó cõi lòng tan nát... tâm cũng chết từ đó!

Rốt cuộc một tiền triều có một hoàng tử lúc nào cũng chán nản là hần, một con trưởng trong đại gia tộc lớn là Đoạn Lâu Phượng, còn có một hoàng hậu không ai so sánh được Minh Diệp và một hoàng đế có cả thiên hạ Nguyên Cương.

Bốn người, rốt cuộc chỉ có hai người trong câu chuyện này, hai người đàn ông chỉ là ở phía sau dự bị, rốt cuộc cũng không có kết quả. Mà thiên hạ sau đó lại bắt đầu một trang sách khác, với hần dường như có chút quan hệ nhưng lại dường như hoàn toàn không có quan hệ.

Minh Viêm lúc này lại cười tiếu không ngừng, cảm giác bản thân mình là một người dư thừa. Hoàn toàn dư thừa...

Nguyên Mẫn nhìn thấy Minh Viêm không ngừng cười, nhưng cũng không hiểu vì sao mà cười.

Nhưng Minh Viêm chính là cười ra nước mắt.

“Cửu Cửu... vì sao mà cười?” Nguyên Mẫn không rõ, chẳng lẽ là nàng đoán sai, nhưng nàng không muốn để ý, vì lời của nàng nói ra đã đúng một nửa.

“Kết quả và tất cả đều là công dã tràng, tất cả đều là con số không, tất cả đều trống không...” Nếu chỉ làm một giấc mộng, thì giang sơn rốt cuộc có tác dụng gì? Nguyên Cương có cả giang sơn, nhưng không có được tình yêu, vậy tình yêu có tác dụng gì? Sự si tình của hần cũng không đổi được một lần ngoài đầu nhìn lại, bản thân hần rốt cuộc chỉ giống như hạt cát, nhỏ bé không ai nhìn thấy. Đúng vậy, mộng hết hoa rơi, tất cả cũng chỉ là con số không! Rốt cuộc hơn nửa cuộc đời sinh mê, chỉ trong nháy mắt đã dường như tỉnh ngộ.

“Ngươi đi đi, như lời ngươi nói mọi thứ, từ nay về sau đối với ta cũng không liên quan, ngươi yên tâm, ta không đối với bề hạ mà động thủ, cũng sẽ không để bề hạ lo lắng” Minh Viêm lại nhắm mắt lại.

Nguyên Mẫn chủ ý chính là muốn làm cho Minh Viêm biết mình là Hạo Thiên chuyển thể đầu thai mà có thể đem danh sách giao ra, bởi vì nàng đã là Hạo Thiên chuyển sang kiếp khác, thì nắm giữ giang sơn cũng là thiên ý, hơn nữa cũng có thể tin tưởng nàng, sẽ không làm khó đối với những tàn di của triều đại cũ.

Ngược lại còn có chuyện của Đoạn Lâu Phượng, có thể chứng minh suy đoán của nàng là đúng.

Hắn đã muốn mình kết thúc, nhưng lại kiên quyết không giao ra danh sách, nếu vậy lần này đến là về tay không, hừ, quên đi, nếu hắn đã muốn không giao ra thì sẽ nhất không giao, dù sao ở chỗ Diệp Dân cũng còn một phần bằng danh sách, mặc dù không được đầy đủ, nhưng nàng không tin, nàng không thể uy hiếp ra...

“Một khi đã như vậy, Cửu Cửu nếu không tin Trầm, Trầm cũng không muốn nhiều lời, đúng rồi, Cung Tuế Hàn còn muốn gặp Cửu Cửu một lần, khi nào gặp xong... Cửu Cửu nên ra đi!” Trầm tuy đã từng hứa rằng sẽ không giết những người đó, nhưng Trầm không hứa qua sẽ không làm khó dễ bọn chúng, Trầm cũng sẽ không hạ mệnh lệnh, nhưng Ngôn Thác là người rất khéo hiểu lòng chủ tử, hắn là cũng đem những người trong danh sách của Diệp Dân giết chết không sai biệt lắm. Đây chính là chuyện mà Nguyên Mẫn không muốn nói ra.

Nguyên Mẫn nói xong, xoay người rời đi, ở trên bàn còn lưu lại một cái bình nhỏ. Bên trong chứa gì, Minh Viêm hẳn là rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hoài Niệm Cũ

Cung Tuế Hàn vẫn còn nhớ ngày mà nàng đã gặp Tiên sinh, lúc đó trên trời tuyết bay, Cung Tuế Hàn còn nhỏ, vừa nhỏ nhắn mà gầy yếu, lúc ấy trên vai bông tuyết rơi rụng, Cung Tuế Hàn không cảm thấy lạnh, chính là lúc đó, nhìn thấy được, xa xa nam tử ấy tóc tán lác cùng cảnh tuyết tan. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua người như vậy, mang theo đó sự lạnh lùng và lãnh mạc, nam tử ấy cô lập trong tuyết, vô cùng cô đơn nhưng lại trông rất xa xôi. Hắn nhất định không phải người bình thường, Cung Tuế Hàn đã nghĩ như vậy, bởi vì hắn và mẫu thân đều giống nhau, đều so với mọi người ở nơi này rất bất đồng.

“Người tới tìm ai?” Cung Tuế Hàn đứng ở cửa hỏi nam tử đang đứng phía xa, bởi vì nàng đã nhìn thấy hắn đứng ở bên ngoài rất lâu rồi, lâu đến nỗi nàng cho là hắn đã muốn hóa thành người tuyết. Nàng vào nói với mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng chỉ là thản nhiên nói “Cứ để hắn đứng đi, không cần phải quan tâm hắn!”

Nói như vậy, dường như mẫu thân có quen biết hắn, nhưng khi nàng hỏi lại, thì mẫu thân liền không nói gì thêm, chỉ lại là một trận ho khan!

Cung Tuế Hàn là một tiểu hài tử hiền lành, Cung Tuế Hàn thấy hắn đứng yên ở ngoài thật lâu có phần thương cảm, vì vậy mới làm trái ý mẫu thân tự ý mà ra ngoài cửa hỏi nam tử.

Nam tử lại có tai như diếc, chính là cứ nhìn về phía phòng ở, nàng có muốn hay không nhìn thấy mình? Nam tử trong lòng bàng hoàng không đoán được. Không biết nàng đã ở nơi này bao lâu, hắn tìm kiếm nàng lâu như vậy, đã biết, cũng không dám đi vào, nam tử có chút tự giễu nghĩ đến.

Đoạn Lâu Phượng nhìn về phía cửa, đứa nhỏ này, tính cách này, lại không hề giống mình, trái ngược với mình, lại nhiệt tình giống như cha nó, bình thường hay xen vào chuyện của người khác.

“Nếu đã đến đây, thì liền vào đi!” Thanh âm thực sự có vẻ suy yếu, ôn nhu lại có hơi đi vào trong lòng Minh Viêm, khiến hắn trong lòng có chút lo lắng.

Nếu đã vì nàng mà đến, thì nàng có quả quyết như thế nào hắn cũng sẽ như vậy, nàng bộ dạng đang có bệnh, nhất định là xấu xí vô cùng, nhưng nàng ảo tưởng cái gì? Nàng căn bản là không nghĩ đến.

Minh Viêm trong lòng run lên, nàng cho mình vào nhà, cần nhìn thấy mình, biết rõ là đối với nàng cuộc gặp mặt này căn bản mà nói là không có bất cứ ý nghĩ gì, nhưng trong tâm lại ức chế không nổi có phần nóng nảy.

Minh Viêm thấy nàng, trong lòng cực đau đớn, một phong hoa tuyệt đại mỹ nhân như vậy, xinh đẹp tựa như hoa Mẫu đơn còn muốn bức người, giờ phút này khuôn mặt trắng bệch, làm thế nào lại nhìn không ra một chút sức sống, lúc trước có bao nhiêu quyến rũ làm cho người ta mê muội thì giờ phút này lại giống như thời kỳ cuối cùng của một đóa hoa... dần dần héo tàn!!!

“Người tới làm gì?” Giọng điệu nàng có phần thờ dãi.

“Không...” Minh Viêm không biết phải làm sao, bản thân nàng thất vọng rồi sao? Minh Viêm nắm chặt nắm tay, từ bỏ khó nhịn mà đau lòng.

“Tỷ tỷ... nàng cũng sẽ không tới nữa, tỷ ấy đã mất sáu năm, đây là vật tỷ ấy nhờ ta giao lại cho nàng” Minh Viêm cảm giác được mình thật tàn nhẫn, trên tay móng tay sắp cắm vào thịt mình, nhưng hắn cũng hoàn toàn không biết. Mà rất nhanh nắm trong tay Phượng hoàng lệnh.

“Thật sao? Nguyên lai là thật sao?” Cho tới nay, rốt cuộc trong tâm đã muốn chết, nguyên lai tin tức sáu năm trước là thật. Lúc ấy đối với nàng như sụp đổ, nhưng vì ước hẹn ở còn ở Phượng Hoàng lệnh mà nàng mới gắng gượng tới bây giờ, bằng không nàng đã chết rồi.

Bản thân nàng có bệnh, khiến thân thể luôn luôn không muốn chết, nhưng thật sự không cần vất vả như vậy nữa, thật ra nàng có thể bỏ được, bởi vì ngay cả một lần gặp gỡ cuối cùng, nàng cũng không gặp được. Nhưng lúc này, nàng lưu giữ Phượng Hoàng lệnh, mọi thứ đều sụp đổ đối với nàng. Đã không còn gì phải cố gắng nữa.

Tiên sinh tới ngày thứ ba, mẫu thân nàng mất, lúc chết còn mang theo nụ cười, lúc ấy Tiên sinh đem mẫu thân ôm vào trong lòng, sau đó liền rơi lệ. Mẫu thân nói nàng muốn ăn quả đào, nhưng mùa này căn bản là không tìm thấy quả đào, Cung Tuế Hàn đi ra ngoài đã lâu, đi khắp cả Tuyên Hòa huyện cũng không tìm được, đúng lúc khi quay về thì trông thấy cảnh tượng này, trừ bỏ việc rơi lệ ra cũng không còn biết nói chuyện gì nữa. Đây cũng là qua hôm sau là sinh nhật Cung Tuế Hàn, năm đó Cung Tuế Hàn tám tuổi!

Cả mai táng cũng đều do Minh Viêm làm cho, không đến ba ngày. Từ đó về sau, Cung Tuế Hàn trở thành cô nhi!

Minh Viêm sau đó chuyển lên núi, sau đó không cho phép Cung Tuế Hàn đi tìm hấn, nhưng Cung Tuế Hàn vẫn đi theo, không nơi nương tựa, Cung Tuế Hàn theo bản năng chỉ biết đi theo hấn dù chỉ mới quen biết được ba ngày.

Minh Viêm không quá để ý nàng, đôi khi thì ném cho nàng vài quyển sách, có khi tâm tình tốt lắm thì có thể trả lời nàng vài vấn đề.

Có một năm, tuyết rơi thật lớn, thời tiết vô cùng lạnh, đó chính là vào lúc cuối năm...

“Tiên sinh, người có thể giúp ta đặt một cái tên khác được không?” Cung Đại Nữ hỏi, mẫu thân nàng từng nói, nếu gặp người không bình thường thì có thể đổi danh xưng, trong lòng nàng Tiên sinh hẳn là người lợi hại, bởi vì cái gì hấn cũng biết.

“Cuối năm nay, rét lạnh dị thường, sang năm sẽ là một năm tốt...” Minh Viêm thì thảo tự nói, nhưng lại không hề để ý mà nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Tiên sinh...” Cung Đại Nữ lại gọi một lần nữa.

“Tuế hàn...” Minh Viêm vẫn như trước thất thần nói xong, liền nhắm mắt lại suy nghĩ.

“Tuế Hàn? Là Cung Tuế Hàn sao? Đường như không tệ lắm! Vậy sau này ta gọi là Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn...” Cung Đại Nữ càng kêu càng thấy tốt, rất tốt, có nội tâm, tuy rằng nàng không biết nội hàm ở đâu!

Minh Viêm rất không ưa thích Cung Tuế Hàn thường xuyên ồn ào, Cung Tuế Hàn bình thường gặp nhiều người là nói chuyện không dứt, cho nên nhiều khi, hấn đem Cung Tuế Hàn bỏ ra ngoài cửa, dần dần, Cung Tuế Hàn cũng không thường xuyên ở cạnh hấn.

Sau đó có một trận tuyết lớn, muối muối cũng bắt đầu ho khan, sau đó lại không ngừng ho nhiều hơn, đại phu nói là trong bụng mẹ mang đến hàn khí, không có cách nào chữa trị tận gốc, nếu tiếp tục như vậy thì tuyết đối sẽ không sống đến mười lăm tuổi.

Năm muối muối bảy tuổi, Tiên sinh đem muối muối đưa đến kinh thành, nói kinh thành có thể chữa trị bệnh của muối muối. Lại qua vài năm, Liễu cô nương xuất hiện, tìm đến Tiên sinh, Liễu cô nương đàn một khúc rất êm tai, đệ đệ nghe xong, nói muốn học, nên cuối cùng cũng đi theo Liễu cô nương.

Hiện giờ Cung Tuế Hàn nghĩ đến Tiên sinh đối với gia đình nàng ảnh hưởng thực sự rất lớn, nếu không có Tiên sinh thì có lẽ nhân sinh của nàng cũng không thể nào đồng dạng như vậy, cho nên nàng thật sự rất biết ơn Tiên sinh, mặc dù từ đầu đến cuối hấn đều rất lạnh lùng với nàng nhưng nàng cũng không hề mong Tiên sinh chết.

“Tiên sinh!” Cung Tuế Hàn nhìn thấy Minh Viêm thì thật vui mừng, ngược lại Minh Viêm trên mặt vẫn như trước mà vô cùng lãnh đạm.

“Ngươi tới làm gì?” Đối với Cung Tuế Hàn, Minh Viêm luôn luôn thấy thật phức tạp, đã không hy vọng nàng quá bình thường nhưng cũng không hy vọng nàng sẽ trở nên rất vĩ đại. Cung Tuế Hàn trí nhớ thực sự rất tốt, năng lực học tập cũng rất tốt, nhưng bản thân hấn không có giảng dạy gì nhiều cho nàng, chỉ đơn giản là dạy một ít. Cơ bản mà nói ở Cung Tuế Hàn không hề nhìn thấy được một chút bóng dáng nào của Đoạn Lâu Phượng, nên cũng không tác động cảm xúc trong trí nhớ hấn. Nếu không dùng cặp mắt bình thường để đánh giá, thì quả thật lại lộ ra một ít không tầm thường, trước kia chưa từng hoài nghi, hiện tại bây giờ mới biết được, nguyên lai nàng là Minh Phượng ký chủ. Tuy rằng lúc trước hấn vẫn cho rằng, Cung Lạc mới là Minh Phượng ký chủ, nhưng xem ra hấn đã nhìn sai rồi.

“Không phải, Tiên sinh, người vì sao lại là Hoàng tử Minh triều, Minh triều không phải đã chết hết rồi sao? Hân nhi thực sự là một Hoàng đế rất cần cứu, người không cần cùng nàng thường đoạt có được không? Hân nhi nói là, nàng sẽ không chủ động giết người, vậy người cũng không cần phải chết...” Cung Tuế Hàn vẫn là như trước, nói rất nhiều, Minh Viêm nghĩ đến, cũng không muốn nghĩ tại sao đã đến Hoàng cung mà Cung Tuế Hàn vẫn còn có thể lưu lại cái tính khí này.

“Hân nhi là Nguyên Mẫn sao?” Minh Viêm có chút kinh ngạc, Nguyên Mẫn đối với Cung Tuế Hàn chính là nghiêm túc, bằng không dựa vào tính khí của Nguyên Mẫn sẽ không bao giờ để người khác gọi thẳng tên mình như vậy.

“Đúng vậy! Hân là tên tự của Hoàng Thượng. Tiên sinh không cần cùng Hân nhi thường đoạt, có được không?” Cung Tuế Hàn liền khẩn cầu.

“Vì sao ngươi cảm thấy được là ta muốn thường đoạt? Mà không phải là đòi lại đây? Hơn nữa, vì lẽ gì... ngươi từ lúc nào lại đứng về phía nàng?” Minh Viêm hí mắt hỏi;

“A... ta... ta cũng không biết...” Cung Tuế Hàn ngập ngừng ấp úng trả lời không dứt, nàng cảm giác bản thân mình giống như đang đối diện với một minh chứng của lịch sử Minh quốc, một người đã tưởng chừng như trở thành một vị hoàng đế, lúc này trong lòng Tiên sinh chắc hẳn nhất định sẽ bị tổn

thương.

Minh Viêm cười nhạt lắc đầu, Cung Tuế Hàn có được bao nhiêu tình cảm của Nguyên Mẫn, bản thân hắn cũng không rõ ràng lắm, đơn giản là Cung Tuế Hàn và Nguyên Mẫn, các nàng không giống như mẫu thân của mình, chỉ hi vọng là kết cục cũng không quá giống, sau này rốt cuộc sẽ như thế nào thì cũng không phải là chuyện của hắn, tất cả cũng không phải là chuyện của hắn.

“Tiên sinh, là ta không tốt, không phải Tiên sinh sai, mà tất cả mọi người cũng không phải đúng, tóm lại là sau này ta sẽ không như vậy mà nói bậy” Cung Tuế Hàn khẩn trương nói, bản thân Cung Tuế Hàn thực sự cảm thấy mình không nên nói những lời vừa rồi.

Sau này, không còn có sau này.

“Cung Tuế Hàn, người muốn như thế nào cũng được, không cần sửa!” Minh Viêm thân nhiên nói, mà khóe miệng cùng lỗ mũi lại bắt đầu có tơ máu, trên bàn cái bình nhỏ đã sớm trống không.

“Làm sao vậy? Tiên sinh tại sao lại chảy máu vậy? Ta.. ta lập tức gọi thầy thuốc!” Cung Tuế Hàn tay chân hoảng loạn la lên, mà trong lòng lại cực kỳ khản trương.

“Không cần! Là ta uống thuốc độc, không có thuốc nào chữa được!” Độc này được tính cực ôn hòa, trừ bỏ máu ra, cũng không hề có cảm giác gì quá khổn khổ, Nguyên Mẫn rốt cuộc là người rất sòng phẳng.

“Hân nhi đã ở dưới sao?” Cung Tuế Hàn không biết vì cái gì, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Nguyên Mẫn, mà trong lòng nàng lúc này lại sợ hãi cực kỳ, sợ hãi là vì.. đáp án này...

“Không, chỉ mình ta ở dưới!” Minh Viêm nhắm hai mắt lại, nói câu trước câu sau thì đã hô hấp ngày càng ngưng trệ, độc tính quả thật phát tán rất nhanh, Minh Viêm trước khi chết chỉ có duy nhất một ý thức. Cung Tuế Hàn chắc chắn không phải là người nghĩ sâu, Nguyên Mẫn cũng hi vọng đáp án chính là như thế, bằng không nàng cũng sẽ không nói ra sự thật của trước kia, trong sự thật đó có tỷ tỷ, có Tiểu Lâu, còn có bản thân mình, chính là hiện tại mình đã có thể đi gặp họ, gặp tỷ tỷ, gặp..Tiểu Lâu...

Thân nhiệt Minh Viêm dần hạ thấp, cánh tay buông lỏng rơi xuống, Cung Tuế Hàn liền gào khóc lớn hơn, trong lòng nàng cảm thấy rất đau khổ, nỗi đau này so với cái chết của mẫu thân năm đó dường như lại rất giống nhau, thực sự nàng rất đau khổ! Rất buồn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nguyên Hi!

Sinh nhật lần thứ mười chín của Nguyên Mẫn yến hội tổ chức cũng không quá lớn, nhưng đây lại là nơi để tất cả mọi người trong dòng tộc đều xuất hiện, đặc biệt chính là công chúa Nguyên Hi cũng tham gia yến tiệc lần này.

Nguyên Hi, chính là muội muội của Nguyên Cương, so với Nguyên Cương thì lại nhỏ hơn rất nhiều tuổi. Khi còn bé đã khiến cho hàng ngàn người cung chiêu, hưởng gì sau này lớn lên, cơ thể phát triển lại làm rung động lòng người, Nguyên Cương từng nói, tiếc là Nguyên Hi khi trưởng thành thì Hoàng Hậu đã qua đời, bằng không thì hai người này đều có thể là sắc đẹp không ai bì kịp trong thiên hạ này.

Nguyên Hi mười tám tuổi đã lập gia đình, đến nay cũng đã mười năm, khéo léo hơn lại cùng với đệ nhất thiên hạ nhạc công Liễu Húc bằng tuổi. Phò mã lại là Ngôn gia Đại thiếu gia, cũng chính là đại ca của Ngôn Thác, chính xác hơn thì Ngôn Thác là con của vợ kế, ở Ngôn gia địa vị cũng hoàn toàn bất đồng, Ngôn Du lúc ấy được Ngôn gia xem trọng, lại là đại thế gia Đại công tử, được gia giáo tu dưỡng, ở kinh thành cũng không tìm ra được người thứ hai, thật không dễ so sánh.

Lúc đó cả kinh thành đều ghép đôi Nguyên Hi cùng với Ngôn Du, cho dù ngay cả Thánh Thượng Nguyên Cương cũng không dám nói là không xứng. Sau khi kết hôn, cả hai người phu thê ân ái ái ái, hạ nhân ở phủ phò mã cũng không hề thấy qua hai người giận qua, rốt cuộc cũng tìm không ra được hai người nào yêu nhau xứng đôi như hai người này, lúc ấy đại hôn của công chúa, chính là chấn động toàn bộ kinh thành, không người nào không nói tốt!

Đáng tiếc, tân hôn mới vừa tròn ba năm, phò mã Ngôn Du chết vì bệnh, không ai mà không thấy đáng tiếc, thực sự đáng tiếc! Ngôn Du sau khi chết, Ngôn Thác mới được bước chân vào Ngôn gia, quyền lực cũng rơi hết vào tay hắn, hơn nữa lúc ấy hắn đã dễ dàng trở thành tay chân đắc lực cho Nguyên Mẫn, vì vậy mới hoàn toàn trở thành Ngôn gia gia chủ.

Nguyên Hi sau đó rời khỏi kinh thành đến sống ở thành Tấn Dương, nguyên là nhà của Ngôn gia lão gia, vì người nhà của Ngôn gia sau khi chết nhất định đều phải hướng linh cửu về quê quán để mai táng. Nguyên Hi chính là đi cùng để túc trực bên linh cửu phụ quân. Sau biến cố trên thì kinh thành lại một phen cuồng dại, dân chúng trong thành lại bắt đầu truyền tụng một phen vì đức tính ngôn hạnh của công chúa, tuy được cưng chiều từ nhỏ nhưng cũng không vì vậy mà không làm tròn nghĩa đạo. Nhưng sau khi công chúa rời đi được một thời gian thì mọi chuyện cũng dần dần nguội lạnh.

Nhưng lần trở về này của Nguyên Hi, chính xác hơn là cả kinh thành vừa một phen kinh ngạc, các hoàng tộc thế gia lại bắt đầu không ngồi yên. Sự trở về này, từ ban đầu chỉ là ở kinh thành, nhưng dần dần lại truyền miệng tích cực hết khắp mọi nơi.

“Cô Cô khi nào trở về lại không thông báo trước cho Mẫn nhi một tiếng, để Mẫn nhi chuẩn bị nghi lễ đón người?” Nguyên Mẫn nhìn thấy Nguyên Hi xuất hiện ở yến hội, trong lòng hết sức kinh ngạc, cũng có vài phần nhìn thấy trường bối mà cao hứng.

“Hoàng thượng trăm công ngàn việc, Cô Cô làm sao không biết xấu hổ lại đi để Hoàng thượng để lỡ mất chánh sự cơ chứ! Cô Cô vài năm không được gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng bây giờ càng ngày càng được lòng dân, càng ngày càng phát ra được hào quang của mình chủ, đúng là lợi hại”

“Cô Cô chính là đang thổi phồng Mẫn nhi rồi! Phải biết rằng, phụ hoàng từng nói, Mẫn nhi có tố chất rất giống Cô Cô!” Nguyên Mẫn vừa cười vừa nắm lấy tay của Nguyên Hi nhường nàng ngồi ở bên cạnh mình.

Ở đây mọi người đều không nói nên lời, vừa nhìn thấy Nguyên Hi, trong lòng đều bị xôn xao. Dù sao năm đó cũng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, dù bây giờ không còn như trước xinh đẹp làm cho người ta lóa mắt, thế nhưng cũng không thể nào không phủ nhận được nhan sắc nàng càng lúc càng mặn mà, càng chín mùi.

Nguyên Mẫn và Nguyên Hi chính là có vài phần quen biết, đúng là như vậy, Nguyên Mẫn cũng không so với Nguyên Hi là kém, điều này quả là không sai, nhưng đối với Nguyên Mẫn là một Hoàng đế, các nam nhân có tình ý cũng không dám động tà niệm, dù sao cũng làm việc dưới tay Nguyên Mẫn nên đa số ai cũng biết, Hoàng thượng không phải giống như những người bình thường mà có thể đoán mò, dám động tâm thì chẳng khác gì đi tìm cái chết.

Nhưng với Nguyên Hi thì khác, Nguyên gia nữ nhân không nhiều, mà lại xinh đẹp ôn nhu, thiện lương nẫu mực như vậy thì càng hiếm hơn, vào thời khắc này ở Nguyên Hi lại càng phát ra một khí chất nữ nhân thành thục cùng mị lực mê người. Hiện tại đang ở yến tiệc, có không ít nam nhân tuy đã cưới vợ, đa số đều là mối tình đầu đơn phương thâm mến đối với Nguyên Hi, nhưng lúc đó Ngôn Du lại là một đối thủ quá mạnh, tất cả mọi người lúc ấy đều bất chiến mà bại, nhưng may mắn đó là Ngôn Du, mọi người có bại cũng phục. Nhưng hiện tại ở đây, không có một người nào, không có một ai dám nói là năm đó từng thâm mến qua Nguyên Hi, chỉ sợ nói ra lại trở thành người không biết tự lượng sức mình.

Thế nhưng vừa nghe Nguyên Hi về đến, các nam nhân dù có gia đình hoàng cung cũng không yên lòng mà xôn xao, tâm cũng dao động, mặc dù nói là vẫn không có cơ hội, nhưng ngấm lại vẫn còn tốt!

“Vừa nói như thế, nhưng thật ra Bồn cung đang mèo khen mèo dài đuôi thôi!” Nguyên Hi mỉm cười, nụ cười làm ngất ngây không biết bao nam tử.

“Đó cũng là tự nhiên, Cô Cô trong tay như thế nào lại có thương tích? Hừ, người nào lại không biết cẩn thận khiến bàn tay ngọc ngà của Cô Cô bị thương đây?” Nguyên Mẫn nhún mày hỏi, nhưng thực ra lại có vài phần đau lòng.

“Không liên quan đến họ, do Cô Cô không cẩn thận đi hái thảo dược mà bị cắt phải” Nguyên Hi liền phản đối.

“Cô Cô cho tới bây giờ vẫn còn thích nghiên cứu thảo dược sao? Đừng nói là Cô Cô muốn trở thành thần y?” Nguyên Mẫn cười nói, Nguyên Mẫn bình thường là một nữ nhân luôn có dáng vẻ làm cho mọi người sợ hãi người, thật ra vốn dĩ Hoàng thượng cũng chỉ là một nữ nhân. Kỳ thật mà nói Nguyên Mẫn từ trước đến nay đều không có qua biểu hiện giống một nam nhân Hoàng đế, bất quá chính bọn họ trong lòng e ngại mà thôi, nhưng đối với người thân thì thể hiện quyền lực lại là một mặt khác.

Nguyên Hi cười nhưng không nói, mỗi người đều có chút bí mật riêng, tự nhiên cũng không đáng để nhắc đến.

Cung Tuế Hàn lúc này ngồi một bên cũng cảm thấy được có vị chua, trong lòng giống như là giấm lên men, mà ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Nguyên Mẫn đang nắm tay Nguyên Hi, ánh mắt nàng đều trở nên nóng rực, dường như muốn đốt ra cả một cái hố. Hân nhi giờ phút này cảm xúc là thật, Hoàng thượng khi nào thì... Lúc này Cung Tuế Hàn cảm giác, Nguyên Mẫn là cho mình được đặc quyền bị xâm phạm, trong lòng tuy có ai oán nhưng cũng thấy Công chúa và Hoàng thượng đều rất giống, cả hai đều rất xinh đẹp, cũng rất ôn nhu, nhưng Cung Tuế Hàn luôn cảm thấy nàng như thế nào cũng không bằng được Hân nhi, trong lòng đối với Nguyên Hi lại xuất hiện một loại cảm giác buồn bực.

“Cô Cô trở về rốt cuộc là có việc gì?” Yến hội tan, Nguyên Mẫn đem chuyện hỏi Nguyên Hi, bởi vì nàng không tin, Nguyên Hi chỉ là vì sinh nhật của mình mà trở về.

“Mẫn nhi rốt cuộc cũng ra dáng một người hoàng đế, ngay cả Cô Cô cũng đều lo lắng!” Nguyên Hi cảm thán, đúng là cảnh còn nhưng người thì mất!

“Không phải là không yên tâm ở Cô Cô, nhưng Cô Cô như thế nào nhiều năm như thế đều không trở về dự sinh nhật Mẫn nhi, vì sao năm nay lại...?”

“Vì có một số đại thần, muốn Bồn cung trở về. Hoàng thượng đã mười chín tuổi, cũng nên đại hôn” Cái này đều do tâm phúc đại thần kiến nghị, không phải buộc bản thân nàng quay về.

“Sự việc này, Trẫm đều có tính toán, lúc này cũng không thích hợp đại hôn, Cô Cô rời kinh thành đã lâu, cũng không biết được đã trải qua tình huống nào” Nguyên Mẫn trong lòng có chút chấn động, vì đại hôn của nàng, mà ngay cả Cô Cô cũng mời về, thật là bản lĩnh. Làm cho Công chúa đến tạo áp lực, như thế mà bọn hắn cũng nghĩ ra! Nguyên Mẫn sắc mặt không thay đổi, nhưng xung hô lại thay đổi.

“Cô Cô nghĩ, hân Hoàng thượng đã có quyết định, vô luận là quyết định như thế nào, Cô Cô cũng đều ủng hộ, dù sao ở trong mắt Cô Cô, Mẫn nhi luôn là người thông tuệ hơn người” Bất quá nàng cũng rất tò mò, tuy cũng không ảnh hưởng gì đến phán đoán của nàng, thế nhưng nếu hôn sự lớn thì sẽ đánh mất sự cân bằng của triều đình, đặc biệt xu thế sẽ nghiêng về Độc Cô gia, hơn nữa tâm của Độc Cô Giới nhất định lần này sẽ không dứt, tạm thời để cho Độc Cô Giới kiêu ngạo, cũng không nguy hại. Tuy rằng lúc cũng có chùng mực, nhưng hiện tại cũng chưa có gì là xấu, thế nhưng các đại thần rất nhanh thúc giục, né tránh cũng chỉ một lúc, nếu sớm giải quyết sinh hạ người thừa kế mới chính là việc trọng sự, Mẫn nhi không phải là không biết, từ

phi...

“Tình Dịch chết thật sao? Đáng tiếc hán năm đó so với Ngôn Du không hề thua kém!” Nguyên Hi vô tình nói ra hai từ cảm ky, một là Tình Dịch, một là Ngôn Du, một chuyện là của Nguyên Mẫn, một còn lại là của bản thân Nguyên Hi.

“Nói Phò mã chết, Cô Cô, còn nghi ngờ sao?” Nguyên Mẫn nhìn chăm chú Nguyên Hi, không hy vọng sẽ chứng kiến thấy sự khẳng định ở Nguyên Hi. Bởi vì nếu Nguyên Hi hoài nghi, thì...

“Ngôn Du chết, không liên quan đến chuyện của ngươi, mà cái chết của Tình Dịch ta lại cảm thấy được điều kỳ quái, hán không giống như loại người như thế!” Nàng đối với Tình Dịch luôn tin vào trực giác của mình, hán không phải là người có dã tâm, hơn nữa Tình Dịch năm đó đối với Nguyên Mẫn thực sự quan tâm, cho đến bây giờ đối với nàng kỷ ức đó như vẫn còn thực sự mới mẻ.

“Trên đời này khó lường nhất chính là lòng người!” Nguyên Mẫn từng suy đoán tâm ý của Tình Dịch, nhưng cho tới bây giờ Tình Dịch đối với nàng vẫn là một điều cảm ky, một kẻ phản bội đối với Nguyên Mẫn mà nói... là không thể tha thứ!

“Có đôi khi ánh mắt nhìn thấy, chưa chắc đã là sự thật!” Nguyên Hi nói, thật ra nếu Mẫn nhi không thích nàng cũng nói, bằng không Tình Dịch nếu còn tồn tại thì chắc chắn Mẫn nhi sẽ liên ngao ngao mà đại hôn.

“Hoàng thượng đã gặp qua Minh Viêm!” Nguyên Hi lại hỏi, có lẽ đây mới chính là mục đích chủ yếu.

Nguyên Mẫn sắc mặt ngưng tụ, hay là ngay cả Cô Cô cũng biết.

“Cô Cô vì sao lại hỏi hán? Cô Cô quen biết hán?” Bí mật này rốt cuộc có bao nhiêu người biết, vì sao? Nguyên Mẫn thật cảm thấy vô cùng đau đầu.

“Ha Ha! Hoàng thượng rốt cuộc đã là một Hoàng đế, lại có nhiều đa nghi như vậy, Cô Cô bất kể như thế nào cũng đều hướng về ngươi, Cô Cô thực sự rất yêu thương ngươi mà ngay cả Cô Cô ngươi cũng hoài nghi. Cô Cô tự nhiên là biết đến, chính là không nghĩ Hoàng thượng đã nhanh như vậy mà cũng biết. Nói đến Minh Viêm, ta năm đó cũng từng thích qua hán, thế nhưng hán lại thích Đoạn Lâu...” Bản thân mình là người luôn cao ngạo, cũng chưa từng chật vật đến như vậy, cũng có thể do bản thân mình chỉ yêu chính mình nhiều hơn một chút, nên dù không chiếm được cũng buông rất mau, nhưng lại không biết từ lúc nào lại ưa thích Minh Viêm, một kẻ si tình, nếu nói si tình, Ngôn Du không phải không có, đáng tiếc Ngôn Du lại không làm cho nàng giống như trước mà cảm thấy đau lòng.

“Trẫm tự nhiên sẽ không hoài nghi Cô Cô, chỉ là không hề nghĩ tới Cô Cô như vậy lại có giao tình với hán, Trẫm còn tưởng rằng người Cô Cô thích chính là Phò mã gia!” Nguyên Mẫn kinh ngạc nói, trong lòng vừa rồi đúng là có phần hoài nghi, nhưng có đánh chết nàng cũng không thừa nhận.

“Đơn thuần là có thích Phò mã, nếu không thích thì đã không đồng ý gả cho hán!” Lúc ấy là vì muốn chặt đứt đoạn tình cảm đơn phương, gả cho Ngôn Du là để chọc tức Minh Viêm, nhưng không nghĩ tới, Minh Viêm cũng thực sự có sự tình. Có thể nói đây là lần đầu tiên nàng cảm giác thua thiệt, cảm giác này thực sự chẳng tốt chút nào.

“Không nghĩ ra Cô Cô lại là người rất phong lưu a, bất quá Cô Cô chỉ tới chậm một bước!” Nguyên Mẫn biết Nguyên Hi tìm đến là có mục đích, chỉ là đến muộn, cho dù không tới quá trễ, bản thân nàng cũng sẽ không thay đổi quyết định. Bất quá chuyện nàng có thể yên tâm nhất là Nguyên Hi hán sẽ không quá thích Minh Viêm, bằng không cũng không hào phóng như vậy mà nói ra.

“Đến chậm sao?” Nguyên Hi chợt thấy mắt mát, dù gì cũng là nam nhân nàng đã từng động tâm thích qua, cho dù nàng không thương nhưng cũng không hy vọng lại trở thành kẻ địch, nhưng lập trường đối nghịch này thì luôn luôn tồn tại. Hán họ Minh, nàng họ Nguyên! Tuy rằng nàng không hy vọng hán chết, nhưng Mẫn nhi làm vậy là không sai, Mẫn nhi chỉ là làm hết trách nhiệm của bản thân mình mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Cung Lạc!

“Ngươi cảm thấy, dựa vào cái gì mà lại cho rằng ta sẽ giúp ngươi tìm kiếm long mạch?” Cô gái không thể không hỏi, về mặt lãnh đạm, so với độ tuổi với vẻ bề ngoài lạnh lùng thật không mấy hợp lắm.

“Ta cứu ngươi!” Nam tử chậm rãi nói, nhưng làm cho đôi phương khó có thể xem nhẹ.

“Ta không cần ngươi cứu” Thái độ bất cần, giống như nam tử kia cứu ai chứ không phải là nàng.

“Ta còn giúp ngươi khôi phục trí nhớ, thảo dược cũng không phải dễ tìm, làm sao lại không cho rằng ngươi mắc nợ ta?” Nam tử vẫn như trước thể hiện lợi thế của bản thân, tâm tình cũng không quá nóng nảy.

“Đây cũng là do ngại nhiều chuyện, ta cũng không hề muốn trí nhớ khôi phục!” Dương Vân Hi, không, đúng hơn là Cung Lạc, so với lúc là Dương Vân Hi, khi chất thật có phần bất đồng, nhưng vẫn mang theo đó sự cao ngạo lạnh lùng.

Cái trí nhớ đáng ghét ấy, không có cũng thật tốt.. Cung Lạc trong lòng không vui nghĩ đến, bởi vì có rất nhiều chuyện không đáng để nhớ.

“Vậy ngại cần tiền để làm gì?” Nam tử hỏi, nếu không phải đoán chừng nàng có thể là Minh Phượng ký chủ thì hẳn cũng không muốn quần áo rách nát của nàng.

“Ta nghĩ muốn Tấn Dương thành, chính xác hơn là cả một thành trì” Cung Lạc nói, vẻ mặt có chút hoang mang, sau đó liền lắng đọng lại, tiếp đến lại là vẻ mặt rất dứt khoát.

“Tấn Dương thành, chuyện này thì có vấn đề gì, sau khi chuyện thành công, ta sẽ hai tay dâng tặng ngươi” Chỉ là một thành trì mà thôi, cũng không quá quan trọng, sau khi chuyện thành công, muốn khi nào thu hồi thì lại thu hồi thôi! Thực tế mà nói, nếu tính toán không sai thì Cung Lạc cũng không hẳn thật sự cần Tấn Dương thành, mà là...

“Long mạch ở ngay chân núi Tuyên Hòa huyện phụ cận với điểm giao cách trung tâm giữa trời và đất, vị trí cụ thể thì ta cũng không biết. Thật ra ta rất tò mò, những thuộc hạ mà ngươi phái đi dò là lúc trước, lại không có một người nào trở về, rốt cuộc không có một ai sống sót sao?”

“Ngươi nói thử xem?” Lâm Trọng Khang cười như không cười hỏi ngược lại, nếu là có, hẳn cần hỏi nàng sao? ” Ta giúp ngươi, chỉ vì ta rất chán ghét bọn người họ Nguyên!”

Cung Lạc cũng không muốn nghe những chuyện của Lâm Trọng Khang, có thể nói tên nam nhân này cực kỳ làm cho nàng cảm thấy chán ghét.

“Theo ta được biết, trên tay ngươi chỉ có hai mươi vạn quân, lấy cái gì để cùng Nguyên Mẫn giao đấu?” Người nam nhân ở trước mắt này, không hề có lợi thế, nhưng cũng không thể nhanh như vậy lại để lộ ra dã tâm, nhất định hẳn có vũ khí bí mật.

“Ha Ha! Không thể nói, không thể nói!” Lâm Trọng Khang cười nói. Tất nhiên là có, một người hiểu rõ về Nguyên Mẫn nhất vậy có tính không?

“Không nói thì thôi!” Cung Lạc không thèm để ý, thắng thua đều không quá quan trọng. Cung Lạc luôn cho rằng nàng hiểu rõ bản thân mình nhất, bản thân nàng yêu hận, cả tính cách tuyệt tình... cơ bản luôn không làm cho người ta yêu thích, nhưng bây giờ, nàng cũng có vài phần chán ghét bản thân nàng. Minh Phượng ký chủ sao? Cung Lạc cảm giác trên cánh tay, vết bớt Phượng Hoàng lại bắt đầu nóng rực, cái bớt này khi hiện khi không, ký chủ hẳn không phải là nàng. Là Cung Bình hay tỷ tỷ? Nàng nhớ rất rõ, ở yến hội lần trước có người rất giống tỷ tỷ, lại còn muốn làm náo loạn cả buổi tiệc hôm đó, tuy nhiên nàng cũng không muốn quá quan tâm, nàng hiện tại chỉ muốn trả thù người đã đem mình đưa đến đây. Cho nàng uống được thảo, để nàng nhớ lại mọi chuyện, trong lòng nàng lúc này lại thấy có một cảm giác hận ghét vô cùng.

Cung Lạc sờ đi biết long mạch ở đâu, đó là bởi vì Cung Lạc trước khi bị mất trí nhớ đã cùng đệ tử của Huyền cơ môn quan đi đến long mạch.

Huyền cơ môn và Âm dương môn đều là hai môn phái có tính chất tương đồng nhau, hầu hết các Minh triều quốc sư đều xuất thân từ Huyền cơ môn, nhưng sau khi Minh triều diệt vong thì Huyền cơ môn mới dần dần mất đi tài năng. Sau đó, nhà Nguyên bắt đầu trọng dụng Âm dương môn, vì vậy Âm dương môn mới phát triển lên.

Huyền cơ môn cũng phân chia làm hai phái, nhất phái là Huyền Môn, lấy Huyền đi đầu, nghĩa là thực sự tu đạo, mặc kệ mọi chuyện, nhị phái chính là Tâm cơ môn, quyền dục đường như lại có phần nhỉnh hơn. Nhưng chính thống trong Huyền cơ môn lại là Huyền môn, lúc ấy Minh Viêm chính là đã cùng Huyền Môn có qua lại thân thiết vì vậy hẳn liên đới với Tâm cơ môn cực tuyệt.

Có thể nói Tâm cơ môn luôn làm việc rất kỳ lạ, lại không đi theo chính đạo, sợ ngày sau sẽ nuôi hổ làm loạn. Lúc ấy Tâm cơ môn không thu nạp được Minh viêm liền chuyển hướng đến Lâm Trọng Khang, hai người rất hòa nhập với nhau, tiếp đến cùng nhau tìm đến long mạch cũng thật không dễ dàng, lại không nghĩ tới đạo cô của Âm dương môn Tuệ Hân đuổi tới, hai bên va chạm với nhau, cuối cùng Tuệ Hân trọng thương, cùng lúc Hưu Nguyệt đến kịp lúc, Hưu Nguyệt dù sao cũng là đệ tử đích truyền, so với Tuệ Hân vẫn cao hơn nhiều bậc. Lại là đệ tử chính thống của Âm dương môn, vì vậy Hưu Nguyệt ra tay so với Tâm cơ môn vẫn mạnh hơn, đệ tử của Tâm cơ môn bị giết chết không sót một ai.

Bản thân Cung Lạc trở thành đệ tử của Huyền môn cũng là do thông qua Minh Viêm nên mới được thu nạp vào, bởi vì lúc ấy, Âm dương môn đã có một Hưu Nguyệt, Huyền môn tuy nói là không quan trọng bề ngoài, nhưng nếu không tranh mọi chuyện, nhất là thu nạp đệ tử thì cũng không thể mạnh mẽ lên như vậy được. Mà Cung Lạc và Cung Bình lại là người của Đoạn gia, không thể nghi ngờ sự thông minh và năng lực, vì vậy Huyền môn cũng yên tâm thu nạp hai người.

Lúc ấy Cung Lạc tiến vào Huyền Môn chỉ vì muốn nuôi thân, sống và đạo chơi ở đó một thời gian cũng không quá dài. Tuy rằng ở phương diện nào đó không bằng Hưu Nguyệt, nhưng thật ra cũng không quá kém. Cung Lạc sau khi bị mất trí nhớ liền được đưa vào Dương phủ, vừa học cảm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông, nhưng không phải mọi thứ đều là nhất. Tựa như so với Nghê Phi vũ còn kém một bậc, Huyền học về phương diện nào đi nữa cũng kém Hưu Nguyệt một phần, với lĩnh vực nào cũng đều như thế.

Nói là chính thống nhất, chính là vào thời kỳ của Minh triều, Huyền cơ môn, khi đó Âm dương môn vẫn chỉ là một phần của Huyền môn, Âm dương môn sau đó liền giúp Đại Đình vừa lập quốc liền tìm kiếm nhân tài, giúp Nguyên gia ngày một cường thịnh, bắt đầu từ đó mới trở nên phát triển.

Có thể nói, hiện tại hai đại môn phái đều quen biết nhau, nhân tài cũng là một mấu chốt, vì vậy khi Hưu Nguyệt nhập môn, đối với Âm dương môn các bậc trưởng lão đều rất vui mừng, Hưu Nguyệt được trọng dụng cũng có nhiều nguyên nhân, đa phần chính là cái tính cậy tài mà khinh người... thuộc kiểu không quan tâm đến chuyện của người khác, một kiểu rất đặc trưng của Huyền môn gia.

Cung Lạc, tính cách bên trong cũng phần nào như vậy, đứng sai không quan trọng, quan trọng là tính mạng của mình, còn mạng sống của người khác đều không quan trọng. Điều này so với Cung Tuế Hàn rất bất đồng, Cung Tuế Hàn thì sợ chết nhưng cũng rất coi trọng tính mạng của người khác.

Cung Lạc khi còn nhỏ, so với bệnh tật cũng thật là tương quan, do từ nhỏ biết mình mang nhiều bệnh, nghĩ bản thân cũng sống không được bao lâu, nên vì vậy tâm lý bắt đầu thay đổi, hay nhăn nhó, trong bụng, cô độc, ngang ngạnh, luôn sống đặt ra nguyên tắc cho bản thân. Duy nhất chỉ có hơi chút mặt tích cực chính là đối với tình cảm yêu hận lại rất rõ ràng! Cho dù hiện tại đã hết bệnh, nhưng tính cách nhăn nhó ấy thật khó khắc phục, cũng may là mất trí nhớ ba năm, có phần được cải thiện, nhưng lúc thể hiện ra rõ nhất chính là thời gian chữa bệnh, khi đó vẫn còn trẻ, tính cách phần nào cũng bộc lộ rất rõ ràng.

Năm bảy tuổi, Cung Lạc rời Tuyên Hào huyện thì Cung Tuế Hàn khóc lóc không nổi, nhưng Cung Lạc một chút cảm giác đều không có, tính cách nàng lãnh đạm như vậy cũng không giống Liễu Húc, Liễu Húc là do từ nhỏ đã có thiên tính, còn Cung Lạc là biết được bản thân nặng trong người luôn luôn có bệnh, trở thành gánh nặng cho người khác, lại vướng víu, bản thân nàng không thích mình như vậy, phải trở thành trở ngại của người khác, cho dù đó là tỷ tỷ hay ai đi nữa, tuy mọi người không để ý nhưng nàng đối với chuyện này lại vô cùng để ý, nàng chán ghét căn bệnh của mình, hơn nữa cảm thấy được sống cũng như không sống đều tiêu cực như nhau.

Có một điều nàng không đoán được, nàng lại có một tỷ tỷ thích nói không ngừng, lại vĩnh viễn đều không đoán được ý nghĩ của bản thân mình, nhưng người ca ca còn lại là một người ít nói, tâm tư trong lòng đều rất khó đoán, bản thân hần lúc nào cũng muốn cách tỷ muội nàng một đạo tường, là người lúc nào cũng giam mình ở bên trong, tách biệt bên ngoài, một người sống nội tâm và cô đơn vô cùng.

Kỳ thật là Cung Tuế Hàn lại làm cho tâm tư Cung Lạc có một chút khó giải thích, nhưng nàng cũng không muốn bận tâm.

Hiện tại Cung Lạc là người có tính cách tiêu cực, lặng lẽ, tuyệt vọng và cả phần nộ, nội tâm rối rắm ở nàng chính là do căn bệnh lâu năm lúc nhỏ hình thành, về sau đáng lẽ đã muốn biến mất, nhưng lại theo trí nhớ mà khôi phục lại, từ đó bắt đầu thay đổi hẳn.

Nhưng càng lúc, lại càng giống một hắc sắc mạn đà la, tản mát ra một loại khí vô cùng nguy hiểm và mị lực chết người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bậc Đế Vương, Tối Kỵ Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà' !

“Thần điều tra ra, người lúc trước đến phá long mạch là người của Tâm cơ môn, nhưng là lệnh của ai thì thần còn chưa điều tra ra, có thể hay không là người của Đoạn gia đây? Đoạn gia lúc trước cũng từng xuất hiện ở vùng núi tiếp giáp” Ngôn Thác nói.

“Đoạn gia muốn phá, dù sao cũng còn Hưu Nguyệt, căn bản mà nói là không thể, vì vậy không hẳn là Đoạn gia, mà Đoạn gia xuất hiện ở vùng núi lân cận hẳn là đang tìm kiếm gia chủ. Người có hỏi được tên hay không? Hẳn nên biết Đoạn gia có hay không đến phá long mạch. Hơn nữa Cung Lạc là do ai cướp đi?” Mặc dù không có chứng cứ xác thực Đoạn gia có liên quan đến long mạch, nhưng trực giác nói cho nàng biết không phải là người của Đoạn gia.

“Tên kia, thần cảm thấy được không thể tin hoàn toàn. Hoàng thượng, ý của người là do thế lực cướp Cung Lạc và chuyện phá long mạch là một?” Chuyện này cũng có thể, tại sao hẳn lại liên quan, muốn vào hoàng cung cướp người chắc chắn không phải người bình thường, thế lực này xem ra cũng không nhỏ, hơn nữa hẳn cảm thấy ở trong hoàng cung nhất định có nội gián, chuyện này Hoàng thượng không có khả năng không biết, nhưng tại sao nàng lại không có hành động gì? Hoàng thượng gần đây làm việc, càng ngày càng khó đoán!

Nguyên Mẫn gật đầu, nàng biết rất rõ Ngôn Thác đang suy nghĩ gì, nàng không truy tận nội gián, tất nhiên là có đạo lý của nàng, tên nội gián này dù sao vẫn còn hữu dụng, hơn nữa hiện tại không thích hợp để khẩu phật kinh xà. Hơn nữa, thế lực thứ ba này, chắc hẳn là hẳn.

“Lúc trước người nói trinh thám hỏi báo, Tinh Dịch và những người đó hỗn độn cùng một chỗ? Thật là kì quái, hẳn không phải là người như vậy, bất quá cũng không có khả năng ấy, trầm đã muốn nhìn nhầm hẳn một lần...” Nguyên Mẫn nói, Tinh Dịch, người thật sự đã làm trầm quá thất vọng rồi!

“Đúng vậy, Nhạc Hùng là Binh bộ, Tiêu Cảnh là Hình bộ, bọn hắn muốn cứu Tinh Dịch không phải là không thể!” Ngôn Thác gật đầu, bất quá Tinh Dịch và những người đó hỗn cùng một chỗ, quả thật làm cho người ta có bất ngờ. Tinh Dịch là vậy, là một công tử thế gia, mới sinh ra đã được nuôi dưỡng có khí chất hơn người, nhưng hết lần này tới lần khác, sự xuất hiện của Tinh Dịch lại không có một chút nào khí chất lúc trước, Ngôn Thác cũng từng nghĩ, Tinh Dịch ở gần Đông Sơn tái khởi, chắc hẳn cũng tìm không ít cao nhân phò tá bên người.

“Ngôn Thác, người không nghĩ tới, đó là bóng lưng của Tiêu Cảnh sao? Người làm việc, thật lại không giống như Lâm Trọng Văn mà cẩn thận, nếu là Lâm Trọng Văn hẳn nhất định sẽ đoán được...” Nguyên Mẫn ý vị sâu xa nói, Lâm Trọng Văn, trầm thật muốn nhìn một chút, người đứng ở phe nào?

“Hoàng thượng, người làm gì lại đi phê bình thần mà nâng Trọng Văn làm gì? Nga... thần hiểu rồi, Tiêu cảnh lão bà và mẹ Lâm Trọng Văn là tỷ muội, nói cách khác Tiêu Cảnh mặt sau là thế lực của Lâm Trọng Khang, vậy... Lâm Trọng Văn có hay không mà không dính líu?” Nhắc tới Lâm Trọng Văn, Ngôn Thác mới nhớ tới Lâm Trọng Khang, Tinh Dịch và Lâm Trọng Khang lại rất dễ dàng lôi kéo với nhau... Chết tiệt, vậy bọn họ rốt cuộc muốn làm

gì? Ngôn Thác cảm thấy sự tình càng lúc càng phức tạp, nếu Lâm Trọng Văn cũng tham gia, thì thực sự không ổn chút nào, rõ ràng là Lâm gia cũng muốn tạo phản, Lâm gia có phần, vậy các thế gia khác thì sao đây? Chuyện này cực kỳ hệ trọng, vừa nghĩ đến Ngôn Thác cũng cảm thấy đại não như nổ ra, Hoàng thượng tại sao lại bình tĩnh như vậy, một bên là Đoạn gia, một bên thì có Lâm Trọng Khang, không phải là loạn trong giặc ngoài sao?

“Trọng Văn, Trẫm không biết, nhưng mà Ngôn Thác... người khẩn thương cái gì?” Nguyên Mẫn nhìn thấy Ngôn Thác bộ dạng giống như là đang lâm nạn, nàng rất ít khi thấy Ngôn Thác như thế, thật sự là ngạc nhiên.

“Thần không phải là khẩn trương, mà chỉ cảm thấy nên thận trọng, thần cảm thấy Hoàng thượng hiện tại trước tiên nên đem chuyện của Đoạn gia để một bên, chuyên tâm đối phó với Tinh Dịch và Lâm Trọng Khang!”

Nguyên Mẫn cười lắc đầu, bác bỏ đề nghị của Ngôn Thác.

“Vậy... Hoàng thượng rốt cuộc là có tính toán như thế nào?” Ngôn Thác nghi vấn.

“Chuyện này nói sau, người lui xuống trước đi, Trẫm cảm thấy có chút mệt!” Nguyên Mẫn cũng không muốn tính toán hiện tại cho Ngôn Thác biết, vì không có mười phần chắc chắn ở phía trước thì Nguyên Mẫn sẽ không bao giờ nói ra đáp án.

“Hoàng thượng...!” Ngôn Thác còn muốn nói thêm, nhưng Nguyên Mẫn đã xua tay không có ý định cho hắn nói tiếp, Ngôn Thác đành phải thôi, đáng giận, Hoàng thượng rốt cuộc đang bàn tính điều gì, hắn chỉ là cảm thấy được bất an. Tinh Dịch đã từng là Thái Phó của Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn đầu qua Tinh Dịch sao?

Ngôn Thác lo lắng!

* *

“Hân nhi... nếu...!” Cung Tuế Hàn muốn nói lại thôi, thật không giống với tác phong bình thường của Cung Tuế Hàn.

Nguyên Mẫn cũng cảm thấy kì lạ, gần đây Cung Tuế Hàn thực sự rất kỳ quái.

“Làm sao vậy?” Nguyên Mẫn tùy miệng hỏi, cảm thấy không quen.

“Nàng có phải hay không là đại hôn đây?” Cung Tuế Hàn hỏi thật cẩn thận. Có rất nhiều thứ, nàng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, hiện tại đột nhiên mọi chuyện vọt tới trước mắt, thật là làm nàng thất kinh.

“Người nghe ai nói?” Nguyên Mẫn hí mắt hỏi.

“Trên dưới trong hoàng cung, đều như vậy mà truyền miệng, bọn họ nói, hoàng thượng cuối năm nhất định sẽ cùng Độc Cô tương quân đại hôn...” Cung Tuế Hàn càng nói càng thấp giọng, càng nói càng cảm thấy khó chịu.

“Đại hôn? Trẫm như thế nào lại không biết?” Nguyên Mẫn có chút tức giận, trong hoàng cung này, lá gan của bọn nô tài càng lúc càng lớn, ở sau lưng chủ mà lại dám nói lời thị phi.

“Thật sao?” Cung Tuế Hàn mở mắt thật to hỏi, Hân nhi sẽ không đại hôn!

“Không ai có thể miễn cưỡng những chuyện trẫm không thích!” Nguyên Mẫn trong lòng quyết định sẽ không thừa nhận, cái này là vì Cung Tuế Hàn. Những đại thần kia, tạm thời hiện tại nàng chưa thể làm gì họ, nhưng chỉ cần thêm thời gian, nhất định nàng sẽ khiến họ không yên. Nhưng hiện tại trong lòng Nguyên Mẫn cũng không yên, có lẽ đã đến lúc lập một hoàng phụ mà bản thân nàng có thể khống chế trên danh nghĩa... Nhưng, thật không dễ tìm kiếm một người ngoài có ý thức được chuyện này, lại có thể gây ra tổn thương nhiều hơn, bản thân nàng rốt cuộc làm hoàng đế cũng cảm thấy thật mệt mỏi.

“Không lập là tốt rồi! Không lập là tốt rồi!” Cung Tuế Hàn vừa nói, vừa ngây ngô cười, chính là sau khi cười, cũng không rõ có cảm xúc gì, Cung Tuế Hàn xem nhẹ không muốn can thiệp, bởi vì nàng biết nếu tiếp tục quan tâm thì nhất định sẽ không khiến nàng vui vẻ gì.

“Cung Tuế Hàn, thay trẫm xoa bóp vai, trẫm cảm thấy được có hơi mệt!” Nguyên Mẫn nằm ở trên ghế dựa, nhắm mắt lại, Tinh Dịch, nhớ tới hắn, trong lòng Nguyên Mẫn cảm thấy được một ít phần nộ, một chút khó chịu, trong trí nhớ của nàng, lâu thật lâu trước kia... nhớ lại thì trong lòng lại phát đau, nàng chưa bao giờ cảm thấy qua, nhưng lúc đó nàng phải chịu đựng toàn bộ, có như vậy nàng mới có thể lần thứ hai hạ quyết tâm, giết hắn.

Bản thân nàng lúc ấy quả thật là vô tình đến cực điểm, Nguyên Mẫn tự giấu nghĩ đến.

Hân nhi tuy rằng hai mắt nhắm chặt, nhưng mà mày lại nhíu chặt, tựa hồ đang có chuyện đại sự rất phiền lòng, Cung Tuế Hàn rất muốn đem lông mày đang nhíu chặt ở giữa vuốt lên. Hân nhi đang có tâm trạng, lại cất giấu ở trong lòng, như vậy, bản thân nàng càng thấy buồn hơn...

Nguyên Mẫn lúc này lại đi vào trong trí nhớ trước kia...

Lần đầu tiên, nhìn thấy Tinh Dịch, lúc đó nàng năm tuổi, Tinh Dịch mười ba tuổi. Sau khi lập thái tử được hai tháng, phụ hoàng mở sinh nhật yến hội.

Mười ba tuổi, Tinh Dịch đã ra dáng một thiếu niên trưởng thành, phụ hoàng đã chỉ vào hắn nói “Thế nhân này ai ai cũng biết Ngôn gia Đại công tử Ngôn Du là kinh thành đệ nhất nam nhân, nhưng không ai biết, Tinh gia lại có Tinh Dịch, sau này người nhất định có thể cướp lấy danh hiệu kinh thành đệ nhất công tử. Tinh Dịch, người có đồng ý làm Thái Phó cho Nguyên Mẫn?”

Sau câu hỏi đó, Tinh Dịch trở thành Thái phó đầu tiên của nàng, mọi chuyện cũng từ đó phát sinh.

“Tinh Dịch, người đừng nói cho phụ hoàng biết ta hôm nay trộm khóc, bằng không, phụ hoàng chắc chắn sẽ không vui, thế nhưng ta đã đọc rất nhiều rồi mà cũng không đọc xong...” Nói xong nước mắt lại rớt xuống, nàng một chút cũng không thích làm thái tử.

“Công chúa đừng khóc, đừng nóng vội, từ từ sẽ xong, ta sẽ thay nàng nghĩ cách” Tinh Dịch chìa ra ngón tay thon dài, thay Nguyên Mẫn lau nhẹ đi nước mắt, cũng không biết vì sao, bản thân hắn như thế lại yêu thương nàng, năm ấy năm tuổi, nàng có nhiều thứ muốn biết, muốn đọc, muốn viết cảm tưởng, bản thân nàng năm tuổi thì mỗi ngày đều đọc sách lượng, hoàng thượng khi ấy đối với công chúa thật rất nghiêm khắc.

Năm ấy Tinh Dịch bỏ công sức ra ba tháng, dạy cho Nguyên Mẫn xong các nét chữ, ai cũng nghĩ được, có một nửa là do Tinh Dịch viết, sau đó cho Nguyên Mẫn xem hết, tiếp đó Nguyên Cương lại chuẩn bị kiểm tra quá trình học tập. Phải hiểu rằng, việc này, nếu để Nguyên Cương biết thì Tinh Dịch sẽ khó thoát tội, bản thân Tinh Dịch cũng biết điều này, nhưng hắn vẫn như cũ trong lòng giúp đỡ Nguyên Mẫn.

“Công chúa của ta, ta sẽ bảo vệ nàng!” Tinh Dịch nói khiến Nguyên Mẫn vô cùng cảm động.

“Phụ hoàng nói, muốn ta trở thành một người cường đại nhất, là người giỏi nhất thì không cần người bảo hộ” Nguyên Mẫn cũng phản bác lại thật mạnh mẽ.

“Ha Ha! Tinh Dịch biết công chúa là người lợi hại nhất...” Tinh Dịch khi đó liền mỉm cười, giống như đóa hoa trắng thuần khiết, khiến người khác vô cùng thoải mái.

.

.

.

“Tinh Dịch...rốt cuộc là vì cái gì?” Nguyên Mẫn phần nộ hỏi Tinh Dịch, nàng không tin, Tinh Dịch lại phản bội nàng.

“Thống trị thiên hạ.. ai không muốn?” Tinh Dịch vẫn như cũ mỉm cười, cười thật tao nhã, cũng không có một chút thất bại chán nản.

“Trẫm không tin người cũng nghĩ như vậy, chẳng lẽ trước kia đều là giả? Có đúng hay không?” Nguyên Mẫn khước mắt có chút ướn.

“Giả là giả, thật là thật, giả giả thật thật ta không phân rõ, cũng không biết, người khác cũng càng không phân rõ. Có lẽ có qua thực, nhưng là thực lại không đủ trọng lượng, trọng lượng của người chung quy cũng không bằng trọng lượng của cả thiên hạ!” Tinh Dịch vẫn như trước tiếp tục mỉm cười, nhưng không như trước nụ cười phát ra tia âm áp, mà là khiến nàng phát lạnh.

“Thật sao? Thiên hạ này, thực sự nặng như vậy sao? Trẫm hiểu rồi...” Nguyên Mẫn cũng mỉm cười, nhưng là nụ cười rất lạnh lùng.

“Bạc đế vương, tối kỵ nhất là lòng dạ đàn bà!” Nguyên Mẫn nhớ rõ đây là Tinh Dịch đã dạy nàng, có lẽ, hắn là như thế.

Nguyên Mẫn sau khi rời đi, đã hạ chỉ, lập tức xử tử hết chín đời Tinh gia, một người cũng không được để lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đánh Cờ

“Trẫm ngủ bao lâu rồi?” Nguyên Mẫn mở to mắt, liền chứng kiến thấy Cung Tuế Hàn cách mặt mình rất gần, gần đến mở mắt ra chỉ thấy mỗi khuôn mặt nàng, nhưng Cung Tuế Hàn ngoài nhìn ngắm nàng ra thì không làm bất cứ chuyện gì nữa.

Nguyên Mẫn không biết, có phần này chuyên tâm là do trong lòng Cung Tuế Hàn bất an hay không cũng không rõ ràng lắm, chỉ là cảm nhận được, nếu biết chuyện tương lai của tám hay mười năm sau, thì trong lòng thực sự sẽ không thấy thoải mái, hơn nữa phải cảm giác từng chuyện từng chuyện xảy ra, suy cho cùng càng ngày lại càng bất an hơn.

Nếu nói, trước kia Cung Tuế Hàn cái gì cũng sợ, sợ nhất là chết, đôi khi lại nói rất nhiều, nhưng đôi khi an tĩnh lại, cảm giác thực sự rất cô đơn. Còn hiện tại, chết, không chỉ là bản thân nàng, mà còn cả người yêu thương bên cạnh. Nếu đã chết, cũng không có gì! Nhưng trước khi chết... Cung Tuế Hàn thực không muốn nghĩ đến.

Hiện tại, có thể nói Cung Tuế Hàn nhận thức được, trước kia nàng đã sợ, hiện tại nàng càng sợ hơn, nàng sợ nếu Hân nhi đại hôn, nàng sợ hãi Hân nhi

đôi với nàng có cũng được không có cũng được, nàng sợ...

“Ba canh giờ!” Cung Tuế Hàn muốn nói lại thôi, ngánh ở trong miệng chứ không nói ra. Cung Tuế Hàn bắt đầu lại biết cách che giấu đi tâm sự trong lòng.

Thật ra Cung Tuế Hàn muốn hỏi Nguyên Mẫn, có phải hay không mơ thấy Tinh Dịch, bởi vì nàng nghe được ba lần “Dịch” hai lần “Ngu ngốc!”, tuy rằng trước kia nàng chưa từng nghe qua Hán nhi nói mơ. “Dịch!” Cung Tuế Hàn phản xạ tự nhiên mà nghĩ tới Tinh Dịch, mà “Ngu ngốc” lại thật không ngờ nghĩ tới là chính mình. Nếu thật sự là mơ thấy Tinh Dịch, có phải hay không trong lòng Hán nhi vẫn còn thích Tinh Dịch, Cung Tuế Hàn nghĩ vậy, trong lòng cảm giác có sự mất mát, hơn nữa ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu chưa xốt, nhưng cuối cùng lại cố gắng kiềm chế.

“Ba canh giờ, đã lâu như vậy sao?” Nguyên Mẫn có chút kinh ngạc, lại thấy Cung Tuế Hàn có tâm sự. Nguyên Mẫn quả thật mơ thấy Tinh Dịch, lại còn lần lượt ba cảnh tượng trong quá khứ, thứ nhất là lần đầu tiên gặp mặt Tinh Dịch, thứ hai là khi trưởng thành Tinh Dịch nói yêu thích nàng, cuối cùng là nhìn thấy Tinh Dịch biến mất, ở xung quanh nàng đều tối tăm, mọi thứ thực mê mang. Thay vào đó lại nhìn thấy Cung Tuế Hàn, nhưng Cung Tuế Hàn cũng như vậy mà rời đi, nàng gọi hai tiếng, lại không có ai trả lời. Nhớ lại cảnh trong mơ, Nguyên Mẫn nhìn chăm chăm Cung Tuế Hàn, nhìn vô cùng nghiêm túc.

“Hán nhi, ta có gì không bình thường sao?” Cung Tuế Hàn khó hiểu hỏi, Hán nhi cứ như vậy chăm chú nhìn mình. Tuy nhiên Cung Tuế Hàn thấy vậy lại có chút cao hứng.

“Không có, Cung Tuế Hàn, Trẫm nói cho ngươi biết, thiên hạ chỉ có Trẫm được phụ tất cả, nhưng không ai có thể phụ trẫm, cho dù là ngươi cũng không được!” Nguyên Mẫn cảm xúc phức tạp nói, phụ ta ngươi sẽ chết!

“Hán nhi nói gì thế? Ta có chút không hiểu, ta như thế nào lại phụ Hán nhi được?” Cung Tuế Hàn không hiểu được liền nói, nếu nàng là thiên hạ, hy vọng duy nhất Hán nhi được tốt, tuyệt đối sẽ không phụ Hán nhi!

“Chỉ mong được vậy!” Tinh Dịch nắm đó chờ đợi nàng cũng rất tốt, kết quả như thế nào? Mọi chuyện không hề có tuyệt đối! Nguyên Mẫn không muốn tiếp tục đề tài này, hiện tại Cung Tuế Hàn như thế, cũng không có nghĩa là sau này Cung Tuế Hàn cũng như vậy.

“Hán nhi, nàng nói như vậy, ta rất buồn, ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không phụ Hán nhi!” Cung Tuế Hàn bĩu môi lên bắt năn nói, nghĩ đến Hán nhi nói ‘*chỉ mong...*’ như vậy không phải là không tin mình sao?

Nguyên Mẫn nhú mày, Cung Tuế Hàn này lại muốn làm nũng nữa rồi, đúng là nàng đã quá được cưng chiều.

“Có rất nhiều thứ, hiện tại không thể biết được, sau này mới rõ ràng, ngươi có biết không?” Nguyên Mẫn ôn nhu nói, mang theo một ít thờ dài, một chút sùng nịnh, có lẽ bản thân nàng cũng muốn nuông chiều như vậy, không biết từ lúc nào lại bắt đầu phóng túng Cung Tuế Hàn, cho phép Cung Tuế Hàn ở trong lòng nàng bị biến chất, Cung Tuế Hàn cũng dần dần từ lúc nào lại có một vị trí quan trọng trong lòng nàng, làm cho nàng muốn dừng lại cũng là một chuyện khó khăn.

“Sau này, sau này cũng là như thế!” Cung Tuế Hàn bốc đồng, thất thường lớn tiếng nói, hận không thể chiêu cáo thiên hạ, lúc này dường như cũng cao giọng hơn, giống như khẳng định bản thân nàng tâm không hề dao động.

“Tốt lắm, không nói chuyện này nữa!” Trên đời này, cũng chỉ có Cung Tuế Hàn dám như vậy mà lớn tiếng cùng nàng nói chuyện, nhưng trong lòng nàng không hề ghét, rất như vậy mà kiên định, lại cực kỳ giống tiểu hài tử, nàng cũng không biết tương lai sẽ như thế nào nữa, tuy rằng khó có thể cam đoan tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng trong tâm ý cũng đã rất chân thành.

Cung Tuế Hàn còn bêu cái miệng lên, vẫn là cảm thấy được có chút ủy khuất, Hán nhi nếu dao động nhưng cũng sẽ không tin.

Nguyên Mẫn không phải là không tin lời nói Cung Tuế Hàn, mà bản thân nàng không tin ở thời gian, ngoài ra còn không tin cả bản thân mình, cho dù Cung Tuế Hàn không phụ nàng, cũng không thể cam đoan bản thân nàng tuyệt đối không phụ lòng Cung Tuế Hàn. Có rất nhiều chuyện, Cung Tuế Hàn không thể nào nhận thức được.

“Đột nhiên ta muốn chơi cờ...” Nguyên Mẫn nói một nửa, lại ngừng, Cung Tuế Hàn sợ chắc là sẽ không biết chơi. Sau khi giết Tinh Dịch, nàng cũng không còn đựng qua nhiều thứ, nghĩ đến, trong lòng liền bị níu chặt, tuy cảm giác qua rất nhanh không mấy khó chịu, nhưng là khó chấp nhận, bản thân nàng đã trở nên vô tình, chính xác hơn là tâm nàng đã thay đổi. Xem ra, nếu có thể một lần nữa giết chết Tinh Dịch, thì nàng cũng sẽ không một chút do dự.

“Chơi cờ gì?” Bản thân nàng chỉ biết cờ vây và cờ vua, bất quá mỗi loại đều đã từng chơi qua mười mấy lần.

“Cờ vua, ngươi biết chơi sao?” Nguyên Mẫn chọn cái đơn giản.

“Biết, bất quá đánh không tốt lắm, bởi vì mỗi lần đánh cùng tiên sinh, cuối cùng đều thua” Cung Tuế Hàn ngượng ngùng nói, Hán nhi có thể hay không ngại bản thân mình ngu ngốc, đánh sao đi nữa cũng thua.

“Cuối cùng đều thua?” Nguyên Mẫn có chút kinh ngạc, Cung Tuế Hàn so với bản thân nàng nghĩ lại rất lợi hại, viết chữ cũng đẹp, còn vẽ tranh, chơi cờ... Xem ra Minh Viêm dạy rất nhiều, Cung Tuế Hàn có đúng với biểu hiện bên ngoài tầm thường một chút nào đâu?

“Nhưng mà, mỗi lần đều thua rất sát sao, cả tiên sinh cũng nói ta rất thông minh, mỗi lần đánh đều có tiến bộ” Cung Tuế Hàn nhanh chóng bổ sung thêm nữa câu sau, chính là bản thân nàng thêm vào. Ngụ ý là bản thân mình không ngu ngốc. Cung Tuế Hàn cũng không ngoại lệ, không muốn ở trước mặt

người mình thích mà bình thường vô dụng được. Dù có hơi phóng đại, nhưng cũng không ảnh hưởng đến ai cả!

Tiểu dân, chính là tiểu dân, tuyệt đối không muốn có chút khuyết điểm nào!

Bất quá thi thực tế, Cung Tuế Hàn mỗi lần đánh đều có tiến bộ, Minh Viêm trong lòng thấy sự tiến bộ của Cung Tuế Hàn cũng thực sự kinh ngạc, nhưng Minh Viêm tuyệt đối lại không khen nài.

“Ngươi còn có thể làm gì nữa?” Nguyên Mẫn tùy ý hỏi, sau đó lấy ra một bàn cờ đã được cất từ lâu.

“Ta kỳ thật là còn biết làm rất nhiều thứ, như biết làm bánh mỳ nè, hiện tại còn hướng đến ngự trù học làm điểm tâm, qua vài ngày làm tốt hơn ta sẽ làm cho Hân nhi nếm thử ..” Cung Tuế Hàn không có giới hạn cũng chẳng khiêm tốn mà nói liên miên, Nguyên Mẫn cũng nhớ rõ, bản thân nàng dường như cũng ăn không ít những món do Cung Tuế Hàn mang đến, nàng tuy không phải là người ăn uống khó khăn, nhưng những gì Cung Tuế Hàn làm nàng lại chưa từng cự tuyệt qua, nghĩ đến cũng thật kỳ quái. Cung Tuế Hàn làm bánh mỳ không phải quá ngon, nhưng ăn vài lần, cũng có cảm giác mới mẻ, dù sao nàng sơn hào hải vị gì cũng đã nếm qua, nhưng kì lạ là, bánh mỳ kia lại ăn không ngán.

Nói về đồ ăn ngon, so với Lâm Trọng Văn thật giống nhau, nghĩ vậy, Nguyên Mẫn lại có chút không vui, nhưng cũng rất nhanh liền trôi đi.

“Không nói nữa, chơi cờ!” Nguyên Mẫn ra lệnh;

“Nga~~!” Cung Tuế Hàn lúc này mới định chỉ.

Nguyên Mẫn có chút hối hận vì rủ Cung Tuế Hàn chơi cờ, Cung Tuế Hàn bình thường không giống như vậy mà chậm chạp, bản thân nàng tính nhẫn nại càng lúc càng ức chế, Cung Tuế Hàn một lúc lâu sau mới vừa hạ xuống một quân cờ, mỗi lần như vậy đều khiến Nguyên Mẫn muốn giận, nàng lại đi tiếp một nước khác, đợi mãi gần một khắc sau Cung Tuế Hàn mới đi chuyển một quân cờ, làm cho Nguyên Mẫn muốn rơi vào khó khăn.

Cung Tuế Hàn kỳ lạ cũng không quá phức tạp, có thể nói chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhưng lại tấn công không tốt lắm, nhưng trụ lại cực kỳ lâu, bởi vì nàng toàn bộ lực đều chú ý phòng thủ.

“Ngươi tại sao chỉ phòng mà không công?”

“Ta phát hiện, nếu ta tấn công sẽ thua nhanh hơn, hơn nữa ván cờ này phải phòng thủ, thủ sẽ không thua dễ dàng được!” Cung Tuế Hàn vẻ mặt nở nụ cười sáng lạn nói, cảm giác giống như là một đại cao thủ cờ vây trên võ lâm, tự đắc không thôi mà lại vô cùng đắc ý làm cho Nguyên Mẫn thật chói mắt. Có thái độ này cũng là điều tự nhiên, bởi vì do Cung Tuế Hàn và Minh Viêm đã đánh với nhau hơn mười bàn mới có kết luận này.

Nguyên Mẫn hí mắt, Cung Tuế Hàn có thể ngộ ra được đạo lý này, đúng là có tư chất, quả thật không tầm thường, điều này làm cho Nguyên Mẫn không thể không nghĩ sâu.

“Còn nữa, ta còn phát hiện ra nếu ta theo chậm hơn thì ta thua càng ít...” Cung Tuế Hàn quả nhiên là đối với Nguyên Mẫn không hề giấu diếm, Cung Tuế Hàn này cho tới bây giờ cũng chưa từng đối với Minh Viêm nói ra, vì khi chơi cùng Minh Viêm nàng luôn tính toán rất nhỏ nhặt, đúng vậy, đó là sau một lần hai bên rất sát sao, nàng đã nhắc nhở tiên sinh nhất định phải phòng bị, kết quả nàng lại thua, sau lần đó nàng nhận ra không thể dùng chiêu này được!

“Làm sao ngươi nghĩ ra được?” Nguyên Mẫn không thể không xét duyệt Cung Tuế Hàn, chiêu này quả thật có đạo lý, Cung Tuế Hàn còn theo rất chậm, chính là muốn làm hao mòn tính nhẫn nại của người khác, mà bản thân mình lại có dư thừa thời gian suy nghĩ, nếu so sánh, thì xác thực đối với người đánh cờ là thượng sách.

“Vậy nàng suy nghĩ mãi giờ, khi nào thì mới đánh đây?” Cung Tuế Hàn vẻ mặt mê hoặc hỏi lại. Giờ phút này lại cực kỳ không cẩn thận.

Nguyên Mẫn nhẫn nại tính khí, hạ xuống quân cờ, trong ván cờ này, không thể nói được một lời. Mà cả quá trình, trừ bỏ suy nghĩ, vẫn là suy nghĩ, Cung Tuế Hàn cho dù phòng thủ nhưng vẫn từng bước từng bước đi vào trọng điểm ván cờ, nhận thức được như vậy Cung Tuế Hàn quả nhiên lợi hại, Nguyên Mẫn trong lòng lúc này dường như đã có thể kết thúc ván cờ của mình!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Sự Lợi Hại Của Cung Tuế Hàn

“Hân nhi, chơi thêm một ván nữa, được không?” Cung Tuế Hàn kéo kéo tay áo Nguyên Mẫn giật giật, tiếp đến cười híp mắt bộ dáng vô cùng nịnh nọt.

“Không được!” Nguyên Mẫn rút tay áo, tức giận nói, thánh nhân mà chơi cờ với Cung Tuế Hàn cũng bị bức cho điên, bằng không về sau cũng niệm phong bàn cờ này lại không thể chơi cờ với Cung Tuế Hàn. Nàng lúc này có thể lý giải được vì sao Cung Tuế Hàn chỉ chơi qua hơn mười ván cờ với

Minh Viêm. Kỳ thật là nàng cũng vài phần bội phục tính nhẫn nại của Minh Viêm, có thể cùng Cung Tuế Hàn chơi qua nhiều ván cờ như vậy, xem ra tính nhẫn nại thật là không tồi.

Kỳ thật là một năm tiếp đó, có một lần Cung Tuế Hàn vô cùng khác thường, các nước cờ đi càng lúc càng chậm, càng lúc càng khiến người ta muốn phát điên lên.

Rõ ràng là đã thua, nhưng Cung Tuế Hàn cố tình dù chết cũng cố gắng cứu vãn, rõ ràng hơn là không thể nào có thể xoay chuyển, nếu là kẻ khác thì đã vội vàng chấp nhận thua cuộc, còn Cung Tuế Hàn chính là không thừa nhận. Nghĩ đến thôi là cả da đầu của Nguyên Mẫn có chút run lên!

“Đánh một ván nữa đi mà, lần này ta nhất định sẽ đánh nhanh hơn!” Cung Tuế Hàn chưa từ bỏ ý định, phải biết rằng, trước kia một năm mới chơi cờ một hai lần, lần này được Nguyên Mẫn bài ra nàng vô cùng cao hứng a.

“Không được!” Nguyên Mẫn quả quyết cự tuyệt, cũng không phải là chuyện đùa, nàng mới không rảnh rỗi thời gian mà tiếp cờ với Cung Tuế Hàn! Lúc này nàng cũng hoàn toàn quên, chính là ai đã đề nghị chơi cờ...

“Đem bàn cờ ném đi!” Nguyên Mẫn bồi thêm một câu vào.

“Tại sao lại ném đi?” Thoạt nhìn vẫn còn rất tốt, ném đi thật tiếc, quá lãng phí mà.

“Ngươi cứ theo lệnh mà làm, hỏi nhiều như vậy làm gì?” Nàng sau này một khoảng thời gian rất dài cũng không còn muốn chơi cờ nữa.

“Nga!” Nhìn thấy vẻ mặt và bộ dạng Nguyên Mẫn không thể thương lượng được nên nàng đành phá từ bỏ, nhưng mà quên đi, Hoàng thượng không cần, nàng lấy về, đúng rồi, tìm Lâm Trọng Văn chơi cờ. Hắc Hắc!

Nghĩ vậy, Cung Tuế Hàn cười vô cùng sáng lạn.

“Ngươi cười cái gì?” Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn vô duyên vô cớ ngây ngô cười cũng không hiểu tại sao.

“Ta tìm Lâm Trọng Văn chơi cờ!” Cung Tuế Hàn như đứa trẻ nói thật, đúng là hỏi gì thì nói đó.

“Không được!” Nguyên Mẫn sắc mặt trầm xuống, ngữ khí phiếm lãnh, sắc mặt trở nên kém đi, Cung Tuế Hàn nhìn thấy cũng không biết phải làm sao, Hân nhi mỗi lần biến sắc đều là điềm báo trước a...

“Vì sao?” Cung Tuế Hàn vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Ta nói không được là không được!” Hoàng thượng dùng quyền lực bá đạo nói, nguyên nhân sâu xa chính là đang ghen, tất nhiên Cung Tuế Hàn không hề biết.

“Nga~~” Cung Tuế Hàn bất mãn than, dưới áp lực của Nguyên Mẫn, dù có phản kháng Cung Tuế Hàn cũng phải thất vọng mà bất mãn thôi, vả lại đem hết sự không vừa lòng hiện hết trên mặt, Hân nhi nếu không muốn chơi cờ với nàng nàng cũng không thể rủ người khác cùng chơi...

“Chỉ cần không phải là Lâm Trọng Văn, những người khác thì tùy ngươi!” Nguyên Mẫn cũng một lúc mềm lòng, tuy nhiên cũng không hẳn là nhiều lắm.

“Thật sao? Vậy ta tìm Diệp đại nhân và tiểu Diễm...” Cung Tuế Hàn không thể nào vui mừng hơn, bất quá trong lòng cũng có nghi vấn, tại sao Lâm Trọng Văn lại không được đây?

“Tùy ngươi!” Nguyên Mẫn tùy tiện nói, chợt nghĩ, Cung Tuế Hàn đúng là giao tiếp không tệ, khi nào thì lại quen biết nhiều người như vậy?

**

Không tới nửa tháng, trong cung phạm là những người đã cùng đánh cờ với Cung Tuế Hàn, vừa nhìn thấy Cung Tuế Hàn cũng đều phải đi đường vòng, tất cả mọi người ai cũng biết, nếu chơi cờ với Cung thư tá thì đúng là tra tấn người mà. Trong số đó, người trụ không được nhanh nhất là Lý công công, chơi không đến một khắc đồng hồ cũng liền viện cớ trốn chạy Cung Tuế Hàn. Duy nhất là người có thể ngồi cùng Cung Tuế Hàn chơi hết ván cờ chỉ có Diệp Dân.

“Cung thư tá kỳ thật rất là lợi hại!” Diệp Dân sau khi chơi xong liền khen Cung Tuế Hàn, nhưng sau đó lại bồi thêm một câu “Bất quá, sau này cũng đừng tìm tại hạ, tại hạ thật sự tính tình có chút nóng vội” Nhìn một cái, nói một câu thực sự rất khéo léo.

Nếu nói về tính cách, Diệp Dân thật không phải là người có tính nhẫn nại. Cung Tuế Hàn tự nhiên lại đem nửa câu sau của Diệp Dân xem nhẹ, lại coi trọng nửa câu đầu, nghĩ đến liền khiến Cung Tuế Hàn đắc ý vô cùng.

***

“Hân nhi! Cả Diệp đại nhân cũng khen ta lợi hại!” Cung Tuế Hàn không che dấu được đắc ý, thực sự là làm cho Nguyên Mẫn lúc này nhìn thấy cũng thấy chướng mắt.

“Ngươi thật sự như vậy mà hi vọng bản thân mình lợi hại?” Nguyên Mẫn hạ thấp giọng, đủ để cho Cung Tuế Hàn nghe thấy.

“Cũng không hẳn như vậy... Ta cũng không biết, dù sao trong lòng cũng thấy vui, được người khác khen, trong lòng vẫn thấy thoải mái, dù có lợi hại hay không bản thân ta thật là không nghĩ tới...” Cung Tuế Hàn gãi gãi đầu, kỳ thật nàng không thích Hân nhi nói như vậy, giống như là lúc Hân nhi nói với các đại thần, nhiều lúc hạ giọng như vậy giống như là đang tính toán mưu kế gì đó.

“Vậy sao? Kỳ thật người có thể suy nghĩ thử, nếu người trở nên lợi hại thì sẽ như thế nào?” Nguyên Mẫn vẫn nói rất nhẹ nhàng, thực không chút để ý.

Nhưng Cung Tuế Hàn nghe thấy, lại thà cho rằng Hân nhi lớn tiếng hung hăng với nàng, bởi vì giờ phút này nàng có cảm giác Hân nhi dường như lại rất xa nàng, giống như có một khoảng cách vô hình nào đó ngăn cách giữa hai người!

“Không nói nữa, ta nghĩ không ra!” Cung Tuế Hàn đột nhiên kéo Nguyên Mẫn lại, trực tiếp cố chấp hôn Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn tất nhiên không dự đoán được Cung Tuế Hàn giờ phút này lại giờ đến chiều này, nàng kinh ngạc rất nhiều, nhưng lại quên mất phản kháng. Nguyên Mẫn có phần ngờ ngác nhường cho Cung Tuế Hàn quấy nhiễu. Cũng không quá lâu, Nguyên Mẫn liền đẩy Cung Tuế Hàn ra, Cung Tuế Hàn từ lúc nào thì trở nên mạnh bạo đến như vậy? Sự mạnh mẽ này của Cung Tuế Hàn kỳ thật là làm cho Nguyên Mẫn khó có thể chấp nhận được. Lúc này Nguyên Mẫn phát khí muốn tát nàng một cái, nhưng tay cương lên không trung lại không thể đánh xuống.

Bởi vì lúc này ánh mắt Cung Tuế Hàn vô cùng lạnh lùng, ngoài sự kiên định ra thì không lộ ra điều gì khác, hơn nữa lưng nàng cố gắng ngồi thẳng. Dường như đang nói: *‘muốn đánh thì tùy người, dù sao ta cũng không hối hận’*

Bộ dạng hiên ngang lẫm liệt như vậy khiến Nguyên Mẫn cảm thấy buồn cười!

“Cung Tuế Hàn, người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nguyên Mẫn cách tay suy sụp hạ xuống.

“Ta không cần lợi hại, ta chính là không muốn lợi hại, bởi vì như vậy Hân nhi sẽ đề phòng ta!” Cung Tuế Hàn rống lên.

Nguyên Mẫn trong tâm run lên, Cung Tuế Hàn, người có biết không, người càng hiểu tâm ý trầm thì trầm lại càng bất an, càng sẽ đề phòng người, rõ ràng là trầm cũng không muốn, nhưng chỉ là ức chế không nổi nên mới đề phòng. Đây chính là bản năng, là bản năng sinh tồn của Nguyên Mẫn!

Nguyên Mẫn không nói, chính là xoay người “Cung Tuế Hàn, sau này cũng không cho phép người can rờ như vậy, nếu vi phạm. sẽ trừng!” Thanh âm vô cùng lạnh lùng, làm cho Cung Tuế Hàn rung mình một cái, trong lòng cũng có cảm giác phát lạnh, nàng không biết, tại sao, Hân nhi lại trở nên lạnh lùng như vậy, rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại cảm thấy xa đến mức nàng không thể chạm vào.

Nguyên Mẫn biết, nàng đem Cung Tuế Hàn đẩy ra, sẽ khiến Cung Tuế Hàn vì nàng mà trái tim như muốn bị đâm một nhát, nhưng nàng không thể, không thể cứ như vậy mà phóng túng bản thân nàng quá nuông chiều Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn càng được cưng chiều thì bản thân nàng càng bất an, loại bất an này, nàng chỉ muốn loại bỏ đi.

****

“Huru Nguyệt, Minh Phượng trong người Cung Tuế Hàn có phải hay không đang thức dậy?” Nguyên Mẫn nhắm mắt hỏi.

“Ta nói rồi, người nếu càng cùng nàng thân cận, tốc độ nhận thức của nàng càng nhanh, nhưng chính xác mà nói muốn thức tỉnh thì cơ hội rất kém, tuy nhiên cơ hội rốt cuộc là cái gì, ta không rõ ràng lắm. Như thế nào, nàng làm cho người phiền não rồi à?” Huru Nguyệt không cho là đúng hỏi, Nguyên Mẫn có phải hay không hối hận, đã sớm đáng chết thì hiện tại còn luyến tiếc gì chứ?

“Trên thiệp mời kia, có hai hình vẽ Phượng Hoàng, rốt cuộc từ đâu mà đến?” Nguyên Mẫn không trả lời, chuyển sang chuyện khác.

“Như thế nào?” Nguyên Mẫn thực sự là người nhạy cảm, không có gì là không lọt vào mắt nàng.

“Đó là ám dụ ám chỉ Trầm và Cung Tuế Hàn có phải không?” Nguyên Mẫn thờ dài một hơi.

“Được rồi, người và Cung Tuế Hàn đều có thiên mệnh trong người, người cùng tính mạng của nàng nếu đem ra so sánh thì... chỉ cần bản thân đã có thiên mệnh, dù chỉ là một ngày thì các người cũng đều tương khắc, cái này là do mối quan hệ của Minh Phượng. Đây cũng là cuộc sống của người và nàng” Huru Nguyệt nói thật nhẹ nhàng.

“Người vì cái gì lại không nói sớm, để trẫm còn có thể hạ thủ mà lúc trước giết nàng” Nguyên Mẫn thanh âm dị thường lãnh. Cái này cũng thật khó trách, sau khi Cung Tuế Hàn đến đây, chuyện phiền toái của nàng cũng trở nên phiền hơn.

“Ta thật sự rất tò mò, rõ ràng là hai vận thế tương khắc, nhưng lại có pha trộn một ít điều gì đó mà cả ta đều không rõ đó là gì, bây giờ đúng là rõ ràng rồi, hai người tương khắc, nhưng lại yêu nhau, thật là thích thú mà, nhưng ta chỉ muốn chứng minh nếu người trừ bỏ thiên mệnh thì người rất có khả năng thay đổi thiên mệnh” Lúc trước nàng đã từng nghĩ đến sự liên quan đến Minh Phượng, nhưng trên thực tế là không phải.

“Ai nói là ta yêu nàng?” Nguyên Mẫn giận dữ.

“Thật sao? Có hay không, trong lòng mình rõ nhất!” Nếu là không có, thì cũng không cần kích động như vậy đâu, giấu đầu lòi đuôi a! Huru Nguyệt không thể không nói.

Nguyên Mẫn vốn muốn phản bác lại, nhưng một chữ cũng không thể nói ra miệng.

“Nếu theo những gì ta biết, ta đoán Cung Tuế Hàn đã sớm nên thức tỉnh, nhưng nàng lại áp chế được Minh Phượng, còn nữa, chuyện này với người cũng

có phần liên hệ, nếu nàng càng bị áp lực thì sẽ càng nguy hiểm!” Cái gì tích tụ mà không bộc phát, chỉ cần tích tụ quá nhiều thì đối với thân thể lại càng nguy hại.

“Như thế nào mới khiến nàng tỉnh lại?” Nguyên Mẫn nghe được Cung Tuế Hàn gấp nguy hiểm, trong lòng liền căng thẳng.

“Ngươi từ bỏ được sao? Ngươi thích Cung Tuế Hàn bây giờ hay là sau này? Mà sau này còn có thể là Cung Tuế Hàn nữa sao?” Huru Nguyệt hỏi lại.

“Huru Nguyệt! Đây là việc riêng của Trẫm, ngươi không cần quản, ngươi cứ trả lời câu hỏi của Trẫm!” Nguyên Mẫn ngữ khí như thường, cũng không muốn người khác quá nhiều chuyện

“Như lúc trước ta đã nói, cơ hội rất ít, mà cơ hội này như thế nào, thì ta quả thật cũng không biết. Bất quá bản thân Cung Tuế Hàn tự mình đè nén, cũng không tốt lắm, nếu quá áp thì sẽ càng nhanh thức tỉnh!” Ha Ha, giờ phút này Cung Tuế Hàn một lòng luôn hướng về Nguyên Mẫn, không biết sau này Cung Tuế Hàn rốt cuộc sẽ như thế nào?

“Vậy cơ hội này, có thể hay không bị kích động?” Nguyên Mẫn đoán khả năng có thể xảy ra.

“Không biết, có lẽ có... nhưng cũng có lẽ không!” Câu trả lời... có thể... nhưng như là không!

*****

“Cung Tuế Hàn, ngươi nên lợi hại đi, có thể như vậy, ngươi liền mới trợ giúp được ta!” Nguyên Mẫn tuy nói ra như vậy nhưng trong lòng nàng bị thất lại một cái, nàng một chút cũng không hi vọng Cung Tuế Hàn thay đổi.

“Thật sao? Nhưng ngươi hứa, không được đề phòng ta, có như vậy ta mới muốn lợi hại!” Cung Tuế Hàn nhớ rõ, lần trước, Hân nhi khi đề cập đến chuyện này, lại trở mặt lạnh với nàng, làm cho nàng cả ngày thật thấy buồn chán, nhưng hôm nay lại tốt như vậy mà nói chuyện, haizz lòng của nữ nhân, quả nhiên là mò kim dưới đáy biển.

“Không đề phòng!” Nguyên Mẫn hứa hẹn, chỉ là trong lòng cũng không có như vậy mà xác định.

Thấy Nguyên Mẫn giữ lời hứa Cung Tuế Hàn mới yên tâm “Tuy nhiên, nói là lợi hại, cũng không phải liền lợi hại được” Bởi vì nàng biết, bản thân nàng không giỏi đến như vậy.

“Không cần làm gì cả, chỉ cần làm những gì ngươi muốn là được!” Nguyên Mẫn ôn nhu và có phần sủng nịnh nói, Nguyên Mẫn như vậy, chính là điều mà Cung Tuế Hàn thích nhất.

“Ngạ!” Suy cho cùng, Hân nhi nếu ngại bản thân nàng lợi hại, thì nàng liền đình chỉ không lợi hại hơn nữa, cái này đơn giản a. Cung Tuế Hàn tự mình biện hộ thật nhanh, cũng liền háo hức thật nhanh, vì vậy tâm tình lại tốt hơn rất nhiều.

“Đừng rồi, Hân nhi, đêm nay ta ở cùng với nàng được không?” Sau khi Độc Cô Giới trở về, Hân nhi cũng không cho phép nàng đi bồi tẩm, nàng thật chán ghét Độc Cô Giới.

“Được!” Nguyên Mẫn gật đầu.

Hân nhi hôm nay tâm tình thật tốt a, tốt đến nỗi làm cho Cung Tuế Hàn đều có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đúng vậy, nếu mỗi ngày đều như thế thì thật tốt, nếu được như thế thì Cung Tuế Hàn cảm thấy thật hạnh phúc a~~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: An Bài Của Nguyên Mẫn

Ngay lúc Cung Tuế Hàn đang vui vẻ háo hức trên đường đi đến Thiên Phụng cung, lại tình cờ gặp phải thù xưa, chính xác là Độc Cô Giới.

Độc Cô Giới vì sao lại ở hoàng cung? Cái này lại nói đến Vân phi. Vân phi nguyên danh là Độc Cô Vân, chính là cô cô của Độc Cô Giới, Độc Cô Giới khi quay về kinh tự nhiên lại muốn đến bái kiến vị cô cô của mình, cũng vì vậy mà đang trên đường từ chỗ Vân phi về đi ngang Thiên Phụng cung, một con đường như vậy lại vô tình mà gặp nhau, có thể nói vận khí Cung Tuế Hàn thật không phải quá tốt.

“Cung Tuế Hàn!” Độc Cô Giới sau khi trở về hơn mười ngày, cũng chưa từng triệu kiến đến Nguyên Mẫn, bản thân hân mỗi khi có ý định đó đều lại cự tuyệt không muốn đi, trong lòng hân lúc đó là một bụng khí không có chỗ nào có thể phát ra, tiếp đó về mặt đắc ý của Cung Tuế Hàn cố tình hiện ra, giống như là đang cười nhạo hân. Trong lòng hân không phục, Cung Tuế Hàn chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, dựa vào cái gì mà lại đắc ý?

“Nhìn cái gì?” Cung Tuế Hàn cười lạnh, thật cẩn thận nhìn chằm chằm Độc Cô Giới.

“Ngươi mới từ chỗ của Sở nhi?” Độc Cô Giới sắc mặt âm trầm hỏi.

“Đúng vậy! Mọi vừa gặp xong” Nói xong cũng không quên nở nụ cười vô cùng sáng lạn, nghĩ đến Hàn nhi thì tâm tình nàng liền cao hứng, tất nhiên Cung Tuế Hàn cũng có một chút khoe khoang. Cung Tuế Hàn nghe nói, Hàn nhi còn chưa triệu kiến Độc Cô Giới, nghĩ vậy, liền có loại đắc ý muốn chèn ép, bản thân nàng mỗi ngày đều nhìn thấy qua Hàn nhi, chỉ cần nghĩ đến điều này thôi cũng biết được nàng ở trong lòng Hàn nhi quan trọng hơn so với Độc Cô Giới. Cung Tuế Hàn ra sức khoa trương, dù sao mẹ đã nói qua, làm người cần phúc hậu một chút, nhưng đối với Cung Tuế Hàn chuyện phúc hậu là chuyện còn con đối với Độc Cô Giới.

Tuy nhiên nàng lộ ra vẻ đắc ý như vậy thật ra cũng không qua được ánh mắt của Độc Cô Giới, hơn nữa Độc Cô Giới lần đầu tiên bị tình địch khoa trương như vậy nên càng không chấp nhận được, thế nhưng Cung Tuế Hàn lại không phải một hạt cát mà chính là một tảng đá, thật không thể chịu đựng được.

Cung Tuế Hàn tên nhãi ranh này, ngươi không biết ở trước mặt mình là ai hay sao lại dám đắc ý? Thật không thể nhịn mà!

Độc Cô Giới lúc này quả thật là muốn đem Cung Tuế Hàn đem ra xé vụn thành trăm mảnh.

Cung Tuế Hàn bị Độc Cô Giới trưng bày hơn phân nửa sắc mặt ra hù dọa, đơn thuần mà nói Độc Cô Giới vốn là đại tướng thống lĩnh mấy chục vạn đại quân, khí thế như vậy là điều hiển nhiên, hơn nữa lúc này, đúng là làm cho người ta sợ hãi, bởi vì hắn không những phát ra sát khí, mà còn có vài phần sắc lạnh, dường như làm cho Cung Tuế Hàn lòng toàn bộ bị dựng đứng.

Cung Tuế Hàn cũng là sinh vật bản năng, bất quá chính là bản chất sinh tồn của tiểu dân, người ta là Đại tướng quân, nếu không làm cho Cung Tuế Hàn sợ chạy mất thì người ta cũng chẳng làm tướng quân để làm gì!

Bất quá nhìn vào cách khoa trương của Cung Tuế Hàn đã giảm hơn, mà bước đi cũng nhanh hơn, so với Độc Cô Giới mà nói nàng giống như là muốn chạy. Nhưng lại chẳng thấm vào đâu, cái này không khác gì trò chơi mèo vờn chuột, mà con chuột chính là Cung Tuế Hàn. Chờ đến lúc Cung Tuế Hàn ngừng lại, nàng mới phát hiện, bản thân mình sợ muốn chết khiếp, nhưng vừa xoay người nhìn qua thì liền thấy Độc Cô Giới đứng ở phía sau.

“Ngươi cứ tiếp tục chạy đi... Bản thân ta cũng muốn nhìn một chút, ngươi bây giờ có thể chạy được đi đâu?” Độc Cô Giới khó lộ ra được nụ cười như vậy, giống như núi băng vạn năm lúc này đột nhiên vỡ ra một khối, nói có bao nhiêu khó chịu là bấy nhiêu khó chịu, cái này thuần túy mà nói chính là muốn bôi nhọ Cung Tuế Hàn. Dù sao người ta cũng là Độc Cô Giới, một anh hùng khí thái, thời khắc nguy hiểm cũng không quên bôi nhọ tình địch, mà đối với hắn bây giờ tình địch trong thiên hạ này cũng chính là Cung Tuế Hàn.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi không thể.. Hoàng thượng nếu biết...” Cung Tuế Hàn khẩn trương nói, Độc Cô Giới dám cưỡng bức nàng? Lúc này tay chân Cung Tuế Hàn liền trở nên mềm nhũn.

Trong mắt Độc Cô Giới chợt lóe lên, Cung Tuế Hàn chợt có linh cảm không tốt, trong lòng càng trở nên bất an, lúc này nàng mới phát hiện, nơi này thật là rất hẻo lánh... hắn sẽ không...

Có thể nói, khu vực này chỉ có hai người, nếu Độc Cô Giới muốn giết Cung Tuế Hàn thì tuyệt đối có thể làm một cách gọn gàng sạch sẽ, và tất nhiên sẽ không để cho bất cứ một người nào phát hiện ra.

Độc Cô Giới liền hướng tay đến gần Cung Tuế Hàn, Độc Cô Giới muốn thẳng tay bóp chết Cung Tuế Hàn. Hắn không thể dùng đao, vì đao của hắn là loại đặc chế, nếu xem xét miệng vết thương thì sẽ phát hiện ra vài điểm đặc biệt.

Nhưng vô luận như thế nào Cung Tuế Hàn có trốn cũng không thoát, càng không thể giả vờ. Độc Cô Giới lúc này rất nhanh liền đụng tới cổ Cung Tuế Hàn, độ ẩm truyền đến tay hắn, nhưng Cung Tuế Hàn thì lại phát lạnh, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay nàng lại thật sự chết trong tay Độc Cô Giới, nàng không cam lòng, quan trọng hơn, nàng không muốn chết... đột nhiên nàng cảm thấy thật khó chịu, vô cùng khó chịu...

Độc Cô Giới tất nhiên cảm thấy vô cùng thích thú với bộ dáng khó chịu của Cung Tuế Hàn, đây là lí do vì sao hắn vẫn chưa dùng hết sức để lập tức bẻ gãy cổ Cung Tuế Hàn.

“Độc Cô, ngươi tại sao lại ở đây? Lại cùng Cung Tuế Hàn làm chuyện mờ ám như vậy?” Giọng nói Lâm Trọng Văn vang lên, kỳ thật Lâm Trọng Văn khi nhìn thấy Cung Tuế Hàn gặp nguy hiểm hắn cũng rất khẩn trương, nhưng hắn vẫn nhịn xuống không liền chạy đến cứu. Lâm Trọng Văn rất hiểu Độc Cô Giới, chỉ sợ chọc giận Độc Cô Giới thì hắn sẽ dùng lực dứt khoát, Cung Tuế Hàn mạng nhỏ như vậy nhất định sẽ không bảo toàn được tính mạng...

Độc Cô Giới híp lại ánh mắt, trong lòng có chút hờn giận, Lâm Trọng Văn xuất hiện thực không đúng lúc.

Cung Tuế Hàn tuyệt vọng nhưng lại thấy được hi vọng, nhưng trên cổ nàng lúc này chỉ còn một ít khí, Cung Tuế Hàn thực sự thờ có vài phần yếu đi.

“Ngươi không nên nhiều chuyện?” Độc Cô Giới âm thanh lạnh lùng, cũng có rất nhiều uy hiếp, trên tay lực đạo không nhiều nhưng cũng không giảm bớt.

“Độc Cô, đây không phải là tác phong của ngươi, khi dễ một người trời gà không chặt thật là làm ô nhục đến uy danh của Đại tướng quân, nhưng quan trọng hơn, hoàng thượng nếu truy cứu, thì hạ quan cũng không tốt mà trả lời!” Ngụ ý chính là, Cung Tuế Hàn nếu chết, hắn tuyệt đối sẽ nói cho Nguyên Mẫn biết là do ai giết!

“Lâm Trọng Văn, ngươi uy hiếp ta?” Độc Cô Giới lạnh lùng nói, trên tay lực đạo lại tăng lên một phần, chỉ cần lực nhiều hơn nữa thì Cung Tuế Hàn sẽ

lành ít dữ nhiều.

Lúc này Cung Tuế Hàn cảm thấy từ trước tới giờ chưa bao giờ nàng trải qua cảm giác khó chịu đến như vậy...

“Không dám, Độc Cô coi như nể mặt ta một lần, được không?” Lâm Trọng Văn cảm xúc bình tĩnh, trước mắt không thể hoảng loạn được, bằng không Độc Cô Giới sẽ...

Độc Cô Giới không trả lời, lại đúng lúc khi Cung Tuế Hàn cảm nhận được cái chết thì Độc Cô Giới đột nhiên lại buông tay ra.

“Trọng Văn, hi vọng ngươi đừng lẩm miệng, bằng không cũng không có lần sau, ta cũng sẽ không nương tay!”

“Tất nhiên ta không phải là người lẩm miệng, chẳng lẽ Độc Cô lại không biết?” Lâm Trọng Văn liền nói, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng Cung Tuế Hàn lại quỳ rạp trên mặt đất, ho khan không dứt, trong lòng dư âm sợ hãi vẫn còn chưa tiêu đi.

Tên Độc Cô Giới khốn kiếp, nếu kiếp sau bản thân nàng làm tướng quân sẽ đem Độc Cô Giới ra đánh sau đó rồi treo cái đầu lợn của ngươi lên... Cung Tuế Hàn phẫn uất nghĩ đến.

Sau khi Độc Cô Giới rời khỏi, Cung Tuế Hàn mới nhỏ giọng mắng một câu “Độc Cô Giới khốn kiếp...” Cung Tuế Hàn cực lực muốn tìm một câu để nói được sự độc ác của Độc Cô Giới, nhưng lúc này, Độc Cô Giới lại dùng bước chân, xoay người. Cung Tuế Hàn thấy vậy liền nhanh chóng trốn phía sau lưng Lâm Trọng Văn, xa như vậy có thể nghe được sao?

Độc Cô Giới nắm chặt quyền, một lần nữa lại muốn giết Cung Tuế Hàn, bởi vì Cung Tuế Hàn tuy trốn được phía sau Lâm Trọng Văn nhưng ánh mắt của nàng vẫn có vài phần khiêu khích.

Cung Tuế Hàn còn dám khiêu khích, lại không lo cho tính mạng nhỏ bé của mình.

“Độc Cô còn có việc gì sao?” Lâm Trọng Văn buồn cười hỏi.

“Không có!” Thanh âm lạnh lùng vang lên, ai cũng có thể nghe được, giọng hần vô cùng khó chịu! Độc Cô Giới liếc nhìn Cung Tuế Hàn một cái rồi mới rời đi, Cung Tuế Hàn lúc này cũng không dám tiếp tục mắng.

Lâm Trọng Văn lúc này liền quay qua chụp cánh tay Cung Tuế Hàn, đúng là không biết trời cao đất rộng “Ngươi muốn chết sao? Còn đi khiêu khích hần!”

“Không muốn chết!” Cung Tuế Hàn bĩu môi, nàng chỉ là nhìn thấy Độc Cô Giới có chút khó chịu, vì vậy mới kích động mà liền quên đi, vừa rồi thiếu chút nữa là Độc Cô Giới đã bóp chết nàng “A... Cổ đau quá!” Cung Tuế Hàn đáng thương nói.

“Ngươi đừng đi gây chuyện với Độc Cô, hần không phải là người ngươi nên đụng chạm” Lâm Trọng Văn nói, nhưng nhìn thấy Cung Tuế Hàn cổ đều bầm tím một vòng lại có chút đau lòng.

“Ta làm gì có!” Cung Tuế Hàn bất mãn nói, Độc Cô Giới nhất định là muốn mưu sát nàng, hần tâm địa thật xấu xa a..

“Đúng rồi, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Nơi này thực hẻo lánh, Trọng Văn làm sao tìm được.

Lâm Trọng Văn ánh mắt tối sầm, chính là Đặng La dẫn hần tới.

Đặng La?

Hay chuyện này là do Nguyên Mẫn an bài? Nguyên Mẫn rốt cuộc muốn làm gì?

***

“Nương Nương, Hoàng thượng không phải có chỉ muốn tới vấn an sao? Như thế nào giờ này còn chưa tới?” Cung nữ của Vân Phi vận hỏi.

“Ta không biết!” Vừa rồi nghĩ tới Hoàng thượng lập tức tới đây, nàng mới vội vàng trở về, nhưng đợi đến trời sập tối, hoàng thượng cũng còn chưa tới!

“Thái phi, Hoàng thượng hôm nay không đến, ngày khác lại đến vấn an!” Giọng nói Đặng La vang lên.

***

“Cung Tuế Hàn không sao chứ?” Nguyên Mẫn hỏi tùy ý, nhưng Đặng La biết, Cung Tuế Hàn hiện tại không phải là người bình thường, Hoàng thượng trước đó đã nói, nếu Cung Tuế Hàn chết, bản thân nàng cũng sẽ bị chôn theo, cho nên trong lúc đó sự tình thật không dễ dàng, nếu lúc đó nàng xen vào có thể sẽ không chết nhưng kết quả cũng không phải là tuyệt đối, cũng có thể cả bản thân nàng cũng chết với Cung Tuế Hàn.

“Không có việc gì, Lâm đại nhân tới kịp lúc” Nhưng dù sao cũng không chết, tuy nhiên trên cổ Cung vẫn còn đọng lại vết bầm rất rõ ràng, thế nhưng Đặng La tự nhiên sẽ không chọn lúc này nói.

“Cung Tuế Hàn trong lúc nguy cấp, có gì khác thường xảy ra không?” Nguyên Mẫn hỏi tiếp.

“Khác thường? Không phải người sắp chết đều có một trạng thái sao?” Đặng La không rõ ràng lắm.

“Không có gì so với người khác bất đồng sao?” Cung Bình trong lúc gặp nguy cấp đều có thể bùng nổ dị năng, Cung Tuế Hàn là người sợ chết như vậy tại sao lại không có? Nàng lại là Minh Phượng ký chủ, không có khả năng thì mới là lạ.

“Khỏi bầm Hoàng thượng, không có bất kỳ bất đồng nào, nhiều lắm là gãy dựa gay gắt”

“Tốt lắm, người lui xuống đi!” Chiêu này xem ra không được, Cung Tuế Hàn nỗi sợ hãi nhất là chết mà vẫn không được, rốt cuộc là cái gì đây? Nguyên Mẫn nghĩ mãi mà không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Trong Lòng Chột Dạ

Nguyên Mẫn quay về tấm cung, liền nhìn thấy Cung Tuế Hàn nằm trên giường, mà trên cổ vẫn còn ứ đọng một vòng vết bầm lớn rất rõ ràng, cái này mà Đặng La lại nói không có việc gì, như vậy mà lại coi như không có việc gì sao? Kia máu ứ đọng, thoát nhìn thật khiến cho Nguyên Mẫn khó chịu. Nguyên Mẫn không nghĩ tới Độc Cô Giới lại nghĩ như vậy mà muốn giết Cung Tuế Hàn, lại muốn bóp cổ cho chết, Độc Cô Giới thật sự quá phận rồi.

Hiển nhiên là nàng lại quên mất, chính do nàng dung túng hấn hành hung người.

“Hân nhi, Độc Cô Giới, hấn muốn mưu sát ta...” Cung Tuế Hàn điều đầu tiên là báo cáo sự tình, Lâm Trọng Văn tuy đã nhắc nhở nàng không nên nói cho Nguyên Mẫn biết nhưng nàng cũng không đáp ứng, hơn nữa ai biết có lần sau hay không hấn không giết nàng.

“Cổ là do hấn gây ra?” Nguyên Mẫn biết rõ nhưng vẫn cố hỏi lại, hơn nữa trong lòng mang theo ba phần chột dạ, ba phần là đau lòng, ba phần là tự trách bản thân mình, bàn tay nàng liền hướng về cổ Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn cũng phối hợp liền đem cổ gom về hướng Nguyên Mẫn, tuy rằng vừa động cổ liền đau nhưng nàng cũng mang theo bảy phần điềm đạm đáng yêu nhìn Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn lúc này bị nhìn lại cảm thấy chột dạ nhiều hơn.

“Uhm, là do hấn muốn bóp chết ta, người nói xem, hấn có phải hay không là người rất xấu!” Cung Tuế Hàn hiện tại cần một người để làm điểm tựa, giúp nàng mắng Độc Cô Giới, có như vậy mới công bằng.

“Ồ Hoàng cung muốn giết người của trẫm, hấn quả thật rất can đảm” Nguyên Mẫn trong lòng quả thật không thấy vui, Độc Cô Giới làm việc càng ngày càng khác người.

Nguyên lại nghiêm túc nhìn lại vết thương trên cổ Cung Tuế Hàn, thoát nhìn giống như một vòng trang sức máu ứ đọng, trong lòng nàng thực sự tự trách, lần này đúng là đã làm việc quá qua loa.

Cung Tuế Hàn liền cao hứng, Hân nhi nói mình là người của nàng. Nhưng vì quá vui mừng, cổ liền hướng lên, đau đến muốn hút hết khí trong phổi.

“Đừng nhúc nhích, thuốc đâu còn không thoa vào?” Có lẽ vì mang theo nhiều phần tự trách và chột dạ, nên thanh âm của Nguyên Mẫn ôn nhu như nước, dường như có thể khiến người ta chết chìm trong bể nước, đương nhiên Cung Tuế Hàn lại tự nguyện bị chết chìm trong bể nước mật ngọt này.

“Vẫn chưa thoa!” Cung Tuế Hàn chính là chờ thời khắc này, vừa rồi Lâm Trọng Văn muốn thay nàng thoa thuốc nhưng bị nàng cự tuyệt. Còn nói một câu “Người thoa đương nhiên không tốt bằng hoàng thượng thoa!” Lâm Trọng Văn sau khi nghe xong tức giận thiếu chút nữa không chế không nổi, lúc đó cũng muốn ở cổ Cung Tuế Hàn bóp xuống một phen.

“Nằm xuống, trẫm thay người thoa thuốc” Sự thật mà nói, là do Nguyên Mẫn chột dạ, nhìn xem, thái độ này, hơn nữa còn ôn nhu chăm sóc như vậy, làm cho Cung Tuế Hàn muốn bay lên trời.

Nguyên Mẫn lúc này chìa ra bắp đùi mình, để cho Cung Tuế Hàn nằm xuống.

Cung Tuế Hàn vui muốn ngắt, cảm thấy bản thân thật sự quá thông minh, không cho Lâm Trọng Văn lau thuốc, thật là rất sáng suốt.

Lúc này Cung Tuế Hàn giống như lòng tham không đáy, lại đem muốn nửa người nàng nằm cả trên người Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn cũng đành để Cung Tuế Hàn đắc ý, cầm lấy bình thuốc, tận tâm thoa lên cổ Cung Tuế Hàn. Có lẽ do thuốc có hiệu quả hoặc do tác dụng ở trong lòng, Cung Tuế Hàn lúc này cảm thấy vết thương thực sự giảm đi rất nhiều.

“Cung Tuế Hàn, người lần sau nên tránh xa Độc Cô Giới ra, tạm thời còn không muốn động tới hắn!” Hơn nữa hiện tại không thể động vào Độc Cô Giới, thời cuộc lúc này không cho phép mình đụng chạm tới hắn, chờ đến khi hắn không còn giá trị lợi dụng, mình tự nhiên sẽ không bỏ qua hắn.

“Nga!” Cung Tểu Hàn tuy rằng còn chút bất mãn nói, nhưng đành phải đáp ứng.

“Cung Tuế Hàn, người sợ cái gì nhất?” Nguyên Mẫn hỏi tiếp.

“Sợ à? Thiệt là sợ nhiều thứ lắm, sợ chết, sợ đói, sợ quý, sợ...” Cung Tuế Hàn nói một câu, có mười mấy thứ đáng sợ, xem ra những điều Cung Tuế Hàn sợ không hề ít.

“Chọn một cái thôi, sợ nhất là cái gì?” Nguyên Mẫn tức giận, nhấn mạnh hỏi.

“Sợ nhất...! Không nghĩ tới, có thể sợ nhất chính là cô đơn, nhưng cũng không hẳn, rốt cuộc là sợ nhất cái gì? Ta còn chưa nghĩ tới!” Kỳ thật nàng vẫn chưa nghĩ tới bản thân nàng và Nguyên Mẫn không gặp nhau, bằng không, đó chính là điều nàng sợ nhất! Đơn giản mà nói nếu người chưa chạm phải lửa thì sẽ không biết lửa nóng, cho nên, Cung Tuế Hàn vẫn như trước cũng không biết được điều nàng sợ nhất chính là điều này.

“Thật sao?” Sợ nhiều thứ như vậy, nhưng lại không có cái sợ nhất, đúng là kỳ quái, nàng còn tưởng Cung Tuế Hàn sợ nhất chính là chết.

“Hỏi cái này để làm gì?” Cung Tuế Hàn khó hiểu.

“Không có việc gì!” Nguyên Mẫn chột dạ nói

“Vậy Hàn nhi sợ nhất là gì?” Cung Tuế Hàn tò mò hỏi.

“Trẫm? Sợ? ... Trẫm không sợ gì cả!” Nguyên Mẫn chần chờ một chút trả lời.

“Hàn nhi nói dối, chỉ cần là người nhất định phải sợ hãi điều gì đó!” Cung Tuế Hàn không chút khách khí nói, nói Hoàng đế đại nhân nói dối, quả thực là ngứa da đầu mà. Nguyên Mẫn vốn nhẹ nhàng đang xoa thuốc, lại hơi chút dừng lực, Cung Tuế Hàn lúc này bị đau đến nước mắt đều rớt xuống.

“Trẫm không có sợ hãi điều gì cả!” Nguyên Mẫn nhấn mạnh rồi lặp lại một lần nữa, Cung Tuế Hàn nghe, tựa như tiểu hài tử, muốn giận cũng không giận được.

“Nga!” Cung Tuế Hàn kéo dài một tiếng, cũng có vài phần hoài nghi, nhưng hiện tại cổ đang ở trong tay Nguyên Mẫn nên đành thỏa hiệp.

“Cung Tuế Hàn, nếu điều ta làm hiện tại là muốn xin lỗi người, người nghĩ như thế nào?” Nguyên Mẫn đã xoa thuốc cho Cung Tuế Hàn xong, nhưng ngón tay thon dài vẫn còn tồn tại ở trên cổ Cung Tuế Hàn.

“Hàn nhi đã làm chuyện gì có lỗi mà xin lỗi ta đây?” Cung Tuế Hàn vẻ mặt mê mang, Hàn nhi lúc nào cũng thật kỳ quái a!

“Ta nói là nếu!” Nguyên Mẫn trong lòng lại không bình tĩnh, giống như chuyện ngày hôm nay... Nếu là người thường chắc chắn sẽ hận... .

“Ta tin tưởng Hàn nhi sẽ không làm tổn thương và cũng không hại ta” Cung Tuế Hàn hoàn toàn tin tưởng, nhưng ngược lại Nguyên Mẫn lại càng thấy có lỗi. Bởi vì trong lòng có lỗi, thì sẽ dễ ý, càng dễ ý càng thấy chột dạ, mặt Nguyên Mẫn cũng có vài phần nhấp nháy, dường như nàng có phần thất kinh.

Lúc này ánh mắt Nguyên Mẫn có phần bối rối lại làm cho Cung Tuế Hàn thấy khó hiểu.

“Hàn nhi, người làm sao vậy?” Cung Tuế Hàn lo lắng hỏi, từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên nàng thấy Nguyên Mẫn có bộ dạng bối rối như thế.

“Không có việc gì, ta chỉ nói là vạn nhất!” Ngón tay Nguyên Mẫn từ trên cổ lại di chuyển đến mặt Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn giờ phút này vẫn rất bình thường, thậm chí chỉ cần bình thường như vậy lại có thể làm cho nàng say mê, một sự say mê không một chút nghi ngờ nào.

“Cho dù có là vạn nhất, Hàn nhi cũng chỉ là bất đắc dĩ” Cung Tuế Hàn cảm giác được, ngón tay Nguyên Mẫn đang ở mặt mình trở nên mềm mại, dường như sắp trượt xuống, nàng cảm thấy loại cảm giác này rất rõ ràng, nhưng cũng cùng lúc ấy, nàng liền có cảm giác khoảng cách của hai người đang một gấn hơn.

“Cung Tuế Hàn, hãy nhớ kỹ những lời hôm nay đã nói” Nguyên Mẫn cúi đầu, hai người khoảng cách càng ngày càng gần, gần đến có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Cung Tuế Hàn! Người vĩnh viễn cũng không bao giờ biết được, người là người mà ta không nguyện ý hi sinh một chút nào cả, bởi vì ta luyện tiếu... về sau nếu có một ngày như vậy, người cũng đừng hận ta.

Nguyên Mẫn đau lòng nghĩ đến, suy cho cùng bản thân nàng cũng sợ, sợ Cung Tuế Hàn sẽ hận mình.

Những lời này Cung Tuế Hàn căn bản là không nghe thấy, lúc này nàng cảm giác trong lòng ngứa ngáy, cảm giác giống như bị cả ngàn con kiến cắn.

Tuy nhiên, Nguyên Mẫn lại vẫn như trước, không hề khiêu khích và chủ động làm gì hơn, Cung Tuế Hàn thấy người đẹp ở trước mặt, căn bản mà nói lại không có nửa điểm dục vọng.

Đơn giản mà nói, cảm nhận từ trong lòng mà hưởng thụ thời khắc tuyệt vời này, Cung Tuế Hàn chỉ muốn, thời gian trôi qua lâu một chút, để nàng được gần gũi Hân nhi như thế này...

Nhưng Cung Tuế Hàn là người có lòng tham, được một lúc lại cảm thấy chán nản, ước gì lúc này cổ nàng có thể linh hoạt hơn thì nàng có thể chủ động tiến tới Hân nhi, bởi vì trong lòng nàng thật ngứa ngáy khó chịu! Nàng chính là muốn làm một điều gì đó...

* * *

“Tướng quân, người không cần phải đối với Hoàng thượng trung thành và tận tâm như vậy!” Độc Cô Cường, Gia nô kiêm thị vệ của Độc Cô Giới thấy bất bình.

“Đừng để ta nghe lời này lần thứ hai!” Độc Cô Giới không hề giận nói, nếu là người khác, dám nói những lời này thì dù không muốn chết cũng mất nửa cái mạng, nhưng vì sự tận tâm và trung thành của Độc Cô Cường nên Độc Cô Giới chỉ thốt ra lời cảnh cáo.

“Tướng quân! Người trở về hơn nửa tháng, hoàng thượng còn chưa triệu kiến, rốt cuộc trong mắt coi tướng quân ở vị trí nào? Tướng quân sao lại không biết?” Độc Cô Cường tiếp tục giật dây, tướng quân có phần si tình này nếu có sự đáp lại thì không nói, đằng này Nguyên Mẫn chính là cố tình không hiểu mà quý trọng.

“Đừng nói nữa!” Lời của Độc Cô Cường vừa rồi lại khiến Độc Cô Giới đau lòng, hần rít giọng phẫn nộ lại đá một cước vào người Độc Cô Cường.

“Cho dù tướng quân có giết ta, ta cũng muốn nói, tướng quân, thực sự là không đáng, người có biết, hoàng thượng hôm nay lại triệu Cung Tuế Hàn thị tẩm!” Độc Cô Cường nhớ một ngum máu nhưng hần không có ý định im miệng, lại đem những lời đồn đại tiếp tục châm dầu vào lửa “Tướng quân! Đến lúc giang sơn ở trong tay, hạ thần không tin tướng quân lại không chiếm được Nguyên Mẫn!”

Độc Cô Giới thống khổ nhắm mắt, *Sở nhi, vì cái gì, người lại làm tổn thương ta?*

Thực sự nếu đổi là một người khác, không phải Cung Tuế Hàn thì có thể Độc Cô Giới cũng không bị kích thích lớn như vậy.

“Hồi báo lại cho Lâm Trọng Khang, ta đáp ứng điều kiện của hần, *‘bức tranh Dĩnh Hà mà thống trị thì các người được nửa giang sơn!’*” Độc Cô Giới một chữ lại một chữ phun ra, pha ba phần tức giận ba phần đau lòng...

Sở nhi, mọi chuyện ta làm hết thấy đều là bởi vì người!

“Thần lập tức đi hồi báo!” Độc Cô Cường vui sướng ngây ngất, tướng quân rốt cục cũng suy nghĩ thông suốt, nếu chiếm được giang sơn này, nữ nhân nào lại không có!

Tất nhiên, Đại Dĩnh lúc này hai phần ba binh lực, chính là ở trong tay hai người này!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hiến Kế!

“Căn bản là vào không được Tịnh Nguyệt Loan, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Lâm Trọng Khang chất vấn.

“Hưu Nguyệt chắc hẳn đã bố trí trận pháp, cho nên các người không thể tìm được đường vào, hơn nữa ta đoán, cho dù các người có đi vào được thì dù có quân đội hùng hậu như thế nào đi nữa, chưa kịp vào đến long mạch, sợ cũng không còn toàn mạng!” Cung Lạc thờ ơ nói.

“Người phá được trận sao?” Lâm Trọng Khang không chắc chắn hỏi Cung Lạc.

“Cần một ít thời gian nghiên cứu một chút, ta lâu lắm rồi không chạm tới trận pháp này, hơn nữa cũng không phải am hiểu nhất, ngắn thì một hai tháng, dài là một hai năm!” Trong lòng nàng hiểu được, nếu long mạch nằm bất động, căn bản không thể động được giang sơn Đại Dĩnh, trừ phi vận số của Đại Dĩnh đã hết... Tuy rằng Hưu Nguyệt bài trận pháp này không khó nhưng nàng muốn phá được thì rất tốn thời gian.

“Dài như vậy, xem ra, người này là đệ tử của Huyền cơ môn, cũng không lạ, xưa nay Âm dương môn so với Hưu Nguyệt vẫn kém xa” Lâm Trọng Khang dùng phép khích tướng, nhưng hần nhìn thấy Cung Lạc bộ dạng không ngó ngang tới thì trong lòng có phần tức giận.

“Nếu người không hài lòng, có thể tìm người khác giải quyết, bản cô nương học văn nông cạn!” Cung Lạc chẳng để ý mà nói, ở phương diện này nàng tự nhiên so với Hưu Nguyệt kém hơn, không cần hẳn khích tướng, bản thân nàng cũng biết. Nhưng một khi đã vậy, nàng ngược lại không thấy buồn lòng mà còn vui vẻ thoải mái!

“Ha ha! Tại hạ chỉ nói đùa, cô nương chớ để ở trong lòng!” Lâm Trọng Khang tuy rằng bắt mẫn, nhưng cũng không thể nói gì hơn nữa, dù sao cũng không còn tìm được ai thích hợp hơn so với Cung Lạc.

“Cần gì cứ việc nói, tại hạ sẽ hết sức hỗ trợ cô nương!” Lâm Trọng Khang trong lòng cũng vô cùng chán ghét Cung Lạc, một chút cũng không biết phân cao thấp, dù trong lòng không phục nàng, nhưng ở ngoài mặt cũng phải vạ phần khách khí.

“Kỳ thật muốn phá trận pháp cũng rất dễ dàng, cũng không cần chờ phá trận theo lý thuyết, người cứ trực tiếp dùng hỏa pháp đánh vào là được!” Tất nhiên cách phá trận này cũng cực kỳ nguy hiểm, đem long mạch trực tiếp nổ tung như vậy sẽ làm cho thiên hạ trở nên rối loạn, không những thế lại đem cả thái bình thịnh thế trực tiếp bị tác động, khi đó thiên hạ ít thì mười mấy năm loạn lạc, nhiều thì bảy tám chục năm chiến loạn triền miên, phải đợi đến khi long mạch hình thành thì thiên hạ mới có thể quay về thời kỳ thái bình!

Cung Lạc quả nhiên là làm mọi chuyện đều không để vào mắt, mạng của nàng nàng còn không quan tâm thì nói gì thiên hạ! Dù Lâm Trọng Khang có được giang sơn này hay không nàng cũng chẳng quan tâm.

“Lúc này, ở trong tay ta không có pháo!” Lâm Trọng Khang không hề biết nếu đánh trực tiếp vào long mạch như vậy thì hậu quả sẽ thật nghiêm trọng, bằng không hẳn tuyệt đối sẽ không chọn dùng. Hơn nữa làm động long mạch là nghịch ý trời mà hành sự, có hay không sẽ bị trời khiển trách, chuyện này đúng thật là không nên làm.

“Lý Khiếu có, người cứ cho người vào quân doanh mượn tạm một ít, hẳn không phải là việc khó” Cung Lạc càng nói lại càng thấy mọi việc đều trở nên dễ dàng giống như ăn cơm, nói vô cùng thoải mái.

Ngược lại Lâm Trọng Khang lại có chút suy nghĩ sâu xa, nếu thực sự đơn giản như vậy thì tốt rồi, nhưng triều đình quân chế pháo vô cùng nghiêm khắc, căn bản là không lấy được, trừ phi đi cướp, nhưng nếu làm như thế sẽ khiến cho Nguyên Mẫn cảnh giác.

“Đừng rồi! Khi nào có pháo thì tìm ta, ta ra ngoài một chuyến!” Cung Lạc nói;

“Người đi đâu?” Lúc này rồi đi, Lâm Trọng Khang trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Chẳng lẽ ta tự do đi lại không được sao?” Cung Lạc có chút bực mình, chọc giận nàng, đừng nghĩ nàng hẳn làm chuyện gì thì là nô tài của hắn.

“Không phải, chỉ là sợ đến lúc đó, có việc thỉnh giáo cô nương lại tìm không thấy...”

“Trừ bỏ long mạch, ngoài ra còn chuyện gì để thỉnh giáo? Đối với chuyện khác, ta không quan tâm, hơn nữa ta không phải Minh Phụng ký chủ” Cung Lạc xem thường, lại tiếp lời “Hơn nữa, ta định đi một vòng địa hình Tịnh Nguyệt Loan dò thám địa hình xem như thế nào!”

Lâm Trọng Khang lúc này mới có một chút an tâm. Cũng không nói gì, mặc kệ Cung Lạc tự do tại ngoại!

***

“Theo tấu chương của Lý Khiếu, mấy ngày trước có hai tấn pháo binh bị cướp, người nói xem, chuyện này là do ai làm?” Nguyên Mẫn đem cả tấu chương đưa cho Ngõn Thác.

“Đoạn gia hoặc là Lâm Trọng Khang?” Ngõn Thác đặt nghi vấn.

“Pháo bị trộm cách địa phận của Đoạn gia quá xa, hơn nữa di chuyển pháo binh nặng như vậy qua các trạm kiểm soát không phải dễ dàng, ta đoán chính là Lâm Trọng Khang!”

“Lâm Trọng Khang muốn nghiên cứu pháo sao? Nếu như hắn muốn nghiên cứu ra thì binh lực của hắn sẽ tăng nhiều, cũng có sự uy hiếp... Hoàng thượng, xin người hãy nhanh chóng đối phó với Lâm Trọng Khang, bằng không...”

“Không, ta nghĩ hắn sử dụng cho việc khác, nếu là dã tâm của hắn thì hẳn đã cướp lâu rồi, hơn nữa dù hắn có nghiên cứu ra pháo, nếu nghiên cứu được mà muốn đào tạo một đám quân binh dù tư cách hỏa quân cũng không phải là chuyện một hai ngày có thể làm được. Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Trầm tam thời nghĩ mãi mà không rõ... thật ra trầm cũng đang đợi tình báo!” Nguyên Mẫn nghĩ muốn đầu cả đầu cũng không nghĩ ra được.

“Tình báo? Hay là hoàng thượng ở chỗ của Lâm Trọng Khang có nội ứng?” Ngõn Thác kinh ngạc hỏi.

Nguyên Mẫn cười như không cười, không phải chỉ có tình báo ở chỗ Lâm Trọng Khang, mà Độc Cô Giới, Lý Khiếu và cả Nguyên Cánh mỗi nơi đều có. Mặc dù nàng đối với lòng trung thành của Lý Khiếu và Nguyên Cánh có chín phần nắm chắc, nhưng chỉ một phần nắm không chắc thì đều phải đề phòng.

“Nếu là Lâm Trọng Khang, khi nào hắn trở về doanh trại thì tất nhiên sẽ tạo sự chú ý, ta chỉ cần biết, hắn muốn vận chuyển pháo đi đâu?”

Rõ ràng là mới mười chín tuổi, những tâm kế này thực sự không phải một cô gái mười chín tuổi nên có.

“Đúng rồi, Hoàng thượng chẳng lẽ không tính toán hiện tại đối với Lâm Trọng Khang sao?” Ngôn Thác cảm thấy được cục thịt thối ở bên trong phải nên được xử lý trước.

“Không phải, Trẫm không những muốn đối phó với Lâm Trọng Khang mà đồng thời còn muốn đối phó với Đoạn gia, trẫm muốn tất cả uy hiếp toàn bộ đều phải xử lý sạch sẽ” Nguyên Mẫn trong ánh mắt hiện lên sát khí, Ngôn Thác nhìn thấy cũng không thể nào không thấy có chút lạnh lạnh.

“Hoàng thượng tính toán như thế nào?”

“Cho mật thám ở Đoạn gia, tung tin đồn ở Phụng Hoàng trang chuẩn bị mở Đại hội võ lâm. Những ngày này mọi người trong giang hồ, phàm là kẻ giấu mặt đều sẽ tụ tập tới đó, những người này rất khó đối phó, bởi vì bọn họ đều phân tán không hề xuất hiện lâu ở một địa điểm, hơn nữa nếu phân biệt được những người đó là ai thì cũng dễ đối phó hơn, còn có... không ít con cá lọt lưới!”

“Nhưng...” Ngôn Thác còn có vô số nghi vấn, cũng không biết nên hỏi cái nào.

“Trẫm hiểu được nghi vấn của ngươi, Đại hội võ lâm lần này do Đoạn gia gia chủ trên danh nghĩa mời dự họp, mà tín vật chính là Phụng Hoàng lệnh!” Nói đến Phụng Hoàng lệnh, thì ai có Nguyên Mẫn biết, Cung Tuế Hàn đã tặng nàng làm tín vật đính ước.

“Phụng Hoàng lệnh xuất, quyền cái giang hồ!” Hoàng thượng như thế nào lại có Phụng Hoàng lệnh? Hay... gia chủ chính là... Cung Tuế Hàn?!” Ngôn Thác khiếp sợ, Cung Tuế Hàn là gia chủ, Hoàng thượng dùng chiêu này quả thật lợi hại! Ngôn Thác trong lòng đối với Nguyên Mẫn lại bội phục một phen.

Nguyên Mẫn trong mắt vẫn một tia lạnh lùng, nàng không hy vọng người khác cho rằng nàng đang lợi dụng Cung Tuế Hàn, dù chỉ một chút nàng cũng không hy vọng, tuy rằng nàng đã phản bội lại sự tín nhiệm của Cung Tuế Hàn.

Ngôn Thác nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Mẫn lại thoáng sợ, Hoàng thượng giống như đối với Cung Tuế Hàn đặc biệt miễn cảm, không biết có phải hay không hẳn thấy ảo giác đây?

“Không, trẫm cần mười vạn hòa quân hành động!” Nguyên Mẫn đối với vấn đề này, mỗi nước đi, khi hạ quân cờ xuống đều có chút nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm có chiến thắng, chính là tính áp đảo toàn bàn cờ, nếu có thua cũng không phải là thua toàn bộ.

“Nhưng nếu như vậy thì binh lực của kinh thành liền trở nên trống, bất quá thần chỉ sợ, Lâm Trọng Khang sẽ thừa lúc chúng ta đối phó với Đoạn gia mà động binh xâm phạm...” Ngôn Thác cảm thấy đúng là không ổn.

“Điều Trẫm cần, chính là như vậy!” Nguyên Mẫn nhíu mày, dù sao ‘bộ ngựa bắt ve, chim sẽ đứng chờ sẵn’, không những vậy còn có Hoàng Tước núp ở phía sau, dù sao nàng cũng đã an bài sắp xếp mỗi bên một thế cờ.

“Hoàng thượng...” Ngôn Thác trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, Hoàng thượng làm như vậy quả mạo hiểm.

“Trước mắt cứ như vậy, trẫm còn phải đợi vài tin tức nữa thì trẫm mới có thể quyết định!”

****

“Hoàng thượng, theo như thư gửi của Triệu đại nhân, dưới trướng trung quân của Lâm Trọng Khang có một doanh hoạt động, đi về hướng của Tuyên Hòa huyện!” Triệu đại nhân chính là Triệu Thanh.

“Tuyên Hòa huyện... Tuyên hòa huyện?” Nguyên Mẫn đại não hoạt động, liền nghĩ tới Long mạch! Hay Lâm Trọng Khang muốn động đến long mạch?

Tuy rằng Nguyên Mẫn chỉ là đoán nhưng trong lòng lại vô cùng khủng hoảng, không được, cho dù là đoán thì cũng không được, cần lập tức phái người ngăn cản, lúc này phải ai tốt đây?

“Hoàng thượng, Lạc Hòa công chúa cầu kiến!” Bên ngoài thanh âm truyền tới, làm cho Nguyên Mẫn linh cơ cũng vừa động, đã có người.. đã có người!

“Truyền.. Đặng La người đi xuống trước!”

“Cô Cô, trẫm đang có chuyện tìm người!” Nguyên Mẫn cười nói.

“Chuyện gì? Hoàng thượng gần đây chính là bề bộn nhiều việc, ta trở về lâu như vậy cũng không gặp mặt Hoàng thượng được vài lần, vậy mà cái tên thư tá bên người hoàng thượng lại có thể mỗi ngày đều trông thấy!” Nguyên Hi cười có vài phần ái muội.

“Cô Cô cũng đừng nghe những lời đồn đại nhảm nhí chứ, ngay cả Cô Cô cũng tưởng thật?!” Nguyên Mẫn cười lạnh.

“Cô Cô thực không sao cả, chỉ sợ Hoàng thượng cũng tưởng thật!” Có phải hay không lời đồn đại là thật bản thân mình là rõ ràng nhất, chỉ sợ tên nam nhân này được cung chịu là thật, hoàng thượng lại không đại hôn, mà cùng nam sủng dây dưa một chỗ, sẽ ảnh hưởng đến uy danh của bậc đế vương.

“Trẫm có chừng mực!” Nguyên Mẫn cũng không phủ nhận, cô cô là người tinh ý, sẽ không lừa được nàng, nhưng nàng cũng không quá hi vọng người khác sẽ nhúng tay vào giữa nàng và Cung Tuế Hàn, dù có là Cô Cô thì cũng không được...

“Hoàng thượng có chừng mực thì tốt! Đúng rồi, hoàng thượng tìm bốn cung có chuyện gì?”

“Có người muốn động đến long mạch của Nguyên gia, hiện tại hấn lấy không được liền muốn phá hủy, trăm hi vọng Cô Cô có thể đi một chuyến tới Tuyên Hòa huyện!”

“Cô Cô chỉ là một nữ tử, thì có thể làm gì?” Nguyên Hi cười nói đến, phảng phất chính là đầm rỗng hang hồ.

“Cô Cô mấy năm nay thật sự có ở Tấn Dương? Hay là đã đi khắp giang hồ để hành y? Chỉ có trong lòng Cô Cô hiểu hơn ai hết, hơn nữa nếu là Cô Cô hành sự, Mẫn nhi chưa bao giờ hoài nghi!” Nguyên Mẫn cười càng thêm dễ thương.

“Ngươi cho người theo dõi ta?” Nguyên Hi không vui mà nói, xem ra dù có là người trong nhà, cũng không bằng quyền trượng đế vương, trong lòng nàng cảm giác có chút thất vọng và đau lòng!

“Không! Trong lòng trăm rất rõ, Nguyên gia không phải người bình thường, thân phận của Cô Cô là do phụ hoàng nói cho trăm biết!” Mà Trăm phái người theo dõi cũng chỉ là muốn chắc chắn một phần thôi, tất nhiên chuyện này không thể thừa nhận. Bản thân nàng cũng không muốn, cũng chỉ vì tính đa nghi không thay đổi được.

“Hoàng huynh! Hấn ngay cả điều này cũng nói cho ngươi biết...” Nguyên Hi kinh ngạc, chỉ nghĩ rằng Hoàng huynh nhất định giữ bí mật cho mình, nhưng nàng đã sai lầm rồi, xem ra thân phận muội muội so với nữ nhân cũng có thân phận bất đồng.

“Kỳ thật, cũng không thuận tủy vì Nguyên gia, long mạch nếu bị phá hủy như lời đồn đại thì thiên hạ sẽ đại loạn, đến lúc đó không thể vãn hồi” Nguyên Mẫn biết, tuy rằng Cô Cô trong lòng không vui nhưng chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

“Ta thật bất ngờ, ngươi trừ bỏ giang sơn, còn có thể quan tâm đến sống chết của dân chúng!” Nguyên Hi nói khéo.

“Cô Cô! Trăm muốn làm một hoàng đế tốt, trăm tàn nhẫn chỉ vì muốn xây dựng một thái bình thịnh thế, người có thể cho rằng trăm không phải người tốt, nhưng cũng không thể hoài nghi trăm không phải một hoàng đế không có quyết tâm!” Nguyên Mẫn nói một câu chân thành.

“Hy vọng ngươi nhớ kỹ những lời hôm nay ngươi đã nói, ta sẽ đi Tuyên Hòa huyện, bảo trụ long mạch!” Thấy Nguyên Mẫn kiên quyết như vậy, đột nhiên nàng cảm nhận được, Nguyên Mẫn là một Hoàng đế thực sự rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Thăm Dò

Cung Tuế Hàn đang đào hố, bản thân nàng là muốn phòng bị, gần đây bổng lộc của nàng có không ít, bảo vật cũng rất nhiều, những vật có giá trị như vậy để ở trong lòng thật có phần không yên tâm, vì vậy nên nàng mới đào hố để chôn giấu.

Nhiều bảo bối như vậy a! Cuộc đời của ta, tiền đồ nhất chính là lúc này, có thể kiếm được nhiều tiền, có thể gặp được thật nhiều đại quan, nhớ năm đó phụ thân khen ta thông minh thật không phải không có lý do.

Cung Tuế Hàn vừa chôn cất vừa ngây ngô cười. Kỳ thật nàng nếu nói về tiền đồ nhất chính là nàng cùng với hoàng đế dây dưa không rõ, nhưng điều này nàng lại không hề nghĩ tới. Thật ra ở trong hoàng cung, ai cũng thấy nàng rất giản dị, nên đâu ai nghĩ sẽ trộm đồ đặc của nàng, đúng là chỉ có tiểu dân là biết ý của tiểu dân.

Sau khi Cung Tuế Hàn chôn xong, cẩn thận vỗ vỗ đất, nàng suy nghĩ, sau khi về nhà, nàng nhất định phải mua một ngôi nhà thật tốt, mua vài mẫu đất, mua mấy nha hoàn rồi sau đó nàng sẽ có cuộc sống giống như của một tiểu địa chủ. Vừa nghĩ đến thôi Cung Tuế Hàn đã thấy liền vui sướng và hài lòng.

Nhưng Hân nhi làm sao bây giờ?

Cung Tuế Hàn đang tươi cười liền đóng băng lại, Hân nhi là hoàng đế, nàng sẽ không muốn trở về cùng mình.

Chỉ là trong lòng nghĩ tới, nàng lại luyến tiếc Nguyên Mẫn, vừa nghĩ đến nếu cùng Hân nhi tách ra, tâm nàng liền đau, nhưng nếu ở lại trong hoàng cung, bản thân nàng lại không thích. . . Lúc này, Cung Tuế Hàn mới rồi rầm không nghĩ ra đáp án.

Nguyên Hi nhìn thấy Cung Tuế Hàn, cũng chính là hình ảnh, Cung Tuế Hàn đang ngồi chồm hóm trên mặt đất, một bàn tay chụp đất, trông giống như hành động của tiểu hài tử, tay còn lại thì chống cằm, một bộ dạng đắm chiêu suy nghĩ, lúc lúc còn dậm dậm chân, thoạt nhìn lại thật buồn cười, nhưng lại khiến người khác nhìn thấy rất vui vẻ.

Nguyên Hi quả thật có tính toán muốn gặp qua ‘nam sùng truyền thuyết’ của Nguyên Mẫn, nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra làm sao có chỗ nào

hơn người. Tuy nhiên ở trong lòng nàng lại không kết luận như vậy, có thể làm cho Mẫn nhi chú ý, cũng không phải là người đơn giản như vậy được...

“Cung thư tá! Cung thư tá...” Nguyên Hi gọi đến, Cung Tuế Hàn vẫn không chú ý, xem ra quả thật là còn đang suy nghĩ.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Hi không thể không đề cao âm lượng, đơn thuần mà nói cũng chỉ là một phần giáo dưỡng ở trên người Nguyên Hi phát ra, đúng là một công chúa cao quý, cho dù âm lượng đề cao không ít, nhưng cũng không hề làm mất đi phong thái.

Cung Tuế Hàn đột nhiên bị âm thanh lạ gọi mình nên có phần giật mình, hai tay nhanh chóng bỏ nhào xuống, đầu nàng xém chút nữa cắm xuống đất.

Cung Tuế Hàn ngẩng đầu, vừa nhìn là thấy Nguyên Hi, trong lòng nàng có phần buồn bực, vị công chúa này, tại sao lại tìm tới nơi này, hơn nữa còn tìm nàng, rốt cuộc có chuyện gì đây? Cung Tuế Hàn còn nhớ rất rõ, Hân nhi vừa nhìn thấy nàng là đôi mắt sáng rực như phát hỏa, lại còn thân mật, ôn nhu khiến người ta đỏ cả mặt!

“Cung Tuế Hàn, ngươi đang làm gì vậy?” Nguyên Hi nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra, Cung Tuế Hàn rốt cuộc đang làm gì. Cũng không thể trách Nguyên Hi, bởi vì chôn cất bảo vật là tư tưởng của tiểu dân, quý tộc có muốn suy nghĩ cũng không nghĩ ra được.

“Không, không có gì, ta...ta trồng hoa!” Cung Tuế Hàn ngây ngốc cười nói, trong lòng ám từ có chút khó đoán, rốt cuộc cũng lấy một lí do tốt như vậy.

“Trồng hoa?” Nguyên Hi thực là hoài nghi, nhưng cũng không muốn vạch trần, cái miếng đất nhỏ như thế thì hoa mà nở mới là chuyện kỳ quái, không thể nào có thể trồng hoa ở nơi này được.

“Ân! Đúng rồi, công chúa tìm ta có chuyện gì?” Cung Tuế Hàn nhớ lại cần hành lễ, liền nhanh chóng chuẩn bị quỳ xuống hành lễ trước Nguyên Hi.

“Miễn đi, người đối với Hoàng thượng còn chưa hành đại lễ, cần bần mà nói cũng không cần hành lễ với bần cung, làm vậy lại muốn lộ vẻ bần cung so với hoàng thượng lợi hại hơn sao?” Nguyên Hi chú ý tới, Cung Tuế Hàn không phải là chịu phục tùng, hơn nữa cũng không có thói quen chịu thua... Hay do đối với Mẫn nhi luôn như vậy, Mẫn nhi tạo sao lại dung túng hân như vậy mà xưng hô, rốt cuộc hai người bọn họ có bao nhiêu thân mật?

“Ách...” Cung Tuế Hàn không biết nên nói cái gì, quả thật là nàng với Nguyên Mẫn trừ bỏ những lúc có người ngoài thì mới hành lễ, có đôi khi, bản thân nàng còn tự ý miễn trừ, dù sao Hân nhi cũng không để ý quá nhiều.

Cung Tuế Hàn nghe vậy, vẫn cảm thấy trong lời nói của Nguyên Hi có vấn đề, nàng cũng nhận ra rốt cuộc là những người này đều không thích nói thẳng, mà lại thích vòng quanh đôi co.

Nguyên Hi đúng là trong cách nói muốn chứng thực điều đó, có thể không ở trước mặt hoàng thượng mà hành lễ thì có thể chứng tỏ đối với Hoàng thượng có mối quan hệ không nhỏ, Nguyên Hi đối với chuyện này cũng khẳng định được phần nào mối quan hệ của Cung Tuế Hàn và Nguyên Mẫn đúng là không phải bình thường.

Mẫn nhi rốt cuộc là coi trọng hân ở điểm nào đây? Thật là khó lý giải được, dung mạo xấu xí, trong cung này, kiếm một người tùy tiện còn so với hân tốt hơn nhiều, khí chất cũng hơn. Lần này Mẫn nhi chọn lựa thật hoàn toàn bất đồng, rốt cuộc chăm chú mà đánh giá... cũng không thấy có điểm gì vẹn toàn, tại sao lại có thể vì hân mà không đại hân?

“Bần cung nghe có vài lời đồn đãi, đồn rằng hoàng thượng bên người có nuôi một nam sủng, hơn nữa nam sủng này dung mạo xấu xí, ở ngoài đường quơ tay một cái liền có một bó to, tất cả mọi người đều nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc hoàng thượng vừa ý hân ở điểm nào? Vẫn nghĩ không ra, cho nên mọi người đoán, hân hân là có yêu thuật, mới làm cho Hoàng thượng mê muội hân đến như vậy!”

Cung Tuế Hàn nghe xong cảm muốn rụng xuống đất, lời đồn đãi nam sủng hay ám chỉ bản thân nàng? Kỳ thật là nữ sủng mới đúng, nhưng... cái gì mà quơ tay ra đường là nắm một bó to? Nữ sủng chính là kiếm không ra thì đúng hơn. Nhưng Cung Tuế Hàn không coi đây là điều quan trọng, yêu thuật, ta làm sao có đây?

“Ta không biết yêu thuật!” Cung Tuế Hàn chân thực trả lời.

Nguyên Hi nghe được có phần ngây ngẩn cả người, nếu là người bình thường sẽ không trả lời như vậy. Là người bình thường hân đều trả lời “*Điều này nhất định là lời đồn...*” nhất định trong lời nói sẽ phủ nhận tất cả. Hơn nữa nhìn Cung Tuế Hàn vẻ mặt một bộ thành thật thì Nguyên Hi mới thấy được Nguyên Mẫn đúng là trong bảo khố mà tìm được một người, nhưng thể loại này đơn thuần mà nói cũng chỉ để đùa giỡn một lúc. Có thể lúc đầu, Mẫn nhi chỉ muốn thay đổi khẩu vị, bất quá, cũng nghe nói là kém hơn với Tĩnh Dịch rất nhiều, khẩu vị Mẫn nhi từ lúc nào lại có thay đổi lớn như vậy...

“Nói cách khác, ngươi thừa nhận mình là nam sủng?” Nguyên Hi nhìn Cung Tuế Hàn hỏi một câu thẳng thắn.

“Có thể tính là vậy đi!” Cung Tuế Hàn ngượng ngùng trả lời, trong lòng bỏ thêm một câu: Hân cũng tính là nữ sủng rồi, cái gì phát sinh cũng đều xảy ra, nghĩ đến đó tại Cung Tuế Hàn bất giác lại đỏ lên.

Chứng kiến thấy bộ dạng này của Cung Tuế Hàn, Nguyên Hi không thể không suy nghĩ ra hân vừa nói lúc này hân là đang ở bên Nguyên Mẫn, xem ra một tiểu cung tá như thế cũng không phải là không biết câu dẫn chủ nhân, hơn nữa xem ra còn quyền rũ cả chuyện kia... Hay Mẫn nhi cường thế quen rồi nên thích một người yếu kém hơn, đúng là thật khó tưởng tượng được...

Nguyên Hi liền có thể tưởng tượng ra được tên nam sủng được cung chiều này trong tình cảnh bị nữ nhân áp bức, khi dễ... Nguyên Hi đúng là nữ nhân

trưởng thành, có thể tưởng tượng được như vậy đúng là làm cho người ta...

Nguyên Hi cắt đứt những hình ảnh mình đang tưởng tượng hào huyền vừa rồi, trở lại với mục đích trước mắt. Cung Tuế Hàn làm Nguyên Hi cũng thấy yên tâm, dù sao Cung Tuế Hàn như vậy cũng thực là vô hại, hơn nữa chính là loại cảm giác làm cho người ta có thể tùy tiện ức hiếp.

“Người thích hoàng thượng sao?” Nguyên Hi hỏi.

“Thích, thực thích!” Cung Tuế Hàn ngay cả hỏi cũng không cần nghĩ liền trực tiếp trả lời, trong mắt còn hiện lên vài tia hạnh phúc làm cho Nguyên Hi kinh ngạc. Phản nhân tình này, Cung Tuế Hàn đúng là rất thực tình. Nguyên Hi trong lúc này lại thay Cung Tuế Hàn lo lắng, yêu Mẫn nhi, dù bất kể như thế nào, cũng không phải dấu hiệu tốt.

“Trong mắt người, Hoàng thượng là người như thế nào?” Nguyên Hi tò mò, liệu trong mắt của một người đơn giản, Nguyên Mẫn rốt cuộc là một người như thế nào đây?

“Hân nhi nàng rất quật cường, đôi lúc rất khoa trương, khó chịu, nhưng lại rất đáng yêu...” Cung Tuế Hàn nói một loạt vài điều cần nhớ rất nhiều, hơn nữa ánh mắt còn lóe sáng lên, những lời này chỉ có những người yêu nhau mới có thể hiện ra được loại hạnh phúc này.

“Hân nhi?” Nguyên Hi cảm giác được sự tình không hề nhỏ rồi, Cung Tuế Hàn không đơn giản là nói bừa, mà Mẫn nhi chính là nghiêm túc. Hân nhi? Tên tự này chỉ có nàng và Hoàng huynh mới biết được. Mẫn nhi lại để cho Cung Tuế Hàn gọi tên, hơn nữa chỉ riêng cho Cung Tuế Hàn kêu, còn nhớ năm đó Tĩnh Dịch đều không có cái đặc quyền này. Xem ra Mẫn nhi thật sự là nghiêm túc. Nếu chỉ chơi đùa, Nguyên Hi cũng không có khả năng như vậy mà khiếp sợ.

“Người vừa rồi người nói đúng thật là Mẫn nhi, là Mẫn nhi khi chưa làm hoàng đế!” Nguyên Hi thực kinh ngạc, Cung Tuế Hàn thật sự là thích Mẫn nhi, chính là loại tình cảm nghiêm túc mới có thể chứng kiến thấy được con người thật của Nguyên Mẫn.

“Mẫn nhi thực rất vất vả, từ nhỏ đã rất cực nhọc, Hoàng huynh đã quá nghiêm khắc với nàng, người không thể tưởng tượng ra được một tiểu cô nương bị giáo dưỡng như thế nào để thành Hoàng đế, nếu ta có nữ tử, ta tuyệt đối cũng không hi vọng con gái mình lại vất vả như thế! Nàng so với tất cả mọi người đều mạnh mẽ hơn, so với tất cả mọi người quật cường hơn, so với tất cả mọi người... đều thiếu tình yêu thương hơn...” Nguyên Hi nhớ tới hình ảnh Nguyên Mẫn trôi qua từng giai đoạn, từng ngày từng ngày, nàng cảm thấy được đúng là tra tấn, thể nhưng Mẫn nhi lại từng bước một đi lên.

Cung Tuế Hàn ánh mắt có điểm cay cay, trong lòng nàng lại thấy đau, Mẫn nhi từ trước giờ chịu bao nhiêu cực khổ, bằng không công chúa cũng sẽ không như vậy mà thương tiếc, trong giọng nói lại có phần đau lòng, khi nói thanh có phần bi lụy.

“Trước kia ta thật không biết, nhưng sau khi biết ta sẽ đối với nàng thật tốt!” Cung Tuế Hàn đặt lời thề hẹn, có thể nói Cung Tuế Hàn chưa bao giờ trải qua sự kiên định như vậy.

Có lẽ, Mẫn nhi chính là yêu thích sự đơn giản của Cung Tuế Hàn!

“Ha Ha! Có phần này tâm ý là tốt rồi!” Cung Tuế Hàn, người không biết, ở thế gian này, tình yêu có bao nhiêu xa xỉ... nếu Mẫn nhi là nghiêm túc, thì có sẽ có những chuyện không tốt xảy ra, bởi vì cả hai người sẽ đều bị tổn thương, nhưng mặc kệ, có thể cả hai người...

Mục đích của Nguyên Hi khi gặp Cung Tuế Hàn chính là muốn gây áp lực cho nàng, nhưng lúc này bản thân nàng tội gì còn lại tăng thêm áp lực đây? Nguyên Hi cảm thán nghĩ đến, sau khi gặp Cung Tuế Hàn cảm thấy người này thật vô hại, mà nàng cũng quên mất một điều, nếu là người nguy hiểm thì Mẫn nhi đã sớm thu dọn rồi. Tuy nhiên Cung Tuế Hàn thoát nhìn vô hại, nhưng cũng có hại.

Haizz, đành quên đi, mỗi người đều có mạng số của mình...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cổ Nhân...

Tuyên Hòa huyện!

“Tại sao lại dừng ở đây?” Nguyên Hi cảm thấy khó hiểu.

“Đại khái thì chỗ này chính là trong vùng phụ cận rồi!” Huru Nguyệt cảm giác không ổn, vị trí này, nàng nhanh như vậy liền tìm được rồi, vì cái gì còn không cho phát nổ, chẳng lẽ là đang đợi nàng đến sao? Huru Nguyệt cảm giác mặt mũi của mình lại được nể trọng như vậy a, nếu không phải là nàng thì lại chờ ai?

Nguyên Hi nhìn thấy Huru Nguyệt bộ dạng bí ẩn, lúc này Nguyên Hi mới rõ, Mẫn nhi cần mình trợ giúp là có nguyên nhân, tuy có Huru Nguyệt, nhưng vì

Huru Nguyệt lại làm cho người ta lo lắng. Dù đã tới đường lớn, nhưng đi nửa ngày lại nghỉ ngơi một ngày, lẽ mà vô cùng, nếu như không có nàng thì chắc chắn ba tháng cũng còn chưa đến được. Dùng kiệu tám người khiêng cũng lại than thở, so với hân bản thân nàng là một công chúa quen được chiều chuộng cũng không như vậy.

Nếu cùng Huru Nguyệt ở một chỗ, nàng quả thực đã tu dưỡng và được rèn luyện tính cách, cũng may Nguyên Hi được tu dưỡng từ nhỏ, đến bây giờ vẫn còn chưa bộc phát ra.

Ngay cả Huru Nguyệt cũng không thể không bội phục Nguyên Mẫn, làm sao lại có thể tìm được một công chúa tính khí tốt như vậy nhỉ? So với Tuệ Hân còn muốn hoàn hảo hơn, Tuệ Hân chỉ đối với nàng khoan dung, nhưng còn không thể nhìn được nữa thời gian, nhưng cô công chúa này, tựa hồ đối với ai cũng hào tính tình, đùa như vậy thật chẳng thú vị gì cả.

Huru Nguyệt là người rất thích nhìn thấy người ta tức giận, nhất là bộ dáng không biết làm gì vì vậy mới cố tình làm cho Nguyên Hi trong lòng tích tụ nén khí mà bộc phát con giận, thế nhưng dù làm gì thì Nguyên Hi cũng đều tỉnh bơ, nàng cảm giác đúng là đã gặp một tên mặc đầu nhân rồi, Huru Nguyệt lúc này mới mất đi sự hào hứng, tuy không hào hứng nhưng nàng vẫn làm cho người ta hận muốn cắn chặt răng.

“Ở nơi này, cũng gặp được sao?” Huru Nguyệt chỉ sang hướng nam.

“Là nàng!” Nguyên Hi tâm cả kinh, như thế nào lại là nàng? Thật là nàng sao? Bản thân mình đã tìm nàng lâu như vậy...

“Người quen nàng sao? Vậy tốt rồi, người đi phân tán sự chú ý của nàng, sau đó ta và mọi người đến từ phía sau” Huru Nguyệt bài kế cho Nguyên Hi, còn mình và một ít đại nội cao thủ thì ẩn nấp phía sau Cung Lạc.

“Cung Lạc cô nương, chúng ta khi nào thì có thể cho nổ?” Lâm Trọng Khang và đồng bọn trong lòng không hỏi hoài nghi, cũng đã ở đây bảy ngày rồi, hết nói muốn cho nổ phải chọn vị trí, rồi phải chọn đúng giờ mới có thể cho nổ... quý mới biết nàng muốn làm cái gì!

Cung Lạc lạnh lùng thoáng nhìn, trong lòng cũng không rõ là đang chờ cái gì

“Mặt trời lặn, lập tức cho phát nổ!”

“Tiểu Nhạc? Là người sao?” Nguyên Hi không xác định thét lên, dù sao đã ba năm không gặp, Tiểu Nhạc tựa hồ đã trưởng thành, đã là một đại nội nhân, Nguyên Hi đã lâu rồi mới có thể gặp lại nữ nhân này.

Cung Lạc thân thể cứng đờ, nói chính xác là bản thân mình đứng đợi nàng, Cung Lạc xoay người, Cung Lạc cảm thấy có gặp cũng vô ích, rõ ràng là hận nàng như vậy mà... Cung Lạc thật muốn làm người đuôi mù coi như không thấy gì hết. Nhưng, nàng vẫn như vậy, thật xinh đẹp, nét đẹp đã mặn mà hơn, trưởng thành hơn, một loại ôn nhu cao quý toát ra từ nàng... hết thấy tất cả nét đẹp ấy nàng đã từng mê luyến, nhưng hôm nay lại như vậy mà oán hận.

“Nên gọi là Công chúa Lạc hòa Nguyên Hi, hay nên gọi là thần y Lạc Hi?” Cung Lạc chậm chọc hỏi.

“Tiểu Nhạc, ta tìm người đã lâu lắm rồi, chính là tìm không thấy...” Nguyên Hi năm đó biết nàng đã làm sai, trong ba năm này, không có một ngày nào nàng không hối hận.

“Người không cần giả mù xa mưa, người không phải là muốn dứt bỏ ta sao? Vong ưu thảo thật tốt, đã quên, cái gì cũng đều dứt bỏ cả rồi!” Cung Lạc ánh mắt đỏ lên, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Nguyên Hi.

“Ta...” Nguyên Hi lại từ cùng, từng bước sai, từng bước càng sai!

“Người đến để bảo hộ long mạch sao? Ta nghĩ sẽ cho nổ tung nó đi, người thấy như thế nào?” Cung Lạc túm lấy bên cạnh cây đuốc, lựa yếu điểm đốt pháo.

“Tiểu Nhạc... dừng... Tiểu Nhạc tránh ra...” Nguyên Hi mất sắc chứng kiến thấy Huru Nguyệt bắn tên phóng tới, liền hốt hoảng không thôi, nhưng lại không kịp rồi, mũi tên đầu tiên cắm vào phía sau lưng Cung Lạc. Nguyên Hi liền tiến về phía trước ôm lấy nàng, lúc này máu tươi phun ra, mũi tên xém chút đã bắn vào chỗ hiểm. Huru Nguyệt ra tay quá độc ác, Nguyên Hi nhìn thấy vô cùng tức giận.

Huru Nguyệt một cây cung, lại bắn ra năm mũi tên, bắn trúng năm người, liền tức thì có bốn người mất mạng, còn người thứ năm đứng ở giữa lại chính là Cung Lạc chỉ bị thương.

Nhưng mặt khác, lúc này đại nội cao thủ, hiệu suất làm việc cũng rất cao, liền nhanh chóng đem những người còn lại đều bắn chết hết!

“Người làm gì mà nhìn ta? Ta còn không phải là vì bảo trụ long mạch Nguyên gia của các người sao? Thiết là, không bắn nàng, nàng lập tức chấm mọi nổ, người lại còn nhấn nhó, ta chưa thấy qua người như vậy mà khó chịu đó nha? Việc đã hoàn thành bản thân người nên vui sướng không phải sao? Lúc này bộ dạng lại muốn kéo cả thiên hạ đến để chôn cất sao? Thật là có cá tính... Bất quá, nàng còn sống một phần may mắn là có người, người đã chú ý đến nàng, coi như cũng có quen biết, bằng không ta bắn nàng chết cũng thật dễ dàng a!” Huru Nguyệt nói một hơi, Nguyên Hi sắc mặt liền đen phát tán ra...

Huru Nguyệt nhìn thấy Nguyên Hi biến sắc mặt, nói một câu rồi lại một câu, không cần biết người ta như thế nào... Huru Nguyệt tất nhiên là muốn trêu chọc, có thể nói là thời gian qua quá ức chế nên lúc này cũng không có ý định ngậm miệng lại.

“Ta vừa rồi lại đoán ra, rõ ràng là nàng có thời gian cho chăm ngời nổ, nhưng nàng lại không chăm, vốn dĩ là đang đợi người a, ta nghe nói người và nàng

có vẻ như có mối quan hệ mờ ám, có đúng hay không? Người nhìn nàng xem, vừa rồi nhìn thấy người liền mất tập trung, còn người nhìn nàng lại vô cùng áy náy, chẳng lẽ là do nàng tương tư đơn phương? Hoặc là thổ lộ bị cự tuyệt nên vì ái tình mà sinh hận cho nên mới muốn cho nổ banh long mạch Nguyên gia các người?” Huru Nguyệt đã không nói thì thôi, đã nói ra liền làm cho Nguyên Hi sắc mặt càng lúc càng khó nhìn.

“Ta cùng nàng quang minh chính đại, không cho phép người lăng mạ nàng” Nguyên Hi rút cuộc cũng hiểu được tại sao Mặc nhi đã từng nói qua, Huru Nguyệt chính là rất dễ bức người qua các câu chuyện, lúc ấy nàng còn có phần coi thường nhưng hiện tại thì đúng là nàng chính là rất muốn giết chết Huru Nguyệt.

Huru Nguyệt chứng kiến thấy Nguyên Hi biến sắc mặt, liền biết được đại khái là mình đã đoán đúng. Nàng không khỏi cho rằng mình quá thông minh, lập tức đã liền đoán đúng.

“Ta còn nghe kể rằng, người tại sao lại biết nàng? Phải chăng năm đó người đã thay nàng chữa trị bệnh tình, nói mới thấy, thế giới này thật là nhỏ bé vô cùng, mẹ nàng đã thích nữ nhân, tỷ tỷ cũng thích nữ nhân, bây giờ bản thân nàng cũng thích nữ nhân, nữ nhân của Đoạn gia xem ra đều có di truyền, mà càng khó hiểu hơn đều luôn cùng nữ nhân của Nguyên gia có quan hệ không rõ ràng a. Mà người không phải thần y sao? Chỉ cần nàng không chết, thì người có thể cứu sống được đúng không?” Huru Nguyệt xem thường nói, mới vừa rồi còn khen nàng hào tính tình, quay ngoắt một cái liền nói móc nhiều vấn đề. Bản thân Nguyên Hi lúc này ánh mắt thì như muốn giết người, làm cho nàng có hơi sợ, nhưng đối với Huru Nguyệt mà nói thì nàng trong lòng rất thích.

“Kỳ thật không cần phát khí lên như vậy, nàng căn bản là không muốn sống mà, ở vị trí này, nếu chú ý thì không phải là vị trí đặt long mạch, hơn nữa có thể đem cả ngọn núi này cho nổ tung, thì người nghĩ xem, nàng có còn muốn sống sao? Có thể tìm tới vị trí này, thật không làm thất vọng người của Huyền cơ môn!” Trần pháp do mình bố trí, không phải muốn nổ liền nổ, nếu cho nổ ở nơi khác thì cái động này cũng không đáng kể, nhưng vị trí này chính là đối với trục tâm, cũng không phải là chỗ mấu chốt nhất. Cung Lạc xem như cũng lợi hại, đáng tiếc chỉ kém mình một chút, đây chính là, trời sinh Du sao lại sinh Lượng bị nên mới bị ai như vậy! Huru Nguyệt cảm thán xong, cũng không quên tự thôi phòng bản thân mình một phen.

Nguyên Hi lạnh lùng trừng mắt nhìn Huru Nguyệt liếc mắt một cái, sau đó ôm lấy Cung Lạc đang hôn mê, đúng là tổn thương không nhẹ, nhất định phải nhanh chóng tìm một chỗ để trị thương cho Cung Lạc.

Người thật sự hận ta như vậy sao? Tình tình của người chẳng thay đổi chút nào, vẫn như cũ, yêu hận rõ ràng, làm cho người khác phải sợ hãi...

Nguyên Hi thở dài, năm đó cho nàng uống Vong Ưu Thảo, chính là hi vọng nàng nên vui vẻ một chút chứ không phải hoàn toàn muốn dứt bỏ nàng, nhưng hiện tại giống như đã đi ngược lại với hiệu quả nàng mong muốn.

Nguyên Hi sau khi xử lý xong vết thương trong lòng vừa vui lại vừa lo, Nguyên Hi cho đến bây giờ còn chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc qua, nữ nhân thật sự có thể thích nữ nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Nguyên Hi X Cung Lạc (1)

Nguyên Hi sau khi lớn lên, hạnh phúc nhất chính là khoảng thời gian ở trong cung, nàng hoàn toàn không phải là một đứa bé quá mờ nhạt, cũng không hề có chuyện gì khiến nàng bất hạnh, thật ra tâm tính nàng vốn rất hòa nhã, duy nhất chỉ có một việc mà về sau khiến nàng bận tâm... đó là tình yêu.

Nguyên Hi từ nhỏ đã có hứng thú đối với y thuật, mà may mắn hơn trong cung có một ngự y đã quy ẩn giang hồ tên là Dược Vương, Nguyên Hi sau khi được sự trợ giúp của Minh Diệp nên đã bí mật bái Dược Vương làm ân sư.

Sau đó Nguyên Hi biết được, Dược Vương sở dĩ nguyện ý vào cung là bởi vì hoàng tẩu Minh Diệp có ân với hắn. Về sau Minh Diệp chết, hắn cũng ly khai khỏi hoàng cung, nhưng tình sư đồ có duyên phận với nhau cũng không hẳn đã đoạn.

Nguyên Hi hơi lớn một chút, liền đợi trời tối nữ giả nam trang xuất cung ra giang hồ du ngoạn, dần dần, về sau ai ai cũng biết Dược Vương đã bí mật thu nhận một đồ đệ tên là Lạc Hi.

Mười tám tuổi, Nguyên Hi có thể nói đã học thành nghề, và bệnh nhân đầu tiên của nàng chính là Cung Lạc. Có một lần Minh Viêm đem Cung Lạc phó thác cho nàng bí mật chữa trị, cũng từ đó Nguyên Hi nhận biết Minh Viêm. Và cũng từ lúc đó bí mật cùng Minh Viêm giao hảo, và đối với Huyền cơ môn cũng có quan hệ qua lại.

Nguyên Hi sau khi rời hoàng cung cũng không mang thân phận là công chúa Đại Dĩnh, mà chính là giang hồ thần y Lạc Hi.

Mà Dược Thiện Đường chính là nơi bí mật gặp mặt, sau đó Cung Lạc cũng được ổn định lưu tại Dược Thiện Đường.

Nguyên Hi vĩnh viễn nhớ rõ, mười tám tuổi, đã xảy ra nhiều chuyện đại sự, đó là sự phụ đã phó thác một tiểu cô nương cho nàng, sau đó lại gặp Minh Viêm, tiếp đến sự phụ chết, cuối cùng nàng lập gia đình, nhưng chủ rể lại không phải Minh Viêm.

Nguyên Hi từ trước đến giờ luôn thấy yêu bản thân mình hơn người khác, cho dù là Minh Viêm, nàng cũng không phải yêu đến mức không thể lấy người khác làm chồng. Nguyên Hi không phải là người chủ động, cho nên đối với Minh Viêm, tuy rằng động tâm nhưng chắc chắn cũng không chủ động theo đuổi, sau khi biết Minh Viêm trong lòng có người khác, nàng càng chắc chắn sẽ không đi cưỡng cầu tình cảm. Về phần nhân tình này, nàng cũng chưa từng nói qua, cho nên Minh Viêm hoàn toàn không biết, điều này cũng rất hiển nhiên, đó chỉ là một phần nội liễm cảm tình, theo thời gian rồi cũng trôi qua, chỉ là bản thân nàng cũng cảm thấy được tiếc nuối, nhưng có tổn thương cũng không quá sâu sắc.

Cùng năm, Hoàng huynh lại muốn giết sự phụ, lúc ấy có quá nhiều sự việc rối rắm. Hoàng huynh nói “Phụ hoàng năm đó đã bị bí mật độc chết!” mà phía sau kẻ chủ mưu chính là hoàng tẩu, tuy nhiên điều này Hoàng huynh không hề nói. Chuyện xảy ra đã nhiều năm như vậy, Nguyên Hi cũng không muốn đi tìm hiểu là thật hay giả, hơn nữa lúc ấy lại không nói, Hoàng tẩu sau khi chết mới lo chuyện tính sổ? Nhưng là tính cái gì?

Sau này, nàng giống như bị cầm tù ở trong cung, Hoàng huynh không cho nàng xuất cung, càng không muốn cho nàng và đám người của Minh Viêm qua lại cùng một chỗ. Mà ngay lúc này, Ngôn Du cầu hôn, Nguyên Hi liền mang hi vọng rời khỏi cuộc sống trôi buộc trong cung đình, vì vậy lúc ấy mới đáp ứng Ngôn Du, tất nhiên nàng cũng đưa ra điều kiện, chính là muốn được tự do, Ngôn Du cũng thoải mái đáp ứng. Hiện tại nghĩ đến, Ngôn Du đúng là người tốt, đối với nàng thực sự tốt đến không chỗ nào có thể xoi xét được, vì vậy nàng mới cảm thấy thích hắn, nhưng chỉ là thích, không gọi là yêu.

Nếu hỏi nàng, sự tồn tại của Cung Lạc là gì? Nàng chỉ có thể nói, so với Nguyên Mẫn không sai biệt lắm, nhưng lại có sự bất đồng, bất đồng này, ngay cả bản thân nàng cũng không rõ.

Nàng nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Cung Lạc, cảm nhận được đây là một đứa nhỏ thật trong sáng. Tuy ở trong hoàng cung, nàng đã không ít lần thấy qua những người đẹp, đối với nàng về ngoài của những người ấy nàng không hề để ý tới, nhưng đối với Cung Lạc lại có phần bất đồng, chính là mang theo bệnh trạng, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, lại có phần quái gở, còn mang theo một ít tuổi thơ tiêu cực ở bên ngoài.

Nói thật, các trưởng bối đa phần đều không thích các tiểu hài tử như vậy, cũng không thích một tiểu nhi đồng khờ dại âm trầm và lãnh mạc, tất nhiên Cung Lạc chính là làm cho người ta không thích, nói cách khác chính là một tiểu hài tử rất lạnh lùng. Nguyên Hi đôi lúc không hiểu lắm, một đứa nhỏ như vậy, tại sao lại mang đến cảm giác như thế, bảy tuổi Nguyên Mẫn nếu so với Cung Lạc thì lại tốt hơn nhiều.

“Để ta chữa bệnh cho ngươi!” Nguyên Hi mỉm cười nói, nàng nở nụ cười như đóa hoa hướng dương nở rộ. Nguyên Hi từ trước đến nay hiểu rất rõ, nụ cười của nàng rất có ma lực, cũng rất dễ lừa gạt người, vừa ôn nhu, vừa ấm áp lại thoải mái, từ trước đến nay đối với ai, trông thấy nụ cười của nàng thì... đều có kết quả tốt.

“Không cần, chết thì chết, có sống cũng không có ý nghĩa gì!” Cung Lạc thanh âm rất lạnh lùng, có thể nói, đem toàn bộ nụ cười giả nhân giả nghĩa kia làm cho đóng băng. Khắp kinh thành này, nàng chính là một chút cũng không thích những loại người giả dối như vậy, ở bên cạnh thì có một tỷ tỷ lúc nào cũng lăm bằm nói nhiều không thôi ở bên tai, nàng vừa mới tách khỏi thì lại gặp một người khác. Hơn nữa, nàng đối với nụ cười của Nguyên Hi cảm giác được sự châm chọc, nàng biết suy nghĩ của những người này, ngay từ đầu thấy bản thân mình xinh đẹp, lại một bộ dạng bệnh trạng, sau đó lại lấy ra chút ít lòng thương hại đối với nàng. Nàng chính là không cần, nàng chán ghét, cực kỳ chán ghét ai thương hại nàng.

“Sống có gì không tốt?” Thật sự đã kích người ta mà, bất quá cũng may là Nguyên Hi đối với tình thương thì vẫn là quá thừa rồi, hơn nữa nàng cũng thấy phải đối phó với tiểu hài tử thì nhất định phải có một chút kiên nhẫn. Nguyên Hi lại mỉm cười, nụ cười rất ôn hòa, nụ cười này làm cho Cung Lạc không tìm ra một chút sơ hở.

“Sống thì có gì tốt?” Cung Lạc không vui hỏi lại, bất quá thanh âm cũng không còn quá lạnh, so với trước đã tốt hơn nhiều.

“Có thể chơi rất nhiều đồ chơi, chơi thả điều nè, bịt mắt nè...” Nguyên Hi liền kể những thứ lúc nhỏ nàng rất thích chơi.

“Có vậy thôi sao? Vậy thì chẳng có gì tốt, tất cả đều là mấy trò chơi con nít, nhằm chán chết đi được!” Cung Lạc bĩu môi khinh thường nói.

Nguyên Hi sững sốt, đứa nhỏ này, chẳng lẽ còn cho mình là đại nhân sao? Đúng là tiểu đại nhân thật khó hầu hạ!

“Ngươi không phải là tiểu hài tử sao?” Nguyên Hi buồn cười nói;

“Không phải, ta không giống!” Cung Lạc thẹn quá thành giận rống lên, Cung Lạc rất bất mãn Nguyên Hi đem nàng so sánh với một đám tiểu hài tử ngu ngốc kia.

Cũng không tệ nhỉ? ngoài việc lạnh lùng châm chọc người khác, bây giờ còn biết rống lên, Nguyên Hi cảm giác cũng không quá khó để tác động.

“Làm sao không giống, không phải hiện tại mới bảy tuổi sao? Vậy ngươi muốn gì? Thích cái gì? Ngươi muốn làm gì mà làm không được?” Nguyên Hi hỏi tiếp.

“Không có!” Cung Lạc suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy bản thân mình không có chuyện gì muốn làm, quả nhiên là sống thực không có gì thú vị, tâm lại trống xuông...

Nguyên Hi lần đầu tiên có cảm giác bị thất bại, cảm giác khó khăn lắm mới đem một cái đầm nước lạnh làm cho có nhiệt được một ít, vậy mà lập tức lại kết thành tảng băng.

“Vậy ngươi hiện tại có thể ngừng lại, bởi vì ta tuyệt đối sẽ chữa khỏi bệnh của ngươi, tuy ngươi nói không muốn, nhưng thời gian tới ngươi sẽ có rất nhiều

thời gian nhàm chán để mà suy nghĩ” Nguyên Hi sùng nịnh nói, tiểu hài tử a, ta có thể đối xử rất công bằng, bởi vì ta tự tin ta có thể giải quyết một tiểu hài tử như ngươi!

Cung Lạc cảm thấy được nữ nhân trước mặt mình thật lắm chuyện, thế nhưng nàng lại không hề cảm thấy ghét...

Bởi vì từ nhỏ đã có hàn tật trong người, cho nên phải chậm rãi mà điều dưỡng, mặc dù không thể trị tận gốc, nhưng lại có thể điều dưỡng giống như người bình thường. Cung Lạc cho tới bây giờ cũng cảm giác mình không phải người bình thường, bất luận là thân thể hay là tâm tính. Nhưng kỳ quái là, bản thân nàng bị chăm sóc ba năm, ba năm qua nàng mới thấy được nàng là một người bình thường.

Nữ nhân kia không thường xuất hiện, chỉ biết nàng gọi là Lạc Hi, là đồ đệ bí mật của Dược Vương...

Nhưng mỗi lần xuất hiện, lúc nào cũng mang đến cái vẻ cao hứng.

Lạc Hi xuất hiện, đều dạy cho nàng rất nhiều thứ, ví dụ như cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều đơn giản, Cung Lạc nói chung cũng rõ mục đích của nàng, nàng chính là muốn mình có việc để làm, càng muốn mình bận rộn nhiều việc, khi có việc bận sẽ làm cho nàng ít đi thời gian để suy nghĩ, làm cho tâm tính buồn rầu của mình tiêu đi bớt.

Thật ra điều Cung Lạc thích nhất chính là lúc nàng chảy đầu cho mình, thực ôn nhu, lại rất cẩn thận, hơn nữa mỗi lần sơ tóc nhìn rất được, một chút cũng không giống tỷ tỷ, búi tóc một chút lại rối tung cả lên.

“Tiểu Nhạc càng ngày càng đẹp, về sau không biết sẽ có bao nhiêu nam tử mê luyến đây?” Tuy rằng Cung Lạc cảm thấy rằng Lạc Hi mới là người xinh đẹp nhất, hơn nữa còn khiến không ít nam nhân mê mị rất nhiều. Nhưng vừa nghĩ đến đây, Cung Lạc đột nhiên nhíu mày...

“Tiểu Nhạc thực sự rất thông minh, mọi chuyện đều không thể làm khó được Tiểu Nhạc, không được bao lâu, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, về sau thành thực sẽ còn lợi hại hơn!” Nguyên Hi không thể không tự hào, Cung Lạc mấy năm nay có sự biến hóa khôn lường, cảm giác này của Nguyên Hi giống như bao người mẹ khác, tự hào về con cái của mình, hơn nữa nữ nhân như đoá hoa thanh thủy, chậm rãi trưởng thành hóa thân tuyệt đại giai nhân. Tuy đối với Nguyên Mẫn nàng là Cô Cô, nhưng Nguyên Hi không thể nhúng tay vào trong việc giáo dục Nguyên Mẫn, Nguyên Hi lại cảm thấy đau lòng cho Nguyên Mẫn, bởi vì đau lòng mà tiếc thương nên Nguyên Hi mới đem hết tình thương đặt trên người Cung Lạc.

Ngôn Du sau khi chết, Nguyên Hi đã đi đến Tần Dương thành, lúc đó thân phận Lạc Hi của nàng ở cạnh Cung Lạc càng ngày càng ít, cũng sau lúc ấy, Cung Lạc gia nhập Huyền cơ môn.

Tuy nhiên, mỗi lần gặp mặt, Nguyên Hi đều có một chút sùng nịnh, Nguyên Hi đúng thật là người rất biết cung chiêu người khác. Nguyên Hi sùng ái Cung Lạc, mà Cung Lạc lại kề cận Nguyên Hi, có thể nói tình cảnh của Nguyên Hi lúc đó đối với Cung Lạc giống như là tình mẫu thân vậy, mà Cung Lạc đối với ai cũng không quá quan tâm phản ứng, chỉ riêng đối với Nguyên Hi trước mặt mới ra dáng một cô gái, giống như một nụ hoa, mang theo một ít thẹn thùng, một chút đáng yêu và một phần mê người.

Nguyên Hi lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, nhưng là người khác thì sẽ nghĩ như thế này

“Ông chủ Lạc, thoát nhìn thật không giống là đang dưỡng nữ nhân trẻ, trái ngược lại thì giống như là đối với người vợ hiền, tuy rằng có hơi kém tuổi một chút, nhưng bất quá ông chủ cũng là một công tử tao nhã, mà Tiểu Nhạc cô nương cũng đã mười bốn tuổi, có thể lập gia đình được rồi”

Chính như vậy, bởi vì ở trong mắt người ngoài nhìn vào thì Nguyên Hi là nam tử, đang mang thân phận của thần y Lạc Hi.

Nguyên Hi lúc này mới cảm thấy được không ổn, Tiểu Nhạc đã nhanh chóng trở thành một đại cô nương, đúng là không thể trách người khác hiểu lầm. Hiện tại bệnh tình của nàng cũng đã dần dần bình thường, mà bản thân nàng lại ít đến kinh thành, nếu Tiểu Nhạc đợi thêm hai ba năm nữa thì có thể kiếm một trang nam tử mà cầu thân, lúc ấy trách nhiệm của nàng cũng hết.

Giờ phút này, mặc dù có chút cảm thán, nữ nhân trưởng thành như Nguyên Hi đúng là có suy nghĩ khác, thật ra sự cảm thán của nàng nếu ở khía cạnh tình yêu thì là thương tích, nhưng trong lúc này thì Nguyên Hi lại là tâm tình của mẫu thân.

“Ông chủ Lạc!”

“Luu lão bà có chuyện gì sao?”

“Ông chủ Lạc thích Tiểu Nhạc cô nương sao?”

“Thích? Ta chỉ coi nàng là nữ tử của ta!” Nguyên Hi kiêu ngạo nói, ai lại không thích có một nữ nhi thông minh xinh xắn.

“Ông chủ, ta nói lời này có lẽ ông sẽ không thích nghe, nhưng ông chủ nếu xem Tiểu Nhạc cô nương là một nữ nhi thì cũng đừng làm những hành động không ít thì nhiều khiến Tiểu Nhạc cô nương hiểu lầm, nếu Tiểu Nhạc cô nương chỉ coi ông chủ là cha thì nàng sẽ không như vậy mà có những cử chỉ giống như tình nhân”

“Không phải đâu, nàng chỉ là luôn kề cận ta mà thôi!” Nguyên Hi khô khan nói, cái này là hiểu lầm lớn a, Tiểu Nhạc cũng biết nàng là nữ, chỉ giống như nữ nhân thích dính lấy mẫu thân mà thôi.

“Ngươi đừng nói là không phải, Tiểu Nhạc cô nương đối với ai cũng lãnh đạm, chỉ riêng đối với ông chủ nị vô cùng thân mật muốn dính lấy mãi. Bất quá nha đầu này tâm kế thật sự rất sâu sắc, ông chủ hãy tìm lời nào đơn giản để nói với tiểu nha đầu bằng không về sau sẽ bị ép tới gât gao a!”

Nguyên Hi không vui khi nghe nói Tiểu Nhạc có tâm kế, nàng nghe được tự nhiên lại thấy chói tai.

“Ông chủ đừng không tin, ta sống như vậy bao nhiêu tuổi còn không thấy rõ được sao? Thời gian ông chủ ở đây, Tiểu Nhạc cô nương thật rất nghe lời, uống hết cả thuốc, ông chủ vừa đi liền đem thuốc tất cả đều đổ bỏ. Làm cho ông chủ một hai tháng phải trở về một chuyến, nếu không bệnh của cô nương ấy đã sớm tốt lên rồi! Như thế nào đi nữa ông chủ tin cũng được, không tin cũng được, nàng tuyệt đối không đơn thuần xem ông chủ là cha!” Lưu lão bà thờ dài nói, cũng không muốn giống như là đang ở sau lưng người khác mà nói xấu.

Nguyên Hi rồi rầm, chân mày cũng cau lại thành một đoạn, xem ra sau này cùng với Tiểu Nhạc phải giữ khoảng cách, bằng không sẽ có hiểu lầm lớn! Nhưng rồi hơn chính là Tiểu Nhạc sẽ đem toàn bộ thuốc đổ bỏ, không biết coi trọng thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nguyên Hi X Cung Lạc (2)

Cung Lạc cảm giác rất rõ ràng, Lạc Hi lần này trở về đã thay đổi, nàng dường như là có ý tránh tiếp xúc với mình, đặc biệt là trong lúc có người ngoài, loại cảm giác càng rõ, Cung Lạc đối với suy đoán của bản thân vô cùng không thích.

“Ta làm cho ngươi chán ghét sao?” Cung Lạc đi thẳng vào vấn đề, nàng không thích dịu dàng nịnh nọt hay hỏi khéo léo.

“Không có, ta yêu thương ngươi còn không kịp mà” Nguyên Hi cười lạnh, nàng không nghĩ tới Tiểu Nhạc lại nhạy cảm như vậy

“Thật sao? Vậy tại sao lại né tránh va chạm với ta?” Cung Lạc tới gần Nguyên Hi, tuy rằng chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng nàng đã đứng cao ngang mặt Nguyên Hi, không những thế lại còn mang phong thái là muốn cưỡng chế, làm cho Nguyên Hi không thể nào thờ nổi. Quả nhiên, Tiểu Nhạc có bản chất cộc mẽ, khi không bộc phát thì giống con mèo, nhưng khi phát khí thì chính là đậm đà mùi vị uy hiếp.

“Không phải... ta sợ người khác hiểu lầm, ngươi không biết đâu, bên ngoài đã lan truyền đến như thế nào rồi, ta coi ngươi như là nữ tử nhưng người khác đều nói ta coi ngươi như là người vợ!” Nguyên Hi nhanh chóng giải thích.

“Ngươi quân được người khác nói gì sao?” Cung Lạc hiển nhiên là biết rõ lời đồn đại bên ngoài, nhưng người ta có nói làm sao thì nàng một chút cũng không thêm đề ý “Hơn nữa, ta không phải con gái của ngươi, ngươi cũng không phải mẹ ta, mẹ ta đã sớm chết rồi!” Cung Lạc thanh âm có chút lạnh, nàng không thích chính là nữ nhân, rất cần nhiều thứ, nhiều thứ ấy là cái gì, nàng còn chưa có suy nghĩ qua, chờ đến lúc suy nghĩ cẩn thận sẽ nói sau.

Nguyên Hi đối với Cung Lạc lại phủ định mối quan hệ này, nàng nhưng lại có chút bi thương, bởi vì chính nàng là một bên tình nguyện, Nguyên Hi nhủu mày.

“Đừng nhủu mày, ta rất đau lòng!” Chứng kiến thấy Nguyên Hi nhủu mày, Cung Lạc liền lấy tay xoa nhẹ mặt Nguyên Hi, có thể nói trong thiên hạ này không có một cặp mẹ con nào lại tạo nên không khí ấm áp mà mang theo một phần ám muội như thế. Cung Lạc cũng không nhận thức được, nàng khi ở cùng Nguyên Hi cũng chưa từng thấy qua cảm giác như đối với mẫu thân mà dịu dàng, phần dịu dàng này còn mang theo cảm giác nóng rực, cái này tuyệt đối không phải là kiểu tình thâm, Cung Lạc trong lòng cũng hiểu được.

Là cái gì? Nàng cũng chưa từng suy nghĩ nghiêm túc qua, nàng chỉ biết là, loại cảm giác này cứ tăng dần theo tuổi của nàng, càng ngày càng mãnh liệt...

Cung Lạc biết là, nàng cần vậy khốn Lạc Hi, một chút cũng không thể để cho Lạc Hi gãy giữa, nàng không cần dùng thủ đoạn gì. Bởi vì đòi này của nàng đã định là dây dưa không rõ rồi. Là yêu sao? Bất kể có phải hay không nếu là tình yêu có thể vậy khốn Lạc Hi, vậy thì dùng tình yêu vậy.

Cung Lạc trong tâm chợt như thức dậy, là vô cùng nồng liệt, cũng vô cùng ích kỷ.

Nguyên Hi trước kia chưa từng cảm thấy có gì không ổn, nhưng lúc này đại não như muốn nổ ra. Lưu lão bà đã nói “*Nàng tuyệt đối không đơn thuần xem ông chủ là cha!*” Âm âm, Nguyên Hi đem Cung Lạc đẩy ra, chính xác, không có một người nào, không, phải nói là không có một nữ nhân nào dùng đôi mắt nóng rực như vậy nhìn nàng, nóng như rực lửa làm cho Nguyên Hi cảm thấy kinh hãi.

Tại sao, tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại làm tổn như vậy? Nguyên Hi nhớ rõ bản thân nàng chưa từng có làm qua bất cứ điều gì khiến Tiểu Nhạc hiểu lầm, ít nhất cho tới bây giờ nàng luôn coi Tiểu Nhạc như là nữ tử, cung chịu chăm sóc và quan tâm, từ trước tới giờ nàng cũng chưa bao giờ đẩy qua Tiểu Nhạc, nhưng Tiểu Nhạc càng ngày càng quá phận hành động, nàng chưa từng thấy qua là có chuyện gì không ổn nhưng quan trọng hơn.. các nàng đều là hai nữ nhân...

Nguyên Hi kinh ngạc, lại dùng sức rất nhiều, Cung Lạc bị lao đảo một chút rồi mới đứng vững, Lạc Hi chưa từng như vậy mà dùng sức đẩy nàng, Cung Lạc ánh mắt tối sầm, hành động vừa rồi của Nguyên Hi lại làm tổn thương cho nàng.

“Tiểu Nhạc, ngươi không cần phải uống thuốc nữa... sau này... cũng không cần lặp lại hành động thân mật như vậy...” Nguyên Hi hốt hoảng nói. Nguyên Hi tự trách mình nhiều một chút, cảm thấy trước đây đã không uốn nắn Tiểu Nhạc, vô luận là hành động hay tính cách, nhưng nàng cũng đành chịu, tính cách Cung Lạc, từ đầu đến cuối cũng chưa được uốn nắn qua, bất luận là trước kia hay là tương lai. Có lẽ đã đi rồi, nhưng thực sự chính là không có cách nào uốn nắn cả.

“Ta thích ngươi, không phải là nữ nhân đối với mẫu thân mình thích, mà là thích khi muốn tồn tại loại tình cảm lâu dài..!” Cung Lạc nói một câu lại tới gần một bước, Nguyên Hi theo bản năng liền lui về sau từng bước, Cung Lạc rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, bắt lấy Nguyên Hi, không suy nghĩ gì liền hôn Nguyên Hi, Nguyên Hi lúc này thất kinh liền gãy dựa.

“Ba!”.. Âm thanh phát ra quanh quẩn trong phòng, hiển nhiên hai người đều ngây ngẩn cả người. Hai người vẫn còn chưa dự đoán được, tình thế sẽ có lúc không khống chế được, Nguyên Hi lúc này vạn phần hối hận, bản thân nàng cho tới bây giờ luôn luyện tiết thương yêu Tiểu Nhạc, lúc này nàng lại làm Tiểu Nhạc bị thương, bản thân nàng cả nghĩ cũng nghĩ được sẽ có ngày ra tay đã thương Tiểu Nhạc.

Cung Lạc lúc này tất nhiên càng không tin, Nguyên Hi thế nhưng lại đánh mình, không phải là cái đau ở mặt làm cho nàng khó chịu, mà chính là trong lòng đau đến không chịu được.

“Ta gần gũi như vậy, ngươi khó có thể tiếp nhận sao?” Cung Lạc âm thanh hơi run, lại có phần lạnh lùng, Nguyên Hi biết, nàng đã làm Tiểu Nhạc tổn thương, nhưng nàng lại không thể tiếp tục đã sai lại càng sai, Tiểu Nhạc phải được gả cho một nam nhân tốt, tương lai của Tiểu Nhạc nàng cũng đã vạch ra một kế hoạch hoàn hảo, nàng không cho phép bản thân mình sẽ có lúc hủy hoại tương lai Tiểu Nhạc.

“Đúng vậy, thực chán ghét, ta thấy thật ghê tởm! Vô luận nói như thế nào, chúng ta đều là nữ nhân, ta thích nam nhân. Ngươi biết không, ta đã lập gia đình, ta yêu người nam nhân kia, đó là Phò mã, ngươi cũng biết, chính là Ngôn Du, kinh thành đệ nhất Đại công tử, đó chính là trượng phu của ta. Ta chấp nhận đến Tấn Dương thành chính là vì thay hân tước trực bên linh cửu, hơn nữa ta đã thề về sau cũng ở vậy suốt đời, đó là lời thề của Lạc Hòa công chúa, ngươi ở kinh thành nhiều năm như vậy, cũng nên biết! Ta thích nam nhân, Tiểu Nhạc ngươi cũng thích nam nhân, ngươi còn nhỏ, hiện tại không hiểu, về sau khi gặp sẽ liền hiểu rồi!” Nguyên Hi vì muốn gia tăng sức thuyết phục liền đem thân thể bí mật của mình đều nói ra. Kỳ thật khi Tiểu Nhạc hôn nàng không hề bài xích, chỉ là... chuyện ngoài ý muốn.

“Ta làm cho ngươi ghê tởm, ta sẽ không bao giờ lặp lại. Còn ta có thích hay không thích nam nhân, đó là chuyện của ta, từ nay về sau cũng là chuyện của ta, ta với ngươi không có quan hệ gì cả, chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt!” Cung Lạc chảy nước mắt, mỗi một câu đều nhấn mạnh từng chữ, nàng không muốn quanh co, càng không muốn van xin đòi hỏi, nếu không chiếm được thì nàng toàn bộ đều từ bỏ “Đương nhiên mạng này của ta là do ngươi cứu, ngươi muốn khi nào về cũng được, ta không sao cả, bệnh của ta sớm đã tốt rồi, trách nhiệm của ngươi từ đây cũng hết!”

“Tiểu Nhạc, ngươi không nên như vậy!” Nguyên Hi trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, nàng phải giải thích cho Tiểu Nhạc hiểu, nhưng... vừa rồi nàng nói là ân đoạn nghĩa tuyệt, Tiểu Nhạc đã nói đoạn nhất định sẽ đoạn, chẳng lẽ từ nay về sau lại đối với nhau như người xa lạ sao? Nàng không cần phải như vậy, rõ ràng không cần phải như vậy...

Cung Lạc rơi lệ, làm cho Nguyên Hi như bị hù dọa một phen.

“Trong cuộc sống này, nếu khóc thì họ sẽ quan tâm đến sao...” Cung Lạc đối với bất cứ điều gì cũng không quan tâm, không để ý, bản thân nàng trước kia cũng đã từng nói qua, nàng trả lời như vậy và còn bỏ thêm một câu “Bất quá, về sau ta sẽ tuyệt đối không rơi lệ”

“Tiểu Nhạc, là ta không tốt, ngươi đừng khóc!” Nguyên Hi đau lòng không thôi, nàng không muốn kết quả này, nàng nắm lấy tay Cung Lạc, không cho Cung Lạc rời đi.

“Vì không muốn cho ngươi ghê tởm, tốt nhất ngươi nên buông tay. Ngươi hãy suy nghĩ cho rõ ràng, chỉ có hai con đường, không có con đường thứ ba!” Cung Lạc giọng điệu không một chút thương lượng!

Một là nàng rời đi, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt.

Một là nàng lưu lại, hai người ở cùng nhau, dây dưa cả đời.

Không có điều thứ ba sao? Nguyên Hi khó xử nghĩ đến, đây là lần đầu tiên, nàng cảm thấy được Tiểu Nhạc thực sự đoạn tuyệt, không để cho người khác có một con đường sống.

“Cho ta suy nghĩ một buổi tối, chỉ cần một buổi tối!” Nguyên Hi kéo dài thời gian, nàng nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp.

**

“Tiểu Nhạc!” Nguyên Hi bụng thuốc vào phòng.

“Quyết định xong chưa?” Cung Lạc hỏi, trong lòng ngập trời sóng to nhưng mặt không hề lộ ra vẻ gì khác thường.

“Hết bệnh rồi, nhưng thuốc vẫn phải uống, ngươi trước tiên đem thuốc uống hết đã, rồi ta thay ngươi thoa vết thương trên mặt sau đó sẽ nói cho ngươi biết” Nguyên Hi vẫn như trước cười vô cùng ấm áp, lại một lần nữa làm cho Cung Lạc vạn phần mê luyến.

Nguyên Hi nhìn Cung Lạc tiếp nhận thuốc, lập tức đã muốn uống, tâm nàng lại chần chừ “Đợi một chút!” Nguyên Hi không khỏi kêu lên một tiếng, trong lòng gãy dựa không ngừng.

“Như thế nào đây?” Cung Lạc hỏi

“Không có việc gì!” Nguyên Hi lại quyết tâm, như vậy là tốt rồi, Tiểu Nhạc sẽ không rời đi, cũng sẽ không làm khó nàng, hết thảy mọi chuyện đều có thể trở lại như trước.

Cung Lạc đem thuốc một hơi uống sạch, sau khi buông bát liền nói “Nói đi, ngươi cho ta uống cái gì?” Cung Lạc có chút châm chọc hỏi;

“Ngươi biết... thuốc... vậy tại sao còn uống?” Nguyên Hi thực kinh ngạc.

“Ta đã nói rồi, mạng của ta là của ngươi, ngươi cho ta uống gì đều được!” Cung Lạc lãnh giọng.

“Vong Ưu Thảo!” Nguyên Hi về mặt áy náy trả lời

Gương mặt xinh đẹp của Cung Lạc lại lộ ra vài phần tuyệt vọng, sau đó nàng lại cất tiếng cười to “Ha Ha! Như vậy là ngươi có thể đem ta vứt bỏ rồi, hảo phương pháp, hảo phương pháp..” Cung Lạc đều cười ra nước mắt, có lẽ lần này lệ thật sự rơi...

“Tiểu Nhạc...” Bộ dạng này của Cung Lạc làm cho Nguyên Hi cảm thấy sợ hãi, nàng liền nghĩ muốn tới ôm lấy Cung Lạc, nhưng Cung Lạc đột nhiên lại bắt ngờ điểm lấy huyết đạo của nàng, mang theo tuyệt vọng và hận ý nhìn nàng một cái, tiếp đến biến mất trong bóng đêm.

Sau đêm đó, Nguyên Hi không còn gặp lại nàng!

Nguyên Hi ở một bên chăm sóc Cung Lạc, nhớ lại tới khoảnh khắc đó liền dừng lại.

“Kỳ thật, nàng có thể tránh đi được mà!” Cung Lạc sau khi thương thế ổn định, Nguyên Hi mới hỏi Huru Nguyệt.

“Đại khái là vậy, nếu như ta chỉ một mũi tên bắn một người thì nàng khẳng định không tránh khỏi, nhưng năm mũi tên thì chất lượng không bằng một mũi tên được. Ta nghe nói lúc đó nàng cùng ngươi nói chuyện rất chăm chú hoặc có thể là do nàng chán sống!” Huru Nguyệt không phủ nhận, Cung Lạc bản thân không né, nhưng mai mắn lại không sao.

“Nàng đã từng nói, tính mạng nàng là của ta, nàng tuyệt đối sẽ không phản kháng, nhưng ta làm sao lại có thể làm cho nàng tổn thương đây?” Nguyên Hi đau lòng nói;

“Ngươi sẽ không tìm ta để tính sổ đi? Phải biết rằng, ta chính là cứu nàng, nếu là người khác bắn thì nàng có thể sống sao? Ngươi đừng nói là không biết a!” Thật không biết phân biệt, nhưng quên đi dù sao ta là người cao thượng, coi như làm việc tốt không cần ơn báo đáp vậy.

Nguyên Hi bị Huru Nguyệt nhắc nhở, ý thức đột nhiên nhớ được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tại sao Tiểu Nhạc lại biết long mạch ở đâu, lại còn muốn cho phát nổ, Mẫn nhi lại lo lắng như vậy, nếu như bản thân nàng không nhớ lời nhắc nhở thì các đại nội cao thủ có thể buông tha Tiểu Nhạc sao?

“Tiểu Nhạc sẽ cùng ta quay về Tấn Dương thành, ta không trở về kinh, ta sẽ cam đoan Tiểu Nhạc sẽ không trở về Tuyên Hòa huyện!” Nhiệm vụ của Mẫn nhi coi như nàng đã làm xong rồi, lúc này cũng nên nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

“Ngươi không phải là nói đi với ta sao? Chính ngươi nên nói với Nguyên Mẫn. Nguyên Mẫn cũng không nể mặt ta, nhưng sẽ nể mặt ngươi!” Huru Nguyệt khoát tay chặn lại, sau khi nói xong liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đại Tuyết..

Tháng mười một, tuyết rơi!

Trời lúc này lại bất thường lạnh, kỳ thật là mười năm mới thấy được có một năm tuyết lớn như vậy, tuyết lạnh khiến người ta rét run. Cung Tuế Hàn phát run, cảm thấy mỗi lần tuyết lớn thì tổng không phải chuyện tốt.

“Hân nhi, nàng nói xem tại sao tuyết rơi nhiều như vậy? Tuyết rơi có gì tốt? Hôm nay cũng không biết lại khiến bao nhiêu người chết cóng đây?” Cung Tuế Hàn thì thào tự hỏi.

Lúc này, trước mặt Nguyên Mẫn là một lượng lớn tàu chong, Nguyên Mẫn cũng như bình thường không hề để ý nàng.

Nguyên Mẫn buông xuống tấu chương trên tay, cũng không biết vì sao Cung Tuế Hàn lại đột nhiên lại có giọng điệu thương cảm như vậy, có lẽ bởi vì ngửi khí của nàng hạ thấp, thấp đến nỗi trong lòng mình cũng có một chút mùi vị.

“Trời tuyết rơi, thời tiết vô cùng lạnh, khiến côn trùng và cây cỏ đều chết cứng, đến sang năm, đất nước sẽ có một mùa thu hoạch lớn, có thể sẽ làm chết cứng không ít dân chúng, nhưng đó lại là mùa thu hoạch lớn, lại có thể làm cho dân chúng có ba năm ăn no, không lo một ngày thiếu thốn, cho nên trận đại tuyết này không tính là chuyện xấu, còn có thể tình là chuyện tốt. Nhưng, năm nay quả thật khác thường, mùa đông bắt đầu quá nhanh!” Nguyên Mẫn trước kia chưa bao giờ đối với Cung Tuế Hàn nói chuyện thiên hạ. Hơn nữa lúc trước đối với chuyện thiên hạ, Cung Tuế Hàn lo lắng được cũng là một chuyện bất đồng.

Một người là ở góc nhìn của người thống trị, lấy đại cục làm trọng, còn một người chỉ là một tiểu dân, lấy thân mình làm trọng!

“Thật sao? Trước kia cho tới bây giờ ta cũng chưa từng suy nghĩ được điều này, thì ra tuyết rơi, lại cũng có nhiều điều lợi. Hàn nhi thật thông minh, so với ta cái gì cũng hiểu biết rất tốt!” Nhận thấy Nguyên Mẫn thái độ khác thường đề ý đến nàng, lại còn rất nghiêm túc trả lời vấn đề của nàng, trong lòng Cung Tuế Hàn có sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, nhưng lại có phần cao hứng, tâm tình cũng đột nhiên tốt hơn.

“Ngươi cho là làm hoàng đế dễ lắm à? Thiên hạ này, cũng không phải chỉ có quan hệ đến một hai người!” Nguyên Mẫn giọng điệu thoải mái nói.

“Hàn nhi thật vất vả, nếu Hàn nhi không phải là hoàng đế thì tốt rồi!” Cung Tuế Hàn nhìn thấy rất rõ ràng, Nguyên Mẫn làm hoàng đế thật là có nhiều vất vả.

“Ngươi suốt ngày chỉ biết nói những lời bướng bỉnh!” Nguyên Mẫn cười lắc đầu, kỳ thật Nguyên Mẫn cảm thấy được hiện tại cũng không khổ cực như vậy, ít ra còn có Cung Tuế Hàn giải buồn.

“Ha ha! Ai kêu Hàn Nhi không chịu nhận hạ làm gì?” Cung Tuế Hàn tới gần Nguyên Mẫn, trong lòng không hề thấy lạnh lắm, kỳ thật, chỉ cần có Hàn nhi thì dường như cái gì cũng không đáng sợ.

“Đừng rồi, ngươi vừa rồi lại tiếp tục than buồn cái gì?” Nguyên Mẫn hỏi

“Ta than buồn? Ta chỉ nói là nàng không nhận hạ thoải mái!” Cung Tuế Hàn khó hiểu hỏi, có thể vừa rồi đứng qua xa Hàn nhi không nghe rõ.

“Vậy tại sao ngươi buồn, do tuyết rơi chọc tức ngươi sao?” Nguyên Mẫn không muốn Cung Tuế Hàn sẽ bị thời gian làm cho buồn chán.

“Không có, ta chỉ muốn đến vườn mộ mẫu thân, nàng chính là sau trận đại tuyết kia thì chết, ta thực sự rất muốn biết khi không có tuyết, có hay không được ăn một quả đào đây? Cây đào mùa xuân mới nở hoa, trước mùa hè mới kết quả, mùa thu và cả mùa đông đều không có, đã nhiều năm như vậy, ta đôi lúc nghĩ lại, nếu là mùa đông năm ấy, ta có thể tìm được quả đào thì tốt rồi, biết rõ không có nhưng vẫn cố tìm cách để tìm được, nếu lúc đó ta có thể sớm một chút trở về nhà, dù biết là không có khả năng... ta có phải là rất ngốc hay không? Ta chỉ là không hề biết mẫu thân lại luôn thích ăn quả đào!” Cung Tuế Hàn hùi hùi nói.

“Ngươi cảm thấy nuôi tiếc?” Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn cô đơn như vậy trong lòng có chút trầm xuống, Cung Tuế Hàn đúng là người sống nặng tình cảm, nàng nhất định rất yêu mẹ ruột mình, bằng không sẽ không như vậy mà bi thương. Nguyên Mẫn nghĩ đến bản thân nàng, kỳ thật nàng đối với mẹ ruột của mình không có bất kỳ ấn tượng gì, cũng chưa nói tới là có cảm tình, còn đối với Phụ hoàng, cũng không có gì khác sâu và tình cảm thực tế, đúng là gia đình đế vương, tình thân thật mỏng manh vô tình...

“Ta chỉ muốn nếu vào mùa đông có thể ăn được quả đào, nếu được ăn thì ta tin rằng trên đời này nhất định có kỳ tích!” Cung Tuế Hàn cười nói “Bất quá, ta cảm thấy được bất cứ ai ở trên đời này cũng đều không có cơ hội ăn, cho nên khi mẫu thân chết ta vẫn muốn tìm quả đào, trước kia ta thường cúng bái thần linh, mỗi ngày đều bái lạy, chỉ hy vọng ông trời có mắt cho mẫu thân sống lại thì tốt rồi. Ngẫm lại ta trước kia, ta thật ngu ngốc!” Cuối cùng cho đến bây giờ vẫn còn bái, nhưng không phải là cúng bái mỗi ngày, nàng cúng thần linh chỉ muốn cho đệ đệ và muội muội thật tốt, và hy vọng thật sớm có thể nhìn thấy các nàng.

Giờ khắc này, Nguyên Mẫn mới thấy Cung Tuế Hàn cười lên thật đẹp, vô cùng đẹp, làm cho nàng giống như bị lóa mắt. Nguyên Mẫn biết là ảo giác, nhưng nàng cũng biết, loại ảo giác này về sau sẽ càng thường xuyên, bởi vì nàng tựa hồ cảm thấy được Cung Tuế Hàn trong mắt nàng càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

“Ngươi bây giờ cũng còn rất ngốc!” Nguyên Mẫn trêu đùa.

“Ta mới không ngốc a!” Cung Tuế Hàn bĩu môi phản bác, người khác và cả cha ta cũng khen là ta thông minh mà.

“Được rồi, cũng như nhau thôi, trầm hiện tại còn một lớn tấu chương phải phê chuẩn!” Nguyên Mẫn cảm thấy không nên dằng dặc với Cung Tuế Hàn, hôm nay nên bỏ rơi nàng một phen. Nguyên Mẫn cảm thấy các đời trước có không ít hôn quân, ham mê tử sắc không biết lo cho giang sơn cũng không phải là không có đạo lý, thế nhưng Cung Tuế Hàn lại thuộc loại nữ nhân không có sắc đẹp, thì tại sao lại biến mình thành hôn quân được? Cái này thật không có tiền đồ mà.

“Hàn nhi, tiếp tục nói chuyện với ta đi, mấy cái tấu chương đó, ngày mai lại làm tiếp!” Cung Tuế Hàn cầm lấy tay áo Nguyên Mẫn, nói có phần đáng thương.

“Ngày mai còn có ngày mai, không có thương lượng, đêm nay ngươi đi về trước đi, ngươi nhớ đem cái này phủ thêm!” Nguyên Mẫn đem áo khoác lông chồn của mình đưa tới cho Cung Tuế Hàn, thứ nhất, thời tiết quả thật rất lạnh, mà Cung Tuế Hàn là người keo kiệt một cái áo khoác chống lạnh cũng đều không có, thứ hai, Cung Tuế Hàn lúc trước từng nói Nguyên Mẫn một câu, Nguyên Mẫn thật xinh đẹp, còn khen nàng mặc gì cũng đều xinh, hiện tại

Nguyên Mẫn lại nghĩ đến Cung Tuế Hàn là nói cái áo nên nghĩ đến Cung Tuế Hàn thích.

“Nàng cứ để lại mặc đi! Ta mới luyện tấc Hàn nhi sẽ bị lạnh!” Cung Tuế Hàn không nhận, hơn nữa cái áo khoác này chỉ có Hàn nhi mặc là đẹp nhất.

“Ta là hoàng thượng, mấy thứ này còn rất nhiều. Trẫm muốn người mặc người liền mặc, đây là thánh chỉ!” Nguyên Mẫn không cho cự tuyệt, lần đầu tiên quan tâm người khác nên không thể để cho người khác từ chối được.

“Nga~, Đây là do Hàn nhi tặng ta sau tin vật đính ước, ta nhất định sẽ hảo hảo giữ gìn, mùa đông mỗi năm sẽ khoác nó” Cung Tuế Hàn cười nói, nghĩ như vậy tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Nguyên Mẫn không nói gì, chỉ là cảm thấy sau này Cung Tuế Hàn sẽ còn được như vậy không? Trong lòng nàng không biết. Nàng hiện tại rất muốn học ở Cung Tuế Hàn, không lo không nghĩ, thậm chí không biết nhiều cũng không suy nghĩ nhiều, có như vậy mới không phiền lòng.

Cung Tuế Hàn khoác áo của Nguyên Mẫn vào, trong áo còn có hương thơm của Nguyên Mẫn lưu lại, đột nhiên nàng cảm thấy được trận đại tuyết này không phải là chuyện gì xấu, hơn nữa tâm tình cũng khá dần, cảm thấy được tuyết trắng thật sự là xinh đẹp cực kỳ thuận mắt.

Sau khi nhìn thấy bóng lưng Cung Tuế Hàn đi xa, trong lòng nàng phức tạp cực kỳ, Cung Tuế Hàn không hề biết, mùa đông này, nhất định sẽ có nhiều chuyện không yên ổn.

**

“Hoàng thượng! Vì sao lại chọn vào lúc đó phát binh đối với Đoạn gia? Trận đại tuyết này nếu điều binh thật rất bất lợi...” Diệp Dân thấy có rất nhiều điều khó hiểu, Hoàng thượng hạ mật chỉ, để cho Lý Khiếu dẫn dắt mười vạn hỏa quân đi bao vây tiêu trừ Đoạn gia, hắn cảm thấy điều này thật không sáng suốt, thời gian lẫn hoàn cảnh cũng đều không tốt!

“Ta điều binh khó khăn, nhưng Lâm Trọng Khang lúc đó cũng không còn!” Nguyên Mẫn cười nói.

“Hoàng thượng, thần không hiểu, lúc đó chẳng phải đối phó với Đoạn gia sao? Như thế nào Lâm tướng quân hắn?” Đường như có đại sự sắp xảy ra, bản thân hắn tại sao lại không hề phát hiện, lần đầu tiên, Diệp Dân cảm thấy Nguyên Mẫn thâm cơ không lường được, thấy rõ, mọi chuyện đều trốn không thoát trong tầm mắt nàng!

“Văn Cảnh lần này thật chậm chạp!” Nguyên Mẫn mỉm cười, cười rộ lên cực kỳ đẹp.

Diệp Dân cảm thấy gần đây gặp mặt Nguyên Mẫn so với lúc trước có nhiều bất đồng, trừ bỏ lạnh lùng uy nghiêm ở ngoài còn có nhiều phần nhu khí nữ nhân, xem ra Cung Tuế Hàn nam nhân này được cưng chiều, trong lòng Nguyên Mẫn cũng có phần lưỡng lự nhất định. Nhưng điều này đối với vua của một nước cũng không phải là chuyện tốt, hoàng thượng tại sao lại không biết? Bất quá đây là việc riêng của hoàng đế, hắn thật không có ý định quản.

“Thần ngu muội, thỉnh hoàng thượng nói rõ!” Diệp Dân đại khái đoán ra vài phần, nhưng tình huống cụ thể như thế nào thì hắn phải hỏi rõ ràng hoàng thượng.

“Đã truyền Niên Chính, chờ Niên Chính đến đây, cùng nhau rồi nói!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Nước Cờ Cao Tay!

Đoạn gia.

“Nghe nói, mười lăm tháng mười một, ở Phụng Hoàng trang mở đại hội võ lâm!” Đoạn Uyên ánh mắt sâu hẹp, phát ra một loại trang nghiêm!

“Là thật! điều quan trọng là, còn có sự xuất hiện của Phụng Hoàng lệnh” Đoạn Lâm tiếp lời, Phụng Hoàng lệnh xuất hiện, như vậy gia chủ nhất định cũng sẽ xuất hiện.

“Bình nhi, người nói tỷ tỷ của người là gia chủ, hay muội muội là gia chủ đây?” Đoạn Lê hỏi, là người của Đoạn gia, Đoạn Lê là người dường như quá yếu đuối, chẳng trách Đoạn Uyên vẫn luôn cảm thấy đệ đệ của hắn là người vô dụng.

Cung Bình không nói gì, hắn dường như đoán được, chính là tỷ tỷ. Trước đây mẫu thân và cha luôn bắt công, cái gì cũng lưu lại cho nàng, thật ra cũng chẳng có gì lạ.. tỷ tỷ lại có thân phận đặc biệt. Nhưng Cung Bình cảm giác hắn và người của Đoạn gia cũng không có mối quan hệ quá lớn, nhưng dù sao Đoạn gia đã cứu hắn và tiên sinh, nên hắn dù gì cũng thiếu Đoạn gia một cái ân tình! Nhưng ngược lại hắn cũng không hy vọng tỷ tỷ sẽ bị dính vào những sự tình rắc rối này.

Đoạn Uyên cũng chính là cứu cử của hắn, nhưng là người có dã tâm rất lớn, Cung Bình không phải không biết, nhưng dù Đoạn Uyên có dã tâm lớn cũng phải chịu phục tùng gia chủ, cho nên Đoạn Uyên đối với người đối diện chính là vừa yêu vừa hận, gia chủ nếu có tìm được cũng là một phần dã tâm của hắn, nhưng ở phương diện nào đi nữa cũng gây trở ngại dã tâm của hắn.

Đoạn Uyên thấy Cung Bình như vậy cũng không cao hứng lắm, đã là người của Đoạn gia, nên sửa thành họ Đoạn, gọi là Cung Bình, thật thô thiển vô cùng.

“Kỳ nhi, ngươi cảm thấy thế nào?” Đoạn Uyên hỏi Đoạn Kỳ.

Đoạn Lâm trong lòng không phải không hờn giận, tuy vai lứa ngang nhau, nhưng cha chỉ hỏi riêng Đoạn Kỳ, hắn rốt cuộc cũng không hiểu, hắn kém Đoạn Kỳ ở điểm nào? Thời gian còn dài, hắn sẽ chứng minh cho mọi người thấy hắn so với Đoạn Kỳ mạnh hơn rất nhiều.

“Cha, ta cho rằng, gia chủ hắn là Cung Lạc, bởi vì trên người Cung Lạc có vết bớt...” Đoạn Sĩ chợt nói. Đoạn Sĩ so với mọi người ở đây là trẻ tuổi nhất, tư chất cũng được coi là bình thường, đứng hàng thứ sáu, trên có Đoạn Lâm, dưới có Đoạn Kỳ. Đoạn Sĩ sau khi nói liền nhìn cha hắn không chớp mắt.

“Ta là hỏi Kỳ nhi, ngươi ở đó xen vào làm gì?” Đoạn Uyên không hờn giận, chỉ trừng mắt nhìn Đoạn Sĩ liếc một cái, Đoạn Sĩ huyếch cái mũi phui bụi, không dám nói thêm nữa, nói thật là hắn cũng sợ cha hắn, nếu cha đã không cho nói, hắn cũng không dám nói nữa.

“Ta cảm thấy có điều không bình thường, còn lạ ở chỗ nào, ta không nghĩ ra được!” Nếu là gia chủ tại sao lại không thông báo cho Đoạn gia, liền đi mở đại hội võ lâm, dù như thế nào cũng có chút không ổn, hay là gia chủ bị người khác chế ngự? Nhưng nếu gia chủ bị người khác kiểm soát, thì thật quá là không có trình độ đi, nếu so sánh với các đời gia chủ trước thật không sánh bằng.

“Lâm nhi, con cảm thấy thế nào?” Đoạn Uyên không hài lòng câu trả lời của Đoạn Kỳ, chuyển qua hỏi Đoạn Lâm.

“Cái này hắn là chủ ý của Nguyên Mẫn. Còn hài nhi làm thế nào để xác định? Phải nhắc tới hôm thiên hạ đệ nhất yến hội, Nguyên Mẫn cho thuộc hạ nói với hài nhi là muốn chủ động cùng hài nhi hợp tác, lấy Phụng Hoàng thất thành ra làm điều kiện để mua chuộc hài nhi, lúc ấy hài nhi đã đáp ứng rồi!”

Đoạn Uyên đôi mắt híp lại liền tròn to, chớ trách, trận này Nguyên Mẫn lại đối với tình hình của Đoạn gia rõ như trở lòng bàn tay.

“Nói tiếp!” Đoạn Uyên tức giận nói, Đoạn Lâm nếu không giải thích tốt, thì cũng đừng trách bản thân hắn mất hết tính người.

Đoạn Kỳ hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, Nguyên Mẫn thì ra cũng biết đến chiêu này.

“Đương nhiên hài nhi cũng tiết lộ cho Nguyên Mẫn biết một chút ít về Đoạn gia, bằng không Nguyên Mẫn sẽ không tin hài nhi thực sự muốn lấy Phụng Hoàng thất thành ra trao đổi, hài nhi sợ đi tốn nhiều công sức như vậy, chỉ là muốn Nguyên Mẫn tin tưởng hài nhi có dã tâm muốn phản bội lại Đoạn gia, sau đó sẽ sử dụng tiếp một hồi kế phản gián, dùng gây ông đập lưng ông!” Đoạn Lâm nở nụ cười nham hiểm, vẫn không quên nhìn Đoạn Kỳ, tất nhiên Đoạn Kỳ lúc này có vạn phần kinh ngạc, nhưng ngược lại Đoạn Uyên lại hứng khởi mỉm cười tán thưởng.

“Lâm nhi, quả nhiên đã trưởng thành, không hổ danh là con ta!” Đoạn Uyên cảm thấy bình thường đã quá xem thường Lâm nhi, lần này Đoạn Lâm quả thật làm cho hắn mở rộng tầm mắt rồi!

“Vậy Lâm nhi, con có biết Nguyên Mẫn bước kế tiếp rốt cuộc muốn làm gì?”

“Gia chủ chính là Cung Tuế Hàn, nhưng Nguyên Mẫn từ trong tay Cung Tuế Hàn mà lấy được Phụng Hoàng lệnh, đối với chúng ta cái này không trọng yếu... Quan trọng là, gia chủ đang ở trong tay Nguyên Mẫn. Mà thiết yếu hơn, Nguyên Mẫn mục đích mở đại hội võ lâm chính là muốn đem toàn bộ người của Đoạn gia tập trung lại một chỗ, sau đó bao vây tiêu trừ! Mặt chỉ đã hạ xuống, Nguyên Mẫn đã phái mười vạn hỏa quân đang trên đường đến bao vây tiêu trừ Đoạn gia, Nguyên Mẫn muốn ta nội ứng ngoại hợp. Nhưng quan trọng hơn, muốn vào được Phụng Hoàng trang, thì Lý Khiếu phải cản hài nhi chỉ đường. Dù sao nơi này tập trung nhiều người như vậy, hài nhi cảm thấy không tốt lắm, đến lúc đó Phụng Hoàng tổ điện cũng sẽ bị san bằng, dù có tụ lại bao nhiêu ca thủ thì cũng thúc thủ vô sách. Còn ngược lại nếu chúng ta hợp tác được tốt, thì dù có là mười vạn hỏa quân hành động cũng giống như cá bơi trong chậu, Nguyên Mẫn đến lúc đó thiếu hỏa quân thì chúng ta còn sợ nằng sao?” Đoạn Lâm cảm thấy, Nguyên Mẫn sai nhất chính là đã chọn hắn làm kẻ giao dịch này!

“Ha ha! Lâm nhi, lần này con đã lập công lớn cho Đoạn gia chúng ta!” Đoạn Uyên cực kỳ cao hứng, con của hắn những lần trước biểu hiện không tốt lắm, mỗi lần gia tộc có nhiệm vụ gì cũng đều lo lắng, nhưng lần này khác rồi, giang sơn cuối cùng cũng là của Đoạn gia!

“Đại ca, còn gia chủ làm sao bây giờ? Ta không rõ chính là Nguyên Mẫn muốn đối phó với Đoạn gia tại sao lại không trực tiếp giết chết gia chủ? Gia chủ chết, người của Đoạn gia cũng sẽ chết cùng, vì sao lại còn muốn hao binh tổn tướng như vậy?” Đoạn Lê cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Cha, điều này ta có thể hiểu được, nếu Đoạn gia gia chủ chết, thì những người khác chết theo, đó dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, trước đây những đời gia chủ dù chưa chết nhưng ở Đoạn gia lần đó cũng đã chết nhiều người rồi, xem ra cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, nhưng từ trước tới giờ người của Đoạn gia đều tin rằng truyền thuyết này có thật chứ không phải trùng hợp bởi vì mọi việc diễn ra quá trùng hợp rồi. Còn về phần Nguyên Mẫn, không chắc đã tin, bất quá Nguyên Mẫn cho dù không tin thì cũng sẽ đi thử, theo tính cách của nàng không thử mới là điều kì lạ!” Đoạn Lâm giải thích mọi việc đều thông, chỉ riêng một điều hắn lại nghĩ mãi không rõ.

Đoạn Uyên lúc trước nghe Đoạn Kỳ nhắc đến các gia chủ trước không sống quá thọ còn có chút bận tâm, nhưng lúc này khi nghe Đoạn Lâm nói như vậy hắn cũng yên tâm một chút, hắn hi vọng, chỉ là trùng hợp, bằng không hắn cũng sợ Nguyên Mẫn sẽ giết gia chủ, gia chủ chết sẽ khiến toàn bộ người của Đoạn gia chết theo. Bất quá hắn cũng không rõ tại sao Nguyên Mẫn lại không giết gia chủ? Điều này làm hắn cũng phải suy nghĩ cẩn thận hơn.

“Việc khẩn cấp trước mắt, cần cử một nhóm người đi cứu gia chủ ra!” Đoạn Uyên lúc này quyết định, hần cảm thấy được vẫn nên đem gia chủ trở về nhà thì mới yên tâm một chút.

“Đoạn Lê, cha con các ngươi nên tuyển chọn mười lăm, không, vẫn nên nhiều một chút, là năm mươi thanh niên ưu tú nhất của Đoạn gia và tuyển thêm năm trăm đệ tử tinh nhuệ đi cứu gia chủ, Lâm nhi và ta sẽ ở lại để lưu thủ Đoạn gia!”

“Đại ca, lúc này quân lính của triều đình đang vây đánh, ta không nên mang đi nhiều người như vậy, ta cảm thấy thật không ổn!” Đoạn Lê lo lắng nói.

“Ngươi chính là rất lễ mễ, ngươi cho là đến hoàng cung cứu người đơn giản sao? Ta chính là không ngồi yên đợi Nguyên Mẫn đến tấn công Đoạn gia mà cao hứng đâu, đi cứu gia chủ, thì có thể giúp tình hình sáng sủa hơn. Nếu không phải để cho Lâm nhi lưu lại ta vẫn còn chưa yên tâm cho các ngươi đi!” Đoạn Uyên tức giận nói. Nhưng trong lời nói vừa rồi, hàm ý tất cả mọi người đều nghe hiểu được.

Đoạn Lê đã nói đến nước này, Đoạn Lê cũng bất mãn không nói thêm gì nữa.

**

“Thanh nhi, nếu ngươi là Nguyên Mẫn, ngươi cảm thấy được làm như vậy là hợp lý sao?” Đoạn Kỳ hỏi, tuy rằng hần không cho rằng Triệu Thanh sẽ trả lời nhưng Đoạn Kỳ cũng không quên đặt câu hỏi.

Nguyên Mẫn lúc trước từng hoài nghi Chương Dã không phải là Chương Dã thật nên đã liên phái Triệu Thanh tiếp cận bên người Chương Dã giả. Sau này Triệu Thanh cũng chính là người hiểu rõ nhất con người của Chương Dã, bởi vì bọn họ chính là phu thê với nhau.

Nói chính xác hơn, Đoạn Kỳ sau khi giả dạng Chương Dã, đem đó đi cứu Cung Bình thân phận mới bị bại lộ, lúc đó mới bị Triệu Thanh phát hiện ra, sau đó Triệu Thanh cũng được Đoạn Kỳ trợ giúp đưa về Đoạn gia, Đoạn Kỳ đối với nàng hần cũng có chút bất đồng, bằng không cũng không giữ lại ở bên người.

“Không biết!” Triệu Thanh cẩn thận trả lời, đừng nói là nàng không biết tâm tư của hoàng thượng, cho dù có biết nàng cũng sẽ không nói.

Đoạn Kỳ mỉm cười, không biết tại sao, hần chính là thích nhìn thấy bộ dáng trung thành của Triệu Thanh. Nữ nhân này, làm việc kỹ lưỡng, lại cẩn thận, nếu là người khác đã sợ chết mà nói ra, nhưng nàng thì khác, không hề thay đổi, hơn nữa đối với chủ nhân luôn trung thành và tận tâm, hần có thể hiểu được vì sao Nguyên Mẫn lại đem nữ nhân này ở cạnh bên hần, bởi vì tuyệt đối nàng sẽ không phản bội.

“Ta không tìm ra được điều không hợp lý nào Đoạn Lâm đã nói trước đó, chỉ là cảm thấy được có chút gì đó kì lạ, nhưng lạ ở chỗ nào đây? Ta đã nỗ lực suy nghĩ rất nhiều!” Đoạn Kỳ vẫn nhìn chăm chăm Triệu Thanh, có lẽ nàng chỉ là quân cờ thứ hai được xếp vào Đoạn gia, trước đây hần lại không nghĩ tới trường hợp này, Đoạn Lâm vừa nói như thế, hần mới liền suy nghĩ ra.

Triệu Thanh vẫn tĩnh lặng, nàng cảm thấy được Đoạn Kỳ cũng là người rất khó đối phó, không thể để hần nhìn ra được tia sơ hở nào.

“Ta suy nghĩ, điều kì lạ mà ta suy nghĩ có phải hay không là ngươi đây?” Đoạn Kỳ nói ra lại rất nhẹ nhàng, nhưng Triệu Thanh tâm lý vẫn hiểu được Đoạn Kỳ chính là đang thăm dò.

“Ngươi lo lắng ta như vậy thì cứ thả ta đi, đừng quên, do chính ngươi đưa ta về đây!” Triệu Thanh châm chọc nói.

“Thanh nhi, ta không muốn để Thanh nhi rời xa ta, cho nên ta mới quyết định để Thanh nhi theo giúp ta cùng một chuyến lên kinh thành, Thanh nhi ngươi thấy vui chứ?” Nếu nàng là quân cờ do Nguyên Mẫn sắp xếp vào thì hần mục đích chính của Nguyên Mẫn là di chuyển quân cờ đến Đoạn gia. Nếu đúng như hần nghĩ, việc cứu Cung Bình cũng nằm trong dự liệu của Nguyên Mẫn, nàng đã an bài một tuồng kịch, mà kịch lại giống như thật, giống đến nỗi bây giờ hần mới thực sự thông suốt.

Xem ra Nguyên Mẫn cũng vô cùng lợi hại, ở phương diện này Đoạn Kỳ không thể không bội phục Nguyên Mẫn, Đoạn Lâm chính là quân cờ đầu tiên Nguyên Mẫn muốn phô trương thanh thế, Thanh nhi mới chính là quả bom hẹn giờ, đem Thanh nhi cách ly Đoạn gia, Nguyên Mẫn cũng vô như đem toàn bộ quân cờ không sử dụng đến.

Đoạn Kỳ đoán, Nguyên Mẫn lần này không phải thực sự muốn đối phó với Đoạn gia, mà là muốn bắt Hoàng Tước phía sau, trong lúc bắt Hoàng Tước, Đoạn gia bên này đã vội vàng chuẩn bị chiến tranh mà lại không dám chủ động đánh ra, tránh làm cho hai mặt giáp công, sau khi bắt được Hoàng Tước thì lúc đó mới đó mới chính thức đối phó Đoạn gia. Hoàng Tước đại khái chính là đoàn quân ở miền Nam đang có động, đại loại chính là võ tướng Lâm Trọng Khang.

Nếu Đoạn gia trước mắt không có nguy hiểm, thì việc cứu gia chủ phía trước là việc khẩn cấp, sau này Nguyên Mẫn có muốn trực tiếp đối phó Đoạn gia thì cũng phải cần thời gian để tính toán.

Tổng thể mà nói, bá phụ đã quá đánh giá thấp Nguyên Mẫn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Âm Mưu Tạo Phản!

Miền Nam khí trời ẩm áp, lúc này lại gió rét lạnh thấu xương, mùa đông năm nay, cây Dương Liễu đã sớm phai mình trong tuyết trắng, nhìn không ra một chút sự sống nào, cây cỏ xung quanh trông giống như đang chết lạng với mùa đông, thời tiết đúng là lạnh dị thường.

Nam tử đột nhiên xuất hiện, một thân áo trắng, trên tay cầm Bạch Tử, động tác vô cùng tự nhiên, nhưng thần tình lại lạnh nhạt.

“Tướng quân, người thua rồi!” Nam tử thanh âm như nước thanh thủy, trong trẻo và tinh khiết.

Lâm Trọng Khang buông ra Hắc Tử, nhìn về phía người đang đứng là Tinh Dịch, dáng người cao ráo, vóc dáng tao nhã. Hắn tuy làm võ tướng, bản thân đọc sách không nhiều lắm, nhưng Lâm Trọng Khang vẫn có thể nhớ tới trong thư sách đã từng viết một câu là ‘*cực kỳ văn nhã*’, với hắn từ này có thể tóm gọn được dung mạo của Tinh Dịch.

‘*Thiên thiên công tử, di thế độc lập*’ không hổ danh là kinh thành đệ nhất công tử, vừa tao nhã, vừa phong thái.

Đối với Lâm Trọng Khang, Tinh Dịch có thể được xem là kinh thành đệ nhất mỹ nam, nhưng dạng nam nhân có sắc như thế này Nguyên Mẫn cũng không say mê mà vây quanh, hay do Nguyên Mẫn không mê nam sắc lại thích nữ sắc?! Lâm Trọng Khang trong lòng có phần suy nghĩ lung tung, ngay cả bản thân hắn đều thấy suy nghĩ này có vẻ phản hoang tưởng buồn cười, nhưng thật ra nếu không nghĩ tới thì chuyện hoang đường này đích thực là đã đoán đúng.

Bản thân Lâm Trọng Khang chính là yêu thích nam nhân, cho nên hiểu sai ý cũng là chuyện bình thường. Mà Lâm Trọng Khang yêu thích nam sắc như vậy, lại có thiên hạ đệ nhất mỹ nam đứng trước mặt nhưng vẫn có thể khắc chế được ham muốn thì cũng không quá tệ.

“Đệ nhất công tử, người nói xem lần này Nguyên Mẫn bao vây tiêu trừ Đoạn gia là thật hay giả đây?” Lâm Trọng Khang hỏi, hắn đối với việc vừa xảy ra được tình báo thực cảm thấy hứng thú, cảm thấy được lần này rốt cuộc cũng có cơ hội.

“Nửa thật nửa giả!” Tinh Dịch hướng mặt về phía kinh thành, ngữ khí hồ hững, không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Ý này là thế nào?”

“Lý Khiếu nếu điều binh sẽ phải đi qua Ung Châu thành, nếu đi qua thì bao vây tiêu trừ Đoạn gia là thật, từ Ung Châu nếu muốn trở về kinh thành cũng mất ba mươi ngày, còn chúng ta tiến đến kinh thành chỉ mất hai mươi ngày, trong lúc chúng ta vây thành, Lý Khiếu chắc chắn sẽ không đuổi về kịp, nhưng... điều kiện là Độc Cô Giới phải là người của chúng ta. Ngược lại nếu không đi qua Ung Châu thành thì có nghĩa là giả.”

Sở dĩ, mọi chuyện đều được nàng tính toán, chuyện này cũng không hẳn còn chừa đường lui cho bất cứ ai, nếu một khi đã như vậy thì cũng không bằng tương kế tựu kế.

“Thì chẳng phải đã có hồi báo, Lý Khiếu thoát qua một cái liên có thể đến Ung Châu thành, chúng ta cũng nên điều binh vây thành” Lâm Trọng Khang nói, đã tâm lộ rõ.

“Đại khái là vậy!” Tinh Dịch trong lòng cười nhạt, dục tốc bất đạt, Lâm Trọng Khang quá nóng lòng, bàn cờ này đã lộ rõ thế, Độc Cô Giới không phải không nhúng tay vào, nhưng lần này hắn lại là người đứng ngoài xem cờ.

Thật ra Tinh Dịch muốn biết, Sở dĩ rốt cuộc đã trường thành như thế nào rồi?

Hắn chỉ không hiểu, năm đó bọn hắn thua ở chỗ nào? Hắn rõ ràng đối với mọi việc đều đã đoán chắc, như thế nào vẫn thua đây?

Tinh Dịch nhắm mắt lại, ngược đầu lên, tựa hồ cảm nhận được ánh mặt trời hôm nay suy yếu hơn nhiều. Tinh Dịch cũng không hổ danh là kinh thành đệ nhất mỹ nam, chỉ nhắm mắt ngược lên trời như vậy thì có bao nhiêu là phong thái tao nhã khiến người ta mê người, chẳng trách được năm đó bất cứ ai trong kinh thành, dù chỉ là đứa trẻ cũng biết Tinh Dịch là ai.

“Theo tình báo mới, Lý Khiếu vừa mới rời khỏi kinh thành, chúng ta có phải cũng nên có điều chuẩn bị?” Lâm Trọng Khang hưng phấn nói.

“Hành quân tới Tầm Dương thành, Tầm Dương thành cách kinh thành chỉ có mười ngày lộ trình, sau đó chờ cho Lý Khiếu tiến đến Ung Châu thì chúng ta sẽ tiếp tục hành quân, chúng ta còn có thời gian hai mươi ngày để công thành, nếu Lý Khiếu không đi Ung Châu, chúng ta liền lui quân về” Muốn đi Ung Châu phải đi ngang qua Đoạn gia Phụng Hoàng thất, hơn nữa còn đặc biệt tới gần Phụng Hoàng thất thành!

Lâm Trọng Khang binh lực có hai mươi vạn, lại bí mật chiêu mộ khoảng mười vạn, tổng cộng có ba mươi vạn quân. Trong kinh thành có cấm quân, cộng thêm hộ thành quân cũng không đến mười vạn, nếu tấn công xong cũng chỉ cần mười ngày, nhưng điều kiện phải như lời hứa hợp tác của Độc Cô Giới, lúc đó năm mươi vạn quân vây thành chỉ cần năm ngày, Lý Khiếu tuyệt đối sẽ không trở về kịp. Thành dẹp xong, Lý Khiếu có vội trở về thì binh lực cũng suy yếu, cũng không đủ sức để chống trả lại.

Đây chính là ý tưởng hoàn hảo mà bản thân Lâm Trọng Khang đã bàn tính.

Tinh Dịch cũng dễ dàng đoán ra được tâm ý của Lâm Trọng Khang, nhưng quan trọng là mật thư mà Độc Cô Giới gửi đến là thật. Độc Cô Giới tuyệt đối sẽ không quan tâm đến Lâm Trọng Khang, hắn chỉ tọa ngự ông đắc lợi. Nếu Lâm Trọng Khang thắng, hắn sẽ giương cờ hiệu, tụ tập binh lực của các châu huyện, sau đó đánh bại quân phản loạn Lâm Trọng Khang để như trở bàn tay. Có thể nói, Độc Cô Giới dụng binh so với Lâm Trọng Khang lợi hại hơn rất nhiều, nếu hắn muốn thì cả giang sơn này hắn cũng có được.

Về nội dung mật thư của Độc Cô Giới gửi đến là “Mạng Nguyên Mẫn phải giữ lại, cộng thêm một nửa gốc cây Vong ưu thảo, và một nửa giang sơn!” Nội dung mờ ám như vậy Tinh Dịch không phân được thật hay giả. Nếu chỉ cần giang sơn, hắn tuyệt đối không tin, nếu chỉ cần mạng Sở nhi hắn càng không tin, nhưng lại muốn hơn một nửa gốc cây Vong ưu, hắn liền nghi ngờ, đây chính là điều duy nhất Độc Cô Giới có cơ hội chiếm được Sở nhi.

Nếu giang sơn này có thể chiếm được dễ dàng như vậy thì ai lại không thích, nếu hắn có cơ hội này, liệu hắn sẽ làm như thế nào?

Tinh Dịch tự hỏi bản thân mình, tầm mắt bắt đầu mờ màng. . .

Về mặt và bộ dạng u buồn của Tinh Dịch, dù bất cứ nữ nhân nào nhìn thấy cũng sẽ vô cùng đau lòng. Riêng chỉ có Nguyên Mẫn lúc trước lại có thể giết Tinh Dịch dễ dàng, vốn dĩ nữ nhân này có quá nhiều hận ý và đa nghi, Nguyên Mẫn đã đa nghi thì thật khó bỏ qua bất cứ ai.

“Ngươi nói xem Nguyên Mẫn tại sao lại có thể tin tưởng Độc Cô Giới như vậy?” Lâm Trọng Khang khó hiểu hỏi, nếu Nguyên Mẫn không tin tưởng tuyệt đối Độc Cô Giới thì cũng không dám đem toàn bộ hỏa quân rời kinh thành!

“Con người ai cũng bị tính cách tự phụ của bản thân làm cho thất bại, lúc nào bản thân mình cũng tự cho là đúng dù ở bất kì phương diện nào!” Tinh Dịch chính là nói về bản thân mình nhiều năm trước, thanh âm của hắn đột nhiên cũng hạ thấp xuống.

**

Cung Tuế Hàn hừ hừ phát ra tiếng khúc, trên tay còn đang xoa nắn bột mì, nắn tới nắn lui, nhào nặn bột mì, Cung Tuế Hàn càng nhìn càng thích, cảm giác bản thân mình làm bánh mì thực là càng ngày càng ngon, nhớ hôm nào Hàn nhi có nói đó là ‘bánh mì ngon nhất’.

Ngon nhất! Có món nào lại được phong thái như thế chứ?

Thân phận tiểu dân bên trong Cung Tuế Hàn lại bắt đầu mơ tưởng hảo huyền, hơn nữa còn cười vô cùng sáng lạn, thiên hạ ai cũng biết. . . tự mình làm mình vui, trừ Cung Tuế Hàn ra chắc không ai làm được.

Đoạn Kỳ ẩn thân ở một bên, càng nhìn Cung Tuế Hàn, tâm hắn càng lạnh, cái này so với tiểu dân ngoài đường chẳng có gì khác biệt lắm, Cung Tuế Hàn thực sự đúng là Đoạn gia gia chủ sao? Mỗi một gia chủ đều có một bức họa lưu lại, không có người nào không xinh đẹp, người nào cũng có nét đẹp khuynh quốc khuynh thành! Nhưng Cung Tuế Hàn này, nhan sắc không có cũng không tính, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy có chỗ nào là người thông minh a, trước giờ Đoạn Kỳ đều ôm hy vọng tìm kiếm được gia chủ để có thể gánh vác Đoạn gia. Nhưng nhìn như thế nào cũng không nhìn ra Cung Tuế Hàn lại có phong thái của một người lãnh đạo, nhìn càng kỹ lại càng thấy còn kém hơn cả người bình thường.

“Nhưng nàng không có bót Phượng Hoàng, lại có Phượng Hoàng lệnh, nàng cuối cùng có phải là gia chủ không đây?” Đoạn Kỳ lần đầu tiên nhận thức được, Cô Cô hẳn đáng lẽ không nên sinh ra nhiều nhi tử quá, nhiều như vậy thật là khó mà phân biệt được a!

“Cung Tuế Hàn!” Đoạn Kỳ phát ra âm thanh, hấp dẫn lực chú ý của Cung Tuế Hàn.

“Làm sao?” Cung Tuế Hàn phản ứng tự nhiên liền phóng ra câu trả lời, chỉ là cảm thấy có điều kì quái, ở nơi này lại có người đến, Cung Tuế Hàn lúc này mới rời mắt khỏi bột mì, lực chú ý dời đến nơi phát ra âm thanh.

“Ngươi là ai, sao ta nhìn lại có cảm giác quen mắt đây? Ngươi có phải hay không là dân chúng ngoài thành, bằng không ta sẽ không cảm thấy nhìn quen mắt như vậy!” Cung Tuế Hàn vừa nói vừa gạt đầu, nàng xác định là chưa từng thấy qua người trước mắt, nhưng chưa từng thấy qua tại sao lại có cảm giác quen mắt. . .

Đoạn Kỳ không thể tưởng tượng nổi liền nhìn lên Cung Tuế Hàn, trên đời này lại có dân thường tuấn mỹ như vậy sao? Nếu có, thiên hạ cũng không có nam sủng, nhưng nàng không cảm giác là bản thân mình mới giống dân thường hay sao? Dù sao nàng có biết mình là dân thường, thì bản thân nàng cũng không giác ngộ ra!

“Ta là Đoạn Kỳ, là biểu ca của ngươi, mẹ ngươi là Đoạn Lâu Phượng, là người của Đoạn gia, ta chính là đến để đưa ngươi quay về Đoạn gia!”

“Vô duyên vô cớ lại đi quay về cái gì Đoạn gia chứ? Ta nếu muốn về cũng về nhà của ta, hơn nữa ngươi nói ngươi là biểu ca ta, biểu ca ta ở cách xa tới ba nghìn dặm. . . Chúng ta không có thân thiết như vậy a!” Trong tiềm thức của Cung Tuế Hàn cũng không hề có mối quan hệ gì với Đoạn gia.

“Ta mặc kệ ngươi có muốn thân thích ai không, ngươi theo ta trở về là được!” Đoạn Kỳ không muốn cùng Cung Tuế Hàn tiếp tục nhiều lời, Đoạn Kỳ nhu không được thì đành công, định bắt lấy Cung Tuế Hàn thì đúng lúc có một mũi tên bắn lại, Đoạn Kỳ liền hướng lui về sau, từng bước tránh thoát, thêm một mũi tên từ giữa không trung xuyên qua, Cung Tuế Hàn thấy vậy liền sợ hãi.

Rõ ràng là Đặng La công công, người này tại sao hôm nay lại còn muốn dọa cả mình nữa đây?

Cung Tuế Hàn có nghĩ như thế nào cũng vạn phần không thể hiểu được!

Sau lần Cung Tuế Hàn bị Độc Cô Giới xém hại chết, Nguyên Mẫn liền phái Đặng La và một vài thị vệ âm thầm đi theo bảo hộ Cung Tuế Hàn, thật ra cũng không hẳn là bảo hộ, kỳ thật quan trọng hơn chính là không muốn bọn người của Đoạn gia đem Cung Tuế Hàn cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ba Quân Cờ ..

“Nô tài đáng chết để cho hân chạy thoát” Đặng La quỳ trên mặt đất xin được trị tội.

“Thật sao? Là người nào của Đoạn gia?” Nguyên Mẫn hỏi;

“Nô tài không rõ lắm, nhưng người này võ công cực cao, nô tài không phải là đối thủ của hân” Mỗi người của Đoạn gia, ai cũng đều mang một tuyệt kỹ, chẳng trách được hoàng thượng cảm thấy bị uy hiếp.

“Người lui xuống đi, gọi Cung Tuế Hàn vào!” Nguyên Mẫn khoát tay chặn lại, Đoạn gia những người này chưa diệt trừ sạch sẽ, thật là giống như mũi nhọn ở lưng. Có thể ở hoàng cung mà tự nhiên đi lại như vậy thì tên này ở Đoạn gia xem ra cũng không phải là hạn bình thường.

“Người không sao chứ?” Nguyên Mẫn nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của Cung Tuế Hàn liền quan tâm hỏi.

“Hân nhi, nàng một chút cũng không quan tâm ta, ta vừa rồi thiếu chút nữa bị bắn, nàng cũng không diện kiến ta trước, nhìn ta một cái có sao hay không, lại triều Đặng công công trước rồi mới gặp ta...” Cung Tuế hàn bĩu môi, thực sự giận, tại sao lại có thể như vậy.

“Người không phải là không có chuyện gì sao? Ta cũng có chính sự!” Nguyên Mẫn bị Cung Tuế Hàn trách móc như thế cảm giác bản thân thật giống như có điều quá đáng, vốn là định làm yên lòng Cung Tuế Hàn, nhưng lời này nói ra lại càng khiến Cung Tuế Hàn không vui, xem ra làm hoàng đế trong chuyện tình cảm muốn hiểu ý người vẫn còn kém xa.

“Vậy có phải đợi đến lúc ta bị bắn, chảy máu thì Hân nhi mới quan tâm ta!” Cung Tuế Hàn lần này là giận thật, nàng chạy đến góc tường ngồi xuống.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn đuối lý, cũng bởi Cung Tuế Hàn ngồi xổm xuống nói, thật ra nếu nàng biết Cung Tuế Hàn sẽ nổi nóng như vậy nàng cũng không cần phải ủy khuất chính mình “Cung Tuế Hàn, người phải thông cảm cho ta, nhiều khi ta không thể làm theo ý mình, ta cũng không thể tùy thích muốn làm gì thì làm, cũng không thể đem người trở thành điều quan trọng nhất, từ rất lâu trước kia lý trí ta đã tự hỏi ta rốt cuộc là thiếu cái gì? Làm Hoàng đế, bất cứ thời khắc nào cũng phải khắc chế mình, phân rõ được cái nào quan trọng hay không quan trọng. Thời gian trước ta đã muốn nói cho người biết, ta so với người bình thường không giống nhau, yêu ta, người sẽ thực vất vả, nếu cả một chút ủy khuất này người cũng không chịu nổi, ta cũng không miễn cưỡng người...”

“Ta chán ghét Hân nhi, chán ghét, thực chán ghét...” Cung Tuế Hàn ngoài miệng không biết là nói bao nhiêu câu ‘chán ghét’ nhưng thân thể lại không tự chủ được nhào vào trên người Nguyên Mẫn. Nàng chán ghét Hân nhi nói mình không quan trọng, chán ghét Hân nhi nói là miễn cưỡng, nàng chán ghét Hân nhi dễ dàng như vậy lại có thể buông tay, nàng chán ghét Hân nhi làm hoàng đế, tóm lại tất cả nàng đều không thích, đều chán ghét.

Cung Tuế Hàn ôm cũng thực nhanh, đều có chút không thở được, Nguyên Mẫn trong lòng lại thấy ấm áp, nàng cảm giác rất mãnh liệt cảm giác thực tế này. Nguyên Mẫn vỗ vỗ lưng Cung Tuế Hàn... Có lẽ sẽ có một ngày, người thực sự chán ghét ta!

“Hân là ai?” Nguyên Mẫn nhớ rõ Đặng La đã nói qua Cung Tuế Hàn cùng với người đó có nói chuyện với nhau, có lẽ Cung Tuế Hàn sẽ biết.

Nguyên Mẫn quả nhiên không phải nữ nhân bình thường, thời khắc vừa dịu dàng thì đại não cũng không dừng lại suy nghĩ.

“Đoạn Kỳ, trông bộ dạng lại rất tuần tú, còn nói là biểu ca của ta, nhưng nói đi nói lại thì cũng có thể... bằng không ta nhìn thấy hân cũng không nhìn quen mắt như vậy!” Cung Tuế Hàn lực chú ý cũng dễ dàng bị tác động, cũng quên mất vừa rồi có điểm thương tâm.

“Đoạn Kỳ?” Nguyên Mẫn ánh mắt chợt lóe lên, Đoạn Kỳ đến đây tuyệt đối không chỉ một mình hân, hân trước tiên là muốn đến dò thám hoàng cung, Đoạn Kỳ nhất định cũng mang một đội quân tinh nhuệ của Đoạn gia đến đây. Xem ra Đoạn gia tổ điện bên kia không phải chỉ ngồi yên, xem ra cũng đúng lúc đem Cung Tuế Hàn ra làm mồi nhử thượng đẳng rồi!

Nhìn thấy quen mắt bởi vì người của Đoạn gia đều cho người ta cảm giác cùng một dạng, tựa như mẹ người và đệ đệ muội muội, vừa nhìn liền so với người khác bất đồng, loại cảm giác quen thuộc này là do Cung Tuế Hàn đã xa cách mẫu thân với đệ đệ và muội muội nên mới cảm thụ qua. Nguyên Mẫn ở trong lòng phán đoán khả năng này, nàng cũng không muốn nói cho Cung Tuế Hàn biết, bởi vì nàng không muốn Cung Tuế Hàn phải nghĩ sâu.

“Cung Tuế Hàn, người cũng không cần trở về phòng nữa, từ nay sẽ ngụ ở Thiên Phượng cung!” Cung Tuế Hàn không thể rời khỏi trong phạm vi tầm mắt nàng, nếu không nàng sẽ rất lo lắng.

“Tốt!” Cung Tuế Hàn vui vẻ đáp ứng, như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể ở cùng một chỗ với Hàn nhi a.

“Người trước tiên nên đi nghỉ ngơi sớm, hảo hảo ngủ một giấc, buổi tối ta sẽ đến với người, biết không?” Nguyên Mẫn đại não hiện tại đang rất hưng phấn, đối với việc này đại khái giống như càng lúc càng thú vị. Đêm Tiểu Cung dần dần đưa về tầm cung, nàng mới có thể an tâm tính kế đối phó với kẻ khác.

“Thật sao? Làm cái gì cũng được sao?” Cung Tuế Hàn hoài nghi nói, có chuyện thực sự tốt như vậy? Tuy rằng mỗi ngày nàng ở bên cạnh Hàn nhi không sai biệt lắm, nhưng Hàn nhi công việc bề bộn, cơ bản mà nói là thời gian bởi nàng nói chuyện cũng không nhiều lắm.

“Tất nhiên! Quân vô hí ngôn!” Chính mình khi nào thì lừa gạt nàng, nàng tuy không lừa gạt, nhưng dấu điểm thì không ít chuyện...

“Vậy nàng nên trở về sớm một chút a!” Cung Tuế Hàn giờ phút này giống như trạng phu đang thúc giục hiền thê trở về sớm.

“Uhm!” Nguyên Mẫn hiện tại cũng ra dáng một nữ nhân vâng lời phu quân.

* * *

“Hoàng thượng, vội và như vậy cho triều thần vào cung là có chuyện gì?” Ngôn Thác khó hiểu.

“Người lập tức canh ba đêm nay triệu ba ngàn quân lính đại nội tiến về Phụng Hoàng trang ngay!” Nguyên Mẫn cảm thấy được cái bàn cờ này đi thật là hay lắm.

“Không phải Lý Khiếu đã đi vây đánh sao? Thần còn đi để làm gì?” Ngôn Thác cảm thấy nhiều chuyện gần đây hần càng ngày càng không đoán được phương hướng.

“Lý Khiếu chỉ phô trương thanh thế thôi, thật sự không hề đi, bao vây tiêu trừ Đoạn như ta nói chỉ là một ngòi nổ không có thực, ngòi nổ này sẽ nổ ra Lâm Trọng Khang. Đoạn gia... có uy hiếp thì cũng chỉ có Đoạn Kỳ, nhưng Đoạn Kỳ lại đi vắng thì Đoạn gia ở Phụng Hoàng trang thế lực liền suy yếu đi không ít, cho nên lúc này tấn công Đoạn gia, Đoạn gia nhất định sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.” Nhưng không thể diệt trừ tận gốc, điểm ấy trong lòng Nguyên Mẫn hiểu được, còn trùng sống rất lâu năm, có chết cũng không cương, nếu có thể khiến người của Đoạn gia bị thương nặng thì về sau trừ cỏ tận gốc cũng là vấn đề thời gian thôi, nhân tiện lúc này làm tổn hại một ít...

Ngôn Thác cảm thấy lúc trước hần đã chủ trương đề phòng Lâm Trọng Khang xem ra đúng rồi, bất quá lại không nghĩ tới Hoàng thượng còn sắp xếp kế hoạch lớn như vậy, nhưng lúc này lại quay sang thay đổi chủ ý đối phó với Đoạn gia trước, hần vẫn cảm thấy có sự mạo hiểm...

“Nhưng cho dù không có Đoạn kỳ, Đoạn gia vẫn rất mạnh, chúng ta rung cây động rừng như vậy, có thể hay không quá mạo hiểm? Hơn nữa quân cờ Đoạn Lâm thần thực sự cũng hoàn toàn không yên tâm!”

“Ha ha! Ngôn Thác, người thật không thích hợp để chơi trò mưu kế ứng biến, ta ở Đoạn gia làm sao chỉ sắp xếp một quân cờ?” Nguyên Mẫn cười lắc đầu!

“Hoàng thượng còn sắp xếp ai? Chẳng lẽ là... Triệu Thanh? Nàng sau sự cố Cung Bình cũng đã theo Đoạn Kỳ biến mất!” Ngôn Thác đoán được phần nào khả năng này, liền một phen chấn động, Hoàng thượng quả nhiên sắp xếp được quân cờ này rất tự nhiên.

“Triệu Thanh là quân cờ thứ hai, nhưng lại không tạo được nhiều tác dụng, tác dụng duy nhất của nàng chính là mê hoặc Đoạn Kỳ, để cho hần tin rằng Triệu Thanh mới chính là quân cờ lớn nhất ta an bài, đối với điều này, kỳ thật vẫn là có tác dụng lớn!” Nguyên Mẫn dường như đã nhìn ra được tác dụng, nếu không Đoạn Kỳ cũng không đưa Triệu Thanh về Đoạn gia.

“Theo ý của Hoàng thượng, người còn có một quân cờ khác?” Ngôn Thác kinh ngạc, miệng đều không khép lại được, Nguyên Mẫn mới mười chín tuổi, tâm cơ đã sâu đến không lường trước được, phải có tài năng như vậy mới bí mật sắp xếp nhiều người như vậy ở Đoạn gia. Ngôn Thác cảm thấy lạnh cả sống lưng, nàng rất cuộc là có thể hay không sắp xếp vài quân cờ ở bên cạnh mình đây?

“Người lo lắng cái gì? Người đối với ta trung thành và tận tâm như vậy, ta cần chi lại phí thực lực theo dõi người?” Nguyên Mẫn nói một câu liền đâm trúng tâm tư Ngôn Thác.

“Thần không lo lắng, chỉ là bội phục!” Ngôn Thác trong lời nói rất chân thực, với hần, hần cũng tự nhận bản thân không phải người thông minh, cũng không cần phải như vậy mà dụng tâm. Cho dù Ngôn Thác không nói, Nguyên Mẫn cũng có một trăm phần trăm tin nhiệm hần.

“Vậy quân cờ thứ ba là ai?” Ngôn Thác liền thắc mắc.

“Đoạn Sĩ!” Là một thế hệ mới của Đoạn gia, so với bất cứ ai cũng rất tầm thường.

“Hoàng thượng như thế nào lại mua chuộc được hần?” Ngôn Thác tò mò vô cùng.

“Có những chuyện nên hỏi, cũng có những chuyện không nên hỏi, người đem nhiệm vụ của mình làm cho tốt đi!” Nguyên Mẫn hí mắt nói.

“Thần hiểu được, thần lập tức xuất phát!”

Nguyên Mẫn đầu tiên là dàn xếp Đoạn Lâm, Đoạn Lâm nhất định sẽ tranh thủ sự tín nhiệm của nàng mà đem tình huống của Đoạn gia lúc ấy nói cho

nàng biết, có một chút là thật, một ít còn lại là giả, nàng cũng dựa vào những chuyện đã biết mà phán đoán được. Đoạn Lâm cho rằng bản thân thông minh, biết sử dụng kế phản gián, cơ bản Nguyên Mẫn chính là muốn đem kế sách của mình để cho hắn thực hiện được kế sách phản gián, điều trọng yếu hơn chính là quân cờ thứ ba không ai ngờ tới, đầu tiên lợi dụng sự hiểu biết của Đoạn Lâm về Đoạn gia, mới tìm kiếm được quân cờ mới là Đoạn Sĩ. Tiếp đến việc Đoạn Lâm có ý để phản gián thì Đoạn Kỳ cũng phần nào hiểu rõ, cho nên hắn bắt đầu dòi tầm mắt nghỉ ngơi đến Triệu Thanh, về phần Đoạn Sĩ bị các quân khác làm nhiễu đi sự chú ý lại càng thêm tốt.

Vấn đề giường đồng kích tây này, Nguyên Mẫn càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, lúc này tấn công Đoạn gia, về sau Đoạn gia thế lực sẽ suy yếu đi, tiếp đến sẽ dùng Cung Tuế Hàn làm mồi nhử, để giải quyết một loạt.

Nhưng Nguyên Mẫn phần nào vẫn chưa chú ý, Cung Tuế Hàn dù sao cũng là người của Đoạn gia, chính xác hơn nàng chính là quả bom hẹn giờ, bất quá về sau có chuyện phát sinh thì về sau hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đại Sắc Nữ...

“Đã hứa với ta là về sớm, tại sao đợi mãi mà vẫn chưa thấy về đây?” Cung Tuế Hàn ngồi rầy rà, trong lòng cảm thấy có phần ngửa ngáy, bởi vì Hàn nhi đã hứa với nàng, đêm nay nàng muốn làm gì cũng được, làm gì cũng được là có thể làm cái kia a...

Cung Tuế Hàn càng nghĩ càng đắc ý, nhưng thời gian cứ dần trôi qua, khiến trong lòng nàng càng thêm khó chịu, nàng cảm giác đêm nay nàng nhất định phải làm vài chuyện xấu mới được.

Cung Tuế Hàn đã sớm tắm rửa, bởi vì Nguyên Mẫn có tính sạch sẽ, nếu có một chút không sạch sẽ nàng cũng không cảm thấy vừa mắt, nhất định sẽ đem Cung Tuế Hàn đá xuống giường.

Cung Tuế Hàn sau khi tắm xong mới bò lên giường, Cung Tuế Hàn cũng tự giác cảm nhận được nên lúc nào nàng cũng đem thân thể đi tắm rửa sạch sẽ cho da vẻ trắng mềm thơm tho mới thôi.

“Mau trở về đi, mau trở về...” Cung Tuế Hàn ngồi lẩm bẩm giống như gọi hồn, nếu người khác không biết còn tưởng là nàng trúng tà. Cung Tuế Hàn cũng vài phần oán niệm, Hàn nhi thật không giữ lời hứa!

Sau khi Ngôn Thác đi rồi, Nguyên Mẫn lúc này mới muốn quay về tắm cung nghỉ ngơi, lúc này nàng nghĩ đến muốn cho Cung Tuế Hàn một lời hứa suông, nhưng với tính cách tham lam của Cung Tuế Hàn, nếu không giữ lời thì thật là không yên với nàng.

Nguyên Mẫn mè nheo một lúc mới trở lại tắm cung, liền nhìn thấy ánh mắt u oán của Cung Tuế Hàn, nhưng vừa nhìn thấy nàng thì ánh mắt đó liền thay đổi chợt lóe sáng lên.

“Hàn nhi!” Mang theo giọng điệu làm nũng và lấy lòng, Nguyên Mẫn vừa nghe xong liền muốn dựng tóc gáy, xem ra suy đoán của nàng không có sai lệch gì!

Nguyên Mẫn lúc này có chút hối hận vì đã không nghĩ tới vấn đề này!

“Người còn chưa ngủ à? Ta còn muốn đi tắm, người cứ ngủ trước đi, đừng đợi ta, người cũng biết ta tắm rất lâu!” Nguyên Mẫn giả vờ ngây ngốc, nàng cảm giác giờ phút này nếu so với Cung Tuế Hàn nàng còn muốn ngốc hơn, tính cách bá đạo bình thường lại biến đi đâu mất.

“Không sao đâu, ta có thể đợi mà, nếu không thì, ta cùng tắm với nàng, ta không để ý đâu, dù sao cũng rất thoải mái” Cung Tuế Hàn cười hí mắt trả lời, đối với Nguyên Mẫn nàng quả thật là rất mê đắm.

“Nhưng ta để ý!” Nguyên Mẫn chợt cao giọng một tiếng, nhưng mặt không kiềm chế được liền đỏ lên. Nguyên Mẫn cảm giác, Cung Tuế Hàn lúc này so với bình thường thông minh hơn rất nhiều, quả nhiên đối với những chuyện háo sắc thì rất lạnh trí.

Cung Tuế Hàn mặt liền biến đổi, vô cùng ai oán “Hàn nhi rõ ràng đã hứa với ta là muốn làm gì cũng được, Hàn nhi liền gặp đã muốn khoái thác, còn nói cái gì mà quân vô hí ngôn, lại còn hung dữ với ta...” Cung Tuế Hàn làm một bộ uất ức vô cùng, hơn nữa còn không phân cao thấp, bộ dạng giống như đang nói vua không giữ chữ tín.

Nhìn thấy Cung Tuế Hàn xem tường mình như vậy, Nguyên Mẫn có chút tức giận “Ta đường đường là hoàng đế sao lại thất tín, bất quá... chỉ cần không phải bôi tắm rửa thì cái khác muốn gì cũng được!” Nguyên Mẫn nửa câu đầu chính là lời nói công chính nhưng nửa câu sau thì giọng điệu giống như đang mắc sai lầm rồi, nàng đúng là không có lý do nào đầu lại Cung Tuế Hàn a!

“Thật sao?” Cung Tuế Hàn liền trở nên phấn chấn, bằng không còn muốn đem Hoàng đế đại nhân chọc giận, nếu không chiếm được chút tiện nghi thì

nàng sẽ càng làm quá lên cái bộ dạng uất ức của mình.

Cung Tuế Hàn cũng phát hiện, Hân nhi là người không muốn mất mặt, hơn nữa sẽ bị cái bệnh sĩ diện mà hại chết a, như vậy cũng thật tốt, sau này nàng mới có thể lợi dụng cơ hội mà chiếm nhiều tiện nghi hơn. Cung Tuế Hàn cảm thấy được yêu thích nữ nhân như vậy còn gì hạnh phúc hơn đây?

Đêm nay tâm tình của nàng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều!

“Ngươi không tin ta?” Nguyên Mẫn thực sự chán ghét bộ dạng Cung Tuế Hàn lúc này, đó là thái độ coi thường nàng, thật không thể chấp nhận được.

“Ta tin, tại sao lại không tin chứ? Hân nhi là Hoàng đế, nhất định sẽ không gạt ta, nhưng ngươi phải mau lên đó nha!” Nếu không, ta thật là thiếu kiên nhẫn. . .

“Hừ!” Nguyên Mẫn hừ lạnh một tiếng, một chút kiên nhẫn cũng không học được, chỉ giỏi tham lam được voi đòi tiên thôi sao?

Nguyên Mẫn tiến vào trong nước, đại não cũng rất nhanh thấy thoải mái, cảm thấy bản thân vừa rồi bị Cung Tuế Hàn trêu chọc tuyệt đối không phải là nàng, nàng tại sao lại có thể bị Cung Tuế Hàn khi dễ đến không biết phải làm như thế nào cơ chứ? Nàng bị trêu chọc, ngược lại cũng không hề thấy chán ghét? Nhưng không được, không thể dễ dàng bị khi dễ như vậy!

Nguyên Mẫn quả nhiên là một người mạnh mẽ, thấy bản thân mình yếu thế một chút liền muốn trở nên mạnh mẽ lại.

Cung Tuế Hàn, ngươi lúc này tốt nhất nên tự cầu cho mình có nhiều phúc một chút đi, bằng không thời gian oai phong của ngươi cũng không còn nhiều lắm đâu!

Cung Tuế Hàn hiện tại đang nằm trên giường bắt đầu hảo huyền, nếu Nguyên Mẫn trong lòng có suy nghĩ nàng quá dung tục thì hẳn là không oan uổng lắm. Thật ra bản chất Cung Tuế Hàn vốn rất thuần khiết, chỉ là.. do Huru Nguyệt đã dạy hư đại vượn cho tiểu hài tử mà thôi!

Huru Nguyệt từng nói, đôi lúc cũng nên dung tục một chút, có như vậy thì rất hữu ích trong chuyện tình yêu đôi lứa... Tất nhiên Cung Tuế hàn cũng rất hoài nghi, Huru Nguyệt tại sao lại biết nhiều như vậy đây?

Cung Tuế Hàn quán mền, ngậy ngô cười không dứt. Kỳ thật cũng không thể trách nàng, dù sao cũng là tiểu dân, thấy được một chút việc sẽ liền dễ dàng bị kích động thì cũng chẳng có gì lạ. Lần đầu tiên, Cung Tuế Hàn cảm thấy được cố gắng chờ đợi cũng là một chuyện tốt, chỉ là Hân nhi nếu có thể nhanh hơn một chút thì càng tốt hơn!

Trời lạnh, ngâm mình trong nước nóng lại thấy vô cùng thoải mái, Nguyên Mẫn lúc này đều nghĩ thông suốt, giữ cho tâm tính thoải mái tự nhiên là một điều vô cùng có lợi, đó là lí do nàng đều rất thích mỗi ngày trước khi ngủ tắm qua một chút sẽ cảm thấy thật vui vẻ.

Phải một lúc sau, Nguyên Mẫn mới chậm chạp từ trong nước đi ra, nàng lúc này giống như hoa sen nở rộ, không có bất cứ thứ gì có thể so sánh được, làn da vô cùng mịn màng, trắng nõn, dáng người phi thường, khóe mắt hàm mi,.. tóm lại là khiến cho người nhìn trong lòng không khỏi sung sướng ngắm nhìn mà kinh tâm động phách, hơn nữa Cung Tuế Hàn đã muốn chảy cả nước miếng ra rồi, mai mần lần này nàng không chảy máu mũi, nếu không thì đầu óc cũng trở nên trống rỗng, chỉ có suy nghĩ duy nhất là muốn làm vài chuyện xấu xa a.

Nguyên Mẫn nhìn bộ dạng mê đắm của Cung Tuế Hàn lúc này liền coi thường, dù nàng đã khoác trên người không ít y phục nhưng đó là y phục mặc ngủ, lại như ẩn như hiện, càng thêm gợi cảm, Cung Tuế Hàn không chịu được liền nuốt hạ nuốt miếng, nàng cố nén cảm xúc trong lòng, thật nhớ... quá... nhớ quá đi.

Nguyên Mẫn khoe miệng giương lên, dù sao sắc đẹp của nàng không thể so với Cung Tuế Hàn kém hơn, theo trí nhớ bản thân nàng trước đây cũng từng say mê Cung Tuế Hàn khi ở trên giường. Lúc này Cung Tuế Hàn cũng mê mẩn nàng giống như thế.

Nguyên Mẫn cười như không cười, trong ánh mắt vô vàn mỉa mai, ngón tay thon dài giờ lên hướng đến trước mặt Cung Tuế Hàn ngoắc gọi, Cung Tuế Hàn cũng thật không có tiền đồ, một chút sức chống lại cũng không có. Xem ra Hoàng đế đại nhân đúng là có sở trường mê hoặc lòng người giống như hồ ly a.

“Cung Tuế Hàn, lại đây giúp ta lau khô tóc!” Nguyên Mẫn đem dải khăn lụa đưa cho Cung Tuế Hàn, đầu ngón tay chạm vào trong lòng bàn tay Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn liền cảm nhận được một luồng tê dại chạy khắp toàn thân, làm cho thân thể không tự chủ được liền nóng lên.

“Sao?” Cung Tuế Hàn vốn dĩ là không nghe rõ Nguyên Mẫn đang nói gì, nhưng tay cũng rất tự nhiên đón nhận lấy và nhẹ nhàng lau mái tóc dài như thanh thủy của Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn cũng thuận thế dựa vào trên người Cung Tuế Hàn phía sau.

Cung Tuế Hàn nghe được trên cơ thể Nguyên Mẫn tỏa ra mùi hương hoa, tâm lại một phen rối loạn không thôi, cảm giác giống như có hàng ngàn con kiến đang chích mình, lúc này khăn trong tay nàng động tác cũng ngày càng chậm, hơn nữa hai người khoảng cách lại ngày càng gần.

Cung Tuế Hàn cái mũi bắt đầu muốn làm chuyện xấu, không biết tại sao lại dán đến cổ Nguyên Mẫn, tham lam hít lấy mùi thơm mê luyến, hơn nữa còn cảm thấy chưa đủ, đầu cũng liền đi chuyển xuống phía dưới.

Đối với Nguyên Mẫn, cổ cũng là nơi vô cùng mẫn cảm, vừa rồi đột nhiên lại có cảm giác tê tê đại đại, hơn nữa Cung Tuế Hàn thở ra hơi khí, ẩm áp phà vào cổ nàng, đôi tay lại còn mơn trớn ma xát, lúc này đã làm cho Nguyên Mẫn dường như có chút khó nhịn, lý trí cũng bắt đầu sút giảm.

Cung Tuế Hàn chưa thấy đủ, đối với nàng vĩnh viễn không đủ, nàng cũng vô thức từ mũi chuyển thành môi, nàng tự ý cho phép đôi môi mình di chuyển

trên chiếc cổ trắng nõn của Nguyên Mẫn, vừa hôn, vừa mút nhẹ. Đối với Cung Tuế Hàn giờ phút này không thể nghi ngờ gì hơn, nàng đối việc tán tỉnh dụ hoặc người khác đúng là cao thủ, tuy rằng lúc này với nàng một chút ý thức đều không có, chỉ làm theo bản năng, có đôi khi, bản năng so với đại não lại đúng tốt vô cùng, ít ra đối với Cung Tuế Hàn lại hữu dụng.

Nguyên Mẫn vừa rồi ngâm mình ở trong nước đã nghĩ ra vài kế hoạch tránh né Cung Tuế Hàn, nhưng lúc này căn bản là không hề sử dụng được, bởi vì đại não nàng dường như đã bị cảm giác của cơ thể áp đảo, làm cho nàng có chút ý loạn tình mê, cơ thể càng phát ra đòi hỏi mê động lòng người.

Cung Tuế Hàn trong đầu không nhớ rõ Huru Nguyệt đã nói gì, cũng không nhớ nổi chuyện gì khác, nàng chỉ có một ý niệm trong lòng, phải tiếp tục, tiếp tục...

Cung Tuế Hàn từ phía sau liền từ từ di chuyển xuống trần địa, sau đó bắt đầu cúi đầu hạ xuống, tay cũng bắt giắc đem y phục trên người Nguyên Mẫn kéo xuống, lúc này xương quai xanh của Nguyên Mẫn bại lộ ra vô cùng quyến rũ. Cung Tuế Hàn xem ra ở phương diện này đúng là cao thủ, là loại cực kỳ có thiên phú...

Tóm lại, chỉ có một kết luận, Cung Tuế Hàn đúng là một đại sắc nữ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Sắc Tình

Quần áo càng ngày bị kéo xuống càng thấp, Nguyên Mẫn đã muốn rên thành tiếng, nàng cảm giác Cung Tuế Hàn hôn vào lưng nàng, hơn nữa còn ở bên trên xương cột sống để lại dấu ấn, nàng bắt đầu cắn cắn môi, Nguyên Mẫn hít sâu một hơi khí, ý thức lúc này liền khôi phục lại. Nàng không nhịn được liền xoay người đối mặt với Cung Tuế Hàn, loại cảm giác mê luyến này lại một lần nữa bộc phát, Cung Tuế Hàn hiện tại làm cho nàng cảm giác vô cùng đẹp, đẹp có phần quý dị, đẹp một cách mê người, Nguyên Mẫn khắc chế không được liền nâng đầu Cung Tuế Hàn lên, nhiệt tình mà kịch liệt hôn lên môi nàng, hôn đến nỗi làm cho Cung Tuế Hàn có chút không thở nổi, nhưng lại cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Cung Tuế Hàn bàn tay cũng không an phận, vuốt ve lấy da thịt mềm nhẵn như lụa của Nguyên Mẫn, còn yêu thích không thôi, đối với nàng cảm giác này vĩnh viễn không đủ. Tay nàng dường như có ý thức, liền tìm được đôi gò núi hoàn mỹ vô cùng mềm mại kia, còn đi theo cảm giác kéo lớp y phục vương vãi ra trực tiếp xoa nắn điểm mềm mại của Nguyên Mẫn, nhẹ nhàng vé lên, sau đó lại đè xuống.

Nguyên Mẫn lúc này có một cảm giác tê dại cực điểm chạy dọc cả thân thể, thờnh ra thanh âm “Cung Tuế Hàn... đừng...” Thanh âm ôn nhu, yếu ớt, nghe không ra một tia cự tuyệt, dục còn ẩn ẩn trong lời nói, khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của nàng thẹn thùng đỏ hồng một mảnh, làm cho Cung Tuế Hàn trong lòng không khỏi rung động, làm sao bây giờ nàng thật muốn, muốn đem da thịt Hân nhi ăn sạch, muốn Hân nhi mãi mãi ở bên nàng, một khắc cũng đều không phân ly, giờ phút này ánh mắt Cung Tuế Hàn như lửa cháy, có thể khúc xạ ra cả hào quang.

Hân nhi thích như vậy! Cung Tuế Hàn có thể xác định được, hơn nữa còn tin tưởng suy nghĩ của bản thân, nàng nhất định phải làm cho Hân nhi càng thêm khoái hoạt mới được, Cung Tuế Hàn nghĩ như vậy liền hạ quyết tâm.

Nguyên Mẫn có chút không chịu nổi khi thấy Cung Tuế Hàn như vậy, nói thật là nàng cũng thừa nhận Cung Tuế Hàn ở phương diện này đúng là có thiên phú thật tốt, bởi vì nàng đã có chút muốn đắm chìm vào cảm giác dục vọng này... Không được! Nàng không thể để cho Cung Tuế Hàn cứ như vậy mà thực hiện được.

Nguyên Mẫn có chút không kiên nhẫn liền bức xé quần áo trên người Cung Tuế Hàn, bởi vì lúc này trên người Cung Tuế Hàn vẫn còn y phục chỉnh tề, làm cho nàng cảm giác thật mất mặt.

Rất nhanh, y phục trên cơ thể Cung Tuế Hàn nửa phần bị cởi hết, cảnh đẹp liền bại lộ trước mắt, Nguyên Mẫn ánh mắt càng ngày càng tối, lúc này cũng có suy nghĩ giống như Cung Tuế Hàn, thật muốn không bao giờ ly khai.

Hai người da thịt dán cùng một chỗ, đối phương đều hiểu rõ nhiệt lượng của nhau, tựa hồ còn muốn đem người trong lòng đốt cháy, hơn nữa càng ngày hai người càng cảm thấy nóng, hiện tại còn đang ở trạng thái ngồi chồm hổm ôm nhau, quần áo thì chỉ mới cởi xuống một nửa, vẫn còn lưu lại bên hông.

Tiếp tục một trận ôm hôn, môi và môi tiếp hợp, lưỡi cùng lưỡi quấn lấy, mang ra một tia dâm mỹ, cả hai lúc này ngập tràn trong dục vọng, càng lúc càng sâu.

“Hân nhi... lần này... để cho ta làm trước... được không...” Cung Tuế Hàn vừa nói vừa hôn lấy vành tai thân mật rú rí, hơn nữa còn ngậm lấy vành tai Nguyên Mẫn, liền tức thì Nguyên Mẫn cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu như ẩn ẩn phía bụng dưới, cả toàn thân như nhũn ra, nàng phải bám víu ôm lấy Cung Tuế Hàn. Nguyên Mẫn phát hiện ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng, chính là nếu ai ở thế công trước thì sẽ liền chiếm thượng phong, Cung Tuế Hàn vừa rồi ý kiến là muốn chiếm thế trước, cơ thể nàng giờ mềm nhũn, muốn dùng hết sức lực phản kháng, nhưng... không được, vừa rồi nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại biến thành như vậy...

“Không...” Nguyên Mẫn lời cự tuyệt còn chưa nói hết thì đã bị một loại cảm giác mới ập tới, nàng nói không nên lời, thay vào đó liền thờ gáp...

Cung Tuế Hàn tất nhiên không cho Nguyên Mẫn thời gian để cự tuyệt, liền trực tiếp đem Nguyên Mẫn đẩy ngã, sau đó đem mặt chôn vùi ở giữa ngực nàng, Cung Tuế Hàn thừa nhận nàng đối với nơi này rất đặc biệt, chính là đặc biệt mê luyến, bởi vì Hàn nhi so với bánh mì còn đáng yêu, còn thơm hơn rất nhiều!

Nếu Nguyên Mẫn biết lúc này Cung Tuế Hàn so sánh nàng với bánh mì chắc chắn sẽ đem nàng đập xuống giường. Kỳ thật cũng không nên quá để ý lời nói của Cung Tuế Hàn, bởi vì đối với Cung Tuế Hàn, việc lấy bánh mì ra so sánh thật không nhiều lắm, nếu so sánh với bánh mì, thì đối với nàng đã là hào hạnh lắm rồi.

Cung Tuế Hàn rất nhanh liền ngậm vào hạt đậu nhỏ, dùng sức liếm, mút, cũng không để ý đến Nguyên Mẫn, nàng không còn biết đến quy luật, còn muốn nhắm vào phía dưới của Nguyên Mẫn.

Cung Tuế Hàn đưa chân điểm vào một góc hẹp giữa hai chân Nguyên Mẫn, nàng cảm giác được có sự ẩm ướt trơn bóng, Cung Tuế Hàn không khỏi nhắm vào nơi này chà xát, ma sát ập tới Nguyên Mẫn cảm thấy được rối loạn không dứt, bắt lực vận vẹo cơ thể.

Cung Tuế Hàn tựa hồ cảm giác được sự bất mãn của nàng, liền muốn thỏa ước nguyện cho Hàn nhi, nhẹ nhàng đi xuống tìm kiếm, trải qua bụi cỏ ẩm ướt, chớp mũi hướng vào hít thở, Nguyên Mẫn buồn bực hừ một tiếng, cơ thể cũng không giúp ích gì mà rung động, Cung Tuế Hàn lúc này cảm giác nàng đúng là phi thường. Rất nhanh nàng liền vương đầu lưỡi, liếm lấy ở nơi hạ lưu kia mật đang tràn ra, mùi vị thật phi thường, nàng chính là vô cùng thích. Động tác liếm xong lại thành mút, mỗi lần nàng hút hạ xuống, Nguyên Mẫn thân thể liền phản ứng càng lúc càng lớn, Nguyên Mẫn tay lúc này đã không chế không nổi, không ngăn chặn được Cung Tuế Hàn cắn rờ, vô quy tắc, làm cho nàng càng ngày càng khó chịu.

“Cung... mau lên...” Nguyên Mẫn thờ dốc nói, Cung Tuế Hàn rốt cuộc là muốn tra tấn tới khi nào...

Cung Tuế Hàn đối với chuyện này lại vô cùng nghe lời, đầu lưỡi liền tiến vào trong huyết động, lưỡi chuyển động cũng nhanh hơn, cứ theo tốc độ như vậy khiến Nguyên Mẫn một cổ khoái cảm trào ra, liền rất nhanh như ẩn như hiện cảm nhận được cảm giác đỉnh điểm...

Mãi một lúc sau, dư vị còn chưa tiêu, Nguyên Mẫn cảm giác có chút xấu hổ vì Cung Tuế Hàn chỉ mới dùng có đầu lưỡi đã làm cho nàng...

Không được, không thể chờ thêm một lần nữa, Nguyên Mẫn lần này muốn hạ quyết tâm, nhưng quyết tâm của nàng chưa kịp làm gì thì đã bị Cung Tuế Hàn chuẩn bị một thế tấn công mới. Cung Tuế Hàn đầu lưỡi vừa rút ra thì ngón tay thon dài đã vươn đi vào, vô cùng cẩn thận, nàng chỉ sợ tiếp tục làm cho Nguyên Mẫn đau, lần đầu tiên thật rất đau a, Cung Tuế Hàn trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng nàng lại không biết, lần thứ hai đi vào lại không đau lắm.

“Có đau không?” Cung Tuế Hàn thanh âm bởi vì tình cảm đang dâng trào nên có chút biến chất, đặc biệt là trở nên gọi cảm kì lạ, Nguyên Mẫn nghe được thấy Cung Tuế Hàn có loại dũng khí này cũng biết không phải lỗi của nàng.

Tuy nhiên Cung Tuế Hàn bộ dạng cẩn thận như vậy lại làm nàng có vẻ quen thuộc.

Tên gốc này...

Nguyên Mẫn cảm nhận được từ trong đáy lòng nàng, tựa hồ là đang cảm động, trong lòng không vì thấy đang bị khi dễ mà xù lông, ngược lại là thích, cũng không quan tâm mà né tránh, Nguyên Mẫn chính là thuận theo lòng mình.

“Không đau!” Nguyên Mẫn hướng về Cung Tuế Hàn, che lại đôi môi nàng, tựa hồ còn có thể cảm nhận được hương vị của bản thân thông qua đầu lưỡi Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn tâm một lần nữa liền động, thấy Nguyên Mẫn trên mặt không hề thể hiện ra một chút nào gọi là không thích nên bắt đầu bạo gan tiếp tục ấn sâu ngón tay. Bản thân Nguyên Mẫn cũng cảm nhận được mỗi lần ngón tay chuyển động là nàng liền thờ nhẹ ra thanh âm, vừa giống như vui mừng, vừa giống như khó nhịn, cứ như vậy mà vẻ mặt động tình làm cho Cung Tuế Hàn càng mê luyến.

Hàn nhi, thật đẹp, thật đẹp quá đi!

Kỳ thật giờ phút này mị lực mê người không chỉ phát ra ở Nguyên Mẫn, mà Cung Tuế Hàn cũng đồng dạng làm cho Nguyên Mẫn say mê, Nguyên Mẫn cánh tay cũng bắt đầu không kiểm soát được mà vuốt ve cơ thể Cung Tuế Hàn.

Lúc này Cung Tuế Hàn cũng vì quá mức thoải mái mà rên rỉ lên thanh âm.

Hàn nhi đúng là không chuyên tâm hưởng thụ, mình tại sao lại bị nàng làm cho phân tâm, có thể bản thân mình làm chưa được tốt.

Nghĩ như vậy ngón tay Cung Tuế Hàn đang đẩy nhẹ chợt đột ngột, nàng thay đổi một chút tư thế, ấn sâu ngón tay vào thẳng huyết đạo chặt chẽ bên trong, Nguyên Mẫn bị kích thích hai chân liền kẹp lại. Cung Tuế Hàn tốc độ ngón tay cũng nhanh hơn, càng ngày càng muốn Nguyên Mẫn đạt được khoái cảm, càng muốn nàng được hưởng thụ.

“Chậm lại. Cung...”

Cung Tuế Hàn cảm giác được bản thân dường như không thể dừng lại được, hỗn nữa cơ thể nàng cũng càng lúc càng nóng, đặc biệt là ở lưng, tựa hồ có loại cảm giác nóng rực vô cùng khó chịu. Nàng đem mọi cảm giác quên đi, tập trung vào cơ thể Nguyên Mẫn, ngón tay cũng nhanh hơn, sâu hơn và

mạnh hơn.

Về phần Nguyên Mẫn, bị Cung Tuế Hàn áp quá mức mãnh liệt cơ thể nàng đột ngột có cảm giác tê tê đại đại chạy dọc khắp toàn thân, thân người lại bắt đầu run rẩy, cương cứng lên, rõ ràng là đã tới cực hạn, nàng không nhịn được bám víu lấy Cung Tuế Hàn mà sát sau đó lại thêm một cơn cực hạn khác ập đến.

Cao triều đi qua, Nguyên Mẫn cảm nhận được có chút mệt mỏi, trong thời gian thật ngắn, lại lên hai lần liên tiếp, đúng là có chút ăn không tiêu a. Nhưng Cung Tuế Hàn, cái tên đáng ghét kia thì vẫn còn nằm úp trên người nàng. Nàng đáng lẽ phải đem Cung Tuế Hàn đẩy ra, nhưng trong lòng chính là rất thích loại cảm giác này.

“Hân nhi, ta dường như cũng rất ướt!” Cung Tuế Hàn vừa nói vừa bắt lấy cánh tay Nguyên Mẫn kéo đến nơi tư mật của mình, Nguyên Mẫn cảm nhận được, nơi ấy lại vô cùng ướt át, làm cho đáy lòng Nguyên Mẫn liên động.

Tốt lắm, thật muốn đem Cung Tuế Hàn ăn sạch, vừa rồi đã muốn ăn thịt nàng nhưng lại bị nàng giành trước.

Nguyên Mẫn xoay người một cái, đem Cung Tuế Hàn đặt ở dưới, rốt cục cũng đến phiên nàng, Nguyên Mẫn nóng lòng muốn thử, cảm xúc hưng phấn ập ra sao “Được, ta sẽ làm cho người càng ướt...” nàng ở bên tai Cung Tuế Hàn nói vô cùng ái muội, lời nói vô cùng tán tỉnh.

Cung Tuế Hàn nghe được mặt đỏ tai hồng, nàng thật không biết, Hân nhi bình thường rất đứng đắn, nhưng khi ở trên giường lại không đứng đắn như vậy, nhưng nàng không hề ghét, ngược lại còn thích.

“Có thật là ướt không? Để ta xem xem!”

Nguyên Mẫn đem hai chân Cung Tuế Hàn mở ra, ngay cả người từ trước tới giờ ít biết đến lễ nghi gia giáo cũng cảm thấy được vô cùng ngượng ngùng, Cung Tuế Hàn phản xạ tự nhiên, liền đem hai chân kẹp chặt.

“Cung Tuế Hàn, ngoan, mở chân ra...” Giọng điệu Hoàng đế đại nhân vô cùng ôn nhu, trong lời nói còn mang theo ngữ khí lừa gạt, làm Cung Tuế Hàn có chút không quen, nhưng nàng vẫn ngơ ngác làm theo, Cung Tuế Hàn cảm thấy, Hân nhi ở trên giường so với rời giường thật khác biệt. Nhưng Cung Tuế Hàn lại không phát hiện ra, Nguyên Mẫn khi ở trên giường mới chính là nàng...

Hai mảnh hoa kia thật đẹp, còn bám theo một phần chất lỏng trắng mịn, trong đầu Nguyên Mẫn lúc này, ngoại trừ cảnh tượng trước mắt ra không còn cái gì khác... Nguyên Mẫn kim lòng không được liền hôn xuống, làm Cung Tuế Hàn toàn thân khẽ rung lên, chảy ra càng nhiều chất lỏng...

Đêm cũng thực dài, Cung Tuế Hàn chính là rất khỏe, dù mới đánh xong một trận lại tiếp tục không buông tha Nguyên Mẫn, nàng cốt là mê luyện cơ thể này, hiếm có mới được một ngày như vậy, được lợi thì phải hưởng thụ.

Nguyên Mẫn bắt lực vô đầu kéo tóc Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn khi nào lại trở thành cao thủ tán tỉnh như thế này, nếu không phải nàng có thể xác minh Cung Tuế Hàn không hề tán tỉnh với người khác thì bản thân nàng cũng thực hoài nghi Cung Tuế Hàn có phải hay không đã tập luyện qua với ai.

“Cung... Tuế... Hàn!” Nguyên Mẫn thanh âm đứt quãng, bởi vì Cung Tuế Hàn liên tục không ngừng kích thích, ngón tay một lần rồi lại một lần, làm cho nàng có chút không chịu nổi.

“Àn, không thoải mái sao?” Cung Tuế Hàn có chút nghi hoặc ngần đầu, Nguyên Mẫn khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ, có phần ửng hồng nhưng chính là đẹp mỹ người, nàng giống như con mèo cần mình lấy lòng. Cung Tuế Hàn cơ bản mà nói là không muốn dừng, còn muốn nữa, nhưng muốn cái gì thì nàng không biết. Nàng để mặc bản năng chỉ dẫn nàng.

“Người... tại sao... lại... thuần thực... như vậy?” Phát ra thanh âm theo hơi thở gấp, Nguyên Mẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Ách...” Cung Tuế Hàn khuôn mặt hồng một mảnh, có chút ngập ngừng áp ứng, nếu nói cho Hân nhi biết, Hân nhi liệu có xem là nàng không đứng đắn, giống đại sắc lang a?

“Nói!” Nguyên Mẫn không thương lượng hỏi, bởi vì Cung Tuế Hàn động tác đã tạm dừng, nên nàng mới lấy lại một tia lý trí. Nguyên Mẫn xem ra chính là ăn phải dấm chua a, bằng không cũng không như vậy mà quan tâm Cung Tuế Hàn thế nào luyện tập qua.

“Ách... cái này... không phải... lần trước... Sau lần trước, giữa chừng không được đáp ứng, nàng đã liền ngủ, ta cũng đặc biệt ôm Hân nhi ngủ, nên liền nằm mơ thấy Hân nhi và ta làm... làm chuyện đó” Cung Tuế Hàn lúc đầu còn ngượng ngùng, sau đó liền lấy lại tinh thần nói cho hết lời, nhưng nói xong thì mặt đã đỏ lên tới không được.

Thì ra Cung Tuế Hàn đúng là nữ sắc lang, xem ra không phải là tự thân tìm hiểu, mà là bí mật, không, mà là ở trong mộng luyện tập qua vô số lần.

Nguyên Mẫn đối với người thường xuyên ngủ bên cạnh mình lại có mộng xuân, không những như thế, chắc hẳn cũng đã từng dò thám qua thân thể của nàng, nàng ngoài việc thờ dài, cũng không biết nói gì hơn, nhưng trong đáy lòng lại trào ra một loại cảm giác vui mừng không nói nên lời.

“Hân nhi, ta là yêu thích nàng nên mới như vậy, trước kia ta cũng chưa bao giờ nằm mơ thấy a...” Cung Tuế Hàn cố gắng biện minh cho hành vi của nàng. Àn, kỳ thật Cung Tuế Hàn trước kia thật tốt, điểm ấy không thể nghi ngờ, trước đây, đừng nói là chuyện nam nữ nàng còn hoàn toàn không biết, thì hướng chỉ là chuyện nữ nữ a. Từ nhỏ, Cung Tuế Hàn đã có quyết định không bao giờ có tư tưởng đáng khinh đến như vậy, nhưng hiện tại thì sau vài lần được Hưu Nguyệt chỉ dạy thì nàng đối với lời thề ngày xưa càng lúc càng xa vời.

Nhưng điều Nguyên Mẫn không hiểu chính là, Cung Tuế Hàn thường ngủ bên cạnh nàng cũng thực an phận đi, vẫn không gây rối nhiều đối với nàng, Cung Tuế Hàn nằm cạnh nàng mà trong lòng không loạn mới là lạ, đúng là đánh chết nàng cũng không tin. Chẳng lẽ nàng mị lực không đủ?

Nghĩ tới, Nguyên Mẫn cực kỳ không chấp nhận.

“Bình thường, người cổ găng an phận, là vì cái gì lại an phận như vậy đây?” Nguyên Mẫn hỏi vô cùng khéo léo, kỳ thật nàng muốn hỏi vì cái gì nàng bình thường không đụng đến mình, chẳng lẽ mị lực của nàng không đủ sao?

Nhưng Nguyên Mẫn cảm giác nếu hỏi như vậy, tựa hồ có phần bông bột, lại sợ mất mặt, hỏi như vậy chẳng khác gì nàng mong muốn Cung Tuế Hàn khi dễ nàng.

Thật ra câu hỏi cũng không khác biệt lắm, cơ bản là Cung Tuế Hàn có nghe cũng không phát hiện ra ý tứ gì trong câu nói cả!

“Bởi vì mỗi lần Hàn nhi về đều quá mệt mỏi, vừa nằm xuống đã liền ngủ mất, ta không muốn quấy rầy nàng ngủ, bắt quá ta.. ta ở một bên nhìn trộm nàng ngủ, trộm hôn nàng, còn... còn làm rất nhiều thứ mà nàng không hề biết!” Cung Tuế Hàn đắc ý vênh vào nói, cực kỳ giống như trộm báo vật thành công, cái dáng vẻ đắc ý này làm cho Nguyên Mẫn thấy được lại có phần chói mắt, nhưng lại có nhiều lo lắng.

Đừng nhìn Cung Tuế Hàn đơn giản như vậy, nhưng làm việc gì cũng rất cẩn thận!

“Kỳ thật chỉ cần ôm Hàn nhi ngủ, ta đã cảm thấy hạnh phúc rồi!” Bất quá nếu có chuyện kia thì còn hạnh phúc hơn... này đúng bản chất sắc nữ không đổi.

Nguyên Mẫn nở nụ cười, cười thật ngọt ngào, trong lòng không hề có tính toán gì, chỉ có duy đối với Cung Tuế Hàn vui vẻ nở nụ cười như vậy. Tất nhiên Cung Tuế Hàn lập tức bị mê hoặc.

Ánh mắt Cung Tuế Hàn lại bắt đầu nóng rực, dường như nụ cười vừa rồi lại đánh thức ham muốn trong lòng nàng.

Lúc này thân thể xích lửa cũng làm cho Nguyên Mẫn cảm giác khô nóng. Có đi khi chỉ là ánh mắt khiêu khích còn kích thích hơn so với bất kỳ uy lực nào.

“Hàn nhi... ta muốn... muốn đem cơ thể của nàng dung hợp với cơ thể ta, có như vậy vĩnh viễn ta cũng không sợ đánh mất...” Cung Tuế Hàn nói lời trong lòng, làm cho tâm Nguyên Mẫn trở nên mềm nhũn, Nguyên Mẫn cảm thấy được một cỗ nhiệt lửa đang bắt đầu chảy ra.

Đầu lưỡi Cung Tuế Hàn ý thức được, liền hướng đến nơi địa phương kia tìm kiếm, giống như là đang tìm kiếm bảo vật. Nơi địa phương ẩm ướt đó, cánh hoa nở đẹp không sao tả xiết, đầu lưỡi của nàng giống như con cá đang ở trong suối nước quấy rối...

Nguyên Mẫn ngày càng thở gấp, mà thở cũng phát ra tiếng càng lớn, nếu không phải còn lại một chút lý trí, nàng sợ là cả cung nữ bên ngoài cũng bị kinh động đi, có thể còn suy nghĩ nàng rên rỉ thật quá lớn tiếng rồi. Mà nữ hoàng cùng với nam sủng ở tẩm cung hoan lạc, tin đồn này cũng đã muốn bay đầy trời, kỳ thật nếu không thể tính đó là lời đồn, mà là sự thật, bất quá chỉ là đem nam sủng đổi thành nữ sủng cung chịu mà thôi!

Càng ngày tiết tấu càng nhanh, càng lúc càng điêu luyện, càng lúc càng có cảm giác khó chịu, ngón tay Cung Tuế Hàn vào sâu hơn, đối với nàng còn chưa đủ, nàng len theo một ngón tay vào, ấn sâu xuống nữa, tiết tấu dồn dập làm cho Nguyên Mẫn run rẩy, thở gấp một đoạn, không khí vô cùng ái muội ấy cũng dần dần lên đến đỉnh điểm, hơi thở cũng chậm rãi bình phục xuống, không khí cũng dần dịu đi.

“Hàn nhi, ta còn muốn...” Không biết là do Cung Tuế Hàn đã nói thành quen hay do Nguyên Mẫn bên tai lại bắt đầu thấy giọng điệu đòi hỏi này cũng bình thường, Cung Tuế Hàn lúc này không thể nghĩ ngờ là có mị lực vô cùng, nhưng ít ra lý trí của Nguyên Mẫn vẫn còn, nếu không thiếu chút nữa nàng lại không kiềm chế được mà cho phép Cung Tuế Hàn đạt được ước nguyện.

Nguyên Mẫn cũng khó có thể không nuông chiều Cung Tuế Hàn, đối với Cung Tuế Hàn nàng cũng đã hết cách, bởi vì Cung Tuế Hàn đã quá thân cận nàng rồi, nàng cũng tự hỏi nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ thân thể của mình sẽ bị Cung Tuế Hàn vét sạch tinh lực. Đã ba lần rồi, trời cũng sắp sáng, sáng sớm mai nàng chỉ sợ lên triều không nổi, xem ra đã muốn làm hôn quân rồi!

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn âm thanh có biết bao nhiêu mê hoặc.

“Ân?” Cung Tuế Hàn lại không có tiền đồ, dễ dàng bị kéo vào âm thanh ấy.

“Người không ướt sao?” Nguyên Mẫn đưa cánh tay không an phận hạ xuống nơi tư mật của Cung Tuế Hàn. Hơn nữa lại càng không an phận mà khiêu khích vuốt ve.

“Ướt!” Cung Tuế Hàn ngây ngốc thành thật trả lời. Hoàng đế đại nhân lại sắp sửa dụ kỹ tiểu nhi đồng thuần khiết.

“Được rồi, vậy ta cho người càng thêm ướt, được không?” Khó có được lúc Nguyên Mẫn lại không đứng đắn như vậy, hơn nữa còn là một bộ ngữ điệu trêu chọc tiểu hài tử, xem ra Hoàng đế đại nhân cũng có tiềm chất phía sau hậu cung a.

“Được!” Cho dù lúc này nàng nói ta chết, ta cũng sẽ trả lời ‘Được!’ hơn nữa còn muốn để nàng lo liệu tất cả.

Cung Tuế Hàn đơn giản mà nói là một tiểu dân, được sủng hạnh cũng là điều hạnh phúc, cho nên dù có bị khi dễ nàng cũng thực thích, một chút cũng không phản kháng.

Phía sau lưng Cung Tuế Hàn tỏa ra Phượng Hoàng sắc đỏ càng ngày càng đẹp, trên người nàng đặc biệt phát ra một loại ma lực quyến rũ vô cùng, loại mị lực kì dị này càng lúc càng rõ ràng, đó là loại quý lực vô hình, như lại có lực hấp dẫn vô cùng đầy đặc khiến người khác không thể không mê mẩn.

Bản thân Nguyên Mẫn cũng sa vào mà không hề hay biết, kỳ thật, nếu không có loại khí yêu mị quý dị này thì lúc trước Nguyên Mẫn hôn vào cũng không thể nào phát hiện được. Nàng đối với Cung Tuế Hàn cơ bản mà nói, chính là yêu, dục vọng từ tình cảm yêu thương phát ra, là muốn đối với người yêu mình khi dễ, còn mị lực gì đó... nàng vốn không muốn nghĩ tới!

Bên trong gian phòng, xuân sắc đùa người, bên ngoài căn phòng, đại tuyết bay tán loạn. Ngày hôm nay, tuyết quả thật vô cùng lớn.

Huru Nguyệt trong tay cầm mai rùa, thả ra một quẻ, Huru Nguyệt nhìn vào ba đồng xu, đôi mắt đắm chiêu, hạ xuống mai rùa, đi hướng ra ngoài cửa sổ, trận đại tuyết này rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

Huru Nguyệt tận đáy lòng không có đáp án, nhưng nàng biết đêm nay nếu có sao trời, nàng có thể nhìn thấy được, trên trời đã có một ngôi sao sáng lộ diện, càng lúc càng xuất hiện rõ hơn, cái này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Phải chăng là thiên mệnh? Đường như... đã nhanh thức tỉnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Người Tính Không Bằng Trời Tính!

“Tướng quân! Theo tình báo, Lý Khiếu đã tới Ung Châu!”

“Lập tức tiến quân đến kinh thành!” Lâm Trọng Khang truyền đạt mệnh lệnh.

Tĩnh Dịch mỉm cười, Sở nhi rốt cuộc đã trưởng thành, ban đầu nếu không phải đã nói, không có trận đại tuyết này thì Lâm Trọng Khang và quân đội tới kinh thành chỉ cần mười ngày, nhưng lúc này đại tuyết như vậy, thì ít nhất cần phải mười lăm ngày! Nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì cũng ít nhiều là hai mươi ngày, dù sao quân đội của Lâm Trọng Khang phần lớn đều là người miền Nam, trước giờ cũng chưa từng thấy qua tuyết, huống chi còn phải hành quân qua trận tuyết lớn như vậy.. Đúng là Sở nhi đã tính toán từ trước đó hết tất cả!

Tất nhiên Lâm Trọng Khang lại không nghĩ tới điều này, sau khi qua đến Tầm Dương, binh lính phải hành quân trong trận tuyết lớn thì cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng dù có hơn kém nhau mười ngày, thì từ Ung Châu trở về ít nhất cũng ba mươi ngày, Lâm Trọng Khang chỉ cần trong vòng mười ngày phát sinh ỷ cũng có thể chiếm được kinh thành, Sở nhi làm như vậy, phải chăng là quá mạo hiểm? Hay nàng vẫn phi thường tin tưởng Độc Cô Giới không trở mặt đây?

**

“Hoàng thượng! Theo tình báo, Lâm Trọng Khang đã bắt đầu từ Tầm Dương hướng đến kinh thành” Niên Chính theo tin báo mới nhất liền đến cấp báo cho Nguyên Mẫn, hơn nữa, trong lòng có chút lo lắng.

“Bao nhiêu ngày thì có thể tới?” Nguyên Mẫn mỉm cười, cười vô cùng rạng rỡ.

“Thần phỏng chừng ít nhất mười lăm ngày, cũng may mắn là có trận đại tuyết này, bắt qua nếu kéo dài được mười lăm ngày, chờ Lý Khiếu trở về cũng quá mạo hiểm, nhưng thần có thể cam đoan, thần ít nhất vẫn có thể ngụ thành trì mười ngày, nhất định sẽ chờ được Lý tướng quân trở về!” Niên Chính cảm giác bản thân mình năng lực vẫn có.

“Mười ngày!” Nguyên Mẫn buồn cười, nếu đúng như Niên Chính nói vừa rồi thì Niên Chính quả thật vẫn còn rất non nớt “Ngươi lấy gì để trụ vững được mười ngày? Trong kinh thành bất quá chỉ có năm vạn quân lực, nếu như tin báo Độc Cô Giới cũng trở mặt thì bên ngoài thành chính là có năm mươi vạn quân lực, lấy một chọi mười, chiến thắng đối với người chuyên dụng binh đúng là chuyện lạ, trong lịch sử cũng chưa bao giờ xảy ra. Nếu chỉ có Lâm Trọng Khang, mười ngày, trăm tin, ngươi có thể sẽ có khả năng này, nhưng là Độc Cô Giới, ngươi chưa hẳn, Độc Cô Giới dù sao so với người dụng binh nhiều năm như vậy, bản thân thần thì không dám nói, nhưng ngươi bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của Độc Cô Giới!” Nguyên Mẫn nói vô cùng bình tĩnh và tự nhiên, hoàn toàn không giống như người đang có nguy cơ ở trước mắt mà sợ hãi lo lắng.

Niên Chính không phản bác được, quả thật là vậy, chuyện này hẳn cũng rất rõ ràng, nếu như lời Nguyên Mẫn nói, Độc Cô Giới trở mặt, thì hẳn thực sự không trụ nổi mười ngày.

“Độc Cô giới hiện đang đóng quân ở vùng Tây Bắc, cách nơi này cũng chỉ mất tám ngày, nếu hai quân hợp sức tiến đánh kinh thành, thì Lý Khiếu có trở về kịp, mười vạn hòa quân đối đầu với năm mươi vạn đại quân, nhất định là một trận khổ chiến, mà nếu thắng cũng vô cùng khó khăn” Diệp Dân lo lắng nói.

“Niên Chính, người sau này chính là Đại tướng quân, vì vậy phải nhớ kỹ, dù ở thời điểm nào đi nữa, cái gì cũng không thể ước chừng được, mà phải chính xác! Lâm Trọng Khang điều binh đến kinh thành cần hai mươi ngày, bởi vì bọn họ là người phương miền Nam, tướng sĩ thứ nhất là không có kinh nghiệm hành quân trong tuyết, thứ hai là sợ lạnh! Độc Cô Giới cũng giống như Diệp Dân đã nói, muốn đến kinh thành cũng cần tám ngày, nhưng Lý Khiếu như đã nói đã đến Ung Châu, trở về cũng mất ba mươi ngày, nếu tính toán chúng ta vẫn kém mười hai ngày, nhưng trăm chính là đoán được Độc Cô Giới đối với Lâm Trọng Khang sẽ không đáp ứng, hẳn nhất định sẽ án binh bất động, chúng ta còn kém mười ngày, người đại khái có thể chống cự được năm ngày, vậy chúng ta vẫn còn năm ngày trụ thành, Niên Chính, người nói xem, năm ngày này phải làm như thế nào đây?” Nguyên Mẫn hỏi Niên Chính.

Niên Chính ngậm ngùi cả người, hẳn quả thật không nghĩ tới những vấn đề nhỏ này.

“Hàm ý của Hoàng thượng vừa rồi, thần tựa hồ đã minh bạch rồi, Lý Khiếu chính là không hề đến Ung Châu! Nhưng thần có điều thấy khó hiểu, nếu không đến, thì mười vạn binh lực kia thật quá khó để che dấu tai mắt người đời, Lâm Trọng Khang cũng không phải kẻ cả điều này cũng không biết...” Diệp Dân thấy khó hiểu, vô cùng khó hiểu.

Niên Chính tỉnh ngộ, Hoàng thượng hẳn đã nói là dùng giả thư đối với Lý Khiếu.

“Vẫn là Văn Cảnh hiểu được, đây mới chính là mấu chốt, trăm như thế nào lại có thể gạt được Lâm Trọng Khang và Tĩnh Dịch để mọi người cho rằng Lý Khiếu đi Ung Châu?” Xem ra quan văn so với quan võ vụng về thì thông minh hơn một chút.

“Xin Hoàng thượng nói rõ!” Niên Chính trân trọng nói.

“Trăm đúng là để Lý Khiếu đi Sở châu, nói về Sở châu, Văn Cảnh nghĩ không nghĩ đến điều gì sao?” Nguyên Mẫn đang cầm lấy một cục đá nhỏ trong tay mân mê, cái này là do Cung Tuế Hàn tặng nàng, tuy rằng không phải vật quý giá, nhưng hình dạng lại rất kỳ lạ, Nguyên Mẫn liền lấy ra thưởng thức. Bất quá cũng phải nói đến, tay nàng vẫn còn chút ê ẩm tê dại, nhất là thời gian gần đây càng nhiều hơn, Nguyên Mẫn chính là lần trước bị áp, sau đó muốn lấy lại vốn, nên liền áp Cung Tuế Hàn gấp đôi, cánh tay của nàng cũng muốn tê cứng. Nghĩ đến Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn mơ hồ có chút bất an, Cung Tuế Hàn gần đây càng ngày càng phát ra mị lực làm cho nàng khó có thể khắc chế, điều này lại có chút bất thường, rốt cuộc là có chỗ nào đó vấn đề, nhưng vấn đề kì lạ này như thế nào nàng nghĩ mãi cũng không rõ. Nguyên Mẫn đôi khi cũng cho rằng mình đã quá nhạy cảm rồi.

Lúc này Diệp Dân và Niên Chính đang cùng nhau suy nghĩ thật kỹ, thì Nguyên Mẫn lại chợt nghĩ đến Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn một khi đã đa nghi thì dù như thế nào đi nữa cũng phải nghĩ cho ra.

“Sở châu... Sở châu... Nga, thần hiểu rồi, Sở châu là nơi Đại Dĩnh đã chịu ngộ mộ binh, nơi đó thanh niên rất nhiều, đại khái có thể đem bảy tám vạn quân phục tướng sĩ cho bọn họ mặc vào, lúc đó có thể vụng về kẻ kim thiên thoát xác (1)! Diệp Dân đối với suy nghĩ sâu xa của Nguyên Mẫn cực kỳ bội phục.

(1) Ý nói là kẻ thế thân, nhờ người khác mượn thân rồi bản thân lặng lẽ chuẩn mất ^^

“Hay, kế thật khéo!” Niên Chính ở một bên khen ngợi không dứt, lúc này Nguyên Mẫn mới hoàn hồn, Nguyên Mẫn lại có chút chán nản, trong lúc thời điểm mấu chốt, tại sao lại nghĩ tới Cung Tuế Hàn như vậy?

“Khá lắm, cũng gần như vậy, Lý Khiếu đi Ung Châu, trên đường đối tượng, Trăm cũng đã chỉ đạo đường thúc Nguyên Cảnh đại đô đốc dẫn dắt mười vạn hòa quân men theo đường nhỏ trở về, ban ngày đóng quân, buổi tối hành quân, tuy rằng sẽ kéo dài không ít thời gian, nhưng tuyệt đối khả năng tám ngày có thể trở về!”

“Nhưng thần lo lắng, bọn hắn trở về gấp như vậy, lại gặp một trận huyết chiến, không đoán trước được là ai sẽ thắng lợi, nhưng nhất định máu sẽ chảy thành sông, bọn hắn tất cả đều là người của Đại Dĩnh chúng ta, thần thật không đành lòng” Diệp Dân dù sao cũng là một vị quan thanh liêm, đối với mạng người trong thiên hạ hẳn thật sự rất quan tâm.

“Diệp Dân, Trăm có tám phần nắm chắc, Độc Cô Giới nhất định sẽ không phản trảm, Độc Cô Giới nếu làm phản thì bọn hắn cũng không phải là con dân của Đại Dĩnh, mà chính là loạn thần tặc tử!” Nguyên Mẫn ngữ khí vô cùng thấp, hơn nữa làm giọng điệu vô cùng nguy hiểm. Nguyên Mẫn vẫn còn chưa nói hết, dù nàng không nắm đủ mười phần thắng, nhưng nhất định sẽ không thua, bởi vì nàng còn chưa dùng hết sức lực.

Diệp Dân chính là hi vọng Độc Cô Giới không tham gia trong trận chiến này, ngược lại Độc Cô Giới nếu vào kinh giải vây thì hai mươi vạn đại quân cộng với mười vạn hòa quân của Lý Khiếu thì chắc chắn tướng sĩ của Lâm Trọng Khang sẽ thấy cảnh bất chiến mà hàng. Có như vậy mới tránh được một trận huyết chiến đẫm máu, còn nếu ngược lại, thì từ lúc khai quốc tới nay, đây sẽ là trận huyết chiến lớn nhất.

Sau khi Diệp Dân và Niên Chính bàn xong chuyện đại sự với Nguyên Mẫn cũng rời đi, còn nàng lúc này ở lại vẫn đang suy nghĩ đến Cung Tuế Hàn rốt cuộc tại sao lại bất thường, rốt cuộc là tại sao?

Đúng rồi, Cung Tuế Hàn trước kia chỉ ở trên giường động tình mới phát ra mị lực quyến rũ lãng mạn như vậy, nhưng bây giờ dù là ngày thường Cung Tuế Hàn vẫn có một chút khác lạ, trở nên vô cùng quyến rũ, đây chính là những lúc Cung Tuế Hàn chỉ cần gần mình nhất thì lại không thể khống chế mà phát ra tà lực như thế này, Nguyên Mẫn chợt nghĩ đến cuộc sống sa đọa về đêm gần đây nhất cùng Cung Tuế Hàn, thời gian trước cũng không rõ ràng như vậy, lực hấp dẫn cũng thật bình thường, chỉ phát tác sau khi động tình. Tất nhiên Cung Tuế Hàn gần đây phát ra loại mị lực kì lạ kia đối với nàng cũng có một chút hữu dụng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Nguyên Mẫn mới quay về tẩm cung, đêm nay nàng phải khống chế lại một chút, không thể lại bị Cung Tuế Hàn mê mẩn áp đảo được. Nhất là thời gian này, cần cẩn thận đề cao cảnh giác, không được phép xao nhãng đối với chuyện này mà trở nên sa đọa được, Nguyên Mẫn trên đường trở về không ngừng nhắc nhở bản thân mình.

Cuối cùng Cung Tuế Hàn cũng bị ép đến không chịu nổi, cơ thể còn một chút thể lực chống đỡ không nổi liền nằm xuống giường nghỉ ngơi ” Sau này ta phải đem thân thể rèn luyện cho tốt, có như vậy mới áp được Hàn nhi...”

**

Nguyên Mẫn quả nhiên tính toán không sai, nhưng chỉ là tính trước bước không tới, không phải Nguyên Mẫn không lợi hại nhưng người tính vẫn không bằng trời tính!

Nguyên Mẫn vốn dĩ muốn mượn trận đại tuyết này để làm chậm bước đội quân Lâm Trọng Khang, nhưng không ngờ tới trận đại tuyết này lại làm cho con đường trở về kinh thành bị lấp đi.

Đội quân của Lâm Trọng Khang chỉ cần thêm ba ngày là tới kinh thành, lại thêm quân đội của Độc Cô Giới đang trú đóng cách đó hai mươi dặm. Mà lúc này quân tiếp viện của Nguyên Cảnh còn chưa đến, theo tính toán thì đội quân của Nguyên Cảnh phải đến cùng lúc với Độc Cô Giới nhưng mãi đến bây giờ vẫn còn chậm chạp chưa tới.

Độc Cô Giới cũng như dự đoán của Nguyên Mẫn, án binh bất động, nhưng Lâm Trọng Khang vừa đến liền chuẩn bị công thành.

“Đa số đều đến cấp báo!” Niên Chính bước nhanh vào.

“Sao lại như thế?” Nguyên Mẫn hí mắt hỏi, nhưng lại không thấy kinh hoàng, nàng lúc này vẫn có thể nhịn được tức giận, thật không đơn giản.

“Đại quân trên đường trở về, cần phải đi qua Trung Trình Quan, nhưng lần này đại tuyết cực kỳ lớn, tạo thành một khối băng, đường quay về kinh thành vì vậy mà bị lấp, mở đường vô cùng khó khăn...”

“Nói điểm chính!” Nguyên Mẫn ngón tay sờ mũi, nàng từng suy nghĩ đến tình huống này, có đại tuyết như thế phải có tuyết băng, nhưng lại không nghĩ ra được lại đóng băng ở Trung Trình Quan, rõ ràng là trời có ý làm khó nàng, thật đáng giận, Trầm không tin không đầu lại trời!

“Đại đô đốc nói, sẽ trì hoãn đến bảy ngày, muốn chúng ta có thể chống đỡ trong bảy ngày...” Niên Chính cảm thấy được lần này trời không giúp Hoàng thượng rồi.

“Niên chính, ngươi có phải hay không cảm thấy, lần này trời còn không giúp trầm, trầm nhất định sẽ thua đây?” Nguyên Mẫn hỏi, mỉm cười, vẫn như cũ vô cùng xinh đẹp, tìm không ra một tia nào hoảng hốt.

Có lẽ, Hoàng thượng còn có phương pháp, Niên Chính có một chút an tâm

“Thần không dám, thần cảm thấy trận đại tuyết này đúng như Hoàng thượng đã suy đoán, Hoàng thượng chính là chân mệnh thiên tử, nhất định có thể bình yên vượt qua”

Kỳ thật Nguyên Mẫn trong lòng cũng không nghĩ quá sâu, nhưng nàng biết hiện tại tuyệt đối không thể dao động lòng quân, nếu tâm quân bị động, đừng nói là năm ngày, chỉ cần ba ngày cũng trụ không nổi, hơn nữa lúc này nàng cũng khảo nghiệm những người bên cạnh mình, người nào sau này khả dụng, người nào về sau vô dụng... Nguyên Mẫn cảm thấy cho dù có ở thời khắc nguy cơ này thì lòng nàng cũng rất nhiều tâm nhãn.

“Niên Chính, ngươi đi xuống trước, khuyên giải toàn thành, chuẩn bị thủ thành, Trầm chỉ cần ngươi thủ thành tốt trong năm ngày” Kỳ thật cầm quân và hộ thành quân ở trong thành đã quen sống sung sướng, sức chiến đấu vì vậy luôn không bằng quân đội chinh chiến trường kỳ bên ngoài, Niên Chính nếu có thể thủ thành trong năm ngày liền thì cũng coi là không tệ.

Chỉ có nguy cơ bại lộ mọi chuyện quan trọng. Đối với lần này, Nguyên Mẫn phát hiện ra không ít vấn đề quan trọng không bình thường, nếu có thể bình yên vượt qua thì sau này nàng nhất định sẽ giải quyết tất cả!

“Diệp đại nhân, ngươi nói xem, Hoàng thượng đã không còn viện binh, vậy thì tại sao Hoàng thượng lại có thể bình tĩnh đến như vậy?”

“Hạ quan không biết, Hoàng thượng luôn là người tâm sâu không thể lường được, ngươi chỉ cần bảo hộ thành tốt là được rồi, nếu Niên đô đốc làm tốt công đạo cho Hoàng thượng, ngày sau đại nhân tiền đồ nhất định không hạn chế, nhưng nếu có sai lầm, thì đại nhân hiểu rõ rồi chứ?” Hoàng thượng rốt cuộc là thực sự bình tĩnh hay là giả? Hần không rõ lắm, nhưng hần hiểu rõ, cho dù là giả thì Hoàng thượng cũng không hốt hoảng, Hoàng thượng nếu hoảng thì cả triều đình này liền rối loạn.

Tất nhiên lời này hần không dám cùng Niên Chính nói ra, nếu truyền ra ngoài, sẽ không tốt, hơn nữa lời này nếu rơi vào tai Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ không giận nhưng chính là không thích mấy dạng công thân tự tiện suy đoán tâm tư của quân vương. Hiện tại cũng sẽ không biết bản thân mình như thế nào, nhưng nếu ngày sau sẽ liên khó có thể nói, vẫn là nên cẩn thận một chút thì tốt, Hoàng thượng chính là dạng, cái gì cũng để trong lòng nhưng về sau thì chờ cơ hội mà tính sổ!

Chương 86: Binh Bất Yếm Trá!

“Đặng La, triều đình lúc này có động tĩnh gì? Có phải... có một số người tính toán theo địch?” Nguyên Mẫn châm chọc hỏi.

“Có phần lớn quan thần đều sợ tới mức không dám xuất môn, có phần lớn quan thần không giống bình thường, lại có một số quan thần có chút dị động...”

“Tất cả đều nhớ kỹ. Thời khắc càng nguy cơ, càng thể hiện rõ lòng người. Có một số người sau này sẽ hữu dụng cho trẫm, nhưng có một số, cho dù Trẫm thua, Trẫm cũng đối không tha cho kẻ phản bội!” Nguyên Mẫn nói thật nhẹ, nhưng mỗi câu đều có lực uy hiếp kinh người.

“Thần hiểu!” Đặng La tin tưởng, Hoàng thượng hận nhất chính là kẻ phản bội, cho dù thành có bị phá, Hoàng thượng cũng sẽ giải quyết trước những kẻ phản bội.

“Lui xuống đi!” Nguyên Mẫn phát tay về hướng Đặng La.

Thời khắc càng nguy cấp, có thể trấn định mà tìm ra phương pháp thì mới là tài ba. Nguyên Mẫn cũng như vậy, chỉ là biện pháp nàng vừa suy nghĩ ra lại không quá quan mình.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn gọi có chút ồ ồ, hơn nữa nhìn qua vô cùng mệt mỏi, khỏe mắt tất cả đều là tơ máu. Phải biết rằng, ồ ồ, chưa bao giờ nhìn thấy qua trên người Nguyên Mẫn.

“Làm sao vậy?” Cung Tuế Hàn lo lắng hỏi, Hân nhi bộ dạng này làm cho nàng vô cùng khó chịu, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy qua Nguyên Mẫn như thế, Nguyên Mẫn lúc nào cũng cao cao tại thượng, hơn nữa phong thái cũng vô cùng bức người.

“Không có việc gì...” Nguyên Mẫn muốn nói lại thôi, một bộ dạng lo lắng, ngay cả Cung Tuế Hàn cũng nhìn ra được, nhất định là có việc.

“Hân nhi, nàng nói cho ta biết đi! Hay nàng chê ta ngu ngốc không hiểu chuyện?” Cung Tuế Hàn thực sự không biết được bản thân mình đang nằm trong kế hoạch của Nguyên Mẫn.

“Quên đi, nói cho người biết cũng không sao, Lâm Trọng Khang ba ngày liền công thành, kinh thành lúc này chỉ có năm vạn quân lực, Trẫm cũng sắp không còn là Hoàng đế, người có biết mất nước chỉ quân, thông thường cũng không có kết cục tốt!” Nguyên Mẫn nói như không có gì, cười cười lắc đầu.

Cung Tuế Hàn tất nhiên biết, Minh sử cũng từng viết qua, mất nước chỉ quân thông thường đều chết, Hân nhi không nói nàng cũng biết.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cung Tuế Hàn khẩn trương nói.

“Có thể còn có biện pháp, bất quá...” Nguyên Mẫn muốn nói lại thôi.

“Bất quá cái gì?” Cung Tuế Hàn khẩn trương hỏi.

Thật ra đây chỉ là vấn đề đơn giản, cả người bình thường cũng đều có thể nghĩ ra, nhưng với Cung Tuế Hàn thì không, không phải nàng thật sự ngu ngốc, chỉ là khi con người ta đang yêu, ở mức độ nào đó đều trở nên mù quáng.

“Có lẽ... Lâm Trọng Văn có phương pháp...” Nguyên Mẫn nhìn đáng vẻ khẩn trương của Cung Tuế Hàn, trong lòng có chút thất vọng, về sau nàng nhất định hận chính mình!

“Ta đi tìm Lâm Trọng Văn...” Cung Tuế Hàn nói chưa dứt lời, liền như gió chạy đi ra ngoài.

Nguyên Mẫn nhắm mắt lại, chau mày, tính kế đơn giản như thế thật không có cảm giác thành tựu, Nguyên Mẫn tự giấu nghĩ đến, chính là tâm nàng tại sao lại trở nên chột dạ như vậy đây?

Nhưng lúc này nàng cần Lâm Trọng Văn có thể thanh thủ được thời gian hai ngày. Kế mỹ nhân luôn rất hữu dụng, lần này nhất định cũng không ngoại lệ, chỉ là Lâm Trọng Văn có thể sẽ vì Cung Tuế Hàn hy sinh đến nước hay không? Nguyên Mẫn có sau phần nắm chắc, bởi vì Nguyên Mẫn đối với kẻ sách áp dụng với Lâm Trọng Văn thì cũng không thấy áy náy, quả nhiên người chỉ đối với mình có quan hệ thì mới thấy áy náy.

*

“Trọng Văn... người giúp Hoàng thượng đi!” Cung Tuế Hàn bắt lấy tay áo Lâm Trọng Văn, tay thật sự dùng sức.

“Cung Tuế Hàn, ta không giúp được chuyện này!” Lâm Trọng Văn rút lại tay áo, tiếp tục sửa sang lại quyền thư tịch trên tay, Lâm Trọng Văn cảm thấy lúc này tu thư, sợ tu không xong.

Cung Tuế Hàn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Lâm Trọng Văn bộ dạng lãnh đạm như vậy, hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, Hân nhi không giống

Hân nhi bình thường, cả Lâm Trọng Văn cũng khác.

Cung Tuế Hàn đoạt lấy quyển sách trên tay Lâm Trọng Văn kích động nói “Ca Ca ngươi đang làm loạn, ngươi nói với ca ca một chút, không cần làm loạn, hân đình chiến Hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng nhiều vật phẩm!”

Cung Tuế Hàn vẫn suy nghĩ khờ dại! Lâm Trọng Văn nghe xong lắc đầu.

“Cung Tuế Hàn, nếu hôm nay người làm phản là Nguyên Mẫn, ngươi sẽ như thế nào?” Lâm Trọng Văn cười hỏi. Bất quá, đây là lần thứ hai Lâm Trọng Văn gọi thẳng tên Cung Tuế Hàn, chứ không phải gọi là Tiểu Tuế Tử.

Cung Tuế Hàn ngậy ngậy cả người, nếu là Hân nhi, bản thân nàng tất nhiên cũng muốn giúp đỡ Hân nhi, Cung Tuế Hàn không do dự mà nghĩ đến, nhưng nói ra thì nàng đúng là quá phận.

“Cung Tuế Hàn, vì cái gì lòng của ngươi lại có thể sai lệch như vậy?” Vì sao lại không nghiêng về bản thân mình? Rõ ràng hân gặp nàng trước, hân chú ý tới trước... Lâm Trọng Khang cười khổ nghĩ đến.

“Ta không biết, ta chỉ là không hy vọng Hân nhi có chuyện...” Cung Tuế Hàn vừa nói vừa chảy nước mắt, Lâm Trọng Văn giúp đỡ ca ca hân cũng là chuyện bình thường, bởi vì họ là thân nhân, lúc này nàng cũng nghĩ nàng với Hân nhi, nếu so sánh cũng giống như là thân nhân rồi.

Lâm Trọng Văn im lặng, vì sao, vì sao hân lại không thể nhìn Cung Tuế Hàn khóc, nước mắt lặng rơi chảy dài hai dòng lệ, bản thân hân cũng không muốn nhìn nàng đau khổ.

Lâm Trọng Văn vươn ra ngón tay thay Cung Tuế Hàn lau đi nước mắt trên má, Cung Tuế Hàn quả nhiên không thích hợp để khóc, nàng chỉ thích hợp ngây ngô cười, Lâm Trọng Văn cười nghĩ đến, nụ cười mang theo vài phần sùng nịnh và dung túng, sau đó đem Cung Tuế Hàn ôm vào trong lòng.

“Cung Tuế Hàn, liệu có một ngày ngươi có thể vì ta mà rơi lệ không đây?” Lâm Trọng Văn thì thảo tự nói, nói được một điều đặc biệt xa vời.

“Ta không cần ngươi ôm, ngươi là người xấu, nếu ngươi không giúp Hân nhi...” Cung Tuế Hàn lúc này mới vô ý thức, sau khi nói xong nàng kỳ thật cảm thấy bản thân vô dụng, bởi vì nàng không có lời nào có thể nói phục để Lâm Trọng Văn giúp Nguyên Mẫn.

Lâm Trọng Văn cười khổ, Cung Tuế Hàn ngay cả nửa khắc ôn tồn đều không muốn hân sao? Trong lòng hân lúc này thật cảm giác đau vô cùng.

Cung Tuế Hàn! Cả đời này ta không gặp ngươi thì tốt rồi, có lẽ sẽ không khó chịu đến như vậy!

Cung Tuế Hàn vẫn như trước hồn bay lạc phách. Lâm Trọng Văn nhìn, trong lòng ngoài cảm giác đau vẫn là vô cùng khó chịu, Cung Tuế Hàn lúc này một lòng chỉ có Nguyên Mẫn, một chút cũng không dành cho hân.

***

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ ra, ngươi lại đề tiện đến như vậy!” Lâm Trọng Văn cười lạnh nói.

“Đề tiện? Ngươi có thể lựa chọn làm hoặc không làm, Trẫm vẫn chưa bức ngươi!” Nguyên Mẫn vẫn không thể không lý trí trở lại.

“Ngươi dùng Cung Tuế Hàn đến bức ta, không phải sao?” Lâm Trọng Văn nhìn về phía Nguyên Mẫn, ngay cả tình cảm ngươi cũng có thể lợi dụng, ngươi thật rất lợi hại!

“Thật sao?” Nguyên Mẫn vẫn thản nhiên.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Lâm Trọng Văn không muốn đối với Nguyên Mẫn đối co, chỉ là hân cảm thấy Cung Tuế Hàn không đáng.

“Ta muốn ngươi thay ta thủ thành trong thời gian ba ngày!” Nguyên Mẫn cảm thấy không vui, nhưng nàng vẫn đề lại cảm giác này xuống, bởi vì nàng trong mắt cũng không coi trọng Lâm Trọng Văn.

Nguyên Mẫn cảm giác bản thân mình không nợ Lâm Trọng Văn, đây chính là do Lâm Trọng Văn cam tâm tình nguyện làm vì Cung Tuế Hàn, chứ không phải vì nàng.

“Ba ngày? Ngươi cảm thấy hân sẽ dừng chiến sao?” Lâm Trọng Văn hỏi lại, Nguyên Mẫn đã đánh giá hân quá cao rồi, bản thân hân không lợi hại như vậy.

“Ta biết, nhưng giang sơn, mỹ nhân, hân không có lý do cự tuyệt, Lâm Trọng Khang nếu lợi hại như vậy thì Trẫm đối với giang sơn này không đến mức trân định như vậy!”

Lâm Trọng Văn không nói, quả thật, hân đều thay Lâm Trọng Khang cảm thấy thực đáng buồn, Lâm Trọng Khang chỉ đóng một vai hề, muốn được thứ cơ bản không phải của mình, thực tế, hân căn bản không có năng lực nào để chiếm lấy. Nói ngắn gọn, chính là hân không phải đối thủ của Nguyên Mẫn, có lẽ ngay cả đối thủ cũng không làm được.

****

“Tướng quân? Vì sao chúng ta lại án binh bất động?” Độc Cô Cường hỏi.

“Chim lớn đi đầu đàn, ta động, Lâm Trọng Khang sẽ làm ngư ông đắc lợi thì làm sao bây giờ?” Điều quan trọng chính là, hấn sợ Sở nhi binh lực phía sau vẫn còn, vì vậy hấn không thể động, còn nữa, đó chính là hấn phải chờ thời cơ tốt nhất, đạt đến điều mà hấn mong muốn.

***

“Độc Cô Giới vì sao lại không tấn công?” Lâm Trọng Khang hỏi Tinh Dịch.

Tinh Dịch chỉ cười không đáp.

Bởi vì hấn so với người thông minh hơn. Tựa như Lâm Trọng Văn từng nói, Lâm Trọng Khang chỉ là một tên hề nhảy nhót, bàn cờ này vốn dĩ không có phần hấn... dù chỉ là một viên!

Lâm Trọng Khang không thể nghi ngờ là người tự phụ, hấn có ba mươi vạn binh lực, công thành nhiều nhất bất quá sẽ hao tổn mười vạn binh lực, chỉ còn có hai mươi vạn, cũng không sợ Độc Cô Giới bình chân như vại.

Tất nhiên, Nguyên Mẫn sau khi sử dụng Lâm Trọng Văn ra làm tấm bia, quả nhiên phát ra tác dụng, Lâm Trọng Khang bắt đầu cò kè mặc cả thời gian tận hai ngày, Lâm Trọng Khang chậm lại hai ngày công thành.

Lúc này Niên Chính cũng đã chống đỡ hết bốn ngày, đại khái chỉ còn một ngày là viện binh của Nguyên Cảnh sẽ đến kinh thành.

Ngày mai, chính là ngày sẽ ghi vào lịch sử. Ai thắng ai bại, chỉ còn đợi tới ngày mai.

“Tướng quân! Theo tình báo, Lý Khiếu trưa mai có thể trở về, tướng quân, chúng ta cũng nên công thành!” Độc Cô Cường khẩn trương nói.

“Cái gì?” Độc Cô Giới có chút ngoài ý muốn, theo lý mà nói, từ Ung Châu cũng không có khả năng trở về sớm như vậy được. Độc Cô Giới lúc này có chút nóng nảy, Lý Khiếu trở về, bọn hấn cho dù có bốn năm mươi vạn quân cũng chưa chắc có thể chiếm được thượng phong, cũng khó tránh khỏi một trận huyết chiến, nhưng chủ yếu hơn, mục đích của hấn không phải là huyết chiến, hấn chỉ muốn Sở nhi hướng đến hấn cúi đầu cầu cứu mà thôi!

“Tướng quân! Bên ngoài còn đưa tới một phong thư, không có kí tên!”

“Thư? Lúc này ai lại gửi thư tin cho ta đây?” Độc Cô Giới khó hiểu tiếp nhận thư tín. Độc Cô Giới sắc mặt ngưng đọng, mắt nhìn chăm chăm vào lá thư trên tay, đồng tử như giãn ra.

Bàn cờ này, xem ra là có xu hướng nghiêng về mình, nhưng tại sao hấn lại báo cho mình biết?!

“Tướng quân! Trong thư nói gì?” Độc Cô Cường hỏi.

“Người không cần biết, ta chỉ là cảm thấy kì lạ, làm sao người so với ta lại có dã tâm đây?” Độc Cô Giới hỏi ngược lại, hơn nữa cười như không cười, khiến người khác cảm thấy dựng tóc gáy.

“Thuộc hạ thực sự không biết hàm ý của tướng quân!” Độc Cô Cường có chút bất an hỏi.

“Không biết? Đó là vì người khoa tay múa chân quá nhiều rồi!” Độc Cô Giới gằn giọng.

“Thuộc hạ không dám!” Độc Cô Cường chân mềm nhũn quỳ xuống mặt đất.

“Không dám là tốt rồi! Đêm nay ta sẽ tiến cung!”

****

“Hoàng thượng, thần không rõ, Độc Cô Giới vì sao lại luôn án binh bất động đây?” Diệp Dân hỏi.

“Hấn! Hấn chỉ là muốn bức trẫm đi vào khuôn khổ!” Nguyên Mẫn hí mắt nói.

Diệp Dân liền tỉnh ngộ, Độc Cô Giới không muốn tạo phản, chỉ là muốn ép Hoàng thượng phải cúi đầu!

“Nếu hấn tiến công không phải là càn hữu hiệu sao?” Diệp Dân thấy khó hiểu.

“Nói như vậy thì hấn sẽ không có đường lui! Đã tiến một bước không có đường lui, hấn không muốn dùng chiêu này!” Hấn vừa động, chính là mưu phản, tất nhiên sẽ cùng nàng có một cuộc chiến, nếu bất động, hấn có thể điều binh vây về kinh giải vây.

“Lúc này chính là thời gian đã rất gấp rút, hấn nhất định đêm nay sẽ tiến vào kinh thành!” Diệp Dân liền phân tích.

“Chính vì vậy, Trẫm cũng chưa dùng hết thực lực!” Nguyên Mẫn cười nói.

Chương 87: Khuất Phục!

“Hoàng thượng, đã bắt được một tên gian tế!”

“Là người?” Nguyên Mẫn cảm thấy khó hiểu, Độc Cô Giới lúc này tới đây để làm cái gì?

“Thương nhớ Sở nhi cho nên mới tới! Sở Nhi quả thật là người thông minh tuyệt đỉnh, thật đúng là một người tài giỏi!” Độc Cô Giới ung dung nói.

“Người biết từ lúc nào?” Nguyên Mẫn ánh mắt đen nhú lại, dị thường nguy hiểm.

“Cũng vừa mới biết, bằng không ta làm sao dám!”

Sở nhi đem thanh niên và binh lực của mỗi châu huyện trở lại kinh thành, mai phục cả các vùng phụ cận của kinh đô, tổng cộng cũng có hai mươi vạn binh lực, chờ Lý Khiếu đưa quân trở về, tổng cộng cũng có ba mươi vạn, tiêu diệt Lâm Trọng Khang thì ba mươi vạn quân dễ như trở bàn tay, bản thân mình bất động thì có thể bỏ qua nhưng chỉ cần liên động binh thì hai mươi vạn quân cũng sẽ liên bị tiêu diệt. Nhưng Nguyên Mẫn cũng đoán được bản thân mình sẽ không dám động binh, cơ bản chỉ có thể không công mà nhìn một tuồng kịch, đúng là không nhận được cũng không thể lấy được!

“Nói rõ ý đồ đến đây đi!” Nguyên Mẫn nhú mày nói.

“Sở Nhi đem binh lực của các châu huyện tập trung về kinh thành nếu lúc này đế quốc phía Tây mạc xâm phạm thì làm thế nào?” Độc Cô Giới hỏi.

Nguyên Mẫn hí mắt, Độc Cô Giới xem ra có chuẩn bị mà đến.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nguyên Mẫn sắc mặt phát lạnh, bản thân nàng đem binh lực của các châu huyện triệu hồi cơ hồ là không ai biết, huống chi là Tây mạc!?

“Đúng lúc ta nhận được một phong thư, hẳn là của Đế quốc phương Tây! Nội dung đại khái là như thế, Đại Dĩnh hư không, quân khả công chi!(*)” Độc Cô Giới nói thật nhẹ nhàng, nhưng Nguyên Mẫn nghe xong sắc mặt liền đại biến.

[(*) Quân khả công chi: ý nói quân vương lúc này công hay thủ cũng đều không tốt, đại khái ám chỉ việc xui quân đánh chiếm lúc này là hợp tình hợp lý nhất!]

“Người thông đồng với địch bán nước! Không đúng, là người cùng Lâm Trọng Khang đều không có loại bản lĩnh này, cái này có phải là mưu kế của Tinh Dịch hay không?” Nguyên Mẫn lạnh lùng hỏi, người mưu kế có thể ở trên nàng, thì chỉ có Tinh Dịch, nhưng nàng lại không nghĩ tới Tinh Dịch lại biết nghĩ tới chuyện như vậy.

“Nàng đừng quên là chủ ý của ai, nếu là ý đồ của ta thì Sở nhi là người rõ ràng nhất!” Độc Cô Giới mỉm cười, thực ôn nhu, lại làm cho Nguyên Mẫn cảm thấy vô cùng chóng mặt. Nếu Tinh Dịch biết chiêu này thì bản cờ này thật sự rối loạn lắm rồi.

“Người cũng như vậy mà tin tưởng, trăm sẽ hướng đến người mà cúi đầu sao?” Nguyên Mẫn sắc mặt khôi phục như thường, mà Diệp Dân ở một bên sắc mặt lại đại biến.

“Hoàng thượng! Xin người hãy suy nghĩ lại. Cho dù chúng ta có năm mươi vạn tướng sĩ có thể chiến đấu, nếu dành được phần thắng thì nhất định cả hai bên cũng đều bị thiệt hại, hơn nữa sinh lực của binh sĩ cũng sẽ bị tổn thương nặng nề, chưa kể sẽ có tổn thất vô cùng lớn, Tây mạc trong lúc này tấn công chúng ta cho dù có chống cự thì cũng là ở thế bị đánh mà phòng ngự, cái này chẳng khác nào đuổi giặc yếu đi nhưng rước giặc mạnh về, cơ bản mà nói nếu chúng ta muốn đem quân Tây mạc đánh đuổi đi thì ít nhất cũng phải mất nhiều năm, mà Đại Dĩnh khó lắm mới có được thời kì thịnh vượng như vậy mà lại để mất mát trong chiến loạn trường đại như vậy thì tội khổ nhất chính là dân chúng!” Tuy rằng hẳn tin tưởng năng lực của Nguyên Mẫn không đến mức mất nước, nhưng sau trận đại chiến này, thì Đại Dĩnh muốn khôi phục lại như cũ thì phải mất ít nhất hai mươi đến ba mươi năm, Hoàng thượng há sao lại không biết?

“Diệp Dân, chứng thật người là người biết chuyện. Sở nhi, nếu là ta giúp nàng, thì hai mươi vạn quân của ta cộng với mười vạn quân của Lý Khiếu và hai mươi vạn binh lực từ các quận huyện được triệu hồi tới thì ba mươi vạn quân của Lâm Trọng Khang không muốn đầu hàng cũng không được, chúng ta không những không hao binh tổn tướng mà ngược lại còn có thể thu nạp ba mươi vạn quân của Lâm Trọng Khang, tổng cộng chúng ta có tám mươi vạn đại quân, thừa lúc này ta quay lại tấn công Tây mạc một cái, ngày Đế quốc Tây mạc được sáp nhập vào lãnh thổ của Đại Dĩnh ta cũng sẽ ở trong tầm tay. Sở nhi, nàng không phải hi vọng có thể vượt qua Minh Huyền đế, trở thành vị đế vương uy danh nhất trong lịch sử sao? Nếu giờ phút này Sở nhi nghĩ mãi còn chưa rõ thì ta đành thua, nhưng Sở nhi cũng sẽ thua, bởi vì nguyện vọng cả đời này của Sở nhi vĩnh viễn cũng sẽ không thực hiện được, hơn nữa Đại Dĩnh thời thịnh vượng sẽ bị mất ở trong tay Sở nhi.. lúc này cái gì nặng cái gì nhẹ, Sở nhi trong lòng ắc rất rõ!” Độc Cô Giới lúc này không thể không bội phục Tinh Dịch, đối với Sở nhi vô cùng hiểu rõ.

Nguyên Mẫn sắc mặt có biến đổi, điều này chỉ có Tinh Dịch biết rõ ràng nhất lý tưởng của nàng, Tinh Dịch a Tinh Dịch, người thật sự rất lợi hại, song... ta muốn biết người còn có năng lực gì nữa đây?

Nguyên Mẫn hiện tại không thể không hướng đến Độc Cô Giới hạ mình, nếu không khuất phục thì tất cả mọi người đành lưỡng bại câu thương, mọi người đều thua, nhưng nếu khuất phục thì chẳng những không tổn thất mà còn được lợi! Có thể sẽ không có cơ hội nào như lần phiến loạn này mang tới, hơn nữa quân Tây mạc đưa quân tới xâm phạm, Đại Dĩnh lúc này có thể lấy cớ này mà cần ngược lại Tây mạc để mở rộng thêm lãnh thổ, hiện tại Đại Dĩnh có tám mươi vạn đại quân, đây chính là quân lực lớn mạnh nhất từ trước đến nay, Tây mạc chẳng khác nào là tự chịu diệt vong.

“Độc Cô, người thắng rồi!” Nguyên Mẫn rất nhanh liền đem thế cục phân tích rõ ràng, nàng hướng đến Độc Cô Giới khuất phục. Khuất phục, đối với Nguyên Mẫn mà nói chính là điều sỉ nhục lớn nhất, điều này chứng minh rằng bản thân nàng không đủ mạnh, vì vậy hôm nay mới có thể bị Độc Cô Giới uy hiếp, một người cao ngạo mạnh mẽ như Nguyên Mẫn đành phải nhận xuống con tức này.

“Không phải là ta thắng, mà là chúng ta cùng nhau thắng!” Độc Cô Giới mỉm cười, Sở nhi rốt cuộc là rất thông minh, hẳn chính là thích Sở nhi thông minh như vậy, tài năng chính là ở thời gian ngắn nhất lại có thể cân nhắc hơn thiệt, thiên hạ này, trừ bỏ Sở nhi thì còn có nữ nhân nào hùng thao vĩ lược như vậy.

“Ngày mai, Trẫm muốn nhìn thấy không một binh một tướng nào bị tổn hại, phải khiến cho Lâm Trọng Khang đầu hàng!” Nguyên Mẫn lạnh lùng nói.

“Ta như thế nào có thể cam đoan là Sở nhi sẽ không giữ lời đây?” Độc Cô Giới đương nhiên lo lắng, Sở nhi sau khi đợi Lâm Trọng Khang đầu hàng sẽ đổi ý, dù sao nếu cùng Sở nhi giao dịch, thì cũng phải đề phòng một chút.

“Diệp Dân, người hạ chiếu cho tất cả bách quan và bá tánh, ta, lập Độc Cô Giới làm hoàng hậu! Như vậy, người đã yên tâm chưa?” Nguyên Mẫn liền nói một câu, nhưng trong lòng lửa giận ngập trời, Độc Cô Giới, không ai có thể bức trẫm, người nên nhớ về ngày hôm nay, ta sẽ khiến người trả giá thật nhiều!

“Ta còn một điều kiện, phải giết Cung Tuế Hàn!” Độc Cô Giới động sát cơ.

“Độc Cô Giới, người không nên được voi đòi tiên!” Nguyên Mẫn nhìn lại Độc Cô Giới, Nguyên Mẫn đặt bàn tay xuống bàn, lúc này đã đem cái bàn hạ một chương xuống, tuy nhiên trong mắt vẫn bình tĩnh vô cùng.

“Tướng quân thấy tốt mới làm, bằng không...” Diệp Dân rất sợ Nguyên Mẫn như lúc này, hẳn chỉ sợ Nguyên Mẫn bị bức đến nổi giận thì hiệp định vừa đạt được sẽ phá hủy. Xem ra Cung Tuế Hàn ở trong lòng Hoàng thượng có trọng lượng không hề nhỏ...

“Không giết cũng được, đêm nay ta sẽ ngủ lại Thiên Phụng cung!” Độc Cô Giới cũng nhìn thẳng vào Nguyên Mẫn, ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là giang sơn này trọng yếu hay là Cung Tuế Hàn quan trọng?

“Điều này thật không hợp lễ pháp...” Diệp Dân nói;

“Diệp Dân, nơi này không có chuyện của người!” Độc Cô Giới giọng điệu không hề thương lượng, nếu như thế này thì ngay cả việc lập hoàng hậu cũng không có ý nghĩa gì.

“Như thế nào?”

“Tùy người!” Nguyên Mẫn nói thật bình thường, nhưng trong lòng cũng khó khăn vô cùng, Cung Tuế Hàn, làm sao bây giờ? Nguyên Mẫn nghĩ đến Cung Tuế Hàn, trái tim bị nhói đến phát đau, thì ra trái tim thật sự sẽ đau như vậy.

Tinh Dịch, nếu người chỉ muốn làm cho Trẫm thấy khó chịu, thì người đã làm được!

Ở phương diện chính trị, Nguyên Mẫn không hề bại, có thể nói là thắng, nhưng đối với trong lòng Nguyên Mẫn mà nói, nó là thua, hơn nữa còn thua đến rối tinh rối mù, ngay lúc này, chính là bị sự quản chế của Độc Cô Giới, tuy rằng chỉ là một lúc, nhưng đối với nàng mà nói chính là sỉ nhục.

Trên thực tế, điều khiến cho Nguyên Mẫn khó có thể đối mặt nhất đó chính là Cung Tuế Hàn, nàng không biết lúc này nên làm tâm thái gì đối với Cung Tuế Hàn, vô luận là như thế nào đi nữa thì Nguyên Mẫn cũng không thể dứt bỏ được. Bởi vì nàng quan tâm cho nên mới càng thêm khó chịu. Cung Tuế Hàn dù không làm gì, nhưng ở trong lòng Nguyên Mẫn thực sự tồn tại, Nguyên Mẫn lúc này cảm thấy tự giễu chính bản thân mình. Đối với loại người cao ngạo như Nguyên Mẫn mà nói, thừa nhận sự bất lực của bản thân nàng, quả thực chính là...

“Nên trở về Thiên Phụng cung nghỉ ngơi, nuôi dưỡng tinh thần, ngày mai còn có đại sự, Sở nhi nàng nói có phải không?” Độc Cô Giới mỗi một câu nói đều làm cho trong lòng Nguyên Mẫn cảm thấy khó chịu nhiều hơn.

“Đặng La!” Nguyên Mẫn để cho Đặng La lui về trước, chính là muốn đem Cung Tuế Hàn ly khai Thiên Phụng cung, nàng không muốn để cho Cung Tuế Hàn và Độc Cô Giới chạm mặt.

Độc Cô Giới đưa tay lên cơ bản là muốn ngăn cản Đặng La “Không được!”

Độc Cô Giới khoe miệng mỉm cười, mang theo một tia tà ác, đã có vở kịch hay, thì làm sao hẳn lại không muốn xem?

Nguyên Mẫn vẻ mặt thiếu chút nữa là ép không được, nhưng cũng chỉ là chột lóe lên, Nguyên Mẫn bình thần nhìn về phía Độc Cô Giới.

“Người muốn làm gì?” Nguyên Mẫn nói được một câu không quan tâm nhưng lại làm cho Độc Cô Giới có phần nghi ngại, có lẽ, Cung Tuế Hàn không phải là không trọng yếu như vậy.

“Không có gì, như thế nào, Sở nhi nàng thực sự để ý Cung Tuế Hàn sao?”

“Không hề! Không quan trọng đến như vậy đâu!” Nguyên Mẫn nói xong, trong lòng tâm lại tương phản đối với lời nói, đây là lần đầu tiên nàng cảm giác bản thân mình uất ức, Nguyên Mẫn khắc chế không được tay liền nắm lại thành nắm đấm, sau đó bỗng nhiên buông xuống, Nguyên Mẫn xem như suy nghĩ cẩn thận, Độc Cô Giới mục đích muốn đến Thiên Phụng cung chính là muốn đối phó Cung Tuế Hàn, nếu bản thân nàng biểu hiện ra là để ý thì hẳn sẽ liên can cố ý không khoan nhượng.

Nhìn, phải nhìn, con người phải biết nhìn thì mới có thể hoàn thành đại sự, Nguyên Mẫn trong lòng không ngừng tự nhủ chính mình, chỉ là càng ngày càng khó khắc chế được lửa giận tán loạn trong người nàng.

**

Lúc này về phía Cung Tuế Hàn, nàng lo lắng cho Hàn nhi, không biết chuyện của Hàn nhi đã giải quyết hay chưa, đột nhiên nàng cảm giác bản thân mình nếu lợi hại hơn một chút là được rồi, có như vậy sẽ không phải đứng ở tầm cung mà chờ đợi, cảm giác chờ đợi thật khó chịu, trong lòng nóng như lửa đốt, mà chuyện gần đây nhất khiến cho nàng cảm thấy bất an chính là ngay cả Lâm Trọng Văn cũng đều mất tích.

“Hoàng thượng cát tường!” Thanh âm hành lễ của các cung nữ vang lên, Cung Tuế Hàn ngay lập tức liền cao hứng chạy về hướng cửa, nụ cười của nàng sau khi nhìn thấy Độc Cô Giới liền đông cứng lại.

Hắn tại sao lại ở chỗ này, tại sao lại cùng Hàn nhi cùng trở về?

Cung Tuế Hàn cảm thấy khó hiểu, sau đó lại liếc nhìn về hướng Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn có phần né tránh ánh mắt nghi vấn của Cung Tuế Hàn.

“Người đang ngờ vực vì sao ta lại ở nơi này có phải không?” Độc Cô Giới cao ngạo hỏi.

Cung Tuế Hàn tuy rằng vạn phần không thích Độc Cô Giới nhưng nàng vẫn gật đầu, quả thật, nàng vô cùng cảm thấy khó hiểu, nàng rất cần đáp án, hơn nữa nàng còn mơ hồ cảm thấy được bất an.

“Cung Tuế Hàn, người lui xuống trước đi!” Nguyên Mẫn bắt buộc bản thân mình phải nói ra lời lạnh lùng này, nàng một chút cũng không thích Độc Cô Giới tự tiện giải thích cho Cung Tuế Hàn nghe, hơn nữa nàng vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý để nói cho Cung Tuế Hàn biết.

Cung Tuế Hàn ngập ngừng cả người, sáng hôm nay không phải vẫn rất tốt hay sao? Sáng nay, Hàn nhi không phải còn ôm mình sao, hơn nữa còn nói chuyện với mình rất nhẹ nhàng, tại sao lúc này lại trở nên lạnh nhạt như thế chứ? Nàng rốt cuộc làm sao vậy?

Lúc này ánh mắt Cung Tuế Hàn chính là có chút mê mang, chứ vẫn chưa có sự bi thương.

“Nếu không có việc gì... thì nghe xong rồi hãy đi cũng không muộn, Cung Tuế Hàn, ta là phu quân tương lai của Sở nhi, vì vậy phu quân và thê tử ở cùng một chỗ không phải là chuyện bình thường sao?” Độc Cô Giới vừa nói vừa đem Nguyên Mẫn ôm sát vào lòng.

Nguyên Mẫn theo bản năng muốn né tránh nhưng Độc Cô Giới không cho nàng có cơ hội để né đi.

Lúc này ánh mắt Cung Tuế Hàn liền biến thành lạnh lùng, vì đối với Nguyên Mẫn, bị Độc Cô Giới ôm như vậy lại không có bất kỳ phản kháng gì, hơn nữa còn nhìn không ra có điều gì khó chịu. Cung Tuế Hàn nhìn lên cánh tay Độc Cô Giới, nhìn lên bàn tay hắn chạm lên người Hàn nhi thì nàng liền xúc động, lập tức ngay cả nghĩ cũng liền không nghĩ mà muốn ngay tức khắc tiến đến đánh Độc Cô Giới, nàng không muốn Độc Cô Giới chạm vào Hàn nhi, nàng một chút cũng không thích... .

Độc Cô Giới sắc mặt trầm xuống, nháy mắt một cái liền đem Cung Tuế Hàn đá bay ra ngoài.

Hừ, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Độc Cô Giới cười lạnh. Lần trước hẳn chính là phản xạ tự nhiên, nhưng lần này hẳn chính là đặc biệt cố ý, rõ ràng lần này so với lần trước bị thương nghiêm trọng hơn, có thể nói, nếu không phải Cung Tuế Hàn cơ thể khỏe mạnh hơn nữ nhân bình thường thì không khéo đã bị đá chết ngay tức khắc rồi.

Nguyên Mẫn không kịp ngăn cản, liền tro mắt nhìn Cung Tuế Hàn bị đá văng, đụng thẳng vào cái bàn, sau đó liền rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Nguyên Mẫn nhìn thấy, đầu đau lòng muốn một chương đánh chết Độc Cô Giới.

“Độc Cô Giới, người đừng quá phận!” Nguyên Mẫn phản nộ nói.

“Nàng quả nhiên ưa thích hắn!” Độc Cô Giới cũng vô cùng giận dữ, Cung Tuế Hàn, coi như số người xui xẻo, nếu Sở nhi để ý người, ta càng muốn tra tấn... .

Nguyên Mẫn không trả lời, nàng nhìn Cung Tuế Hàn khóe miệng bị chảy máu, trong tâm liền như bị nín chặt xuống.

“Người vẫn còn cơ hội để lựa chọn, rốt cuộc là giang sơn này quan trọng hay Cung Tuế Hàn quan trọng?” Độc Cô Giới nói, liền nhìn thẳng Cung Tuế Hàn, câu trả lời của Nguyên Mẫn chính là câu trả vô cùng quan trọng!

Cung Tuế Hàn vốn đang bị đau đớn, nhưng vừa nghe lời này thì tâm trí liền tụ lại.

Đây là ý gì? Vì cái gì mà phải bắt buộc lựa chọn?

Cung Tuế Hàn dùng tay áo lau khóe miệng, ánh mắt chờ đợi và nghi vấn của nàng nhìn về phía Nguyên Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Lựa Chọn

“Giang Sơn!” Nguyên Mẫn ngay cả do dự cũng không hề do dự mà trả lời, câu trả lời nhanh đến nỗi làm cho tất cả mọi người nghe đều cảm thấy được giữa hai người này căn bản là không có mối quan hệ gì khó dứt khoát.

Cung Tuế Hàn mặt liền trở nên trắng xanh, tâm vô cùng đau đớn mà run rẩy, giờ phút này đối với nàng thân thể dù có đau đớn như thế nào cũng không bằng trái tim bị một vết thương đau đớn đến như vậy. Nàng chưa bao giờ muốn cùng giang sơn của Hàn nhi mà tranh giành vị trí, tuy rằng nàng vẫn luôn hi vọng bản thân mình ở trong lòng Hàn nhi cũng chiếm một vị trí quan trọng, cho dù không phải là quan trọng nhưng chỉ cần Hàn nhi có thể thể hiện một chút do dự là được, vì nàng biết, biết rằng ở trong trái tim của Hàn nhi nàng vẫn có phân lượng. Tuy rằng trước đây nàng rõ ràng từng nói, chỉ cần nàng thích Hàn nhi là được, Hàn nhi cho dù không thích nàng cũng không sao, nhưng tâm nàng lúc này chính là ức chế đau đớn không chịu nổi.

Ngược lại, Độc Cô Giới rất hài lòng với đáp án này, hần thà rằng ở trong lòng Sở nhi chỉ có giang sơn, cũng không muốn trong lòng nàng có người khác, càng không phải là Cung Tuế Hàn. Độc Cô Giới vừa lòng đáp án này cũng hẳn ý nguyện với câu trả lời nhanh chóng của Nguyên Mẫn, có thể nhanh như vậy trả lời được thì có thể thấy đem Cung Tuế Hàn và giang sơn ra so sánh là điều không thể, cho dù là Tinh Dịch còn không thể sánh với giang sơn thì huống hồ là Cung Tuế Hàn?

Tất nhiên, khi chứng kiến sắc mặt Cung Tuế Hàn trở nên trắng bệch thì trong lòng hắn liền thêm cao hứng.

Nguyên Mẫn biết, cho dù lúc này Cung Tuế Hàn thể hiện sự bình thường, nhưng thực sự là bị tổn thương rất nhiều, bản thân nàng nhất định đã làm tổn thương sâu sắc đối với Cung Tuế Hàn rồi, Nguyên Mẫn lúc này không đành lòng, nhưng vẫn như trước làm một bộ mặt hồ hững, bởi vì nàng không thể để lộ ra bất cứ biểu tình yếu đuối gì trước mặt Độc Cô Giới, Nguyên Mẫn sẽ không thua, nàng nhất định sẽ thắng, mang cả vốn lẫn lời chiến thắng đem về.

Cung Tuế Hàn thực sự không biết giờ phút này Nguyên Mẫn đang chịu sự si nhục, cũng không biết được suy nghĩ của Nguyên Mẫn lúc này. Chính vì không biết, nên sự hồ hững của Nguyên Mẫn đã vô tình làm thương tổn đến Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn phản ứng lạnh lùng, làm cho Cung Tuế Hàn đột nhiên cảm thấy được sự lạnh giá, thực sự lạnh quá, rõ ràng ở trong tâm cung rất ấm áp, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy rét run như vậy chứ? Cung Tuế Hàn càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

“Được rồi, Cung Tuế Hàn, ta và Sở nhi ba ngày sau sẽ đại hôn, nếu lúc đó ngươi còn ở đây thì... không ngại cũng nên tới tham dự!” Độc Cô Giới cười lạnh.

Cung Tuế Hàn không tin, Hàn nhi không phải đã nói, nàng không muốn ai có thể bức nàng hay sao?

Cung Tuế Hàn lại nhìn về phía Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn lần này lại không né tránh tầm mắt Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn giờ phút này ở trong mắt Nguyên Mẫn nhìn thấy được sự cam chịu, ngoài ra còn có một chút gì đó mà bản thân Nguyên Mẫn không hiểu rõ được cảm xúc.

“Độc Cô Giới... hẳn bức nàng có phải hay không?” Cung Tuế Hàn nhìn thẳng vào Nguyên Mẫn, nàng hi vọng Nguyên Mẫn có thể nói sự thật.

Nguyên Mẫn không trả lời, nếu nói là đúng, thì nàng không thể nghi ngờ một sự thật rằng, nàng thừa nhận chính là nói mình vô năng, còn nếu nói không, thì đó là điều mà Cung Tuế Hàn thực sự không muốn nghe, và bản thân nàng cũng không muốn nói như vậy.

“Ta làm sao có thể bức Sở nhi đây?” Độc Cô Giới vừa nói, liền đưa tay lên bắt lấy cằm Nguyên Mẫn nâng lên, sau đó có ý đồ muốn hôn lên.

Nguyên Mẫn nhìn ra được, liền né tránh, cho dù bản thân nàng phải nhịn nhục điều này, nàng cũng không muốn ở trước mặt Cung Tuế Hàn...

Độc Cô Giới ngược lại có chút không vui.

Cung Tuế Hàn lúc này không thể nghĩ ngờ mà hận thấy tất cả chuyện này, nàng cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới việc giết người, nhưng giờ phút này nàng thực sự muốn giết Độc Cô Giới, vô cùng muốn sát giới.

Cho dù là lúc này, trong lòng Cung Tuế Hàn từ đầu tới cuối nàng cũng không hề có một tia oán trách Nguyên Mẫn, bởi nàng luôn cảm thấy Độc Cô Giới nhất định là người có lỗi. Nhưng nàng lại hận thấu giây phút này bản thân nàng bất lực không thể làm gì được, không thể bảo vệ được Hàn nhi. Đối với Cung Tuế Hàn, lần đầu tiên nàng lại có dục vọng muốn trở nên vô cùng mạnh mẽ.

“Cung Tuế Hàn, người đi ra ngoài!” Nguyên Mẫn ép buộc hạ mệnh lệnh, trong lòng nàng lúc này bị si nhục còn đau đớn hơn là một vết thương rỉ máu mà cơ thể phải chịu đựng. Đối với Nguyên Mẫn nếu vết thương do đao kiếm gây ra trên da thịt, thì nàng có thể nhìn một chút để vượt qua, nếu một mình nàng phải chịu si nhục nàng cũng có thể vượt qua, nhưng lúc này, Cung Tuế Hàn ở trước mặt nàng, thì tâm lý nàng cảm thấy được gấp đôi cả sự si nhục.

Cung Tuế Hàn không hề đi ra ngoài, nàng ngược lại còn muốn tiến lên, muốn giết Độc Cô Giới. Nhưng thân thể nàng căn bản không thể hành động tự nhiên, nàng phải khó khăn lắm mới có thể hướng đến hai người bọn họ đi đến.

“Ta không ngại, nếu người thích chứng kiến thì ta sẽ cho người được chứng kiến” Độc Cô Giới thích nhìn thấy bộ dạng bất lực của Cung Tuế Hàn lúc này. Độc Cô Giới liền đem y phục trên người Nguyên Mẫn kéo xuống, lộ ra da thịt cả một vùng xương quai xanh trắng nõn.

“Cung Tuế Hàn, là Trẫm tự nguyện, người đi ra ngoài cho ta!” Nguyên Mẫn rống lên, lúc này tầm mắt của Cung Tuế Hàn nhìn nàng khiến nàng khó chịu hơn cả việc bị Độc Cô Giới đụng chạm.

Cung Tuế Hàn sau khi nghe Nguyên Mẫn gầm lên giận dữ trong không trung, nàng nhìn ra được trong mắt Nguyên Mẫn một tia khó chịu, mà sự khó chịu này là xuất phát do nàng.

Cung Tuế Hàn biết rõ tính cách Nguyên Mẫn.

Nếu Hàn Nhượng (*) đã nói là tự nguyện thì nhất định đó là sự tự nguyện, tuy rằng trong sự tự nguyện có điều không thích, nhưng nếu không thích thì vì cái gì lại tự nguyện cơ chứ?

(*) Thật ra theo nguyên tác của tác giả thì tên tự của Nguyên Mẫn là Hàn Nhượng, nhưng khi edit mình đã thay đổi thành Hàn nhi, để dễ nghe hơn. Bắt đầu về sau, khi CTH hóa ĐMH thì sẽ gọi trực tiếp là Hàn Nhượng không gọi là Hàn nhi để thể hiện sự thay đổi trong cách xưng hô khi ĐMH hận Nguyên Mẫn nha.

Cung Tuế Hàn không hiểu, nàng thực sự không hiểu, cũng không muốn hiểu, Cung Tuế Hàn lúc này lệ rơi đầy mặt, sau đó lùi lại, chuyển hướng ngược về sau chậm chạp rồi đi.

Nếu mình làm cho Hàn nhi khó chịu, khó chấp nhận vậy thì mình sẽ liền rời đi, mình không muốn làm cho Hàn nhi khó chịu, nhưng... nhưng lúc này tại sao Hàn nhi lại làm cho mình khó chịu và rất đau, vô cùng đau...

Quả thật Nguyên Mẫn tự nguyện đem thân thể của nàng ra làm một cuộc giao dịch. Nguyên Mẫn vì giang sơn này mà ngay cả mạng cũng không muốn, ngay cả Cung Tuế Hàn cũng làm tổn thương thì huống chi thân thể này? Hết thấy mọi si nhục, ngay sau nhất định sẽ có một ngày hoàn trả lại, Nguyên Mẫn tin chắc điều đó.

Độc Cô Giới, hôm nay tất cả mọi chuyện người để ta thống khổ, ta thề, sẽ có một ngày trả lại toàn bộ cho người.

Nguyên Mẫn nhìn thấy bóng lưng gian nan kia rời đi, trong lòng nàng đau nhưng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu như Tinh Dịch biết, Nguyên Mẫn dù có tài năng như thế nào, thì đối với giang sơn và Cung Tuế Hàn cũng sẽ lựa chọn không một tia do dự nào, nhìn thì cho rằng như vậy là điều hợp lý, nhưng lại có điều không hợp lý. Nguyên Mẫn cơ hồ đưa ra đáp án nhanh như vậy, chính vì nàng sợ, nếu để cho bản thân nàng thêm thời gian để cân nhắc, để nàng do dự, thì nàng sẽ không thể đưa ra được lựa chọn như vậy.

Thân thể Nguyên Mẫn lúc này đã lộ ra hơn phân nửa, Độc Cô Giới hết thấy đều mê luyến, nhưng Nguyên Mẫn lại không có chút phản ứng nào, cơ thể nàng dường như lãnh lạnh như băng, chỉ cần người nam nhân này không phải cảm thú thì hẳn đều cảm thấy được sự thất bại, tuy rằng Độc Cô Giới có thủ đoạn không tính là quang minh chính đại, nhưng hẳn thực sự chỉ muốn Nguyên Mẫn chú ý đến bản thân mình chứ không phải là một mặt coi thường.

Đối với Nguyên Mẫn, cơ thể nàng bị si nhục không phải là điều gì khó có thể chịu được, có chịu được hay không chỉ có tâm lý. Nguyên Mẫn chính là lãnh mạc nhìn lên phía trên trần nhà, dường như đối với thân thể đã không phải là của mình.

Độc Cô Giới không cam lòng, vẫn tiếp tục, nhưng vô luận thử như thế nào thì kết quả đều giống nhau.

Nguyên Mẫn lại là loại người có tính cách kiên định, nếu đã không muốn bất kỳ phản ứng nào thì chắc chắn sẽ không đáp lại, huống chi, nàng đã cùng Cung Tuế Hàn da thịt chi thân, thân thể cũng có tiềm thức và cả tâm lý vì vậy Độc Cô Giới dù có cố gắng như thế nào thì ngoài thất bại ra cũng không có gì khác.

“Sở nhi, nàng nói đi, rốt cuộc phải như thế nào thì nàng mới có thể nhìn thẳng vào ta một lần?” Độc Cô từ trên người Nguyên Mẫn trườn lên đối mặt với nàng, cảm lấy tóc nàng chán nản hỏi. Kỳ thật hẳn đường đường là một Đại tướng quân, ở nơi này ân ái thì hẳn đã đem tôn nghiêm của hắn bỏ đi rồi.

Nguyên Mẫn rất hài lòng với phản ứng này của Độc Cô Giới, nhưng trên mặt nàng vẫn lãnh cảm, nàng có sáu phần nắm chắc chỉ để Độc Cô Giới chiếm được tiện nghi chứ không thất thân cùng với hắn.

“Thay ta đánh hạ Tây mạc, ta muốn cả Tây mạc!” Nguyên Mẫn trong thanh âm truyền lại khi phách, Tây mạc, nàng vốn không tính đến tranh chấp với Tây mạc, nhưng Tây mạc chính là tự mình đưa tới cửa. Phàm là làm cho nàng khó sống, thì tất cả đều phải chết.

“Tây mạc?! Tây mạc có lãnh thổ so với Đại Dĩnh lớn hơn cả hai phần ba, Sở nhi... nàng thật có lòng ham muốn!” Độc Cô Giới nguyên tưởng rằng Nguyên Mẫn có thể chỉ muốn nuốt một nửa lãnh thổ của Tây mạc thôi, không nghĩ tới lại muốn diệt quốc cả Tây mạc. Cái này, so với dã tâm của nam nhân còn lớn hơn rất nhiều, muốn ngón sạch Tây mạc, thì lãnh thổ của Đại Dĩnh sẽ lớn nhất từ trước đến nay trong lịch sử, thậm chí so với thời thịnh thế của Minh Huyền đế còn lớn hơn, điều này còn không phải là lý tưởng luôn muốn khuếch trương của Sở nhi sao?

“Không thể sao? Như thế nào? Trừ bỏ việc bức Trầm, thì người mãi mãi chỉ là một tên vô dụng!” Nguyên Mẫn nhún mày nói, trong mắt mang theo một tia cười nhạo.

“Phép khích tướng sao? Sở nhi, làm sao người lại có ý tính kẻ ta đây? Ta cũng không muốn quan tâm, nhưng người nhất định phải đem ta để ở trong lòng!” Độc Cô Giới trả lời.

Nguyên Mẫn chậm rãi đứng dậy thu thập quần áo trên người bị bức xé, động tác không chậm cũng không vội, hoàn toàn không thấy được một tia chật vật, thể hiện được sự cao quý tao nhã của một nữ hoàng.

Độc Cô Giới chính là yêu Nguyên Mẫn như vậy, một nữ nhân cao ngạo, dù là bất cứ thời điểm nào đi nữa, cũng phát ra một loại mị lực đặc biệt.

Độc Cô Giới không phủ nhận, Nguyên Mẫn lúc này nếu so với vừa rồi nằm ở trên giường thì cơ thể có mị lực hơn, Độc Cô Giới mê luyến nhìn lên Nguyên Mẫn vô cùng xinh đẹp hướng lưng về phía hắn.

“Đáp án của người?” Nguyên Mẫn hỏi lại, vốn nàng không để Độc Cô Giới vào mắt, bởi vì hắn căn bản không phải là đối thủ của nàng, nếu không có Tinh Dịch ở phía sau làm quân sư hậu thuẫn thì nàng làm sao lại đầu không lại Độc Cô Giới cơ chứ?

Ở trong khoảnh khắc này, Nguyên Mẫn trong lòng lập ra một kế hoạch, Nguyên Mẫn cảm thấy kế hoạch này có thể nhận được kết quả khả quan trong nhiều năm nữa, hơn nữa nàng có thể đem tất cả mọi sĩ nhục của ngày hôm nay đòi lại.

“Sau khi ta đánh hạ Tây mạc, người xác định...” Độc Cô Giới trong lòng vẫn còn có sự nghi ngờ.

“Trầm thích người cường thế, giống như Tinh Dịch năm đó vậy, có thể là cánh tay phải giúp trầm, nếu là người giúp trầm chiếm được Tây mạc, thì trầm tự nhiên đối với người có cái nhìn khác xưa” Nguyên Mẫn rõ ràng chính là lừa người, nàng chỉ thích bản thân nàng là người cường giả, cũng không có nghĩa là thích người khác so với nàng có chấp, nếu nàng thực sự thích người cường thế thì sẽ không thích Cung Tuế Hàn.

Độc Cô Giới có chút hiểu Nguyên Mẫn, nhưng hiểu rõ thì không. Độc Cô Giới không hề nghi ngờ những lời này, hắn chỉ nghĩ đến, Nguyên Mẫn yêu nhất chính là giang sơn này, bản thân hắn trực tiếp thay nàng tiếp tục đánh hạ một nửa giang sơn Tây mạc là điều phải làm, hơn nữa nàng sẽ không còn lý do nào đối với hắn có cái nhìn giống xưa.

Độc Cô Giới cơ bản không biết được trong lòng Nguyên Mẫn có ý định khác, chiếm Tây mạc là một tình thế, cơ bản cũng đem mạng của Độc Cô Giới vào tình thế đó. Nguyên Mẫn vốn định về sau đối với sự kiện này mà tiếp tục nghĩ ra kế giết chết Độc Cô Giới, nàng có thể tin tưởng bản thân mình sẽ để Độc Cô Giới không toàn. Nhưng hiện tại, nàng chính là cần Độc Cô Giới ngón sạch Tây mạc, chính đồn lãnh thổ, chỉ cần Độc Cô Giới làm như vậy.

Ngày toàn thắng, chính là ngày Nguyên Mẫn rửa nhục.

Nếu muốn thành đại sự, không thể hành động theo cảm tính, lòng có cự sĩ, lại có thể áp chế không phát ra người, mới là điều đáng sợ nhất. Nguyên Mẫn chính là người như vậy.

Hiện những người bên cạnh nàng, Niên Chính không đủ khả năng để đóng vai trò quan trọng, Lý Khiếu và Nguyên Cánh cũng không thích hợp để trường kỳ tác chiến, mà Đại Dĩnh lúc này người có thực lực nhất mới chính là Độc Cô Giới, cho nên Độc Cô Giới trước mắt vẫn không thể chết, tuy rằng Nguyên Mẫn hận không thể trong lúc này đem Độc Cô Giới ra ngũ mã phanh thây.

**

Cung Tuế Hàn ngồi xổm ở bên ngoài Thiên Phượng cung, nàng chính là đang đợi, chờ Hân nhi nói không phải là tự nguyện, chờ Hân nhi bên trong có nguy hại mà hết chối tai thì nàng sẽ lao vào cứu, nhưng nàng tựa hồ lại biết, điều này không bao giờ xảy ra, bởi vì Hân nhi cho tới bây giờ cũng không bao giờ nghĩ rằng nàng sẽ có khả năng để giúp đỡ Hân nhi làm bất cứ điều gì. Cung Tuế Hàn không hận Hân nhi, tuy rằng Hân nhi lần này thực sự làm cho nàng bị tổn thương, nhưng nàng chỉ hận bản thân mình, nàng hận bản thân mình vô dụng, nàng vẫn tin rằng là do Độc Cô Giới bức Hân nhi.

Cung Tuế Hàn vẫn một mực đoán rằng mặt sau nhất định sẽ có chuyện gì phát sinh, Hân nhi có phải hay không đang bị Độc Cô Giới thô lỗ áp dưới thân thể, sau đó còn bị thô lỗ chinh phục.

Hân nhi là người cao ngạo khí người, làm sao lại có thể chịu được, nghĩ như vậy ánh mắt Cung Tuế Hàn liền đỏ lên, nàng khắc chế không được muốn xông vào, nhưng nàng cố gắng kiềm chế lại chính mình, bởi vì nàng hiểu Hân nhi càng không thích bị người khác nhìn thấy mình chật vật. Quả thật, Nguyên Mẫn càng không muốn bị Cung Tuế Hàn chứng kiến.

Cung Tuế Hàn lệ rơi đầy mặt, nước mắt rơi rét lạnh trong gió tuyết, đều muốn kết thành băng.

Trần Tiểu Diễm chứng kiến thấy bộ dạng hồn phiêu phách lạc của Cung Tuế Hàn, cảm thấy được cái mũi có chút ê ẩm. Trời lạnh như thế này, Cung Tuế Hàn đã ở bên ngoài ngồi xỏm một canh giờ, dù thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu nổi luồng hỏa là Cung Tuế Hàn, lúc trước đã nói với nàng, đừng đối với Hoàng Thượng có tình cảm, bây giờ thì tốt rồi, Hoàng Thượng đem nam sủng vứt ra ngoài, bên trong thì hoan lạc. Người ta dù sao cũng là Hoàng đế có quyền lực, Cung Tuế Hàn đưa ngọc này tại sao lại không mở mắt to ra mà nhìn?

Trần Tiểu Diễm đi qua, đem Cung Tuế Hàn lôi vào, bên ngoài hàn khí lạnh làm cho Trần Tiểu Diễm đều chịu không nổi, nàng khó có thể tưởng tượng được Cung Tuế Hàn lại có thể ngồi xỏm ở ngoài một canh giờ, lúc này trên người Cung Tuế Hàn có độ ấm làm cho Trần Tiểu Diễm giật mình, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ chết người mất.

“Cung Tuế Hàn, ngươi tại sao lại ngọc như vậy? Đem cơ thể làm cho chết công? Trong hoàng cung này oan hồn chẳng lẽ còn thiếu sao?” Trần Tiểu Diễm nói được sự cứng rắn, nhưng tâm ý quan tâm như thế nào đều không thể che hết được.

“Ngươi đừng quản ta, ta cảm thấy như vậy thật dễ chịu, bằng không trong lòng càng thêm khó chịu ta sẽ thấy không thoải mái...” Cung Tuế Hàn muốn trừng phạt bản thân mình, nàng hận chính mình, nàng không muốn hận Hân nhi, chính vì vậy liền muốn gấp đôi sự hận lòng này.

“Cung Tuế Hàn...” Trần Tiểu Diễm có chút nhụt chí, nàng phát hiện ra nàng căn bản là kéo không xê dịch được Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn chính là đã quyết tâm, thật sự là một người ngu ngốc.

“Nếu ngươi không thích, thì ta đi chỗ khác, chỉ là ta hi vọng sẽ không cách Hân nhi quá xa!” Thanh âm Cung Tuế Hàn vô cùng sâu kín, như có như không, có chút mờ mịt, lại khoan thủng lòng người, làm cho người ta nghe xong cũng cảm thấy khó chịu, nhưng người bên ngoài nghe đã khó chịu như vậy thì phần nào hiểu được bên trong Cung Tuế Hàn là vô vàn đau khổ tê tái...

Trước kia Trần Tiểu Diễm thấy được Cung Tuế Hàn không hề xứng với hoàng thượng, nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy Hoàng thượng mới không xứng với tình cảm của Cung Tuế Hàn. Phần này si tình, ngay cả chính nàng một người đứng xem đều cảm động, Hoàng thượng còn không biết quý trọng, liền... Trần Tiểu Diễm trong lòng không dám nói thêm điều gì, nếu nói ra thì chính là đại nghịch bất đạo.

“Cung Tuế Hàn...” Trần Tiểu Diễm còn không buông bỏ, tiếp tục kêu một lần nữa.

“Ngươi biết không, điều khó khăn nhất không phải là Hân nhi phụ ta, mà điều khó chấp nhận nhất chính là khi nàng phụ ta, ta lại bất lực không làm gì được!”

Đây là điều mà một người tiểu dân như Cung Tuế Hàn đáng lẽ không nghĩ đến sẽ nói qua, nhưng cuối cùng lại là một câu mà Cung Tuế Hàn đời này thống hận nhất.

Trần Tiểu Diễm không hiểu, nhưng nàng biết, Cung Tuế Hàn cả thế giới này chỉ có Hoàng thượng, chính nàng lại là một ngoại nhân có vẻ dư thừa, Trần Tiểu Diễm hiểu nên cũng liền trầm mặt ly khai.

Cung Tuế Hàn vẫn trước sau như một, ngồi xỏm trên mặt đất, lúc này mỗi một giây phút chờ đợi đều là một loại tra tấn, tra tấn đến làm cho lòng nàng càng lạnh, lạnh cũng không phải do thân thể, mà là trong lòng, càng về sau, càng tuyệt vọng, chẳng lẽ thật sự là tự nguyện sao?

Cho dù tâm có tiếp tục kiên định, nhưng rồi cũng sẽ dao động, đây là nhân chi thường tình.

Nhưng Cung Tuế Hàn cũng chỉ dao động một chút, vì nàng vẫn không chấp nhận sự thật, đúng vậy, chính là do Độc Cô Giới bức nàng và Hân nhi nhất định có khổ tâm mới tự nguyện.

Thực sự, trong lòng Cung Tuế Hàn từ trước đến nay đều thiên vị cho Nguyên Mẫn, bởi vì lòng của nàng cho tới bây giờ cũng không bao giờ không ngừng đứng về phía Nguyên Mẫn, vì nàng yêu nên mới tin tưởng, nhưng cuối cùng niềm tin của nàng cũng không bằng giang sơn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Biến Đổi

Cung Tuế Hàn rốt cuộc cũng ngồi suốt cả đêm, thân thể dường như đều bị tuyết che lấp.

Rạng sáng hôm sau Trần Tiểu Diễm nhìn thấy cảnh tượng này đều muốn kinh hãi, thật sự nhìn Cung Tuế Hàn tựa như một cỗ thi thể bị đóng băng, hình hài như đứa trẻ ngồi cong thân thể lại cứng ngắc. Trần Tiểu Diễm vô cùng lo lắng.

Đừng nói là đã chết rồi a, cái tên ngu ngốc này, thực sự suốt cả đêm đều ngồi ở bên ngoài sao?

Trần Tiểu Diễm đem tuyết bám trên mặt Cung Tuế Hàn phui xuống, vươn lên cánh tay hướng đến chóp mũi Cung Tuế Hàn, vẫn còn có chút hơi thở

mỏng manh.

Vẫn còn sống!

Trần Tiểu Diễm vội kêu thái giám hỗ trợ đem Cung Tuế Hàn quay về căn phòng nhỏ.

Bắt đầu từ lúc đó, Cung Tuế Hàn liền trở nên sốt cao, hơn nữa độ ẩm cơ thể nóng muốn dọa người, cũng chưa từng thấy qua cơ thể người nào lại nóng như vậy.

Trần Tiểu Diễm cảm thấy sợ hãi, sợ rằng Cung Tuế Hàn không qua nổi ngày hôm nay.

Trần Tiểu Diễm nhanh chóng tính toán đi gọi ngự y, nhưng ngự y căn bản không đến.

Không được, tất phải kêu Hoàng thượng. Hoàng thượng tự tay viết chỉ thị mới tốt, dù sao Cung Tuế Hàn cũng chỉ là một tiểu cung thư tá ngự y căn bản là mặc kệ.

Trần Tiểu Diễm vào tẩm cung, phát hiện Độc Cô Giới vẫn còn, nàng lúc này không biết nên nói gì, có chút sững sờ, Hoàng thượng vẫn như trước, rất đẹp, nhìn cũng không ra một tia ý tứ gì bị ép buộc, xem ra chỉ có Cung Tuế Hàn kia là ngốc nghếch, tưởng ai cũng mê mình.

“Chuyện gì?” Độc Cô Giới đối với sự xâm nhập của cung nữ không vui hỏi, Sờ nhi trong tẩm cung tại sao lại có cung nữ liêu lĩnh như vậy.

Độc Cô Giới dù sao cũng là Đại tướng quân, vô hình trung lại có tư thế uy bách, làm cho tiểu cung nữ nhìn thấy liền có chút sợ hãi.

Mà giờ khắc này Nguyên Mẫn dự định đi thư phòng nên có sự hiện diện của Độc Cô Giới ở tẩm cung của nàng, khiến nàng lại cảm thấy không khí xung quanh có phần không sạch sẽ.

“Không có việc gì... Không.. Cung...” Trần Tiểu Diễm có chút ngập ngừng ấp úng, nàng cảm thấy được trả lời câu hỏi của Độc Cô Giới thật khó khăn, có phần sợ hãi làm cho việc ưu tiên nhất là cứu Cung Tuế Hàn cũng không nhớ được. Nhưng đúng lúc này, Nguyên Mẫn lại đang định rời đi.

“Hoàng thượng...” Trần Tiểu Diễm gọi to.

“Có chuyện gì thì mau nói!” Nguyên Mẫn cao giọng, đánh giá Trần Tiểu Diễm, chứng kiến bộ dạng sợ hãi của Trần Tiểu Diễm lại có chút buồn bực, sự tình đã đủ nhiều, lại còn thêm phiền.

Nguyên Mẫn lần này lại không kiên nhẫn, chính vì điều này mà về sau lại gián tiếp trở thành ngòi nổ giữa nàng và Cung Tuế Hàn. Tất nhiên Nguyên Mẫn không thể biết, mà về sau này nàng sẽ hối hận.

Độc Cô Giới hiển nhiên chú ý tới tiểu cung nữ, nhưng hắn không hy vọng lúc này cung nữ lại nhắc tới Cung Tuế Hàn, ánh mắt của hắn như độc xà nhìn chằm chằm Trần Tiểu Diễm, Trần Tiểu Diễm vốn dĩ đã sợ hãi, phát hiện ra ánh mắt sắc bén liền không nói ra lời.

Nếu lúc này Nguyên Mẫn ngữ khí có phần nào hạ thấp, hoặc nhiều hơn một chút ít nhẫn nại thì Trần Tiểu Diễm cũng sẽ cố gắng lấy dũng khí nói ra, nhưng lần này Nguyên Mẫn ngữ khí lại không kiên nhẫn, làm cho Trần Tiểu Diễm toàn bộ dũng khí cũng đều bị mất.

“Không... Không có gì...” Trần Tiểu Diễm sợ hãi trả lời.

Nguyên Mẫn không thấy có việc gì thì liền xoay người ly khai.

“Cung Tuế Hàn như thế nào đây?” Độc Cô Giới hỏi, ngữ khí lạnh lùng, làm cho Trần Tiểu Diễm phía sau lưng phát lạnh cả người.

“Không có việc gì!” Trần Tiểu Diễm hật cẩn thận trả lời.

Độc Cô Giới tới gần Trần Tiểu Diễm, bóp chặt cằm của nàng, lời lẽ đầy uy hiếp “Nói thật, bằng không cái cằm xinh đẹp của ngươi liền bị nát!”

Trần Tiểu Diễm tuyệt đối tin rằng Độc Cô Giới nói được sẽ làm được, bởi vì nàng cảm giác, Độc Cô Giới chỉ cần hơi dùng sức thì nàng sẽ...

“Cung Tuế Hàn đã muốn phát sốt một ngày một đêm, cho tới bây giờ vẫn không có dấu hiệu hạ sốt, nếu tiếp tục như vậy, nô tài sợ...” Ai cũng có bản năng cầu sinh, Trần Tiểu Diễm cũng chỉ là tiểu cung nữ, nàng cũng sợ chết cho nên cũng liền nói ra lời thật.

“Thật không?” Độc Cô Giới cao hứng, hắn không động thủ giết Cung Tuế Hàn thì Sờ nhi sẽ tự nhiên không truy cứu, nếu là Cung Tuế Hàn tự mình bệnh chết thì cũng không liên quan đến hắn.

“Thật!” Trần Tiểu Diễm gật đầu, Độc Cô tướng quân sẽ không làm chuyện gì nguy hại đến Cung Tuế Hàn đi, Trần Tiểu Diễm lúc này cảm thấy hối hận chính bản thân mình.

“Ngươi lui xuống!” Độc Cô Giới tâm tình phi thường cao hứng cười nói.

Trần Tiểu Diễm nhìn Độc Cô Giới, nhận ra nụ cười này có bao nhiêu là tà ác. Trần Tiểu Diễm cảm thấy rợn người liền nhanh chóng chạy trốn chết thoát khỏi Thiên Phụng cung.

Độc Cô Giới sau khi thấy Trần Tiểu Diễm rời đi liền đạo ra một tẩu chương đưa cho Nguyên Mẫn. Dụng ý lúc này có chiến sự, sợ sau khi dẹp loạn sẽ có không ít thương vong, nên đề nghị toàn bộ ngũ y trong cung tất cả đều hướng đến quân doanh ba ngày.

Cung Tuế Hàn, bây giờ có thể đem người dìm chết rồi!

Mặt khác, Cung Tuế Hàn sốt cao đã ba ngày ba đêm, thường xuyên nói lời thống khổ vô nghĩa, lời vô nghĩa này trừ bỏ hai chữ Hân Nhược thì không nghe câu nào khác, Trần Tiểu Diễm nghe được trong lòng dè dặt cảm thấy được bị thương.

Trần Tiểu Diễm ở bên cạnh nhìn thấy, trong lòng đều sợ muốn chết, bởi vì Cung Tuế Hàn thoát nhìn giống như đang bị cái gì vây khốn, muốn thoát ra nhưng lại không có lối thoát, nhìn thấy vô cùng thống khổ và đau đớn.

Hoàng thượng ba ngày nay một chút cũng không hề nhớ tới Cung Tuế Hàn, Hoàng thượng nếu có thể đến xem Cung Tuế Hàn thì tốt rồi, Cung Tuế Hàn nhất định có thể sẽ khá hơn.

Trần Tiểu Diễm mỗi một khắc đều lo lắng Cung Tuế Hàn sẽ không sống được qua ngày hôm sau, bởi vì bộ dạng Cung Tuế Hàn thoát nhìn vô cùng đau khổ, ngay cả người nhìn đều cảm thấy được không đành lòng. Nhưng Cung Tuế Hàn đã chống chọi được ba ngày ba đêm cũng được cho là kỳ tích, nhưng cho dù có kỳ tích nào thì cũng luôn luôn có tình huống phát sinh xảy ra. Trừ bỏ không ngừng đòi khẩn uớt để hạ nhiệt độ cơ thể cho Cung Tuế Hàn thì cũng không còn biện pháp khác, nhưng cứ như vậy thì cuối cùng cũng không thể trị được dứt cơn bệnh.

Cung Tuế Hàn nhất định sống không qua hôm nay, Trần Tiểu Diễm đột nhiên có loại trực giác này, nàng không quản trông nom Cung Tuế Hàn mà còn thử vài lần tìm Hoàng thượng, nhưng Độc Cô Giới lại một mực ở bên cạnh Hoàng thượng, làm cho nàng không có cơ hội một mình tiếp xúc, Trần Tiểu Diễm nhìn ra, Độc Cô Giới chính là cố ý, căn bản hẳn không làm cho nàng có cơ hội tiếp chuyện.

Ngay lúc Trần Tiểu Diễm tuyệt vọng nhất thì Huru Nguyệt liền xuất hiện.

“Đúng là Nguyên Mẫn, muốn có giang sơn, cũng không cần tình nhân, đáng thương cho Cung Tuế Hàn lại ở đây thống khổ!” Huru Nguyệt giọng điệu có phần mất mát, còn cố ý ở bên tai Cung Tuế Hàn nói.

Trần Tiểu Diễm nhận ra Huru Nguyệt, chính là Quốc sư, Trần Tiểu Diễm tuy rằng cảm thấy được vị Quốc sư này có phần kỳ lạ nhưng nàng vẫn thấy nhẹ nhõm vì Cung Tuế Hàn được cứu rồi.

“Như thế nào? Người không thích nghe, không thích nghe thì ta càng nói nhiều hơn. Đầu không lại Minh Phụng thì bảo bối của người, Nguyên Mẫn, sau này có thể sẽ bị Minh Phụng giết chết. Hoặc là... người cùng Minh Phụng đều cùng nhau tiêu vong đi, lúc ấy đó bảo bối của người, Nguyên Mẫn, sau này sẽ bị cái tên mà người chán ghét Độc Cô Giới đàn áp, sáng áp, tối áp...” Nửa câu sau Huru Nguyệt liền bỏ bớt, bởi vì nếu nói thì sẽ càng nói ra lời hạ lưu a.

Trần Tiểu Diễm tuy rằng không biết Huru Nguyệt rốt cuộc là trong lời nói có ý tứ gì, nhưng nàng cũng không phải trẻ con mà không hiểu những lời sau đó, bất quá đối với Huru Nguyệt lúc đầu xuất hiện như vị cứu tinh có cảm tình tốt thì hiện tại cũng đều biến mất, bởi vì, vị Quốc sư này thật hạ lưu quá đi.

Trần Tiểu Diễm nhìn Cung Tuế Hàn, dường như những lời này nổi lên tác dụng, Cung Tuế Hàn chau mày, đối với những tác động bên ngoài dường như nghe được.

Kỳ thật thì nếu chết được cũng tốt, đỡ phải ngày sau ta phiền toái, ta đối với Nguyên Mẫn từ nay về sau sẽ vô tư hơn, Nguyên Mẫn không có Cung Tuế Hàn sẽ không như trước, có chuyện gì nguy cơ cũng đều hướng đến ta nhờ giải quyết, mà đã không có Minh Phụng, sẽ không có mạng người tương khác, lúc đó mình cũng rảnh rồi, sẽ chẳng cần phải xen vào chuyện của người khác nữa.

Haizz, vừa rồi giúp Cung Tuế Hàn hạ sốt, làm như vậy chẳng khác nào biến mình thành kẻ ngu ngốc rồi, đúng là không có thiên lý mà.

Sau khi hạ sốt, Cung Tuế Hàn nét mặt lạnh lùng thống khổ cũng không thay đổi chút nào.

“Quốc sư, Cung Tuế Hàn tại sao lại còn đau đớn như vậy?” Trần Tiểu Diễm thấy khó hiểu.

“Về sau, chính là dựa vào bản thân!” Nếu qua được thì sống, không qua được thì chết.

Trong lúc nửa đêm, Trần Tiểu Diễm nằm úp mặt ngủ bên cạnh giường Cung Tuế Hàn thì liền nghe được một tiếng gào thét đau đớn thật dài làm tỉnh lại.

Quý thần ơi, so với bị ma quỷ ăn thịt thì thanh âm này còn đau khổ hơn. Thật làm cho Trần Tiểu Diễm cả đời này như mơ thấy ác mộng.

Cung Tuế Hàn đã sốt cao lại còn bị giầy vò như vậy, coi như hôm nay Cung Tuế Hàn xui xẻo, bị quỷ ám cũng chưa từng thống khổ như vậy.

Sau khi Cung Tuế Hàn hết lớn, về mặt đau đớn cũng dần dần dịu đi xuống, có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn. Trần Tiểu Diễm lúc này rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thanh âm vừa rồi nghe thấy thực sự rất lo lắng và ghê rợn đi.

Mặt khác, ở trên xà ngang Huru Nguyệt ngáp một cái, quả nhiên là mạng lớn, trở về từ quỷ môn quan rồi.

Cung Tuế Hàn mở tròn mắt, cảm giác được thời gian vừa rồi, hết thảy mọi đau đớn, mọi thống khổ so với bất kỳ cái gì cũng dài hơn, vừa nghĩ muốn vĩnh viễn đều không tỉnh giấc.

Cung Tuế Hàn cũng không rõ, vì sao lại phải tỉnh, bởi vì trong lòng nàng cảm thấy rất không thoải mái, vô cùng không thoải mái.

“Người đã tỉnh, có cảm giác tốt hơn chưa?” Trần Tiểu Diễm ngập hời, ba ngày nay thật là mệt mỏi ngất ngư.

“Nàng đã tỉnh sao?” Cung Tuế Hàn thanh âm không thay đổi, nhưng Trần Tiểu Diễm nghe lại cảm thấy được kì lạ, thanh âm mang theo một chút lạnh lùng mà lại trấn tĩnh, Trần Tiểu Diễm lúc này lại đổ lỗi cho bản thân mình bị ảo giác.

“Ài?” Trần Tiểu Diễm không kịp phản ứng.

“Hoàng thượng!” Cung Tuế Hàn nhìn chăm chăm Trần Tiểu Diễm, hi vọng lấy được đáp án.

“Cái này... cũng có tới... nhưng sau đó lại đi rồi, người cũng biết Hoàng thượng có trăm công ngàn việc...” Trần Tiểu Diễm ánh mắt muốn lóe ra, nàng cũng biết Cung Tuế Hàn nhất định rất hi vọng Hoàng thượng tới gặp mình, nàng cũng không hi vọng Cung Tuế Hàn quá khó khăn, di sao bệnh nặng mới khỏi, cho nên mới có thiện ý nói dối.

Cung Tuế Hàn dường như không nỡ nụ cười, đơn giản cũng biết Trần Tiểu Diễm nói dối, nếu là trước kia, Cung Tuế Hàn nghe được nhất định còn có thể ngây ngốc tin tưởng, sau đó sẽ thật cao hứng.

Chỉ là... tâm của nàng lúc này so với trước kia lại càng đau hơn.

Trần Tiểu Diễm lúc này mới có phản ứng sốt, rõ ràng Cung Tuế Hàn vẫn là Cung Tuế Hàn, nhưng nàng cảm giác là không phải, Cung Tuế Hàn sẽ không như vậy mà hừ vô mồm cười, nàng chỉ ngây ngốc cười thôi, hơn nữa cũng sẽ không có cảm giác mị lực như vậy, đúng là rất cuốn hút và quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Đại Hôn!

Nguyên Mẫn ba ngày nay đang làm gì?

Độc Cô lúc ấy còn đưa ra một yêu cầu, chính là ba ngày liền tiếp Nguyên Mẫn phải bồi hấn thật tốt, không được gặp Cung Tuế Hàn. Bởi vì sau đó Đại hôn, hấn sẽ phải giữ an soái điều quân đi đánh Tây mạc.

Nguyên Mẫn tự nhiên đáp ứng, ba ngày đổi lấy Độc Cô Giới rồi đi, bản thân hấn đi bán mạng như thế, thì tính toán như thế nào nàng đều có lợi, hơn nữa chính là không cần nhìn thấy tên đáng ghét Độc Cô Giới chán ghét, chỉ cần nhìn ba ngày, ba ngày rất nhanh rồi cũng sẽ qua. Dù sao, mọi khó khăn nhất đối với nàng đều qua được, bây giờ còn có cái gì không thể nhẫn nhịn.

Tây mạc lúc này đã dẹp xong mười lăm tòa thành trì ở các Châu, Huyện của Đại Dĩnh, chính vì vậy Tây mạc tựa hồ rất đắc ý, hoàn toàn không hề biết tai họa sắp xảy ra. Lần này có thể vua Tây mạc đã đi sai một nước cờ, lấy Đại Dĩnh thịnh thế lợi dụng binh biến mà muốn tranh đoạt, hoàn toàn không hề biết hành động lần này của mình lại không khác nào tự chịu diệt vong.

Ngày đầu tiên, Nguyên Mẫn thu thập Lâm Trọng Khang, dù quân lực không đông, nhưng dù sao hấn cũng là tướng quân, dưới trướng cũng có một đám đệ tử trung thành. Quân lính có hai phần ba đầu hàng, một phần ba còn lại liền liều chết chống cự.

Độc Cô Giới cuối cùng diệt mười vạn địch, phục binh hai vạn, tổng cộng phục binh mười hai vạn, Nguyên Mẫn biết kết quả cũng không hờn giận.

“Người không phải đã nói... không tổn hại một chút gì sao? Có thể thu được ba mươi vạn binh của Lâm Trọng Khang?” Nguyên Mẫn hỏi Độc Cô Giới.

Độc Cô Giới bị hỏi khéo lại có chút không nhịn được, dù sao có kết quả này cũng là bình thường, chỉ vì lúc đầu muốn Sở nhi khuất phục hấn mới có một chút khoái lạc.

Độc Cô Giới cũng tự biết mình đuối lý, cũng không lên tiếng. Sở nhi luôn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, sau này vẫn còn cơ hội hạn chế sự khoa trương đó lại.

Ngày hôm sau, chủ yếu là tập trung các tướng sĩ được thu nạp và đưa vào quân ngũ, tiếp đến là nghỉ ngơi. Thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng bên trong triều đình lại có điều không bình thường. Đặng La lúc này vẫn còn có một quyển ghi chép, nàng nhớ kỹ trong lúc bị vây thành, lúc ấy có chút bất an phân ra danh sách quan chức tạo phản. Đặng La biết chắc chắn Nguyên Mẫn thu về đề tính sổ, cái này gọi là sau bình ổn mới bắt đầu dẹp loạn.

Tổng cộng trong danh sách có ba mươi bảy quan lại quan trọng bị tru diệt, hai mươi quan quân được thăng cấp, còn lại vẫn giữ như cũ. Nguyên Mẫn lần

này trong chính trị hành động không nương tay, đem tất cả mọi người trong triều đình sợ hãi người, Hoàng thượng rốt cuộc tổn không ít tâm thần, mỗi người đều kinh hãi không thôi, có chút người sùng sốt, bởi vì bản thân mình cũng đều có phần dao động lập trường, nhưng may mắn lại không làm ra chuyện mờ ám, bằng không... Sau lần thanh trừ này, các quan chức luôn giữ vững lập trường, tuyệt đối không dám ở sau lưng Nguyên Mẫn làm chuyện mờ ám, càng không dám có dã tâm.

Nguyên Mẫn làm việc từ trước đến nay đều vô cùng có mục đích, lần này chinh đồn bên trong tương đối thành công, Nguyên Mẫn vị nữ hoàng này từ khi đăng cơ đến bây giờ chỉ mất bốn năm, chủ yếu toàn bộ quan chức lúc đầu đã có phần hoài nghi thân phận nữ tử không đảm đương nổi trọng trách, nhưng hiện tại, người nào nhìn thấy Nguyên Mẫn cũng đều nom nớp lo sợ.

Tiêu Thường lúc này cũng không dám đối với Nguyên Mẫn quá tự tin, sau lần vây thành này có thể nhìn thấy được biểu hiện rất ổn định của Nguyên Mẫn, chính vì vậy cũng thay đổi được cách nhìn của Lão Hồ Ly về Nguyên Mẫn.

Đối với Diệp Dân, hắn đại khái dự đoán được Nguyên Mẫn sẽ có chiêu thức ấy, trong lòng lại vô cùng bội phục, nhưng lại có phần sợ hãi, ở bên cạnh nữ nhân lợi hại như vậy làm việc, thật là có cái loại cảm giác ở gần vua như ở gần cọp. Trong lòng hắn lúc này cũng phân giải được vài điều, sau này chớ cùng ai đi lại quá thân cận, làm Hoàng đế không sợ quan văn có bao nhiêu lợi hại, cũng không sợ võ tướng có bao nhiêu uy mãnh, sợ nhất chính là quan văn cùng võ tướng thông đồng cùng một chỗ. Mặc dù bản thân hắn cũng không thích điều này, nhưng lấy tính cách đa nghi của Hoàng thượng mà suy nghĩ thì bản thân hắn cũng nên cẩn thận một chút, cẩn thận tổng sẽ không sai.

Về phần Niên Chính, hộ thành có công được phong làm Phó tướng quân, cùng Độc Cô Giới xuất binh tây phạt. Niên Chính không thể nghi ngờ là vô cùng cao hứng, rốt cuộc hắn cũng có cơ hội rong đuôi sa trường, kiến công lập nghiệp, đối với Nguyên Mẫn vì vậy lại càng trung thành và tận tâm.

Niên Chính đối với Nguyên Mẫn mà nói chính là tin tưởng không thể nghi ngờ, Hoàng thượng quả nhiên chính là quân lâm thiên hạ, dù là bày mưu tính kế, quyết thắng thiên lý đều tài giỏi vô cùng, bản thân hắn cần phải học hỏi rất nhiều.

Sau khi thưởng phạt công minh, Nguyên Mẫn chỉ giữ riêng Niên Chính ở lại.

“Người không hiểu tại sao Trẫm chỉ lưu lại người có đúng không?” Nguyên Mẫn hỏi.

“Thần hết sức lo sợ!” Niên Chính quả thật là có được sùng ái nhưng cũng vô cùng lo sợ.

“Phong tướng quân, nên tự đánh giá xem... Trẫm thực sự xem trọng người, Trẫm để người chinh chiến Tây mạc cùng Độc Cô Giới cũng muốn người học nhiều một chút, sau đó người thử so với Độc Cô Giới xem ai lợi hại hơn?” Nguyên Mẫn nhíu mày hỏi.

“Thần làm sao dám cùng Độc Cô tướng quân so sánh được!?” Niên Chính biết Nguyên Mẫn nói vậy là đang cân nhắc bản thân mình, hắn vừa mừng lại vừa sợ.

“Làm sao không được? Trẫm cho người một cơ hội, muốn hay là không muốn?” Nguyên Mẫn không cần đối với quan võ so với quan văn giống nhau, cơ hội chỉ đến một lần, nếu không cần, thì nàng liền đem cho người khác.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nguyên Mẫn rất nghiêm túc, Niên Chính liền tin thật, nếu mất đi cơ hội này, liền sẽ không còn cơ hội khác.

“Thần, không, mặt tướng xin nghe theo sự an bài của Hoàng thượng!” Niên Chính quả quyết nói.

“Quả nhiên là người thông minh, Trẫm đoán chừng, lần này Tây phạt, đại khái phải mất bảy đến tám năm, vài năm đầu, người cần phải học được như thế nào là binh tướng, thế nào là diệt địch, Trẫm cho người trong thời gian sáu năm, người làm phó tướng, uy vọng cũng không thể so với Độc Cô Giới thấp hơn, mà phải làm như thế nào có thể so với Độc Cô Giới đều ngang nhau, ngày sau Đại tướng quân... chính là người! Tất nhiên Độc Cô Giới không phải là người ngu ngốc, vài năm đầu cần nhờ hắn, nhưng vài năm sau phải nhờ vào bản lĩnh của người, Trẫm muốn Độc Cô Giới có một ngày, mà không biết quý không hay từ lúc nào mất đi quyền lực... Về phần người, có một số việc người sẽ không hiểu, Trẫm sẽ cho người tìm người, thay người bày mưu tính kế, người cứ yên tâm làm chuyện của người ở biên cương thật tốt là được!” Mưa chuột lòng người, bài ra quỷ kế, quan văn so với quan võ thì am hiểu hơn, đối với quan võ thì chỉ là hữu dũng vô mưu, Nguyên Mẫn chính là hiểu được vì vậy ngay cả mọi việc nàng đều an bài thật tốt, không chỉ giúp Niên Chính mà còn cho người theo dõi Niên Chính, chung quy thì người nắm nhiều binh lực trong tay cũng không thể an tâm được, đây chính là bệnh chung của đế vương.

Về phần Độc Cô Giới, chỉ cần hết giá trị lợi dụng, thì nàng liền ban tử!

“Mặt tướng nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Hoàng thượng!” Niên Chính một lòng trung thành, thề với trời đất sẽ không phụ lòng.

“Trẫm tin tưởng Niên ái khanh sẽ làm được!” Nguyên Mẫn mỉm cười, mỗi người tất nhiên đều có nhược điểm, mà nhược điểm lớn nhất của Niên Chính chính là đối với người khác ngưỡng mộ mình thì liền đối với người đó có tình cảm. Võ tướng lúc nào so với quan văn cũng dễ đối phó hơn, bởi vì bọn họ chỉ cần uy chứ không như quan văn lại bày mưu tính kế.

Ngày đánh chiếm được Tây mạc, chính là ngày Nguyên Mẫn rửa nhục, có lẽ sẽ không cần chờ lâu...

Ngày thứ ba, ngày lúc Cung Tuế Hàn phát sốt cao, thời gian bị Minh Phượng tra tấn thì Nguyên Mẫn cùng Độc Cô Giới đại hôn.

Đã bái thiên địa, kết lên rượu giao bôi.

Nguyên Mẫn đại hôn, đối với thiên hạ là ân điển, cũng là cơ hội cho thiên hạ mua chuyện tâm cơ lòng người, chính vì vậy ở khắp mọi nơi đều vui mừng,

mỗi người đều cùng nhau chúc mừng, người có liên quan thì được kẻ dưới nịnh bợ, trừ bỏ Cung Tuế Hàn ra thì không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi, chính vì vậy căn phòng nhỏ nơi nàng đang chịu đau đớn không khí lại trở nên lạnh lẽo dị thường.

Đêm nay, Độc Cô Giới lại được một ngày vinh quang, hắn được đủ loại quan lại diện kiến, nhận được đủ loại quà cáp chúc mừng, lại nắm được tay của người nữ nhân đẹp nhất thiên hạ, cũng là người nữ nhân hiền hách nhất, cao quý nhất. Hắn quả thật đắc ý, phải phải là vô cùng đắc ý.

Nguyên Mẫn vẫn thờ ơ lạnh nhạt, dường như đại hôn này không phải là của nàng.

Độc Cô Giới, nhân sinh con người không có niềm vui nào tồn tại lâu dài, rồi sẽ có nỗi buồn, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây (*), Trầm cũng không dùng đến ba mươi năm.

[(*) Câu này hình như là châm ngôn gì của TQ ý ==", mình edit cũng seacher Goog mà ko hiểu lắm...]

Độc Cô Giới uống có chút ngà ngà say, Nguyên Mẫn lại sợ hắn say rượu loạn tính nên trước đó đã lén hạ mê dược vào rượu của hắn, bản thân nàng phải thông minh mới không làm hại đến bản thân mình được. Có lẽ Độc Cô Giới đã quá mức đắc ý cho nên hắn rất nhanh liền ngủ mất.

Chờ khi Độc Cô Giới ngủ say, thì trời cũng đã liên nhanh sáng.

“Hoàng thượng!” Đặng La xuất hiện, cắt đứt ý niệm muốn đến gặp Cung Tuế Hàn của Nguyên Mẫn.

“Lâm Trọng Văn đã chết!” Đặng La đem tin tức mới nhất bẩm báo Nguyên Mẫn, bởi vì Nguyên Mẫn cảm thấy sự biến mất của Lâm Trọng Văn nên rất nghi ngờ nên nàng liền cân nhắc Đặng La đi tìm.

“Chết như thế nào?” Nguyên Mẫn kinh ngạc, chén rượu trong tay liền rơi xuống mặt đất, Lâm Trọng Khang không có khả năng hướng đến đệ đệ mình hạ độc thủ.

“Dường như là tự sát! Nghe nói hai ngày sau đó phát hiện được xác, trên thân thể có máu ứ động... hay vì việc kia...”

“Lâm Trọng Văn khi nào lại yếu ớt như vậy? Không phải là bị ép buộc, lại liên tự sát, không, đáng giận, hắn căn bản chính không phải vì điều đó, hắn chết lại còn muốn tính kế Trầm. Hắn làm như vậy thì Cung Tuế Hàn sẽ hận Trầm, Lâm Trọng Văn, người giỏi lắm, đến chết cũng liên muốn hạ Trầm một ván, người biết Trầm gạt Cung Tuế Hàn, người liên nhân tiện lấy đó làm một cái chết có ích sao?” Nguyên Mẫn có chút khí cực, vừa rồi một chút áy náy cũng đều tiêu tan, đã vậy nàng sẽ gạt Cung Tuế Hàn, xem hắn như thế nào?

Tất nhiên, điều Nguyên Mẫn không nghĩ tới chính là, nếu là Cung Tuế Hàn, nàng có thể giấu diếm được, nhưng hiện tại, Cung Tuế Hàn đã không còn là Cung Tuế Hàn nữa rồi!

“Hoàng thượng, Lâm Trọng Văn còn để lại một phong thư, có thể là gửi cho Cung Tuế Hàn”

“Thieu hủy!” Nguyên Mẫn liền nhìn cũng không muốn nhìn.

“Vâng!” Đặng La đem phong thư hướng đến ngọn nến.

“Khoan đã, người để đó, lui ra ngoài đi!” Nguyên Mẫn nhìn thấy ánh lửa nến liền tạm thời đổi chủ ý.

Đặng La sau khi rời khỏi, Nguyên Mẫn có chút mệt mỏi ngồi ở bên giường, trong lòng nàng bắt đầu bất an, tựa hồ sẽ không ngừng có chuyện phát sinh giữa nàng và Cung Tuế Hàn. Hiện tại nàng đã không có cách nào khác đi gặp Cung Tuế Hàn, giống như... câu hỏi của Cung Tuế Hàn đêm hôm đó, nàng phải trả lời như thế nào, nếu Cung Tuế Hàn hỏi đến đại hôn, nàng cũng phải trả lời như thế nào, hỏi đến Lâm Trọng Văn, bản thân nàng lại phải trả lời như thế nào?

Nguyên Mẫn thờ dài, quên đi, qua đêm nay ngày mai lại tiếp tục tính toán. Nguyên Mẫn cảm thấy bản thân cần được yên tĩnh, rồi ngày mai sẽ khá hơn, nhưng lúc này nàng lại không biết, nàng đã bỏ qua một khúc thời gian mà đáng lẽ nàng không nên bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đóng Kịch

“Cung Tuế Hàn, người cuối cùng có phải là Cung Tuế Hàn không đây?” Trần Tiểu Diễm hỏi.

Cung Tuế Hàn không phải như thế a!

“Làm sao lại không giống?” Cung Tuế Hàn lại ngây ngô cười như trước đây, Trần Tiểu Diễm lúc này mới cảm thấy được quen thuộc.

Thật tốt, vẫn là Cung Tuế Hàn, bằng không còn tưởng Cung Tuế Hàn bị bệnh đến thay đổi rồi.

Ngay cả Trần Tiểu Diễm cũng không gạt được thì càng không gạt được Hân Nhược.

“Cái này giống rồi!” Trần Tiểu Diễm vỗ hạ ngực, ảo giác, vừa rồi nhất định là ảo giác, Cung Tuế Hàn vốn là như thế.

“Tiểu Diễm, người có thể đi ra ngoài giúp ta đun nước ấm không? Ta muốn... tắm rửa!” Cung Tuế Hàn vốn tính toán nói lau sạch thân thể, nhưng sau đó liền nhớ tới Cung Tuế Hàn trước kia chỉ biết dùng từ thông tục, sẽ không biết cách nói văn vẻ.

“Uh! Được rồi!” Trần Tiểu Diễm đi nấu nước.

Cung Tuế Hàn thật là đáng thương, trước kia ở Thiên Phượng cung được tắm Ôn Tuyền, còn bây giờ chỉ có thể... Haizz đúng là được sủng ái cùng với thất sủng đãi ngộ thật sự kém đi rất nhiều.

Cung Tuế Hàn đem quần áo trên người từng cái bỏ đi, nàng cảm giác được từng lớp quần áo xuyên qua da thịt thật tốt, cả bộ y phục trên người cũng rất đẹp. Trước kia Cung Tuế Hàn luôn chọn y phục tươi đẹp để mặc, nàng như một con Khổng Tước vậy, hiện tại Cung Tuế Hàn nở nụ cười rất nhỏ, có vẻ như bây giờ bản thân nàng cũng còn thích kiểu loại quần áo này.

Thân thể Cung Tuế Hàn vẫn như cũ, rất đẹp, dường như không có gì sánh được, lại thêm một chút yếu tà. Dường như làn da phía sau lưng hình ảnh Phượng Hoàng không còn như lúc xưa lúc ẩn lúc hiện, hiện tại Phượng Hoàng đã hoàn toàn hiện ra, còn rất sống động, tựa hồ nếu không cẩn thận liền sẽ bay đi ra ngoài.

Cung Tuế Hàn đem toàn bộ cơ thể ngấm vào trong nước.

“Đại nữ nhi, nếu có ngày này, người hãy nhớ tới điều này, nhớ kỹ, người còn một tên gọi khác, là Đoạn Minh Hoàng, người là người của Đoạn gia, hãy thay mẫu thân bảo trụ Đoạn gia. Nếu không nhớ rõ, thì cũng đành thôi, nhưng nếu nhớ lại thì hãy thay mẫu thân làm được, đây là tâm nguyện duy nhất mẫu thân muốn người làm!”

Rõ ràng là trí nhớ của bản thân mình rất tốt, cho dù lúc trước có là Cung Tuế Hàn thì cũng không có khả năng quên, điều duy nhất có thể giải thích được là do trí nhớ của mình bị phong ấn.

Đoạn gia, Hân Nhược, tại sao mọi thứ điều tiến đến cùng một lúc chứ, Cung Tuế Hàn lại bắt đầu cười một cách hờ hững.

“Ai ở trên xà nhà?” Cung Tuế Hàn nhanh chóng khoác y phục vào. Có thể nói hiện tại các ngũ quan của Minh Phượng đều vô cùng mẫn cảm, đã muốn so với số ít võ lâm cao thủ còn mạnh hơn rất nhiều.

“Trước giờ chưa bao giờ thấy được, bây giờ mới được chứng kiến một con phượng hoàng lửa lớn như vậy, quả nhiên là người có thiên mệnh, thật lợi hại... toàn bộ ý thức giờ đã bị Minh Phượng thôn tính!” Huru Nguyệt xoay người nhảy xuống dưới.

“Là người?!” Nếu là Cung Tuế Hàn trước đây, sẽ đỏ mặt khi bị người ta nhìn lên, nhưng lúc này Cung Tuế Hàn lại hướng đến Huru Nguyệt nhìn rất lạnh lùng, Huru Nguyệt không khác nào đang xen vào chuyện của người khác, thực ra nàng thuần túy là muốn xem kịch, trước kia đã mời nàng xem rồi, hiện tại chẳng lẽ còn không muốn cho nàng xem nốt kết cục sao?

“Thật không ai bì nổi như Cung Tuế Hàn, trước kia ta nhớ Cung Tuế Hàn chỉ là một tên ngồi xổm ở trước cửa, còn bây giờ... có cảm nghĩ gì đây?” Huru Nguyệt đứng là bất quá đến cực điểm, rất muốn hỏi đến vấn đề mà trong lòng muốn hỏi nhưng cũng không muốn đi vào thẳng vấn đề chính.

“Chẳng gì cả, trước kia là Cung Tuế Hàn, bây giờ vẫn là Cung Tuế Hàn, có gì không giống chứ? Cung Tuế Hàn cho dù có trải qua bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không hối hận” Cung Tuế Hàn cười, không đồng tình với điều Huru Nguyệt vừa nói.

Huru Nguyệt muốn nhìn thấy mình chán nản, điều đó không bao giờ xảy ra, dù sao mình cũng chưa bao giờ lấy Cung Tuế Hàn ra làm điều hổ thẹn.

Huru Nguyệt đối với Cung Tuế Hàn hiện tại, thực sự không thể không bội phục, nhưng nàng cũng không tin, Cung Tuế Hàn của trước đây có thể biến mất hoàn toàn như vậy được.

“Nữ nhân mà bản thân mình yêu thương nhất thời gian qua, lúc này lại cùng với nam nhân khác đại hôn, hơn nữa ba ngày qua cũng chẳng quan tâm đến, dường như, trong lòng của Nguyên Mẫn cho tới bây giờ Cung Tuế Hàn phân lượng cũng không đủ. Đúng rồi, Nguyên Mẫn yêu nhất là giang sơn, Cung Tuế Hàn có cũng như không...” Huru Nguyệt vẫn còn tiếp tục trêu chọc, còn bắt chọt quan sát biểu cảm của Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn mặt vẫn mỉm cười, làm cho Huru Nguyệt nhìn không ra được cảm xúc, lúc này Cung Tuế Hàn có vẻ như so với Nguyên Mẫn đóng kịch còn hay hơn nhiều, Nguyên Mẫn hiện tại có thể đầu được Cung Tuế Hàn hiện tại sao?

Ngay lúc Huru Nguyệt còn đang suy nghĩ thì liền trong nháy mắt không phát hiện ra Cung Tuế Hàn đã muốn áp sát thật gần Huru Nguyệt, một chương đánh qua, bàn tay tỏa ra nhiệt hỏa, lúc này về mặt Cung Tuế Hàn lại vô cùng lạnh lùng sắc lạnh.

Mai mẫn Huru Nguyệt mau lẹ né tránh được, bằng không không chết cũng mất nửa mạng rồi, nhưng nàng vẫn bị ảnh hưởng nội tạng bên trong, xem ra, sự từ ngu say đã thật sự thức tỉnh, Huru Nguyệt tuy rằng chặt vật nhưng cũng rất hưng phấn.

“Ngươi nếu chỉ muốn chọc giận ta, thì ngươi đã thành công, nhưng chuyện giữa ta và Nguyên Mẫn, ai cũng không được xen vào, nhất là ngươi! Ta cảnh cáo ngươi, thiên hạ này không phải chỉ có một mình ngươi thông minh, vì vậy, ngươi chớ đụng đến ta. Còn nữa, đây chính là uy lực của Minh Phụng, ngươi cảm thấy như thế nào? Ta còn chưa dùng hết năm phần công lực, ngươi có cần ta bỏ khuyết thêm một cái không?”

“Cung Tuế Hàn, ngươi đúng là tiểu nhân, nếu không phải ngươi đánh lên thì ngươi có thể đụng đến ta sao?” Huru Nguyệt bác bỏ, dù sao đối nàng đối với khinh công của mình cũng rất tự tin.

“Trước kia Cung Tuế Hàn cũng chưa bao giờ là người quân tử, mà bây giờ Cung Tuế Hàn cũng càng không phải” Cung Tuế Hàn cực cao hứng, bởi vì nàng đối với tính cách tiểu dân lúc trước của Cung Tuế Hàn lại vô cùng thích thú.

“Đúng rồi, Lâm Trọng Văn đã chết, có vẻ như là bị Cung Tuế Hàn ngươi hại chết!” Huru Nguyệt lại ném tiếp bom lửa, dù sao Huru Nguyệt cũng là người tự cao, nàng lần đầu tiên bị đánh, nên có phần phát khí rồi, thật là không thoải mái, liền muốn nghĩ phải nhanh trở về để sư muội xoa thuốc, nhưng nghĩ đến sẽ có một vở kịch hay để coi thì tâm nàng liền khựng lại.

Xem ra, có bị thương một chút cũng không có gì lớn lao.

Cung Tuế Hàn bán tín bán nghi.

Không có khả năng, Lâm Trọng Văn sẽ không chết, Lâm Trọng Văn không phải là người đơn giản dễ chết như vậy.

Cung Tuế Hàn lắc đầu, kiên quyết không tin, có lẽ chính là không dám tin.

**

Độc Cô Giới hôm nay rời khỏi thành, cả đại quân chậm rãi rời đi.

Bên này Cung Tuế Hàn ở trên cổng thành nhìn về phía Độc Cô Giới, cũng nhìn thấy Nguyên Mẫn đưa tiễn cả đại quân rời thành.

Lúc này Cung Tuế Hàn cảm trên tay cung tên, nhắm ngay Độc Cô Giới. Điều Cung Tuế Hàn không hy vọng nhất chính là bản thân mình trở nên thông minh như vậy, bởi vì nếu Cung Tuế Hàn quá thông minh thì có thể vì xúc động mà làm nên nhiều chuyện không nên làm. Tựa hồ giây phút này, nếu giết Độc Cô Giới thì chuyện tiếp theo sẽ như thế nào? Lòng quân đại loạn, khó có thể Tây phạt, bản thân nàng sẽ lâm rối loạn bàn cờ của Hân nhi, Hân nhi nhất định sẽ mất hứng.

Cung Tuế Hàn, ngươi là Cung Tuế Hàn, không phải là một Cung Tuế Hàn không có tiền đồ, bắn đi, bắn đi...

Nội tâm Cung Tuế Hàn thúc giục chính mình, nhưng bản thân nàng lại chần chờ một lát, bởi vì tầm mắt Nguyên Mẫn đang hướng tới nhìn nàng.

Nàng không buông xuống nhưng cuối cùng cũng đem cung tên trên tay hạ rơi.

Vẫn là giống nhau không có tiền đồ.

Cung Tuế Hàn tự hạ thấp bản thân mình.

Lúc này tầm mắt xa xôi bên kia vô cùng lo lắng, tựa hồ trong lòng đang rất phức tạp, cảm giác giống như mọi chuyện đã có gì đó không giống như với lúc trước.

“Cung Tuế Hàn, ngươi vừa rồi định làm cái gì?” Đây là ngày thứ tư, lần đầu tiên Nguyên Mẫn gặp lại Cung Tuế Hàn, nàng cũng nhận ra, Cung Tuế Hàn dường như có chút bất đồng, nàng lại hơi bất an, lại có phần nhớ nhung cùng lo lắng phức tạp.

“Ta muốn giết Độc Cô Giới!” Cung Tuế Hàn không phủ nhận.

“Hiện tại không được!” Nguyên Mẫn ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ liền phản đối.

Cung Tuế Hàn có phần khó hiểu và mê mang nhìn lên Nguyên Mẫn, có trời mới biết trong lòng nàng có bao nhiêu là khó chịu.

Giang sơn, vẫn là giang sơn này, bản thân mình một chút trọng lượng cũng đều không có sao?

Cung Tuế Hàn bị lợi dụng bao nhiêu lần nàng có thể không quan tâm, nhưng nàng để ý đến việc Nguyên Mẫn cả tự tôn của bản thân cũng có thể hy sinh, giang sơn này quan trọng như vậy sao? Nàng bắt đầu cảm thấy hận giang sơn này.

“Cung Tuế Hàn, ngươi hãy nghe ta nói, ta nhất định sẽ không buông tha Độc Cô Giới...” Nguyên Mẫn dịu dàng lừa gạt.

“Hân nhi, không phải mỗi lần dịu dàng là hữu dụng!” Cung Tuế Hàn vừa tầm mắt sang một bên, nàng sợ bản thân mình sẽ không có tiền đồ mà mê muội rơi vào đôi mắt dịu dàng đó, bởi vì tương phản ở trong lòng nàng có bao nhiêu là lửa giận đang tán loạn khắp cơ thể.

Nguyên Mẫn có phần sùng sốt.

Cung Tuế Hàn sẽ không nói những lời như vậy, nàng hẳn là. . .

“Hân nhi, nàng biết không? Ta thật sự thấy hận bản thân mình vô ích!” Cung Tuế Hàn lại bồi thêm một câu.

Nguyên Mẫn nghe lời này mới nghĩ vấn đề càng nhiều, lần này nói chuyện, Cung Tuế Hàn dường như có điều gì đó thất thường.

“Không sao, không có ai ngoài người làm cho ta có nhiều cảm giác, Cung Tuế Hàn, ta chỉ cần Cung Tuế Hàn như vậy mà thôi!” Nguyên Mẫn ôn nhu nói.

“Thật sao?” Cung Tuế Hàn hiện tại quả thật che dấu cảm xúc của mình không hề thua kém Nguyên Mẫn. Nguyên Mẫn tuy rằng cảm nhận được Cung Tuế Hàn có chút kì lạ, nhưng cũng không hiểu được kì lạ ở chỗ nào, hoặc hay do bản thân nàng đa nghi, nhưng cũng có phần mơ hồ lo lắng.

Rốt cuộc là đã làm lỗi gì đây? Nguyên Mẫn không rõ, đúng rồi, Cung Tuế Hàn nếu là bình thường căn bản sẽ không nghe không hiểu những điều nàng nói kể tiếp, Cung Tuế Hàn cũng sẽ không trả lời như vậy.

Nhưng Cung Tuế Hàn nguyên lai không phải là Cung Tuế Hàn của trước kia, vậy hiện tại nên làm như thế nào đây? Cung Tuế Hàn có chút hỗn loạn, nàng lại thích mình như trước kia, sẽ không suy nghĩ nhiều, cũng không cần thận suy xét nhiều chuyện.

Nguyên Mẫn thật cẩn thận đánh giá Cung Tuế Hàn. Mặt mũi lúc này lại trông sáng lạng hơn, có thêm phần quyến rũ, loại mị lực này vốn chỉ có khi động tình, nhưng bây giờ bình thường lại lan tỏa khắp thân thể, cả khí tràng hơi thở đều có gì đó không đúng.

Khí tràng này thật không giống Cung Tuế Hàn, hay là Minh Phượng đã tỉnh?

Nguyên Mẫn có phần đa nghi.

“Làm sao vậy?” Cung Tuế Hàn cười tươi, sáng lạng vô cùng, hơi thở lập tức cũng liền thay đổi.

Khí tràng lập tức tiêu thất đi, nếu không phải nàng thấy ảo giác thì chính là Cung Tuế Hàn có khả năng làm cho khí tràng thu phát tự nhiên.

Ngay cả bản thân mình cũng không có khả năng làm được, Cung Tuế Hàn lại làm được sao?

Nguyên Mẫn cho rằng mình gặp ảo giác, nhưng không phải. . .

“Trăm muốn ăn bánh mì!” Nguyên Mẫn thử nói.

“Được lắm! Ta lập tức đi làm, Hân nhi, nàng chờ ta một lát nga, ta lập tức đi làm, một chút sẽ trở lại. . .” Cung Tuế Hàn khoái hoạt lập tức rời đi, tựa hồ như, rất dễ dàng thay đổi được lực chú ý, Nguyên Mẫn chắc chắn không tìm ra sơ hở.

“Uh!” Quả thật là ảo giác, Nguyên Mẫn cảm thấy yên tâm.

Nhưng lúc này Nguyên Mẫn còn quên mất một điều, đó là từ lúc nào Cung Tuế Hàn lại có khả năng biến cung?

Cung Tuế Hàn ngược lại có phần do dự, nàng lại có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Hân nhi, tuy rằng những vấn đề này nàng đều có đáp án, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, rồi lại không dám hỏi, cũng một phần, nàng muốn giống như một tiểu dân ngày xưa, không lo không nghĩ, đó là lí do vì sao nàng không muốn mất đi. Vì nếu làm mất đi, nàng có cảm giác mọi chuyện nhất định sẽ không còn giống với lúc trước.

Có lẽ Cung Tuế Hàn tin vào bản lĩnh có thể lừa được Nguyên Mẫn, hoặc cũng có thể do Nguyên Mẫn đối với Cung Tuế Hàn từ trước đến giờ cảnh giác chưa bao giờ đủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngọc Nát!

Đoạn Kỳ không thể không lợi dụng lúc Lâm Trọng Khang công thành mà không đi cướp Cung Tuế Hàn, nhưng rốt cuộc vì sao tới lúc này hắn cũng chưa đi cướp người về đây?

Đoạn Kỳ càng suy nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, càng nghĩ càng thấy bất an, bởi đại hội võ lâm càng lúc càng gần, Đoạn Kỳ có loại bất an này cũng không phải là vô ích.

“Kỳ nhi, con làm sao vậy? Gần đây tâm sự dường như rất nặng nề?” Đoạn Lê lo lắng hỏi.

“Ta cảm thấy có nhiều chỗ không hợp lý, nhưng vấn đề ở chỗ nào thì ta vẫn chưa suy nghĩ ra!” Đoạn Kỳ chau mày.

“Kỳ nhi, cha cảm thấy hiện tại đi Hoàng cung cứu lấy gia chủ là thích hợp nhất, Lâm Trọng Khang công thành, Hoàng cung nhất định canh gác lỏng lẻo, chúng ta tìm thời cơ để thâm nhập vào sau đó cứu lấy gia chủ trở về!” Đoạn Lê nói, Kỳ nhi không thể nào cả điều cũng không biết.

“Canh gác lỏng lẻo? Cha chúng ta trúng kế rồi, phải lập tức trở về!” Đoạn Kỳ kinh hô.

Quả nhiên là trúng kế rồi, Nguyên Mẫn thật không thể coi thường, mình đúng là không phải đối thủ của nàng, mà gia chủ kia Đoạn gia có nên phó thác vào, hay là, cả Đoạn gia phải suy vong đây?

“Kỳ nhi, sao lại thế này?” Đoạn Lê thấy khó hiểu.

“Đem cả đội quân tinh nhuệ của Đoạn gia trở về, nửa khắc cũng không được chậm chạp” Đoạn Kỳ sắc mặt vô cùng hệ trọng, hy vọng có thể trở về kịp lúc, nếu không sẽ nguy cấp mất.

“Gia chủ phải làm sao bây giờ?” Đoạn Lê hỏi, mê hoặc không thôi, chuyện gì làm cho Kỳ nhi thất kinh đây?

“Nói sau!” Cung Tuế Hàn lúc này không quan trọng, có đưa trở về cũng không có tác dụng gì, hiện tại cả gia tộc Đoạn gia đang chịu uy hiếp mà từ trước đến nay chưa từng có, trước tiên phải đem nguy cơ trước mắt giải quyết trước.

**

“Đặng La, Ngôn Thác bên kia có tin tức gì?” Nguyên Mẫn hỏi, cái này hẳn là không phải hỏi ngoài ý muốn.

“Ngôn đại nhân vốn có thể đem toàn bộ đám người kia giải quyết, nhưng...” Đặng La không dám nói nữa, bởi vì sắc mặt của Nguyên Mẫn tuy vẫn như thường, nhưng ánh mắt rất lạnh mạc.

“Nhưng cái gì?” Nguyên Mẫn hỏi, Độc Cô Giới bên này vừa giải quyết xong vấn đề, thì bên đây ngay cả Đoạn gia lúc này cũng mắc phải sai lầm, bản thân nàng ngay cả là một Hoàng đế quả thật cũng không phải muốn gì cũng được như ý nguyện.

“Đoạn Kỳ mang toàn bộ đội quân tinh nhuệ của Đoạn gia trở về, đã cứu đi một nửa người trong gia tộc, tuy nhiên cũng giết được Đoạn Uyên, đại bộ phận trường môn của các môn phái đều bị bắt, chờ Hoàng Thượng xử trí” Đặng La thật cẩn trọng nói.

“Trẫm thực không hài lòng với kết quả này” Nguyên Mẫn quả thật không tức giận, vốn trong dự tính của nàng có thể làm cho Đoạn gia hao tổn hai phần ba binh lực, nhưng hiện tại chỉ làm hao tổn đi một phần ba, đại bộ phận thế lực còn lại so với dự tính thì vẫn còn kém đi rất nhiều.

Dù sao, các trường môn của môn phái khác đều bị bắt, bọn giang hồ đồng đạo kia từ nay cũng không thể nghe theo lệnh của Đoạn gia, lúc này bọn họ phải nghe theo mệnh lệnh của mình, điều này cũng không hẳn không thể làm được, lúc này Đoạn gia chỉ một mình lẻ bóng chiến đấu...

“Nếu hàng thì giữ lại, không hàng thì giết! Nâng đỡ cho Khôi Lỗi” Nguyên Mẫn mặt không chút thay đổi hạ một đạo lệnh, bọn người trong giang đều có truyền thống lâu dài, tính ra tất cả đều đáng giết, chỉ sợ giết hết bên dưới lúc này cũng có dị động cho nên cần phải nâng đỡ một người có khả năng thống trị cả bọn chúng, cái này gọi là lấy địch trị địch, dù ở mặt nào bản thân nàng cũng đều có lợi.

Tuy nhiên trước đây nàng cũng từng nghe nói đến, Đoạn gia chính là một gia tộc ích kỷ, chỉ cứu người trong nhà, còn những người của môn phái khác thì mặc kệ. Hơn thế nữa những người trong gia tộc Đoạn gia đều có trái tim sắt đá, không bao giờ cư xử tình cảm. Mặc dù không đạt đến mục đích nàng mong muốn, nhưng tổng thể nhìn lại thì không kém.

Người của nàng phía dưới cũng không nghĩ ra được thế cục, cho rằng bản thân nàng sẽ không hài lòng, vì vậy lần này nhất định sẽ toàn lực đối phó vây đánh Đoạn gia. Cho nên Nguyên Mẫn đối với biểu hiện của Đặng La cũng vô cùng không hài lòng.

“Nhưng...” Đặng La thấy bất an, mặc dù nói không liên quan đến nàng, nhưng Hoàng thượng khởi xướng trận này, cũng khiến người ta cảm giác sợ hãi, Đặng La không hiểu, tại sao Hoàng thượng lại có thể tinh bơ mà không tức giận, loại động thái này của Hoàng thượng thực sự không đoán ra được suy nghĩ, cho nên nàng mới càng thêm sợ hãi.

“Nói!” Nguyên Mẫn nhìn được vấn đề, Đặng La như thế nào mà gần đây lại càng nhát gan như vậy?

“Hoàng thượng, người cũng biết bọn võ lâm nhân sĩ võ công đều rất phi phạm, đặc biệt là Đoạn gia...” Đặng La thay người khác nói chuyện, bởi vì bên trong nội tình có không ít bộ hạ của nàng.

“Trẫm bảo người nói rõ tình huống, không phải cho người phân tích vấn đề” Nguyên Mẫn nói được rất nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại vô cùng rõ ràng.

“Nô tài đáng chết! Vào canh ba, cũng gần hao tổn một nửa thực lực, Phụng hoàng lệnh cũng vì bị tranh đoạt mà đã bị hư tổn!” Đặng La liền nói vào vấn đề chủ yếu.

“Cái gì?” Nguyên Mẫn tức giận, đó là quả Cung Tuế Hàn đưa mình, lúc ấy bản thân mình cũng đã từng nhắc nhở qua Ngôn Thác, dù có chết thì Phụng hoàng lệnh cũng không được sức mẻ. Đúng là đồ ăn hại, chỉ có một chút chuyện cũng không làm xong!

“Ngôn Thác đâu?” Nguyên Mẫn hí mắt, ngữ khí càng ngày càng thấp.

Đặng La nghĩ được mùi nguy hiểm, đối với những người vì chủ nhân làm việc trong bóng tối, mỗi ngày sớm tối đều đối diện với sinh tử nên đối với mỗi nguy hiểm thì trong bản năng đã có trực giác rất mạnh. Đặng La cảm thấy được mọi chuyện so với trước đây thì lần này lại nghiêm trọng hơn, vừa rồi chuyện như vậy Hoàng thượng lại không phát khí nhiều đến lộ ra hơi thở, xem ra hôm nay nhất định phải có người chết, đây là lần đầu tiên Đặng La may mắn ở trong Hoàng cung chứ không đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nhưng Đặng La lại cảm thấy khó hiểu, Hoàng thượng khi nào lại quá coi trọng hiện vật hơn là tánh mạng, Hoàng thượng từ trước đến nay cũng chưa vì một vật công cụ mà tức giận như vậy, lần này lại có thể vì Phụng hoàng lệnh mà muốn giết người, Phụng hoàng lệnh vì cái gì lại trọng yếu như vậy.

“Đã ở bên ngoài quý hầu!” Đặng La nói, nàng cảm thấy được Ngôn Thác không phải không đủ lợi hại, mà vì người của Đoạn gia quá lợi hại, mỗi người đều là cao thủ nhất nhì trong thiên hạ, đề vậy khôn bọn họ là điều không dễ dàng, không nói đến việc bọn họ đã bị trúng độc, có thể đỡ lấy mười phần, bằng không cũng không dễ dàng gì tru diệt và bắt giữ.

Nhưng Hoàng thượng từ trước đến nay đều không quan tâm đến chuyện này, Hoàng thượng chỉ cần kết quả.

“Thỉnh tội cũng nhanh lắm, gọi hần tiến vào! Lần này chấp hành nhiệm vụ không thành, cứ theo toàn bộ phép tắc răn đe, gấp đôi hình phạt” Nguyên Mẫn biểu cảm lúc này vẫn còn nhăn nhó chưa dứt, trong lòng nàng tức giận cũng không biết tại sao không thể tiêu đi.

Ngôn Thác tiến vào, Ngôn Thác cũng không biết đây là lần thứ mấy ở trước Nguyên Mẫn làm việc, phải nói là rất khó khăn, hần cũng nghĩ rằng là do bản thân hần vô dụng.

“Hoàng thượng có trách phạt như thế nào, thần xin chấp nhận toàn bộ!” Ngôn Thác hạ thấp phong thái, làm cho Nguyên Mẫn có hóa cũng không phát ra.

Nguyên Mẫn trong lòng sao lại không biết Đoạn gia lợi hại, nhưng khi biết được Phụng hoàng lệnh bị nát thì nàng không thể chấp nhận được, nếu Cung Tuế Hân hỏi tới thì làm sao bây giờ? Đó là kỷ vật rất quan trọng của Cung Tuế Hân, là di vật của Đoạn Lâu Phụng, vậy mà đã nát rồi, Cung Tuế Hân biết được sẽ nghĩ như thế nào đây?

Nguyên Mẫn lần đầu tiên thấy được, cho dù Cung Tuế Hân tâm có hoàn toàn hướng tới mình thế nào đi chăng nữa thì cũng không dễ dàng bỏ được bao nhiêu nghi vấn, cũng không thể giấu được Cung Tuế Hân suốt đời.

Nguyên Mẫn không dự đoán được, Đoạn Kỳ trong thời gian ngắn có thể nhìn thấu được mưu kế của nàng, Đoạn gia đúng là không đơn giản, nếu so với Độc Cô Giới thì bọn người này nan giải hơn nhiều, thông minh không nói mà mỗi người lại mang một tuyệt kỹ riêng, thâm nhập vào hoàng cung dễ dàng như chỗ không người, thực sự là uy hiếp, giống như một mũi nhọn đâm ở sau lưng, vì vậy Nguyên Mẫn càng quyết tâm diệt trừ Đoạn gia.

Nguyên Mẫn thực sự đối với Ngôn Thác làm việc không thuận lợi mà giết chết, nhưng nàng nghĩ lại thì vẫn nhìn được, dù sao Ngôn Thác cũng là người trung thành và tận tâm, nếu giết chết thì bọn người ở phía dưới đang tận tụy sẽ bị rối loạn. Không thể giết, lúc này nàng thực sự cần người, cho dù có vô dụng nhưng cũng còn giá trị lợi dụng.

“Lần này Trẫm không giết ngươi, nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó tha, ngươi phải quỳ trước Tuyên Môn cho đến trước buổi trưa ngày mai cũng không được đứng lên” Điều này so với giết Ngôn Thác còn tốt hơn, không nói hiện tại trời ở ngoài đang lạnh vô cùng, mà quan trọng hơn Tuyên Môn là cánh cửa mà các văn võ bá quan mỗi sáng đều tiến vào lâm triều, bản thân hần quỳ ở nơi đó còn ra thể thống gì? Dù sao hần năm đó cũng coi như là người tâm phúc ở bên cạnh hoàng đế, bây giờ thất sủng bị phạt quỳ thật làm mất lòng tự tôn, quan trọng hơn là Diệp Dân thấy được, lại nghĩ đến bộ dạng cười nhạo của Diệp Dân, Ngôn Thác thật không thể nhìn được nữa.

“Hoàng thượng, vẫn nên giết thần đi! Thần thà rằng chết cũng không còn mặt mũi nào...” Ngôn Thác kiên quyết nói.

“Vậy sao? Ngươi vẫn biết sợ mất mặt? Vậy tại sao mỗi lần Trẫm giao sự tình cho ngươi làm, ngươi cũng không giữ thể diện được cho Trẫm?” Nguyên Mẫn trào phúng nói.

Ngôn Thác có chút khó xử, nhưng cũng không thể phản bác, nhưng dù sao miễn bản thân hần không bị mất mặt, Ngôn Thác đã kiên quyết, dù có làm việc gì tệ đến như thế nào thì hần cố gắng nguy hiểm muốn sống chết thì cũng không quá khó khăn, dù sao cũng đỡ hơn là đối mặt với ánh mắt đều cợt của văn võ bá quan.

“Trẫm lần này cũng sẽ không phạt ngươi, nhưng lần sau, ngươi còn làm không tốt bốn sự Trẫm giao cho thì ngươi ngay lập tức quỳ gối ở Tuyên Môn ba ngày ba đêm cho ta, Trẫm còn muốn kêu Diệp Dân để ý ngươi trong ba ngày ba đêm đó!” Nguyên Mẫn ngữ khí không hề thương lượng, Ngôn Thác biết Nguyên Mẫn nhất định nói được làm được, Ngôn Thác lúc này lại lo lắng cho cuộc sống sau này của bản thân mình, xem ra thái độ cũng không dễ chịu lắm.

“Thần lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm!” Ngôn Thác hứa hẹn, bất quá lần này ra về cam đoan cũng có tác dụng.

Xem ra bất cứ ai trong lúc sợ hãi phải đối mặt với tình huống nguy kịch thì mới có thể phát huy hết được năng lực tiềm tàng.

Bất quá, Nguyên Mẫn lúc này đối với thuật trấn áp người ngày càng thành thạo.

Có thể thấy việc bao vây tiêu trừ Đoạn gia, không thể tính là thất bại, tương phản cũng coi như thành công. Bởi vì Nguyên Mẫn dự liệu được Đoạn gia có thể bị thương thể nặng, lần này tính toán, Đoạn gia bị tổn hại cũng không nhỏ.

Nhưng trong lòng Nguyên Mẫn lúc này, một chút cao hứng cũng đều không có, mâu thuẫn đó là, tâm tình nàng dị thường cảm thấy phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Lời Hứa..

“Thần xin cáo lui!” Ngôn Thác sợ Nguyên Mẫn thay đổi chủ ý nên liền muốn nhanh chóng thỉnh lui, lần này hắn rất biết thương tiếc bản thân, thương tiếc đến nỗi bản thân hắn cũng không tin được.

“Đứng lại!” Nguyên Mẫn vội gọi Ngôn Thác trở lại.

“Hoàng thượng không phải nói là không phạt sao?” Ngôn Thác đỏ mặt hỏi lạnh, không phải là cho mình cao hứng một chút rồi lại phạt mình à, chiều này quá độc ác đi!

“Ngọc vỡ đâu?” Nguyên Mẫn nhìn cũng không nhìn Ngôn Thác mà nói.

“A, ở đây, ở trong này..” Ngôn Thác vội từ trong ngực áo lấy ra một cái khăn tay bao ngọc vỡ, may mắn hắn còn đem ngọc vỡ trở về, Ngôn Thác muốn đỏ mặt hỏi lạnh, liền chạy nhanh tới đưa cho Nguyên Mẫn.

“Người có thể đi rồi!” Nguyên Mẫn tiếp nhận, trong lòng vô cùng bất an, ngọc nát như thế nào không rõ, nhưng lại có cảm giác ngọc này như đại diện cho kết cục của nàng và Cung Tuế Hàn!

Nguyên Mẫn không thích suy nghĩ này, vô cùng không thích.

Ngôn Thác lần này tốc độ thật nhanh hướng ra cửa, trong lòng hi vọng ngàn vạn lần cũng đừng gọi hắn nữa.

Nguyên Mẫn mở khăn tay, ngọc nát thành vài khối, Phượng Hoàng bị vỡ ra, cả tơ máu cũng còn lưu lại ở trong ngọc, đúng là loại ngọc kì lạ, ngay cả Nguyên Mẫn cũng cảm thấy được loại ngọc này trên đời chỉ có thể có một.

Nguyên Mẫn ở ngự thư phòng cứ đi tới đi lui, làm sao bây giờ? Trong tay nàng cầm chặt lấy ngọc vỡ, đến nỗi tay đều có chút tơ máu chảy ra cũng không hề hay biết. Nguyên Mẫn luống cuống, cho dù là lúc Độc Cô Giới uy hiếp nàng, nàng cũng chưa hoảng loạn lần nào, lần này bản thân nàng lại luống cuống lên như vậy.

Bởi vì, càng ngày càng nhiều chuyện, đều nhắm về phía nàng và Cung Tuế Hàn, hết chuyện này đến chuyện khác, quá trùng hợp đi, tựa hồ như mọi chuyện có sự sắp đặt. Chẳng lẽ đây thật sự giống như những gì Huru Nguyệt đã nói, nàng và Cung Tuế Hàn là thiên mệnh tương khắc, cho nên mỗi một sự kiện đều có liên quan tới nhau, đều khiến cho Cung Tuế Hàn về sau nhất định phải hận nàng sao? Nguyên Mẫn thực sự không tin số mệnh đó nói đến, nàng thực sự không muốn tin, cho dù có thiên mệnh, nàng cũng là thiên tử, chẳng lẽ nàng không đầu lại lời tiên đoán đó sao?

“Hân nhi, bánh mì làm xong rồi...” Cung Tuế Hàn người chưa tới nhưng thanh âm đã đến trước.

Nguyên Mẫn cả kinh, liền vội vàng đem ngọc giấu đi, giờ phút này nàng mới phát hiện lòng bàn tay mình có tơ máu.

“Người đến rồi sao?” Nguyên Mẫn có chút thất thố, cho dù chỉ là một chút, trước kia Cung Tuế Hàn còn phát hiện được, huống chi là bây giờ.

“Nàng làm sao vậy?” Cung Tuế Hàn lo lắng hỏi, Hân nhi thất kinh như vậy thực rất ít khi thấy, không giống như lần trước lợi dụng nàng diễn trò hay cho nàng xem.

Nghĩ vậy, Cung Tuế Hàn mới nhớ tới, nàng tỉnh lại đã hai ngày, cũng chưa hề gặp Lâm Trọng Văn, trong lòng cũng bắt đầu bất an.

“Không có việc gì, chỉ là, gần đây bận rộn nên có hơi mệt một chút!” Nguyên Mẫn mỉm cười, vân đạm phong khinh nói.

“Hân nhi thực lao lực, ngay cả thời gian nhàn hạ cũng không có!” Cung Tuế Hàn cười nói, đem bánh mì đưa cho Nguyên Mẫn, sau đó kéo Nguyên Mẫn ngồi xuống, bắt đầu xoa bóp bả vai cho nàng. Cung Tuế Hàn lúc này cũng phát hiện ra, kỳ thật là hiện tại hay là trước đây, Cung Tuế Hàn ở trước mặt Nguyên Mẫn cũng không quá chật vật, hơn nữa cảm giác còn rất tự nhiên, có lẽ bản thân Cung Tuế Hàn hiện tại, cũng cam tâm tình nguyện vì Nguyên Mẫn làm hết sức sự tình.

Nguyên Mẫn tiếp nhận bánh mì, vẫn còn nóng ấm.

“Trời lạnh như vậy, bánh mì tại sao vẫn có thể giữ được nhiệt độ như vậy, ta nhớ rõ nhà bếp cách đây không gần à?” Nguyên Mẫn hỏi, sau đó xé một

mẫu bánh mỳ, chậm rãi ăn.

“Ta tất nhiên có biện pháp, sau này ta sẽ nói cho Hân nhi nghe, nàng nhất định sẽ không tin” Cung Tuế Hàn ra vẻ thần bí nói. Kỳ thật nếu nàng dùng sức đem tới, nhưng trời lạnh như vậy, bánh mỳ dù sao cũng là lương thực, chắc chắn sẽ mau chóng nguội lạnh rồi, cho nên nàng liền dùng linh lực của Minh Phượng.

Cung Tuế Hàn hiện tại, rốt cuộc cũng vì Nguyên Mẫn làm những chuyện ngu ngốc, rõ ràng nàng không cần chạy nhanh như vậy để đem bánh mỳ tới, lúc này Cung Tuế Hàn mới hướng đến bản thân mình cười, đúng là không có tiền đồ, nàng tự trách.

Lúc này Nguyên Mẫn có chút an tâm, dù sao Cung Tuế Hàn cũng chỉ là tiểu dân.

Bánh mỳ này càng ăn càng ngon, lại có vị ngọt... Cung Tuế Hàn đối với mình thực tốt, vậy mà mình lại một lần nữa phụ nàng, nếu sau này Minh Phượng thức dậy, liệu Cung Tuế Hàn còn có thể như vậy không? Nếu Cung Tuế Hàn biết hết mọi chuyện, thì có còn tốt với mình không?

Lần đầu tiên, trong lòng Nguyên Mẫn không có đáp án.

Lần đầu tiên, trong lòng có lòng có sự trắc ẩn, tựa hồ so với giang sơn rất quan trọng, nhưng khác ở chỗ, nàng không nắm chắc được kết quả.

Cung Tuế Hàn nhìn thấy Nguyên Mẫn sững sờ, trong lòng lại thấy chua xót, cho dù nàng có che dấu hết sức thì trong lòng Hân nhi cũng có sự bất an, rốt cuộc là có thể quay về cảm giác như trước được không? Cung Tuế Hàn bản thân thà rằng thấy Nguyên Mẫn yên tâm thoải mái thì nàng cũng có thể vui vẻ hơn một chút, vì vậy sau này nếu nàng có làm gì thì cũng sẽ thấy dễ chịu hơn.

Nhưng nếu Hân nhi do dự, cũng làm cho nàng thêm do dự “Như thế nào? Mùi vị không ngon sao?” Cung Tuế Hàn hỏi.

“Không, ăn rất ngon, Cung Tuế Hàn, người càng ngày càng biết làm bánh mỳ” Nguyên Mẫn cười nói, giây phút này, Nguyên Mẫn cười như một cô gái mười chín tuổi.

“Hắc hắc” Cung Tuế Hàn cũng ngây ngô cười, bởi vì nếu là Cung Tuế Hàn của trước đây khi nghe Nguyên Mẫn khen ngợi cũng sẽ phản ứng như vậy.

“Cung Tuế Hàn, người vẫn đối với ta như vậy đúng không? Bất kể ta làm gì người cũng không hận ta sao?” Nguyên Mẫn hỏi.

Cung Tuế Hàn ngây ngẩn cả người.

Bản thân mình sẽ như thế nào?

Trước kia nếu là Cung Tuế Hàn thì nhất định sẽ như vậy, nhưng còn hiện tại? Cung Tuế Hàn không có đáp án, bởi vì hiện tại trong cơ thể nàng đang sống không phải chỉ là một Cung Tuế Hàn, mà còn là Đoạn Minh Hoàng. Cung Tuế Hàn biết mình không thể do dự quá lâu, bằng không, Hân nhi sẽ liền hoài nghi.

“Cung Tuế Hàn vĩnh viễn sẽ không phụ Hân nhi, vĩnh viễn sẽ không!” Nàng chỉ có thể lấy địa vị là Cung Tuế Hàn hứa hẹn, bởi vì nàng cũng không thể khống chế được Đoạn Minh Hoàng, chỉ có thể lấy thân phận Cung Tuế Hàn ra hứa hẹn nếu có một ngày nào đó nuốt lời cũng là do Đoạn Minh Hoàng, tất nhiên Cung Tuế Hàn không hy vọng bản thân nàng sẽ có một ngày nuốt lời.

“Thật sao?” Nguyên Mẫn cảm thấy tâm tình cũng khá hơn phần nào.

Cung Tuế Hàn, chỉ cần người là Cung Tuế Hàn, không phải là người của Đoạn gia, sau khi ta xử lý xong Đoạn gia, ta sẽ không có bất cứ lí do gì để phụ người, ta sẽ đối xử thật tốt với người. Chờ tất cả mọi thứ đều an bài tốt, sau này trong lòng của Nguyên Hân Nhượng này sẽ chỉ có một mình Cung Tuế Hàn, Nguyên Hân Nhượng chỉ đối xử tốt với Cung Tuế Hàn, một mình người mà thôi.

Nguyên Mẫn trong lòng hứa hẹn, đây chính là lần đầu tiên Nguyên Mẫn muốn chủ động đối xử tốt với Cung Tuế Hàn. Nhưng đã là vận mệnh thì mỗi người đều có số mạng riêng, Nguyên Mẫn lúc này tuy hứa hẹn nhưng về sau cũng trở thành điều tiếc nuối nhất trong lòng nàng, điều nuối tiếc duy nhất của Nguyên Mẫn đối với Cung Tuế Hàn.

“Tất nhiên là thật rồi!” Cung Tuế Hàn nhất định sẽ không phụ Nguyên Hân Nhượng.

Lúc này, Cung Tuế Hàn vẫn chưa biết được, Lâm Trọng Văn đã chết, Phượng hoàng lệnh đã nát, và còn rất nhiều chuyện nàng cũng không thể hỏi, bởi vì nếu hỏi, nàng tất nhiên sẽ không có khả năng thừa nhận dễ dàng như vậy.

Cung Tuế Hàn không phụ Nguyên Hân Nhượng, nhưng sau này người có thể phụ Nguyên Mẫn, chính là Đoạn Minh Hoàng.

Một đêm này, cũng coi như là ấm áp, một đêm này, cũng coi như bình yên, nhưng sự yên bình này dường như không thể kéo dài.

Nguyên Mẫn vì ngọc nát, cũng đã bí mật tìm vô số thợ mài ngọc giỏi nhất kinh thành để có thể hồi phục, nhưng nàng không biết, ngọc đã vỡ vụn thì vô luận có chữa trị như thế nào, đều không thể quay về vẻ hoàn mỹ lúc trước vốn có của nó nữa...

Chương 94: Đã Từng Thích...

Ở trong lòng Nguyên Mẫn vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết, đó là Tinh Dịch.

Sau khi giết Lâm Trọng Khang, Tinh Dịch cũng không rõ đang ở nơi nào. Diệp Dân đã phái không ít người đi tìm, nhưng trước mắt vẫn tìm không ra.

Tinh Dịch rất hiểu Nguyên Mẫn, không có nghĩa Nguyên Mẫn sẽ không giết Tinh Dịch.

Nguyên Mẫn đã thừa đoán ra Tinh Dịch đang ở nơi nào, dù sao cũng là một thế gia công tử Tinh Dịch sẽ không dễ dàng trốn chui trốn nhủi, hẳn nhất định sẽ nhàn nhã chờ nàng đến.

Nguyên Mẫn trong lòng cũng đã chuẩn bị rất tốt để đi gặp Tinh Dịch, bất quá đối với mọi chuyện đối với hắn, nàng cũng cần một cái kết.

Hai mươi lăm tháng mười hai, cũng chính là ngày thứ ba Cung Tuế Hân thức tỉnh, Nguyên Mẫn chuẩn bị đi dâng hương ở quốc miếu, cầu ban hồng phúc cho thiên hạ thái bình.

Hoàng đế vì hành, tổng đều mang theo mục đích chính trị, lần này cũng không ngoại lệ.

Trời lúc này đang gặp đại tuyết lớn, không ít người đã bị chết cống, làm hoàng đế, tất nhiên phải đi cầu phúc cho bá tánh, cho đất nước được thịnh thế, chỉ một chuyến đi của Nguyên Mẫn cũng đủ khiến bá tánh có cái nhìn tốt đối với một vị vua!

“Người thật giống với Minh Viêm, đều thích quy ẩn ở trong miếu!” Nguyên Mẫn nhìn về phía nam tử có biểu cảm vô cùng thanh nhã, khí chất mê người, đã hơn một năm không gặp, hắn vẫn như cũ vô cùng tao nhã, không hề thấy được một tia kích động hay chán nản nào, vẫn như năm đó, là thiên hạ đệ nhất mỹ nam của kinh thành, nhưng hiện tại, bộ dáng tiểu dân của hắn so với hình hài công tử cao quý khi xưa thật có khác biệt lớn, tuy nhiên vẫn không làm mất đi khí chất của một bậc hào hoa, ngược lại còn có điểm hơn xưa.

“Vẫn là Sở nhi hiểu ta!” Tinh Dịch mỉm cười, Sở nhi có thể tìm thấy nơi này, có thể chứng minh Sở nhi là người hiểu mình nhất.

“Tinh Dịch, ý đồ Trẫm đến đây, chẳng lẽ ngươi lại không biết sao?”

Không phải là luôn chờ mình đến sao?

“Sở nhi, hiện tại càng ngày càng toát ra tư thế của một bậc đế vương, trước kia ở trong lòng nàng, rất ít khi tự xưng Trẫm, hiện tại thì cách xưng hô thật đã khác biệt!” Tinh Dịch lúc này chợt thấy nữ nhân trước mắt thật xa lạ, trước kia Nguyên Mẫn cũng chưa bao giờ có khí thế bức người kì lạ như vậy, trước đây, tuy rằng Sở nhi luôn là người của hoàng gia, thanh thế uy nghiêm, nhưng bên trong nàng lúc nào cũng luôn phát ra một tia nữ nhân hiền thực yếu đuối, còn nữ nhân trang nghiêm trước mắt đã là một bậc quân vương, cao cao tại thượng, quân cả một thiên hạ. Tuy rằng nàng chính là con chim non đã giương cánh bay cao, nhưng Tinh Dịch trước đây cũng dự đoán phải tới mười năm thì Nguyên Mẫn mới có thể thành thực, dù sao so với Nguyên Cương cũng không thể so sánh được.

Nhưng lúc này, hắn đã sai, Nguyên Mẫn làm vua thật so với Nguyên Cương còn thành thực sớm hơn, có lẽ Nguyên Mẫn trời sinh đã lường trước được khả năng này.

“Tinh Dịch, Trẫm không phải đến đây để tán gẫu việc nhà với ngươi!” Nguyên Mẫn nhìn Tinh Dịch, thế nhưng trong mắt Tinh Dịch lúc này vẫn rất sâu sắc nhìn ra được ý tình. Nhưng hắn biết, nữ nhân trước mắt đã không còn bị ảnh hưởng bởi hắn nữa.

“Sở nhi không trực tiếp giết ta, đại khái chính là đối với phiền loạn của Tinh gia lúc trước còn nhiều hoài nghi, nhưng ta không rõ, vì sao, vì sao ngươi hiện tại mới hoài nghi, vốn không phải nên hoài nghi trước khi tru di tam tộc cả Tinh gia sao?” Trong lòng Tinh Dịch đáng lẽ sớm đã có câu trả lời, nhưng hắn vẫn cần đáp án, hắn chỉ muốn biết vì sao hắn lại thua.

“Ngươi chỉ cần cho Trẫm biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Nguyên Mẫn tránh né không đáp.

“Ngươi thực sự đối với ta một chút tín nhiệm cũng đều không có?”

Nguyên Mẫn vẫn như trước không muốn trả lời, chuyện của quá khứ nàng không muốn tiếp tục xóc lên. Chuyện đó đối với nàng không quan trọng, quan trọng chính là Đáp án!

“Ngươi biết không? Phụ hoàng ngươi đã từng nói với cha ta, Tinh Dịch nhất định phải làm đá kê chân cho Nguyên Mẫn trên đường đi, sẽ không thể cùng nàng mà sánh vai, bởi vì đế vương không cần bất cứ ai kề bên sánh vai. Những lời này đối với ta mà nói là sự chế nhạo, bởi vì ta tin tưởng tình cảm giữa chúng ta, nhất định có thể vượt qua được mọi thử thách, nhưng cuối cùng là ta đã tự kiêu rồi”

“Nói như vậy, trận kia là do Phụ hoàng an bài, hắn đến chết vẫn còn quan tâm việc này?!” Nguyên Mẫn đại khái có thể nghĩ được phụ hoàng nàng rốt

cuộc đã làm gì, chính là muốn nàng trở nên cô độc. Hơn nữa đối với các thế lực cũng như người ở cạnh nàng, hẳn cũng thực sự lo lắng. Chính vì vậy..

“Đại khái là như thế!” Tinh Dịch cũng không muốn nhiều lời, tuy rằng lúc ấy trong Tinh gia đã có một số phần tử có suy nghĩ gian dối, nhưng hẳn tin tưởng hẳn có thể giải quyết được. Bởi vì thật lâu trước kia, Tinh Dịch liền phát hiện được, hẳn đã yêu sâu đậm một người, hẳn cũng tin tưởng, nàng nhất định cũng yêu mình, nhưng từ rất lâu, hẳn đã phạm sai lầm rồi.

Tinh gia trên dưới năm trăm ba mươi người, đều bị người mà hẳn yêu xử tử, lúc ấy hẳn thực sự là sợ đến ngây người, đến bây giờ hẳn mới minh bạch, là vì Nguyên Mẫn không yêu hẳn, cho dù có yêu nàng cũng sẽ hạ thủ như vậy.

“Phụ hoàng từng nói, thà rằng phạm sai lầm cũng không thể hối hận, Trẫm luôn ghi nhớ những lời này, hơn nữa còn cảm thấy thực sự rất đúng!” Nguyên Mẫn thừa nhận mình mắc sai lầm, nhưng nếu nàng lúc trước thực sự tin tưởng Tinh Dịch, thì có lẽ... Không hẳn là có lẽ, mà chính là không thể thay đổi được, vì, Nguyên Mẫn sẽ tuyệt đối không bao giờ hối hận.

“Sở nhi, tâm nàng thực sự rất cứng rắn!” Tinh Dịch thở dài, Nguyên Mẫn hiện tại đúng là hoàng đế, không còn là nữ nhân năm đó vừa chập sách vừa rơi lệ, đó mới chính là nữ nhân làm cho hẳn đau lòng.

“Nguyên nhân ngươi giúp Độc Cô Giới là gì?”

Mình giết trên dưới Tinh gia hơn năm trăm người, Tinh Dịch hận mình, mình có thể lý giải được, nhưng, nếu vì như vậy mà trợ giúp Độc Cô Giới, thì điều này thực sự mình không hiểu được.

“Ta thực sự giúp Độc Cô Giới sao? Độc Cô Giới sau này không phải so với ta còn thảm hại hơn sao?” Tinh Dịch cười nói.

“Ta muốn biết nguyên nhân!” Nguyên Mẫn hỏi lại một lần nữa, hơn nữa ngữ khí có chút lạnh, một chút áy náy nàng cũng không cảm thấy.

“Nguyên nhân? Ta từng suy nghĩ, có lẽ do ta không thích ngươi trở nên cao cao tại thượng, cũng có lẽ ta không thích ngươi tìm một nam nhân khác có dung mạo bình thường, hơn thế nữa, ta nguyện vì ngươi làm viên đá trên đường, cũng có lẽ... Mỗi loại nguyên nhân đều có, ngươi muốn loại nào đây?” Tinh Dịch nói, giọng điệu không hề nghiêm túc, làm cho người ta nghe thấy không biết thế nào là thật thế nào là giả, có lẽ loại nào cũng đều có.

“Nếu không muốn nói, trẫm cũng không muốn hỏi. Trẫm thiếu Tinh gia ngươi hơn năm trăm mạng người, nhưng ngươi lại nợ trẫm một nỗi nhục lớn, coi như chúng ta huê nhau, từ nay về sau không thiếu nợ nhau bất cứ gì!”

Hơn năm trăm mạng người đổi lại một cái nhục nhã của thiên tử, đúng là thiên tử giận dữ, thiên hạ cũng thất kinh, thật là quá đắt tiền rồi... Tinh Dịch nghĩ đến.

“Thật sự mà nói, ngươi không giết ta, ngươi không sợ sau này ta sẽ tiếp tục uy hiếp ngươi sao?” Tinh Dịch nói có chút ngoài ý muốn, bởi vì hẳn đã chuẩn bị đón nhận cái chết, nhưng bây giờ hẳn muốn chết cũng không được. Bởi vì Nguyên Mẫn chưa bao giờ tha thứ cho kẻ phản bội, cũng như chưa bao giờ buông tha cho kẻ gây đến cho nàng sự uy hiếp, xem ra Cung Tuế Hân thực sự lợi hại.

Tinh Dịch có suy nghĩ này cũng là ngoài ý muốn, nhưng rốt cuộc hẳn cũng để ý, có lẽ, nguyên nhân cuối cùng vẫn là yêu.

“Cơ hội chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ sẽ không có lần hai, nhưng ngươi sẽ không tái phạm, bởi vì ngươi đã bỏ cuộc!” Nguyên Mẫn tin tưởng Tinh Dịch sẽ không gây thêm bất cứ điều gì, vì điều quan trọng là hẳn sẽ không có ai để kế thừa nỗi giống của tổ tiên Tinh gia.

“Sở nhi có yêu ta sao?” Tinh Dịch hướng Nguyên Mẫn hỏi câu mấu chốt.

Nguyên Mẫn dừng lại, thật lâu mới trả lời “Từng thích!” Khi đó, trong lòng nàng quả thật có thích qua, nhưng chỉ là thích, chứ không phải là yêu.

“Thật sao?” Quả nhiên là không yêu, Tinh Dịch cười khổ.

Mình rốt cuộc rồi rắm cái gì đây? Phạt cười thế nhân si, không phải là không có đạo lý.

“Sở nhi, ta có thể ôm nàng lần cuối không, coi như là cáo biệt vì thời gian mười năm chúng ta đã thân thiết với nhau!” Không yêu nhưng cũng từng thân nhau. Tinh gia hơn năm trăm cái mạng, quả thật đã trải đường thành công cho sự nghiệp đế vương sau này của Nguyên Mẫn, bởi vì làm một quân vương nhất định tâm phải cứng rắn. Phụ thân và ông nội luôn luôn trung thành và tận tâm, đã cam nguyện vì Nguyên Cương mà diễn một màn hy sinh, mỗi một mạng người của Tinh gia đều có giá trị.

Nguyên Mẫn chuyển hướng đến Tinh Dịch, với nàng, hơn một nửa thời gian đã cùng hẳn lớn lên, vượt qua bao nhiêu thử thách, lúc trước chính nàng cũng ít nhiều tin nhiệm hẳn, hẳn cũng gần như muốn trở thành trợ thủ của nàng, nhưng thế gian này, nhiều nhất đều là.. Nếu!

Hai người ôm nhau, người ở bên ngoài nhìn vào, cũng đều thấy hai người là một đôi, nhưng có lẽ đó là trước kia.

Tinh Dịch đã thua, trong tình yêu Tinh Dịch thua bởi vì đã không có đủ tín nhiệm đối với Nguyên Mẫn, hoặc có lẽ nguyên nhân hẳn thua là vì đối với Nguyên Mẫn tình yêu cũng chưa bao giờ đủ...

Chương 95: Lần Cuối Cùng

“Hoàng thượng, bọn người của Đoạn gia lần trốn rất kín, ta có cần lục soát hết mọi ngõ ngách trong cả nước hay không?” Ngôn Thác hỏi.

“Không, lục soát cũng vô dụng, mỗi một người của Đoạn gia đều là cao thủ, chúng ta làm vậy cũng chỉ lãng phí tinh lực” Nguyên Mẫn ánh mắt thâm thúy, tính toán mưu kế phía trước.

“VẬY... Hoàng thượng có chủ ý như thế nào?” Ngôn Thác cảm thấy được Hoàng thượng lúc nào cũng luôn có mưu kế.

“Gây ông đập lưng ông!” Nguyên Mẫn đầu lông mày khẽ nhướng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hạ quyết tâm lúc trước.

“Xin Hoàng thượng chỉ dạy!” Ngôn Thác cảm thấy khó hiểu, đây là điều khó khăn, Đoạn gia làm sao có thể...

“Hãy tung tin, Đoạn gia gia chủ đã tỉnh, hiện đang bị nhốt ở hoàng cung, tại đêm giao thừa cuối năm Trẫm sẽ giết chết Đoạn gia gia chủ” Nguyên Mẫn nhắm lại đôi mắt, tự nói với bản thân, Cung Tuế Hàn đây là lần cuối cùng Trẫm lợi dụng người, nếu qua được lần này là tốt rồi.

“Cung Tuế Hàn thực sự đã thức tỉnh sao? Hoàng thượng thực sự muốn giết Cung Tuế Hàn? Bọn họ thực sự sẽ đến hay không?” Ngôn Thác đem nghi vấn trong lòng ra hỏi, chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự muốn giết sủng vật bên cạnh hay sao?

“Ngôn Thác, chuyện Trẫm giao phó người cứ làm, những chuyện khác không cần người hỏi đến!” Hoàng đế làm việc không cần người khác dận dò. Người của Đoạn gia nhất định sẽ đến cứu gia chủ, trong lúc này Đoạn gia cũng cần có một người gia chủ anh minh để bảo hộ cả gia tộc, những ngày này Đoạn gia cho dù lần trốn, dù biết hoàng cung có bấy, họ cũng nhất định sẽ đến.

Cung Tuế Hàn chính là con mồi thượng đẳng.

“Tuân lệnh, thần lập tức đi tung tin tức” Ngôn Thác không dám ở lâu, Hoàng thượng gần đây đều khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi, hẳn cảm giác nhất định có đại sự phát sinh, tuy rằng những công việc trước đây hẳn làm cũng là đại sự, nhưng cũng không có loại cảm giác kì lạ như lần này.

Nguyên Mẫn nhìn về phía bóng lưng Ngôn Thác rời đi, trong lòng nàng vô cùng phức tạp.

Cung Tuế Hàn, hãy hướng về Trẫm một lần, liền chỉ một lần cuối cùng này thôi, Trẫm về sau nhất định sẽ không phụ người.

Nguyên Mẫn không biết, lần cuối cùng này sẽ là lần cuối cùng thực sự. Cũng giống như thời gian trước đó, rất nhiều người đã làm chuyện xấu, họ cũng đều muốn đó là lần cuối cùng làm, làm xong sẽ thu tay, nhưng thường mỗi một lần cuối cùng thì luôn có chuyện phát sinh.

Cung Tuế Hàn nhìn về bầu trời đầy tuyết giá lạnh bên ngoài, tuyết từng hạt từng hạt rơi xuống, khắp mọi nơi đều một màu trắng xóa, đều giá lạnh thấu xương, nhìn cảnh vật bên ngoài lòng nàng đều phát lạnh!

Hân Nhục, ta cuối cùng đã không hận người, nhưng người lại một lần nữa làm tổn thương ta, Cung Tuế Hàn đã một lòng hướng về người, cũng chỉ vì người mà hi sinh...

Cung Tuế Hàn lúc này cũng không phát hiện ra, khóe mắt nàng đã ướt đầm rồi, trước kia nàng rất ít khóc, nhưng sau khi gặp được Nguyên Mẫn, số lần nàng khóc so với trước kia cộng lại đều nhiều hơn. Cung Tuế Hàn là một người hay cười, nàng không thích khóc, bây giờ nàng còn là Cung Tuế Hàn của trước kia sao? Đã không còn nữa, Cung Tuế Hàn mỗi ngày đều vui vẻ, nhưng hiện tại lại không thể vui vẻ được.

Xem ra một phần con người của Cung Tuế Hàn đã dần dần bị mất đi, giờ phút này chỉ có thể là Đoạn Minh Hoàng.

Cung Tuế Hàn đau buồn thất vọng cũng biết được tất cả đáp án, Tiên sinh chết như thế nào? Nàng tại sao lại bị Độc Cô Giới xém giết chết lần đó, Phụng hoàng lệnh làm sao lại có thể đặt bẫy Đoạn gia, Trọng Văn có thể cũng đã chết...

Trước đó nàng không dám đi tìm đáp án, nhưng hiện tại nàng rất muốn đi tìm, bởi vì nếu nàng biết được nhiều hơn, nàng mới có thể hạ quyết tâm oán hận, nàng mới hạ được quyết tâm không trở về là Cung Tuế Hàn, nàng có quyết tâm thì mới có thể trở thành Đoạn Minh Hoàng.

Cung Tuế Hàn phát hiện ra, lợi đã rơi đầy mặt, nhưng nàng chỉ cười, miệng cười lộ ra nhưng đáng lòng người, nụ cười của nàng lại vô cùng lạ thường, có phần quỷ dị và quyến rũ, khiến cho người khác nhìn thấy mặt mày này có cảm giác vô cùng ngạt thở. Xung quanh cơ thể Cung Tuế Hàn đã toát ra một loại khí tràng bao quanh thân thể, giống như một con gió xoáy, đem cả con người cuốn vào, cũng trong lúc này, sau cơn lốc xoáy ấy, một loại mặt mày vô cùng quyết đoán toát ra, một loại khí tràng điểm mị, đó là Đoạn Minh Hoàng.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đồng tử của Cung Tuế Hàn có chút đỏ lên, một màu hồng nhạt vô cùng yếu mị, vô cùng bức người, ngũ quan vẫn không có gì thay đổi, nhưng so với trước lại như đóa hoa mới nở, có chút tươi đẹp, có chút mặt mày người, nhưng lại khiến người khác không rõ là gì.

“Cung Tuế Hàn sao?” Trần Tiểu Diễm ở xa xa nhìn thấy, không xác định được là gì liền kinh hô.

Người này không phải là Cung Tuế Hàn đi, bằng không nàng làm sao lại có cảm giác không giống...

“Uhm!” Trong nháy mắt khí tràng liền tiêu thất đi, nhưng về mặt lực bên ngoài muốn áp chế lại cũng không thể nào áp được.

“Gần đây, ngươi cứ làm cho ta thấy ảo giác, chính là ta cảm thấy được ngươi không phải là Cung Tuế Hàn, bởi vì Cung Tuế Hàn dung nhan thật bình thường, nhưng hiện tại ngươi lại trở nên vô cùng hấp dẫn người khác. Ngươi không lẽ không phát hiện ra diện mạo gần đây của ngươi có sự khác biệt so với bình thường hay sao?” Trần Tiểu Diễm nói.

Cung Tuế Hàn có chút sững sốt, cổ làm biểu cảm như trước đây, nhưng tâm nàng lại có nhiều trần trối.

Nhiều người như vậy phát hiện ra, Hân Nhưộc không có khả năng không biết, nếu nàng biết thì làm sao có thể giả vờ như không biết đây?

Chớ trách được gần đây Nguyên Mẫn lại ngủ không ngon, thì ra là thế.

Cung Tuế Hàn cười lạnh, có vài phần tiếc nuối và một chút ưu buồn.

“Cung Tuế Hàn đúng là đã thay đổi, Cung Tuế Hàn trước đây làm sao có thể biểu lộ được vẻ mặt này, có đánh chết ta cũng không tin, ngươi phát sốt cao liền có thể trở nên quyến rũ như vậy, một ngày nào đó ta cũng muốn phát sốt một lần” Trần Tiểu Diễm nói giỡn, nhưng lại không biết nói như vậy lại nhắc đến chuyện những ngày hôm trước, một lần nữa lại khiến Cung Tuế Hàn đau đớn.

Nàng lúc nào cũng như vậy, đều hi vọng Hân Nhưộc có thể ở bên cạnh nàng, ủng hộ nàng, nhưng chỉ có nàng hi vọng thì không đủ.

Nếu Hân Nhưộc đã giả vờ không biết, thì nàng cứ tiếp tục giả vờ vậy.

*

“Hân nhi, Lâm Trọng Văn đi đâu rồi?” Cung Tuế Hàn giả vờ làm bộ dạng tha thiết hỏi.

Nguyên Mẫn rốt cục cũng đợi được ngày Cung Tuế Hàn chủ động hỏi đến vấn đề này, xem ra cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

“Trẫm để cho hân đi làm việc khác rồi!” Nguyên Mẫn chưa bao giờ hiểu được cảm giác nói dối, càng không để ý được người khác nói dối sẽ như thế này, vì vậy biểu hiện của nàng lúc này khi thấy Cung Tuế Hàn liếc mắt nhìn nàng một cái nàng cũng thấy được chột dạ.

“Vậy khi nào hân trở về?” Cung Tuế Hàn gắt gao hỏi, không để cho Nguyên Mẫn có thời gian để thở, làm cho Nguyên Mẫn có chút không phản ứng kịp.

“Ta không biết...” Nguyên Mẫn cảm thấy luống cuống, đáp án này, sơ hở vô cùng. Xem ra trong quá trình đấu trí, nếu người nào chột dạ, thì sẽ dễ dàng thua.

“Không phải nàng giao công việc cho hân làm sao? Làm sao nàng lại không biết chứ? Nàng...” Cung Tuế Hàn lại hỏi dồn dập vài vấn đề.

Nguyên Mẫn tuy rằng rất giỏi trong việc bày mưu tính kế, nhưng thực sự không có năng khiếu nói dối, Nguyên Mẫn lúc này có phần hồ thẹn. Lúc này nàng liền hạ quyết tâm.

Được, nếu đã hận thì liền hận đi.

“Hân đã chết!” Nguyên Mẫn nhìn về phía Cung Tuế Hàn, nhìn chăm chú vào biểu hiện của Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn lúc này là muốn vạch mặt mình sao?

“Chết như thế nào? Hân vì sao mà chết...” Cung Tuế Hàn không tin những lời này, nàng chưa bao giờ cho rằng Lâm Trọng Văn đã chết, nếu hân chết thì nàng phải làm sao đây? Nàng nhất định sẽ không còn lý do gì tha thứ cho Hân Nhưộc.

“Cung Tuế Hàn, ngươi không sai, là lỗi của Trẫm!” Nguyên Mẫn hờ hững nói, đối với cái chết của Lâm Trọng Văn, nàng không che giấu được, nàng cũng không muốn lừa gạt Cung Tuế Hàn, nàng sẽ chờ, chờ thái độ kế tiếp của Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn nhìn biểu hiện hờ hững của Nguyên Mẫn, trong lòng giận dữ.

Lâm Trọng Văn là vì mình mà chết, Hân Nhưộc đã tính kế mình, nhưng nếu tính kế mình, mình cũng không lo, nhưng tại sao lại thông qua mình tiếp tục bày mưu kế với người khác, để cho người khác phải vì mình mà chết, bản thân mình một lòng hướng đến một người, nhưng những người khác cũng toàn tâm toàn ý với mình, họ là người tốt...

Cung Tuế Hàn lúc này vô cùng xót xa, nàng dường như không tha thứ cho bản thân mình, dù nàng không giết người, nhưng người khác vì nàng mà chết.

“Hân nhi, ta đã nói rồi, Hân nhi, ta sẽ không trách nàng, nhưng ta trách bản thân mình!” Cung Tuế Hàn không có lựa chọn, bởi vì nàng hiện tại không thể để lộ ra. Nhưng nàng cảm nhận được cảm giác đau đớn, bản thân nàng lần này đã tính kế với Hân Nhưộc, dù chỉ một lần, nhưng nàng lại vô cùng khó

chịu và tự trách bản thân, Hân Nhựt như thế nào lại có thể tính kế nàng nhiều lần như vậy, bản thân nàng giờ mới chấp nhận được sự thật rằng, nàng vĩnh viễn trong lòng Nguyên Mẫn trọng lượng không bao giờ đủ, đối với giang sơn, thì nàng nhẹ như một sợi tơ chỉ.

Cung Tuế Hàn biết Hân Nhựt có nỗi khổ tâm, nàng muốn một lòng một dạ trở thành bậc minh quân, muốn đem toàn bộ trở ngại gán chân trên đường thu dọn hoàn toàn, Hân Nhựt đúng là một hoàng đế tốt, không ai nói Hân Nhựt nàng làm hoàng đế không tốt, Cung Tuế Hàn tất cả đều biết, biết rằng Hân Nhựt đã mất mát rất nhiều, nàng biết... Nhưng làm việc ác, lại có thể hại nhiều người như vậy thì không thể tha thứ, Cung Tuế Hàn biết rõ đạo lý này, năm đó Tiên sinh cho nàng đọc Minh sử, làm cho nàng trở nên sáng suốt hơn, chỉ đáng tiếc rằng, cuộc sống nàng cho tới bây giờ chưa làm được một chuyện gì sáng suốt.

Nàng không cần yêu cầu Hân Nhựt đặt vị trí của nàng ngang tầm với giang sơn này, nhưng ít nhất, không thể tiếp tục làm tổn thương nàng, bởi vì mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra như vậy thì nàng đối với Hân Nhựt thực sự quá nhẹ, thật sự không quan trọng. Nếu Hân Nhựt có một chút thiên hướng với nàng, thì nàng sẽ không quan tâm đến lời phó thác của mẫu thân, sẽ không bảo hộ Đoạn gia, sẽ giả vờ ngây ngốc, sau đó sống một sống hồ đồ cả đời, nhưng... Hân Nhựt, nàng lại một lần nữa lãng phí cơ hội này.

Cung Tuế Hàn không có cân lượng, chỉ có thể là Đoạn Minh Hoàng, là Đoạn Minh Hoàng ở trong mắt Hân Nhựt mới có trọng lượng, Hân Nhựt cũng đã từng nghĩ như vậy...

Được, Cung Tuế Hàn, hãy liền hận đi.

Mẫu thân, Đoạn Minh Hoàng sẽ thay người bảo trụ Đoạn gia, cho dù có phụ Nguyên Hân Nhựt.

Nguyên Mẫn vừa rồi nghe Cung Tuế Hàn nói như vậy trong lòng có chút an tâm, bởi vì Cung Tuế Hàn luôn thiên vị nàng, dù có bất cứ điều gì xảy ra cũng như vậy.

Nàng mơ hồ đoán được Cung Tuế Hàn đã thức tỉnh, nhưng nàng vẫn giả vờ không biết, nàng chỉ cần Cung Tuế Hàn đối với nàng giống như trước là tốt rồi, không muốn nghĩ tới thêm bất cứ vấn đề gì.

Nguyên Mẫn tin tưởng, Cung Tuế Hàn sẽ nghiêng về phía nàng, sẽ không truy cứu chuyện trước kia, cũng giống như Cung Tuế Hàn đã nguyện ý ở bên nàng, nàng cũng sẽ coi như không biết việc gì, bởi vì nàng thực sự cũng không biết nàng có thể nhận ra được một mặt khác của Cung Tuế Hàn hay không. Cung Tuế Hàn hiện tại không làm hại nàng, bản thân nàng cũng không muốn làm rõ về sự thức tỉnh này, nói cách khác, Nguyên Mẫn sẽ không ép bản thân nàng phải đoạn tuyệt mối quan hệ này, chuyện này, chính là điều nàng mong muốn nhất.

Nguyên Mẫn thực sự không biết, Cung Tuế Hàn mặt ngoài không đậm nàng một nhát nhưng trong lòng đã sớm đậm rồi.

Vì Nguyên Mẫn không biết, nên lại một lần nữa nàng bày mưu tính kế Cung Tuế Hàn, đây là lần cuối cùng, cũng là sai lầm cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Hỏa Thiêu

“Hân nhi, năm nay đón Tết cùng ta có được không?” Nguyên Mẫn đang nằm trong lòng nàng, Cung Tuế Hàn đưa tay vuốt ve bóng lưng tròn lẳn của Nguyên Mẫn hỏi, lúc này vuốt ve an ủi như thế ngày càng không nhiều lắm.

Nguyên Mẫn nhận ra gần đây Cung Tuế Hàn đều có những yêu cầu không chừng mực, Nguyên Mẫn cảm thấy có chút mệt mỏi nằm trong lòng Cung Tuế Hàn, thực sự Cung Tuế Hàn sau khi thức tỉnh ở trên giường dường như cường thế không ít, mà càng ngày càng nồng đậm khí tràng yêu dị, ngoài những chuyện đó ra thì đối với chuyện khác đều như cũ, vì vậy Nguyên Mẫn cũng có chút an tâm.

Một phần nào đó, Nguyên Mẫn vì làm chuyện xấu nên trong tâm liền thấy chột dạ, nên gần đây dù nàng có bị Cung Tuế Hàn áp đảo nàng cũng không một câu oán hận.

“Đón Tết?” Nguyên Mẫn không hề có khái niệm về cụm từ này, đối với gia tộc đế vương, mỗi một năm Tết đến đều không có gì khác biệt lắm, trong dân gian, bá tánh khi Tết đến thì một nhà sum họp, quan trọng là không khí vô cùng ấm cúng, nhưng đối với Hoàng đế, ăn tết cũng chỉ là một câu hình thức mà thôi.

“Nhiều năm nay, ta đều một mình đón Tết, Hân nhi năm nay ăn Tết với ta đi, thuận tiện cùng đón sinh nhật của ta luôn!” Cung Tuế Hàn có chút u buồn nói, nếu như vậy, thì về sau trong ký ức của nàng sẽ nhớ nhiều hơn một chút.

“Được! Vì sao lại muốn đón trước? Sinh nhật người lúc nào?” Nguyên Mẫn cô độc hỏi, Nguyên Mẫn còn nhớ rõ, đã từng hứa sẽ tặng rất nhiều đồ vật cho Cung Tuế Hàn.

“Ta chỉ muốn thật nhanh đón sinh nhật cùng Hân nhi thôi, tổ chức sinh nhật cho ta vào hai mươi lăm tháng này là được!” Cung Tuế Hân chân thật nói, không hề đề cập đến chuyện trước đây Hân nhi đã nói, đêm giao thừa sẽ thực hiện kế hoạch...

Sinh nhật của mình chính là vào ngày giao thừa, thật là trùng hợp..

Trong dân gian có nói đến, nếu là ngày sinh nhật thì chỉ được tổ chức sau đó, không nên làm trước ngày, vì nếu tổ chức trước sẽ đại biểu cho việc người này không sống qua được ngày đó, sẽ không cát tường.

Cung Tuế Hân trước kia là tiểu dân, như thế nào lại không biết? Cung Tuế Hân trước kia cũng rất mê tính, tuyệt đối sẽ không tổ chức sinh nhật trước.

“Sinh nhật là sinh nhật, ăn tết là ăn tết, Trẫm sẽ đều cùng người đón qua” Nguyên Mẫn sủng nịnh nói.

“Hai cái cùng một lúc, không phải càng có vẻ long trọng hơn sao?” Cung Tuế Hân cười nói, giờ phút này nàng có thể cảm giác được Nguyên Mẫn là đang sủng nịnh mình, giờ phút này trong lòng nàng, trừ bỏ chua xót thì vẫn là chua xót.

Vì sao lại không phải như trước đây mình đã quyết tâm? Hàng năm mình cũng đã cùng nhau đón Tết, năm nay cũng không ngoại lệ, cùng nhau đón Tết cùng nhau sinh nhật đi.

“Vậy tùy người, người thích gì? Như vàng, bánh mỳ, Dạ minh châu... rất nhiều thứ, chỉ cần người thích, Trẫm sẽ như lúc trước đã hứa, sẽ tặng cho người!” Nguyên Mẫn nói.

“Hân nhi đều nhớ kỹ, kỳ thật, trong lòng ta chỉ cần Hân nhi ở bên cạnh là đủ, không có gì so với Hân nhi là quan trọng hơn” Cung Tuế Hân gất gao ôm chặt Nguyên Mẫn, trước kia Cung Tuế Hân thích nhất là Nguyên Hân Nhược, hiện tại Cung Tuế Hân cũng như vậy.

Cung Tuế Hân ngón tay lại bắt đầu không yên phận mà chạy trên thân thể Nguyên Mẫn, nếu thời gian có thể dừng lại ở một khắc này là tốt rồi.

Cung Tuế Hân đều hôn hết cả cơ thể Nguyên Hân Nhược, bởi vì nàng biết rõ, sẽ có một ngày nàng thực sự nhớ mỗi một tấc da thịt này.

Lúc này dục vọng càng ngày càng lớn, lan tỏa càng lúc càng nhanh. Vô luận là ban đêm tình có mãnh liệt như thế nào, thì đó cũng chỉ là một đêm ngắn ngủi khiến người ta thờ dài.

Cung Tuế Hân tuy đã tính toán mưu kế đối với Nguyên Mẫn, nhưng trong kế hoạch của nàng nàng còn cuộc thêm cả một tấm chân thành tình cảm của mình vào đó. Nàng phải làm cho người khác tin tưởng, thì trước tiên phải lừa được chính bản thân mình. Muốn gạt được chính bản thân mình thì nhất định phải chân thật.

Cung Tuế Hân lúc này làm cho Nguyên Mẫn có một loại ảo giác, cho dù Cung Tuế Hân có tính lại, cũng vẫn như trước thực sự yêu Nguyên Mẫn, cũng sẽ như trước một lòng hướng đến Nguyên Mẫn, vẫn như trước không bao giờ phản bội Nguyên Mẫn... từng bước từng bước một làm cho Nguyên Mẫn chậm rãi cảnh giác. Cung Tuế Hân biết, Nguyên Mẫn sự cảnh giác so với bất cứ ai cũng đều cao hơn, trừ bỏ Cung Tuế Hân trước kia là một ngoại lệ.

Tất cả chuyện này, nàng cũng vì đêm giao thừa mà chuẩn bị sẵn.

.

.

.

***

Đêm giao thừa.

“Hoàng thượng, lần này thần đã chuẩn bị không có sơ hở!” Ngôn Thác trịnh trọng nói, lần này cái chết cận kề, hân không thể tiếp tục mắc sai lầm.

“Vậy sao?” Nguyên Mẫn ngữ khí lãnh mạc hỏi lại, nhưng lần này Nguyên Mẫn tin tưởng, nàng có thể đem toàn bộ người của Đoạn gia diệt trừ toàn bộ, về sau sẽ không còn bất cứ gì có thể uy hiếp được nàng.

*

“Hân nhi muốn đưa ta đi đâu?” Cung Tuế Hân hỏi.

“Tập An Điện, ở Tập An Điện có một khóa Dạ Minh Châu, nó có thể phát sáng lên như mặt trời ban ngày, Trẫm nghĩ người sẽ thích” Nguyên Mẫn nói, trong lòng lại có chút phức tạp.

“Thật sao? Ta nhất định phải nhìn qua” Cung Tuế Hân cao hứng nói.

“Đợi một chút, trước khi đi, uống cái này đi, đây là rượu do Nam Đô cống nạp tới, Trẫm đã uống qua cũng thấy rất ngon, người nên thử xem” Nguyên Mẫn từ trên bàn rót đầy rượu vào cái ly rồi đưa cho Cung Tuế Hân, bản thân nàng cũng tự rót cho mình một ly, chậm rãi uống.

Cung Tuế Hàn không nghi ngờ gì liền tiếp nhận từ tay Nguyên Mẫn, nàng uống hết, một chút đề phòng cũng đều không có, nàng làm cho Nguyên Mẫn có chút yên lòng, nhìn được là Cung Tuế Hàn cam nguyện làm cho nàng có một phần yên tâm.

“Đây là rượu gì? Thật là ngọt, uống thật ngon a” Cung Tuế Hàn cười nói, cười so với trước thật giống nhau.

“Ồ Nam Đô có trồng rất nhiều hoa quả, bọn họ đem hoa quả ngâm với rượu, nên cái này được gọi là rượu trái cây...” Nguyên Mẫn kiên nhẫn nói, cùng lúc tay nàng cũng tiếp nhận Cung Tuế Hàn đang hôn mê dần.

Ánh mắt nàng phát ra một tia áy náy, một loại nhu tình và cả sự kiên quyết.

Cung Tuế Hàn, đây là lần cuối cùng, Trẫm không lừa ngươi.

Nguyên Mẫn ôm lấy Cung Tuế Hàn đi đến Tập An Điện, có thể nói đêm nay tất cả mọi thứ cũng sẽ chấm dứt.

Cung Tuế Hàn bị trói ở giữa Tập An Điện, bên cạnh còn bày rất nhiều bó củi khô, nhìn thấy như đang sắp đốt cháy cả một đám người, xem ra lần này Ngôn Thác làm việc quả thật rất có quyết tâm.

“Thế nhân ai cũng biết Phụng Hoàng sẽ dục hóa trùng sinh, Trẫm thật muốn nhìn một chút, Phụng hoàng trùng sinh như thế nào đây? Giờ tý canh ba đốt lửa!” Nguyên Mẫn hạ lệnh;

“Dạ!” Ngôn Thác trong lòng thực muốn thửi, lần này nhất định phải đem bọn người của Đoàn gia cộng với mọi sĩ nhục đều đòi lại, vì lần này, hắn sẽ bị nữ nhân chết tiết kia châm chọc, hắn khó có thể có thêm lý do gì để biện giải, hơn nữa, người đòi miệng lưỡi rất khó đoán, lần này hắn làm không tốt, bị quý trước Tuyên Môn thì đó là một sự sỉ nhục vô cùng.

Bất quá hắn không phải không thừa nhận, nữ nhân Huru Nguyệt kia quả nhiên có chút tài năng, nghe theo lời nàng an bài một trận pháp, liền đem toàn bộ người của Đoàn gia vây khốn, cho dù người của Đoàn gia mỗi người đều có kỹ năng thì cũng không chạy được đằng trời. Vì lần này, hắn đều đem hết thấy bọn người ở dưới trưởng huấn luyện qua, trận pháp đó thực sự rất lợi hại. Cho dù có thể phá được trận, nhưng hắn cũng không thể không có thể bức tử được Đoàn gia.

“Hoàng thượng, giờ Tý cũng đã đến, bọn hắn như thế nào còn chưa thấy tới?” Ngôn Thác có chút không kiên nhẫn, hắn đã chuẩn bị nhiều mồi ngon như vậy, bọn người kia không đến, không phải là mất toi công sức của hắn sao?

“Giờ Tý đã tới, vậy đốt lửa đi!” Nguyên Mẫn nói quả quyết, tối đêm nay, nàng lại vô cùng bình thản.

“Hoàng thượng... làm thực sao?” Ngôn Thác không xác định hỏi, Hoàng thượng thực sự muốn hòa thiêu sùng vật a?

“Trẫm bảo người đốt người cứ đốt, hỏi nhiều vấn đề như vậy để làm gì?” Nguyên Mẫn nhún mày hỏi, mặt ngoài thoạt nhìn không ra bộ dạng nhưng kỳ thật trong lòng nàng cũng không chịu đựng được, may mắn là Cung Tuế Hàn đang hôn mê, bằng không, nếu nàng biết mình hòa thiêu nàng, tuy rằng chỉ là diễn trò nhưng tất nhiên cũng sẽ rất hận mình.

“Vâng! Vậy thần xin hạ lệnh!” Ngôn Thác nói xong, tiếp tục xác nhận lại một lần nữa, xem ra Hoàng thượng cho dù vẫn còn yêu thích sùng vật nhưng chỉ cần muốn giết là giết.

Nguyên Mẫn lạnh lùng thoáng nhìn. Ngôn Thác liền hiểu được, xem ra quả thật là sự thật.

“Đốt lửa!” Ngôn Thác hạ lệnh.

Lửa cao hùng hực cháy, bắt đầu lan tràn ra, hơn nữa còn cháy cực kỳ nhanh. Sức lửa toát ra hơi nóng ngày càng rực, làm cho người khác ở cạnh bên đều cảm thấy được có chút khó chịu.

Ngôn Thác chỉ suy nghĩ, củi lửa cũng không phải nhiều lắm, chỉ hy vọng không đem Cung Tuế Hàn thiêu rụi là tốt rồi. Cũng may là ở Tập An Điện, ở bên cạnh lại là Thông Thiên Điện, Hoàng thượng chọn địa điểm thật phù hợp.

“Cứ thế này, Cung Tuế Hàn sẽ bị thiêu thành tro tàn mất!” Ngôn Thác oán hận nói.

Nguyên Mẫn sắc mặt tuy vẫn như thường nhưng trong lòng dường như cũng bắt đầu sôi ruột, nàng tuy có an bài khác, Cung Tuế Hàn mặc dù nói không có nguy hiểm gì nhưng bị hơi nóng hắc vào như vậy cũng không khá gì hơn, tuy rằng hiện tại nàng không lộ ra cảm giác nhưng nàng chính là cảm thấy không đành lòng.

Nguyên Mẫn vẫn giữ vững tinh thần, Đoàn gia tuyệt đối sẽ trong thời khắc mấu chốt mà đột phá.

Lúc này Nguyên Mẫn lại không nhìn tới được bên trong ngọn lửa, là Cung Tuế Hàn đang cười, cười vô cùng quý dị.

Hân Nhược rút cuộc vẫn lựa chọn giang sơn, lúc trước mình đã có một phần dao động nhưng vào lúc này, có thể xác định rồi... Đoàn Minh Hoàng hãy làm đi..

Ánh mắt Cung Tuế Hàn toàn bộ chuyển hồng, không biết là do bị hơi lửa ám vào hay là do thân thể nàng đỏ hồng lên. Sợi tóc cũng bắt đầu tung bay ở trong lửa, không một chút nào mà không bị ngọn lửa đốt tới, thời khắc này nàng mới chính là Đoàn Minh Hoàng, bởi vì quanh thân thể nàng khí tràng đã

bắt đầu chỉ huy hoạt động, ở dưới đại hòa, từng một chút dung mạo xấu xí trên gương mặt lại trở nên đẹp dị thường, so với các đời gia chủ trước thì lại còn hấp dẫn hơn người.

Có lẽ, sự thật về đục hóa trùng sinh, trùng sinh chính là Đoạn Minh Hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đoạn Minh Hoàng

Ngay lúc Ngôn Thác thất vọng nghĩ rằng người của Đoạn gia không đến thì lúc này lại đến.

“Bố trận!” Ngôn Thác khoe miệng giương lên, rốt cuộc cũng đã tới, Ngôn Thác liếc đếm, là Đoạn Kỳ và hai mươi mấy người khác, tất cả đều là đội quân tinh nhuệ của Đoạn gia, lần trước mười vạn đại quân của hắn lại không tiêu diệt được bọn người này, tốt lắm, đây mới là quân chủ lực của Đoạn gia, những người này nếu tiêu diệt thì còn sợ gì bọn người còn lại.

Ngôn Thác vừa nói xong, từ phía sau ba mươi sáu sĩ tử liền trào ra. Trận pháp vô cùng chính tề, không hề có một tia sơ hở, người của Đoạn gia tuy rằng mỗi người đều là cao thủ võ lâm nhưng đối với trận pháp phía trước cũng chiếm không được nhiều ưu thế.

“Ngôn Thác, cũng chỉ là trận pháp bình thường, không đàn áp được người của Đoạn gia, người không được để cho bọn họ cướp đi Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn nói to với Ngôn Thác, chẳng lẽ Ngôn Thác người thật sự muốn quy trước Tuyên Môn ba ngày ba đêm.

“Hoàng thượng yên tâm, thần còn có chiêu khác!” Ngôn Thác dùng sức vỗ tay ba cái, sĩ tử nháy mắt liền thối lui, đột nhiên không gian trở nên trống rỗng, không biết từ đâu lồng sắt từ trên xuân hiện giống như là một lồng sắt lớn, đem toàn bộ người của Đoạn gia vây khốn bên trong.

Đoạn Kỳ chứng kiến thấy Ngôn Thác vỗ tay ba cái, biết rõ là có cạm bẫy liền nhanh chóng hô to “Tàn ra!” Nhưng đã quá muộn, ngoài trừ hắn thì những người khác đều bị giam ở trong lồng sắt.

“Chiều này được gọi là lồng sắt bất diệt, Hoàng thượng, lần này thần làm việc hắn là khiến người yên tâm rồi!” Ngôn Thác không quên cao ngạo.

“Đừng vui mừng quá sớm, chờ bắt được điều rồi nói sau” Nguyên Mẫn sắc mặt vẫn không đổi, lần này Ngôn Thác làm việc quả thật có đầu óc, chỉ thêm một chút công sức liền vây bắt hết tất cả, có thể biết đi thỉnh giáo trận pháp của Huru Nguyệt thì xem ra lần này đã hạ quyết tâm.

Tất cả người của Đoạn gia biết lần này nhất định có nguy hiểm nhưng vẫn liều chết đánh cược một lần, dù sao cũng là võ lâm cao thủ, tất nhiên cũng có lòng tự phụ.

Ngôn Thác cũng hiểu, muốn vây khốn người của Đoạn gia, không phải người bình thường có thể làm được, nếu đối phó với người bình thường thì chỉ cần thủ đoạn thông thường là được, nhưng Ngôn Thác lúc này vì muốn tiêu diệt Đoạn gia nên cũng phải làm tiểu nhân.

“Dùng kiếm chém ra!” Đoạn Kỳ hô, nếu chỉ là lồng sắt bình thường thì không thể nào trói được người của Đoạn gia.

“Bố trận!” Ngôn Thác liền hướng lên trước, vung tay lên, ba mươi sáu sĩ tử bắt đầu vây công Đoạn Kỳ, một đám người Đoạn gia vừa rồi chỉ có thể đánh ngang tay, huống hồ chỉ một mình Đoạn Kỳ tất nhiên không đánh lại, hắn dần dần bị vây khốn, phòng thủ được một lúc cũng bị tổn thương ít nhiều, lúc này hắn lo lắng, Đoạn Kỳ Tâm và Đoạn Lâm tại sao lúc này còn chưa tới?

Về phần Đoạn Kỳ Tâm, lúc này hắn bắt đầu cả kinh, tại sao hắn liền quên, Đoạn Lâm từ lúc đầu đã có dã tâm, hắn muốn làm cho mình và gia chủ đều chết nơi này. Chẳng lẽ trời muốn diệt vong cả Đoạn gia, trừ bỏ trong cây vào gia chủ ở bên ngoài thì không ai còn có thể đầu được Nguyên Mẫn. Đoạn gia nếu rơi vào tay Đoạn Lâm thì gia tộc suy vong là chuyện sớm muộn.

Người của Đoạn gia ở bên trong lồng sắt dù nội lực rất mạnh cũng không đem lồng sắt bỏ ra. Lúc này của Đoạn gia dường như muốn bị vây khốn.

“Buồn cười, chẳng lẽ ta lại dùng loại sắt thiết thông thường để tạo lồng sắt này sao? Ta chính là dùng than đá huyền thiết, dù người có nội lực kinh người, dùng phương lực cũng không thể phá hủy được loại đá huyền thiết. Lần này các người quy phục chịu trói đi!”

Nguyên Mẫn lúc này cao cao tại thượng ngồi trên hạ điện, xem ra, lần này hội họp theo dõi cũng được kết quả như mong muốn, Nguyên Mẫn lạnh lùng cười, Ngôn Thác lần này làm việc coi như rất đáng khen.

Cho dù bị giam trong lồng, nhưng những người bên trong muốn tiếp xúc với nhau cũng không dễ dàng, giống như sư tử bị nhốt trong lồng, cho dù không thể phản kích nhưng người bên ngoài có tới gần cũng không thể làm cần được.

Nhưng không bao lâu, trong lồng đã có người hôn mê.

“Hoàng thượng rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ bọn hán tự sát?” Ngôn Thác hỏi Nguyên Mẫn.

“Người không cảm thấy được trong đại điện có hương vị lạ sao?” Nguyên Mẫn hỏi.

“Đúng là có mùi vị lạ!” Ngôn Thác cảm thấy khó hiểu.

“Trẫm thừa lúc người đốt lửa, đã dẫn dò Đặng La đem ngũ luân tán ném vào trong lửa!” Nguyên Mẫn cười nói, bắt sống những người này, thì bọn ruồi muỗi còn lại không phải tự chui ra sao?

Ngũ luân tán? Người bình thường nếu ngửi được sẽ có tác dụng dưỡng thần, nhưng nếu người có nội lực cao cường ngửi thấy thì tác dụng sẽ ngược lại, sẽ dễ lâm vào hôn mê.

Nhưng bọn hán cũng ngửi được, tại sao lại không có việc gì xảy ra? Ngôn Thác chứng kiến người của Đoạn gia đã có chút hôn mê, liền tự hỏi, chẳng lẽ trước đó hán và tất cả mọi người uống rượu bên trong có thuốc giải? Xem ra Hoàng thượng vĩnh viễn đều có rất nhiều mưu kế, quả nhiên lợi hại.

“Trẫm đoán được, đội quân tinh nhuệ của Đoạn gia chỉ vào có một nửa, nửa còn lại sẽ ở phía sau trợ giúp, đáng tiếc Đoạn Kỳ lại mắc phải sai lầm hồ đồ, để lại Đoạn Lâm phía sau. Đoạn Lâm hán, đã tâm không hề nhỏ, lại không có sở trường gì, cũng coi như không đáng uy hiếp!” Nguyên Mẫn lắc đầu nói, Đoạn gia thực sự lúc này giống như là rắn không đầu.

“Ha Ha! Nguyên Mẫn người quả nhiên rất lợi hại...” Đoạn Kỳ cười lớn, bản thân hán tài nghệ không bằng người khác, hán nhận rõ.

“Giết!” Nguyên Mẫn mỉm cười hạ lệnh, nàng không muốn nhiều lời, phải tốc chiến tốc thắng, tránh để phát sinh biến cố.

“Tuân lệnh!” Ngôn Thác rất cao hứng, lần này cuối cùng cũng toàn thắng, sau lần này, hán mới có năng lực trở lại triều đình, phải thật tốt phát uy một phen.

Tất cả mọi người lúc này đều đã xem nhẹ một người, chính là người ở bên trong Nguyên Mẫn, người này là Đoạn gia gia chủ, Đoạn Minh Hoàng.

“Người dường như còn quên ta!” Đoạn Minh Hoàng xuất hiện ở cạnh Nguyên Mẫn không tới năm bước chân, không một ai hay biết nàng xuất hiện như thế nào, thế nhưng lại ở ngay bên cạnh Nguyên Mẫn.

Hỏa hồng trong ánh mắt, tán mát ra một loại quý dị và cả hơi thở nguy hiểm, tóc dài rối tung tỏa sáng ánh lửa hồng, một loại cổ khí bức người toát ra làm trong đại điện lúc này đều hướng về khí tràng đang phát ra một loại uy lực kinh người.

Nguyên Mẫn có chút kinh ngạc nhìn, Cung Tuế Hân đột nhiên lại xuất hiện, không, không phải là Cung Tuế Hân, Cung Tuế Hân không phải như vậy, Cung Tuế Hân không có khí thế bức người như vậy, cũng không có dung mạo mỹ lệ và hơi thở như thế...

Đoạn Kỳ nhìn về phía Đoạn Minh Hoàng, gia chủ thực sự đã tỉnh, đây quả thật là khí thế của gia chủ, Đoạn gia được cứu rồi, Đoạn Kỳ mừng rỡ trong lòng.

Lúc này bọn người của Đoạn gia ở trong lòng sắt vẫn có một số chưa bị hôn mê cũng nhìn thấy được hi vọng, trông thấy được gia chủ thực sự còn hơn cả bất kỳ loại hi vọng nào.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho hoảng sợ đến ngây người, sự tồn tại của Đoạn Minh Hoàng lúc này quá mạnh mẽ, bức bách lên cả sự tồn tại của người khác, mọi người đều cảm giác bị yếu đi, giống như bị sức hấp dẫn của Đoạn Minh Hoàng thu lấy.

“Cung Tuế Hân?” Nguyên Mẫn trên mặt tuy rằng vẫn rất bình tĩnh nhưng ngón tay đã bắt lấy long ý (*) bên cạnh, nàng phi thường dùng sức, trên mu bàn tay gân xanh đều nổi lên, nàng cả trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, Cung Tuế Hân cũng tính kế nàng một lần.

(*) long ý: loại ghế rồng, hai bên tay nắm của ghế có hình đầu rồng

“Cung Tuế Hân không phải đã bị người đốt chết rồi sao? Hiện tại ta là Đoạn Minh Hoàng, Đoạn gia gia chủ” Đoạn Minh Hoàng đến gần Nguyên Mẫn, tới gần từng bước, mỗi một bước đều mang lại cảm giác áp bức một phần.

Đặng La đứng ở bên cạnh Nguyên Mẫn lần đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm, điều đầu tiên nàng nghĩ tới là rút kiếm ra hướng đến Đoạn Minh Hoàng. Đoạn Minh Hoàng dùng tay nắm chặt kiếm Đặng La, tay bởi vì cầm chặt lấy kiếm mà bị cắt cả da thịt, máu bắt đầu chảy xuống. Thế nhưng Đoạn Minh Hoàng lại không cảm giác được một chút đau đớn nào, nàng vẫn lạnh lùng nhìn Đặng La, một chương với tốc độ cực kỳ nhanh quét tới.

Đặng La hiển nhiên không thể ngờ tới, cho dù chương lực phát ra cách thân thể nàng một khoảng, nhưng nàng vẫn bị thương không hề nhẹ, cảm giác bị loại hỏa nhiệt này tác động đến, ngay cả ngũ tạng cũng đều trở nên khó chịu.

Đoạn Minh Hoàng thực sự không phải người thường, nàng là Minh Phụng ký chủ, Hoàng Thượng ngay từ đầu nên sớm đem nàng giết đi, Hoàng thượng rốt cuộc lại nuôi một con sư tử bên người, hiện tại sư tử đã thức tỉnh không thu phục được không nói đằng này lại còn làm nguy hại đến tính mạng, Đặng La thống khổ quỳ rạp trên mặt đất nghĩ đến.

Đám người của Ngôn Thác hiển nhiên sợ ngây người, sau đó ngay lập tức quay về ứng cứu cho Nguyên Mẫn, nhưng chưa kịp phản ứng thì Đoạn Minh Hoàng đã đem kiếm chỉ thẳng vào cổ Nguyên Mẫn.

“Muốn giết Trầm sao?” Nguyên Mẫn không tin, không tin Cung Tuế Hàn thật sự lợi hại hơn nàng.

“Ngươi nghĩ rằng ta không dám sao? Vẫn cho rằng ta không bỏ được sao?” Đoạn Minh Hoàng tựa tiểu phi tiểu hoi, kiểm liền thêm cận kề cổ Nguyên Mẫn.

Lúc này ở trên người Đoạn Minh Hoàng, Nguyên Mẫn không nhìn ra được một tia thân ảnh nào của Cung Tuế Hàn.

“Trầm thật không ngờ, lại có một ngày Cung Tuế Hàn dùng kiếm chỉ thẳng vào Trầm!” Đây là Cung Tuế Hàn khi thức tỉnh sao? Nguyên Mẫn trong lòng một trận trù đầu.

Đây không phải là Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn sẽ không tính kế hãm hại mình, sẽ không phản bội mình, cũng sẽ không dùng kiếm chỉ thẳng vào người mình.

Nguyên Mẫn đã bắt đầu phần nộ rồi, cho dù nàng có sai nàng cũng không chấp nhận Cung Tuế Hàn phụ nàng.

“Cung Tuế Hàn đã từng hứa rằng, đời này kiếp này không phụ lòng Nguyên Hân Nhược, nhưng Cung Tuế Hàn lại bị chính Nguyên Hân Nhược phụ hết lần này tới lần khác, nàng dù là đứa ngốc cũng sẽ biết đau, nàng ngu ngốc thì cũng biết oán, vậy mà ngươi lại tự tay của mình đem nàng giết chết” Đoạn Minh Hoàng ánh mắt đỏ lên, nàng hận, lúc này nàng hiểu rõ Nguyên Mẫn bởi vì cho rằng trước đây Cung Tuế Hàn không thể phụ Nguyên Mẫn, nhưng Nguyên Mẫn hết lần này tới lần khác lại phụ lòng làm tổn thương Cung Tuế Hàn.

Trong tâm Đoạn Minh Hoàng một trận đau đớn âm ỉ, quá đau...

Cung Tuế Hàn không phải đã mất ý thức rồi sao, nàng như thế nào lại còn có thể ảnh hưởng đến tâm tình của mình lúc này đây? Cung Tuế Hàn, tên ngu ngốc kia, lúc này ngươi còn muốn thay Nguyên Mẫn đau lòng?

“Ngươi biết không? Trầm đã phát ra lời thề, chỉ cần lần này Cung Tuế Hàn tiếp tục tin Trầm, hướng về Trầm, chỉ một lần này thôi, Trầm tuyệt đối sẽ không bao giờ phụ Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn cũng biết không thể đối với sự tình trước mắt mà biện giải, chẳng qua, nàng không thể nói điều gì hơn, nàng chỉ có thể nói như vậy.

“Đã quá muộn rồi, không còn kịp nữa... Ngôn Thác, ngươi lập tức đem toàn bộ người của Đoạn gia thả ra” Đoạn Minh Hoàng hướng mặt sang một bên, không hy vọng bản thân mình bị ảnh hưởng, chỉ sợ chính mình sẽ dao động nên liền đối với Ngôn Thác hạ lệnh nói.

Tuy rằng mạng sống Hoàng thượng hiện tại ở trong tay Đoạn Minh Hoàng, nhưng Ngôn Thác lại không dám hành động, Hoàng thượng không hạ lệnh, hẳn hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hai bên mọi người bắt đầu giằng co.

Nguyên Mẫn không tin Cung Tuế Hàn sẽ đã thương nàng, cho dù có là Đoạn Minh Hoàng cũng sẽ như vậy.

Thanh kiếm trên tay Cung Tuế Hàn hướng đến nàng, loại cảm giác này so với bị Độc Cô Giới bức nàng còn nhục nhã và khó chấp nhận hơn, nàng không tin Cung Tuế Hàn thật sự sẽ làm nàng bị thương.

Đoạn Minh Hoàng và Nguyên Mẫn ở trong lòng vẫn tiếp tục giằng co, đánh giá xem ai sẽ thỏa hiệp trước, Nguyên Mẫn có lợi thế vì nghĩ rằng Đoạn Minh Hoàng không dám làm tổn thương mình, bởi vì Cung Tuế Hàn sẽ không làm như vậy. Đoạn Minh Hoàng lại nghĩ rằng Nguyên Mẫn so với mạng sống của nàng và Cung Tuế Hàn thì ai chiếm thượng phong.

“Ngươi đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!” Trận giằng co này không khác hơn thi Đoạn Minh Hoàng thực sự giành thắng lợi bởi vì trên cổ Nguyên Mẫn trong nháy mắt đã xuất hiện vết máu.

Ngôn Thác và cả một đám người đều kinh hoàng, Đoạn Minh Hoàng thực sự sẽ giết Hoàng thượng.

Nguyên Mẫn cũng không tin liền nhìn lên Đoạn Minh Hoàng, đôi mắt còn mang theo vẻ ưu thương.

Cung Tuế Hàn, ngươi biết không? Ngươi thật sự muốn đem Trầm giết chết thì Nguyên Mẫn này sẽ không bao giờ... yêu ngươi nữa, sẽ không tiếp tục cho ngươi cơ hội để tổn thương Trầm, nếu Nguyên Mẫn này bị ảnh hưởng bởi chuyện gì thì sẽ càng trở nên lợi hại hơn, càng nguy hiểm hơn, nhưng sẽ không bao giờ đau lòng, không hối hận... Nếu ta không suy nghĩ, thì ta sẽ không vì Cung Tuế Hàn ngươi sinh ra bao nhiêu áy náy như vậy, nếu không yêu ngươi thì trong lòng ta sẽ không đau như vậy, nếu không yêu ngươi thì ta cũng sẽ không khó chịu... Hiện tại tốt lắm, ta sẽ không cần áy náy, sẽ không cần vì ngươi nữa.

Nguyên Mẫn khóe mắt cảm giác có chút yếu ớt, vì sao lại yếu đuối như vậy, đây là dấu hiệu muốn rơi lệ hay sao? Mười năm qua rõ ràng nàng không hề rơi lệ, nhưng lần này nàng ngạnh sinh liền cố nén lại, nàng không thể rơi lệ, Nguyên Mẫn cho dù bị thương cũng phải duy trì sự tự tôn của bản thân mình.

Đoạn Minh Hoàng nhìn thấy trong mắt Nguyên Mẫn ánh lên sự đau xót thì không thể tin vào mắt mình, Nguyên Mẫn đã đem nàng đẩy lên vách núi rồi đẩy nàng xuống vực... kể từ lúc đó Cung Tuế Hàn đã không còn đường quay về với Nguyên Hân Nhược nữa rồi, từ nay về sau cũng chỉ coi nhau như người xa lạ.

Một kiếm này đi xuống, không chỉ lưu lại máu, mà còn có nhiều thứ khác.

Nguyên Hân Nhược sẽ không tha thứ cho Cung Tuế Hàn, bởi vì Nguyên Hân Nhược không bao giờ cho phép người khác phản bội nàng, tuy rằng nàng đã phản bội Cung Tuế Hàn vô số lần. Tuy rằng Nguyên Hân Nhược đã quyết định sau lần này sẽ không bao giờ phản bội Cung Tuế Hàn nữa, nhưng Cung Tuế Hàn ngược lại lại phản bội nàng.

Đoạn Minh Hoàng khỏe mắt cũng có chút ướt, đã không còn đường rút lui nữa rồi, bây giờ chỉ có thể tiếp tục bước đi, cho dù có tan xương nát thịt nàng cũng không thể hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt!

“Lập tức!” Đoạn Minh Hoàng âm điệu nhẹ nhàng, nghe không ra được một tia uy hiếp, nhưng lại làm cho người ta nghe được cảm thấy sợ hãi.

Nguyên Mẫn từ trong mắt Đoạn Minh Hoàng nhận ra sự quyết đoán,

Đoạn Minh Hoàng nhất định sẽ ra tay, nếu mình không đáp ứng, Đoạn Minh Hoàng sẽ giết mình.

Lúc này trên cổ Nguyên Mẫn vết cắt đã sâu hơn, máu chảy ra ngày càng nhiều, nàng cảm thấy rất đau, đau đến xé nát tâm can.

Cung Tuế Hàn thực sự muốn giết mình, bản thân mình thời gian qua đã không nhẫn tâm giết nàng, luyến tiếc nàng, nhưng lúc này nàng lại muốn giết mình, xem ra Cung Tuế Hàn tâm so với mình còn tàn nhẫn hơn...

Nguyên Mẫn khỏe miệng xả ra một tia cười, nụ cười có chút châm chọc.

Vết máu đỏ làm khuấy động tâm Đoạn Minh Hoàng, lúc này không ai biết Đoạn Minh Hoàng suy nghĩ gì, cũng không ai biết Đoạn Minh Hoàng tuy mặt ngoài tỏ ra rất bình tĩnh nhưng trong lòng nàng cũng xôn xao như đánh trận.

Đoạn Minh Hoàng quả thật không động sát cơ, nhưng nếu Nguyên Mẫn không đáp ứng nàng, thì nàng sẽ giết Nguyên Mẫn, sau đó nàng sẽ tự sát, kỳ thật có kết cục như vậy cũng không tồi, ít nhất cũng không cần phải đau đớn nữa... Đoạn Minh Hoàng nghĩ đến.

Bọn người Ngôn Thác thay Nguyên Mẫn phát hoản muốn đồ mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng vẫn nên thỏa hiệp đi, mạng của người lúc này không khác gì bó củi ở Thanh Sơn a...

Nguyên Mẫn nhắm lại hai mắt “Đem toàn bộ người của Đoạn gia thả ra!” Thanh âm thỏa hiệp mang theo một tia u sầu.

Ngôn Thác nhanh chóng làm theo, đem lồng sắt mở ra. Ngôn Thác mặc dù không cam lòng nhưng không thể không nghe theo vì tính mạng của Hoàng thượng hiện còn đang trong tay Đoạn Minh Hoàng.

“Giải được!” Đoạn Minh Hoàng hướng đến Ngôn Thác hạ lệnh, thanh âm cường đại bức người khiến Ngôn Thác thiếu chút nữa làm theo, nhưng Ngôn Thác vẫn do dự nhìn về hướng Nguyên Mẫn, hẳn chính là muốn hỏi qua ý kiến của Hoàng thượng.

“Cho nàng!” Nguyên Mẫn cảm thấy vô cùng đau lòng, vốn đã chết lặng, có gì lại còn đau đớn như vậy?

Ngôn Thác đem giải được ném cho Đoạn Minh Hoàng, Đoạn Minh Hoàng sau khi nhận được liền ném cho Đoạn Kỳ, Đoạn Kỳ sau đó liền nhanh chóng đưa cho người trong gia tộc uống thuốc giải.

“Đoạn Minh Hoàng, yêu cầu của ngươi Hoàng thượng đều đáp ứng tất cả rồi, ngươi nhanh chóng thả Hoàng thượng ra” Ngôn Thác thét lên, Hoàng thượng không thể xảy ra sự cố gì a, nhưng... Hoàng thượng chặt vật như thế này thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

“Còn một việc nữa, Hân Nhược, ngươi phải làm!” Cung Tuế Hàn thu kiếm về, đưa tay còn lại vuốt ve vành môi của Nguyên Mẫn, bộ dáng có bao nhiêu thân mật, hơn thế nữa Đoạn Minh Hoàng mặt cũng chăm chăm hướng tới gần mặt Nguyên Mẫn, người ngoài nhìn vào giống như Đoạn Minh Hoàng đang hôn Nguyên Mẫn, nhưng khi môi chuẩn bị tiếp xúc thì Đoạn Minh Hoàng liền dừng lại.

Ngôn Thác có chút ngây người ra, lúc này là tình huống gì đây? Uy hiếp và trêu chọc sao? Mặc dù nói Hoàng thượng vóc dáng rất xinh nhưng lúc này trêu chọc thì thật không đúng lúc a, thực sự không biết Đoạn Minh Hoàng rốt cuộc muốn làm gì, nhưng có một vấn đề, các nàng không phải là nữ sao?

Ngôn Thác lúc này có chút buồn phiền!

Không chỉ Ngôn Thác mà ngay cả bọn người của Đoạn gia cũng ngại ngùng cả người, gia chủ không phải là nữ nhân sao? Như thế nào lại còn đi trêu chọc Nguyên Mẫn đây? Chẳng lẽ là muốn làm cho Nguyên Mẫn khó chịu sao?

Nguyên Mẫn lãnh mặc quay đầu, cổ bối vì đang bị thương nên động gân liền bị đau vô cùng.

“Như thế nào? Không thích? Ta nhớ ngươi ở trên giường rất nhiệt tình a, tất nhiên ta đối với sự nhiệt tình của ngươi cũng thích thú không kém...” Đoạn Minh Hoàng nói đến đây, tất cả mọi người ở phía dưới đều sợ ngây người, nhất là người của Đoạn gia và Ngôn Thác đều không khỏi kinh ngạc.

Hai người...

Mặt khác thân phận nữ nhân của Đoạn Minh Hoàng lúc này cũng khiến Ngôn Thác kinh hãi, bởi vì trước đây là sủng vật, lúc nào cũng ở bên cạnh, chớ trách Hoàng thượng sắc mặt lại khó coi như vậy.

Nguyên Mẫn ánh mắt càng lãnh mạc hơn “Cung Tuế Hàn, nếu ngươi muốn làm nhục Trẫm, thì ngươi làm được rồi!”

Nguyên Mẫn lớn như vậy cũng chưa từng chịu qua nỗi nhục nhã nào lớn như vậy, hơn nữa là còn đứng trước những người dưới trướng mình lại càng nhục nhã hơn.

Đoạn Minh Hoàng biết lần này bản thân mình cũng thực hạ lưu, nhưng như vậy ít ra cũng có thể tăng trọng lượng của Cung Tuế Hàn. Nếu là trước kia, không thể đem Cung Tuế Hàn đặt ở vị trí quan trọng thì hiện tại cũng có thể.

Đoạn Minh Hoàng đã phóng lao cũng phải theo lao, ít nhất hai người cũng không còn khả năng có thể tiếp tục nữa rồi.

“Nếu không nghĩ được nói gì thì ta nói tiếp, ta muốn Hân Nhục ngươi thế một điều!” Đoạn Minh Hoàng tiến đến bên tai Nguyên Mẫn, động thái thân mật vô cùng, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy thực sự bị tổn thương.

Nguyên Mẫn không trả lời, chỉ thấy sắc mặt khó coi vô cùng.

“Thề? Nguyên Mẫn nếu còn sống cũng không bao giờ vây trừ Đoạn gia!”

“Cung Tuế Hàn, ngươi đừng ép người quá đáng!” Nguyên Mẫn trong mắt lửa giận nhảy lên.

Cung Tuế Hàn đem mình dồn đến góc tường, nếu mình còn nhìn nữa thì mình không phải là Nguyên Mẫn.

“Đương nhiên, ta cũng bảo đảm chắc chắn với ngươi sau này Đoạn gia tuyệt đối sẽ không làm việc gì uy hiếp đến giang sơn của ngươi, cái này, cũng công bằng rồi chứ?” Đoạn Minh Hoàng nói.

“Ngươi lấy gì cam đoan?” Nguyên Mẫn nhìn về phía Đoạn Minh Hoàng, trong mắt trừ bỏ phần nộ thì còn rất nhiều điều nói không ra được cảm xúc.

“Ta! Đoạn gia gia chủ, ta tuyệt đối sẽ không để người của Đoạn gia uy hiếp đến ngươi, và ngươi nếu còn sống cũng không được vây trừ Đoạn gia! Ngươi không tin ta sao?” Đoạn Minh Hoàng nói xong câu cuối cùng, thì lại đổi lại giọng điệu bình thường của Cung Tuế Hàn, nhìn trực tiếp Nguyên Mẫn, hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyên Mẫn dường như thấy được Cung Tuế Hàn trước kia, loại ảo giác này làm cho Nguyên Mẫn có chút giật mình.

Nguyên Mẫn trầm mặc, kéo dài sự lặng lẽ.

Năm đó, bản thân mình đã không tin Tinh Dịch, lần này mình nên tin Cung Tuế Hàn sao? Cung Tuế Hàn đã phản bội mình một lần, sẽ còn có lần thứ hai không?

Nguyên Mẫn không biết được kết quả, chỉ thấy lòng nàng đang rối loạn.

“Ngươi thề đi! Ngươi hiện tại không có lựa chọn đâu!” Đoạn Minh Hoàng không cho nàng quá nhiều thời gian để do dự.

“Ngươi lấy thân phận Đoạn Minh Hoàng tiếp tục bức Trẫm sao?” Nguyên Mẫn hỏi.

“Được rồi, ta là lấy thân phận Đoạn Minh Hoàng bức ngươi, bởi vì Đoạn Minh Hoàng muốn thay mẫu thân bảo trụ Đoạn gia!” Đoạn Minh Hoàng nói có chút lạnh.

“Trẫm, Nguyên Mẫn...” Nguyên Mẫn vừa muốn nói Đoạn Minh Hoàng liền ngắt lời.

“Áy, dung thân phận của Nguyên Hân Nhục để thề!” Đoạn Minh Hoàng tâm trạng xuống, ngay cả một chút cơ hội nhỏ cũng muốn nâng trọng lượng của Cung Tuế Hàn lên một bậc.

“Nguyên Hân Nhục? Ngươi có biết điều này có ý nghĩa như thế nào không?” Nguyên Mẫn tâm cũng bắt đầu phát run.

Ngươi chung quy là dùng thân phận Cung Tuế Hàn để ép ta?!

“Biết, có ý nghĩa, chính là dùng thân phận Cung Tuế Hàn để bức ngươi, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, từ nay về sau, Nguyên Hân Nhục và

Cung Tuế Hàn... ân đoạn nghĩa tuyệt! Không thiếu nợ nhau bất cứ thứ gì!” Rõ ràng đây là dự liệu trong lòng, vì sao tâm nàng lúc này lại đau như vậy.

Đoạn Minh Hoàng khóe mắt đã ướt, Nguyên Mẫn cũng nhìn thấy, bản thân Nguyên Mẫn khóe mắt cũng đã có chút ướt lệ.

Có lẽ, cả hai người ở trong mắt đối phương đều thấy được trọng lượng của mình, chỉ đáng tiếc đều đã quá muộn rồi.

Đoạn Minh Hoàng cuối cùng cũng có thể dùng thân phận của Cung Tuế Hàn bức Nguyên Mẫn, và lúc này cũng là lần đầu tiên nhận ra Cung Tuế Hàn trọng lượng trong lòng Nguyên Mẫn không hề nhỏ.

Nguyên Mẫn tâm như thất chặt, bởi vì Cung Tuế Hàn đưa ra lựa chọn này thực tế cũng làm cho nàng không có cơ hội để lựa chọn, nàng chỉ có thể chấp nhận.

“Trẫm, lấy giang sơn của Nguyên thị thề, Trẫm, Nguyên Hân Nhược, sinh thời tuyệt đối sẽ không đối với người của Đoạn gia sau này chủ động vây bắt, nếu làm trái lời thề, giang sơn đưa tiễn!” Nguyên Mẫn thề, từ trong đáy lòng nói ra, trong lời nói chứa thật nhiều rung động, cả bản thân chính điện lúc này đều yên tĩnh.

Đoạn Minh Hoàng cảm giác được lòng mình đau như cắt.

Nguyên Mẫn đã đáp ứng mình rồi, mình rút cuộc cũng có chút trọng lượng, nhưng vì sao một chút vui mừng cũng không có đây? Vì sao lại đi đến một bước như thế này?

Đoạn Minh Hoàng lệ rơi thực sự, nàng liền quay đầu, bởi vì nàng không dám nhìn Nguyên Mẫn, nàng vung tay lên, ý bảo người của Đoạn gia chuẩn bị rời đi.

“Cung Tuế Hàn, đứng lại, đây là thư của Lâm Trọng Văn đưa cho ngươi! Trẫm từ nay về sau cũng không thiếu ngươi bất cứ thứ gì, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, cả hai cùng nhau quên đi!” Nguyên Mẫn đem thư ném tới, toàn bộ, đều coi như không có, tựa như một giấc mộng, mộng tỉnh rồi tất cả đều tiêu tán, Nguyên Mẫn vẫn như trước, cô độc, vẫn tiếp tục không tin bất kỳ một người nào.

Đoạn Minh Hoàng dừng bước, nàng tiếp nhận thư, sau đó đầu cũng không quay lại, tiếp tục bước đi, theo phía sau còn có đội quân tinh nhuệ của Đoạn gia.

Không gian to như vậy, lại trở nên lặng im, ai cũng không dám động, bởi vì Hoàng thượng không hạ mệnh lệnh, bởi vì Hoàng thượng trong mắt người trở nên vắng vẻ, làm cho bất cứ ai cũng không dám nào động bầu không khí u tịch này.

“Hoàng thượng!” Ngôn Thác cuối cùng vẫn trung thành và tận tâm, tay hắn bắt đầu chấp lại, bởi vì lúc này Nguyên Mẫn trong mắt bi thương đã rất nhanh thu về làm cho Ngôn Thác cảm giác được vừa rồi tựa hồ như đang diễn một màn kịch.

“Hoàng thượng, vừa rồi thần ở trên người bọn chúng có rải bột huỳnh quang, cho nên bọn chúng cũng không thể trốn thoát, còn nữa, độc cũng chỉ vừa mới giải, muốn khôi phục lại nội lực cũng phải mất một thời gian dài, chúng ta bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp, chúng ta vẫn có thể thắng!” Ngôn Thác cho tới bây giờ cũng không cảm giác mình đã làm việc chu đáo.

Nguyên Mẫn ở một bên nghe thấy vẻ mặt cũng thực sự phức tạp nhìn về hướng Ngôn Thác.

Ngôn Thác lần này làm việc quả thật tốt lắm.

Nguyên Mẫn trong lòng do dự.

“Hoàng thượng, vừa rồi là người bị bức bách, không phải xuất phát từ ý nguyện của Hoàng thượng, Hoàng thượng không cần phải quan tâm đến nó!” Ngôn Thác ngay cả bậc thang đều muốn thay Nguyên Mẫn tìm xong rồi. Ngôn Thác muốn lúc này chuẩn bị đuổi theo Đoạn gia, hắn tin Hoàng thượng nhất định sẽ hạ lệnh.

Nguyên Mẫn quả thực do dự, nếu tiếp tục vòng vây, thì bàn cờ này vẫn như cũ nàng sẽ thắng, Nguyên Mẫn sẽ không thua, nàng sẽ như trước đây là một vị vua thực sự, nàng... .

Trong chốc lát do dự, Nguyên Mẫn cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

“Trần tin Cung Tuế Hàn một lần, đây là Trẫm thiếu nàng, lần này Trẫm trả lại cho nàng, từ nay về sau nàng và Trẫm không nợ nhau bất cứ điều gì nữa!” Nguyên Mẫn bình tĩnh nói.

Cung Tuế Hàn, Trẫm sau này, bất cứ thứ gì cũng không thiếu ngươi,

Từ khi lọt lòng cho tới nay, đây là lần đầu tiên Nguyên Mẫn từ bỏ một chiến thắng, làm cho Nguyên Mẫn cảm giác được quyết định lần này thực không sáng suốt.

“Hoàng thượng, đây là thả hổ về rừng, chúng ta muốn bắt sẽ rất khó khăn!” Ngôn Thác không bỏ qua, mà liền khuyên bảo.

“Trẫm không muốn nói lần thứ hai!” Nguyên Mẫn cả thanh âm cứng rắn.

Đối với Ngôn Thác, đây có lẽ là lần đầu tiên Nguyên Mẫn quyết định không sáng suốt như vậy, nàng thả Đoạn Minh Hoàng và cả Đoạn gia đi, thế lực của bọn họ đã tăng lên nhiều, trước kia Đoạn gia đã khó đối phó, hiện tại bây giờ cũng càng khó đối phó hơn. Hoàng thượng đã lấy tình cảm và cả giang sơn của nàng ra cược, Ngôn Thác thật không chấp nhận được, nhưng cũng đành bất lực, hần đành từ bỏ, đây cũng không phải là giang sơn của hần, Hoàng thượng muốn làm sao thì hần có quyền gì xen vào? Ngôn Thác mệt mỏi nghĩ đến.

“Các người lui xuống hết đi, Trẫm muốn một mình yên tĩnh!” Nguyên Mẫn cũng cần nơi để ẩn trốn, để che đi vết thương.

“Hoàng thượng đang bị thương!” Đặng La lo lắng hỏi.

“Vết thương nhỏ, không chết được đâu, các người toàn bộ lui ra ngoài cho Trẫm!” Nguyên Mẫn đem tất cả đuổi đi.

Rõ ràng nàng muốn khóc một hồi, nhưng lại kiềm chế, vô luận có như thế nào, nàng cũng không thể đem nước mắt chảy ra, Nguyên Mẫn quả nhiên không thích hợp để khóc.

Nguyên Mẫn lúc này trong mắt đỏ một màu, vô cùng mệt mỏi, lại không dám nhắm mắt lại, bởi vì nhắm lại nàng sẽ nhìn thấy được hình bóng Cung Tuế Hân, nàng một chút cũng không muốn nhớ đến.

Chẳng trách được, thế gian đều nói nữ nhân vô dụng, luôn xử trí theo cảm tính, xem ra không phải không có đạo lý.

Cung Tuế Hân, cuối cùng người cũng có thể một lần biến Trẫm thành một nữ nhân vô dụng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Quyết Định Của Đoạn Minh Hoàng!

“Ta nhớ không lầm, ở Đoạn gia, gia chủ là người có quyền lực tuyệt đối có đúng không?” Đoạn Minh Hoàng hỏi mọi người trong Đoạn gia.

Đại bộ phận người của Đoạn gia đều chờ mong gia chủ trở về, hầu hết mọi người trước đó cũng đều muốn Đoạn Minh Hoàng nắm giữ quyền lực, lần này còn giải cứu được người của Đoạn gia nên càng khiến không ít người thừa nhận năng lực. Có thể nói trên thế giới không có ai là phục tùng tuyệt đối cho nên vẫn còn một số ít người khác bất mãn khi Đoạn Minh Hoàng nắm trong tay toàn bộ quyền lực như vậy.

“Người là gia chủ? Vậy người chứng minh đi, Phụng hoàng lệnh ở đâu? Phụng hoàng lệnh là tín vật của gia chủ, nhưng ta nhớ không lầm ở đại hội võ lâm lần trước Phụng hoàng lệnh đã bị vỡ nát, nếu người là gia chủ thì người đã đem tặng Phụng hoàng lệnh cho Nguyên Mẫn, không khác nào người là kẻ phản đồ!” Đoạn Lâm nói,

“Lâm nhi, người không được đối với gia chủ vô lễ!” Đoạn Lê lên tiếng răn đe Đoạn Lâm.

Đoạn Minh Hoàng vốn đã khôi phục lại đồng tử màu đen, nhưng vừa nghe Đoạn Lâm nói vậy thì màu mắt lại bắt đầu đỏ hồng lên, hơi thở cũng toát ra mùi nguy hiểm, làm cho Đoạn Lê đứng kế bên cũng cảm nhận thấy áp lực.

“Người xác định, ta cần có Phụng hoàng lệnh mới có thể chứng minh thân phận sao?”

Lúc này chỉ có thể trách Đoạn Lâm chính là tự đào mồ chôn mình rồi, hần đang đụng đến không phải là Cung Tuế Hân, mà là Đoạn Minh Hoàng, vốn Đoạn Minh Hoàng vừa rồi trong lòng chịu bao nhiêu khổ sở, nhưng cũng cố gắng kiềm chế không phát tiết ra, nhưng lúc này Đoạn Lâm nhắc đến Phụng hoàng lệnh thì giống như là đang đổ dầu vào lửa, tự mình tìm đến diệt vong.

“Lúc Đoạn gia bị vây hãm ở triều đình, Đoạn Lâm, người ở đâu? Có phải hay không chờ ta và Đoạn Kỳ đều chết hết thì người có thể lên làm Đoạn gia gia chủ đây?” Đoạn Minh Hoàng ngữ khí tuy nhẹ nhưng mọi người xung quanh nghe thấy cũng đều có chút sinh nghi.

Mưu hại khiến gia chủ chết, lại khiến cho huynh đệ trong gia tộc lâm vào nguy kịch, vô luận như thế nào thì Đoạn Lâm đều đáng xử tội chết.

Đoạn Lâm luống cuống, hần không nghĩ tới Đoạn Minh Hoàng chỉ tùy tiện nói như vậy lại khiến cho toàn bộ người của Đoạn gia đều nghiêng về phía nàng. Xem ra hần đã đánh giá thấp Đoạn Minh Hoàng, bởi vì dù thế nào đi chăng nữa gia chủ đối với mọi người trong Đoạn gia này là người có sức ảnh hưởng nhiều nhất.

“Người nói vậy, ta như thế nào lại không để ý đến sinh tồn của Đoạn gia? Người đừng vu khống ta!” Đoạn Lâm kích động nói.

“Đoạn Kỳ, người cứ nói đi!” Đoạn Minh Hoàng hỏi Đoạn Kỳ, nhướn mày, chính là loại bức cảm khiến người khác thay mình nói chuyện.

“Đoạn Lâm vong ơn không bảo vệ được người của Đoạn gia, gia có gia quy, mặc cho gia chủ xử trí!” Đoạn Kỳ là người thông minh, hần tuy tỏ thái độ

dù sao Đoạn Minh Hoàng cũng mang thân phận là gia chủ, sẽ thấy không có hoài nghi mà xử trí.

“Giết!” Đoạn Minh Hoàng cũng học được sự quyết đoán của Nguyên Mẫn, không có một tia do dự, hoàn toàn không giống như lần đầu tiên giết người, bởi vì nàng cần nắm trong tay toàn bộ tín nhiệm của mọi người trong gia tộc, nhất quyết phải đem những người có suy nghĩ giả dối tất cả giết hết. Giết Đoạn Lâm cũng giống như giết gà dọa khỉ, đại loại sẽ phát huy tác dụng, uy hiếp người khác.

Đây là bước đầu tiên nhập chủ Đoạn gia.

Đoạn Kỳ sững sờ, trước kia Đoạn Minh Hoàng là Cung Tuế Hàn thực sự kém hơn rất nhiều, Đoạn Lâm tuy rằng đáng trách nhưng...

“Lập tức chấp hành! Nếu ai chấp nhận ta là gia chủ, thì lập tức thi hành, nếu không tiếp nhận thì ta sẽ không có cơ sở gì ở đây, ta sẽ rời khỏi Đoạn gia” Đoạn Minh Hoàng giọng điệu rất bình thường, vốn nàng cũng không mất mát gì ở đây.

“Gia chủ, xin dừng bước, hạ nhân lập tức chấp hành!” Trưởng lão Đoạn gia nói.

“Gia chủ, Lâm nhi còn trẻ, ắt cũng có sai lầm, nhưng dù sao cũng là huynh trưởng lớn nhất, làm huynh trưởng bao nhiêu năm nay, đối với Đoạn gia từ trước đến nay cũng có không ít công lao, gia chủ xin hãy tạm tha cho Lâm nhi!” Đoạn Lê đứng ra thay mặt Đoạn Lâm cầu xin.

“Công lao? Ta không tính tội hấn là mai mắn cho hấn rồi, công lao của hấn như người nói là làm cho Đoạn gia thiếu chút nữa bị diệt vong sao?” Đoạn Minh Hoàng giọng điệu châm chọc nói.

“...” Đoạn Lê cùng từ.

Không còn ai dám nói thay, vì vị gia chủ mới này luôn toát ra khí tràng vô cùng nguy hiểm.

**

Không đến một năm, Đoạn Minh Hoàng liên nắm giữ hết tất cả quyền lực của Đoạn gia, bước thứ 2 trong kế hoạch của Đoạn Minh Hoàng bắt đầu suông sẽ.

Một năm qua, Đoạn Minh Hoàng không những bài trừ những phe đối lập mà cũng vô cùng đối xử không nương tay với bất kỳ ai, máu đổ xương cũng không ít, có thể nói đây là việc làm sáng suốt nhất của nàng chăng?

Tiền sinh, hiện tại Đoạn Minh Hoàng không giống như Cung Tuế Hàn là người không sáng suốt, nhưng Đoạn Minh Hoàng một chút cũng không thích bản thân mình bây giờ.

Đoạn gia chỉ cần có thế lực mạnh hơn, thì càng gây uy hiếp đối với triều đình, cho dù sau này Nguyên Mẫn không còn làm hoàng đế thì cũng sẽ không tha cho Đoạn gia, chỉ cần Đoạn gia có thế lực thì đối với triều đình mâu thuẫn vĩnh viễn đều tồn tại.

Điều mà Đoạn Minh Hoàng phải làm đó chính là loại bỏ mâu thuẫn này.

Đoạn Minh Hoàng nhớ tới thời đại của Đoạn Uyên lúc trước, nàng nhìn ra được một tia sách lược, Đoạn gia không thể có quân sự, nếu có thì dã tâm sẽ liền nổi dậy.

Trong lòng Đoạn Minh Hoàng thấu hiểu điều này hơn ai hết. Quan trọng là nàng cần có kế hoạch, chính là làm tan rã gia tộc Đoạn gia.

“Đoạn Kỳ, ta cần người ở đây đưa ý kiến!” Đoạn Minh Hoàng nói.

“Chuyện gì mà khiến cho gia chủ cũng không giải quyết được?” Đoạn Kỳ sau khi thấy Đoạn Minh Hoàng trở về lúc nào cũng cảm thấy thật thoải mái, bởi vì Đoạn Minh Hoàng không những là một cường nhân, mà còn đem trên dưới những phe chống đối trong gia tộc xử lý gọn gàng, gia chủ quả nhiên không tầm thường, đúng là do Minh Phượng trùng sinh.

“Ta muốn giải tán Đoạn gia!” Đoạn Minh Hoàng ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng phản ứng của Đoạn Kỳ lại ngược lại, hấn như bị hù sợ.

Giải tán Đoạn gia? Gia chủ thực sự muốn... tuy rằng gia chủ là người nắm giữ mọi quyền lực, nhưng loại chủ kiến này thì chỉ sợ lại phản tác dụng, đặc biệt là một số trưởng lão của Đoạn gia, họ tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Đoạn gia bị đưa tới tai họa như ngày hôm nay là bởi vì Đoạn gia quá cường đại, thứ nhất, vì quá cường đại sẽ gây ra một số vấn đề rất nan giải, thứ hai, vì cường đại lại nghĩ rằng mình là một cây cổ thụ to, muốn tạo phản. Cho dù hiện tại, Đoạn gia và triều đình mâu thuẫn cũng coi như hòa dịu, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ hòa dịu như vậy, bất kỳ ở triều đại nào, họ cũng không chấp nhận được có thế lực nào uy hiếp quốc gia của mình, giống như nằm dưới giường cũng không muốn người khác ngủ say hơn mình. Đoạn Kỳ, đạo lý này tại sao người lại không biết chứ?”

“Điểm ấy ta đương nhiên biết, nhưng gia chủ làm vậy là phá hủy đi nguyên tắc mấy trăm năm qua của Đoạn gia về sự ưu việt, đừng nói là các trưởng lão tuyệt đối sẽ không chấp nhận, cho dù có là thanh niên họ cũng không đồng ý. Tuy rằng Đoạn gia cường đại, có thế lực sẽ mang đến tai họa, từ trước đến nay không phải không có người đưa ra vấn đề này, nhưng để thực hiện được, thì lại vô cùng khó khăn” Đoạn Kỳ không ủng hộ nói, Đoạn Minh Hoàng thực sự muốn lấy một hòn đá nhỏ phá hủy đại thạch?

“Đoạn Kỳ, trở ngại nhất định sẽ có nhưng không lớn. Sở dĩ luôn không có thành công là bởi vì các gia chủ trước không tìm ra được ngọn nguồn, hơn nữa cũng không có phương pháp giải quyết, vì vậy tuổi thọ của các nàng cũng quá ngắn...” Sứ mệnh của Đoạn Minh Hoàng không phải chỉ bảo hộ Đoạn gia mà chính là bảo hộ được cả bản thân nàng.

“Vậy gia chủ có tính toán như thế nào?” Đoạn Kỳ hỏi, không rõ Đoạn Minh Hoàng có thể nói được làm được hay không, nhưng dù sao Minh Phượng ở trên người nàng cũng đã thức tỉnh, nhất định sẽ có chỗ hơn người.

“Người có biết ngọn nguồn của Đoạn gia căn bản là ở đâu không?” Đoạn Minh Hoàng hỏi.

“Không biết!” Đoạn Kỳ lắc đầu.

“Trong gia tộc, Đoạn gia lấy nữ tử làm đầu, nữ tử không lấy chồng, chỉ nhận rể, đứa trẻ sinh ra sống hay chết cũng chỉ mang họ Đoạn, nam tử có lấy vợ cũng như vậy, từ đời này sang đời khác, chỉ có tiến chứ không lùi, số người ngày càng tăng rộng, ở gia tộc, lấy gia chủ là người thống trị, gia chủ tập quyền, thoát nhìn giống như một tiểu đế quốc. Ở Đoạn gia vừa nặng gia giáo, văn võ kiêm tu, gia chủ lại là người mang năng lực, một người anh minh, dần dần cứ như vậy trở thành truyền thống, Đoạn gia thực lực ngày càng tăng, cũng vì vậy mà phát triển như hôm nay. Nếu không có nguyên tắc phát triển nội giống thì con nôi dôi của Đoạn gia sẽ ngày càng ít dần, như vậy sẽ không có ngày trở thành gia tộc Đoạn gia cường đại!”

“Vậy ý của gia chủ là muốn phá vỡ quy chế của gia tộc? Nhưng các trưởng lão sẽ đồng ý sao?” Quy chế của gia tộc, ở Đoạn gia đã sử dụng mấy trăm năm qua, quả thật nếu ban đầu Đoạn gia chỉ một hoặc hai người, nhưng sau đó dần dần phát triển hơn ngàn người. Bình thường, trong vương tộc cũng chỉ có tầm một hoặc hai trăm người, còn Đoạn gia mấy ngàn người như thế này, thì không gây áp lực lớn đối với triều đình cũng không có gì là lạ.

Gần đây nhất những người này trong đầu lại còn có ý niệm muốn cả giang sơn, chớ trách được Nguyên Mẫn đem Đoạn gia trở thành cái đinh trong mắt.

“Không muốn cũng không đồng ý, hơn nữa cũng không có nhiều rào cản đâu, trừ bỏ bắt đầu có chút khó khăn thì về sau sẽ không có vấn đề gì.”

“Vậy ý của gia chủ như thế nào?” Đoạn Kỳ cảm thấy được Đoạn Minh Hoàng đã tìm ra được nguyên nhân chính thì phương pháp tiếp theo ắc cũng đã nghĩ ra.

“Tách riêng, nữ tử có thể khai chiêu kén chồng, cũng có thể lập gia đình, nam tử cũng như thế, sau đó gả cưới, tách rời các người trong gia tộc, cưới gả ở các vùng xa hơn, nam hay nữ từ Đoạn gia có cưới gả sẽ được lễ vật làm quà...”

“Tách riêng, đơn giản như vậy mà trước kia như thế nào lại không ai nghĩ ra?” Đoạn Kỳ kinh ngạc, chuyện đơn giản như thế mà bản thân hắn cũng chưa từng suy nghĩ đến.

“Mấu chốt ở đây chính là quà mừng, của cải ở Đoạn gia mấy trăm năm nay tích lũy không ít, chỉ có các gia chủ trước mới có quyền xử trí, những người khác chỉ được lưu giữ, không được sử dụng, nếu ta phân chia cho bọn họ, thì bọn họ chẳng lẽ lại không cần sao? Ta đã tính toán vài thứ, sẽ đem những vật quý trong như Thiên tộc phát cho bọn hắn, trước tiên cứ bắt đầu với các trưởng lão, giải quyết được vấn đề thì vật cần sẽ liền càng ít, bởi vì Thiên tộc... ít nhiều gì cũng được các trưởng lão coi trọng”

“Gia chủ, đó là của của người, người muốn đem hết toàn bộ phân phát đi sao?” Đoạn Kỳ hỏi.

“Ta không muốn lấy bất cứ thứ gì của Đoạn gia, đó vốn là của người trong tộc” Đoạn Minh Hoàng cảm thấy không có thua thiệt gì, bởi nàng không phải là người háms món lợi nhỏ như Cung Tuế Hàn, bất quá nàng cũng có thể chiếm một chút nhưng nàng cũng có thể tưởng tượng ra được bộ mặt thất vọng và đau buồn của Cung Tuế Hàn.

“Gia chủ làm như vậy với Đoạn gia... là vì Nguyên Mẫn? Gia chủ muốn Đoạn gia và Nguyên Mẫn có sự cân bằng không gây mâu thuẫn, Nguyên Mẫn tuy rằng thế không đối phó Đoạn gia, mà Đoạn gia cũng không uy hiếp được triều đình, nhưng Nguyên Mẫn tính cách vẫn sẽ khó thay đổi, mũi nhọn lúc nào cũng ở sau lưng cũng sẽ luôn cảnh giác, cho nên ta đoán gia chủ vì Nguyên Mẫn nên mới có quyết định lớn như vậy!” Đoạn Kỳ cười nói.

“Kế hoạch này nhất định phải thực hiện, nếu người làm tốt đại sự ở Đoạn gia ta dĩ nhiên sẽ cho người phần thưởng công bằng nhất!” Đoạn Minh Hoàng không muốn nhiều lời, chế hành như thế nào có lẽ đã rõ, chỉ cần thế lực của Đoạn gia không uy hiếp được Nguyên Mẫn thì nàng mới có thể vô tư sẽ không suy nghĩ đến việc đối phó Đoạn gia, thực sự, không phải chỉ vì Nguyên Mẫn, mà nàng còn vì cả gia tộc Đoạn gia.

Đoạn Minh Hoàng biết, Nguyên Mẫn đối với Cung Tuế Hàn đã vượt qua quá nhiều nguyên tắc rồi, bằng không lần đó Đoạn gia cũng không dễ dàng gì thoát được.

Chỉ là, mọi thứ lúc này đã không còn có thể trở lại như trước kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Gặp Gỡ Trần Tiểu Diễm

Ngôn Thác lần đó làm việc cũng coi như là thành công, rất nhanh hần liền được phục chức, sau đó lại bắt đầu cuộc sống là người tâm phúc ở bên cạnh Hoàng đế.

Hiện tại người tâm phúc bên cạnh Hoàng đế không chỉ có một mình Ngôn Thác, mà còn có Diệp Dân. Nếu không có Diệp Dân ở kề bên chế ngự thì cuộc sống của Ngôn Thác coi như tương đối thoải mái.

Nguyên Mẫn hơn ba năm qua vẫn là Nguyên Mẫn, càng ngày càng phát ra uy nghiêm không ai có thể xâm phạm được, cảm xúc cũng ngày càng làm cho người khác không đón được, dường như nàng sống lại cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Nguyên Mẫn làm hoàng đế cũng ngày một thuần phục, càng ngày càng vô tình, thường phạt phân minh, ai thương thì đáng thương, ai đáng chết thì giết, hai mươi hai tuổi, Nguyên Mẫn đã là một vị đế vương không thể xem thường. Một hoàng đế mà ai khi nhắc đến cũng phải ghê sợ.

Nguyên Mẫn vẫn còn nhớ rất rõ, Cung Tuế Hàn rời đi cũng đã ba năm, ba năm qua mỗi khi Nguyên Mẫn nhớ lại đêm hôm đó, tâm đều ức chế không nổi chua xót và đau đớn, đau đến cả run lên, chính vì vậy nàng không muốn bản thân rảnh rỗi, vì nàng quá rảnh rỗi sẽ lại suy nghĩ tới...

Năm đó nếu không có Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn cũng không có nhiều thói quen, giờ đây thói quen đó vẫn không tiêu đi được, nàng mỗi lúc không chịu đựng được, lại đứng ở trên cao tịch mịch nhìn về bầu trời xa xăm.

Cho tới bây giờ cũng không ai nhắc tới ngày hôm đó..

Cung Tuế Hàn, người dựa vào cái gì lại làm rối loạn cuộc sống sau này của Trầm như vậy, làm cho Trầm có thói quen có người ở bên cạnh nói chuyện, có người ở bên cạnh mỗi đêm...sau đó người lại làm cho Trầm nhiều cảm giác trống trải cô đơn như bây giờ...

Nguyên Mẫn nằm trên giường rỗng, thẳng tắp nhìn trần nhà, thật lâu cũng chưa từng nằm mơ, nhưng mỗi lần nằm mơ nàng đều mơ thấy Cung Tuế Hàn, mơ thấy Cung Tuế Hàn đáng khinh kia lại không kiêng sợ nàng, mơ thấy Cung Tuế Hàn lần đầu tiên làm bánh mì cho nàng, mơ thấy Cung Tuế Hàn ngây ngô nhìn nàng cười... mơ thấy vô số hình ảnh về Cung Tuế Hàn ngốc nghếch mỗi một khi làm việc gì cũng đều vì nàng, sau đó làm cho nàng cảm động, rồi tiếp tới là một màn ly khai, rồi nàng bình tĩnh... và tiếp theo lại một đêm không ngủ.

Nguyên Mẫn trong mắt có chút tơ máu, nhưng nàng cũng không muốn lộ ra được nhược điểm, tuy rằng cô độc, nhưng cũng là quân lâm thiên hạ, thế nhưng, đối với Nguyên Mẫn luôn luôn cảm thấy thiếu.

“Hoàng thượng, Đoạn Minh Hoàng quả thật giữ thủ tín, ba năm nay, Đoạn Minh Hoàng đã đem toàn bộ Đoạn gia giải thể, một gia tộc khổng lồ như Đoạn gia bây giờ cũng biến thành một tiểu hộ gia đình bình thường, lúc này cũng đã muốn trở thành vụn cát, muốn tụ lại cũng là chuyện khó khăn” Ngôn Thác cao hứng nói, hần cũng vừa nhận được tình báo tổ điện của Đoạn gia cũng vừa chính thức được dỡ bỏ.

“Thật sao?” Tuy rằng ngữ khí Nguyên Mẫn hờ hững nhưng ở trong lòng nàng không che dấu được cao hứng.

Cung Tuế Hàn rút cuộc cũng hướng về mình.

“Đúng vậy! Kỳ thật Đoạn Minh Hoàng rất lợi hại, đem mấy trăm năm lực lượng của Đoạn gia hội tụ lại chỉ trong ba năm ngắn ngủi nói tan rã liền tan rã, không những vậy từ trên đến dưới trong Đoạn gia đều không lộ ra một chút thất vọng nào, đúng là khó có được kỳ tài.” Ngôn Thác trong lời nói có phần khen ngợi.

Nguyên Mẫn trong lòng có chút vui vẻ, giống như đồ vật của nàng được người khác thổi phồng lên.

“Đoạn Minh Hoàng trong người mang thiên mệnh, tất nhiên không phải là người thường” Thật ra ẩn ý bên trong của Nguyên Mẫn chính là “Thật ra năm đó Trầm chọn Cung Tuế Hàn là bởi vì Trầm nhận ra Cung Tuế Hàn là một tiềm lực cơ”

Còn nhớ năm đó trong cung truyền ra tin Hoàng đế nuôi nam sủng, tất cả thế nhân đều biết, mà loại chuyện bát quái này từ người đầu tiên đến người thứ mười lại theo miệng lưỡi người đời mà nói khác đi.

Chuyện kể rằng, năm đó Hoàng thượng nuôi một nam sủng, tài mạo đều không có, nhưng Hoàng thượng vì sao lại mê hần đây? Lúc ấy mọi người đều đoán được hai khả năng, nam sủng này ở trên giường có kinh nghiệm không đơn giản, lúc ấy ai cũng nghĩ đến chuyện này, nhưng sau đó Đoạn Minh Hoàng ở Tập Ân Điện lại nói ra câu kia ‘Hoàng thượng rất nhiệt tình’ vì vậy cả hai người ở trên giường đều rất kịch liệt rồi, nam sủng đột nhiên có yêu thuật, mọi người cũng nghĩ như vậy, Cung Tuế Hàn từ dung mạo xấu xí đột nhiên lại biến thành Đoạn Minh Hoàng hấp dẫn mê người. Hai khả năng này, dần dần bị lan truyền trở thành Cung Tuế Hàn là một tuyệt đại yêu cơ gây tai họa khắp nơi. Cái này, nếu bị nguyên bản Cung Tuế Hàn nghe được, hần là nàng mỗi ngày sẽ cuộn người mà cười trộm thật lâu, còn muốn thêm vào một câu ‘khó trách phụ thân nói rằng nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất’

Ngôn Thác vì sao lại bát quái như thế? Thuần túy vì hần cũng rảnh rỗi, chuyện giang hồ lúc này đều đã giải quyết xong, còn chính sự trong triều đình đã có Diệp Dân làm trò.

Hần một năm rời khỏi triều đình, rảnh rỗi lại đến chỗ Diệp Dân ngồi một chút, thế nhưng ngồi một mình buồn chán Ngôn Thác không chịu nổi không khí cô quạnh nên liền ngồi tám phiếm, mà đặc biệt hơn là còn lấy chuyện đế vương ra bát quái, chỉ cần một người nói, thì cả đám người lập tức tụ vào nghe, nghe để chứng thật một chút, con người là vậy, đúng là rảnh rỗi vô cùng, bất quá hần cũng thêm nắm đấm muối vào một chút, biết lấy chuyện vương triều ở dưới tay Nguyên Mẫn thống trị ra kể vô cùng tốt, lúc này thái bình thịnh thế, mọi người cũng thấy nhàm chán nên nghe vô cùng thoải mái đi.

Nguyên Mẫn mặt khác trong lòng có chút hưng phấn, bởi vì Cung Tuế Hàn rốt cuộc cũng hướng về nàng, nếu Cung Tuế Hàn yếu thể thì giữa các nàng cũng có thể sẽ xoay chuyển, nhưng về phương diện khác nàng lại cảm giác Cung Tuế Hàn khả năng yếu đi không lớn. Rốt cuộc có chút xa vơi, Nguyên Mẫn lại thờ dài nghĩ đến.

Lần đầu tiên, Nguyên Mẫn có mục đích muốn xuất cung, nàng tản bộ tảo nhả ở hoa viên.

“Hoàng thượng, người muốn đi đâu?” Đặng La hỏi Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn lấy lại tinh thần, có chút mê mang, bản thân nàng lúc này có thể đi đâu?

“Trẫm muốn đi một mình, giữ khoảng cách xa Trẫm một chút!” Nguyên Mẫn đem Đặng La bên người đuổi đi.

“Dạ!” Đặng La lui lại cách đó mười bước chân, cũng không dám đi quá xa, nhưng Hoàng thượng càng đi càng lệch, chẳng lẽ là đi...

Rõ ràng từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ đi đến nơi ở của Cung Tuế Hàn, nhưng nàng cũng biết, nếu cứ tiếp tục đi về hướng đó nàng sẽ gặp nơi ở trước đây mà Cung Tuế Hàn đã ở.

Nguyên lai cho đến bây giờ trong tiềm thức của nàng vẫn còn để ý đến Cung Tuế Hàn, có lẽ, tình yêu đúng là vết thương chí mạng của nữ nhân.

Về phần Trần Tiểu Diễm, sau khi Cung Tuế Hàn rời khỏi cung nàng cũng đến nơi Cung Tuế Hàn đã ở lúc trước, còn nhớ hôm đó Hoàng thượng trong tâm cung đem hết bình hoa và đồ sứ đập nát, nàng thiếu chút nữa bỏ mạng rồi, nàng vì quá sợ hãi một bụng ủy khuất lại không có chỗ nào kể ra, nàng cũng thấy nhớ Cung Tuế Hàn.

Ở trong Hoàng cung mọi người không tranh chấp với nhau thì tốt rồi, huống chi lại có thể làm bằng hữu, nhưng Cung Tuế Hàn là một ngoại lệ. Cung Tuế Hàn chính là loại người tuy tồn tại rất mỏng manh, nhưng lại khiến người khác ghi nhớ rất nhiều. Bản thân Trần Tiểu Diễm cũng thực chán ghét Cung Tuế Hàn, lời kéo làm quen với nàng, rồi biến thành bằng hữu, sau đó rồi đột nhiên biến mất, cả một câu từ biệt cũng không có.

“Cung Tuế Hàn, ngươi là đồ tiểu vương bát đản, ngươi chết đi đâu vậy? Cũng không biết là ta lo lắng cho ngươi sao? Mà ngươi a, thật lấy oán trả ơn, nhớ hôm đó ngươi phát sốt ba ngày ba đêm nếu không phải do ta chiếu cố chăm sóc cho ngươi thì ngươi đã chết rồi. Còn nhớ, ngươi cả đêm ngồi ngoài tuyết trắng lạnh giá, là ai đã khuyên ngươi rời đi, mà ngươi thật bất công, mỗi ngày chỉ biết có hoàng thượng, làm bánh mỳ chỉ biết đem cho Hoàng thượng, lưu lại một cái cho ta cũng không được, ngươi không nghĩ tới, trong thời gian ngươi phát sốt, chịu đau đớn thống khổ, thì Hoàng thượng ở bên cạnh người khác... Hừ, mà quên đi, ta không nói nữa, không quản sống chết của ngươi, ta mới mặc kệ ngươi. Ngươi cũng không biết, ta hôm đó thiếu chút nữa đã đánh mất cái mạng này rồi, cũng do Đặng công công ác độc chỉ biết làm ta sợ...” Trần Tiểu Diễm sau khi phát tiết mọi bất mãn với Cung Tuế Hàn liền tiếp tục than vãn liên miên nói lên ủy khuất của mình, nói không dứt được bao nhiêu là ủy khuất. Trần Tiểu Diễm thích ở nơi này than trời vì nơi đây rất ít người lui tới, nàng có thể thoải mái lăng Đặng La, tất nhiên lại không dự đoán được Đặng La lại đứng cách đó mười thước, sắc mặt đều có chút đen đi...

Cung Tuế Hàn khi nào lại phát sốt ba ngày ba đêm? Tại sao lại ngồi ở ngoài trời tuyết?

Nguyên Mẫn sắc mặt vô cùng khó coi, vì sao chuyện này nàng lại không biết, Đặng La như thế nào lại không hề đề cập qua chuyện này với mình.

“Ngươi đứng lên trả lời cho ta!” Nguyên Mẫn ngữ khí uy nghiêm.

“Ngươi làm gì thế?” Trần Tiểu Diễm hét lớn một tiếng, bản thân mình trốn ở đây khóc mà cũng không để cho nàng khóc tốt một chút.

Dù có là Thiên hoàng lão tử nàng cũng mặc kệ.

Kỳ thật Trần Tiểu Diễm cho phép bản thân mình ra oai như vậy là vì ở nơi này nàng khẳng định sẽ không có đại nhân vật xuất hiện, vì vậy nàng mới rong lên, nhưng sau khi nàng quay người lại, thiếu chút nữa là bị dọa mất.

Mình... mình như thế nào lại rống Hoàng thượng chứ, mình... mình rống Hoàng thượng sao...

Trần Tiểu Diễm đôi chân đều trở nên mềm nhũn, trực tiếp quỵ xuống, nước mắt vẫn còn tụ ở trên mặt, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ nhìn lên Nguyên Mẫn.

“Hoàng... thượng... cát... tường! Nó ti... Đáng chết!” Trần Tiểu Diễm cảm thấy được trời đúng là không thương nàng mà, vốn là nàng đã làm vỡ bình hoa, Đặng công công chưa giết nàng đã thật may mắn rồi, hiện tại nàng còn rống Hoàng thượng, thật là chẳng khác nào đi tìm cái chết, nhưng tại sao Hoàng thượng lại tới nơi này? Thật không tưởng tượng nổi, Trần Tiểu Diễm có cảm giác nàng vô cùng khờ dại.

Nguyên Mẫn sắc mặt quả thật có chút khó coi, trong thiên hạ này, ai lại dám rống nàng, không ngờ lại bị một tiểu cung nữ rống nàng, tiểu cung nữ này xem ra là chán sống rồi, nhưng Nguyên Mẫn trong lòng càng vội muốn biết đáp án.

“Ngươi nói Cung Tuế Hàn phát sốt ba ngày ba đêm là chuyện khi nào? Còn nữa, ở trong tuyết ngồi cả đêm là chuyện xảy ra lúc nào?” Nguyên Mẫn hỏi, Nguyên Mẫn chợt nhớ ra, sau đêm hôm đó Trần Tiểu Diễm có đi tìm mình một lần, nhưng lúc ấy mình đã không kiên nhẫn mà phốt lò, hay là khi đó...

Trần Tiểu Diễm tất nhiên không dự đoán được Hoàng thượng lời đầu tiên không phải là hỏi tội, mà lại đi hỏi đến chuyện của Cung Tuế Hàn, nàng mừng rỡ trong lòng, hay Hoàng thượng kỳ thật là đối với Cung Tuế Hàn tên nam nhân này vẫn có chút để ý. Nói như vậy, Cung Tuế Hàn kỳ thật là mạng cũng tốt lắm, ít ra so với nàng còn tốt hơn nhiều, bản thân nàng mỗi ngày đều phải sống thật cẩn thận, chỉ sợ làm sai sự tình gì lại sinh ra tai họa, nhưng nếu nói

với Hoàng thượng, nàng và Cung Tuế Hàn là bạn tốt, thì Hoàng thượng có thể hay không nể tình Cung Tuế Hàn mà không giết nàng a

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Kho Báu Của Cung Tuế Hàn!

“Hoàng thượng, ta sẽ nói lời tận lương tâm mình, Cung Tuế Hàn thực sự đối với Hoàng thượng tốt không chê vào đâu được, Hoàng thượng cũng biết Cung Tuế Hàn là người rất thiên vị, chỉ một lòng nghiêng về Hoàng thượng. Độc Cô tướng quân đêm hôm đó xuất hiện ở Thiên Phụng cung, sau đó Cung Tuế Hàn bị Hoàng thượng đuổi ra thì liền ngã ngất đường ở bên ngoài tầm cung đợi người, mặc cho trời rơi đầy tuyết và có bao nhiêu là lạnh. . . Cũng may, ba ngày ba đêm phát sốt cũng có thần ở bên cạnh chăm sóc Cung Tuế Hàn, bằng không hẳn đã sớm chết rồi! Thần còn chạy qua đi tìm Hoàng thượng nhưng Độc Cô tướng quân lúc đó không cho thần nói, may mắn là có Quốc sư đến đây, bằng không Cung Tuế Hàn sợ là tới đêm thứ ba cũng không qua nổi” Trần Tiểu Diễm biểu tình vô cùng mãnh liệt, nói một hơi thật dài, nói xong vẫn không quên nói ra một chút công lao của mình trong đó.

Nguyên Mẫn về mặt lại phức tạp vô cùng, có chút ưu thương và cả tự trách, nàng cũng có phần phần nộ ở trong lòng.

Ngày hôm đó Độc Cô Giới đem ngự y trong cung điều đi chính là muốn hại chết Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn lần đầu tiên ở trong lòng cảm thấy thâm cảm tạ Huru Nguyệt.

Độc Cô Giới, sau này Trầm không đòi lại món nợ này, Trầm không phải họ Nguyên!

“Nói ra thì cũng thật kì lạ, thần có cảm giác, ngày hôm đó Cung Tuế Hàn tỉnh lại so với trước kia thật không giống nhau, trở nên có mị lực hơn nhiều. . .” Trần Tiểu Diễm cẩn thận nói.

“Thật sao?” Nguyên Mẫn hai mắt nhắm lại, nàng nhớ rất rõ Huru Nguyệt từng nói qua, muốn thức tỉnh cần phải thực sự thống khổ, bởi vì đó là lúc ý thức bị tranh đoạt, nếu có một chút hơi dao động, cũng sẽ bị cắn nuốt đi toàn bộ.

Khi đó, Cung Tuế Hàn đã hi vọng mình ở bên cạnh ủng hộ ý kiến nàng, nhưng mình lại đứng về phía Độc Cô Giới, hẳn là nàng lúc đó rất hận mình.

Trần Tiểu Diễm nhìn về phía Nguyên Mẫn, nàng tựa hồ nhìn thấy được trên người Hoàng thượng có sự ưu thương cả tự trách, đây là lần đầu tiên, nàng có thể nhận ra được rõ ràng cảm xúc của Hoàng thượng như vậy,

Hoàng thượng thực sự thích Cung Tuế Hàn a, bằng không cũng sẽ không như vậy lộ ra được cảm xúc bị thương như thế!

Bất quá, đây cũng là lần đầu tiên Trần Tiểu Diễm ở khoảng cách gần như vậy với Hoàng thượng, Hoàng thượng thực sự rất xinh đẹp, Cung Tuế Hàn lại như một tên tiểu vương bắt đầu thật quá can đảm, nói đi là thoáng cái liền đi không một chút khó khăn?

Trần Tiểu Diễm lúc này chợt cảm giác sợ hãi, bởi vì cảm xúc của Nguyên Mẫn lúc này có chút thay đổi.

“Thật!” Trần Tiểu Diễm lắc đầu, nàng lúc này mới phát hiện, Hoàng thượng lúc này kỳ thật không cần nàng trả lời, bởi vì Hoàng thượng vẫn còn đang vui hăm tâm tình của bản thân mình. Hoàng thượng không giết nàng là được rồi, quý lâu một chút cũng không sao.

Nàng đã thức tỉnh sớm như vậy, nhưng vẫn giấu mình, nàng trước mặt mình luôn tỏ vẻ ngây ngốc, thực ra là muốn cho mình một cơ hội, chỉ cần mình đối xử tốt với nàng, nàng nhất định sẽ tiếp tục hướng về mình, nhưng bản thân mình thật đáng chết lại lợi dụng nàng một lần nữa, cho dù có là một đứa ngốc cũng đều phải tức giận, cũng đều phải hận mình. Nguyên Mẫn, bản thân người đã đem Cung Tuế Hàn bỏ đi, nàng có phần bội người cũng là điều đúng!

Nguyên Mẫn lần đầu tiên cảm thấy có chút thoải mái, có lẽ bản thân nàng đây là lần đầu không thấy khó khăn khi khẳng định vấn đề.

“Trần Tiểu Diễm, người cũng không còn thích ở hoàng cung đúng không?” Nguyên Mẫn hỏi Trần Tiểu Diễm vẫn như trước đang quỳ dưới mặt đất.

“A? Hoàng thượng tại sao lại biết tên của nô tì?” Trần Tiểu Diễm vô cùng kinh ngạc, lại có chút thấy hãnh diện liền hỏi.

“Trầm chỉ cần người trả lời câu hỏi của Trầm!” Nguyên Mẫn không thừa nhận, chỉ cần cùng với Cung Tuế Hàn có mối quan hệ, thì đầu óc của nàng tự nhiên sẽ ghi chép lại, nàng cũng nhớ rất rõ Cung Tuế Hàn đã một hai lần nhắc tên người này.

“Nô tì. . .” Trần Tiểu Diễm quả thật không thích ở hoàng cung, nhưng nếu do Hoàng thượng hỏi, thì Hoàng thượng có cảm giác mình đại bất kính không đây?

“Trầm muốn giết người, sớm đã giết, cơ hội chỉ có một lần, người có muốn hay không muốn xuất cung đây?” Có lẽ lời này nếu là Cung Tuế Hàn thay lời nàng thì mới có thể xoay chuyển.

“Muốn, ta thực sự muốn xuất cung!” Trần Tiểu Diễm ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ mà liền tả lời, bởi vì nàng quá mức hưng phấn, mà còn quên cả kính ngữ xưng hô ‘nô tì’, Nguyên Mẫn lúc này liền có chút nhịu mày, bọn người do Cung Tuế Hàn kết giao, đều có chút phóng túng đi.

“Nô tì lập tức đi chuẩn bị!” Có thể trở về nhà, mỗi ngày có thể không cần phải lo lắng đề phòng, Trần Tiểu Diễm vui vẻ vô cùng, vừa nghĩ đến về nhà đã hưng phấn không thôi.

“Đợi một chút, người trước tiên hãy đi tìm Cung Tuế Hàn, hắn ở Phụng Hoàng trang, người cứ nói với hắn, Trẫm muốn gặp hắn!” Đây mới chính là mục đích thực sự của Nguyên Mẫn. Cũng là điều mà Nguyên Mẫn có thể lộ ra được tư thế của mình.

“Được, nô tì nhất định sẽ làm theo lời của Hoàng thượng!” Trần Tiểu Diễm lập tức cúi đầu, chỉ đơn giản như vậy, có thể đổi lại sự tự do thì thật quá tốt. Nếu có thể gặp Cung Tuế Hàn, cũng có thể gặp lại người nhà, thì còn ngày nào tươi đẹp hơn?

“Đặng La!” Nguyên Mẫn gọi, Đặng La đã liền đi tới trước mặt Nguyên Mẫn.

“Nô tài ở đây!”

“Người mang theo nàng thuận lợi xuất cung!” Dù sao cũng phải để Trần Tiểu Diễm không có xảy ra bất cứ sự cố gì ở trạm kiểm soát.

“Dạ!” Đặng La cung kính gật đầu.

“Lập tức đi đi, Trẫm còn muốn ở lại đây một chút nữa!” Nguyên Mẫn phất tay bọn họ rời đi, nàng muốn gặp Cung Tuế Hàn, lần này chính là nàng muốn chủ động cúi đầu.

Trần Tiểu Diễm vốn dĩ đã sợ Đặng La, hơn nữa Đặng La ở trước mặt Hoàng thượng có bao nhiêu kính cẩn thì ở trước mặt nàng lại xem nàng như một hạ nhân, tuy cũng có chút đáng sợ, nhưng cũng không thể mắc sai lầm, lần đó bị Đặng La giáo huấn nên nàng mới đi vào trong đó phát tiết a.

Đặng công công sắc mặt cũng không tốt lắm! Lúc làm vỡ bình hoa, không phải nàng cũng bị mắng rồi sao? Tại sao còn hướng sắc mặt khó coi này đến mình đây?

“Đặng công công...” Trần Tiểu Diễm thật cẩn thận kêu lên, đúng là những người ở bên cạnh Hoàng thượng đều giống nhau, đều là nhân vật đáng sợ, không, so với Hoàng thượng còn đáng sợ hơn.

“Thế nào? Xuất cung thì vui vẻ rồi, không cần phải nhìn thấy Đặng Ô Quy nữa, Đặng Ô Quy nhất định sẽ bị tuyệt tự...” Đặng La nói một câu, Trần Tiểu Diễm sắc mặt càng lộ vẻ trắng bệch.

Không phải chứ, vừa rồi chửi thề Đặng công công đều nghe được sao?

Trần Tiểu Diễm nhanh chóng nhìn xung quanh, tại sao chỉ có nàng và Đặng công công, Đặng công công nếu giết mình không phải là không có ai phát hiện ra sao?

Trần Tiểu Diễm lúc này bị bản thân hù dọa muốn phát run!

“Đặng công công, miệng ta thối, ta nói hươu nói vượn, Đặng công công cũng đừng để trong lòng, ta nói như đánh rắm thật thúi lắm...” Trần Tiểu Diễm nhanh chóng nói ra lời cầu xin tha thứ.

“Hừ!” Đặng La hừ lạnh, nếu không phải Hoàng thượng hạ lệnh cần phải thuận lợi xuất cung, thì mình cũng sẽ muốn giết cái tên nô tài không biết trời cao đất rộng này. Vừa rồi còn muốn hại mình, nếu không phải nàng nói cho Hoàng thượng sự việc của Cung Tuế Hàn, Hoàng thượng nhất định sẽ trách phạt mình lúc ấy biết chuyện mà không báo, mình lúc đó chỉ vì suy nghĩ cho Hoàng thượng, thực sự sợ quấy rầy đến bàn cờ Hoàng thượng đã sắp xếp. Chỉ sợ Hoàng thượng lúc ấy vì Cung Tuế Hàn mà đưa ra quyết định sai lầm, vì vậy mới cả gan hành động mà không báo. Chuyện này, tên nha đầu chết tiệt kia, lại đi tìm Cung Tuế Hàn, muốn Cung Tuế Hàn quay trở về, nói thật, Đặng La cảm thấy được quyết định lần này của Hoàng thượng thực sự không sáng suốt lắm, Hoàng thượng lại muốn vì Cung Tuế Hàn mà xử trí theo cảm tính?

“Đặng công công, ta đáng chết, Đặng công công người là đại nhân có lòng độ lượng, đừng chấp nhất những người như ta!” Trần Tiểu Diễm cười làm lành.

“Đúng rồi, cha người dường như sắp chết, người tốt nhất trước tiên nên về thăm nhà một chút!” Đặng La tùy tiện nói, nói thật, cha của Trần Tiểu Diễm là ai hắn hoàn toàn không biết, từ đầu vốn cũng không biết, hắn chỉ biết rõ một điều, nếu Cung Tuế Hàn trở về thì hắn cũng không muốn nhìn thấy Cung Tuế Hàn, cũng coi như kéo dài một chút thời gian.

*

Nguyên Mẫn dời lực chú ý đến mặt đất có hình dạng gồ lên giống như bánh màn thầu, Nguyên Mẫn phát hiện ra, nàng cho tới bây giờ đối với màn thầu thực vẫn rất mẫn cảm, cũng đều là do Cung Tuế Hàn chết tiệt kia để lại cho nàng đi chứng.

Nguyên Mẫn ma xui quỷ khiến như thế nào không biết, nàng tới gần mặt đất, tổng cộng có năm cái, phân chia cũng rất quy tắc, vừa nhìn cũng không phải tự nhiên hình thành. Cái gọi là quy tắc là bởi vì trông hình dáng rất giống một cái màn thầu.

Nguyên Mẫn có trực giác, mấy cái này hẳn là do Cung Tuế Hàn lưu lại, cũng là ý nghĩ của Cung Tuế Hàn.

Nguyên Mẫn lần đầu tiên gần mặt đất như vậy, cũng lần đầu tiên trực tiếp dùng tay nàng đào lên, người ngoài nhìn vào thực sự cảm thấy không có chút hình tượng nào của nữ vương cả, nhưng nàng cũng mặc kệ, nàng muốn biết phía dưới lớp đất rốt cuộc chôn cái gì. Quả nhiên là lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con miêu, cũng có thể phá hủy đi một hình tượng nữ hoàng.

Nếu là mồ hôi, thì Nguyên Mẫn liền cảm nhận được trên mặt mình có không ít mồ hôi đang tồn tại, đào thật vất vả mới đào ra một cái hộp, mở ra cái hòm bên trong liền hiện ra một tờ giấy. Nội dung của tờ giấy là “Nơi này không có chôn đồ vật gì đâu!”, đúng là có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Nguyên Mẫn đại khái cũng đoán ra Cung Tuế Hàn đại nào muốn nghĩ ra cái gì, năm hồ, chỉ có một hồ ghi, nhất định bốn hồ khác hẳn là cũng có tờ giấy lưu lại. Cung Tuế Hàn chỉ số thông minh không cao đến có thể trêu đùa được người khác, nàng đại khái có thể nghĩ rằng người khác nếu đọc được tờ giấy, liền nghĩ rằng bên trong thật sự không có chôn đồ vật gì đó.

“Tên ngu ngốc này!” Nguyên Mẫn không khỏi mắng ra âm thanh, sau đó tiếp tục mài mò đào các hồ khác, đáng giận là Cung Tuế Hàn, thật không vì người khác đào hai hồ lừa gạt là được, chỉ là Nguyên Mẫn đào được hồ thứ ba liền có cảm giác giống như bị trêu đùa, tuy rằng nàng có thể xác định Cung Tuế Hàn không có chỉ số thông minh cao đến mức có thể trêu đùa người khác.

Rốt cục trong lúc đào tới cái hồ thứ tư, bên trong liền đào ra được một món đồ. Còn có một tờ giấy, bên trong viết là “Không được trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Tiêu Trừ Minh Phược!

Nguyên Mẫn đem đồ vật vừa đào được lấy ra xem, kiểm tra một ít đồ trên tay xong liền cảm thấy buồn cười.

Có chút đồ đặc mà cũng đào nhiều hồ như vậy sao? Tên ngu ngốc này, thật không biết rằng nàng ở bên cạnh Hoàng đế để làm gì? Muốn gì mà không có? Cần phải lưu giữ tiền riêng sao?

Nguyên Mẫn khoe miệng không khỏi giương lên, nụ cười này nếu nói có thể làm khuynh nước khuynh thành không phải là không có đạo lý, phải nói là chơi lợi như mùa xuân, mềm mại đáng yêu đến động lòng người, có thể nói Nguyên Mẫn trong lúc lắng động lòng người không mang theo một chút uy nghiêm nào như thế này đã lâu rồi không nhìn thấy.

“Hoàng thượng!” Đặng La đưa Trần Tiểu Diễm trở về xong, liền chứng kiến thấy Nguyên Mẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất, còn cười đến không hề cảnh giác, hơn nữa trên tay còn dính đầy bùn đất, nàng vô cùng kinh ngạc đến nỗi cảm đều muốn rụng xuống mặt đất. Nàng do dự nửa ngày mới dám kêu Hoàng thượng. Đi theo Hoàng thượng nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên được chứng kiến Hoàng thượng như lúc này, Cung Tuế Hàn quả nhiên là người đã hạ độc Hoàng thượng rồi, đúng là đã bỏ bùa Hoàng thượng, Đặng La cảm thấy hối hận vì vừa rồi không giết chết Trần Tiểu Diễm.

Nguyên Mẫn nghe được thanh âm, có chút xấu hổ đứng lên, nhanh chóng đem đồ vật vừa đào được cất vào, để cho Đặng La chứng kiến được nàng chật vật như vậy thì thật mất thể diện uy nghiêm của Hoàng đế. Nhưng nàng cũng rất nhanh liền thu dấu được nụ cười, khí thế cũng lập tức liền quay trở lại, nhìn không ra được một tia cảm giác nào mất tự nhiên. Nàng đưa tay hướng tới, Đặng La lúc này liền nhanh chóng đưa ra một chiếc khăn tay sạch sẽ.

Nguyên Mẫn vừa lau tay vừa nói “Xuất cung thể nào?”

“Nô tài đã đưa nàng thuận lợi xuất cung!” Đặng La trở về trạng thái cung kính, đây mới thực sự là Hoàng thượng, bình thường lúc nào cũng tự uy, lại thông minh lanh lợi giỏi giang,

“Không xuống tay sao?” Nguyên Cẩm nhủ mảy mò.

“Nô tài không dám!” Đặng La nhanh chóng quỳ xuống, Hoàng thượng vừa trở mình liền muốn trị tội.

“Người không dám sao? Người cũng dám hiểu rõ tình hình mà không báo, thì còn cái gì không dám?” Nguyên Mẫn nhìn xuống Đặng La, trong mắt hàm chứa lửa giận.

“Nô tài đáng chết, nhưng khi đó là do Hoàng thượng có nói, Hoàng thượng cùng Độc cô tướng quân cùng nhau hiệp định chỉ sợ là phát sinh biến cố, vì vậy nô tài chỉ lấy đại cục làm trọng, cho nên trước khi mạo hiểm tự tìm đến cái chết mới không dám báo cáo, Hoàng thượng nếu muốn trị nô tài tội chết thì nô tài cũng không một câu oán hận, nô tài xin nhận tội!” Đặng La nhận tội vô cùng thành khẩn.

Nguyên Mẫn neho mắt, kỳ thật, khi đó là do nàng sai, chẳng thể trách Đặng La, Đặng La chỉ làm đúng trách nhiệm của một nô tài trung thành và tận tâm, thay nàng lo lắng cho đại cục, nếu là chuyện khác, thì nàng hẳn đã khen ngợi Đặng La, nhưng là chuyện của Cung Tuế Hàn, nên nàng liền ức chế không

nổi lửa giận “Ngươi lui xuống, lĩnh một trăm năm mươi trượng, cách chức ba cấp, Trẫm nói cho ngươi biết, sẽ không có lần sau, bằng không cũng đừng trách trẫm vô tình”

Nguyên Mẫn xử phạt không tính là nhẹ, bởi vì Ngõn Thác đã từng làm không tốt nhiều chuyện như vậy chỉ bị đánh một trăm trượng, nhưng cũng không bị giáng chức. Đặng La bất quá cũng chỉ sai một lần, liền một chức vụ Thái giám tổng quản liền thay cho người khác làm. Hơn nữa, nghiêm trọng nhất là, còn bị giáng chức cách ly bên cạnh Hoàng đế, cái này đúng hơn là không còn quyền hạn gì.

Đặng La xác định Nguyên Mẫn sẽ không giết mình, nhưng gặp chuyện nghiêm trọng như vậy chỉ bị xử phạt cũng kinh ngạc vài phần. Sau khi bị đánh, nàng vẫn muốn đi theo hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, bởi vì nàng chỉ hi vọng vẫn luôn là người thân tín bên cạnh Hoàng thượng, chỉ là Hoàng thượng lại muốn nàng cách xa ra, xem ra bản thân nàng đã thực sự bị thất sủng. Lúc này Đặng La tâm thật muốn chết đi, tất nhiên hiện tại Đặng La liền tin tưởng một điều, chính là Cung Tuế Hân trọng lượng ở trong lòng Hoàng thượng rất là lớn!

Nguyên Mẫn không phải là sau này không có ý định sử dụng Đặng La, chỉ là hiện tại phải cho Đặng La biết tay, bằng không sẽ dễ dàng bị cung chiêu mà kiêu ngạo, bản thân nàng nuôi cầu, cầu phải ngoan ngoãn nghe lời, chứ không phải nàng nghe lời cầu.

“Đúng rồi, ngươi đem mấy cái hồ đó lấp lại, lấp lại thành hình dạng như cái màn thầu!” Nguyên Mẫn đối với Đặng La nói, hoàn toàn không để ý đến biểu tình vô cùng u uất của Đặng La.

Sau khi phạt xử phạt xong Đặng La, Nguyên Mẫn tâm tình cũng tốt hơn nhiều, ở nơi của Cung Tuế Hân một lúc thì mới trở về tẩm cung.

Nguyên Mẫn thật lâu cũng chưa có tâm tình tốt như vậy, nàng cảm thấy được nếu Cung Tuế Hân thực sự yêu nàng thì Cung Tuế Hân sẽ đồng ý lần cơ hội hạ mình này của nàng.

Nhưng trớ trêu thay, ngay lúc Nguyên Mẫn khát khao gặp lại Cung Tuế Hân, thì Đoạn Minh Hoàng lúc này liền đưa ra một quyết định.

**

“Là ngươi sao? Đến phủ Quốc sư để làm gì? Rảnh rồi quá sao?” Huru Nguyệt gấp gáp gấp gấp dài hỏi Đoạn Minh Hoàng, nàng không nghĩ tới Đoạn Minh Hoàng lại trở về kinh thành, không phải đã nói là đối với cừu nhân cả đời không qua lại với nhau sao?

“Ta tới để xin ngươi làm một chuyện!” Lời yêu cầu xin nghe thật rõ ràng đi, Huru Nguyệt không thể tin tưởng nhìn về hướng Đoạn Minh Hoàng.

Ngươi hôm nay uống lộn thuốc rồi sao?

“Ngươi lặp lại lần nữa xem, ta gần đây lỗ tai thực sự không dùng được à!” Huru Nguyệt dùng ngữ khí vô sỉ hỏi Đoạn Minh Hoàng.

Ha ha, cầu xin mình sao? Đoạn Minh Hoàng cầu xin mình?

“Ta cầu xin ngươi một chuyện!” Đoạn Minh Hoàng đề cao âm lượng, một chữ nói ra thật rõ ràng, đối với thánh nhân Huru Nguyệt ở trước mặt thật là đã muốn phát điên, nhưng Đoạn Minh Hoàng vẫn nhin xuống con tức này, ai bảo nàng cần có lời nhờ vả làm gì?

“Nói đi, ta đây hơi lo lắng một chút!” Huru Nguyệt nói, ai kêu nàng lần trước đánh mình, bản thân mình không thừa cơ hội lấy lại danh dự thì mình không phải Huru Nguyệt nữa.

“Giúp ta tiêu trừ Minh Phượng ở trong người!”

“Cái gì?” Huru Nguyệt lúc này mới thu liễm thái độ đùa giỡn tươi cười vừa rồi.

“Ta muốn tiêu trừ Minh Phượng trong người!” Đoạn Minh Hoàng lặp lại một lần nữa.

“Nàng lại cùng ngươi đấu tranh nội tâm nữa có phải không?” Huru Nguyệt hỏi, nàng tại sao lại quên mất Minh Phượng cũng là một khó dây dưa.

Đoạn Minh Hoàng gật đầu, đây chính là nguyên nhân.

“Ngươi sợ có một ngày, nàng làm quá ở bên trong cũng muốn ngươi làm quá, sau đó uy hiếp ngươi ân ái Hân Nhược sao?” Huru Nguyệt hỏi, nhìn không ra được nếu Cung Tuế Hân kia đã mất đi ý thức lại vẫn luôn một mực hướng về Nguyên Mẫn.

Đoạn Minh Hoàng không biểu tình gì, không thừa nhận cũng không thú nhận, Hân Nhược nếu biết quyết định này của mình, nhất định sẽ rất hận. . .

“Mỗi một lần cướp đoạt hoàn hảo, ta sẽ một lần đau đớn, ta thống khổ đủ rồi. Hơn nữa ta muốn phong ấn trí nhớ, ta đã nghĩ nên trở lại lúc Cung Tuế Hân chưa gặp được Nguyên Mẫn!” Ba năm, nàng không có một ngày nào cảm giác vui vẻ, tưởng niệm lại cũng chỉ là áy náy, hận, yêu, toàn bộ cảm xúc đều pha trộn cùng nhau, phải nói là vô cùng khó chịu, nếu trở lại là Cung Tuế Hân, vào thời điểm chưa gặp mặt Nguyên Mẫn, thì nhất định nàng sẽ luôn nở nụ cười.

Nàng hạ quyết định này, chính là vì sau khi đọc được thư tín của Lâm Trọng Văn để lại.

Nhìn thấy Đoạn Minh Hoàng quay mặt, hiện tại quả nhiên vóc dáng yêu cơ bình thường cũng thật mỹ người, đây chính là khí chất của Đoạn Minh Hoàng. Đoạn Minh Hoàng sau khi giải tán Đoạn gia, chỉ sợ sau này nàng sẽ không thể tiếp tục chống đỡ lại với sức mạnh của Minh Phượng kí chủ, chỉ sợ sẽ có

một ngày bị cắn lại. Thật ra đó cũng là chuyện có thể xảy ra, nhưng phong ấn trí nhớ, Đoạn Minh Hoàng thực sự bỏ được sao?

“Người muốn quên Nguyên Mẫn? Người có biết điều này có ý nghĩa như thế nào không? Người thật muốn đem khoảng thời gian của người và Nguyên Mẫn lúc đó xóa bỏ hết hoàn toàn sao? Người làm vậy, chẳng khác nào, các người cũng không có khả năng...”

Đoạn Minh Hoàng nhắm hai mắt lại, thống khổ gật đầu. Nàng không có dũng khí nói lời ra khỏi miệng, vì nói, nàng sẽ sợ chính bản thân mình dao động.

“Nếu không bỏ được, thì tại sao lại thống khổ đây? Người làm như vậy, không khác gì vứt bỏ Nguyên Mẫn, hai người cứ tiếp tục bức Nguyên Mẫn phải vứt bỏ hết tất cả sao? Người cố đợi thêm một thời gian nữa, Nguyên Mẫn cúi đầu là chuyện không phải không xảy ra, hoặc là người hạ mình...” Huru Nguyệt nói, chẳng lẽ từ nay về sau sẽ không còn liên hệ gì với nhau nữa sao?

“Nàng sẽ không cúi đầu, Cung Tuế Hân không có trọng lượng để nàng khuất phục, coi như nàng có cúi đầu thì chuyện sẽ thế nào đây? Nàng trước kia, chính là thích Cung Tuế Hân, không phải là Đoạn Minh Hoàng. Người có biết không, trước kia Cung Tuế Hân có thể làm cho nàng thanh thản ngủ một giấc, còn Đoạn Minh Hoàng thì không thể làm cho nàng ngủ tốt được, nàng sau khi biết ta thức tỉnh, nàng tổng không ngủ được, tuy rằng mỗi lần nàng giả vờ cũng thực sự rất mệt. Nhưng trong lòng nàng đã sớm có tính cách đa nghi, thực ra, cũng không phải do nàng muốn như vậy bởi vì trong lòng sự nghi ngờ ấy đã sớm trở thành một loại bản năng rồi. Nếu ta trở về, bọn ta cũng sẽ luôn ngờ vực lẫn nhau, cũng giống như Tinh Dịch năm đó. Làm Hoàng đế chỉ thích hợp là một người cô độc, dù không có Cung Tuế Hân, thì nàng vẫn như trước, vẫn có thể là một minh quân trong thời thịnh thế, ta cũng không ảnh hưởng đến việc nàng làm một vị vua tốt, ta không muốn gây trở ngại đến nàng, đã không có Cung Tuế Hân, nàng sẽ làm được tốt hơn, cứ để nàng như vậy mà kiêu ngạo!” Nàng nhớ lại lần đó, nàng ở phía xa chứng kiến Hân Nhượng cùng Tinh Dịch ôm nhau, nàng cảm giác được Tinh Dịch là bất đắc dĩ, cam nguyện làm một viên đá ở dưới đường đi, cho dù mình không làm được, nhưng cũng không gây trở ngại đến nàng. Làm nàng cũng vì mình, và mình cũng đã ích kỷ một lần.

Yêu bị nghi ngờ vô căn cứ, cũng không bằng hận bản thân mình cả đời, Cung Tuế Hân, việc lần này ta làm người sẽ không biết được, lần này coi như ta ích kỷ đi. Nhưng nếu như tâm sau này không đau như hiện tại thì tốt rồi, Cung Tuế Hân, người cũng đừng khôn khéo và ích kỷ như vậy có được không? Hay là không muốn khuất phục?

Nếu vạn nhất những điều này là do bản thân ta suy nghĩ quá nhiều, ta có thể đợi và cùng với Hân Nhượng ở cạnh nhau, nhưng nếu ta quá nhanh vui về thì lương tâm sẽ lại bất an, bởi vì ta cùng với Hân Nhượng lúc trước có quá nhiều khoảng cách, nàng không thể làm cho ta khoái hoạt!

Ít nhất ta vẫn hy vọng nàng có thể cảm thấy có lỗi với Trọng Văn!

“Quả thật vậy, Nguyên Mẫn đa nghi thực sự đã trở thành bản năng. Cho dù người giả ngu cả đời, người rút cuộc cũng không phải là Cung Tuế Hân, người là Đoạn Minh Hoàng. Bất quá người xác định nàng sẽ không hạ mình sao? Vạn nhất nếu nàng hạ mình mà người lại làm như vậy thì hai người đã tạt vào người nàng một gáo nước lạnh rồi, nàng sẽ hận các người, các người thực sự cũng chỉ có thể với mối quan hệ Hoàng đế và tiểu dân!” Huru Nguyệt hỏi.

Hân Nhượng muốn ta cúi đầu, có lẽ ta sẽ do dự không chừng, nhưng ta có thể làm cho Hân Nhượng vứt bỏ hết mọi thứ không? Có thể không...

“Nàng sẽ không hạ mình!” Đoạn Minh Hoàng lắc đầu không để cho tâm mình dao động “Bắt đầu đi!”

Lúc này, ở bên đây Trần Tiểu Diễm sau khi về nhà đã nhanh chóng đi đến Phụng Hoàng trang, và nhận được kết quả là Đoạn Minh Hoàng mới vừa rời khỏi Đoạn gia, đã đi đến kinh thành. Trần Tiểu Diễm nếu xuất cung trực tiếp đi đến Đoạn gia thì có lẽ đã gặp được Đoạn Minh Hoàng, nhưng Trần Tiểu Diễm lại về nhà trước, Đặng La chỉ tùy ý để lại một câu, nhưng thật sự lại phát huy tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Xem Tướng!

“Đoạn Minh Hoàng, người hãy suy nghĩ cho kỹ, người muốn tiêu trừ Minh Phụng, Minh Phụng tất nhiên sẽ lại cùng người một lần nữa tranh đoạt, rất có thể ý thức của người sẽ một lần nữa bị hao tổn, nếu cứ tiếp tục trở lại là Cung Tuế Hân lúc trước, sợ là so với trước càng ngu ngốc hơn, người hiện tại có nể mạo, có trí tuệ, có của cải, thật sự người muốn lại trở về như lúc trước, là một Cung Tuế Hân hai bàn tay trắng sao?” Huru Nguyệt hỏi lại.

“Toàn bộ đều có, chỉ riêng vui vẻ hạnh phúc thì không!” Đoạn Minh Hoàng mỉm cười, cười đến vô cùng dị người, thiếu chút nữa làm cho Huru Nguyệt mê mẩn thần hồn.

“Người đã quyết định rồi sao?” Huru Nguyệt lo lắng hỏi lại một lần nữa, đây cũng không phải là việc nhỏ.

“Huru Nguyệt, người từ khi nào lại như mẹ ta vậy? Kỳ thật người là người tốt, chỉ là tính cách quá nhiều lời thôi!”

Huru Nguyệt da đầu có chút run lên, bị người khác chửi mắng đã quen, lần đầu tiên được thoải phồng như vậy, da gà liền nổi lên, Huru Nguyệt quả nhiên

không thích hợp làm người tốt mà.

“Được, nếu ngươi đã không hối hận vì đến đây, thì ta cũng không muốn uống công làm bảo mẫu một lần!”

**

“Quốc sư, Cung Tuế Hàn có đến đây không?” Trần Tiểu Diễm vô cùng mệt mỏi hỏi, Cung Tuế Hàn đã chạy đi mất nửa rồi sao?

“Đuổi đi rồi!” Huru Nguyệt lại ngáp dài, mới vừa đuổi đi một người, thì người khác lại đến, ngày mai nên đem cửa khóa chặt lại, Hoàng đế có tới cũng không mở cửa cho vào.

“Sao...” Trần Tiểu Diễm có một chút muốn mắng Huru Nguyệt, thật vất vả lắm mới đến được đây giờ lại phải giằng co.

“Ta là muốn gửi gắm công đạo của Hoàng thượng, Hoàng thượng có chuyện muốn nói với hân, hân đáng lẽ phải thấy vui mới đúng, sao lại chạy mất dạng...” Trần Tiểu Diễm thì thảo tự nói.

Huru Nguyệt lắc đầu “Đến chậm, cái gì cũng đều đã quá muộn, cuối cùng cũng hạ mình, nhưng, Cung Tuế Hàn, ngươi tốt nhất nên hối hận chết đi!”

“Sao?” Trần Tiểu Diễm mê hoặc hỏi.

“Ngươi không cần tìm Cung Tuế Hàn để làm gì, tìm được rồi cũng vô dụng. Nguyên Mẫn bên kia có trách phạt, ta sẽ thay ngươi làm cho xong công đạo lần này, người có thể rời khỏi đây!” Huru Nguyệt nhìn Trần Tiểu Diễm rời đi.

Xem ra cũng phải đi gặp Nguyên Mẫn một chuyến, nói cho Nguyên Mẫn biết rõ Cung Tuế Hàn đã mất đi ký ức, mình cũng rất tò mò muốn biết phản ứng của Nguyên Mẫn như thế nào, được rồi, mình thừa nhận bản thân mình có ác ý, thích xem cuộc vui. Người tốt quả thật Huru Nguyệt đây không thích hợp để làm.

Trần Tiểu Diễm cảm thấy Huru Nguyệt quả thực rất to gan lớn mật, dám gọi thẳng tên Hoàng thượng như vậy, bắt quả Quốc sư quả thật cũng rất lợi hại, Quốc sư đã nói như vậy, hân không có vấn đề gì.

***

Cung Tuế Hàn sau khi bị Huru Nguyệt đuổi đi, sau đó liền đi lang thang ở trên đường, nhìn thấy rất nhiều người qua lại trong lòng cảm thấy có chút cao hứng, kinh thành vẫn giống như trước đây, thật náo nhiệt, bất quá chuyện lúc trước, thực sự nàng không biết tới kinh thành như thế nào? Nàng nhớ rõ bản thân mình muốn vào kinh thành để tìm Tiểu Nhạc, nhưng lại gặp Huru Nguyệt đáng ghét kia nói Tiểu Nhạc ở Tân Dương thành, nhưng sau khi đến kinh thành chuyện gì đã xảy ra thì nàng không nhớ rõ. Huru Nguyệt còn nói nàng bị té, khiến cho đầu óc bị hỏng, liền quên hết bốn năm trí nhớ thời gian trước.

Cung Tuế Hàn cảm thấy buồn bực, nàng tại sao lại bị hỏng não chứ? Vốn cũng không quá thông minh, hay có thể cũng không có gì thay đổi mà càng ngốc thêm đây? Cung Tuế Hàn vẫn kiên trì không thừa nhận bản thân mình ngốc. Nàng nhớ rõ rằng cơ bản là nàng cũng rất lợi hại, nhưng lợi hại như thế nào? Cung Tuế Hàn vừa nghĩ liền cảm thấy đau đầu, rõ ràng cũng không suy nghĩ quá nhiều...

Cung Tuế Hàn theo bản năng đi xuyên qua trong đám người, có cảm giác gì đó rất quen thuộc, nhưng trong đầu mơ hồ cảm giác được thiếu gì đó, nàng cũng thực mê mang. Ngay tại nơi này, nàng đứng ngăn trong đám người, từ phía sau liền có người dùng sức đánh nàng một cái.

Cung Tuế Hàn bởi vì đang thất thần, bị đánh suýt nữa bị ngã.

“Ngươi không sao chứ?” Người thốt nên lời này cũng thực ôn nhu, Cung Tuế Hàn nghĩ đến, nhưng nàng nhớ rõ dường như đã nghe qua giọng nói nhẹ nhàng này ở đâu rồi, nhưng càng nghe nàng lại càng không nhớ rõ. Tại sao? Cung Tuế Hàn liền trở nên thất thần.

“Không sao!” Cung Tuế Hàn trả lời, nàng ngẩng đầu, thấy người vừa tới là một nữ nhân mặc một bộ y phục màu xanh, áo dài xẻ hai bên, cách ăn mặc có chút giống với Huru Nguyệt, nhưng lại hoàn toàn không giống lắm, nàng cũng có chút khí chất không giống với Huru Nguyệt, Huru Nguyệt khiến người ta thấy chán ghét, còn nàng ngược lại làm cho người ta có cảm giác chân thành, ôn nhu và trong sáng thanh lương...

“Nhìn ngươi thật thú vị, ta sẽ xem cho ngươi một quẻ, ngươi thấy thế nào?” Tuế Hàn cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua tướng mạo người nào như vậy.

“Không cần, ai cũng nói mấy thầy tướng số đều là kẻ lừa đảo, đặc biệt là muốn lừa tiền!” Cung Tuế Hàn đề phòng liền lui ra, chắc lại nói ẩn đường mình toàn màu đen, có huyết quang tai ương sắp đến...

Cung Tuế Hàn đem túi tiền và hành lý ôm rất chặt, chỉ sợ bị lừa. Tuy cô gái này nhìn qua cũng không giống kẻ lừa đảo, chớ trách mẫu thân có nói ‘Nhìn người không thể chỉ nhìn qua tướng mạo’

“Ta không thu tiền!” Tuế Hàn hào tâm nói, người này đúng là rất thú vị.

“Ngươi chắc sẽ không nói ta có ẩn đường màu đen, nói mấy lời linh tinh là ta sắp chết đấy chứ?” Cung Tuế Hàn vừa nghe không thu tiền, lập tức có hứng, vừa chờ mong, vừa sợ hãi hỏi.

“Áy... không hề!” Tuế Hàn cảm thấy được mình là người có hảo tâm muốn giúp.

“Được lắm, ngươi xem đi!” Có lợi mà không nắm bắt cơ hội thì không phải là Cung Tuế Hàn, miễn phí không tính tiền còn ai thích hơn ngoài Cung Tuế Hàn.

“Bọn ta không xem tướng mạo, coi cái khác, bát tự của ngươi như thế nào?” Tuệ Hân chỉ sợ bản thân mình nói một câu về thân thể không tốt của Cung Tuế Hàn, thì Cung Tuế Hàn vẫn có thể sẽ dùng ánh mắt đề phòng mình, Tuệ Hân cũng đành coi như bỏ đi, không xem tướng mạo.

“Mẫu thân không nói, ta chỉ biết mình sinh vào ngày trừ tịch (*) thôi!” Cung Tuế Hàn vẻ mặt đáng tiếc nói.

[(*) Trừ tịch: Là giao thừa ý!]

“Vậy đoán chữ đi, ngươi nói cho ta biết tên ngươi...” Tuệ Hân cảm giác mình vừa rồi quả thật không nên quá tò mò.

“Cung Tuế Hàn!” Cung Tuế Hàn khá tự hào nói, nàng đối với tên của mình cũng thấy rất hài lòng.

“Cung Tuế Hàn? Minh Phượng ký chủ, Đoạn gia gia chủ?” Tuệ Hân nghi hoặc, trước mắt nàng vị này chính là Đoạn gia gia chủ sao?

“Ngươi nói cái gì? Ta nghe không rõ?”

Minh Phượng là gì? Đoạn gia là gì đây?

“Không có việc gì!” Tuệ Hân liền quên đi, nàng đúng thật là Đoạn gia gia chủ, là Minh Phượng ký chủ nhưng lại từ bỏ Linh lực trong người, từ chối thiên mệnh, người như vậy thế gian thật hiếm thấy.

“Rốt cuộc ngươi xem được gì rồi? Ngươi không biết xem bói chứ gì?” Cung Tuế Hàn có chút tức giận, đáng giận là bị đạo cô lừa gạt, hại nàng nghĩ đến sẽ lượm được của lợi cho mình.

“Cung Tuế Hàn không phải là cái tên hay...” Tuệ Hân còn chưa nói xong đã bị Cung Tuế Hàn chen ngang.

“Dựa vào gì mà không phải tên hay? Ta cảm thấy rất được!” Cung Tuế Hàn buồn bực nói, đây là tên do Tiên sinh đặt, như thế nào lại không tốt chứ?

“Cung Tuế Hàn, thuở nhỏ đối với cơ duyên cha mẹ rất mong manh, từ nhỏ đã chịu tang phụ mẫu, cơ duyên huynh đệ tỷ muội trong nhà cũng không đơn giản, chung đụng ít, mà xa cách thì nhiều, phải nói là thiếu thốn tình thân, đã định trước cả đời không có duyên phận cưới gả, mạng phạm Cô Tinh, người bên cạnh dễ dàng chết đi, trừ phi bốn mạng đối phương ương ngạnh, cứng rắn, là người duy nhất đồng thời xuất hiện, nhưng lại đột nhiên đứt đi, cho nên sẽ cô độc sống quãng đời còn lại...”

Cung Tuế Hàn ánh mắt trở nên lạnh lùng, nửa trước đều coi như đúng, nhưng phần sau không đúng, nàng tại sao lại sống cô độc suốt quãng đời còn lại, đã biết nàng là người sợ cô độc, nhưng như thế nào lại sống cô độc suốt quãng đời còn lại cơ chứ? Nàng không tin, người này chắc chắn là đang nói hươu nói vượn.

Cô độc sống suốt quãng đời còn lại... Những từ này làm cho thần kinh Cung Tuế Hàn có phản kích động, cảm thấy được khó chịu lẫn một chút hốt hoảng, khó chịu đến đau cả lòng.

Tuệ Hân nhìn về hướng Cung Tuế Hàn đang thất kinh chạy, kỳ thật nàng còn chưa nói xong, đúng là bốn mạng trước đây của Cung Tuế Hàn là vậy, nhưng sau đó còn một khoảng trống, có lẽ trước kia đó là mệnh thể mạng. Sau này như thế nào, nàng thực sự cũng không biết.

**

Nguyên Mẫn ở bên này, chờ đợi lại chút sốt ruột.

Trần Tiểu Diễm vẫn chưa tìm được Cung Tuế Hàn sao? Cung Tuế Hàn không trở về sao?

Nguyên Mẫn liền sinh ra rất nhiều điều không xác định được, nhưng nàng có hàng trăm triệu lần cũng không thể nghĩ tới rằng, Cung Tuế Hàn lại chọn cách quên đi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tâm Bệnh!

“Ngươi đang ở đây chờ Cung Tuế Hàn sao?” Giọng nói của Hưu Nguyệt đột ngột vang lên.

Nguyên Mẫn đối với chuyện Huru Nguyệt đột ngột xuất hiện cũng có chút bất mãn, trong Hoàng cung thị vệ đều là mấy kẻ vô dụng sao?

“Ngươi tới đây để làm gì?” Nguyên Mẫn nhíu mày hỏi Huru Nguyệt, đang yên đang bình lại đến điện Tam bảo, Huru Nguyệt rốt cuộc tới đây để làm gì?

“Cung Tuế Hàn tới tìm ta, nhờ ta tiêu trừ đi Minh Phượng trong người nàng!” Huru Nguyệt không suy nghĩ nhiều mà lập tức nói ra vấn đề.

“Sau đó thì sao?” Nhắc tới Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn không tự chủ được chú ý đến.

“Sau đó liền tiêu trừ đi!” Huru Nguyệt nói xong điều này thực muốn nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Nguyên Mẫn.

“Huru Nguyệt, ngươi rốt cuộc muốn nói gì?” Nguyên Mẫn sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Tốt nhất ngươi đừng khiêu chiến sự chịu đựng của ta!

“Được, nói đến điều trọng yếu là nàng đem mọi trí nhớ liên quan tới ngươi đều tiêu trừ hết, cái này là nàng chủ động yêu cầu!” Huru Nguyệt nhìn chăm chăm Nguyên Mẫn, thật muốn biết phản ứng của nàng sẽ như thế nào.

Huru Nguyệt đúng là tò mò không thôi.

“Điều này là có ý gì?” Nguyên Mẫn truy vấn, sắc mặt cũng không nhìn ra được cảm xúc nhưng Huru Nguyệt có cảm giác là nàng đang áp chế cảm giác trong lòng mình.

“Cung Tuế Hàn muốn không nhớ tới những gì liên quan tới Nguyên Mẫn trước đây vì vậy mới yêu cầu tiêu trừ đi đoạn trí nhớ đó!” Huru Nguyệt vẫn như trước nhìn Nguyên Mẫn.

Ta muốn nhìn xem ngươi có thể áp chế cảm xúc tới khi nào?

“Là lúc nàng thức tỉnh mới hạ yêu cầu?” Nguyên Mẫn tận lực không làm cho bản thân lộ ra chút cảm xúc nào nhưng giọng nói không khỏi ứ chế run rẩy.

“Được rồi, là do Đoạn Minh Hoàng đưa ra quyết định, nhưng có lẽ cũng là quyết định của Cung Tuế Hàn!” Huru Nguyệt trả lời thay, rốt cuộc Nguyên Mẫn cũng động tình, giống như cả ngọn núi thái sơn đang sụp đổ, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi âu cũng là giới áp chế.

“Ha! Ha! Ha! Ha! Cung Tuế Hàn, giỏi lắm! Cung Tuế Hàn, ngươi thật là giỏi lắm!” Nguyên Mẫn cười một cách cuồng tiếu không dứt, cười đến khóe mắt đều chảy ra nước mắt.

Cung Tuế Hàn, ngươi giỏi lắm, ngươi đã thành công rồi, đã gây tổn thương được Trẫm rồi!

“Kỳ thật, Cung Tuế Hàn hiện tại so với trước đây ngu ngốc không sai biệt lắm, tuy rằng đem ngươi quên đi nhưng nếu ngươi đi gặp nàng thì nàng nhất định sẽ gắn gũi lại với ngươi, thật ra vấn đề này cũng không quá lớn, hơn nữa nàng hiện tại không phải là Đoạn Minh Hoàng, ngươi cũng không cần ở trong lòng mà nghi ngờ nàng, như vậy cũng không tồi!” Huru Nguyệt nói, kỳ thật người Nguyên Mẫn thích là Cung Tuế Hàn của trước đây, hiện tại Cung Tuế Hàn cũng đã trở về nguyên dạng như ban đầu thì nàng còn phẫn nộ cái gì đây?

Huru Nguyệt cảm thấy Nguyên Mẫn phản ứng có chút loạn rồi, nhưng thực sự đối với Nguyên Mẫn mà nói hành động này của Cung Tuế Hàn cũng đồng dạng giống như đang hối hận với cuộc tình này cũng giống như là muốn vứt bỏ.

Nguyên Mẫn là người kiêu ngạo, đừng nói là không chấp nhận được một chút sự hối hận của Cung Tuế Hàn, càng không chấp nhận được người khác vứt bỏ tình cảm của nàng, đối với Nguyên Mẫn mà nói đây là chuyện trăm triệu lần cũng không thể chấp nhận.

Cung Tuế Hàn không thể nào không nhận biết mình, nếu làm như vậy chẳng lẽ không biết được kết quả sẽ ra sao? Nếu đã biết kết quả lại thì tại sao lại còn làm như vậy, tại sao... Cung Tuế Hàn căn bản đã không yêu mình, Nguyên Mẫn, rốt cuộc là do bản thân ngươi tưởng rằng ai cũng yêu ngươi...

Nghĩ đến vừa rồi có ý nghĩa hạ mình chờ ngày Cung Tuế Hàn trở về thật không khác gì chó vẫy đuôi mừng chủ, Nguyên Mẫn thật không làm được, nói như thế nào cũng không thể chấp nhận!

“Ha Ha! Nếu Cung Tuế Hàn đã muốn quên Trẫm, thì Trẫm tội tình gì lại làm phiền đến nàng đây?” Nguyên Mẫn cảm thấy như bị châm chọc vạn phần, Nguyên Mẫn không cần ai phải yêu mình, nàng cũng có lòng tự trọng, dù Nguyên Mẫn nàng không có Cung Tuế Hàn bên cạnh cũng có thể sống tốt.

“Ngươi đừng hòng dối, bằng không sau này sẽ hối hận!” Huru Nguyệt thờ dài nói, rốt cuộc ai khi yêu cũng thật yếu đuối, cho nên mới nói tình yêu thật sự là một điều nhảm chán vô cùng!

“Từ nay về sau Trẫm và Cung Tuế Hàn ân đoạn nghĩa tuyệt! Trẫm tuyệt đối không hối hận! Ngươi có thể đi rồi.” Nguyên Mẫn đuổi Huru Nguyệt đi, bởi vì nàng thật sự không muốn bị Huru Nguyệt chế giễu.

Trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy phẫn nộ.

Cung Tuế Hàn, ngươi giỏi lắm, đã làm tác động đến cuộc sống sau này của Trẫm lại còn vứt bỏ Trẫm, ngươi thật giỏi lắm!

Trước đây mình phản bội Cung Tuế Hàn cũng do tình thế ép buộc, nhưng chuyện mình muốn làm rốt cuộc cũng không làm được, rốt cuộc nàng còn muốn tính toán với mình? Tính toán cái gì chứ? Ý thức thanh tỉnh rồi liền muốn quên đi mình, Cung Tuế Hàn ngơoi thật sự rất lợi hại!

Cung Tuế Hàn ngàn vạn lần cũng không biết được, đó là không nên đợi đúng thời gian Nguyên Mẫn đã hạ mình mà tát một gáo nước lạnh lên người Nguyên Mẫn, làm cho Nguyên Mẫn có cảm giác giống như mình đang bị chằm chọc vô cùng.

Nguyên Mẫn đem tất cả tấu chương trên bàn dùng sức đẩy xuống, đem hết mọi thứ trưng bày bên cạnh tất cả đều đẩy ngã, nàng trong đời cũng chưa từng không khống chế được cảm xúc như lúc này, phải nói là cảm xúc vô cùng nóng nảy.

Đúng lúc này, Nguyên Mẫn vẫn không thể làm cho trái tim lẫn lý trí bình tâm giải quyết được, liền ngay tức khắc bức bách phun ra một ngụm máu,

Hưu Nguyệt lại không nói cho Nguyên Mẫn biết rõ là Cung Tuế Hoàn không phải hoàn toàn tiêu trừ đi toàn bộ trí nhớ, mà vẫn còn có cơ hội hồi phục lại. Nhưng cơ hội này cũng giống như một cặp khóa, mà chìa khóa lại ở trên người Nguyên Mẫn, nhưng hiện tại Nguyên Mẫn vẫn chưa tìm thấy được vì vậy nói đến tương lai như thế nào lại là mà ai cũng không nói trước được.

Cung Tuế Hàn lần này cũng đã đặt cược một ván bạc lớn, trận này khả năng thắng thực sự rất thấp, bởi vì nàng đem tất cả cơ hội đều đặt trên người Nguyên Mẫn. Nhưng chỉ cần Nguyên Mẫn đem cả tự tôn lẫn kiêu ngạo và cả tâm trạng lúc này vào ván bạc này thì Cung Tuế Hàn chắc chắn sẽ thua.

Vốn dĩ Cung Tuế Hàn đang đợi, chờ đợi một kết quả mà cả bản thân mình cũng không biết được kết cục, thật ra đây chính là tâm cơ cuối cùng của Đoạn Minh Hoàng, mà kết quả lại nằm trong tay Nguyên Mẫn.

Có lẽ cũng giống như Tuế Hàn đã nói, vạn nhất nếu thua thì Cung Tuế Hàn có thể sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại.

*

“Thân thể Hoàng thượng không tốt nên hôm nay cũng không lâm triều!”

“Hoàng thượng đã hai ngày không lâm triều rồi, rốt cục là có chuyện gì đây?” Tả hữu quan thần đều nghi hoặc, Hoàng thượng rất ít khi không thượng triều, huống chi là hai ngày, thực sự rất kì quái.

“Nghe nói hai ngày trước Hoàng thượng ở ngự thư phòng có chuyện rất tức giận, cung nữ và cả thái giám hầu hạ bên cạnh đều thấy sợ hãi, cho tới nay cũng chưa bao giờ thấy qua Hoàng thượng tức giận lớn như vậy, nghe đâu còn học cả máu, theo như ngự y nói là do tâm bệnh, tâm lý không được khai thông mà bức bách dẫn đến huyết khí hư tổn...!” Triều thần lúc này có tin tức thì liền nói.

“Hoàng thượng đáng cơ cho tới nay cũng chưa bao giờ phát ra lửa giận như vậy, người nói xem rốt cuộc có sự cố gì khiến cho Hoàng thượng tức giận như vậy đây?” Mọi người liền dè dặt đoán mò.

“Không biết, gần đây cũng thật thái bình, tốt nhất đừng để bên ngoài nghe thấy, bằng không...”

Lời đồn đãi luôn rất nhanh nhí, mọi người sẽ suy đoán lung tung lên,

Diệp Dân nghe vậy, trong lòng có chút bận tâm, Hoàng thượng rốt cuộc xảy ra chuyện gì đây?

“Diệp Dân đại nhân, qua đây nói chuyện một chút!” Là Lý công công, theo lời dặn của Đặng La đem Diệp Dân kéo qua một bên nói.

“Hoàng thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Dân lo lắng hỏi.

“Hoàng thượng đã muốn hai ngày nay còn chưa ăn cơm, ta thực sự muốn tìm Diệp đại nhân nghĩ cách, Hoàng thượng nếu còn không ăn như vậy thì sẽ xảy ra chuyện mất” Lý công công cũng rất lo lắng nói, Hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì cả bản thân bọn nô tài như hần cũng không biết.

“Hoàng thượng thực sự bị học máu sao?” Rốt cuộc chuyện gì lại có thể làm cho Hoàng thượng giận giữ ảnh hưởng đến tâm lý bức bách đây?

Lý công công gật đầu.

“Đề ta tiến cung gặp người!” Diệp Dân liền cả kinh, chuyện của bậc đế vương đáng lẽ hần không nên cầu lợi, tốt nhất chỉ nên coi trọng quốc gia đại sự. Nhưng lúc này nghe tin Nguyên Mẫn học máu thì hần không thể không lo lắng được.

Lúc Diệp Dân gặp Nguyên Mẫn thì cũng là lúc Nguyên Mẫn đến nơi dùng cơm, thoát nhìn sắc mặt có chút tái nhợt, lại có phần tiền tụy suy yếu, nhưng khuôn mặt lạnh lùng so với bình thường vẫn không khác biệt lắm.

“Văn Cảnh, bên ngoài lúc này có phải đang có nhiều tin tức phù phiếm hay không?” Nguyên Mẫn hỏi, về mặt vẫn hồ hững.

“Không có gì đáng ngại, Hoàng thượng dưỡng bệnh quan trọng hơn!” Diệp Dân là người thông minh, sẽ không thắc mắc Nguyên Mẫn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bởi vì việc cá nhân của Hoàng thượng tốt nhất hần cũng không nên xen vào. Bất quá hần có cảm giác hôm nay Hoàng thượng có chút bất đồng, tựa hồ so với bình thường lại lạnh lùng hơn, đúng là càng ngày càng làm cho người khác đoán không ra cảm xúc, quả nhiên là quân tâm khó dò.

“Bọn họ cũng không biết được nguyên nhân đâu... Người về trước đi, Trẫm cần tiếp tục tu dưỡng vài ngày, cũng đỡ hơn nhiều rồi!” Nguyên Mẫn giọng

điều ừ rữ nói.

Nguyên Mẫn quả thật hai ngày nay không ăn gì, nàng bị thương quả thật khá nặng. Nhưng Nguyên Mẫn cuối cùng cũng là Nguyên Mẫn, trong đời này, tình yêu vốn không phải là duy nhất, ít nhất đối với nàng lúc này càng không phải vì còn có trách nhiệm cho nên sẽ không vì một chút tình cảm mà cam chịu, tinh thần sa sút đối với nàng hai ngày vừa qua mà nói là quá đủ rồi, Nguyên Mẫn lúc này quyết tâm đem toàn bộ trí nhớ về Cung Tuế Hàn triệt để xóa bỏ, không có Cung Tuế Hàn, Nguyên Mẫn vẫn sẽ là Nguyên Mẫn như trước đây.

Tất nhiên, trừ khi nàng muốn đem trí nhớ về Cung Tuế Hàn phong ấn đi, bằng không, không phải nàng muốn quên liền có quên được.

Từ nay về sau, Nguyên Mẫn và Cung Tuế Hàn không có liên hệ với nhau, trong lúc này, Nguyên Mẫn là một vị minh quân thịnh thế còn Cung Tuế Hàn thì lại trở thành một thịnh thế tiểu dân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Quân Tử Trả Thù, Mười Năm Chưa Muộn!

Cung Tuế Hàn lúc này đang làm gì?

Cung Tuế Hàn ở cửa thành tại kinh đô cứ nhìn mãi về phía cổng thành, nàng có cảm giác gì đó rất kì lạ, nàng có cảm giác giống như là đang mất cái gì đó, nhưng nàng đã kiểm tra tay nải, tuyệt đối không có gì quý trọng bị rơi rớt... nhưng trong lòng lại có chút không an tâm, dường như có gì đó rất quý trọng mất đi, nhưng nàng lại không nhớ rõ là mất đi thứ gì?

Tâm chột hạ xuống, tự nhiên lại nghĩ không ra!

Cung Tuế Hàn lo lắng lại đem tay nải ra kiểm tra lại một lần, xác định rõ là không mất bất cứ thứ gì thì mới có chút an tâm, nhưng khi đi vẫn thường quay đầu nhìn về phía kinh thành. Nàng có một loại cảm giác, là loại cảm giác mà từ sinh thời đến giờ nàng không bao giờ... sẽ có thể đến kinh thành nữa, kinh thành rất náo nhiệt, cũng có tiệm bánh măn thầu rất lớn, kinh thành... Nàng có vô số điều ấn tượng khó quên đối với kinh thành, rốt cuộc thì tại sao lại có cảm giác đều đã trải qua,

Xem ra đầu óc mình dạo này có phần u mê rồi, rõ ràng là trí nhớ của mình trước đây tốt lắm mà.

Cung Tuế Hàn muốn đi đến Tấn Dương thành, bởi vì có Cung Lạc ở đó, sau khi gặp Tiểu Lạc nàng sẽ trở về Tuyên Hòa huyện. Cung Tuế Hàn nhớ rõ là dường như lúc này nàng đã hai mươi bốn tuổi, nháy mắt một cái liền hai mươi bốn tuổi, lập tức già như vậy rồi, ngay cả việc muốn lập gia đình cũng không ai muốn lấy nàng làm vợ, thật là chán ghét quá đi!

Cung Tuế Hàn chợt nhớ đến kế hoạch trước đây, đúng vậy, phải gả vào gia đình có thật nhiều người, có người nuôi nàng, nhưng hiện tại thì không ai muốn cả, phải do nàng tự nuôi bản thân mình, nghĩ tới điều này lại khiến Cung Tuế Hàn phiền muộn thật lâu. Nhưng Cung Tuế Hàn dù sao cũng là người lạc quan, sẽ không rối rắm bất cứ chuyện gì. Nàng sẽ trở về huyện, mở một tiểu quán nhỏ sau đó lấy măn thầu làm điểm tâm, nàng cũng không biết từ lúc nào thì lại biết làm điểm tâm như vậy, hơn nữa có gì đó không đúng lắm, chẳng lẽ là do được khai thông, nếu là như vậy thì nàng quả không phải là người ngốc lắm. Nghĩ như vậy Cung Tuế Hàn liền trở nên vui vẻ.

Cung Tuế Hàn ở Hoàng cung ngày giờ đã hơn một năm, cũng không phải là không có gì tiến bộ, ít nhất đối với măn thầu thì càng làm càng khá, điểm tâm cũng hướng đến ngư trù học vì vậy tay nghề tiến bộ cũng không tồi, có thể tượng tượng được sau khi Cung Tuế Hàn có ý định mở tiểu quán sinh nhai hẳn không phải quyết định sai lầm.

**

Trong mười năm qua, có thể nói dân chúng ở Đại Dĩnh cực kỳ tự hào, bởi vì cả đối nội lẫn đối ngoại sau sáu năm chinh chiến đều gặt hái được kết quả huy hoàng. Từ đầu đường đến cuối ngõ, trà lâu hay tửu quán mọi người cứ bước ra cửa hầu hết đều thảo luận đến vấn đề này, hôm nay cuối cùng cũng dẹp xong thêm một tòa thành nữa.

Tất nhiên, uy vọng nhất hiện tại chính là hai đại công thần, một là Độc Cô Giới, hai là Niên Chính. Có thể nói đại bộ phận ranh giới của Tây mạc đều được sáp nhập vào lãnh thổ của Đại Dĩnh, ngoại trừ kinh đô của Tây mạc còn có các thành trì lân cận, mọi người tính toán chỉ cần tới cuối năm nhất định có thể vây hãm được.

Trong triều đình lúc này mở miệng ra liền nhắc đến hai đại nhân vật này, nào là chuyện nên tiếp tục đối với đối ngoại mà thảo phạt, nhưng có người cũng yêu cầu nên nghỉ ngơi lấy lại sức, chiếm được toàn bộ lãnh thổ Tây mạc cũng là chuyện chắc chắn sau này, nhưng nếu để thời gian nghỉ ngơi mà khiến Tây mạc phục hồi lại là vấn đề lớn. Hầu hết võ tướng đều ủng hộ đối ngoại thảo phạt còn võ văn thì yêu cầu nghỉ ngơi lấy lại sức.

“Hoàng thượng, thượng quan ghi chép sử sách tất nhiên đối với lần thảo phạt chinh chiến lần này cần phải ghi chép lại, Hoàng thượng có đề xuất tựa đề

văn thư?” Nhiếp Huyền Cơ hỏi, hẳn là người tiếp quản công việc tu văn của Lâm Trọng Văn. Người này có thể nói là vô cùng cố chấp, là người cương trực công chính, trọng lễ giáo, không hiểu biến báo cũng không hiểu quyền mưu, là một trung thần nhưng cũng không phải là một lương thần.

Đối ngoại chinh chiến là một thế cờ xâm lược rõ ràng trắng trợn nhất, mọi người trong lòng đều đoán được, ai dám hỏi Hoàng thượng vấn đề này quả thực là muốn chết rồi, nhưng Nhiếp Huyền Cơ thật sự là người không biết phân rõ tình huống.

“Sao? Người nói xem nên lấy tên gọi là gì? Phải viết như thế nào đây?” Nguyên Mẫn nhíu mày,

Tên Nhiếp Huyền Cơ này, đúng là người không biết động não.

“Ah...” Nhiếp Huyền Cơ không dám đáp, dù có ngây ngốc cũng không thể không biết là không thể trả lời, nhưng vấn đề này lại không thể không hỏi, vì tu thư phải dùng đến.

“Các quan thần cảm thấy thế nào?” Nguyên Mẫn hỏi qua các quan đại thần phía dưới.

“Hoàng thượng chiếm lĩnh Tây mạc là thiên mệnh sở quy cho nên Tây mạc vốn dĩ đã là vật trong tay Đại Dĩnh” Có văn thần thừa cơ nịnh nọt, đáng tiếc lại chụp không đúng thời cơ.

Diệp Dân vẫn như trước không thích thấy cảnh tượng chinh chiến xâm lược, vì vậy vẫn thay văn thần này toát mồ hôi!

“Đối ngoại thống nhất!” Nguyên Mẫn nói ra bốn chữ.

“Đối ngoại thống nhất! Hoàng thượng quả là cao mắt anh minh, là thống nhất chứ không phải xâm lược, Hoàng thượng anh minh!!!!” Các văn thần đều cảm thấy cái tên này quả thật rất tốt, đem vấn đề xâm lược trắng trợn đổi lại thành thống nhất. Đối ngoại thống nhất, không chỉ viết trong sử sách nghe được tốt hơn mà sau này nếu Tây mạc trở nên yên ổn hơn thì đối với lãnh thổ của Đại Dĩnh cũng hết sức quan trọng.

“Đã hạ chỉ xuống dưới, triệu hoàng phu Độc Cô Giới quay về kinh, hẳn như thế nào còn không đến?” Nguyên Mẫn nhíu mày hỏi.

“Hoàng phu hiện đang chiếm lĩnh Tây mạc, lúc này kêu gọi hẳn trở về tựa hồ không ổn!” Có đại thần đứng ra nói chuyện.

“Đã nhiều năm như vậy, dù sao chỉ còn một thủ đô thì có gì không ổn? Trẫm cần chiếu hẳn quay về kinh hẳn nhất định phải quay về!”

Dù sao vấn đề chính vẫn là hẳn muốn chiếm được Tây mạc, nếu để cho Độc Cô Giới đem Tây mạc đánh hoàn thì uy vọng của hẳn sẽ được đề cao, khi đó đối phó với hẳn thì chỉ sợ bị đối ngược lại, cho nên nhất định phải đem cả thủ đô Tây mạc đem cho Niên Chính lập công, dù sao Niên Chính năm đó cũng lập không ít công lao, vì vậy cũng đã sớm muốn vượt qua Độc Cô Giới, đối phó với Độc Cô Giới cũng không sợ bị binh sĩ phản đối. Cho nên dù có hạ bao nhiêu thánh chỉ xuống cũng nhất định phải đem Độc Cô Giới triệu hồi.

Độc Cô Giới.. Trẫm chờ đợi ngày này đã rất lâu!

“Hoàng thượng...” Đại thần còn muốn nói gì đó nhưng thái độ của Nguyên Mẫn lại vô cùng kiên quyết nên đại thần không dám nói thêm gì.

Hoàng thượng từ trước đến giờ luôn là người anh minh, nhưng lần này lại có quyết định không sáng suốt như vậy, tuy không có vấn đề gì sai lầm phát sinh nhưng tổng lại vẫn có điều không hợp lý, hơn nữa lại có phần ngang ngược lại không cho phép các đại thần có bất kỳ ý kiến gì. Nếu nói là muốn Hoàng phu mình trở về dù đã nhiều năm như vậy nhưng cũng chưa bao giờ triệu hồi, cơ sao giờ phút này lại vội và như vậy? Rốt cuộc là tại sao? Các đại thần đứng là không nghĩ ra nguyên nhân.

Các đại thần tất nhiên không biết được Nguyên Mẫn đối với Độc Cô Giới bên trong còn có mối thù riêng. Nếu không có mối hận thù riêng này thì Nguyên Mẫn cũng không khiến cho Độc Cô Giới sống dễ chịu, đối với người bình thường thì các quân vương khác đã thu dọn sớm rồi, hơn nữa còn là thù riêng, Nguyên Mẫn tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Độc Cô Giới.

*** “Tướng quân, Hoàng thượng lúc nà hạ lệnh ngài phải trở về, thần có cảm giác không ổn, xin tướng quân nên thận trọng!” Quân sư của Độc Cô Giới liền nhắc nhở.

“Sở nhi rốt cuộc là đối với ta như thế nào? Chẳng qua lúc này trở về thì đúng là đã làm việc không công cho Niên Chính rồi!” Độc Cô Giới cũng hiểu được quỹ dị bên trong vì vậy có bao nhiêu thánh chỉ đưa đến cũng hạ xuống tiếp tục không muốn quay về, nhưng hẳn cũng có chút không thể nào hiểu được, rốt cuộc là quay về làm gì? Sở nhi sẽ không qua cầu rút ván? Bản thân mình đã giúp nàng gây dựng như thế này nàng sẽ không để ý đến hận cũ chứ?

Hắn quả thật không tin lòng của Nguyên Mẫn còn cứng như thế.

Độc Cô Giới đoán đúng, Nguyên Mẫn vốn sợ mình được lòng quân vì vậy triệu hồi về để đoạt binh quyền, nhưng khó khăn đối với mình cũng không đến mức như thế, mình dù sao vẫn là tượng phụ hữu danh vô thực của nàng. Mình dù sao vẫn có được hơn phân nửa binh lực, Sở nhi là người đa nghi muốn đoạt lại binh quyền cũng là chuyện có thể.

Độc Cô Giới nghĩ như vậy thì trong lòng cũng có chút an tâm,

Mình dù sao cũng không phải là ngựa nhơ chuồng người, về lại kinh thành hưởng phúc cũng được, chủ yếu là có thể mỗi ngày nhìn thấy Sở nhi thì cũng không tồi.

Nhưng Độc Cô Giới lại không bỏ được ý định,

Nếu mình vừa trở về thì ở nơi này hơn phân nửa công lao đều bị Niên Chính đoạt hết, hẳn biết rõ máu chót lúc này là kinh đô của Tây mạc, đây là trận chiến cuối cùng, dù sao tất cả mọi người cũng không chứng kiến được cả quá trình đấu tranh. Nghĩ đến một trận chiến cuối cùng liền bị đoạt mất thì Độc Cô Giới lại không buông bỏ được, liền như vậy quả quyết muốn đem trận chiến này đánh hoàn rồi sau đó mới trở về. Cho nên thánh chỉ thứ năm mang đến, hẳn cầm trong tay vẫn còn do dự muốn hay không muốn quay về, không phải là nói về tướng sĩ bên ngoài mà nói về quân mệnh sở nguyên, Độc Cô Giới không muốn nhiều năm vất vả chiến đấu như vậy lại đều bị Niên Chính đoạt hết.

Tham công, hư vinh là bản tính bên trong của con người. Chiếm lĩnh Tây mạc rộng lớn hẳn sẽ được ghi tên vào sử sách, muôn đời lưu danh, Độc Cô Giới là một người bình thường cũng cần phần vinh quang này.

Niên Chính cũng là người thường, trừ bỏ bên ngoài là một trung thần hẳn cũng là người, được ghi vào sử sách là một việc có bao nhiêu lực hấp dẫn. Kiến công lập nghiệp là điều tối đại không có gì hơn, hơn nữa Hoàng thượng tâm hướng về hắn, Hoàng thượng hiện tại còn mang tâm thù năm đó Độc Cô Giới bức ép chuyện của Hoàng thượng. Niên Chính lúc này cũng nắm chặt cơ hội hiếm có này!

“Độc Cô tướng quân, Hoàng thượng đã hạ mười đạo kim lệnh rồi, người ở đây không quay về chỉ sợ Hoàng thượng trong lòng đã sớm muốn có hoài nghi, tướng quân dù sao cũng là Thống soái thống lĩnh mấy chục vạn đại quân, nếu không nghe theo quân lệnh thì có thể hay không lại biến thành ứng binh tự trọng(*) đây? Chúng ta là võ tướng sợ nhất chính là mắc phải tội danh này, tướng quân nên nghĩ lại đi, đến lúc nếu chiếm lĩnh được Tây mạc, cho dù là có công thì cũng trở thành tội rồi! Mấy năm nay tướng quân Tây thu, tất nhiên tướng quân mới là đại công thần rồi, cho dù kinh đô Tây mạc do ta dẹp sạch thì cũng không thay đổi được công lao của tướng quân đối với mặt tướng sau này, mặt tướng sau này có quay về kinh phục mệnh cũng nhất định tôn sùng tướng quân là Tây thu đệ nhất công thần, tướng quân cũng không cần sợ bị mặt tướng tranh công... Nhưng nếu tướng quân cứ tiếp tục ở chỗ này thì tướng sĩ sẽ nghĩ đến tướng quân tham luyến công huân, tuy rằng mặt tướng tuyệt đối không cho rằng tướng quân là người như vậy nhưng các tướng sĩ phía dưới đối với thái độ của tướng quân lúc này sẽ nghĩ như thế nào đây?” Niên Chính nói, những lời này quả thật Niên Chính sẽ không nghĩ ra được nhưng Nguyên Mẫn năm đó đã phải một quân sư đi cùng hắn, đến lúc này quả thật liền tạo ra tác dụng.

[(*)Ứng binh tự trọng: Là những người nắm giữ binh quyền trong tay rồi lấy binh quyền gây sức ép với vua. Đại loại giống ém binh tạo phản đó :3]

Điều đã hạ mười kim lệnh, nếu tiếp tục không quay về...

Độc Cô Giới cũng kiềm nén không được, một lần không nghe, hai lần không nghe rồi đến ba lần... đều hoàn hảo thoái thác, nhưng mười lần! Chỉ sợ là không tốt... Niên Chính không phải nói mình lưu luyến công huân(*) nhưng nếu lời này truyền ra ngoài thì các tướng sĩ sẽ nghĩ như thế nào?

(*) Ham công danh vinh quang lợi lộc

Độc Cô Giới trong lòng đã sớm phát hỏa nhưng vẫn mạnh mẽ cường lại mà nhin xuống.

Nguyên Mẫn hạ mười đạo kim lệnh mới đem Độc Cô Giới trở về kinh thành. Chờ đến Độc Cô Giới không có thành tích vinh hiển cũng là lúc Nguyên Mẫn trả thù.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Nguyên Mẫn cũng đã đợi sáu năm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cái Chết Bất Ngờ!

“Độc Cô tướng quân, Hoàng thượng triệu kiến!” Đặng La nói, Đặng La sau khi bị giáng chức một năm lại một lần nữa quay trở lại bên người Nguyên Mẫn, dù sao Đặng La cũng là tay sai do một tay Nguyên Mẫn bồi dưỡng, đúng thời điểm vẫn có chừng mực.

“Sở nhi vì sao lại muốn ta triệu hồi?” Độc Cô Giới hỏi Đặng La.

“Là Hoàng thượng... dù sao vẫn là Hoàng thượng, tướng quân tốt nhất đối với bọn nô tài trước mặt không nên làm mất đi cấp bậc lễ nghĩa. Hoàng thượng cho triệu kiến tướng quân trở về tất nhiên có dụng ý của Hoàng thượng, tướng quân sau khi vào gặp người hẳn sẽ biết, Hoàng thượng đã chuẩn bị sẵn yến tiệc chờ tướng quân bên trong!” Đặng La trong lòng có chút cười lạnh, Độc Cô Giới đã sắp chết đến nơi rồi mà cũng không chút nào hay biết, xem ra, hẳn quả thật không quá thông minh.

Độc Cô Giới nghe câu đầu tiên trong lòng cũng sớm mất hứng, Sở nhi là thê tử của mình, mình kêu hai tiếng ‘Sở nhi’ thì có gì không đúng?

Bất quá Độc Cô Giới cũng không phản bác, hẳn cũng hiểu, quân là quân, thần là thần dù sao cũng có khác biệt. Nhưng sau khi hắn nghe được ý thứ hai thì trong lòng lại có chút hứng khởi. Sở nhi thiết yến chờ mình, mình từ trước đến giờ cũng chưa từng được đãi ngộ như vậy.

Sau khi tiến vào trước cửa, thị vệ liền đem Độc Cô Giới ngăn lại.

“Trượng quân, có hay không nên tháo bỏ binh khí trên người?” Thị vệ cung kính hỏi. Võ tướng vào cung môn, từ trước đến giờ không được phép mang theo binh khí, Độc Cô tướng quân tuy là hoàng phu nhưng Hoàng thượng cũng chưa từng hạ lệnh ngoại lệ cho phép Độc Cô Giới mang binh khí vào cung.

Độc Cô Giới chân chờ. Không cho đem binh khí? Đã nhiều năm như vậy đao không rời khỏi mình một khắc, đột nhiên lại yêu cầu không mang theo trong lòng đúng là có vài phần bất an.

“Bỏn tướng thân là hoàng phu chẳng lẽ một chút đặc quyền cũng không có sao?” Độc Cô Giới không vui hỏi, Độc Cô Giới tự cao là công thần, lại là hoàng phu nên một chút đặc quyền hẳn cũng nên có.

Đặng La liền cấp hộ vệ đưa ra mắt hiệu, ý bảo cho đi. Đặng La là cận thần của Hoàng thượng, nếu Đặng công công đã yêu cầu như vậy thì hẳn Hoàng thượng cũng cho phép, thị vệ thấy vậy cũng liền nhanh chóng tránh đi.

Sau khi Độc Cô Giới tiến vào cung điện thì mới phát hiện yến tiệc trước mặt so với dự đoán của hắn thì có chút kinh ngạc, yến tiệc lúc này phải nói là đại yến, có thể chứa tới vài trăm người nhưng lúc này chỉ có một mình Nguyên Mẫn ngồi bên trong, một mình uống rượu đậm đàn.

“Độc Cô đã trở về!” Nguyên Mẫn cười nói, cười đến khuynh quốc khuynh thành, làm cho Độc Cô Giới sung sướng đến có chút hoa mắt.

“Đúng..vậy!” Độc Cô Giới có phần thất hồn lạc phách trả lời, tất nhiên là bị sắc đẹp làm cho mê luyến.

“Trăm mở đại yến là dành riêng cho ngươi!” Hãy hưởng thụ cho tốt bằng không cũng không còn cơ hội. Sau khi Cung Tuế Hàn rời đi, Nguyên Mẫn rất ít có cảm giác cao hứng như thế.

“Sở nhi vội vã triệu hồi ta trở về như vậy là vì nguyên do gì?” Độc Cô Giới hỏi nghi vấn lớn ở trong lòng.

“Trước hết uống chén rượu rồi chậm rãi nói, Trẫm sẽ lập tức cho ngươi một đáp án thỏa mãn.” Nguyên Mẫn hạ mình thay Độc Cô Giới rót rượu, làm cho Độc Cô Giới có cảm giác được sùng ái mà lo sợ. Độc Cô Giới nhanh chóng tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Độc Cô hẳn rất tò mò vì sao Trẫm triệu hồi ngươi về phải không? Vậy Trẫm sẽ nói cho ngươi biết, Trẫm mục đích muốn ngươi trở về... chính là... muốn giết ngươi!” Nguyên Mẫn nói rất nhẹ, mang theo một chút ý cười quyến rũ, thoát nhìn tựa như đang nói giỡn, nhưng lại có cảm giác lại là sự thật.

Độc Cô Giới hiển nhiên không dự đoán được đáp án này, hơn nữa trong lòng liền cả kinh “Sở nhi là đang nói đùa sao?”

Độc Cô Giới lúc này mới cảm thấy được cảnh tượng quý dị này có chút quá phận, chẳng lẽ nàng thực sự muốn giết mình, chính mình đã thay nàng đánh hạ hơn phân nửa Tây mạc sau này...

“Trẫm chuẩn bị yến tiệc lớn như vậy, là đang đùa giỡn sao? Trẫm chính là đang ăn mừng, ăn mừng vì Trẫm có thể rửa được nhục, Độc Cô thật là người dễ quên đi, bất quá, cũng đã qua sáu năm, Độc Cô không nhớ được cũng có thể lý giải...” Nguyên Mẫn nhún mày nói, mang theo một tia đùa cợt, giống như Độc Cô Giới đang hỏi ra một câu hỏi có bao nhiêu là ngu xuẩn.

“Mấy năm nay ta một chút tiện nghi cũng không chiếm được?” Độc Cô Giới không biết là bảy năm trước hắn có ảnh hưởng đến Nguyên Mẫn, vì mình không phải thay nàng dẫn binh phiên loạn sao? Không phải bức nàng gả cho mình nhưng mấy năm nay đừng nói là một chút tiện nghi cũng chưa chiếm được mà mình còn thay nàng chiến đấu một chết đi được, xem ra nàng chỉ xem mình là một công cụ để lợi dụng, hiện tại dùng xong rồi thì có thể ném đi. Nguyên Mẫn à, không ai so với ngươi có tâm địa độc ác hơn.

Tất nhiên, lúc này Độc Cô Giới ngộ ra được thì đã quá muộn.

Xem ra cuối cùng là do mình ngu xuẩn, Tình Dịch có phải hay không đã sớm nghĩ ra ta sẽ có một ngày như thế, Tình Dịch, ngươi ngay cả ta cũng coi thường, năm đó cũng chính là ta đã cứu ngươi...

“Thật sao? Làm sao lại không chiếm được, ta còn nhớ ngày đại hôn hôm đó, ngươi cũng thực nỏ mảy nỏ mặt, còn ở trước mặt Cung Tuế Hàn thị uy, ngươi lúc đó cũng thực uy phong!” Nguyên Mẫn nói một cách lạnh lùng, ngày đó làm sao nàng quên được, nàng chưa từng chịu qua nỗi nhục lớn như vậy, hơn nữa ngày hôm đó, Cung Tuế Hàn còn chưa thức tỉnh.

“Dù nói thế nào, ta cũng xem như là trượng phu của ngươi, ngươi muốn giết trượng phu cũng kiếm luôn đệ nhất công thần, bản thân ta cũng muốn nhìn xem ngươi muốn giết ta với tội danh gì?” Độc Cô Giới xem như rõ ràng rồi, vì sao nàng lại hạ tới mười đạo kim lệnh gọi hắn trở về.

“Ngươi chưa từng nghe qua sao? Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Tội thứ nhất chính là ủng binh tự trọng, mười đạo quân lệnh đều không khiến được ngươi trở về. Tội thứ hai, coi rẻ vương quyền, không coi lệnh vua là gì dám mang theo binh khí vào cung điện, rốt cuộc là có dụng tâm như thế nào? Muốn bức vua thoái vị hiềm nghi.... Ngươi xem, Trẫm chỉ tùy tiện bài ra vài tội, nếu là mười tội thì có đủ hay không?”

“Mỗi tội đều là giả, ngươi không sợ đại thần sẽ ngờ vực vô căn cứ, có được chim lại quên đi ná, đừng cá quên cơm, có mới nói cũ, tru diệt công thần.” Độc Cô Giới nói một tràn, hẳn dù sao cũng có nhiều người ủng hộ.

“Có thể giết ngươi, Trẫm.. không cần, Ngươi, đáng giá?” Nguyên Mẫn không phải không nghĩ tới vấn đề này, Độc Cô Giới xem ra cũng rất muốn mình trở thành vết nhơ của mình quân nhưng cơ bản là nàng không cần.

Nhận ra Nguyên Mẫn quyết tâm muốn giết mình Độc Cô Giới liền cười to “Nguyên Mẫn, xem như ngươi lợi hại!”

“Để vương giết người là việc cần làm!” Nguyên Mẫn cười lạnh, Độc Cô Giới ngươi chung quy chính là sùng nhỏ tuy sắc nhưng bị loài người có cái sùng nhỏ như ngươi uy hiếp thì mới càng bị sỉ nhục, cho nên Nguyên Mẫn mới càng thấy khó chấp nhận được.

“Ngươi cho ta uống cái gì? Chẳng lẽ là muốn độc chết ta?” Độc Cô Giới thống khổ nói.

“Ta không muốn độc chết ngươi, đây có lẽ là do Đặng La trong lòng phí tâm lắm lắm, nghe nói đây là loại độc làm cho người ta sống không được mà chết cũng không xong, nhưng chắc sẽ không đưa ngươi vào chỗ chết. Trẫm không chỉ muốn giết ngươi, còn muốn tru di cửu tộc nhà ngươi, Độc Cô Giới, bởi vì ngươi mà Độc Cô gia cửu tộc vài trăm người muốn đi theo ngươi chôn cùng, ngươi thật sự rất đáng giá!” Nguyên Mẫn nói được một câu đàm tiếu phong thanh, độc nhất vốn là lòng dạ đàn bà cũng không phải là không có đạo lý.

Độc Cô Giới thống khổ đến độ không nói nên lời, phẫn nộ nhìn hướng Nguyên Mẫn.

“Bất quá, ngươi thật ra chết cũng rất oan uổng, có thể xem như Đại Dĩnh khai quốc tới nay đây là nỗi oan án lớn nhất, vốn là công lao chói lọi lại trở thành loạn thành tặc tử”

Nguyên Mẫn tàn nhẫn vượt qua khỏi cả tưởng tượng của Độc Cô Giới, nàng muốn diệt trừ cả cửu tộc, nhưng bọn họ làm sai chỗ nào?

Nguyên Mẫn đã bày mưu tính kế, sắp đặt một đại thần đứng ra tố giác oán cho Độc Cô Giới.

Chỉ một đêm, cả gia tộc Độc Cô liền bị tịch biên, cả triều đình lúc này liền một trận dậy sóng.

Cũng giống như Độc Cô đã nghĩ, ở trên người hán tội danh đều là giả, nhất định sẽ có tác dụng ngược, bất quá loại tác dụng ngược này đều bị Nguyên Mẫn ép tới không còn đường để phát huy tác dụng.

Nhưng cũng có một đám người thay Độc Cô gia cầu tình.

Người thứ nhất chính là Nhiếp Huyền Cơ, là người chính trực ngoan cố luôn lấy đạo nghĩa làm trọng. Nguyên Mẫn chán ghét nhất là loại người như vậy, đem bọn tham quan nịnh thần so với hán còn đáng yêu hơn, nhưng Nguyên Mẫn dù sao cũng là minh quân, minh quân cũng cần những loại người như hán, nhưng Nguyên Mẫn cũng không phải quá thích thú, dù sao dưới trướng mình quân cũng phải có gian thần.

“Hoàng thượng! Không nói đến Độc Cô Giới đã lạy thiên địa là trượng phu của Hoàng thượng, hơn nữa mấy năm nay hán chinh chiến bên ngoài không có công lao cũng có khổ lao, Hoàng thượng há có thể dễ dàng định tội? Hơn nữa những tội đó thần cảm thấy đều có điểm đáng ngờ, thần thỉnh cầu Hoàng thượng tra rõ!” Nhiếp Huyền Cơ chủ động thay Độc Cô Giới xin tha mạng.

“Hoàng phu thì thế nào? Thiên tử phạm pháp đồng tội như dân. Dù sao cũng do hình bộ Vương Kiếm điều tra qua, Trẫm cũng không cảm thấy được có điểm gì đáng ngờ, cứ quyết định như vậy đi, không cần tiếp tục bàn về vấn đề này” Nguyên Mẫn lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng! Thần cảm thấy cần được điều tra rõ, Hoàng thượng như thế quá qua loa thần chỉ sợ người khác sẽ nghĩ đến...” Nhiếp Huyền Cơ ngập ngừng ấp úng nói.

“Nghĩ đến cái gì?” Nguyên Mẫn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến Nhiếp Huyền Cơ câu tiếp theo muốn nói gì, nhưng nàng cũng muốn nhìn xem Nhiếp Huyền Cơ có dám nói hay không?

“Nghĩ đến... Nghĩ đến Hoàng thượng thừa cơ tru diệt công thần, Hoàng thượng danh tiếng sẽ bị ô ố, Hoàng thượng, xin người nghĩ lại!” Nhiếp Huyền Cơ một hơi đem lời trong lòng nói ra.

Lúc này các công thần đứng ở dưới đều thở hắt vì kinh ngạc, tuy rằng trong lòng ai cũng nghĩ như vậy nhưng cũng chưa ai dám nói ra. Nhưng Độc Cô gia nhiều đời đều là trung thần chính trực, Hoàng thượng làm như vậy đúng là có hơi quá mức.

“Ngươi khác Trẫm không biết, nhưng là ngươi... Nhiếp Huyền Cơ lại nghĩ như vậy không phải sao?” Nguyên Mẫn giận dữ.

Khá lắm, Nhiếp Huyền Cơ, ngươi quả thật là chán sống rồi.

Nguyên Mẫn thở sâu vài lần nhưng lại nhìn xuống con giận muốn giết Nhiếp Huyền Cơ, dù sao cũng không thể giết, nếu giết Nhiếp Huyền Cơ thì vết nhơ của mình sẽ nhiều hơn, hơn nữa hán còn ngược lại lưu danh sử sách, mình không thể để hán đạt được dụng ý. Quan văn quả nhiên so với quan võ khó đối phó hơn!

“Thần không dám!” Nhiếp Huyền Cơ vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Không dám cũng đừng nói đến việc này, Trẫm cần nghỉ ngơi ba ngày, không muốn gặp ai, buổi trưa ngày mốt... vẫn phải giết!” Nguyên Mẫn vung tay áo rời đi khỏi đại điện.

Diệp Dân lúc này giống như một đầu nhân, đứng ở trong đại điện không phát biểu ý kiến.

“Diệp đại nhân, hạ quan vẫn cho rằng đại nhân là một quân tử, tất nhiên phải đứng ra nói câu công đạo lại không nghĩ tới Diệp đại nhân nhất gan như vậy, sợ phiền phức?” Nhiếp Huyền Cơ phần nộ nói.

“Triều đình đã lâu như vậy mọi người ai là gan cũng thật nhỏ, hiếm có người như Nhiếp đại nhân lá gan lại to lớn vô cùng!” Diệp Dân trong lòng rất rõ, Hoàng thượng chính là ‘quân báo tư thù’ nên ai cũng cứ không được Độc Cô Giới, hơn nữa Độc Cô Giới năm đó thật có lòng ủng hộ binh tự trọng, bức Hoàng thượng đại hôn, chỉ do bản thân hắn tự chuốc vạ vào thân. Chỉ là, mấy trăm tính mạng của Độc Cô gia thì... Diệp Dân nhú mày.

**

“Hoàng thượng, Nhiếp Huyền Cơ và đám người kia vẫn quỳ bên ngoài, cũng đã một ngày” Đặng La bẩm báo.

“Bọn hắn muốn quỳ thì cứ để cho quỳ đi, không cần quan tâm đến” Nguyên Mẫn quả thật tức giận, những người này cũng không thể làm cho mình hài lòng một lần.

*

“Bọn hắn vẫn còn quỳ sao?” Nguyên Mẫn hỏi, Độc Cô gia quả thật là đại tai họa ngầm, có thể thấy gia tộc này tùy tùng không ít, giết sạch rồi cũng tốt, đỡ về sau phải phiền lòng.

“Đúng vậy! Hơn nữa số người còn tăng nhiều hơn, chẳng những có quan văn còn có võ tướng, có rất nhiều người đều là lão võ tướng đã xuất ngũ, trước đây đi theo Độc Cô lão tướng quân, Độc Cô gia quả thật nhiều thế hệ trước sống trung thực thẳng thắn, chính vì vậy có không ít người cầu xin tha mạng!” Khó thấy được Đặng La nói được một câu đúng trọng tâm.

“Vậy sao?” Nguyên Mẫn có chút phức tạp nói. Độc Cô Giới chắc chắn phải chết, điều này ai cũng không thể thay đổi được. Độc Cô Giới tuy là cái sừng sắc nhỏ nhưng lại có thể là chướng ngại vật đối với đế vương, lúc này tru diệt công thần hắn mình cũng mắc phải tội danh.

“Hoàng thượng, Diệp đại nhân cầu kiến, người có muốn gặp hay không?” Đặng La hỏi.

“Không muốn!” Đặng La nghe vậy liền xoay người đi ra khỏi gian phòng, đúng lúc Nguyên Mẫn liền gọi lại “Khoan đã, để cho hắn vào đi!”

“Người cũng đến thay Độc Cô Giới để cầu tình sao?” Nguyên Mẫn nhú mày hỏi, Diệp Dân cũng có lúc xử sự như đàn bà sao?

“Không phải thay Độc Cô Giới, Độc Cô Giới bị trừng phạt là đúng tội, nhưng Độc Cô gia thì có tội gì?” Diệp Dân trực tiếp ngắt vào chủ đề.

“Ai bảo Độc Cô gia sinh ra một người như Độc Cô Giới!” Độc Cô gia coi như trở thành đối tượng để mình giận chó đánh mèo.

“Độc Cô gia nhiều thế hệ là bậc trung thần, Hoàng thượng cũng có thể nhìn thấy, bọn họ thâm đắc thâm tâm, Hoàng thượng nếu tru diệt công thần thì sau này ai còn dám vì Hoàng thượng mà cống hiến? Nhất định sẽ có một số người chi sĩ trái tim cũng trở nên ghê lạnh, Hoàng thượng lại là minh quân, thần luôn luôn cho rằng như vậy. Hơn nữa Độc Cô Giới lại trở thành vết nhơ đối với một minh quân như Hoàng thượng thì thần thực cảm thấy không xứng đáng, bởi vì Độc Cô Giới thực sự không đáng! Hoàng thượng, thần cũng không dám nhiều lời, Hoàng thượng trong lòng mọi người luôn là một tấm gương sáng, so với ai khác cũng đều hiểu được, Hoàng thượng cần hạ quyết định gì kế tiếp thần cũng không còn dám xen vào mà hồ nghi!” Nguyên Mẫn là người có khí chất vương giả, điểm ấy Diệp Dân cũng không nghi ngờ.

“Diệp Dân, Trẫm thời gian tới cũng không muốn trở thành minh quân, người tổng lại bức Trẫm? Người đúng là lương thần thật không phải trung thần!” Nguyên Mẫn thờ dài.

“Đây là do Hoàng thượng cho thần cơ hội làm lương thần!” Diệp Dân rút cuộc là người biết so sánh đúng mực.

***

“Độc Cô Giới ủng hộ binh tự trọng, vốn tội đáng tru di cửu tộc, nhưng, Trẫm nhớ đến các thế hệ trước nghiêm chính trung thực, nên miễn thứ tru di cửu tộc, nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó tha, Độc Cô gia bị biến làm thứ dân, từ nay về sau tránh xa khỏi kinh thành, Độc Cô Giới buổi trưa ngày mai hành hình. Thỉnh chi!” Làm một Hoàng đế tốt, có quyền lực tuyệt đối cũng không cần phải lo lắng nhiều lắm.

“Diệp đại nhân, lão phu thay Độc Cô gia tạ ơn người, ủng hộ binh tự trọng, Độc Cô gia cuối cùng cũng không thoát tội này!” Độc Cô Dũng thờ dài, số mệnh của võ tướng và sự vô tình của đế vương... Độc Cô Dũng trong lòng làm sao không hận đây? Đối với đế vương cục cung tận tụy, đổi lại toàn tộc thiếu chút nữa diệt môn.

“Cần tạ thì tạ Hoàng thượng đi, Hoàng thượng nếu muốn đối phó với Độc Cô gia thì cho dù ai cầu xin cũng vô dụng, Hoàng thượng cuối cùng cũng nhớ đến không ít công trạng của Độc Cô gia mà đưa ra quyết định này!” Diệp Dân nói.

“Lão phu mạo muội hỏi một chuyện, Giới nhi rút cuộc đã làm chuyện gì đắc tội với Hoàng thượng?” Độc Cô Dũng hỏi, Độc Cô Dũng so với Độc Cô Giới thông minh hơn. Độc Cô Dũng luôn tưởng rằng trước đây Nguyên Mẫn là hướng về Độc Cô Giới, hiện tại xem ra không phải hướng về Giới nhi, Độc Cô Giới rút cuộc đã phạm phải sai lầm gì đây?

“Chuyện này...” Diệp Dân cảm thấy khó xử, cái này dù sao cũng là quan hệ đến tôn nghiêm của đế vương.

“Diệp đại nhân nếu cảm thấy khó xử, lão phu cũng không bắt buộc, chỉ là Giới nhi dù sao cũng là đứa con cả của lão phu!” Độc Cô Dững có ba đứa con, hai nữ tử, giờ đã chết đi một là Độc Cô Giới, khổ sở ở trong lòng nhưng cũng không đến mức tuyệt vọng.

“Chuyện này có quan hệ đến tôn nghiêm của Hoàng thượng, tướng quân không nên truyền ra ngoài, bằng không lúc đó chúng ta đều nguy hại...” Diệp Dân đem chuyện hôn sự năm đó Độc Cô Giới bức hôn nói cho Độc Cô Dững biết. Nếu không biết rõ nguyên nhân mà lại đưa tới tai vạ bất ngờ Độc Cô Dững nhất định sẽ lưu tâm, nhưng nếu biết nguyên nhân thì cũng có thể hiểu rõ, dù sao Độc Cô Dững cũng là một người hiểu chuyện.

“Chớ trách được, năm đó lão phu nghĩ mãi cũng không rõ, Hoàng thượng là người như thế nào lại ưu ái Độc Cô Giới tên tiểu tử ngu ngốc kia, Độc Cô Giới, thật là mất mặt, quá mất mặt!” Độc Cô Dững thở dài, làm đế vương của một quốc gia, điều cảm kích nhất là bị uy hiếp, đế vương làm sao để người khác uy hiếp, hơn nữa còn đem hôn sự ra uy hiếp một nữ hoàng. Độc Cô Giới thật sự làm mất mặt hết của Độc Cô gia. Tội đáng chết...

“Diệp đại nhân, đừng đưa tiền. Độc Cô gia lần này có thể bảo trụ tánh mạng của cửu tộc chứng thật là ân điển của Hoàng thượng, nhưng, gần vua như gần cọp, Độc Cô gia rời khỏi kinh thành âu như chuyển đi này cũng là một quang vinh, có lẽ cũng là phúc khí không chừng!” Độc Cô Dững cảm thán nói, rốt cuộc là con mình, có sai, cũng không thể bỏ!

“Độc Cô lão tướng quân, Hoàng thượng có ân lệnh, cho phép Độc Cô gia người cuối cùng thăm hỏi Độc Cô Giới một lần!” Đặng La tuyên chỉ thị tự tay viết, đi theo bên cạnh là đám người của Nhiếp Huyền Cơ.

“Không gặp, Độc Cô Giới lấy tư lợi bản thân làm cho tánh mạng của cửu tộc bị ảnh hưởng, loại nghiệt tử này có gặp cũng như vậy!” Độc Cô Dững cảm giận nói.

Độc Cô Dững xem như đã minh bạch rồi, tánh mạng của Độc Cô gia bị nguy hại là do Độc Cô Giới làm ra, hơn nữa lúc này Nguyên Mẫn lại có ý làm trò lợi dụng lúc đưa tiền để thể hiện một chút khoan hồng. Nguyên Mẫn ván cờ này đánh thật cao siêu, chỉ hơn hai mươi tuổi mà đã có tâm kế như vậy, đúng là đáng sợ vô cùng.

Độc Cô Dững nói ra được câu này cũng không tính là trái lương tâm, Độc Cô Giới vì ham sắc đẹp quả thật làm cho Độc Cô gia thiếu chút nữa diệt môn. Nhưng người khác nghe tới thì sẽ nhận thấy Độc Cô Dững thừa nhận Độc Cô Giới ủng hộ binh tự trọng, có dã tâm mưu phản còn Độc Cô gia không biết rõ tình hình như thế nào. Đại thần lúc này đối với phụ thân người ta cũng đã thừa nhận nên tự nhiên cũng không thấy sai được. Còn Độc Cô Giới gây ra tội thì phải chịu tội.

Lúc này những người đứng ra thay Độc Cô Giới cầu tình cũng cảm thấy được Độc Cô Giới đáng chết!

“Năm đó lập trữ, ta mặc dù không đứng ra phản đối, nhưng trong lòng cuối cùng vẫn không đồng ý, hiện giờ xem ra, mình có mười phần sai rồi, Hoàng thượng trời sinh chính là chân mệnh thiên tử!” Đây cũng là câu nói cuối cùng mà Độc Cô Dững nói với Diệp Dân.

“Hoàng thượng chính là thiên mệnh sở quy!” Về điểm này, Diệp Dân hoàn toàn đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Suy Nghĩ Thông Suốt!

Sau khi Độc Cô Giới chết Cung Tuế Hàn đang làm gì đây?

Cung Tuế Hàn lúc này vừa xé mẩn thầu, xé thành một miếng rất nhỏ, sau đó chậm rãi đưa vào miệng nhai, chậm rãi ăn, thực sự mà nói đây không phải là cách ăn mẩn thầu của Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn thường là cắn từng miếng to mà ăn, ăn như vậy mới thấy thích thú. Nhưng lúc này Cung Tuế Hàn lại theo bản năng làm thành động tác này, vừa ăn nước mắt vừa chảy ra, cũng không biết tại sao, nhưng cảm thấy trong lòng lại rất chua xót.

Người bên đường nhìn thấy Cung Tuế Hàn vừa ăn vừa rơi lệ thì như bị dọa. Cung Tuế Hàn sau khi trở về, so với bình thường thì đều tốt cả, thể nhưng cũng có những tình huống khá thất thường. Giống như lúc này, cách ăn mẩn thầu nhả nhai như thế này không phải là cách thức thường ngày của Cung Tuế Hàn, mà Cung Tuế Hàn không phải cũng có thể hành động được, dường như giống như bị cái gì đó ám ảnh, hoàn toàn không giống với Cung Tuế Hàn. Hơn thế nữa lại vô duyên vô cớ rơi lệ, đúng là không bình thường. Đôi lúc lại vô duyên vô cớ ngăn người, hỏi tới thì mặt lại chẳng biết gì nhìn lên, cảm giác giống như hồn phiêu phách lạc vậy. Ngoài những lúc ấy thì Cung Tuế Hàn vẫn rất bình thường.

Giống như, bình thường đối với người khác nói chuyện cũng tuyệt đối sẽ hơn hai câu, đôi lúc cũng bị người khác kêu ca là bà cô không chồng nhưng cũng xuy xuy vài câu cho qua.

Lúc Cung Tuế Hàn mở tiệm bán mẩn thầu nhỏ, buôn bán thực tốt lắm, mọi người đến ăn rất đông, Cung Tuế Hàn hàng ngày vì vậy cũng không có thời gian mà thất thần, buôn bán thuận lợi nên liền rất thích. Buôn bán tốt, kiếm tiền nhiều, nhân khí vượng, người sáng mắt cũng rất nhiều, trong lúc buôn bán cũng gặp gỡ rất nhiều người nên có thể tán gẫu cùng họ, lao động mệt mỏi sẽ không suy nghĩ nên Cung Tuế Hàn đối với việc buôn bán này thực rất vừa

lòng.

Nhân rồi thì có thể đi xa nhà thăm người thân, ở hai nơi, một là Tân Dương phủ công chúa, nơi đó cũng không phải là nơi núi rừng thưa thớt. Tiểu Nhạc và công chúa ở nơi đó rất nổi tiếng, nàng đến coi như cũng được nhờ, đến phủ công chúa đối với nàng mà nói thực sự rất thích. Còn Tiểu Bình, thật là đáng thương, ở nơi không có hàng xóm, cũng không có dân làng nào sinh sống, thật không có chút nào nhiệt, thậm chí còn không được ăn ngon, nàng vì không chịu được cô đơn tịch mịch nên liền trở về nhà. Tất nhiên bản thân Cung Tuế Hàn cũng hi vọng tỷ tỷ của mình rời khỏi nhanh chóng, bởi vì nàng thực sự quá ồn ào.

“Đại nữ nhân, tại sao lại khóc?” Lộ phương hỏi Cung Tuế Hàn đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ. Cung Tuế Hàn sau khi xuất cung cũng liền đổi lại y phục. Nhưng người qua đường cảm thấy bộ dáng Cung Tuế Hàn có điểm kì lạ nên cũng cố gắng hỏi thăm như thế nào, bởi vì trước đây mười mấy năm chung sống ở nơi này hẳn thực sự không phát hiện ra, nhưng sau khi Cung Tuế Hàn từ kinh thành trở về, vóc dáng hai mươi bảy tuổi lúc này so với bản thân hẳn nhìn còn nhỏ hơn, thoát nhìn so với thời gian sáu bảy năm trước trước khi đi kinh thành cũng không có gì khác biệt lắm.

Bất quá lộ phương cũng có ba đứa nhi đồng, thì chuyện già hơn là chuyện bình thường. Chẳng qua diện mạo của Cung Tuế Hàn thoát nhìn lại không hề có chút thay đổi nào, Cung Tuế Hàn tính khí cũng không có gì tiến bộ, vẫn là tính cách của Cung Tuế Hàn. Lúc này người phụ nữ qua đường liền làm phép thử “Đã bao nhiêu lần ta đều gọi là A Tuế, chưa bao giờ gọi qua người là Đại nữ nhân, có phải gọi như vậy trong lòng thấy khó chịu nên mới rớt nước mắt không?”

Cung Tuế Hàn lau nước mắt, trong lòng khó chịu có chút sợ, bởi nàng cũng không biết vì sao lại khó chịu như vậy.

“A Tuế à, có phải ở kinh thành người bị cái gì đó không sạch sẽ ám không? Nhìn giống như...” Lộ phương càng nói càng cảm thấy có vẻ như thế.

“Thật sao? Vô duyên vô cớ lại thấy khó chịu, là vì sao? Làm sao bây giờ?” Cung Tuế Hàn khẩn trương hỏi, Cung Tuế Hàn là người cứ gặp chuyện gì thì liền hoảng loạn. Vốn đã không thông minh, nên lúc khẩn trương nàng lại càng không thông minh.

“Còn nhớ không? Ở sát thôn có Vương bà chuyên đánh tiểu nhân... nên đi xem!”

“Được! Lập tức đi.” Cung Tuế Hàn đã hành động liền nhanh đi.

Thực tế chính mình rằng... mê tính dị đoan chính là lừa gạt người. Cung Tuế Hàn rốt cục cũng bị lừa ba lượng bạc, ba lượng đối với Cung Tuế Hàn mà nói trong một tháng vẫn có khả năng kiếm lại được, nhưng nàng vẫn cảm giác mùi vị như nửa sống nửa chết, cũng xác định là bản thân mất sạch nhưng nàng vẫn cao hứng quay trở về.

Nhưng không đến nửa tháng, nàng lại thất thường rơi lệ, cuối cùng Cung Tuế Hàn cũng ý thức được bản thân nàng đã bị lừa

“A Phương, tối hôm qua ta lại có cảm giác khó chịu mà khóc, có phải là bị lừa không đây?” Cung Tuế Hàn đến gặp người đã chỉ điểm cho nàng.

Sự thật lại tiếp tục chứng minh về sự hiểu biết của các nông phụ ở thôn quê.

“Xem ra thứ dơ bẩn ở trong người người quá lợi hại, Vương bà công lực không đủ”

“Vậy ba lượng bạc kia làm sao bây giờ?” Cung Tuế Hàn hỏi, giờ nàng cảm thấy đau lòng muốn chết vì đã bỏ ra ba lượng bạc.

“Vẫn còn cách khác, thử đi đến thôn bên cạnh, xuống đó tìm thầy Lý xem cho, nhưng có vẻ tốn nhiều hơn một chút, năm lượng bạc!” Lộ phương lại đưa ra ý tưởng tồi.

“Dù sao cũng đã bị nhiều năm mà không thấy có thay đổi gì... Không đi!” Cung Tuế Hàn tiếc tiền nên quyết định không đi, hơn nữa còn cảm giác trong người cái thứ kia thực sự lợi hại, thầy Lý nhất định cũng giải quyết không xong. Chỉ cảm thấy bản thân mình có gì đó quả thật không giống người bình thường, mọi thứ càng tệ hơn nếu cố gắng nhờ người khác loại trừ... Đúng là không ai ngoài an ủi bản thân Cung Tuế Hàn tốt bằng nàng.

Độc Cô Giới bị giết được vài tháng thì tin tức cuối cùng cũng tới tay những người ở Tuyên Hòa huyện, Cung Tuế Hàn khi nghe được tin thì trong lòng đột ngột lại vô cùng cao hứng, nàng quyết định làm miễn phí tặng cho mọi người, phải hiểu rằng Cung Tuế Hàn từ trước tới giờ chỉ biết đi lĩnh đồ miễn phí chứ chưa bao giờ sẽ tặng đồ miễn phí cho người khác. Bản thân Cung Tuế Hàn cũng không biết tại sao lại vui vẻ như vậy.

Vốn dĩ là mình không biết Độc Cô Giới là ai, nhưng tại sao nghe tin hẳn chết mình lại cao hứng như vậy đây?

Cung Tuế Hàn cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ nhận ra một điều là sau khi nghe được tin tức đó thì ba tháng tiếp theo nàng lại không còn vô duyên vô cớ cảm thấy khó chịu trong lòng nữa. Xem ra giết Độc Cô Giới so với đập tiểu nhân còn hữu dụng hơn nhiều, Hoàng thượng hẳn là nên giết nhiều hơn một chút!

Đầu năm thứ mười lăm, Nguyên Mẫn đã đăng cơ được mười lăm năm. Thật lâu sau cũng chiếm lĩnh được Tây Mạc, nàng dùng thời gian bốn năm để xoa dịu lòng dân và để nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục dùng những chính sách chặt chẽ dần dần đưa Tây Mạc vào lãnh thổ của Đại Dĩnh sau đó đổi tên Tây Mạc thành Tây Xuyên.

Nguyên Mẫn trước ba mươi tuổi, đã đem lãnh thổ của quốc gia mở rộng hơn rất nhiều so với thời của Minh Huyền đế, thời khắc này đối với nàng mà nói mục đích đã đạt được, nhưng trong lòng Nguyên Mẫn lại không có niềm vui sướng.

Đầu năm mới có một buổi lễ lớn về tu thư đã diễn ra, đầu tiên chính là do Lâm Trọng Văn bắt đầu soạn tu văn, sau đó do Nhiếp Huyền Cơ cùng những

người khác trong chuyên môn tiếp tục công việc, cuối cùng mười hai năm diễn ra bảy lần sửa chữa, dùng hơn vạn người và in lưu hành toàn thư hai mươi vạn quyển, bao gồm tất cả các khía cạnh tập hợp các sự kiện kinh điễn, như lịch sử, nông nghiệp, văn hóa và địa lý... không chỗ nào là không đầy đủ.

Từ trước đến nay trong lịch sử không có cuộc tu thư nào quy mô lớn và đầy đủ đến như vậy, hơn nữa còn là quyển sử thư hoàn thiện nhất, chất lượng nhất, trở thành một quyển sử sách mẫu mực mà tất cả các quan văn đều ca tụng.

Lúc này tất cả các quan văn võ trong triều đều đem Nguyên Mẫn ra so sánh với các vị vua trong lịch sử trước đây không hề thua kém hơn.

Nguyên Mẫn lúc này hai mươi chín tuổi là tám tháng, trong lúc quyển sử thư do nàng ban hành sau buổi lễ công bố thì nàng liền sinh ra vô số mất mát. Nàng đã từng đứng ở đỉnh núi cao, sau đó lại mất nhưng nàng lại tiếp tục leo lên. Nàng thực sự chán ghét cảm giác này, sự mệt mỏi lại tiếp tục bủa vây. Nguyên Mẫn đem tấu chương ra, cũng chỉ vờ vờ năm cái không nhiều lắm. Diệp Dân năm đó cũng được thăng chức làm Tả thừa tướng, Diệp Dân khá tài giỏi vì vậy cũng có nhiều việc nàng không cần thân lực thân vi.

Nhưng... để vương rảnh rồi thật khác với thời gian vô cùng bận rộn trước đây, đột nhiên lại rảnh rồi sẽ biến thành cảm giác đáng sợ, bởi vì nếu quá rảnh rồi thì đại não sẽ chột trống trải, khi quá trống trải thì sẽ bắt đầu nghĩ tới những chuyện rất bình thường, ví như cái tên Cung Tuế Hân sẽ đột ngột được xuất hiện thường xuyên hơn.

Hoàng thượng đột nhiên muốn ăn mặn thẩu, ngự trù lúc này liền đem vào nhưng sau đó lại bị đưa đem đi vô số lần, tiếp đến tính khí Hoàng thượng chột thay đổi, làm cho tất cả các ngự trù đều như bị dọa.

Giống như gần đây số lần Hoàng thượng ngăn người càn lúc càng nhiều... Dường như việc trong lòng Nguyên Mẫn khó chịu, cảm giác khó chịu này rõ ràng là do Cung Tuế Hân.

Những năm gần đây, thiên hạ thái bình, quốc gia không có chuyện gì lớn xảy ra. Quốc sư dường như có cũng như không, Huru Nguyệt cũng quay trở về nơi của mình, tiếp tục làm đạo sĩ giang hồ vì vậy phủ Quốc sư cũng trở nên trống không. Nhưng hiệp ước của Âm dương môn với Nguyên thị lại đến, tất nhiên Huru Nguyệt cơ bản không cần gì mấy loại hiệp ước vì vậy cũng không quan tâm mà liền quay về Âm dương môn để lại tín vật ở Nguyên thị mà không đến lấy, cho nên Tuệ Hân vì vậy liền thay sư tỷ đến làm tròn bốn sự.

“Hoàng thượng, tại hạ muốn lấy lại tín vật của bốn môn để quay về!” Tuệ Hân nói, đứng mực và cấp bậc lễ nghĩa.

“Vậy sao? Đã đến giờ rồi sao?” Âm dương môn trước đây đã đồng ý phụ trợ Nguyên thị Ngũ đại, giờ rốt cục đã đến, tất nhiên lấy lại tín vật của Âm dương môn là điều thỏa đáng, tín vật đó là Âm dương cực ngọc.

“Đúng vậy, Hoàng thượng vô cùng lợi hại, chỉ mới mười lăm năm đã đem toàn bộ những thế lực uy hiếp đến giang sơn của Nguyên gia mà tiêu trừ, Đại Đình ít nhất cũng có thể thái bình trăm năm, cho nên nhiệm vụ của Âm dương môn cũng đã hoàn thành” Tuệ Hân chân thật nói.

“Cái này sao?” Nguyên Mẫn liền đem viên ngọc từ nhỏ đã đem theo bên người đưa cho Tuệ Hân. Ngọc cũng rất bình thường, nhưng từ lúc Nguyên Mẫn mới sinh ra, Nguyên Cương đã đeo vào người cho Nguyên Mẫn.

“Đúng vậy, đừng nhìn ngọc bội bình thường nhưng ngọc lại rất hữu dụng, có thể trừ tà phù hộ phúc đức, cường thân kiện thể... Hoàng thượng từ nhỏ chỉ sinh bệnh không đáng kể, hẳn đã luôn đeo ngọc bên người” Tuệ Hân tiếp nhận ngọc, cẩn thận cất kỹ.

“Ngươi so với Huru Nguyệt thật được, Huru Nguyệt thực sự rất đáng ghét!” Nguyên Mẫn lại khó có được cảm giác thoải mái mà nói.

“Sư tỷ có tính cách bá đạo nhưng tâm địa thật ra rất tốt!” Tuệ Hân nói về Huru Nguyệt lại mang theo chút sùng bái.

Nguyên Mẫn lúc này không nói gì chỉ có chút cô quạnh nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, mọi người ai cũng không cô đơn, chỉ còn riêng nàng là cô độc.

“Hoàng thượng, tại hạ mấy năm trước có gặp một người, cũng vô tình coi qua cho ý một quẻ, người này nhất định sẽ cô quạnh cả quãng đời còn lại, người này cũng không hẳn xa lạ gì với Hoàng thượng, chính là Cung Tuế Hân! Tại hạ đoán, hẳn không ai yêu Hoàng thượng hơn người này, bằng không sẽ không đối với Hoàng thượng tin tưởng. Ta nhớ sư tỷ đã từng nói qua, Cung Tuế Hân tiếp tục lựa chọn mất trí nhớ, nhưng trước khi mất trí nhớ cũng đã nói một câu cuối cùng: không muốn gây trở ngại Nguyên Hân Nhược làm một minh quân. Vì sao lại sợ ảnh hưởng đến Hoàng thượng làm một minh quân? Có phải hay không có chút mất mát đây? Hoàng thượng có thể nghĩ lại, có nhiều thứ thật không thể bỏ qua” Tuệ Hân sau khi nói xong, dần dần đi xa, có một số việc thì phải do bản thân mình nghĩ thông suốt mới được.

Nguyên Mẫn hí mắt, trong lòng có hàng vạn nghìn suy nghĩ. Dựa vào cái gì mà nói mình không thương Cung Tuế Hân, nếu không yêu thì mỗi đêm sẽ không mơ thấy Cung Tuế Hân rồi bừng tỉnh thức dậy, phát hiện ra chiếc gối đã ướt, từ trước đến giờ Nguyên Mẫn chưa bao giờ rơi lệ, nhưng lại rơi lệ vì Cung Tuế Hân trong mơ bao nhiêu lần nàng cũng không nhớ rõ. Nếu không yêu, sẽ không nghĩ tới Cung Tuế Hân thì tâm liền run rẩy đau đớn... Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều nói rằng Nguyên Mẫn ta có tâm địa sắt đá? Lâm Trọng Văn, Tĩnh Dịch, Huru Nguyệt, Văn Phi, Tuệ Hân... tất cả các người dựa vào cái gì cho rằng Nguyên Mẫn là người sắt đá?

Điều làm cho Nguyên Mẫn để ý nhất chính là câu nói cuối cùng của Cung Tuế Hân. Cung Tuế Hân, rốt cuộc muốn làm cái gì? Nguyên Mẫn nắm chặt lòng ý dùng sức đèn mu bàn tay đều hiện lên gân xanh, dần dần khóe miệng của Nguyên Mẫn cũng nhếch lên, mỉm cười như hoa nở, Cung Tuế Hân, lần này lại tiếp tục dùng mưu kế. Chỉ là, Cung Tuế Hân làm sao dám chắc chắn, dám lựa chọn? Làm sao lại dám xác định, mình làm Hoàng đế còn không chắc chắn... tại sao lại dám đem toàn bộ kết quả đặt lên người mình đặt cược? Nếu mình mãi không nghĩ thông suốt thì nhất định phải chờ rất lâu, nếu cả cuộc đời đều nghĩ mãi không rõ thì đồng nghĩa với sự cô độc cả đời, nhưng... cô độc không chỉ Cung Tuế Hân người!

Đúng vậy, Cung Tuế Hân đang đợi Nguyên Mẫn, chờ đợi Nguyên Mẫn sau khi đạt tới toàn bộ nguyện vọng thì sẽ quay về tìm nàng, nàng đợi, đợi

Nguyên Mẫn chắc chắn sẽ vì nàng mà rời bỏ đế vị. Chỉ cần Nguyên Mẫn làm Hoàng đế thì Nguyên Mẫn chính là hạ nhân của chính Nguyên Mẫn chứ không phải là Nguyên Hân Nhục của Cung Tuế Hân. Cung Tuế Hân chỉ cần Nguyên Hân Nhục bởi vì Cung Tuế Hân rất tham lam cũng rất ích kỷ. Khi yêu ai cũng ích kỷ, Cung Tuế Hân dùng cách ở thật xa, không hẹn mà chờ đợi, chờ đợi ngày Nguyên Mẫn nghĩ thông suốt, dùng biện pháp cho Nguyên Mẫn để tìm cách mang lại hạnh phúc cho cả hai người. Dùng chuyện tính chuyện xem ra Cung Tuế Hân đã trả giá quá lớn, nhưng nếu thắng thì cũng được rất nhiều hồi báo.

Nguyên Mẫn suy nghĩ, có lẽ sau khi mất trí nhớ Cung Tuế Hân cũng không đau khổ nhiều mà khi còn là Đoạn Minh Hoàng và đưa ra chủ ý này mới là đau khổ nhất, khi đó trong lòng đã muốn thừa nhận bao nhiêu thống khổ, quyết định ở xa không hẹn mà chờ đợi thì có bao nhiêu là đau buồn, lỡ như nếu thua... Nguyên Mẫn ý thức được, Cung Tuế Hân so với nàng còn yêu nhiều hơn, còn vượt hơn so với tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Mình lúc này quả thật đã bị Cung Tuế Hân vây khốn, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện bị tính kế. Cung Tuế Hân, người thắng rồi!

Nguyên Mẫn lắc đầu nghĩ đến, bất kể có phí tổn vắn bài hay không thì chỉ có Cung Tuế Hân ngu ngốc kia mới có thể làm được. Cung Tuế Hân ở bên đây cũng so với Nguyên Mẫn có sự giải thích rõ ràng hơn. Tòa giang sơn này chính là gánh nặng ở trên người Nguyên Mẫn, nếu không gỡ xuống thì trong lòng Nguyên Mẫn vĩnh viễn cũng chỉ có đế vị. Sau này chỉ có thể đạt được hết nguyện vọng của đế vương thì mới có thể tự chủ động mà gỡ xuống gánh nặng, bởi vì lúc đó cũng đã đạt được kỳ vọng cũng như hứa hẹn với Nguyên Cương và cũng đạt được mục đích của bản thân mình.

Có thể nói mục đích và trách nhiệm quá nặng người, hoàn toàn chỉ là do con người tự thích ngược thân.

Đến một lúc, giang sơn không còn là điều quan trọng nữa thì Cung Tuế Hân mới có thể trở thành điều quan trọng với Nguyên Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Gặp Lại!

Đầu tháng chín, ngày thứ ba, Hoàng đế băng hà, chôn cất ở lăng mộ. Mười bảy tuổi, Nguyên Tập kế vị Hoàng đế, một kỷ nguyên mới bắt đầu. Sử sách ghi chép lại, Hoàng đế Nguyên Mẫn đã đạt được nhiều thành tựu về nền văn hóa và giáo dục, mưu kế ứng biến có thể nói là trác kiệt, mở rộng Tây Xuyên, có vinh quang lớn trong việc tu thư... Chính sử đánh giá Hoàng đế Hạo Thiên và Nguyên Mẫn đều được nể trọng như nhau, nhưng đáng tiếc Nguyên Mẫn lại mất sớm ở tuổi tráng niên bằng không chắc chắn sẽ còn vượt qua cả Hạo Thiên hoàng đế, nhưng lịch sử lại không có chuyện đáng tiếc, vì vậy Nguyên Mẫn đành cam chịu không thể vượt qua hào quang của Hạo Thiên lúc trước.

Nhưng trong dã sử cũng ghi chép lại, trong chính trị thì Nguyên Mẫn có thủ đoạn mãnh mẽ, cứng rắn, sát phạt quyết đoán. Tính cách quả quyết sắt đá, giết phụ hai người, một là hôn phu một là trượng phu, cuộc sống riêng tư không kiểm soát được, nuôi tới mấy người nam sủng, tóm lại là một vị Hoàng đế xinh đẹp mạnh mẽ...

Chính sử và dã sử lại có sự khác nhau, chỉ là chính sử chú trọng công tích, còn dã sử lại chú trọng sinh hoạt cá nhân, nếu so sánh với nhân tính thì cũng phải có phần so sánh vắn vẹo mà còn chút Bất quá ở trong đó. Phải biết rằng, Nguyên Mẫn cũng chỉ có mỗi Cung Tuế Hân là 'nam sủng' cung chiều mà thôi

Đại Dĩnh thống trị tổng cộng năm trăm bảy mươi ba năm, năm mươi Hoàng đế, Nguyên Mẫn công tích bài vị đứng thứ hai, đệ chính là khai quốc Hoàng đế Nguyên Cương. Đại Dĩnh thời kỳ cường thịnh nhất chính là ở thời kỳ Nguyên Tập lên thống trị được bốn mươi năm, nhưng Nguyên Mẫn là người đặt lại nền móng vững chắc, chỉ cần Hoàng đế kế nhiệm không quá yếu kém chỉ cần đạt tới tối thiểu thời thịnh thế là được, có thể nói con đường đi tiếp cũng không quá khó khăn. Cho nên Nguyên Tập lên làm Hoàng đế đã chiếm không ít tiện nghi do Nguyên Mẫn đã trải sẵn đường, vì vậy cũng được đề ở bài vị thứ đệ tam

Thực lực quân sự cường đại nhất của một nước cũng cùng hậu kỳ năm mươi năm, sau khi thống nhất Tây Xuyên, các nước thuộc địa lân cận đều văn phong đến bái, hàng năm tiến cống không ít đồ vật, kéo dài liên tục hơn trăm năm. Nguyên Cương, Nguyên Mẫn và Nguyên Tập là ba người đi đầu được xưng là Tam tân chi trị, trong thời kì của Tam tân chi trị có không ít văn võ danh thần.

Diệp Dân làm Thừa tướng được bốn mươi sáu năm, trải qua hai đế, cũng là người làm Thừa tướng lâu nhất từ trước tới nay, nổi danh là người lương thân. Còn Niên Chính sau khi hưởng công từ Độc Cô Giới thì trở thành Thống soái Tây Xuyên đệ công thân, nhưng không lâu sau đó đã bị Nguyên Mẫn tước binh quyền cho làm Thực ấp vạn hộ Hầu gia.

Về phần Ngôn Thác sau khi Nguyên Tập lên kế vị hấn cũng từ quan, Ngôn Thác vốn sùng bái dạng người cường giả như Nguyên Mẫn vì vậy đối với Nguyên Tập tên tiểu tử đó lại không ăn nhập gì liền thấy có chút tệ hại, Ngôn Thác cảm thấy Nguyên Tập quá yếu ớt không thích hợp là một quân nhân. Ngôn Thác thích người mãnh mẽ cường nhân, cho nên không chịu sự lãnh đạo cũng như cách thức lãnh đạo của Nguyên Tập. Ví dụ như Nguyên Mẫn sẽ hạ lệnh cho Ngôn Thác nên làm cái gì hoặc yêu cầu Ngôn Thác phải nên làm thế nào cho tốt thì Nguyên Tập ngược lại, quá tao nhã, Nguyên Tập chính trị tương đối khá cũng rất chịu khó, có phần nào đáng đáp của Nguyên Cương lúc trước. Có thể Văn phi đã đem hết những gì của Nguyên Cương trong thời kì đó mà nuôi dạy Nguyên Tập.

Sau khi đế vương băng hà, cả nước khóc tang, vận tang phục ba tháng. Tuyên Hòa huyện lúc này cũng không ngoại lệ. Cung Tuế Hàn sau khi nhìn thấy bố cáo, trong lòng không nói lên được rõ là cảm giác gì.

Từ lúc bố cáo Hoàng đế băng hà được một khoảng thời gian Cung Tuế Hàn cảm thấy được trong lòng có cái gì đó bắt đầu khủng hoảng, hơn nữa cũng không biết tại sao lại khủng hoảng, miễn thần cũng không làm, cơm ăn cũng không thấy ngon. Dường như đang chờ mong cái gì đó, giống như đồ vật đã tới tay, nhưng vrun tới lấy thì không biết nguyên nhân vì sao lại biến mất. Kỳ thật trong tiềm thức Cung Tuế Hàn có gì đó bắt đầu cao hứng, Nguyên Mẫn băng hà, chứng tỏ Nguyên Mẫn không còn làm Hoàng đế, có thể sẽ liền đến tìm mình, nhưng đã quá một tháng nếu từ kinh thành đến đây thời gian cũng không lâu như vậy, nếu đi chậm đáng lẽ cũng đã tới, thời gian càng lúc càng đẩy về sau Cung Tuế Hàn càng cảm thấy sợ hãi, chỉ sợ Nguyên Mẫn thực sự chết. Tiềm thức khủng hoảng trong lòng nàng càng lúc càng mở rộng, bởi vì đã bắt đầu qua tháng thứ ba. Đã là tháng mười, tuyết lớn cũng muốn tan rồi...

Cung Tuế Hàn không phải ngẫu nhiên thất thường, mà là hoàn toàn trở nên thất thường. Bắt đầu chính là việc đem miễn thần đổi thành muối ăn đồ vào, nấu cơm thì xem đem nhà đốt cháy đến nỗi lộ phương cấm không cho nàng nấu cơm, vì sợ vạ lây cả làng đều bị hỏa thiêu.

Đi ra ngoài ăn cơm, bữa cơm cũng ăn thật lâu, làm cho người ta đuổi ra. Mua đồ thì không trả tiền, hoặc không mang theo tiền, hồn vía giống như bị bay mất thất thường đi đến ngã tư đường... Lộ phương cảm thấy Cung Tuế Hàn giống như đã bị điên, lúc trước chỉ là ngẫu nhiên mà thất thường còn lúc này chính là vô cùng bị điên, bởi vì Cung Tuế Hàn đã duy trì trạng thái này muốn nhiều tháng qua. Cung Tuế Hàn tiếp tục giống như là U Linh, vừa đi như chạy, vừa chạy miệng còn vô ý thức nói “Tại sao lại còn chưa tới, sao chưa tới...”

“Cung Tuế Hàn!” Thanh âm quen thuộc lại có phần xa lạ từ phía sau truyền đến Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn giật mình sau đó chậm chạp xoay người. Người đi đường vẫn lui tới xuyên qua ở giữa lòng đường, thời khắc lúc này chợt trở nên yên lặng, nhưng chỉ một khắc sau Cung Tuế Hàn liền bình tĩnh, trong đầu Cung Tuế Hàn hiện ra vô số hình ảnh, giống như có ma pháp, toàn bộ phong ấn đều bị giải trừ. Cung Tuế Hàn trong lòng mất đồ hoe, khoe mắt khắc chế không được... trong tầm mắt phía trước chợt trở nên mong lung, loại cảm giác này dường như có phần không chân thật.

Đã bao lâu, đợi chờ bao lâu, rốt cục đã đợi được rồi sao?

Cung Tuế Hàn không xác định được, Cung Tuế Hàn chỉ sợ là ảo giác của mình. Cung Tuế Hàn lại có gan nhận thức sai như vậy là bởi vì Cung Tuế Hàn không biết đã qua mười năm rồi, dường như vẫn còn ở thời khắc chưa chia lìa, thời khắc đó bản thân nàng còn có thể chân thật nhìn thấy được. Tựa như Hưu Nguyệt, trí nhớ của Cung Tuế Hàn chỉ cần ám chỉ thì có thể toàn bộ nhớ lại.

Nguyên Mẫn lúc này muốn phát đi ánh mắt lạnh lùng ánh lệ của Cung Tuế Hàn nhưng nàng lại không động dậy được, Cung Tuế Hàn cũng vậy, hai người chỉ còn cách vài bước chân, cả hai nhìn đối phương ai cũng có cảm giác không chân thật. Ai cũng không biết, rốt cuộc đã quá lâu rồi, dường như đã qua thật lâu, so với mười năm còn lâu hơn nữa, cũng có lẽ chỉ là trong nháy mắt, dù có lâu cũng có thể hiểu được rất ngắn.

Cung Tuế Hàn không có nhiều thay đổi, đều đã ba mươi hai tuổi, nhưng thoát nhìn tựa như chỉ mới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, dường như thời gian chỉ mới qua ba bốn năm. Cung Tuế Hàn thật đúng là làm không đến lần, nhưng lại gầy đi không ít, trước kia chiếc cằm mướt mà thì bây giờ đã hơi nhọn ra. Hiện tại Cung Tuế Hàn cũng không bằng dáng vẻ mỹ người của Đoạn Minh Hoàng như lúc trước, nhưng đối với Nguyên Mẫn mà nói đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Cung Tuế Hàn bình thường như vậy thì cũng không có gì là lạ.

Còn Nguyên Mẫn thì lại có nhiều phần thành thực và nội liêm, nhưng vẫn như trước làm cho người ta nhìn thấy không khỏi kinh tâm động phách, vẫn như trước làm cho Cung Tuế Hàn nhìn thấy thì tâm đều đau... Cho dù Nguyên Mẫn thân có mặc y phục dân gian, nhưng khí chất vẫn như trước cao nhã mà quý phái.

Đột nhiên trời đổ đại tuyết, tuyết bay tán loạn trong không trung, hai người trong suy nghĩ đều trở nên hỗn độn với tình hình thực tế. Trên đường mọi người lui tới, dần dần cũng thưa đi.

“Cung Tuế Hàn...” Mãi một lúc lâu sau đó Nguyên Mẫn mới mở hé môi gọi Cung Tuế Hàn. Cung Tuế Hàn chầm chậm nhớ lại, vì sao muộn như vậy mới tới tìm mình, không biết mình chờ đợi thực sự vất vả và sao? Ba tháng trôi qua Cung Tuế Hàn có chút giận dữ sau đó liền quay đầu bỏ chạy. Nguyên Mẫn kinh ngạc miệng đều không thốt lên được lời gì, còn Cung Tuế Hàn vẫn như thế mà chạy.

Nguyên Mẫn sau đó cũng chạy theo sau Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn chết tiệt, đồ lòng tham không đáy, đúng là tính khí không thể lần được... Mình đã chủ động hạ mình như vậy lại còn cố tình chạy trốn, làm cho mình phải hạ sĩ diện, Nguyên Mẫn cũng vừa bực vừa buồn cười nghĩ đến. Bất quá Nguyên Mẫn cũng không có quá nhiều chột vật chạy theo sau, tóc chỉ có chút tán loạn nhưng trong lòng thì chỉ có một ý niệm, đó là tìm lại Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn chạy về bên trong nhà, đem Nguyên Mẫn nhốt ở bên ngoài cửa

“Cung Tuế Hàn, ta cảnh cáo ngươi, mau mở cửa, bằng không...” Nguyên Mẫn từ cùng, trước kia uy hiếp Cung Tuế Hàn nhưng cũng đều không thể giết, bây giờ không phải là Hoàng đế như thế nào lại còn uy hiếp được đây?

“Không ra!” Cung Tuế Hàn vốn định mở cửa nhưng tay liền dừng lại, Hân Nhược chỉ biết khi dễ mình, trong lúc này cũng không tỏ thái độ ôn nhu, chỉ biết hò hét và rống vào mình, cũng không nghĩ tới mình đã chờ mười năm, mười năm, không phải là đồ ăn, bỗng một cái là qua đi, mà vốn dĩ đã muốn ăn qua vô số bữa cơm a.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn thanh âm lại vang lên, lần này thái độ có phần hòa nhã. Thế nhưng Cung Tuế Hàn vẫn như trước không ra, lúc này vốn dĩ

muốn đợi Nguyên Mẫn kêu lên tiếng thứ ba, rồi tiếp tục kêu thêm vài tiếng nữa thì mới mở cửa. Nhưng Cung Tuế Hàn chờ mãi mà người bên ngoài lại không có động tĩnh gì... Hay là đi rồi? Cung Tuế Hàn liền thấy giận chính mình, lại quên mất Hàn Nhựt ban đầu vốn là Hoàng đế, Hoàng đế đại nhân tính tình cũng rất lớn a, có thể hạ mình mà, mình thì bé mọn tạ khách không cho vào nhà liệu có thể hay không không để ý tới mình nữa đây? Cung Tuế Hàn liền hoán loạn, nhanh chóng mở cửa, ngoài cửa đúng thật không có ai, Cung Tuế Hàn có chút rối, liền nhanh chóng chạy đi tìm, nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy, nằng vô cùng mệt mỏi quỳ trên mặt tuyết.

“Có ai như vậy chứ, có ai lại không có thành ý như vậy...” Cung Tuế Hàn thì thảo tự nói, khôi phục lại trạng thái thất hồn lạc phách như trước.

“Ai bảo nhốt ta ngoài cửa?” Nguyên Mẫn thanh âm từ sau lưng Cung Tuế Hàn vang lên, Cung Tuế Hàn liền phản xạ tự nhiên quay đầu nhìn thấy Nguyên Mẫn đến gần nằng, sau đó ngồi xuống đối diện nằng.

“Ai bảo nằng tới muộn, ta sợ Hàn nhi sẽ chết thật, rất sợ... rất sợ, cuối cùng lại bị nằng khi dễ, lừa ta...” Cung Tuế Hàn ôm chặt lấy Nguyên Mẫn, rầu rĩ nói.

“Là do ai từng nói mùa đông muốn ăn quả đào... ta là muốn làm chuyện kỳ tích nên ba tháng qua giống như một đũa ngọc đi kiếm quả đào!” Nguyên Mẫn từ trong tay lấy ra quả đào.

Trong thời gian Nguyên Mẫn làm Hoàng đế, chỉ cần muốn là có thể dễ dàng tìm được mấy quả đào, nhưng Nguyên Mẫn lại muốn dựa vào năng lực của mình, thay Cung Tuế Hàn hoàn thành tâm nguyện.

“Quả đào?” Cung Tuế Hàn kinh ngạc nhìn Nguyên Mẫn đang cầm trong tay quả đào, Cung Tuế Hàn liền ức chế không được liền chảy ra nước mắt, Hàn nhi cuối cùng cũng là Hàn nhi của mình.

Thật là kỳ tích, mẫu thân đã đợi được rồi!

Đây là lần thứ hai Nguyên Mẫn hao tổn hết tâm lực để đổi lại niềm vui cho Cung Tuế Hàn, nhìn thấy dáng vẻ cảm động của Cung Tuế Hàn cũng giống như thấy ‘nuơng tử’ của mình được niềm vui, đúng là tạo niềm vui cho người khác cũng có cảm giác được sự cao hứng lan tỏa, chớ trách được Cung Tuế Hàn năm đó rất hoan hi đòi bản thân mình làm cho nằng vui.

“Cung Tuế Hàn, có phải bây giờ lại trở nên rất thích khóc không? Nước mắt nước mũi của ngươi đều lau hết trên người ta rồi!” Nguyên Mẫn liền trêu chọc.

Cung Tuế Hàn nghe vậy liền khóc lên, một chút hình tượng cũng đều không có, Cung Tuế Hàn thật không thích hợp để khóc, ít nhất Nguyên Mẫn cũng không thích nhìn Cung Tuế Hàn khóc, bởi vì Cung Tuế Hàn khóc trong lòng nằng liền cảm thấy rất hoảng. Xem ra Nguyên Mẫn cho dù không làm Hoàng đế, thế nhưng khi làm nhân tình cũng không có chút phong tình nào. Cung Tuế Hàn đem Nguyên Mẫn ôm càng chặt hơn, vốn đang bán khoản gì đó nhưng bởi vì câu nói trên liền không hề có chút đồ kỵ nào mà dính lấy người Nguyên Mẫn

“Sẽ thay nằng tắm, bắt quả Hàn nhi cũng không được hổng ta” Cung Tuế Hàn thật sự yêu Nguyên Hàn Nhựt, sau này Hàn nhi đều thuộc về sự trông coi của nằng.

“Hàn nhi, sau này ta sẽ nuôi nằng, sẽ đối với nằng thật tốt!” Cung Tuế Hàn chân thành hứa hẹn, là kiểu hứa hẹn của tiểu dân, nuôi... thật đúng là tiểu dân!

“Nuôi à? Vậy tính xem, sẽ không đến trăm lượng bạc trắng, còn muốn đào thành năm cái hố mà chôn, ngươi xác định có thể nuôi ta sống tốt?” Nguyên Mẫn vô cùng chăm chú hỏi, kỳ thật không phải muốn trêu chọc Cung Tuế Hàn nhưng dù sao nằng cũng làm qua Hoàng đế, Cung Tuế Hàn dù sao cũng là tiểu dân, xác định có thể nuôi nổi nằng sao? Chính nằng nuôi lại thì mới đúng... nằng cũng nhớ từ sau khi rời khỏi hoàng cung cũng mang không ít Dạ Minh Châu và vàng vạc, là do ai ngu ngốc nói là từng thích đây?

Cung Tuế Hàn bị nói đúng tim đen liền có chút đỏ mặt, trên mặt còn treo một vài giọt nước mắt, ý thức được vừa rồi chính bản thân mình như đang khoe khoang khoe lác, Hàn nhi thoát nhìn liền so với mình còn lợi hại hơn, hơn nữa trước đây người ta là Hoàng đế, quả thật không nuôi nổi a.

“Nhưng mà.. nằng làm sao lại biết ta chôn năm hố? Hơn nữa còn chôn chín mươi tám lượng bạc? Chẳng lẽ nằng đã đào lên?” Cung Tuế Hàn lên tiếng kinh hô, thoát nhìn Hàn nhi không thể làm nên can sự như vậy a.. Hắc hắc, Hàn hi nguyên lai cũng đã đào rất thích thú còn gì.

Lúc này sắc mặt Nguyên Mẫn có chút ửng đỏ, mình tại sao lại nói lộ ra hết rồi, đường đường là Hoàng đế lại đi đào hố như thế nào còn ra thể thống gì.

“Cung Tuế Hàn!” Nguyên Mẫn có chút thẹn quá hóa giận.

“Hàn nhi không đi đào lên, chẳng lẽ do bạc tự biết đi sao?” Cung Tuế Hàn thấy có chút lạ lẫm nói.

Nguyên Mẫn mặt càng đỏ, Cung Tuế Hàn khi nào thì lại học cách trêu chọc nằng, Nguyên Mẫn lại vừa tức vừa giận. Bất quá, Cung Tuế Hàn nhanh chóng liền nói sang chuyện khác.

“Hàn nhi!” Cung Tuế Hàn trịnh trọng gọi tên.

“Hừm?” Nguyên Mẫn nhướn mày.

“Hàn nhi!”

“Gọi gì?” Có gì thì nói không được hả? Nhưng lại không thấy ghét!

“Không có gì, chỉ là khi gọi như vậy lại cảm thấy rất hạnh phúc!” Cung Tuế Hàn cười, mang dáng vẻ vô cùng hạnh phúc, kỳ thật nếu nói đó là nụ cười ngây ngô thì không có gì khác biệt. Và cũng kỳ thật là Nguyên Mẫn khi nghe Cung Tuế Hàn kêu như vậy thì trong lòng cũng rất ấm áp.

“Hân nhi mau trở vào nhà đi, bên ngoài trời lạnh lắm, lần sau ta không dám... đem Hân nhi nhốt bên ngoài nữa, thật không nỡ!” Cung Tuế Hàn cười làm lành nói.

“Dám mới lạ!” Nguyên Mẫn cũng không thấy lo lắng, đầu tâm cơ Cung Tuế Hàn thì làm sao đầu qua nàng, vừa rồi nàng chỉ đi gần đây thì Cung Tuế Hàn liền đầu hàng.

Sau khi vào nhà, Cung Tuế Hàn nhanh chóng kéo Nguyên Mẫn vào lòng, lúc này nàng mới có cảm giác vô cùng chân thật. Vừa thấy ấm áp, vừa thấy hạnh phúc, năm nay mùa đông hẳn sẽ trời qua tốt lắm, Cung Tuế Hàn nhếch môi vừa cười vừa nghĩ đến.

“Cung Tuế Hàn, ta muốn ngủ!” Nguyên Mẫn tới gần lỗ tai Cung Tuế Hàn, phả hơi vào nói.

“A! Chúng ta không nói chuyện trước sao? Sao có thể trực tiếp nói đến chuyện kia...” Đừng nghĩ sai, Cung Tuế Hàn là muốn ra oai, hơn nữa bên tai cũng đã dần dần chuyển hồng.

“Bất quá nếu Nhược Nhược muốn, thì...” Cung Tuế Hàn áp ứng nói, kỳ thật trong lòng vô cùng kích động.

“Đã lâu... đã lâu rồi... không có...” Hào hạo ngủ qua, Nguyên Mẫn không đợi nghe được câu cuối cùng liền tiến vào giấc ngủ sâu, Nguyên Mẫn trọng tâm đều dựa vào ở trên người Cung Tuế Hàn, đem cằm tựa vào vai Cung Tuế Hàn, tìm kiếm vị trí tốt nhất để ngủ và Nguyên Mẫn cũng không biết được Cung Tuế Hàn đã sớm mơ tưởng hảo huyền.

Nguyên Mẫn hơi thở rất nhỏ phả vào cổ Cung Tuế Hàn, làm cho Cung Tuế Hàn cổ vô cùng ngứa ngáy khó nhịn, Hân nhi thật vội.

“Hân nhi, chúng ta đi đến giường đi...” Cung Tuế Hàn mặt cúi xuống nhìn thì mới phát hiện Nguyên Mẫn cắn bản không có đáp lại, thật sự ngủ.

“Thì ra Hân nhi thực sự buồn ngủ a!” Cung Tuế Hàn mặt lúc này mới tỉnh ngộ ra, tại sao mình lại có thể hiểu sai đây? Chẳng lẽ do mình dường như vội hơn?

Cung Tuế Hàn đem Nguyên Mẫn ôm đến bên giường, ngủ trên giường sẽ thoải mái hơn. Sau khi nàng đem Nguyên Mẫn nằm ổn định thì Cung Tuế Hàn cũng nằm ở bên cạnh ngắm nhìn dung nhan Nguyên Mẫn, nàng vô cùng đau lòng, Hân nhi năm đó, hẳn đã rất vất vả, chính vì vậy nên mới không đối xử tử tế với mình. Bất quá từ nay về sau Cung Tuế Hàn sẽ đối với nàng thật tốt, thật thật tốt!

Cung Tuế Hàn tầm mắt dính lấy khuôn mặt xinh đẹp của Nguyên Mẫn, lòng kim không được liền hôn lên trên trán Nguyên Mẫn, đem Nguyên Mẫn ôm vào trong lòng, vô cùng thỏa mãn rồi cũng mơ màng ngủ.

Bắt đầu từ hôm nay, Hoàng đế cùng tiểu dân sinh sống!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Yêu Quái!

Tuyên Hòa huyện hiện tại rất náo nhiệt, tại sao lại như vậy?

Một huyện nhỏ như Tuyên Hòa lại đột ngột xuất hiện một tuyệt thế đại mỹ nhân, trong mấy chục năm qua cũng chưa từng thấy qua tiểu dân cô nương nào lại xinh đẹp đến như vậy.

Phải nói là Tuyên Hòa huyện lại có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đó chính là Cung Tuế Hàn lại vô duyên vô cớ đột nhiên bị điện, nhưng lúc sau lại vô duyên vô cớ ở bên người xuất hiện một đại mỹ nhân như thế, đúng là nói không ra được quý dị. Nhưng nét đẹp này lại không hề giống người thường, dường như có chút khí chất vương giả chứ không hề có một loại mùi vị nào của tiểu dân.

Dung mạo cũng quá mỹ mạo lại vô cùng cao quý, trang nhã, khí chất hơn người, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy giống là người bình thường, cũng nhìn không ra được là người đã xuất hiện ở Tuyên Hòa huyện.

“Ồ nhà Cung Tuế Hàn có một cô nương xinh đẹp nhìn như thế nào cũng không giống người bình thường, ta đã sống qua bao nhiêu cuộc đời rồi cũng chưa từng trông thấy qua người như vậy!” Người hàng xóm Lưu đại thẩm lú rú nói.

“Lưu đại thẩm, đại nữ nhân vô duyên vô cớ bị điên, lại không biết tại sao khỏi bệnh, hay cô nương xinh đẹp mới xuất hiện có liên quan đến? Ta cảm giác cô nương ấy có điều gì đó không giống người bình thường, thật trái ngược với đại nữ nhân, xem ra thật có điều kỳ lạ, rõ ràng là cũng xuất đầu lộ diện nên hẳn không phải là quỷ, nhưng cũng có thể chính là yêu quái, hơn nữa ta đoán là hồ yêu, bởi vì khí thế rất dọa người...” Hàng xóm khác lại nói, Nguyên Hân Nhược có khí chất rất dọa người bởi vì, người hàng xóm này nhớ tới hai lần gặp mặt trực tiếp Nguyên Mẫn, lúc đó trong lòng không khỏi sợ hãi chụp lấy lồng ngực đang đập phòng có phần lo sợ.

Thiệt là, đại nữ nhân đều bị điên nhiều tháng, cũng chưa thấy qua có nấu cơm, hôm nay như thế nào lại có khỏi đây? Thật xấu số a, tốt nhất là đừng đem mình bị thiếu cháy, lộ phương thấy vậy liền lo lắng đi đến gõ cửa.

“Là thím Phương a, nhanh vào đi!” Cung Tuế Hân mở cửa cho người hàng xóm đi vào, Cung Tuế Hân cũng rất tốt liền hướng tới người hàng xóm giới thiệu Nguyên Mẫn, nàng muốn đem niềm vui sướng trong lòng truyền đi ra ngoài.

“Ah!” Lộ phương có chút ngây người, Cung Tuế Hân trong lòng bị điên sao, khi bình thường khi không? Tại sao lại đột nhiên lại trở nên bình thường đây?

“Hân nhi, đây là hàng xóm của ta, là người đối với ta có ơn rất lớn...” Cung Tuế Hân liền kể rất nhiều chuyện liên quan đến người hàng xóm, nói đến đủ chuyện đến hoa cả mắt, rốt cuộc là tình huống gì đây? Lộ phương thầm nghĩ. Người hàng xóm cũng kinh ngạc đến ngây người, trong nhà đại nữ nhân tại sao lại có mỹ nhân tuyệt sắc đến như vậy? Hơn nữa thoát nhìn thật cao quý, lại thấy có khoảng cách rất xa người thường, người hàng xóm có chút bất an nhìn lên Nguyên Mẫn, phát hiện ra cả mắt Nguyên Mẫn cũng không dám nhìn trực tiếp, không biết vì sao nhưng thoát nhìn lại có loại cảm giác sợ sợ.

Đúng là làm tiểu dân luôn có cảm giác tự ti, đó hẳn cũng là điều tự nhiên.

“Xin chào...” Người hàng xóm lắp bắp nói.

“Chào...” Nguyên Mẫn cực kỳ hòa nhã, cũng nở nụ cười, nhưng kỳ thật khóa miệng cũng có chút run rẩy, không ai nói cho nàng biết, cùng tiểu dân ở chung là như thế nào?

Thật đẹp, nở nụ cười lại còn xinh đẹp hơn, nhưng lại có chút kỳ lạ, lộ phương liền thấy có phần kỳ quái. Bất quá nói như thế nào đi nữa thì tại sao đại nữ nhân lại quen biết một người như vậy? Hơn nữa còn là một người vô cùng xinh đẹp, thật không giống người bình thường.

“Đại nữ nhân, ngươi làm sao quen biết nàng?” lộ phương vội vàng kéo Cung Tuế Hân sau đó ở bên người Cung Tuế Hân xì xào bàn tán, căn bản không dám đối diện với Nguyên Mẫn mà nói. Lộ phương cũng nói không ra được điều quái dị trong lòng, vì Nguyên Mẫn thật làm người ta có loại cảm giác bức cảm, mặc dù là đang cười nhưng lại làm cho người đối diện có cảm giác giống như con kiến nhỏ nhoi sau đó loại cảm giác tự ti của tiểu dân lại tràn ra.

“Ta quen biết ở kinh thành, sau này sẽ cùng với ta ở với nhau nửa đời còn lại!” Cung Tuế Hân nhếch môi, cười đến vạn phần sáng lạn nói, nàng chỉ hận là không thể chiếu cáo, bởi vì hiện tại nàng rất hạnh phúc.

“Thật sao?” Lộ phương hoàn toàn ngây người, vậy sau này không phải sẽ thường gặp mặt? Không phải chứ, người có khí thế nặng như vậy thì làm sao lại có thể cùng đại nữ nhân sống nửa đời còn lại? Hai người này muốn ở với nửa đời sao?

“Cung Tuế Hân, ngươi nói thật đi, thân phận của người này thật không tầm thường. Nhìn như thế nào cũng thấy có chút kỳ lạ, cũng không giống với người bình thường. Đại tiểu thư các nhà bá hộ ta cũng đã gặp qua, nhưng cũng chưa từng gặp qua ai giống như vậy!” Lộ phương khẩn trương nói, cảm giác được dường như có khí tràng vô hình làm cho thần kinh mình bị khẩn trương. Hay là do trước đây Cung Tuế Hân bị thứ dơ bẩn theo bên người, chỉ có yêu ma quỷ quái mới có thể xinh đẹp giống như vậy, hơn nữa còn làm cho người ta có cảm giác được khó chịu và quái dị.

Nguyên Mẫn thực sự không cần phải dụng tâm đem khí tràng bên người mà áp chế, vốn dĩ là tự nhiên đã tạo thành một loại bức cảm như thế, dù sao mười mấy năm làm Hoàng đế khí tràng tự nhiên toát ra khỏi người cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, xem ra toàn bộ tiểu dân đều có thể giống như Cung Tuế Hân, là dạng có thể bị khí phách vương giả của mình áp chế không nhìn ra.

Nguyên Mẫn nghe nói như vậy liền thấy buồn cười, mình không phải là người bình thường thì khó không phải là yêu quái? Thật không biết được trong mắt của lộ phương thì cũng chính là yêu quái rồi!

“Hân nhi tất nhiên là người, chỉ là quá xinh đẹp, mà làm sao vậy? Ta cũng không muốn để Hân nhi xuất môn, vì không muốn để người khác nhìn...” Cung Tuế Hân hí mắt, nhìn vào mắt lộ phương cũng hiểu được sự dị thường quý dị.

Lộ phương cảm thấy Cung Tuế Hân có vẻ đã bị người khác mê hoặc, con người không có khả năng mê hoặc con người, người nọ nhất định là yêu nghiệt. Lộ phương cảm thấy ớn lạnh liền nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn quay đầu nhìn lại Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn có chút nhũn mày nhưng vẫn khẽ cười, cười vô cùng phong tình, làm cho lộ phương nhìn thấy không hiểu vì sao tim lại đập rộn lên, mặt liền có chút hồng, sau đó liền trở nên trắng bệch.

Quả nhiên là yêu nghiệt... phải đi nhanh thôi, thật đáng sợ!

“Đại nữ nhân a, vẫn là chính mình nên cẩn thận, đừng để về bề ngoài mê muội, kỳ thật, ta cũng không hiểu được, ngươi không phải bạch diện thư sinh mà loại yêu quái thích quyến rũ, tại sao người như ngươi lại có thể trêu chọc được yêu quái đây? Dường như yêu quái này rất lợi hại, ta không giúp được ngươi rồi, ta đi về trước...” N Lộ phương liền đi, không phải không nói nghĩa khí nhưng càng ở lâu càng cảm thấy kì quái.

“Yêu quái?” Cung Tuế Hàn nhủ mảy, Hân nhi làm sao giống yêu quái, có yêu quái nào xinh đẹp như vậy sao?

Nguyên Mẫn cảm thấy buồn cười, xem ra mình quả nhiên là có khả năng ăn thịt người, không ngờ lại có số ít dân chúng lại có đại não suy nghĩ đơn giản như vậy. Bất quá, Cung Tuế Hàn chứng thực cũng coi như là rất lợi hại, Nguyên Mẫn lại nỡ nụ cười mê người.

Cung Tuế Hàn nhìn thấy Nguyên Mẫn cười lại có phần si ngốc. Nguyên Mẫn cảm thấy rất hài lòng với kết quả hiện tại, làm người tốt cuộc cũng có hư vinh, đặc biệt có thể ở bên cạnh người trong lòng mình yêu thích thì không nói ra được vui mừng. Nguyên Mẫn cảm thấy, không làm Hoàng đế, cả ngày nhàn nhã trêu chọc Cung Tuế Hàn thời gian như vậy cũng quá tốt rồi.

Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn nhìn mình ngơ ngẩn cả ngày thì nàng liền nhủ mảy, bụng đói rồi còn không nấu cơm à? Nguyên Mẫn vòng tay ôm cổ Cung Tuế Hàn, sau đó đặt nụ hôn lên môi nàng, Cung Tuế Hàn lúc này quả nhiên hoàn hồn, hơn nữa tâm đều nhanh chóng nở vui như nở hoa, nàng cũng thuận thế liền đem Nguyên Mẫn kéo vào trong lòng, nhiệt tình hôn đáp trả lại.

Mắt nhìn thấy hai người càng ngày tình cảm càng mãnh liệt, lộ phương nhìn lên ở khe nhỏ bên cửa không khỏi tròn mắt hốc mồm mặt đỏ tai hồng. Vừa rồi lộ phương đi vừa cảm thấy được không ổn, lại muốn có nghĩa vụ nhắc nhở đại nữ nhân đừng nên vì loại yêu quái biến thành xinh đẹp đó mà say mê, nên đuổi đi... vì vậy mới liền quay trở lại.

Đáng lẽ đây là một tiểu huyện rất thuần thanh khiết, cho dù có là vợ chồng, cũng không dám làm mấy chuyện như thế này, hơn thế nữa còn đang ở lúc rõ như ban ngày như thế này, nhưng lộ phương cũng không vì bị kích động mà đem cửa mở ra... Dù sao đây cũng không phải chuyện quá lớn, đúng vậy, cả hai đều là người, nhưng lại không thích hợp với tư tưởng lễ giáo truyền thống nên... nếu để chuyện quá nghiêm trọng sẽ trở thành vấn đề hối tiếc, Nguyên Mẫn lại còn chủ động, vậy có thể nhận ra là đang câu dẫn, còn Cung Tuế Hàn con người không có tiền đồ kia lại bị cuốn đi, haizz sao lại có chuyện hoang đường như thế này chứ? Đại nữ nhân à, nhìn xem, thần trí đều không rõ ràng lắm...

Nguyên Mẫn vốn là người tập võ, nên có sự cảnh giác rất cao, vì vậy rất nhanh liền nhận thấy lộ phương ở bên ngoài cửa. Nhưng Nguyên Mẫn cũng không bởi vì lộ phương nhìn lên mà đình chỉ, ngược lại, ánh mắt liền híp lại nhìn trực diện lộ phương, thật sự, Nguyên Mẫn cảm thấy thời điểm lúc này ai xuất hiện cũng có chút chướng mắt. Lộ phương nhìn thấy Nguyên Mẫn nhìn mình hơn nữa còn híp lại ánh mắt thì chẳng những không cảm thấy nhục nhã mà ngược lại càng ngày càng thấy Nguyên Mẫn quá phận rồi, tay lúc này đã phóng tới ngực đại nữ nhân.

Đại nữ nhân ngu ngốc, đó là yêu quái a, mau chóng đẩy yêu quái ra, nếu còn đi xuống nữa thì tinh lực của người sẽ bị hút sạch. Lộ phương lúc này giận mà không dám nói gì, bởi vì ánh mắt Nguyên Mẫn làm cho y sợ đến không nói nên lời, ánh mắt nồng đậm cường bức cùng tà ác. Cái tà ác chính là do lộ phương tự thêm vào.

Nguyên Mẫn lúc này thấy lộ phương không bỏ cuộc nên rất bất mãn, như thế nào lại còn không tự động rời đi đây? Hay muốn ta làm chuyện xấu..?

Nguyên Mẫn liền ngay lập tức đem cái hôn vừa rồi chấm dứt, Cung Tuế Hàn tất nhiên có chút thất vọng, hôn đã xong đâu?

“Đã thấy gì?” Nguyên Mẫn đem khí phách để vương hiện rõ mồn một không thể nghi ngờ, ngữ điệu tuy nhẹ nhàng nhưng lại nồng đậm uy hiếp, đầu lông mày cũng nhướng lên cùng lúc cũng nâng tay nhắc chân... hình ảnh này làm cho người khác có cảm giác mình như con kiến bị bóp chết.

Lộ phương cảm giác được chân mềm nhũn, thật đáng sợ, lời nói, nhủ mảy, đều khiến cho trái tim mình run lên, đúng là dọa người mà, không bao giờ... nữa. Lộ phương bị hù đến nước mắt đều chảy ra, hơn nữa càng thêm xác định Nguyên Mẫn là yêu quái, vì nào có ai lại có khả năng dọa người đến như vậy đây?

“Không... không thấy gì... không thấy gì hết...” Lộ phương chạy trời chết, đầu còn đụng vào cánh cửa nhưng cũng chẳng quan tâm, mặc kệ đại nữ nhân vậy. Dù có nói mình không có tiền đồ hay nghĩa khí gì cũng mặc kệ.

Nguyên Mẫn nhìn thấy lộ phương chạy trời chết như vậy cũng liền thấy thú vị, đột nhiên có cảm giác kỳ thật những người này cũng không phải quá đáng ghét!

“Hân nhi tại sao lại dọa người khác?” Cung Tuế Hàn phát hiện, Hân Nhược càng ngày càng thích trêu chọc người khác, bản thân mình đã vậy bây giờ lộ phương cũng vậy, lộ phương bị hù quá phá hư mắt, sợ là sẽ đồn đãi khắp nơi.

“Có sao?” Nguyên Mẫn mặt vô tội nói, Cung Tuế Hàn có đôi khi rất khôn khéo, cái gì cũng không thể gạt được, giống như vừa rồi.

“Hân nhi không có, không có dọa...” Cung Tuế Hàn cảm thấy bất công vô cùng, lộ phương bị hù không sao cả, điều quan trọng là, Hân nhi vui vẻ là được.

Cung Tuế Hàn mai mắn sinh ra không phải là Hoàng đế, bằng không sẽ sớm bị nụ cười của mỹ nhân làm cho mê muội.

“Cung Tuế Hàn, còn không đi nấu cơm? Ta đói sắp chết rồi!” Nguyên Mẫn liền trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, mới vừa rồi còn thiên ý kéo dài, hiện tại thì liền rống Cung Tuế Hàn. Vừa rồi bị lộ phương làm cho phân tâm nên Nguyên Mẫn liền mất hứng, giờ thì mới cảm giác được đói, cũng không phải đùa, Nguyên Mẫn trong đời rất ít khi nào đói bụng, đúng là Cung Tuế Hàn chết tiệt, đòi nuôi mình béo tốt mà giờ đã làm cho mình đói bụng. Bất quá, Nguyên Mẫn tâm tình lại rất tốt, Cung Tuế Hàn quả nhiên là cảm thấy bất công, nhưng vẫn nghiêng nghiêng người chột nhor ra đi đó.

“Á!” Cung Tuế Hàn nhớ lại nồi cơm đang nấu, xong, có phải hay không hồ đồ rồi? Cung Tuế Hàn có chút hoảng, chân tay loạn xạ chạy đi.

Hoàng đế tiểu dân sinh sống, rốt cục lại ăn cơm khét, Hoàng đế tiểu dân nước mắt đều muốn sớm rơi, tội gì lại bởi Cung Tuế Hàn chịu khổ đây? Sau này nhất định phải đi tù lâu ăn, Hoàng đế tiểu dân liền đưa ra quyết định!

Cung Tuế Hàn luôn mãi cam đoan, mình tuyệt đối sẽ không nấu đồ bị cháy khét nữa, Nguyên Mẫn cũng nên thử lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Ra Phố!

“Hân nhi, đã dậy rồi à, chúng ta mau đi lên phố mua thức ăn đi!” Cung Tuế Hàn lắc lắc thân thể Nguyên Mẫn. Không biết có phải là do Hân nhi trước kia bị thiếu ngủ hay không, mà hiện tại lại ngủ nhiều vô cùng, bây giờ có thể ngủ đến bảy tám canh giờ, hơn nữa lại cảm thấy thực yêu thích ở trên giường, Cung Tuế Hàn nhớ rõ năm đó Hân nhi làm Hoàng đế thức dậy so với nàng còn sớm hơn nhiều, nghĩ đến Hân nhi là người chịu khó nhưng hiện tại Cung Tuế Hàn không nghĩ như vậy.

“Không đi!” Nguyên Mẫn mơ màng mở mắt, sau đó lưng dịch chuyển vào trong tiếp tục ngủ. Đối với trước kia làm Hoàng đế thì quả đúng là một yêu cầu xa vời. Cung Tuế Hàn thở sâu khầu khí, đem mền nhắc lên, mùa đông ở đây so với hoàng cung thì độ ẩm trong phòng không cao, lập tức Nguyên Mẫn bị khí lạnh xông vào người thì con buồn ngủ liền bị đẩy lùi, Nguyên Mẫn không hờn giận, vô cùng không hờn giận, Nguyên Mẫn hít mắt nhìn Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn gần đây có khả năng không còn sợ hãi là vì hiện tại Hân nhi chính là hổ giấy, bất quá cho dù là hổ giấy nhưng lão hổ vẫn là lão hổ, Cung Tuế Hàn thức thời vô cùng ngày ngủ cười, nụ cười vô cùng vô hại, lại hiện ra bộ mặt chờ mong có phần đáng thương, thấy Nguyên Mẫn hết giận thì liền năn nỉ.

“Hân nhi, đi nha, được không?” Cung Tuế Hàn ngay cả làm nũng cũng đều dùng tới, nhưng không dùng được chính là không dùng được. Nguyên Mẫn phát hiện Cung Tuế Hàn rất hoan hi kéo mình đi trên phố. Tuy rằng người trên phố nhìn thấy nàng đều liền tránh đi nhưng và mỗi người đều không có can đảm nhìn thẳng nàng, tuy nhiên cũng có một số giữ khoảng cách từ xa nhìn trộm nàng.

Chỉ như vậy, Nguyên Mẫn liền cảm giác được mình giống như lão hổ, phải nói là rất khó chịu.

“Cung Tuế Hàn, tại sao lại thích lôi ta ra đường?” Nguyên Mẫn khó hiểu hỏi.

“Hân nhi không phát hiện ra sao? Mỗi lần đi có nàng ta đều ép giá rất thuận lợi, nhất là Trương đại thẩm bán hành nổi tiếng keo kiệt từ trước tới giờ chưa ai mặc cả được cả, đối với người khác ta chỉ cần nói vài câu ít nhiều đều có thể lợi dụng được, nhưng có những thứ tiện nghi ta cũng chưa từng chiếm qua... Mà có Hân nhi đi cùng thì khác, nhất định văn ngữ dễ dàng có trả như thế nào cũng chắc chắn sẽ rất hiệu quả, không những như thế mà bất cứ loại nào ta có trả giá cũng đều được thuận lợi, Hân nhi không biết đó chứ, bình thường ta phải đấu khẩu đến mệt chết đi được...” Cung Tuế Hàn cảm thấy vô cùng thú vị và hưng phấn bao nhiêu lại không phát giác ra sắc mặt Nguyên Mẫn đã đen đi.

Nguyên Mẫn quả thật tức giận không nhẹ, Cung Tuế Hàn là đồ đầu lợn, muốn mình đi ra ngoài xuất đầu lộ diện mục đích chỉ có như vậy, Cung Tuế Hàn thật đáng giận mà, đêm nay tuyệt đối đem người đá xuống giường. Cung Tuế Hàn lúc này cao hứng mới phát hiện ra Nguyên Mẫn khuôn mặt đã đen đi hơn phân nửa, nàng chợt giật mình thấy không ổn, Hân nhi giống như đang tức giận, không xong Hân nhi tức giận sẽ đá mình xuống giường mất, không được ôm Hân nhi ngủ thì làm sao ngủ được a!

“Hân nhi!” Cung Tuế Hàn ngồi bên giường, hướng tới gần lấy lòng Nguyên Mẫn, sau đó liền bị Nguyên Mẫn đẩy ra, phải nói là tiền nhiệm hoàng đế đại nhân tính tình quả lớn.

“Hân nhi có biết không? Cách vách nhà là Lý đại thúc, rất thường xuyên bồi Lý đại nương lên trên phố mua thức ăn, mấy chục năm trôi qua cũng đều như vậy, tuy rằng người khác nói Lý đại thúc không có tiền đồ, bị tể tử quản nghiêm, nhưng ta cảm thấy như vậy cũng rất tốt, bọn họ thực sự rất ân ái, được sống theo cách của mình, thích làm gì thì làm, thật tự nhiên cũng rất vui vẻ” Cung Tuế Hàn nhẹ giọng, nhưng Nguyên Mẫn cũng nghe thấy rất chân thành.

Nguyên Mẫn không trả lời, Cung Tuế Hàn cũng không biết rõ cảm xúc của Nguyên Mẫn như thế nào, Cung Tuế Hàn cảm thấy có chút buồn rầu, biết rõ Hân nhi không thích vì vậy cũng không muốn miễn cưỡng Hân nhi, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt nên vẫn rất hi vọng Hân nhi có thể đi.

“Phát giác cái gì?” Nguyên Mẫn thấy Cung Tuế Hàn cúi đầu ngây ngốc, nhưng bản thân nàng vừa rồi không có nói là không đi, nhìn bộ dạng Cung Tuế Hàn rốt cuộc là thất vọng cái gì?

Nguyên Mẫn vốn không muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Cung Tuế Hàn, nhưng cũng không muốn để cho Cung Tuế Hàn ngang tàn, bằng không cũng sẽ có một ngày Cung Tuế Hàn leo lên đầu nàng ngồi mất thôi!

Cung Tuế Hàn lúc này lấy lại tinh thần thì mới phát hiện ra Nguyên Mẫn trang phục đã muốn chỉnh tề, lập tức tâm tình liền phấn khởi mà cười hí cả mắt.

“Đừng cười giống như đứa ngốc như vậy!” Nguyên Mẫn cảm thấy khó chịu nói.

Xem ra sau này Nguyên Mẫn có bị Cung Tuế Hàn ăn sít sao cũng là điều không phải không thể xảy ra!

Lúc này tại quầy hàng của Trương đại thẩm

Trương đại thẩm nhìn thấy Nguyên Mẫn đi bên cạnh Cung Tuế Hàn liền sững sốt, ngay sau đó liền có chút khản trương, bởi vì Nguyên Mẫn vừa tới gần thì thực sự có loại cảm giác hào quang tôn quý mạnh mẽ phát ra, chính vì vậy thân phận tiểu dân hàn vi cứ như vậy giống như đã tự nhiên bị áp đảo.

“Trương đại thẩm, năm hào rau cho thêm hai cây hành được không?” Cung Tuế Hàn nín thở nói.

“Ah...” Trương đại thẩm muốn nói nhưng lúc này thấy Nguyên Mẫn đang nhìn mình, làm cho bà không thể nói được.

Tại sao miệng lại không nói được? Đường như muốn nói thì cũng sẽ bị người ta khinh thường.

Đúng là tiểu dân đáng thương!

“Được không?” Cung Tuế Hàn hỏi lại lần nữa, lúc này Nguyên Mẫn đứng kế bên nhũ mào, Cung Tuế Hàn vốn đã sớm không chú ý đến điều này cho nên Nguyên Mẫn hướng mắt nhìn Trương đại thẩm.

“Được...” Trương đại thẩm nghĩ đến vừa rồi Nguyên Mẫn nhũ mào là nhằm vào bà mà bắt mẫn, vì vậy mới không tình nguyện mà đáp ứng, nhưng cũng tro mắt nhìn lên Cung Tuế Hàn lấy thêm hai cây hành.

Còn nhớ, lúc Cung Đại Tàn còn trẻ cũng rất hiền hậu, cũng là người rất thật thà phúc hậu. Nghĩ đến Cung Đại Tàn cũng chính là cha của Cung Tuế Hàn, Trương đại thẩm lại nhớ tới chuyện rất lâu của trước kia. Không chỉ là Cung Đại Tàn, còn một người nữa là mẹ của Cung Tuế Hàn, Đoạn Lâu Phụng. Trương đại thẩm nguyên danh là Lư Tú Mỹ, năm đó ở Tuyên hòa huyện hết lần này tới lần khác bà chỉ để ý một mình cái tên Cung Đại Tàn to xác kia, cũng nghĩ thâm trong lòng muốn trao thân cho hắn. Nhưng lại hết lần này đến lần khác cũng không thấy hắn tới cửa mà cầu hôn.

Đột nhiên, có một hôm, Cung Đại Tàn lên núi săn thú, liền tìm gặp được một người sau đó còn muốn kết hôn khiến cho Lư Tú Mỹ mọi hi vọng liền tiêu tan. Bà vĩnh viễn nhớ rất rõ, khi vừa nhìn thấy Đoạn Lâu Phụng cho tới tận hôm nay, dường như đoạn ký ức ấy vẫn còn rất mới mẻ. Lư Tú Mỹ có một lần ghé nhà trong lúc Cung Đại Tàn lên núi săn thú, vì hắn sang nhờ vả bà chiếu cố tới người hắn mới cứu về kia, nghe đâu bởi vì người kia bị thương thổ huyết rất nhiều.

Cung Đại Tàn đúng là người không có tình, không hiểu như thế nào lại đi nhấn nhủ Lư Tú Mỹ đi chăm sóc tình địch của mình. Thế nhưng Lư Tú Mỹ cũng lập tức chấp nhận, trong lòng thật ra cũng muốn nhận thức rõ cuộc nữ nhân sắp chết kia có gì tốt lại khiến Cung Đại Tàn đại ngọc kia muốn cưới về.

“Ai ở ngoài cửa?” Cửa còn chưa đẩy ra thì giọng nói bên trong liền truyền tới, giọng nói này Lư Tú Mỹ từ lúc lọt lòng cho tới nay đều chưa nghe qua giọng nói nào dễ nghe như vậy.

Giọng nói thật dễ nghe nhưng diện mạo nhất định rất xấu xí...

Lư Tú Mỹ trong lòng vừa nghĩ vừa đẩy cửa đi vào.

“Đại Tàn nhờ tới chăm sóc?”

“Hắn sợ ta sẽ chết!” Người có chút tự giễu nói, vừa nghe lại khiến cho người khác cảm thấy đau lòng, ngay cả Lư Tú Mỹ cũng không ngoại lệ.

Sau khi vào nhà, Lư Tú Mỹ nhìn thấy người đang nằm trên giường, sợi tóc đen bóng có chút tán lác tại mép giường, Lư Tú Mỹ tầm mắt hướng dời lên trên, càng lên cao càng không chuyển dời tầm mắt, người trước mắt sắc mặt có chút trắng bệch, có thể là do mất máu quá nhiều, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ tuyệt sắc vốn có.

Hai mắt hé mở, vừa ôn nhu vừa lãnh đạm, cho dù là đang nằm nhưng cũng không người nào có thể bỏ qua được nét quyến rũ ma mị này. Lư Tú Mỹ có chút khản trương cử động vì vậy cũng có chút bất an, lập tức liền sinh ra vô số tự ti, cho tới bây giờ bà cũng chưa thấy qua người nào xinh đẹp như vậy, so với tất cả mọi người ở Tuyên Hòa huyện đều có sự bất đồng, người như vậy tại sao lại để ý đến Đại Tàn đây? Không hợp, căn bản chính là người của hai thế giới khác nhau!

“Người... thích Đại Tàn sao?” Lư Tú Mỹ không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên mở miệng hỏi, sau khi hỏi xong thì trong lòng liền cảm thấy bất an, vừa nghĩ tới bước kế tiếp phải làm như thế nào đây?

“Sao?” Nữ nhân có chút kinh ngạc, sau đó mới cẩn thận đánh giá người vừa mới đến

“Không thích!” Nữ nhân không có ý định nói dối, nhưng đối với người lạ như Cung Đại Tàn thì nàng cũng không quá chán ghét.

“Nếu không thích hắn vì sao lại lấy hắn?” Lư Tú Mỹ rất tức giận.

“Ha Ha! Hắn không hỏi đến thì vì sao người lại thay hắn tức giận đây?” Nữ nhân liền cười, nhưng một chút hàm ý cười lại không có, bất quá cả những lúc như vậy cũng khiến người khác nhận ra nàng khuyhnh quốc khuyhnh thành.

“...” Lư Tú Mỹ từ cùng, lúc này đứng trước mặt nữ nhân này lại cảm thấy bản thân mình có hành động gì cũng thấy buồn cười, bởi vì nữ nhân này quá mức chói mắt khiến cho bất kể người như thế nào cũng phải động tâm, Lư Tú Mỹ lúc này cũng thấy bản thân dù nữ nhân kia có ý đồ gì thì nàng cũng

không có tư cách gì xen vào, bà có chút tự ti mà cảm giác tự ti này càng lúc càng khó chịu.

Bảy năm sau, Cung Đại Tàn chết, Lưu Tú Mỹ bản tính thiện lương, tuy tình cảm không được đáp lại, không những không thù hận mà ngược lại còn thấy đau lòng, tuy rằng hắn đã cưới người khác nhưng dù sao cũng là người bà thích, hơn nữa Cung Đại Tàn là người tốt sẽ không tìm được người tốt giống như Cung Đại Tàn như vậy. Lưu Tú Mỹ nhìn thấy nữ nhân kia lúc này bệnh trạng nằm trên giường, cho dù nằm đã nhiều năm như vậy, nếu là người bình thường nhan sắc vốn cũng bị nhạt nhòa rồi nhưng còn nữ nhân này lại so với trước càng quý dị hơn. Nhìn thấy Đại Tàn nằm ở đối diện chết, nàng chỉ nhẹ nhàng thở dài lại không hề có chút thương tâm nào vì vậy khiến cho nàng cảm thấy vô cùng phần nộ.

“Đại Tàn đã chăm sóc cô bao lâu nay cho dù có là tượng đất thì cũng cảm thấy thương tâm, người tại sao lại máu lạnh và ích kỷ như vậy chứ?” Lưu Tú Mỹ liền chất vấn.

Nữ nhân chỉ cười nhạt rồi lắc đầu, nụ cười nhạt nhẽo có phần ưu thương, phải nói là vô cùng ưu thương nhưng lại không phải bởi vì Đại Tàn mà phát ra. Lưu Tú Mỹ nhìn thấy như vậy lại không còn cách nào tiếp tục chỉ trích, cũng chỉ có thể im lặng mà rời khỏi.

Ích kỷ sao? Quả thật Đoạn gia gia chủ không phải không ích kỷ? phải ích kỷ nên mới vô tư cùng với người khác ở nơi này khoái hoạt, cũng không biết nghĩ đến mọi người. Không công bằng không phải sao? Nhưng đối với mình thì có công bằng sao?

Đoạn Lâu Phụng sau đó liền ho khan, ho khan một khó khăn hơn.

Đã lâu như vậy, thật sự cũng không đến?

Đoạn Lâu Phụng nhận giác có chút hạ thấp, trong lòng là sự tuyệt vọng nhưng lại có chút không cam lòng.

Trương đại thẩm nhớ tới một đoạn hồi ức vừa rồi liền nhìn tới hai người trước mắt cũng không phải là người bình thường, nhưng tại sao những người như vậy hết lần này đến lần khác lại đến Cung gia đây? Hay do Cung gia thích sưu tầm những người đẹp? Thế nhưng, nữ nhân này thoát nhìn lại vô cùng tôn quý, so với đứa bé Cung Tuế Hàn kia thì lại có sự mâu thuẫn, nếu so với Đại Tàn và Đoạn Lâu Phụng thì nhỉnh hơn nhiều, bất quá cũng có vài sự đối lập.

Trương đại thẩm nhìn về hai người đi từ xa, Cung Tuế Hàn đang muốn nắm lấy tay Nguyên Mẫn, nhưng Nguyên Mẫn liền né tránh, Cung Tuế Hàn thế nhưng mặt dày mày dạn lại tiếp tục muốn nắm, không cho né tránh, Nguyên Mẫn lại tiếp tục tránh vại cái dần dần cũng thỏa hiệp, Cung Tuế Hàn sau đó liền cười vô cùng sáng lạn, nhưng Nguyên Mẫn khuôn mặt lộ rõ bộ dạng khó chịu. Kỳ lạ là Nguyên Mẫn đối với bất cứ kẻ nào cũng đều giữ khoảng cách, chỉ riêng khi ở trước mặt Cung Tuế Hàn thì khoảng cách đó liền biến mất. Về phương diện khoảng cách này thì Đoạn Lâu Phụng cho đến chết cũng đều không thay đổi.

“Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?” Nguyên Mẫn hỏi, bởi vì Cung Tuế Hàn mua rất nhiều đồ ăn, bình thường Cung Tuế Hàn cố định chỉ mua bốn món, thực tế Nguyên Mẫn ăn không được nhiều lắm, Cung Tuế Hàn vì không muốn để đồ ăn thừa nên liều mạng làm cho nàng ăn nhiều hơn, Nguyên Mẫn cảm giác cả khuôn mặt của nàng đều trở nên tròn hơn, bất quá trù nghệ của Cung Tuế Hàn cũng không tệ.

Kỳ thật Cung Tuế Hàn ăn cơm gấp ba lần Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn có lúc còn trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng. Ăn nhiều như vậy hèn gì Cung Tuế Hàn lại so với mình nặng hơn rất nhiều...

Thật ra mục tiêu của Cung Tuế Hàn là muốn nuôi Nguyên Mẫn thật mập mạp, nhưng càng nuôi càng cảm thấy Nguyên Mẫn không béo được chút nào mà ngược lại vẫn vóc dáng gầy gò khiến cho Cung Tuế Hàn vô cùng đau lòng.

“Đúng vậy, hôm nay là ngày giỗ mẹ ta!” Cung Tuế Hàn trả lời, trong đầu cũng suy nghĩ Tế Tự cần phải mua nhiều thứ hơn một chút.

Thì ra là thế, đây cũng là nguyên nhân Cung Tuế Hàn nhất quyết muốn kéo mình ra phố, Nguyên Mẫn nghĩ đến.

Cung Tuế Hàn đột nhiên nắm lấy bàn tay mà nàng đang nắm chặt thêm một chút, chỉ sợ chính bản thân mình sẽ đánh mất đi vật quan trọng. Nguyên Mẫn đột nhiên cảm giác bản thân dạo phố như vậy cũng thật tốt.

“Hân nhi sau này hàng năm có thể đi Tế Tự với ta được không?” Cung Tuế Hàn chờ đợi hỏi.

“Được!” Nguyên Mẫn đột nhiên cảm giác Cung Tuế Hàn muốn đưa nàng đi ra mắt mẹ chồng.

“Hân nhi thật tốt!” Cung Tuế Hàn cười lộ lên hai má lún đồng tiền vô cùng hạnh phúc, làm cho Nguyên Mẫn cảm thấy được vô cùng đáng yêu.

Đây đúng là ảo giác – Nguyên Mẫn tự nói với mình, bởi vì Cung Tuế Hàn đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi như thế nào lại còn đáng yêu như thế này đây?

Đây nhất định là ảo giác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Phiên Ngoại (1)

Nguyên Mẫn vừa tới không lâu đã ném cho Cung Tuế Hàn đĩnh vàng bảo nạng đi đòi để mua một cái giường lớn một chút, kỳ thật về phương diện cuộc sống thì không có vấn đề gì, nhưng hiện tại lại rất rảnh rỗi, tuy ngủ được nhiều hơn, nhưng những lúc quá rảnh rỗi đó thì Hoàng đế đại nhân vẫn còn rất khó khăn thích ứng.

Nguyên Mẫn mới từ trên giường đứng lên, tào nhả ngáp một cái, phòng ốc thì có chỉnh sửa qua một chút, tuy không hoán đổi gì nhiều nhưng cũng không sao, khá tốt. Bởi vì Nguyên Mẫn thích nhất là mở to mắt ra liền nhìn thấy Cung Tuế Hàn.

Nguyên Mẫn nhìn Cung Tuế Hàn làm mẫn thảo, làm rất chăm chú, Nguyên Mẫn ngồi trên giường nhìn Cung Tuế Hàn quay mặt, thật ra Cung Tuế Hàn đang rầu rĩ, ngu ngốc sợ nuôi nấng không nổi, nhưng chẳng lẽ lại muốn tiểu dân nuôi sao? Nguyên Mẫn cười lắc đầu, nấng dù sao cũng làm qua Hoàng đế, bản lĩnh nuôi mình chẳng lẽ lại không có? Nguyên Mẫn từ lúc đến Tuyên Hòa tới giờ đã mua vài mẫu đất ở các huyện lân cận của Tuyên Hòa, còn đưa cho Đặng La trông coi, Đặng La tuy đi theo nấng xuất cung, nhưng Đặng La cũng chủ yếu ở hoàng cung bởi vì Nguyên Mẫn chỉ sợ Nguyên Tập không khống chế được tình hình, những người này dù so sánh như thế nào cũng không phải mèo nhà cho nên mới để Đặng La đi theo dù sao cũng có Ngôn Thác và Diệp Dân ở lại, cho nên Nguyên Mẫn cũng không mấy lo lắng, nhưng lại không nghĩ tới Ngôn Thác vì nấng mà từ quan. Nguyên Mẫn không hy vọng Đặng La đến quấy rầy cuộc sống của mình vì vậy mới để cho nấng ấy ở huyện lân cận, cho nấng trông coi hơn một ngàn mẫu đất, coi như có hơi khó khăn về để chớ sản trông coi việc nhà. Bất quá Đặng La lại rất trung thành và tận tâm, cho đến bây giờ vẫn còn hạn Cung Tuế Hàn, ai bảo Cung Tuế Hàn đem Hoàng thượng đại nhân của mình bắt cóc đi, nhưng Đặng La tất nhiên cũng không dám đụng đến Cung Tuế Hàn, bởi vì Nguyên Mẫn đã dặn dò Đặng La rất rõ ràng nếu Cung Tuế Hàn chết thì Đặng La cũng chôn theo. Bất luận Cung Tuế Hàn có chết như thế nào...

Ngoài ý đó thì dụng ý chính là không cho phép Đặng La động đến Cung Tuế Hàn ở ngoài cung, còn muốn Đặng La bảo vệ Cung Tuế Hàn, tuy rằng hiện tại Cung Tuế Hàn không còn gặp nguy hiểm.

Hiện tại Đặng La cảm thấy, làm sát thủ lại dễ sống hơn nhiều, bây giờ tới mấy khoản khế đất cần phải sửa sang lại, gấp đôi địa tô cần thu, vừa nhìn đã muốn hoa cả mắt, sau đó còn chuẩn bị cuối tháng cầm hết sổ sách cho Hoàng thượng đại nhân giải quyết. Đặng La cảm thấy dùng não sống thì nên giao cho Hoàng thượng là đúng.

Bất quá Đặng La coi những ngày tháng hiện tại cũng rất vừa lòng, Hoàng thượng không ở bên người nên có chuyện gì cũng tự mình giải quyết, cái phù to lớn như vậy, có gấp đôi nô tài hầu hạ, bản thân mình từ nô tài lại biến thành ông chủ. Đặng La cũng nghĩ đến làm địa chủ thật không tồi chút nào...

"Hân nhi dậy rồi sao?" Cung Tuế Hàn chuẩn bị điểm tâm sáng cho Nguyên Mẫn, Cung Tuế Hàn sợ Nguyên Mẫn không ai hầu hạ sẽ không thích nghi được nên bản thân nấng đều lo toan chu toàn, tất nhiên cũng thấy rất tốt, lo chu toàn cho người yêu mình được tốt thì là một loại hạnh phúc rồi.

Nguyên Mẫn kéo Cung Tuế Hàn lại.

"Chẳng lẽ bao nhiêu đó chuyện còn chưa tốt sao?"

"Nhưng muốn Hân nhi tốt hơn nữa!" Cung Tuế Hàn chân thành nói

"Đổi xử tốt là được rồi, buổi tối đừng áp bức là được" Nguyên Mẫn vốn đứng đắn, nhưng gần đây không ít lần bị phản công, nên thực tế mà nói có chút xấu hổ, Cung Tuế Hàn đã muốn từ bỏ Minh Phụng, tại sao lại còn có thể làm cho mình thường bị mê hoặc không cẩn thận mà bị phản công đây?

"A?" Cung Tuế Hàn đỏ mặt, tuy rằng buổi tối có sắc dục nhưng không ai lại ngay lúc rõ như ban ngày thế này nhắc tới, hơn nữa Hân nhi vốn dĩ là người rất nghiêm chỉnh. Cung Tuế Hàn trong lòng là một tiểu dân thuần khiết không bằng được Nguyên Mẫn từ nhỏ đã lớn trong Hoàng cung cho nên vẫn rất hay ngưng ngừng.

Ngay lúc Cung Tuế Hàn đỏ mặt thì Nguyên Mẫn đã ôm chậu nước từ bên ngoài giếng nước bước vào, chứng kiến thấy Nguyên Mẫn bung chậu Cung Tuế Hàn có chút chua xót.

Thật không muốn để cho Hân nhi theo mình chịu khổ!

"Hân nhi, nấng không hối hận chứ?" Cung Tuế Hàn từ phía sau lưng ôm chặt lấy Nguyên Mẫn, Nguyên Mẫn bị ôm bất ngờ nên tay chợt run, khiến cho chậu nước trên tay trượt xuống mặt bàn.

"Hừm? Hiện tại không phải Hoàng đế, nhưng làm một tiểu dân sống tự do tự tại cảm thấy rất tốt." Đây là lời nói tình cảm nhất của Nguyên Mẫn, bởi vì trong lòng Cung Tuế Hàn nghĩ gì làm sao nấng lại không biết.

"Nhưng ta không muốn Hân nhi chịu khổ, ta nhìn thấy rất đau lòng!" Cung Tuế Hàn hít hít cái mũi nói.

"Cũng không có gì quá vất vả, nếu là người khác không phải đều do bản thân mình tự chăm sóc mình sao?" Nguyên Mẫn cũng không muốn Cung Tuế Hàn cảm thấy áy náy, lựa chọn con đường này nấng cũng chưa bao giờ thấy hối hận, hơn nữa cảm thấy được đây là lựa chọn đúng nhất.

"Không hối hận là được rồi!" Cung Tuế Hàn chân thành nói, bản thân mình có việc gì có công việc nặng nhọc cũng sẽ cố gắng làm, hơn nữa còn làm luôn phần của Hân nhi, có như vậy mới hạnh phúc.

"Cung Tuế Hàn, hiện tại ta có hàng ngàn mẫu đất, tính toán nghĩ thử xem, chúng ta có thể thu được rất nhiều địa tô..." Nguyên Mẫn chuyển sự chú ý đối với Cung Tuế Hàn.

"Ah?" Cung Tuế Hàn lần thứ hai kinh ngạc đến ngây người, sau đó liền suy nghĩ, hơn ngàn mẫu đất nha, có đất có thể cho thuê...

Cung Tuế Hàn xòe ra đầu ngón tay tính toán, càng tính cách ngón tay càng run rẩy, càng hiểu được sự việc lúc này nghiêm trọng, cuối cùng Cung Tuế Hàn rất cẩn thận đưa ra kết luận.

"Không phải lúc đó trở thành địa chủ bà rồi sao?" Cung Tuế Hàn từ trước cho tới giờ cũng không nghĩ tới bản thân mình từ lúc sinh thời sẽ có ngày trở thành địa chủ, nghĩ đến thì tim liền đập cực kỳ nhanh.

"Nhưng trước tiên cũng phải cưới trước thì mới được, có người còn chưa có ý định cưới?" Nguyên Mẫn vừa rửa mặt vừa nói, nước giếng cũng không quá lạnh nhưng vẫn lạnh hơn bình thường. Xuân cũng đã đến, tuyết cũng đã tan, thời gian qua đi cũng thật nhanh, đảo mất một cái đã qua ba tháng.

"Hân nhi không muốn gả cho ta sao?" Cung Tuế Hàn giật nhẹ ống tay áo Nguyên Mẫn, khuôn mặt chờ mong nhìn hướng lên Nguyên Mẫn, chỉ do vừa rồi lo nghĩ tới làm địa chủ lại quên mất bà chủ đất đứng trước mắt là không khí.

"Ngu ngốc!" Nguyên Mẫn khước miệng lại giương lên, khi làm Hoàng đế có bao nhiêu người muốn kết thân làm Hoàng phu của mình, nhưng so ra làm địa chủ lại thấy nở mày nở mặt hơn nhiều.

Cung Tuế Hàn bĩu môi, lại mắng mình ngu ngốc, đầu phải tắt cả mọi người ai cũng được thông minh như Hân nhi, hơn nữa mình cũng từng thông minh mà, tuy rằng hiện tại lại tiếp tục ngu ngốc nhưng không phải cũng đã lừa được Hân nhi trở về rồi sao? Hân nhi vì mình mới trở nên ngốc mới đúng! Tất nhiên lời này Cung Tuế Hàn chỉ dám nghĩ ở trong lòng không dám nói ra.

"Chỉ cần là kẻ có tiền, cũng không cần phải phải hầu hạ người khác, cũng không phải chịu khổ, biết không?" Nguyên Mẫn cầm lấy chén cháo ở trên bàn Cung Tuế Hàn đã chuẩn bị sẵn mức một muỗng vừa ăn vừa nói.

"Thật sao?" Cung Tuế Hàn theo sát phía sau Nguyên Mẫn, mình thật sự không muốn Hân nhi phải chịu khổ.

"Ta chưa bao giờ gạt người!" Nguyên Mẫn thấy Cung Tuế Hàn hoài nghi nên liền bắt mắt.

"Chưa bao giờ gạt người... trước kia lại thường xuyên lừa ta..." Cung Tuế Hàn phản bác, năm đó cũng không biết đã bị Hân nhi lừa bao nhiêu lần.

"Cung Tuế Hàn, có phải muốn lời chuyện cũ ra nói hay không?" Nguyên Mẫn đặt chén cháo trong tay xuống, hí mắt hỏi.

"Không có, không có..." Cung Tuế Hàn càng nói thanh âm càng nhỏ, nằng lại quên mất, Hân nhi đúng là lòng dạ hẹp hòi.

"Năm đó, là ai chỉ kiếm vào ta? Là ai đem ta ra đùa giỡn, là ai muốn quên ta? Là ai..." Nguyên Mẫn càng nói ánh mắt híp lại càng nhỏ.

"Là... t. a" Cung Tuế Hàn nói càng nhỏ, cổ muốn thụt cả vào trong áo, lần sau thật không nên nhắc chuyện cũ, Hân nhi mất càng lúc càng nhỏ rồi, cho tới bây giờ vẫn không hề thay đổi qua, Hân nhi thoát nhìn rất khí chất, Cung Tuế Hàn vội vàng nhận tội, hơn nữa thái độ nhận tội vô cùng tốt. Nhìn thấy bộ dạng rủa rút đầu của Cung Tuế Hàn, ý cười trong mắt Nguyên Mẫn dường như lộ ra không hề che dấu sự đắc ý, bây giờ Cung Tuế Hàn muốn xoa người thôi cũng phải nhìn xem mình có đồng ý hay không thì mới dám trở mình.

Sau khi ăn hết bữa sáng kèm cơm trưa, Nguyên Mẫn có chút nhàm chán nhìn lên Cung Tuế Hàn đang chuẩn bị làm mẫn thầu.

"Hân nhi, có muốn thử một chút không?" Cung Tuế Hàn hỏi Nguyên Mẫn.

"Không!" Nguyên Mẫn ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ liền cự tuyệt.

"Đại nữ nhân, đại nữ nhân, đi ra nhanh..." Bên ngoài lộ phượng đang gọi, tuy rằng theo lời đồn đại nói Nguyên Mẫn là yêu quái không bao lâu cũng liền ổn định lại bởi vì khuôn mặt của Cung Tuế Hàn càng ngày càng trở nên có sức sống và hồng hào, trông không hề giống như bị yêu quái quẩn lấy. Nhưng lộ phượng vẫn luôn kiên định cho rằng Nguyên Mẫn là yêu quái, tuy chưa bao giờ dám đi trực diện vào, nhìn thấy Nguyên Mẫn còn phải đi đường vòng vì vậy cũng chỉ dám đứng ở bên ngoài gọi Cung Tuế Hàn.

Cung Tuế Hàn nghe tiếng liền đi ra ngoài. Nguyên Mẫn vốn dĩ đang nhàm chán, không nhìn thấy Cung Tuế Hàn lại càng thấy nhàm chán hơn, thấy vậy nàng liền chia các ngón tay thon dài ra, chỉ chỉ đâm đâm vào cục bột mềm nhão ở trên bàn, các ngón tay vừa chạm vào, cảm giác cũng thật mềm mại..

Lúc Cung Tuế Hàn trở vào, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc, đó chính là Nguyên Mẫn trên mặt dính một lớp bột mì trắng trắng mềm mại. Cung Tuế Hàn thật rầu ròi không được nhìn thấy Nguyên Mẫn bận rộn công việc như vậy, trước kia lúc nào cũng vui thời gian vào một đồng tẩu chương, bây giờ mới xuất hiện vẻ mặt nghiêm túc như vậy, khuôn mặt nghiêm túc cộng với vẻ đẹp của Nguyên Mẫn lúc này lại cực kỳ quyến rũ, thật khiến cho người ta mê luyến.

Trên mặt bàn lúc này có bảy khuôn mặt được sắp xếp gọn gàng. Cung Tuế Hàn sau khi hết sự kinh ngạc, cũng liền nhớ tới mấy hình đất mà trước đây năm tuổi nàng đã làm qua, Hân nhi thật đáng thương, có lẽ trước đây nàng chưa từng nắn qua tượng đất. Hân nhi trước đây nhất định không có tuổi thơ, vừa nghĩ đến, Cung Tuế Hàn có chút đau lòng.

Sau này, nhất định ta sẽ giúp Hân nhi lấp đầy tuổi thơ thiếu thốn của mình, Cung Tuế Hàn âm thầm hạ quyết tâm.

Nguyên Mẫn lúc này ngẩng đầu nhìn Cung Tuế Hàn vừa quay lại, tuy mặt có chút đỏ nhưng cũng không muốn dừng tay, lúc này nàng trông cực kỳ giống một tiểu hài tử vừa bị phát hiện làm chuyện xấu nên có chút khó chịu.

"Ta chỉ tùy tiện chơi đùa..."

"Quaa...Hân nhi thật lợi hại, chỉ mới làm lần thứ hai mà đã nắm được một hình tượng tinh xảo như vậy!" Cung Tuế Hàn liền nói một cách kinh ngạc tán thưởng, quả thực trông rất chân thành, Hân nhi đúng thật là rất thông minh, làm cái gì cũng đều rất giỏi.

"Đó là điều hiển nhiên!" Nguyên Mẫn được thối phòng liền có chút đắc ý, nắm đẹp lắm sao? Nguyên Mẫn cảm thấy bản thân mình cũng phi thường ngoài ý muốn, được thối phòng nên tâm tình cũng trở nên vui vẻ.

Cung Tuế Hàn ca ngợi cùng cổ vũ, Nguyên Mẫn lại say mê nắm tiểu nhân, không lâu sau đó tại Tuyên Hòa huyện liền rộ lên món tiểu nhân bao, món mẫn thầu này nổi tiếng cả toàn huyện.

"Tiểu nhân bao nắm rất tinh xảo a!" Người mua cũng kinh ngạc tán thưởng.

"Nhưng, ta lại cảm thấy tiểu nhân bao này nhìn có chút quen mắt?" Người mua chợt nói

"Đúng vậy, hình như nhìn rất quen mắt" Người mua bên cạnh cũng liền tiếp lời.

"Đúng rồi, đúng rồi, trông rất giống Tiểu Tuế.." Người mua liền kinh hô.

"A?" Cung Tuế Hàn sững sốt, liền cầm một tiểu nhân bao lên cẩn thận đánh giá, đúng vậy, thật có nét tương đồng, Cung Tuế Hàn cầm tiểu nhân bao chợt ngây ngô cười.

"Hân nhi, thanh minh chúng ta đi thả điều được không?" Cung Tuế Hàn muốn tuổi thơ Nguyên Mẫn được bỏ khuê yếu nên liền bắt đầu lên kế hoạch.

"Không đi!" Nguyên Mẫn lại lập tức cự tuyệt, thật không muốn giống tiểu hài tử.

"Hân nhi, coi như đi theo ta, đã lâu rồi ta không được chơi, thật nhớ lắm, được không?" Cung Tuế Hàn lắc lắc tay áo Nguyên Mẫn, bày ra bộ dạng vạn phần khao khát. Nguyên Mẫn chần chờ nhìn về hướng Cung Tuế Hàn.

"Vậy được rồi!" Nguyên Mẫn trả lời không được tình nguyện.

Lần thứ hai, Nguyên Mẫn dậy so với Cung Tuế Hàn còn sớm hơn. Phải biết rằng, đây là lần thứ hai Nguyên Mẫn trở thành tiểu dân thức dậy sớm.

"A? Còn thật sớm nha, mới vừa sáng thôi, ngủ tiếp đi, trưa đi cũng kịp a!" Cung Tuế Hàn nhìn về bên ngoài qua cửa sổ, mới tờ mờ sáng mà thôi!

"Vậy được rồi!" Cung Tuế Hàn mè nheo đứng lên, mí mắt còn không muốn mở ra, rõ ràng là Hân nhi so với mình còn chờ mong hơn mà! Cung Tuế Hàn thật xúc động muốn khóc.

Sau đó, Cung Tuế Hàn thực sự càng có cảm giác muốn khóc, bởi vì Hân nhi đối với mọi chuyện đều rất gay gắt, muốn thả cho con điều bay cao, nhưng con điều lại ngu ngốc, mỗi lần thả lên lại liền rơi xuống, mà Hân nhi lại sợ mất mặt nên không để người khác chỉ đạo. Đi thả điều liên tục nửa tháng, con điều cũng không bay lên được, mà vành mắt Cung Tuế Hàn đã đen đậm lên.

"Hân nhi, thả điều thôi mà, chỉ cầm cầm sợi dây là được rồi!" Cung Tuế Hàn đem điều do chính mình thả được bay vô cùng cao đưa cho Nguyên Mẫn.

"Không cần, ta muốn tự mình thả!" Nguyên Mẫn nhếch lên đôi môi xinh đẹp, thật không có lý do gì Cung Tuế Hàn lại dễ dàng đem con điều bay lên cao còn bản thân mình thì lại làm không được.

Cố gắng rồi lại thất bại, có thất bại cũng luôn cố gắng! Hân nhi đúng là làm chuyện gì đều rất kiên nhẫn, Cung Tuế Hàn nhìn thấy bóng lưng của Nguyên Mẫn nghĩ đến.

Cung Tuế Hàn khoe miệng giương lên, xem ra vành mắt của mình còn phải đen thêm một thời gian nữa, nhưng bù lại trong lòng lại thấy rất ngọt ngào, thực thích dạng ngọt ngào này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Phiên Ngoại (2)

"Hân nhi, có thư tin?" Cung Tuế Hàn nâng cằm lên hỏi Nguyên Mẫn.

"Là thư tín của Cô Cô!" Nguyên Mẫn dường như có suy nghĩ

"Là công chúa a, làm sao biết Hân nhi vẫn chưa chết chứ?" Cung Tuế Hàn tò mò hỏi.

"Cô Cô không tin ta sẽ chết sớm như vậy, nên phong thư này, chính là để dò xét xem rốt cuộc có chết hay không!"

"Công chúa ghi gì?" Dù sao đã lâu cũng chưa đến phủ công chúa, lại có chút nhớ nhung mọi người ở đó, hơn nữa công chúa lại là người tốt, đối với Tiểu Nhạc rất chu đáo, lại đối với mình cũng rất tốt nữa.

"Mời chúng ta đến phủ công chúa ở Tấn Dương thành." Còn muốn sẵn tiện trêu chọc ta hạ mình, vì người mình yêu thương mà từ bỏ giang sơn, lại nhạo báng ta được mất không phải là một mỹ nhân, giấu cợt ta không có tiền đồ.

"Hân nhi có muốn đi không? Nhưng chỉ sợ có người nhận ra Hân nhi thì làm sao?" Cung Tuế Hàn rất muốn đến Phủ công chúa, nhưng lại sợ người trong phủ nhận ra Hân nhi nên lời nói ra lại ngược với ước muốn trong lòng.

"Nếu là Phủ công chúa tại kinh thành nói chung đều có thể bị nhận ra, nhưng là Phủ công chúa tại Tấn Dương thành thì nhận biết ta không nhiều, trừ Cô Cô và Kim ma ma bên cạnh, hẳn không còn người nào khác có thể nhận biết" Từ sau khi mình truyền lệnh cho Cô Cô đi bảo hộ long mạch thì Cô Cô chưa từng quay trở lại kinh thành, từ đó đến nay cũng đã hơn mười năm không gặp lại Cô Cô.

"Đi thôi, ta cũng muốn gặp Tiểu Nhạc, Hân nhi nhất định cũng muốn gặp công chúa"

Đây là lần thứ 2 mình và Hân nhi đến gặp người thân, Tiểu Nhạc và công chúa, mình và Hân nhi, xem ra mối quan hệ đã thân càng thêm thân, nhưng quan hệ này tính toán như thế nào đây? Cảm giác thật phức tạp, Cung Tuế Hàn đại não trở nên rối rắm, tính toán lại càng rối hơn, muội muội vẫn là muội muội, công chúa vẫn là công chúa!

"Muốn đi sao?" Nguyên Mẫn nhướn mày hỏi Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn gần đây thật ra đối với chuyện gì cũng đều cảm thấy có hứng thú, tinh lực cũng trở nên cực kỳ dồi dào.

"Đúng vậy!" Cung Tuế Hàn gật đầu, mỗi lần đi đến Phủ công chúa, bản thân nàng đều hoa cả mắt lên, nếu có Hân nhi đi cùng thì nàng cũng không cần phải hoa cả mắt lên như vậy.

"Vậy đi thu thập hành lý, chúng ta đi thôi!"

*

Ngoài cửa Phủ công chúa "A Tuế lại đến đây ah?" Thủ vệ nhìn Cung Tuế Hàn nói.

Không thể nghi ngờ khi Cung Tuế Hàn đối với ai cũng có vẻ quen thuộc, Cung Tuế Hàn đối với Thủ vệ của Phủ công chúa có thân quen cũng không có gì kỳ lạ.

"Sao lại nói là 'lại đến'? Đã hai năm qua ta cũng không ghé qua, cũng chưa gặp lại Chung thúc, ta còn băn khoăn không biết Chung thúc ở đâu" Cung Tuế Hàn bĩu môi nói, kỳ thật là Cung Tuế Hàn cũng là dạng người vô tâm, không phải ai đi trên đường chạm mặt nhau là có thể nhớ.

"Ha Ha!" Tuy không biết Cung Tuế Hàn rốt cuộc nói lời nào thật lời nào giả, nhưng khiến người ta nghe được cũng có vài phần cao hứng. Chung thúc nhìn thấy Nguyên Mẫn đứng bên cạnh Cung Tuế Hàn thì có chút sùng sờ.

Mình ở Phủ công chúa bao lâu nay, người có quyền thế cũng đã gặp qua rất nhiều, nhưng cũng chưa từng thấy qua ai có khí thế bức người như thế, hơn nữa lại còn có khí chất tôn quý vô cùng, có thể nói so với công chúa không hề kém mà lại có phần hơn.

Lúc này Chung thúc cũng không dám can rờ, mà lại trở nên vô cùng cung kính và cẩn trọng.

"Được rồi, công chúa và Tiểu Nhạc có ở đây không?" Cung Tuế Hàn liền kéo theo Nguyên Mẫn vào cửa.

"À, công chúa và Tiểu Nhạc đang ở hậu viện" Chung thúc sau đó liền trực giác được vị nữ nhân xinh đẹp trước mắt hẳn là người quen biết cũ của công chúa.

"Hai người đó tại sao lại ở hậu viện?" Cung Tuế Hàn liền lôi kéo Nguyên Mẫn đến đi thẳng đến hậu viện, a, hậu viện tại cả một nô bộc cũng đều không có ở đây? Cung Tuế Hàn cảm thấy kỳ quái, hơn nữa cũng thật yên tĩnh a!

Nguyên Mẫn ngược lại không nói gì, Cung Tuế Hàn thì xem đi dạo ở Phủ công chúa tự nhiên giống như đang ở nhà mình. Đây là lần thứ 2 Nguyên Mẫn đến Phủ công chúa ở Tấn Dương thành, Phủ công chúa ở đây so với ở kinh thành không hề kém hơn, hơn nữa bố cục lại rất có ý tứ, xem ra cô cô cũng rất biết hưởng thụ.

"Nhạc nhi..." Ở hậu viện to lớn mà im lặng như vậy lại có tiếng thở gấp và tiếng rên rỉ phát ra nên có chút dị thường.

"A, phòng có âm thanh..." Cung Tuế Hàn sau đó cũng liền lôi kéo Nguyên Mẫn đi vào tự nhiên mở ra cửa, cửa thế nhưng lại không khóa vì vậy liền mở ra.

Thật ra Nguyên Mẫn khi nghe được thanh âm này thì dùng đầu ngón chân cũng có thể biết được bên trong đang làm gì, đã nghĩ muốn kêu Cung Tuế Hàn đừng vào nhưng lại quá trễ, cửa đã muốn mở rộng ra, mà bên trong gian phòng đầy sắc xuân muốn dấu cũng đều không thể che dấu hết.

Cung Tuế Hàn mặt lạnh liền đỏ thối lên.

Các người... các người... Mới sáng sớm như vậy đã liền... hơn nữa tư thế này... thật ngượng ngùng...

Biểu hiện của Nguyên Mẫn tương đối có phần trấn định hơn, nàng muốn kéo Cung Tuế Hàn đi ra.

"Các người.." Cung Tuế Hàn chính là không tin được, hơn nữa là vô cùng không tin tưởng được.

Vốn không phát hiện được cảnh xuân đã lộ ra trước mắt hai người kia, nhưng khi nghe được thanh âm thì người bên trong liền dừng lại, nhìn về phía cửa. Nguyên Hi trong nháy mắt liền trở nên biến sắc mặt cũng vì vậy đỏ xuống đến cả chân, thân thể trần truồng giống như bị nấu chín như tôm, đỏ rùng rục, nếu chỉ có Cung Tuế Hàn thì cũng không tính, nhưng lúc này chính là có Mẫn nhi, Nguyên Hi thật muốn chết tâm đi, hận không thể ngay lập tức dùng gạch che lấp đi cánh cửa.

So với người dưới thân, Cung Nhạc lại rất trấn định, ngay lập tức kéo mình phủ lên cơ thể mình và Nguyên Hi, che lại vì không muốn người khác nhìn thấy thân thể của Nguyên Hi, cho dù có là tỷ tỷ nàng cũng không được.

"Nhìn đủ chưa?" Cung Nhạc nhú mày hỏi, tỷ tỷ đúng là tới không đúng lúc, hơn nữa cũng thật không hiểu phong tình.

"Ah, đủ..." Cung Tuế Hàn liền ngây ngốc trở lại, học thêm tư thế, sau này có thể cùng Hân nhi thử lại, lúc này Cung Tuế Hàn cũng bắt đầu mơ tưởng hão huyền. Nguyên Mẫn sau khi lờ lợ kéo Cung Tuế Hàn đi, nhưng Cung Tuế Hàn lại ngờ ra ngạc nhiên

"Thật không nghĩ được công chúa là người bị áp ah!"

Nguyên Hi bên trong nghe được liền cúi đầu mình vào ổ chăn, Cung Nhạc trên khóe miệng chột giương lên sau đó tay lại bắt đầu không an phận bơi vào trong chăn tới nơi mềm mại.

"Cô Cô trong chuyện đó bị áp cũng không có gì kỳ lạ!" Nguyên Mẫn không cho là đúng nói.

Nếu không ở trong chốn lúc này cũng không thể phát hiện mặt của Nguyên Hi đã đỏ hơn vài phần, xem ra chờ công chúa từ trong chốn chia đầu ra ngoài cũng phải đợi thời gian tương đối dài đây. Cung Nhạc lại thấy đau lòng, đêm hôm qua phải chiều trôi rồi tranh thủ thời gian lắm, vốn vô cùng có cảm xúc, vừa mới được cho ăn điểm tâm vào sáng sớm thì lại bị Cung Tuế Hàn đến mà biến thành 'người trùm mền - kẻ lười kéo'.

Lúc này Cung Tuế Hàn và Nguyên Mẫn đối thoại cũng dần dần đi xa.

"Vì sao chứ?" Cung Tuế Hàn hoài nghi hỏi, nhìn công chúa cũng rất lợi hại a!

"Bởi vì Cung Nhạc so với người có tiền đồ hơn nhiều!" Cung Tuế Hàn nghe vậy liền không vui, Hân nhi cũng thích khen người khác mà không khen mình.

"Hân nhi à, kỳ thật ta cảm thấy mình rất có tiền đồ, nếu không cũng không đem Hân nhi bắt cóc đi, như vậy làm sao lại không có tiền đồ đây?"

Nguyên Mẫn nghe xong cũng không nói gì, kỳ thật nếu nói Cung Tuế Hàn không có tiền đồ thì nàng cũng không mất mát gì, nhưng nếu nói có thì có thể tưởng tượng được Cung Tuế Hàn khóe miệng toét ra đến tận mang tai sau như thế nào.

"Hoàng..." Kim ma ma trên tay bụng chấu liền rơi xuống trên mặt đất, như thế nào cũng không nghĩ tới có thể gặp mặt được Hoàng thượng nơi đây, nhưng, Hoàng thượng không phải đã băng hà rồi sao?

"Kim ma ma, Hoàng thượng đã sớm băng hà!" Nguyên Mẫn ngắt lời Kim ma ma muốn nói, Kim ma ma trước đây cũng là người ở Hoàng cung, hiển nhiên không phải ngu ngốc. Kim ma ma tuy rằng không biết Hoàng thượng vì sao lại không muốn làm Hoàng đế, nhưng nếu Hoàng thượng đã không muốn cho người khác biết thân phận mình thì tự nhiên sẽ không biết.

"Hoàng.. cô nương tới tìm công chúa sao?" Kim ma ma nhanh chóng sửa miệng, Hoàng thượng năm đó và công chúa có mối quan hệ khá tốt bà có thể biết rõ.

Nguyên Mẫn gật đầu.

Khí chất đế vương của Nguyên Mẫn lúc này làm cho Kim ma ma còn có cảm giác như bản thân mình hiện tại đang ở Hoàng cung, thật đáng tiếc, người như vậy không làm Hoàng đế thật quá phí phạm, Kim ma ma thở dài.

"Đề nô tài đi gọi công chúa" Kim ma ma đang định đi gọi công chúa rồi giường, giờ nào rồi mà cả Nhạc cô nương cũng không biết điều độ.

"Không cần, cô cô sẽ liền ra ngoài!" Nguyên Mẫn nghĩ đến vừa rồi cũng đã làm cho người ta mặt đỏ tai hồng như vậy, xem ra cô cô nàng đã nỗ lực khá tốt.

"Kim ma ma nếu nhìn thấy, chắc cũng sẽ kinh hô đây?" Cung Tuế Hàn không vừa lòng.

Kim ma ma lúc này mới chú ý tới Cung Tuế Hàn, nhìn thấy Cung Tuế Hàn đưa tay lên khoát trên người Nguyên Mẫn, trong lại có chút kì quái. Nhưng dù sao bà cũng đã từng ở Hoàng cung, đối với những việc này nhìn thấu cũng không ít, chỉ là, không nghĩ tới công chúa và Hoàng thượng lại có khẩu vị tốt như vậy, cả hai đều xuất thân từ gia tộc đế vương, nghĩ lại cũng thấy kỳ lạ. Người ta là Hoàng đế, còn người kia là tiểu dân, thế nào lại được cùng Hoàng đế chào hỏi? Kim ma ma lại không cho à đúng nhún nhún vai, nói gì thì công chúa và Nhạc cô nương cũng coi như là tuyệt sắc giai nhân, công chúa thì không nói, nhưng Hoàng thượng cũng là một đại mỹ nhân, Hoàng thượng và Cung Tuế Hàn... xem ra Hoàng thượng lại ăn thiệt thòi rồi đây? Kim ma ma lại thay Nguyên Mẫn thấy bất bình, tuy rằng Cung Tuế Hàn bộ dạng cũng không kém, nhưng nếu so với tuyệt sắc thì rõ cuộc có chút yếu kém hơn rất nhiều. Nhưng Cung Tuế Hàn ở cạnh Hoàng thượng trông cực kỳ hài hòa, lại tìm không ra một chút điểm nào không hợp.

"Tiểu Nhạc và công chúa tại sao còn chưa ra đây?" Cung Tuế Hàn và Nguyên Mẫn ở trước bàn cơm chờ Nguyên Hi và Cung Nhạc ra ngoài ăn cơm.

"Bằng không, cô nương cứ ăn trước?" Kim ma ma nói, công chúa như thế nào lại để Hoàng thượng đợi còn chưa ra, hôm nay công chúa thật kỳ quái, Hoàng thượng đến đây, theo lý cang nên hào hào chiêu đãi, tại sao lại lãnh đạm như thế?

Kim ma ma tất nhiên không biết, Nguyên Hi bị bắt gian tại trận, hơn nữa còn bồi thêm câu cuối cùng của Nguyên Mẫn vừa rồi làm cho Nguyên Hi càng không muốn xuất môn, nếu chưa chuẩn bị sẵn tâm lý thật tốt để đối mặt với Nguyên Mẫn thì Nguyên Hi sợ là không xuất hiện.

"Không vội, Mẫn nhi muốn ăn cùng với cô cô, cô cô nhất định sẽ ra thôi" Nguyên Mẫn cười nói, có cơ hội trêu đùa cô cô thì làm sao lại lãng phí đây?

"Hơn nữa, công chúa làm sao bỏ được cô nương bị đói đây?" Kim ma ma đi truyền lời, không bao lâu Nguyên Hi quả nhiên đi ra, người đi bên cạnh là Cung Nhạc về mặt cũng rất tự nhiên.

"Tiểu Nhạc cuối cùng cũng ra rồi, nếu không ra, ta còn nghĩ phải đợi các người đến tới a, ta và Hân nhi cũng chưa từng thử qua nha" Cung Tuế Hàn hâm mộ nói. Trong lời nói của Cung Tuế Hàn vừa rồi lại có chút mơ hồ không rõ ràng làm cho Nguyên Hi thật vất vả lắm mới khôi phục lại sắc mặt bình thường, nhưng lúc này lại trở nên hồng.

"Xem ra tỷ tỷ vẫn chưa thảo mãn được dục vọng, hay do người bên cạnh không làm tròn bổn phận" Cung Nhạc nhìn về phía Nguyên Mẫn khiêu khích nói, Cung Nhạc và Nguyên Mẫn xem ra cả hai cũng đã không vừa mắt nhau thật lâu rồi. Nguyên Mẫn hí mắt, không hồn giận.

Nguyên Hi lúc này giả vờ ho khụ, trên bàn cơm, vốn không nên nói chuyện này, nhưng, Tiểu Nhạc tại sao lại đi chủ động khiêu khích Mẫn nhi đây? Nguyên Hi tất nhiên không biết, trước đây ở yến tiệc Nguyên Mẫn từng làm khó dễ cho Cung Nhạc.

"Hắc hắc! Ăn cơm, ăn cơm!" Cung Tuế Hàn ngượng ngùng cười, dường như không khí lúc này có gì đó không đúng.

"Mẫn nhi, cuộc sống dân gian có quen không?" Nguyên Hi đánh vỡ áp lực trong bàn ăn lúc này, thuận tiện gấp một đũa thức ăn vào trong bát cho Nguyên Mẫn. Lúc này lưỡng đạo tâm mắt liền bắn ra, một là Cung Tuế Hàn, một là Cung Nhạc. Cung Tuế Hàn thì nhìn Nguyên Hi, còn Cung Nhạc thì nhìn Nguyên Mẫn.

"Cũng quen!" Nguyên Mẫn có qua có lại mới toại lòng nhau, cũng rất nhanh liền gấp một đũa thức ăn vào trong bát Nguyên Hi, đương nhiên cũng liếc nhìn qua khuôn mặt đen đi của Cung Nhạc, không những Cung Nhạc mà cả Cung Tuế Hàn đều trở nên đen đi.

Nguyên Hi thấy Nguyên Mẫn đã rất nhanh đem thức ăn trong bát mình gấp cho ăn hết, thấy Mẫn nhi thích ăn tôm cho nên mới chuẩn bị tiếp tục gấp đũa đưa tới, Cung Tuế Hàn liền mặt dày mày dạn, khi nhìn thấy Nguyên Hi gấp đồ ăn sắp đưa vào bát Nguyên Mẫn thì liền đem bát của mình đưa tới hứng. Nguyên Hi cũng đành phải đem tôm bỏ vào.

"Hân nhi không thích ăn tôm, chỉ thích ăn thịt ba chỉ!" Cung Tuế Hàn nói, mí mắt cũng không hề nháy.

Mẫn nhi từ lúc nào lại thích ăn thịt ba chỉ? Tại sao mình lại không hề biết, Mẫn nhi thói quen ăn uống đúng là có thay đổi lớn.

Nguyên Mẫn nhú mày, thịt ba chỉ không phải do Cung Tuế Hàn ngại thích sao? Nguyên Mẫn lúc này nâng lên đũa, gấp miếng cá "Cô cô thích ăn cá, không biết Mẫn nhi có nhớ làm không đây?" Cung Tuế Hàn mặc dù mặt dày cũng không thể chia bát đi đón thức ăn nhưng khuôn mặt đáng thương lại nhìn về hướng Nguyên Mẫn, mặt lộ ra vẻ chờ mong, Hân nhi cũng chưa gấp qua đồ ăn cho mình?

"Không làm, Mẫn nhi thật có lòng, trăm công ngàn việc, vẫn còn nhớ rõ món ăn cô cô yêu thích!" Nguyên Hi ôn nhu cười. Cứ như vậy, cả hai người cứ gấp thức ăn cho nhau, cười cười nói nói rất nhẹ nhàng.

"Bính!" "Keng!" Cung Nhạc buông bát, mặt đen lỵ khai khỏi bàn, xem ra rất tức giận.

Cung Tuế Hàn nhìn về phía Nguyên Mẫn đang cầm trên tay đũa thức ăn, Hân nhi lại tiếp tục gấp cho công chúa mà không gấp cho mình, thật cũng muốn tức giận.

Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Nhạc rời khỏi bàn ăn, tâm tình rất vui vẻ. Nguyên Mẫn vốn định thu tay lại nhưng nhìn thấy vẻ mặt như cún con chờ mong xương của Cung Tuế Hàn hiện tại thì lại làm cho Nguyên Mẫn muốn trêu chọc, vì vậy lại tiếp tục đưa đũa gấp vào bát Nguyên Hi một miếng thịt bò.

Cung Tuế Hàn cùng lúc cũng hoàn toàn tức giận rồi!

"Bính!" Bát cơm đặt xuống bàn tạo lên âm thanh so với vừa rồi của Cung Nhạc còn muốn lớn hơn rất nhiều, lần này dường như muốn trịnh trọng nhắc nhở người nào đó là đang thực sự rất tức giận.

"No rồi!" Cung Tuế Hàn cũng hàm hừ rời khỏi bàn ăn.

Cung Tuế Hàn mới ăn một chén, là bình thường nàng cũng phải ăn qua ba chén cơm thì mới bỏ qua, lần này có thể thấy được Cung Tuế Hàn tức khí không hề nhỏ.

"Männ nhĩ cứ thích trêu chọc, người ta tức giận thật rồi!" Nguyên Hi buồn cười nhìn lên hai vị thần rời khỏi bàn ăn, nhưng trong lòng nàng cũng có vài phần lo lắng, vì Tiểu Nhạc khi tức giận cũng không đến nỗi không ăn bữa cơm.

"Cô cô không phải cũng muốn trêu chọc người kia sao? Còn người bên đây thật không dám sánh bằng, có tức giận cũng chỉ ngồi ở góc tường như ngốc tử!" Nguyên Männ cũng cười nói, lường trước được là cô cô sẽ không giống như ngoài mặt tính bề. Quả nhiên, Nguyên Hi vốn trong lòng đã bắt đầu lo lắng, ngồi không bao lâu cũng liền bụng thức đi dỗ ngọt người ta.

Nguyên Männ ngồi một lúc cũng có cảm giác nhàm chán nên cũng liền đi xem tình hình của người bên này, đúng là, cuối cùng mệt vẫn là bản thân mình.

Nguyên Männ sau khi cơm nước xong xuôi nhìn thấy Cung Tuế Hàn ngồi xỏm ở góc tường, xem ra đúng là giận thiệt rồi.

Ngồi lâu như vậy, không thấy mỗi chân sao?

Nguyên Männ đành chịu, tiêu sái bước đến góc tường, không hề dụ dỗ, xem ra là người ta đang chiến tranh lạnh.

"Cung Tuế Hàn..." Nguyên Männ vô cùng ôn nhu gọi tên Cung Tuế Hàn, bởi vì Nguyên Männ phát hiện Cung Tuế Hàn rất thích được gọi tên mình bằng giọng điệu như vậy.

Nhưng Cung Tuế Hàn cũng rất cố cứng rắn, nghe cũng không phản ứng gì, chỉ quay đầu mặt hướng tường không hề để ý tới Nguyên Männ, đột nhiên nàng có cảm giác bản thân mình rất giống tiểu Cầu, chủ nhân sở hay gọi sẽ không tiết mà vầy đuôi vui mừng. Vì vậy Cung Tuế Hàn hạ quyết tâm, thứ nhất phải có khí khái đã...

Khó thấy được Cung Tuế Hàn lần đầu giống như được giác ngộ, phát hiện ra bản thân mình bao lâu nay giống tiểu Cầu. Nguyên Männ hiển nhiên là có chút kinh ngạc, trước kia phương pháp này đều hiệu nghiệm, lúc này tự nhiên lại không công dụng được, hơn nữa ở bên cạnh nhìn, nhận ra khuôn mặt Cung Tuế Hàn có chút lạnh lùng nên làm cho Nguyên Männ chợt nhớ tới Đoạn Minh Hoàng trước kia ép mình lựa chọn, lúc ấy có chút đoạn tuyệt...

Nguyên Männ trong lòng có chút hoảng, chỉ là trêu chọc Cung Tuế Hàn chứ không có ý gì khác nhưng lại làm cho Cung Tuế Hàn phát ra sinh khí như vậy.

"Cung Tuế Hàn, ta gấp thức ăn cho ngươi được không?" Nguyên Männ lại tiếp tục dụ dỗ. Cung Tuế Hàn vẫn như cũ không để ý tới, kỳ thật tâm Cung Tuế Hàn đã muốn dao động nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ.

Còn không chịu? Nguyên Männ có chút ngạc nhiên, xem ra không thể cứ dụ dỗ là được.

"Không muốn ta dứt? Cho tới bây giờ ta cũng chưa bao giờ dứt cho ai ăn bao giờ" Nguyên Männ có cảm giác bản thân mình đã hy sinh thật lớn, Cung Tuế Hàn thể nhưng vẫn tiếp tục không lĩnh tình vì thế càng khiến Nguyên Männ cảm thấy nàng càng ngày càng không có uy nghiêm hoàng đế, thể nhưng, nhìn thấy khuôn mặt Cung Tuế Hàn ủy khuất khí thể lại yếu xuống thì cũng biết lỗi sai là do mình.

Nguyên Männ yêu, nhưng lại sợ Đoạn Minh Hoàng, mà Đoạn Minh Hoàng ở trên người Cung Tuế Hàn không phải là hoàn toàn chết, hơn nữa, Nguyên Männ có thể khẳng định vừa rồi nàng đã ảo giác nhìn thấy thân ảnh Đoạn Minh Hoàng. Hơn nữa, Cung Tuế Hàn lại không có phản ứng gì nên Nguyên Männ không biết làm sao. Dụ dỗ hay la mắng cũng vô ích, tuy rằng trước đây cũng từng dụ ngọt Cung Tuế Hàn thành công.

Thật ra Cung Tuế Hàn cũng đấu tranh nội tâm rất lớn, thật muốn Hân nhĩ dứt mình ăn, nhưng nếu làm vậy thì chẳng khác gì thỏa hiệp, như vậy thật không có khí khái, cho nên vẫn bị tâm lý giằng co "Hân nhĩ, sau này không được đối xử tốt với người khác!" Ta không cho phép, Cung Tuế Hàn đối với một người làm Hoàng đế đại nhân ra lệnh không cho phép, bất quá, có thể thấy được Cung Tuế Hàn chính là một hủ dấm chua lên men.

"Được rồi" Tên ngu ngốc này, ta đối với ai so với ngươi tốt hơn? Vừa rồi chính là muốn trêu chọc ngươi và Cung Nhạc.

"Không cho phép lừa ta, không cho phép trêu chọc, không cho phép khi dễ, không cho phép..."

"Cung Tuế Hàn, đủ chưa?" Đúng là lòng tham không đáy, vốn là đã khôi phục bình thường rồi, Nguyên Männ ta mới không đáp ứng.

"Hân nhĩ lại rống ra, bất quá, Hân nhĩ phải tự tay uy ta ăn cơm!" Cung Tuế Hàn liền nhớ tới lời vừa rồi của Nguyên Männ.

Nguyên Männ đột nhiên cảm giác mình giống như bị Cung Tuế Hàn lừa, hay là vừa rồi chỉ là giả, đóng kịch... cũng quá giống đi. Nhưng nghĩ tới Đoạn Minh Hoàng lần đó giả bộ làm Cung Tuế Hàn cũng rất giống, lại còn tính kế mình, nhưng Đoạn Minh Hoàng không may mắn đoán mệnh, bằng không thật sự mình sẽ bị ăn đến sít sao.

Kim ma ma đứng bên ngoài chứng kiến một màn này lại rất muốn đánh Cung Tuế Hàn một trận, bà không phải chán ghét Cung Tuế Hàn, ngược lại còn khá thích Cung Tuế Hàn. Nhưng để Hoàng thượng dứt Cung Tuế Hàn ăn cơm, có thể nói từ nhỏ tới lớn nàng cũng hiểu một đạo lý rằng: để vương là để vương, dân thường chính là dân thường, nô tài cũng chính là nô tài... không nên vượt rào. Công chúa lúc trước cũng từng uy cho Nhạc cô nương, nhưng đó là chuyện rất lâu trước đây, còn hiện tại, Hoàng thượng uy cho Cung Tuế Hàn ăn, quả thực chính là loạn với luân thường lễ nghĩa, điều này rất nghiêm

trọng, thế nhưng lại không dám xen vào, bởi vì Hoàng thượng không phải là người nói hai lời. Nhưng một người nô tài như Kim ma ma cũng rất mạnh mẽ, dù giận nhưng không dám nói gì, tự nhủ lòng nếu có lần sau bắt được Cung Tuế Hàn thì bà sẽ tiến hành giáo dục lễ giáo một buổi.

Đối với Kim ma ma đang rối rắm thì Cung Tuế Hàn tất nhiên rất khoái hoạt, rất nhanh đã cười hí cả mắt, Nguyên Mẫn mang theo đĩa và bát com thịt ba chỉ đưa vào miệng Cung Tuế Hàn. Lần đầu tiên, một bữa com, Cung Tuế Hàn ăn bốn bát, nàng vuốt vuốt bụng ợ một cái. Nguyên Mẫn nhìn thấy Cung Tuế Hàn bộ dạng thỏa mãn liền thấy không xong, càng ngày nàng càng cung cưu Cung Tuế Hàn rồi.

Cung Tuế Hàn cân não suy nghĩ rất cực cũng chờ được đến tối. Nguyên Mẫn lại không ngờ được Cung Tuế Hàn lại đem nàng áp trên giường, sau đó lại còn hôn vô cùng nồng nhiệt, chờ lúc Nguyên Mẫn không kịp phản ứng thì đã bị Cung Tuế Hàn giam hai tay cột vào đầu giường.

"Cung Tuế Hàn!" Nguyên Mẫn gầy dựa không lối thoát, Nguyên Mẫn liền hí mắt nhìn Cung Tuế Hàn, Cung Tuế Hàn quả là lá gan càng lúc càng lớn.

"Đây là Tiểu Nhạc dạy ta, sợi dây thừng rất nhỏ sẽ không làm tay bị thương" Cung Tuế Hàn vô cùng tà ác nói.

"Cung Tuế Hàn!" Nguyên Mẫn lại cảnh cáo, đúng là đã làm cho Hoàng đế đại nhân tức giận rồi, hậu quả sẽ thật nghiêm trọng nha.

"Hân nhi đừng nóng giận, cho phép ta được hầu hạ nàng cho đến xương cốt cũng đều cảm nhận được..." Cung Tuế Hàn ở bên tai Nguyên Mẫn trên chộc. Cung Tuế Hàn hiện tại bộ dạng có phần tà ác làm cho Nguyên Mẫn có ảo giác đến Đoạn Minh Hoàng cũng có dũng khí này, Đoạn Minh hoàng quả nhiên không chết hoàn toàn, Cung Tuế Hàn thời điểm hiện tại trông thật tà mị!

Nguyên Mẫn xác định, Cung Tuế Hàn thời khắc ở riêng như thế này thì Đoạn Minh Hoàng sẽ liền xuất hiện. Ví dụ như thời gian trước, Cung Tuế Hàn chờ, hữu trụ thời gian, liền lấy Đoạn Minh Hoàng ra áp chế, nhưng dù như thế nào nàng cũng mặc kệ Đoạn Minh Hoàng vẫn là Cung Tuế Hàn, nhưng... người lòng dạ hẹp hòi như Nguyên Mẫn rốt cuộc chưa kịp suy nghĩ phương kế trả thù thì đã bị xâm nhập vào bên trong làm cho tâm trí lơ lửng như tan thành từng mảnh nhỏ...

Xem ra, mùa xuân lại sắp đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.